

Giới thiệu Hoàng Thượng Vạn Tuế

Là tiểu thuyết xuyên không hay, truyện nói về hần là một bạo quân, thích giết người, máu lạnh vô tình, hần thích làm một ông vua chuyên chế độc quyền như Trụ Vương, nhưng ông trời đã cho hần gặp quả báo khi vô tình để hần xuyên không đến hiện đại vào một đứa bé mới sinh.

“Trầm Cảnh! Đừng gào nữa, đói bụng rồi có phải không, đến bú sữa mẹ nè!” Huhuhu... Người đàn bà môi cá nhám kia cút sang một bên... Đừng có coi quần áo của người để mẹ hoặc trầm! Trầm chỉ muốn chinh phục thiên hạ, không phải là thứ đàn ông chỉ biết tình yêu nam nữ... Ồ, bẹp bẹp... mùi vị không tệ!

Hãy xem một hôn quân khi xuyên không sẽ như thế nào hần sẽ sống ra sao ở thế giới hiện đại qua truyện Hoàng Thượng Vạn Tuế.

Ngoài ra, Phượng Nghịch Thiên Hạ cũng là tác phẩm nổi bật mà độc giả có thể tham khảo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Điên Cuồng

Edit: Tịch Ngừ

“Tay nghề may vá của họ Vương ở thành Tây đúng là rất tốt, đáng tiếc...” Lời còn chưa nói hết, người đàn ông mặc cẩm y hoa phục liền bị người phụ nữ bên cạnh bịt miệng lại.

Người phụ nữ nói: “Người không muốn sống nữa à? Cái chữ này không thể nói.”

Gã đàn ông sừng sốt, hai tròng mắt mở to, đáy mắt thoáng qua vẻ hoảng sợ, hần lập tức ngậm miệng lại, nhìn dáo dạt, chầm chậm hần mới mở miệng nói: “May mà nàng nhắc ta sớm, nếu như để người khác nghe thấy, cái này chính là...” Hần đưa tay lên làm động tác cắt cổ.

An Đức, năm thứ năm, thời đại hòa bình hưng thịnh, việc này xác nhận là chuyện vui của mọi người, đáng tiếc bọn họ vẫn sống trong lo lắng hãi hùng, nguyên nhân cũng vì quân chủ của bọn họ có tính khí rất thất thường.

Nói tới vị Phạt Vũ Vương này, cả đời hần có thể viết thành một bộ sách lịch sử với những cố gắng buồn vui lẫn lộn.

Phạt Vũ Vương là do phi tử được sủng ái nhất đương triều sinh ra, từ nhỏ ngậm thìa vàng vững chắc, thậm chí còn có lời đồn hoàng thượng còn có ý định phong hần làm thái tử. Đáng tiếc, không tới nửa năm, Phạt Vũ Vương bị sốt cao, đùi phải bị liệt. Từ đó, vị phi tử kia cũng dần bị thất sủng, cho tới về sau, nghe đồn vị phi tử kia phát điên nhảy vào hồ, tóm lại là chết. Bỏ lại Phạt Vũ Vương mới được bốn tuổi, một mình sinh tồn trong cung.

May mắn, Phạt Vũ Vương lúc còn nhỏ đã rất thông minh, cách xử sự không tranh đoạt, không thể hiện, cũng vì bị què nên các hoàng tử tranh đoạt ngôi vua không để vào mắt, coi như hần bình an sống tới mười lăm tuổi.

Chuyện đáng nhắc tới chính là, có ba vị hoàng tử có quan hệ thân thiết với Phạt Vũ Vương, ba vị hoàng tử này đều là người có năng lực cạnh tranh ngôi vua, Phạt Vũ Vương có thể giao thiệp thành thạo như vậy, hơn nữa còn âm thầm chậm rãi tập hợp thế lực riêng cho mình, cái này chính là việc để người ta nói say sưa.

Cho tới sau này, hoàng đế bị bệnh nặng, các thế lực trong cung giống như mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, ba vị hoàng tử bắt đầu chuẩn bị tranh giành ngôi vua.

Lúc này Phạt Vũ Vương đóng vai trò đứa con có hiếu, mỗi ngày đều vô cùng làm bạn với hoàng đế rất đúng giờ, mãi đến lúc bệnh tình của hoàng đế nguy kịch, ban bố di chiếu, đêm ngôi hoàng đế truyền lại cho Phạt Vũ Vương.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả triều đình tràn ngập âm thanh phản đối của văn võ bá quan, mắng lớn bá quan đều quý trước tấm cung của hoàng đế, hô to: “Xin hoàng thượng nghĩ lại rồi quyết định!”

“Làm vua của một nước, sao có thể là người tàn tật?”

Hoàng đế ngọ nguậy tự trên giường đứng lên, đang muốn nói gì đó, nhưng ông lại phun một ngụm máu tươi, tức giận quy thiên, chuyện cứ như vậy phân rõ kết cục.

Nhưng, công công luôn hầu hạ bên cạnh hoàng đế nói, khi đó ông nghe hoàng thượng nói muốn sửa lập đại hoàng tử... chẳng qua, chưa nói hết câu, người đã châu trời rồi.

Phật Vũ Vương leo lên ngôi vị hoàng đế, đương nhiên hắn không dễ thủ tóm quyền lực vào tay rồi, lời nói bất mãn với hắn nơi nào cũng có, ba vị hoàng tử từng có quan hệ thân thiết với hắn cũng giận đến trợn mắt, đều âm thầm vạch ra kế hoạch soán vị.

Nhưng, không tới nửa tháng, đại hoàng tử chết trong hồ sen một cách ly kỳ.

Tiếp sau đó, tam hoàng tử đang sinh hoạt vợ chồng với tiểu thiếp mới cưới, mắc bệnh hoa liễu, sau một trận bệnh cũng đi theo đại hoàng tử.

Chỉ chưa lại nhị hoàng tử nhát gan bị dọa sợ khiếp vía, trong lòng cho rằng mục tiêu kế tiếp của Phật Vũ Vương chính là mình, không ngờ suy diễn quá mức, phát điên, cư nhiên dám chạy thẳng vào cung tuyên bố muốn giết Phật Vũ Vương, sau đó bị hộ vệ bên cạnh Phật Vũ Vương bắt lại, trong lúc lộn xộn, xông vào lưới đao, đi đời nhà ma.

Phật Vũ Vương lên ngôi chỉ được bốn tháng ngắn ngủi, ba vị hoàng tử chết liên tiếp, cái này khiến người ta nghi ngờ.

Lập tức có người nói, từ lúc còn nhỏ Phật Vũ Vương đã có sắp xếp, đầu tiên là dựa vào ba vị hoàng tử để lôi kéo thế lực cho mình. Tiếp đó, thông qua màn kịch đưa con hiếu thảo lấy được công nhận của hoàng đế vào tuổi xé chiếu, sau khi chiếm được kết quả mình mong muốn, lập tức rat ay với lão hoàng đế để phòng chuyện ngoài ý muốn, tiếp đó lên ngôi, để địa vị mình không bị người khác chen ép, liền giải quyết từng cái gai chướng mắt này.

Lần này bố trí, nếu không phải sớm chuẩn bị chu đáo, làm sao có thể ly kỳ và kỳ hoặc như vậy?

Hơn nữa, nghe nói lúc nhị hoàng tử ám sát Phật Vũ Vương, hô to một câu: "Một tên què còn mơ mộng xưng vương xưng đế, làm xuân thu đại mộng của người đi!"

Phật Vũ Vương tức giận hạ thánh chỉ, từ nay về sau, kẻ nào dám nói tới chữ 'Què' này, lập tức chém đầu răn dạy dân chúng.

Vì thế mới có đoạn đối thoại của đôi nam nữ trên.

Họa từ miệng mà ra, không ai muốn mất đầu vì nói sai một câu hết.

Nhưng nguyên nhân khiến dân chúng sợ hãi quân vương của họ còn có một cái khác, quân chủ mới vừa kế vị không bao lâu, Man Di ở biên cương có ý tưởng muốn thừa dịp xâm lăng, Phật Vũ Vương liền dẫn quân đi chinh phạt.

Kết quả, thành công đuổi Man Di rời đi, đồng thời bắt tù binh đem về.

Phật Vũ Vương lập tức truyền lệnh, công khai xử quyết tất cả binh sĩ, dùng máu mấy trăm tên tù binh bắt về nhuộm đỏ đoạn đầu đài, thậm chí máu tràn ngập đến chợ.

Tuy rằng khiến lòng người hả hê, nhưng vẫn quá mức tàn nhẫn.

Tóm lại, trong mắt dân chúng Phật Vũ Vương quản lý đất nước này rất tốt, nhưng hắn lại là kẻ bạo quân khiến người ta e sợ.

Có chút chuyện, thật sự giống như dân chúng nói ư?

Chỉ có đương sự mới biết rõ.

...

"Vi thần có chuyện gấp muốn khai tấu." Trong số quan đồng đạo, có một vị bước lên, hơi khom người, cung kính nói.

Trên chỗ ngồi cao nhất, dưới thân là ghế vàng đệm mềm, đầu đội kim quan, dưới trán là cặp mày kiếm, con ngươi thâm thúy mà trong suốt, mí mắt thật mỏng lộ ra con ngươi vừa to vừa sáng, sóng mũi thẳng tắp kết hợp với đôi môi mỏng, cằm nhọn tinh xảo, nét mặt có chút non nớt, nhưng nhìn kỹ, trên người hắn mơ hồ có một loại ngang tàng, đầu lông mày mang theo anh khí không hợp độ tuổi của hắn.

Đây chính là Phật Vũ Vương khiến người nghe sợ mất mật.

Ừ... dường như không giống với lời đồn, nhìn kỹ, thật ra Phật Vũ Vương chính là 'một đóa hoa xinh đẹp', nhưng 'đóa hoa xinh đẹp' này không hề dễ gạt như bề ngoài đâu.

Âm thanh mang từ tính pha chút non nớt của thiếu niên, khàn khàn có chút ngây ngô truyền tới, hắn nói: "Chuẩn tấu."

"Huyện Dương Hà có một ngọn núi lớn, trong ngọn núi lớn có một con đường nhỏ, đáng tiếc năm nay mưa lớn, đường nhỏ nhiều lần bị hủy, dân chúng không thể qua lại, khổ không thể tả, thần suy nghĩ mãi vẫn không tìm ra cách khắc phục, quân chủ sáng suốt có thể chỉ điểm cho cự thần không ạ?"

Phật Vũ Vương khẽ nhủ mảy, đôi mắt sáng như sao, hắn nhắm mắt trầm mặc hơn mười giây, liền mở mắt ra, chỉ nói hai chữ: "Chê."

"Hờ?" Thần tử đặt câu hỏi liền sững sốt: "Chê?"

Thật không hổ là Phật Vũ Vương, ngay cả trả lời câu hỏi cũng tà mị, điên cuồng như thế, núi có cái gì phải sợ? Đi qua không được, chê ra thì được rồi.

Nói như nói đùa.

Quả nhiên, có quyền liền tùy hứng.

Đây chính là đau khổ của đám đại thần bên dưới.

“Cái này...”

“Cái này phải làm sao mới đúng à?”

“Vậy phải làm bao nhiêu cái búa? Trời ạ!”

Phật Vũ Vương nhìn từng cái bản mặt nhăn nhó như ăn khổ qua của chúng đại thần, đáy mắt xẹt qua mỉm cười, ho khan hai tiếng, nói: “Không phải vậy, ta nói chệch, nói cách khác chính là cho dân chúng trong huyện cùng nhau mở núi, làm thông núi lớn, sau đó xây dựng tu bổ lại đường nhỏ để qua lại thuận tiện hơn.”

Đám đại thần bưng bình tĩnh, nhưng cũng có người hỏi: “Thế núi có đổ nát không?”

Phật Vũ Vương tà mị ngông cuồng quăng một câu: “Không cần lo lắng.”

Nếu quân chủ đã nói như vậy, đám đại thần tự nhiên cũng chẳng dám nói nhiều.

Lục tục bẩm báo những chuyện nhỏ khác, Phật Vũ Vương lần lượt nghe xong, cùng các đại thần thảo luận. Sau khi kết thúc, hần đứng thẳng dậy, nghe chúng đại thần cung kính hô to.

“Hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Nhìn bóng lưng khắp khiêng rôi đi của quân chủ, những quan viên này nhìn nhau, mặt đầy tiếc hận.

Tuy có tài trị quốc, nhưng cơ thể lại có tật.

Đáng tiếc, đáng tiếc...

...

“Trẫm nghe người bên ngoài nói, có sách viết trẫm giết cha, giết anh, giết người không chớp mắt, máu lạnh thành tính, cực kì thô bạo, có chuyện này không?” Hần thờ ơ cầm bút viết câu thơ xuống giấy, nói.

Thái giám đứng bên cạnh chần chừ một lúc, gật đầu: “Bẩm hoàng thượng, đúng vậy.”

Hần cười cười, hoàn toàn không có vẻ tức giận, thậm chí tâm tình còn tốt hơn rất nhiều, nói: “Tốt.”

Cho dù, có nhiều chuyện không phải do hần làm, nhưng mọi chuyện rất hợp với tâm ý của hần không phải sao? Hần không ngại làm bạo quân, thậm chí còn rất thích, hần cho rằng làm một quân chủ không làm người ta sợ, vậy có ý nghĩa tồn tại gì chứ?

Bỏ bút lông xuống, hần quay sang thái giám đứng bên cạnh, nói: “Được rồi, không còn chuyện gì nữa, các người đi xuống đi. Trẫm muốn ở lại đây một mình.”

Bọn họ nghe vậy lập tức cung kính hành lễ, lui ra.

Đợi mọi người đi hết, hần mới ngồi một mình cười ngậy ngốc. Hần thành công trở thành một bạo quân khiến người ta e sợ. Có nghĩa là không có người dám uy hiếp đến tính mạng của hần.

Hần đi tới bái vị trước mặt, nhẹ nhàng quỳ xuống, cúi đầu nặng nề đập mấy cái vang.

Đứng lên, cầm một cái bánh ngọt đưa vào miệng, phê chuẩn tấu chương xong, tóm lại vẫn là một đứa trẻ, cảm thấy mệt mỏi, liền nằm úp sấp, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Edit: Tịch Ngừ

“Mau nhìn, mau nhìn, Thảm Cảnh nhà chúng ta thật tuần tú đáng yêu, còn nhỏ đã như vậy, lớn lên sẽ thế nào nữa? Chẳng phải đem đám con gái mê chết luôn sao?” Bà Trần bế cháu trai của mình cười toe toét, khoe mắt híp lại có thể kẹp chết một con ruồi.

“Đây, đây, cho tôi ôm một cái.” Ông Thảm đứng bên cạnh kích động thúc giục.

Bà Trần liếc ông Thảm một cái, nói: “Tôi mới ôm được có một chút xíu, ông tránh sang một bên, chờ tôi ôm đủ rồi nói.”

Ông Thảm nghe ngào không biết nói sao, đứng bên cạnh dùng ánh mắt khao khát nhìn bà Trần, mong bà nhanh ôm cháu sướng tay, đổi lại tới ông bế.

Đáng tiếc, cháu nhà mình đáng yêu, ôm một lát làm sao đủ.

Bà Trần càng nhìn cháu yêu càng thấy dễ thương, không nhịn được cúi đầu, hôn lên khuôn mặt đỏ bừng của cháu yêu một cái.

Đứa trẻ vốn đang nhắm mắt, đột ngột mở mắt ra. Đập vào mắt là khuôn mặt đầy nếp nhăn, cảm nhận được mặt mình vừa bị hôn, đột nhiên đứa trẻ khóc đến thất ruột thất gan, cái này khiến hai ông bà lo lắng.

Y tá đứng ở bên cạnh vội vàng nhận lấy đứa trẻ dỗ dành, ngẩng đầu nhìn bộ dạng khản trương của hai ông bà, nói: “Chắc đứa nhỏ đói bụng rồi.” Dứt lời, cô ta liền đem đứa trẻ đặt vào lòng mẹ nó.

Khương Hồng Cẩm mở áo, để bầu sữa vào sát mép đứa trẻ, nếu là ngày xưa, đứa trẻ đã tự động mở miệng, lực hút rất mạnh, nhưng sao hôm nay kì quái vậy?

Đứa trẻ chẳng những không tới gần, ngược lại còn lui về sau.

Miệng vẫn khóc oa oa, nhưng kêu la nửa ngày, vẫn không thấy nước mắt trong mắt đứa trẻ.

Y tá đi tới kiểm tra, không thấy đứa bé tè ra quần, hơn nữa thân thể cũng rất bình thường.

Đứa bé này kêu gào cái gì vậy?

Chuyện này khiến cho y tá có kinh nghiệm nhiều năm cũng phải nhức đầu.

“Thảm Cảnh làm sao vậy?”

Trên thực tế, bạn nhỏ Thảm Cảnh không bị sao hết. Chỉ là vừa mở mắt liền bị đối mặt một linh hồn khác vào thôi. . .

Cái gì?!

Phật Vũ Vương không ngờ mình vừa tỉnh dậy, mở mắt liền thấy một người phụ nữ chu mỏ hướng về mặt hắn hôn, không phải hắn chưa từng gặp qua phi tử đến đây quyến rũ hắn. Cũng không phải không biết xử lí tình huống này như thế nào, nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là người này có phải rất rất già rồi hay không, nếp nhăn trên mặt bà ta có thể kẹp chết con ruồi luôn đó.

Phật Vũ Vương bị ‘đánh lén’ thành công tức giận! Lúc há mồm muốn trút cơn giận của mình thì phát hiện không ngừng phát ra âm thanh. . .

"Oa! Oa! Oa! . . ."

Chờ một chút. .

Cái này là âm thanh của trầm à?

Phật Vũ Vương không dám tin, lần thứ hai lên tiếng, vẫn nghe thấy âm thanh y chang lúc nãy. Hắn muốn đưa tay sờ cổ họng của mình, lại phát hiện trước mắt xuất hiện hai cái tay ú nắn, cánh tay thon dài ban đầu đã biến thành cánh tay nhỏ bé xinh xắn.

Hắn sợ ngây người, chuyện gì vậy nè?

Hắn làm sao thế này? Sau khi hắn ngủ đã xảy ra chuyện gì?

Hắn ngoay ngoay muốn hỏi người chung quanh, lại phát hiện hình như bản thân chỉ có thể phát ra tiếng khóc ni non của trẻ con.

Chỉ cảm thấy dường như mình bị ai đó ôm, tiếp đó người phụ nữ mặc áo trắng kì quái tiếp nhận chính mình, đi mấy bước, lại đưa hắn vào lòng một người phụ nữ khác.

Phật Vũ Vương cảm thấy mùi vị người này khiến hắn vô cùng thoải mái, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua người trước mặt. Mặc dù, chưa tính là đẹp, nhưng ánh mắt người nọ nhìn hắn rất dịu dàng.

Nhưng, thấy người phụ nữ này đột nhiên cởi áo, Phật Vũ Vương tròn tròn mắt.

Người phụ nữ này quá hung hãn rồi, sự dịu dàng khi nãy là do hấn nhìn nhầm sao?

Lại thêm một à đàn bà muốn bò lên giường của hấn, hấn lớn tiếng mắng: “Người đàn bà môi cá nhám kia cút sang một bên... Đừng có cời quần áo của người để mê hoặc trẫm! Trẫm chỉ muốn chinh phục thiên hạ, không phải là thứ đàn ông chỉ biết tình yêu nam nữ...”

Người bên ngoài nghe thấy, chỉ là tiếng trẻ con kêu gào.

Khương Hồng Cẩm thấy con trai không chịu bú sữa, có chút sốt ruột, bà Trần đứng bên cạnh vờ tay đem đầu đứa nhỏ để sát vào vú mẹ, đứa nhỏ liền cầm miệng, ngay cả âm thanh cũng bị chặn.

Phật Vũ Vương đang nói chuyện, đột nhiên bị cái gì đó nhét vô mồm, không nói nên lời, lại cảm nhận được có dòng chất lỏng ngọt lành chảy vào trong miệng.

Hấn mở to hai mắt, chẳng lẽ...

Hấn vờ tay muốn chống cự, nhưng người phụ nữ kia lại di chuyển một chút, hấn nghe giọng nói dịu dàng của cô ta nói: “Thắm Cảnh, con phải uống nhiều một chút, như vậy mới khỏe mạnh, ngoan.”

“Ồ...” Đau khổ từ chối một hồi lâu, một lần lại một lần bị người nào đó ấn trở lại, cuối cùng Phật Vũ Vương hết hơi, đành cam chịu, nhưng không biết vì sao thân thể hấn phản ứng theo bản năng, cái miệng hút chùn chụt.

Ừ...ừ...thật ra cái mùi vị này cũng không tệ.

Phật Vũ Vương bị người ta ‘làm nhục’ nửa ngày vẫn không thể thoát khỏi bóng ma trong lòng, từng đôi mắt tròn vo nhìn trần nhà, tự an ủi mình: Người ở dưới mái hiên, làm sao không khỏi cúi đầu?

Hấn cảm thấy, hiện tại hấn có thể xác định bản thân đã biến thành đứa nhỏ. Nguyên nhân thì không biết! Nhưng chuyện khẩn cấp lúc này chính là tìm cách khôi phục lại bộ dáng ban đầu. Nhưng, hấn thì khi nào hấn khôi phục lại bộ dạng như cũ, hấn nhất định đem đám ‘dân đen’ dám phạm thượng này ra xử lí. Đây đúng là chuyện ‘sỉ nhục’ lớn nhất trong cuộc đời của hấn!

“Nhìn kìa, không biết đứa nhỏ này mở to mắt nhìn cái gì, bộ dạng thật thông minh, khẳng định sau này sẽ rất khôn ngoan.” Bà Trần đưa mặt tới trước mặt Phật Vũ Vương, mặt đầy nếp nhăn mang đậm ý cười. Khóe mắt tăng thêm mấy tầng nếp nhăn.

Lần thứ hai, Phật Vũ Vương bị dọa, cả giận nói: “Cách xa trẫm ra!”

Đáng tiếc, lời nói phát ra lại biến thành tiếng khóc nỉ non của đứa bé, bởi vì mới sinh ra không bao lâu, gương mặt có nhiều vết nhăn thoát nhìn hơi giống con khi con.

Nhưng tiếng nói này của Phật Vũ Vương rất có hiệu quả, bà Trần không dám tới gần hấn nữa, cái trán nhăn lại, nói: “Có phải đứa bé này sợ tôi không? Chỉ cần tôi nhích lại gần một chút, nó liền khóc lớn.”

Ông Thắm thấy có cơ hội liền lên tiếng: “Đến, đến, tới lượt của tôi rồi.”

Ông nhe hàm răng vàng khè ra, vừa mở miệng mùi thuốc lá lập tức phả tới, màu tóc đen trắng giao hòa, mừng rỡ nói: “Cháu trai ngoan của ông, đến, đến, để ông nội ôm một cái, ông nội hôn một cái.”

Vừa dứt lời, đứa bé tròn to hai mắt, ngáy ngốc mấy giây, tiếp theo khóc lớn hơn hồi nãy.

Bà Trần giật giật áo ông Thắm, ghét bỏ: “Đi, đi, đi, tránh sang một bên. Ông xem ông dọa đứa nhỏ khóc rồi này, cô y tá, cô tới xem xem đứa nhỏ này bị làm sao vậy?”

Y tá nhìn sang bên cạnh: “Đứa nhỏ này đang ngủ.”

Đây là làm sao? Chỉ thấy đứa nhỏ nằm trong lòng Khương Hồng Cẩm nhắm chặt hai mắt, ngủ rất an tường.

Khương Hồng Cẩm cười cười, nhìn bé con trong lòng, nhẹ giọng nói: “Ba mẹ, có lẽ hôm nay Thắm Cảnh mệt, hay là chờ thêm một chút đi.”

Bà Trần và ông Thắm đành từ bỏ, lưu luyến nhìn đứa nhỏ, dặn dò vài câu liền đi ra ngoài cùng y tá.

Khương Hồng Cẩm nhìn đứa nhỏ nằm trong lòng mình không biết ngủ từ lúc nào, vờ tay sờ sờ tay của bé, cúi đầu hôn lên cái trán mềm mại của bé, đầy mắt tràn đầy yêu thương.

Trước khi hôn mê, Phật Vũ Vương chỉ có một ý nghĩ – Cái mồm này sao hôi quá vậy!

...

“Cánh Nhi, trong cung điện cô quạnh ngay cả chim chóc cũng không muốn bay đến, sợ là không bao lâu nữa, ngay cả cung nữ thái giám cũng sẽ quên

mắt hai mẹ con chúng ta.” Trong trí nhớ của Phật Vũ Vương, mẫu phi của hắn có gương mặt trái xoan động lòng người, tính cách lại hết sức lương thiện, dịu dàng, trên mặt luôn mang nỗi u buồn.

“Vậy thì có gì không tốt? Cảnh Nhi cảm thấy như vậy rất tốt, có thể cùng mẫu phi sống cuộc sống hai người trong cung điện này, không bị người khác quấy rầy.” Khi ấy hắn còn nhỏ tuổi, vui mừng nói.

Mẫu phi lắc đầu, cười lộ lên, đẩy mắt mang theo chút bất đắc dĩ, vươn tay sờ đầu hắn, nói: “Nếu được như thế thì quá tốt rồi.”

Đáy mắt mẫu phi tràn ngập bi thương.

Nhưng, khi ấy hắn còn nhỏ đâu có hiểu được phần bi thương mẫu phi phải chịu, hắn liền thoát khỏi ôm ấp của mẫu phi chạy ra bên ngoài đùa giỡn.

Cho tới khi thấy thi thể của mẫu phi trong hồ nước của cung điện, hắn mới hiểu, bên trong cung điện vĩnh viễn không thể có hai chữ bình yên.

...

“Ngoan, ngoan, đừng khóc, đừng khóc.” Khương Hồng Cẩm đang ngủ bị đứa nhỏ đánh thức, mở đèn, cô ôm lấy đứa nhỏ dỗ dành.

Phật Vũ Vương neho mắt nhìn mặt mũi người phụ nữ trước mắt, khuôn mặt hơi giống mẫu phi trong trí nhớ của hắn.

Hắn không nhận được nhích lại gần nơi ấm áp này, giống như trở về mẫu phi hắn vẫn còn đang ở trên đời.

...

Vốn nghĩ rằng tình lại sẽ phát hiện mọi thứ chỉ là con ác mộng, kết quả Phật Vũ Vương phát hiện chính mình suy nghĩ nhiều.

Con người thì vẫn kì quái như thế, đồ vật vẫn kì lạ, sữa... mỗi ngày vẫn phải uống...

Lẽ nào, hắn phải như vậy cả đời sao? Cuộc sống nắm quyền của hắn chỉ mới bắt đầu thôi mà, tình cảnh lại biến thành như vậy, cái này là sao hả?

Phật Vũ Vương không nhận được cảm thán hai câu.

Thế mà, bị bà Trần tới thăm con dâu và cháu trai nghe thấy, vội đi qua thăm dò, nói: “Thẩm Cảnh! Đừng gào nữa, đói bụng rồi có phải không, để bà dẫn con bú sữa mẹ nha!”

Nói xong, bà liền ôm tới cho Khương Hồng Cẩm.

Oa oa oa... Người phụ nữ môi cá nhám... trẫm cảnh cáo ngươi nhiều lần rồi... Đừng có mở rộng vạt áo mê hoặc trẫm... Trẫm là người đàn ông chỉ muốn chinh phục giang sơn, chẳng màng tình yêu nam nữ... Ồ...bep bep...bep bep...

Tục ngữ nói, người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Không phải bú sữa mẹ thôi sao?

Trẫm nhìn!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Edit: Tịch Ngừ

Trải qua mấy ngày Phật Vũ Vương xem xét, đối với hoàn cảnh hiện tại của mình Phật Vũ Vương cũng biết được chút ít...

Hiện tại, hắn biến thành một đứa bé tên là Thẩm Cảnh, nơi này khác với triều đại mà hắn sinh sống, hình như là triều đại của rất nhiều năm về sau, dùng cách nói chung chung của người thời đại này chính là hắn xuyên qua.

Còn vì sao hắn biết cái chữ này, chính là vì người phụ nữ mặc đồ trắng và người hay cho hắn bú sữa tán dóc với nhau, hắn nghe lỏm!

Ồ, cái người phụ nữ suốt ngày ép hắn bú sữa, ừ... Hiện giờ là mẹ của thân thể này, tên là Khương Hồng Cẩm.

Còn cái đám đàn ông mặc đồ trắng và người phụ nữ cũng hay mặc đồ trắng thì kêu là bác sĩ và y tá. Trẫm quan sát nhiều ngày, bọn họ có tác dụng giống

như ngư y và thầy lang vậy đó.

Nhưng mà trẫm muốn nói cái này, đầu đám người kia bị cái gì vậy? Làm quái gì mà cả ngày mặc đồ trắng, hi vọng sớm có một ngày được phúng viếng hả? Phi phi phi! Toàn điềm xấu!

Mà thôi, đây cũng không phải là chuyện hấn cần quan tâm.

Chuyện quan trọng nhất hiện tại chính là hấn phải nhanh chóng rời khỏi thân thể đứa bé này mới được, trở về triều chấp chính. (Ngữ: Chấp chính là nắm quyền.)

Nhưng... cho tới nay, Phạt Vũ Vương vẫn chưa tìm được biện pháp trở về thân thể của mình, vốn tưởng ngủ một giấc tỉnh dậy mọi chuyện sẽ tốt hơn, đáng tiếc sự thật chứng minh... Hấn thật sự nghĩ nhiều rồi.

“Thẩm Cảnh, ông bà tới thăm cháu nữa nè, có nhớ ông bà không nè, ông bà nhớ cháu muốn chết luôn.” Người chưa tới âm thanh đã tới trước, giọng nói oang oang của bà Trần truyền vào lỗ tai của Thẩm Cảnh.

Thân thể nhỏ nhắn của Thẩm Cảnh cứng lại trong chớp mắt, quên nữa, gần đây chuyện hấn sợ nhất chính là phải đối mặt với đôi vợ chồng già này.

Chỉ thấy bà Trần vươn tay ôm lấy đứa cháu đích tôn mình ngày nhớ đêm mong, đem mặt dán lên gương mặt non mịn của trẻ con, giọng nói khoa trương: “Thẩm Cảnh à, bà nhớ cháu muốn chết luôn, một ngày không gặp cháu xong, bà ở nhà luôn cảm thấy thiếu cái gì đó, ăn uống không ngon, ngủ cũng không ngon, vừa thấy cháu mọi chuyện đều không sao hết.”

Phạt Vũ Vương tròn mắt liếc bà một cái.

Hôm qua, bà mới đến, là già à?

Ông Thẩm đứng một bên dụi dụi con mắt, không biết có phải ông bị hoa mắt hay không, vừa rồi ông thấy đứa cháu xinh xắn đáng yêu của mình tròn trắng mắt thì phải.

“Đến đến, mau nhìn quần áo bà mới mua cho cháu nè, đẹp lắm nha, sau này mỗi ngày mặc một bộ.” Dứt lời, bà Trần lấy vài bộ đồ trẻ con từ túi nhựa ra, vội vã muốn cho cháu yêu xem.

Phạt Vũ Vương vừa nhìn, mọ nó choáng váng nha!

Một loạt màu hồng, cam, đỏ chót... cái gì vậy?

Này... này... này... Vì sao trên bụng mỗi bộ đồ trẫm mặc đều có thêu một con gà con!

Lại nói, vì sao phần dưới của bộ đồ đều không có vải? Chẳng lẽ bắt trẫm để một con gà con trên bụng chưa đủ, còn bắt trẫm để lộ ‘con gà con’ ở phía dưới?

Như thế này thì mặt mũi của trẫm giấu ở đâu hả?

Trẫm! Không! Mặc! Chết! Cũng! Không! Mặc!

Phạt Vũ Vương quay đầu qua chỗ khác, biểu lộ sự kháng nghị trong lòng mình.

Khương Hồng Cẩm thấy phản ứng của đứa nhỏ, nhẹ giọng cười rộ lên, mặt mũi mang theo nồng đậm hạnh phúc, cô nói: “Mẹ, những bộ đồ này đều là của bé gái mặc mà...”

Bà Trần cười rộ lên, nói: “Bé con còn nhỏ, mặc đồ con gái hay con trai cũng như nhau thôi, huống chi con nít phải mặc quần áo có màu sắc sặc sỡ, nhìn rất đẹp.”

Phi phi phi! Đẹp cái rắm! Trẫm muốn dẫn bà đi gặp ngư y khám mắt cho cho bà!

Khương Hồng Cẩm gật đầu, nói: “Mẹ nói cũng đúng, cứ như vậy đi!”

Phạt Vũ Vương lập tức bị mất thẩm mỹ của Khương Hồng Cẩm chọc tức chết, khóc oa oa.

Cái gì! Ngươi dám bán đứng trẫm? Hừ! Ngươi mặc đi! Ngươi thích thì tự mình mặc đi! Trái lại, trẫm tuyệt đối không mặc! Đùng là cộp xuống đồng bằng bị chó bắt nạt! Chờ trẫm khôi phục lại như cũ, trẫm nhất định đem đám dân ngu ngốc các ngươi xử đẹp!

Đáng tiếc, hiện tại hấn chỉ có thể gào khóc đau cả họng.

Ông Thẩm vẫn đứng bên cạnh dùng ánh mắt khát vọng nhìn Thẩm Cảnh được bà Trần bế, một lát sau ông không nhịn được nữa, nói với bạn già của mình: “Ôi, bà ơi, cho tôi bế cháu một chút được không?”

Bà Trần liếc qua ông Thẩm một cái, hiếm khi gật đầu rất sáng khoái.

Ông Thẩm kích động vươn tay đến bế Thẩm Cảnh, cánh tay có cảm giác nặng trĩu khiến ông càng thêm kích động.

Lần trước mới ôm Thẩm Cảnh có một lần liền gặp bi kịch, ông không dám ôm cháu mình lần nào nữa, hôm nay có cơ hội ẵm cháu, nên mới kích động như vậy.

“Tốt quá, tốt quá.” Khóe mắt nhiều vết nhăn của ông mang theo ý cười, vui sướng đến khó kiềm chế được cúi đầu hôn lên gương mặt của cháu trai, miệng rất gần mũi của bé con, mùi vị trong cổ họng từ miệng chui ra.

Phật Vũ Vương đáng thương mờ hai mắt, sau đó trợn ngược, hôn mê!

Ông Thẩm không có chú ý tới, ông vẫn đắm chìm trong thế giới riêng của mình.

Bà Trần ngồi xuống giường nhìn con dâu của mình, nói: “Gần đây thấy thế nào? Thân thể ra sao? Có thấy khó chịu chỗ nào không con?”

Khương Hồng Cẩm lắc đầu, đưa tay nắm lấy tay bà Trần, nói: “Mẹ, hiện tại con rất tốt. Con nằm trong bệnh viện đã lâu rồi, thật sự không sao mà, con muốn xuất viện sớm một chút.”

Bà Trần thờ dãi nói: “Con sợ nhà chúng ta không có tiền lo cho con sao? Con không thể lo lắng cho bản thân à? Nhà chúng ta có lỗi với con rất nhiều...”

Lời chưa dứt, Khương Hồng Cẩm liền nói: “Mẹ, đừng nói nữa, ba mẹ đối xử với con rất tốt. Cho tới giờ, con đã nghĩ thông suốt rồi, con sẽ không nghĩ nhiều nữa, huống hồ con cũng không giống trước kia nữa, hiện giờ con có Thẩm Cảnh đã rất thỏa mãn, cho nên... Mẹ, nghe con, được không? Thân thể con tốt lên rồi, con muốn ra viện.”

Nước mắt bà Trần dâng lên, gạt đầu, nói: “Mẹ làm thủ tục xuất viện cho con.”

Khương Hồng Cẩm cười rộ lên, má trái hiện lúm đồng tiền, mặc dù diện mạo của cô không tính là đẹp, nhưng rất dịu dàng, cô nói: “Cảm ơn, mẹ.”

Bà Trần quay đầu đi, len len lau nước mắt.

...

Phật Vũ Vương tỉnh lại, phát hiện bản thân mình ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Trên đỉnh đầu treo rất nhiều vật nhiều màu, lại còn không ngừng xoay tròn, Khương Hồng Cẩm vẫn luôn ở bên cạnh thấy con mình đã tỉnh, cô nở nụ cười, đưa tay sờ nhẹ gương mặt bé con, nhẹ giọng nói: “Thẩm Cảnh, chào mừng con về nhà.”

Về nhà? Cái gì nhà? Trẫm có nhà sao?

Suy nghĩ của Phật Vũ Vương tan rã trong nháy mắt, hắn nhìn Khương Hồng Cẩm trước mặt, người phụ nữ này và mẫu phi trong trí nhớ của hắn có chút giống nhau.

Mẫu phi rất xinh đẹp động lòng người. Trước đây, từng nghe cung nữ thái giám nói, các phi tử trong cung e là không có người nào đẹp hơn người, cho nên người được phụ hoàng cưng chiều nhất trong hậu cung là chuyện đương nhiên.

Đó là một loại xinh đẹp khiến người nhìn khó quên, cho dù có người xinh đẹp đứng cạnh mẫu phi cũng chỉ làm nền cho bà, cho nên, lần đầu tiên phụ hoàng nhìn thấy mẫu phi liền coi trọng người.

Nhưng, trong mắt hắn, đẹp thì sao?

Cuối cùng cũng không đánh lại tốc độ thay lòng đổi dạ của người đàn ông đó. Bằng không, mẫu phi sẽ chẳng trôi dạt đến tình cảnh này.

Mà người phụ nữ trước mắt, diện mạo không xinh đẹp, khí chất lại không cao cấp, lại có một loại dịu dàng từ trong xương phát ra, khiến cả người như mang vàng sáng nhu hòa.

Mặc dù là hai người không liên quan gì với nhau, nhưng lại khiến Phật Vũ Vương có cảm nhận giống nhau.

Hắn nhỏ giọng nhìn Khương Hồng Cẩm nói: “Mẫu phi...”

Nếu như hỏi, chuyện làm hắn hối hận nhất là gì?

Chính là mẫu phi mà Phật Vũ Vương luôn nhớ tới.

Nếu như năm đó, hắn cảm nhận được mẫu phi có chút khác thường, bi kịch kia có phải sẽ không xảy ra? Mà hắn cũng sẽ không một mình tập tễnh lớn lên trong hoàng cung.

Đáng tiếc, trên đời không có thuốc hối hận.

...

Bởi vì thể chất của trẻ con, phần lớn thời gian Phạt Vũ Vương đều nằm trong nôi ngủ, may mắn trẻ con rất dễ ngủ. Tỉnh dậy đã là ngày hôm sau, nhưng dường như khó mở miệng chính là ----

Cho dù, linh hồn hần vẫn là trẻ con, nhưng thân thể này vẫn là một đứa con nít, có rất nhiều chuyện không thể nào khống chế được, thí dụ như tiểu tiện không thể khống chế...

Ngày hôm sau vừa thức giấc, hần phát hiện mông mình lạnh lạnh, lưng cũng lạnh lạnh, rất khó chịu, vươn tay sờ sờ, ẩm ướt...

Hần ngẩn người, phản ứng đầu tiên chính là...

Kẻ nào chán sống dám đổ nước trên ‘long sản’ của trẫm!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Edit: Tịch Ngừ

Cho đến khi giọng nói oang oang của bà Trần, người ngày ngày đứng giờ đến thăm cháu trai đập tan hiện thực vang lên: “Thảm Cảnh, đá dầm rồi!”

Phạt Vũ Vương mới nhìn thẳng vào sự phát hiện này, thân thể hần cứng đờ, cái gì? Trẫm đá dầm sao?

Nước tiểu... Nước tiểu... Nước tiểu... Giường? Làm sao có thể? Từ lúc trẫm biết chuyện cho tới bây giờ, trong tự điển của trẫm chưa từng có hai từ đá dầm, rốt cuộc là đứa nào hãm hại trẫm? Đi ra đây! Trẫm cam đoan đánh chết nó!

Nếu như chuyện xảy ra chỉ có một lần, Phạt Vũ Vương còn có thể tự an ủi bản thân mình bị kẻ xấu hãm hại, nhưng tình huống này gần như ngày nào cũng diễn ra, Phạt Vũ Vương lâm bầm hai tiếng, đánh cam chịu.

Phạt Vũ Vương dần dần thích ứng với sinh hoạt hiện tại, nhưng vẫn không từ bỏ hi vọng trở về. Cho dù, đời người như thế không thể coi là hạnh phúc, ít nhất khi hần nắm quyền lực trong tay, hần cảm thấy mọi việc chân thật hơn nhiều.

Cho nên, hần tự nói với mình, mọi chuyện đều do ông trời muốn thử thách mình.

Thế nên, hể ông trời muốn giao trách nhiệm lớn lao cho người nào, trước hết phải khiến người đó chịu khổ về tâm trí, lao nhọc gân cốt, đói khát cơ cầ, nghèo nàn thiếu trước hụt sau, gây rối loạn, điên đảo mọi việc của người đó. Gia tăng tài đức, tính kiên nhẫn của người đó.

Trong hoàng cung lạnh lẽo, hần kéo dài hơi tàn chống đỡ đến bây giờ, làm sao không nhận được cảnh ngộ hiện tại?

...

Ngày cứ như vậy không nhanh không chậm trôi qua, thân thể nhỏ gầy mảnh khảnh của Phạt Vũ Vương dần dà có xu thế biến thành viên thịt, khuôn mặt nhẵn như khi biến thành tròn vo, khiến ông Thẩm bà Trần suốt ngày đứng bên cạnh nôi em bé, một phút cũng không muốn rời.

Lúc Phạt Vũ Vương gần một tuổi, hần cơ bản đã nắm đủ tình huống của thời đại này, tự nhiên tập thành thói quen. Hiện tại, Ông Thẩm, bà Trần vừa gọi Thẩm Cảnh, hần liền không nhận được quay sang, khiến ông Thẩm bà Trần vui mừng vô cùng.

Cơ thể dần dần lớn lên, thời gian tỉnh táo của Phạt Vũ Vương không có dài, làm trẻ con, hần không thể chạy nhảy khắp nơi, thỉnh thoảng lật người qua lại coi như là hoạt động thân thể, cho tới về sau, hần mới tìm được thú vui giải trí, đó chính là ----

Xem tivi.

Đối với một quân vương cổ đại, đối mặt với những đồ vật trong hiện đại đều thấy hết sức ngạc nhiên, chậm rãi tiếp xúc lại mang đến cho hần nhiều rung động tựa như mấy cuốn sách vỡ hần từng đọc. Thứ này nhìn không có lớn, nhưng bên trong chứa rất nhiều con hát đang diễn trò, đổi lại cổ đại, muốn xem tuồng kịch, quân chủ phải chờ con hát vào cung, thường lãng phí không ít thời gian, nhưng TV thì khác, nó là một bộ hình chữ nhật, trên đó có lò cái nút, nếu nhà người muốn xem kịch, chỉ cần nhấn nhẹ vào cái nút, sẽ có con hát biểu diễn.

Chỉ có một chuyện hần không hài lòng chính là, mấy con hát biểu diễn thì cứ biểu diễn đi, đoạn thời gian đó còn xen vô mấy cái thứ khác, nhìn loạn hết cả lên.

Bọn người Khương Hồng Cầm gọi cái này là quảng cáo, nghe nói là nhằm tuyên truyền mở rộng sản phẩm của các công ty.

Phật Vũ Vương buồn bực nhất cũng là cái này, phổ biến thì phổ biến, vì sao phụ nữ sảy thai không chữa trị được, không thể có con phải tìm bệnh viện XX? Hơn nữa, tên gọi của mỗi bệnh viện đều không giống nhau, hẳn lại buồn bực vì sao những người phụ nữ kia bị sảy thai không chữa được, không thể có con phải đi tìm bệnh viện?

Đương nhiên, đây đều là đề tài bên ngoài.

Hiện tại, Phật Vũ Vương đang truy đuổi một cái tên ‘Vương triều xx’, thời gian và lịch sử đó là triều đại hắn sống, nhưng bối cảnh trong phim và thời đại của hắn chênh lệch rất lớn, có rất nhiều thứ mà triều đại hắn không có, điều này khiến hắn rất buồn bực.

Nhưng, hắn vẫn xem tiếp, hắn tiếp tục theo dõi là vì muốn biết con hát nào đóng vai của hắn?

Trong hậu cung của tên hoàng đế này, người đẹp nhiều như mây, con người ai cũng thích cái đẹp, Phật Vũ Vương hắn cũng thế.

Lúc này, hắn liền suy nghĩ, nếu khi đó hậu cung của hắn cũng có nhiều người đẹp như vậy, hắn cũng không đến mức cắm đầu cắm cổ vào việc chính sự, chẳng màng đến tình yêu nam nữ.

Nhìn đám vương hầu mang mỹ nhân vào cho Phật Vũ Vương xem mặt, mọi người, đau thắt cả tim.

Làm sao có thể đánh giá cao một trong số những người đó?

Suy cho cùng, Phật Vũ Vương cho rằng, đàn ông một khi không thể tuân thủ lời hứa hẹn của chính mình, vậy thì dứt khoát lúc đầu không cần cho phụ nữ hi vọng.

Phụ nữ rất là yếu đuối, chỉ có mẫu phi của hắn là bình thường.

...

Phật Vũ Vương xem xong ‘Vương triều xx’, đang định nghỉ ngơi thì Khương Hồng Cẩm và một người phụ nữ khác vừa nói vừa cười đi vào. Không biết người phụ nữ kia đang ôm cái gì trong lòng, đi tới cạnh cái nôi của hắn, cúi đầu nhìn hắn, cười: “Đứa bé này thật đẹp.”

Phật Vũ Vương liền nhìn thấy diện mạo của người phụ nữ kia, mặt trái xoan, ngũ quan thanh tú, đôi mắt hạnh biết cười, mũi không cao lắm, môi xinh xắn, tóm lại gương mặt rất hài hòa, lúc cười khẽ lên, đáy mắt hình như lấp lánh, rất thuận mắt.

Phật Vũ Vương mở to hai mắt, nhìn gương mặt trắng nõn của người này, thầm nghĩ: Người phụ nữ này thật xinh đẹp!

Khương Hồng Cẩm vươn tay sờ sờ mặt đứa nhỏ của mình, đáy mắt mang đầy ý cười, nói: “Nhóc này cứ mở mắt tròn vo, không biết nhìn cái gì.”

Phương Văn ôm Tống Hiểu Hoa đang ngủ say, dịu dàng nói: “Thế giới của trẻ con, người lớn chúng ta làm sao biết được.”

Khương Hồng Cẩm gật đầu: “Tiểu Văn, nếu em không ngại, cứ để Hiểu Hoa và Thẩm Cảnh ngủ chung đi, em yên tâm mà đi làm, chị giúp em chăm sóc bé luôn cho.”

Phương Văn liền nói: “Ngại cái gì, chị giúp em chăm sóc bé con này, em cảm ơn còn không kịp nữa là, thật sự làm phiền chị rồi.”

Khương Hồng Cẩm cười cười, nói: “Đừng khách sáo, thời gian không còn sớm, em mau đi làm đi, tránh đến muộn.”

Phương Văn gật đầu, nhỏ giọng nhìn bé con đang ngủ say, rón rén đem bé con đặt nằm bên cạnh Phật Vũ Vương, thấp giọng nói: “Hiểu Hoa ngoan ngoan ngủ chung với anh nha, khi nào tan sở mẹ về đón con.”

Phật Vũ Vương cảm thấy bên cạnh mình đột nhiên có một con quái vật lớn, nghiêng đầu nhìn qua, liền thấy một đứa bé mũm mĩm đang ngủ say sưa, khuôn mặt trắng mịn, da trơn mềm y như đậu hũ, nằm chung với hắn, lớn hơn hắn rất nhiều. (Tịch Ngự: Sặc, vợ anh đó, anh kêu quái vật lớn @@)”

Phương Văn nói với Khương Hồng Cẩm: “Em đi nha, Hiểu Hoa nhờ chị chăm sóc giùm ạ.”

Khương Hồng Cẩm cười cười, nói: “Em đi làm nhanh đi, không sao đâu.”

Phương Văn quay đầu nhìn bé con một chút, mím môi, gật đầu, cầm túi xách đi.

Khương Hồng Cẩm muốn chuẩn bị cơm trưa, nhìn đứa bé một hồi mới đi vào bếp chữa lại bé con và Phật Vũ Vương nằm trong nôi.

Thật ra, Phật Vũ Vương rất bực mình, bên cạnh mình đột nhiên có một đứa con nít, còn chiếm đi diện tích trong nôi, hại hắn muốn xoay người hoạt động thân thể một chút cũng không được...hắn sợ đụng trúng nhóc này.

Bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều của nhóc này, giống như bệnh dịch lây truyền, Phật Vũ Vương nháy mắt vài cái, không bao lâu hắn cũng ngủ luôn.

Tỉnh lại, thật ra thì hắn bị đập tỉnh giấc, trong lúc ngủ mơ hắn luôn cảm thấy có cái gì đó đặt trên người mình, vừa mở mắt liền thấy nhóc con ngủ say hồi nãy đã tỉnh, hiện giờ đang lật tới lật lui trong nôi, không biết hai chân con bé này gác lên bụng hắn từ lúc nào.

Thấy hấn mở mắt, nhóc con kia cũng mở đôi mắt tròn xoe nhìn hấn, mắt hấn giống như hai trái nho, vừa to vừa đen, cái mặt tròn vo trắng hồng, da thịt nhẵn bóng, khiến người ta có xúc động muốn xoa bóp nó, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhạt ngậm ngón tay không ngừng bẹp bẹp, tóm lại là, rất đáng yêu.

Phật Vũ Vương bị ép tới mức khó chịu, cố gắng di chuyển, muốn đem cái chân của nhóc con này dời khỏi bụng mình, nhưng mà, mặc kệ hấn chuyển đi đâu, nhóc con liền theo tới đó, chuyển chân lên bụng hấn. ==+ (Tịch Ngữ: vợ k ngoan □))

Vài lần như vậy, cũng không thấy cái chân đó có dấu hiệu rời khỏi bụng mình, Phật Vũ Vương tức đến nổi không ngủ được. Sai đó nghĩ ra một cách, hấn đưa cánh tay nhỏ bé của mình ra, cố gắng di chuyển đến dưới lòng bàn chân nhóc này, vuron ngón ta khẽ vuốt ve.

Trẫm không tin, nhóc không sợ nhột!

Cơ thể nhóc con gãy dựa, chân không ngừng đập lung tung. Chỉ thấy bé con dùng Phật Sơn Vô Ảnh Cước đập vào mặt Phật Vũ Vương.

Phật Vũ Vương thấy trước mắt tối sầm, cả người mê man.

Cái gì gọi là mua dây buộc mình? Không phải chứ!

Phật Vũ Vương ngừng cù lét bé con, thân thể bé con lại không chịu nằm im, vẫn lộn xộn như cũ, điều này khiến cho các đệ tử Phật Vũ Vương chịu khổ không tả xiết!

Đến lúc sau, khi bé con mệt mỏi rồi mới chịu dừng.

Phật Vũ Vương thở phào nhẹ nhõm, bản thân còn đang chìm đắm trong vui vẻ, đột nhiên hấn cảm thấy trên bụng mình có một dòng nước ấm chảy xuống, từ bụng hấn chảy xuống dưới tấm đệm giường hấn đang nằm.

Hấn vừa nhìn liền thấy cái mông con nít trắng như lòng trắng trứng, nhóc này đang càn rỡ nằm trên bụng hấn tè dầm, nước tiểu làm ướt một nửa quần áo của hấn. (Tịch Ngữ: ha ha ha ha)

Đúng lúc này, Khương Hồng Cẩm đi tới, định xem hai đứa nhỏ thế nào, vừa nhìn liền thấy ‘tám bản đồ’ dưới mông Phật Vũ Vương, cô thở dài: “Đứa nhỏ này, sao lại dãi dầm nữa rồi?” (Tịch Ngữ: Khi mấy nhân vật của chúng ta còn nhỏ, các mẹ được gọi là cô. Khi các nhân vật lớn, các mẹ được gọi là bà nhé ^^)

Phật Vũ Vương: "..."

Thật oan uổng! Có người hãm hại trẫm! Trẫm nói thật! Trẫm còn oan hơn cả Đậu Nga! Nhưng, hiện tại trẫm có khổ mà không nói thành lời!

Thật oan ức!

Bỗng nhiên, nghe bé con bên cạnh cười khanh khách lên, Phật Vũ Vương ai oán quay sang nhìn bé con.

Trẫm nhớ kỹ nhóc!

Chương 5: Quân chủ tà mị, nóng nảy, cuồng điên chính là lúc nghiệt duyên của Thẩm Cảnh và Tống Hiểu Hoa bắt đầu, người này hận đến nghiến răng, người kia lại mang về mặt ngây thơ, nói ngắn gọn, Thẩm Cảnh và Tống Hiểu Hoa kết thù.

Thật vất vả mới chờ tới buổi chiều, Phương Văn tan sở đón Tống Hiểu Hoa về, ánh mắt kinh diễm của Phật Vũ Vương khi thấy Phương Văn hồi sáng đã đổi thành ghét bỏ, ánh mắt như đang nói, mau mau đem ‘cái đồ’ kia đi đi, đừng có xuất hiện trước mặt trẫm nữa.

Vậy mà Khương Hồng Cẩm ở bên cạnh cười rộ lên: “Em xem kia, Thẩm Cảnh vẫn nhìn Hiểu Hoa, ngủ chung có một ngày thôi mà tình cảm đã tăng lên nhiều như vậy rồi.”

Phật Vũ Vương: “...” Ai nói?

Phương Văn đưa tay sờ sờ gương mặt mịn màng của Thẩm Cảnh, khóe môi nhếch lên: “Hiểu Hoa nhà em hình như rất thích Thẩm Cảnh.”

Tống Hiểu Hoa nằm trong ngực Phương Văn phản ứng y như lời cô nói, bé con chớp đôi mắt to tròn, cười khanh khách, tay nhỏ không ngừng quơ loạn.

Phương Văn và Khương Hồng Cẩm không hẹn mà cùng nhìn nhau cười.

Phật Vũ Vương nhắm mắt giả vờ ngủ, các người nói gì, gió lớn quá, trẫm không nghe rõ.

Phương Văn và Tống Hiểu Hoa về rồi, Phật Vũ Vương thở phào nhẹ nhõm, thậm chí cuối cùng cũng được ngủ một giấc rồi, lại nghe Khương Hồng Cẩm dịu dàng nói: “Thẩm Cảnh, sau này di Phương chính là hàng xóm của chúng ta, con phải sống hòa thuận với Hiểu Hoa, biết không?” Cô mặc kệ Thẩm Cảnh có nghe hiểu hay không, cô nói xong, liền đưa tay sửa lại đệm giường của Thẩm Cảnh, sau đó lại đi ra ngoài bận rộn.

Bỏ lại một mình Phật Vũ Vương trơ mắt ếch!

Nếu như trầm nghe không lầm, ý của Khương Hồng Cẩm nói chính là... ‘cái thứ’ kia còn quay lại!?

Thôi, hết ngủ rồi, lần đầu tiên kể từ sau khi biến thành con nít, Phạt Vũ Vương mất ngủ!

...

Cũng may, gần nửa tháng sau, Phuong Văn không có bé Tống Hiểu Hoa tới, cái này đối với Phạt Vũ Vương là một chuyện mừng, đáng tiếc gần đây có một chuyện khiến hắn không vui.

Nguyên nhân chính là, ‘Vương triều XX’ mà hắn theo dõi gần hai tháng đã hết phim vào ngày hôm trước. Nam chính sau khi trở thành vị minh quân nổi tiếng trong sách sử, vị phi tử vẫn đi theo hắn giúp đỡ, bày mưu tính kế cho hắn thuận lợi trở thành hoàng hậu. Ban đầu, hắn cho rằng bộ phim này chưa có kết thúc, thậm chí đã đến lúc hắn lên sân khấu, nhưng ngày hôm sau, Khương Hồng Cẩm mở TV, ca khúc mở màn khí thế hào hùng đổi thành ca khúc ảm áp, thùy mị. Hắn liền nghe Khương Hồng Cẩm nhỏ giọng tự nói: “À, đúng rồi, hôm qua đã kết thúc phim rồi.”

Cái gì? Diễn xong?

Trầm đâu? Vì sao ‘Vương triều XX’ không có nhân vật quan trọng như trầm? Trầm cực khổ theo dõi suốt hai tháng, cũng chỉ vì cái này, hiện tại lại nói cho trầm biết, hết phim rồi.

Trầm! Không! Vui! Nổi!

Bản thân hắn mặc dù không phải là minh quân được lưu danh trong sách sử, nhưng hắn cũng không trụ lạc đến nỗi không có xuất hiện trong TV chứ.

Vì thế, Phạt Vũ Vương buồn bực suốt một tuần, may mắn, không lâu sau hắn đã tìm được bộ phim khác để theo dõi.

Bởi vì hắn không có quyền cầm điều khiển trong tay, cho nên Khương Hồng Cẩm xem cái gì thì hắn xem cái đó.

Dạo này, Khương Hồng Cẩm xem phim Hàn Quốc, Phạt Vũ Vương vừa nhìn liền khinh bỉ, phun riết thành thói quen.

Nhân vật nữ chính luôn gọi nam chính là ‘ô ba’ (*oppa í), ban đầu Phạt Vũ Vương còn buồn bực, hai người này thoát nhìn có độ tuổi xấp xỉ nhau, cô gái kia hờ một tí lại kêu ‘ba’, rốt cuộc có ngụ ý gì? Về sau, cuối cùng hắn cũng hiểu, vậy có ‘ô mẹ’, ‘ô em’ hay không?

Sau đó, mẹ của nữ chính đột nhiên xuất hiện, lại phát hiện người mẹ này cũng chính là mẹ kế của nam chính, tình yêu của hai người không được người chung quanh chúc phúc, bắt đầu dĩ mà chia tay. (Tịch Ngự: hoàng đế năm xem phim Hàn đầu tiên J)))))

Phạt Vũ Vương xem rất vui vẻ, lí do hắn vui vẻ chính là do hắn đoán trúng, khi hai người quen nhau rất suông sẻ, trên thực tế làm gì có chuyện hoàn mĩ như vậy, về sau hai người này tất nhiên sẽ xa nhau.

Nhìn xem đều là ngụy biện.

Tốt lắm, trầm phê chuẩn cho bộ phim này chấm dứt tại đây.

Đáng tiếc, chuyện này không thể dựa theo lời hắn nói, mấy ngày tiếp theo bộ phim này lại có bước ngoặt, nữ chính mắc bệnh hiểm nghèo, nam chính luôn ở bên cạnh cô ta, cuối cùng cảm động cha mẹ hai bên, hai người cuối cùng được ở bên nhau, đến lúc đó bệnh của nữ chính cũng khá lên, kết thúc hoàn mĩ.

Phạt Vũ Vương lại buồn bực!

Tục ngữ nói rất hay, người xui xẻo uống nước cũng vurôn răng.

Một tháng gần đây, Tống Hiểu Hoa đã lâu không gặp lại đến chơi. Bởi vì công ty của Phuong Văn bắt đầu huấn luyện nên không có thời gian ở nhà, chồng của cô ta cũng không có thời gian rảnh, lo sợ để đứa trẻ ở nhà không có người chăm sóc, nhờ người ngoài thì lại lo lắng, tất cả đều rơi vào đường cùng, đành đến nhà Khương Hồng Cẩm làm phiền người ta.

Phuong Văn và Khương Hồng Cẩm là bạn thời đại học, Khương Hồng Cẩm không phải không hiểu con người của Phuong Văn, nếu không phải tình huống bắt đầu dĩ, cô ấy tuyệt đối sẽ không tìm đến mình nhờ giúp đỡ.

Khương Hồng Cẩm không nói một lời liên đồng ý.

Chỉ khổ cho Phạt Vũ Vương nằm trong nôi em bé, lúc hắn nhìn thấy con quái vật lớn nằm bên cạnh hắn, trong lòng liền lộp bộp một tiếng.

Mặc dù, Tống Hiểu Hoa sinh ra sau Phạt Vũ Vương hơn mười ngày. Thế nhưng thân hình lại lớn hơn Phạt Vũ Vương một chút, hai đứa bé nằm chung một chỗ, đúng là không nhìn ra Thẩm Cảnh là anh.

Phuong Văn liền mới đi một lát thôi, Tống Hiểu Hoa nằm trong nôi liền di chuyển, có kinh nghiệm lần trước, Phạt Vũ Vương liền cố gắng cử động thân thể rời xa Tống Hiểu Hoa một chút. Đề phòng con nhóc này ‘tè bậy rồi vu oan’ cho hắn.

Nhưng, không hiểu vì sao Phạt Vũ Vương nhích người tới đâu, Tống Hiểu Hoa liền theo sát phía sau, di chuyển thân hình to con của mình, cho tới khi tay

chân của bé con khoát lên người Phật Vũ Vương mới chịu dừng lại.

Phật Vũ Vương nổi sùng, liền quyết định tấn công, dùng gậy ông đập lưng ông.

Hắn vươn tay, cố gắng rút một chân của mình, dùng sức đè một cái, đè lên mặt Tống Hiểu Hoa.

Cho nhà người người mùi vị của chân trăm nê!

Hắn đang vênh vang đắc ý, đột nhiên cảm thấy chân mình truyền tới cảm giác hơi đau đớn, mở to hai mắt tò mò nhìn, liền thấy Tống Hiểu Hoa đang ngậm ngón chân của mình, đang cố gắng cắn.

Tống Hiểu Hoa lớn nhanh, mới ba bốn tháng liền dần dần mọc răng, lúc cắn người, mặc dù không có đau đớn nhưng không thể xem nhẹ nha.

Phật Vũ Vương chưa kịp nổi giận, lại thấy Tống Hiểu Hoa nhả ngón chân của hắn ra, mở to miệng, khóa oa oa.

Phật Vũ Vương tròn tròn mắt.

Nhóc cắn trăm? Trăm còn chưa có khóc? Ngược lại, nhóc lại khóc ầm lên.

Nghe tiếng khóc om sòm, Khương Hồng Cẩm vội vàng chạy lên bế Tống Hiểu Hoa, nhỏ giọng dỗ dành. Phật Vũ Vương im lặng nằm một bên dùng ánh mắt oán giận.

“Ngoan, ngoan, ngoan, không khóc, không khóc nữa nê, di ôm một cái.”

Khương Hồng Cẩm kiểm tra tả lót, phát hiện Tống Hiểu Hoa không có tè cũng không có ị, đem bình sữa chuẩn bị sẵn cho Thẩm Cảnh đưa đến miệng bé, lại thấy bé không chịu ăn, xem bộ dạng không phải đối.

Khương Hồng Cẩm nhú mày, nói: “Vẫn tốt mà, sao lại khóc chứ?”

Nàng nhìn về phía Phật Vũ Vương.

Phật Vũ Vương: “. . .”

Trên thực tế, trăm phải chết oan! Ăn trộm gà không thành, còn mất luôn nắm gạo, nhìn chân trăm kia, chân của trăm đều đỏ hết cả rồi!

Dứt lời, hắn làm bộ giờ lên cái chân nhỏ của mình, muốn cho Khương Hồng Cẩm nhìn chỗ bị Tống Hiểu Hoa cắn.

Đáng tiếc, Khương Hồng Cẩm không thèm nhìn hắn, chỉ lo dỗ dành Tống Hiểu Hoa đang khóc nỉ non, Phật Vũ Vương giờ một hồi thấy mệt, cũng giận dỗi luôn. Để chân xuống, tròn tròn mắt nhìn Khương Hồng Cẩm, vừa liếc liền thấy Khương Hồng Cẩm ôm Tống Hiểu Hoa dỗ dành, trong lòng có chút chua!!! =]]]

Nói thật, từ lúc Phật Vũ Vương được sinh ra tới bây giờ, trước giờ rất ít khóc, cho nên Khương Hồng Cẩm rất ít có cảm xúc dỗ dành con nhỏ.

Giọng điệu dịu dàng của Khương Hồng Cẩm, cả người liền tỏa ra vàng sáng dịu dàng của người mẹ, mặc dù không tính là đẹp, nhưng trên người có ý vị rất hấp dẫn lòng người.

Cái này đúng là có chút giống với mẫu phi đã qua đời của hắn.

Phật Vũ Vương lắc đầu, nghiêng người, không thèm suy nghĩ chuyện này nữa, nhắm mắt lại, ngủ.

Vừa tỉnh lại, Tống Hiểu Hoa đã được Phương Văn ẵm đi, Phật Vũ Vương liền vui vẻ, lại bị âm thanh ở bên ngoài cắt ngang niềm vui nho nhỏ của hắn.

Bà Trần cười híp mắt nói: “Mẹ thấy bé con nhà Phương Văn đúng là đáng yêu, hơn nữa con với Phương Văn lại là bạn thời đại học, không bằng cho hai đứa bé đính hôn từ nhỏ cũng không tệ.”

Phật Vũ Vương: “. . .”

Trăm không có nghe lắm chứ? Nói cho trăm biết, đây không phải là sự thật!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Đây chính là lúc nghiệt duyên của Thẩm Cảnh và Tống Hiểu Hoa bắt đầu, người này hận đến nghiêng răng, người kia lại mang về mặt ngây thơ, nói ngắn gọn, Thẩm Cảnh và Tống Hiểu Hoa kết thù.

Thật vất vả mới chờ tới buổi chiều, Phương Văn tan sở đón Tống Hiểu Hoa về, ánh mắt kinh diễm của Phật Vũ Vương khi thấy Phương Văn hồi sáng đã đổi thành ghét bỏ, ánh mắt như đang nói, mau mau đem ‘cái đồ’ kia đi đi, đừng có xuất hiện trước mặt trẫm nữa.

Vậy mà Khương Hồng Cẩm ở bên cạnh cười rộ lên: “Em xem kìa, Thẩm Cảnh vẫn nhìn Hiểu Hoa, ngủ chung có một ngày thôi mà tình cảm đã tăng lên nhiều như vậy rồi.”

Phật Vũ Vương: “...” Ai nói?

Phương Văn đưa tay sờ sờ gương mặt mịn màng của Thẩm Cảnh, khóe môi nhếch lên: “Hiểu Hoa nhà em hình như rá thích Thẩm Cảnh.”

Tống Hiểu Hoa nằm trong ngực Phương Văn phản ứng y như lời cô nói, bé con chớp đôi mắt to tròn, cười khanh khách, tay nhỏ không ngừng quơ loạn.

Phương Văn và Khương Hồng Cẩm không hẹn mà cùng nhìn nhau cười.

Phật Vũ Vương nhắm mắt giả vờ ngủ, các người nói gì, gió lớn quá, trẫm không nghe rõ.

Phương Văn và Tống Hiểu Hoa về rồi, Phật Vũ Vương thờ phào nhẹ nhõm, thâm nghĩ cuối cùng cũng được ngủ một giấc rồi, lại nghe Khương Hồng Cẩm dịu dàng nói: “Thẩm Cảnh, sau này di Phương chính là hàng xóm của chúng ta, con phải sống hòa thuận với Hiểu Hoa, biết không?” Cô mặc kệ Thẩm Cảnh có nghe hiểu hay không, cô nói xong, liền đưa tay sửa lại đệm giường của Thẩm Cảnh, sau đó lại đi ra ngoài bận rộn.

Bỏ lại một mình Phật Vũ Vương trơ mắt ếch!

Nếu như trẫm nghe không lầm, ý của Khương Hồng Cẩm nói chính là... ‘cái thứ’ kia còn quay lại!?

Thôi, hết ngủ rồi, lần đầu tiên kể từ sau khi biến thành con nít, Phật Vũ Vương mất ngủ!

...

Cũng may, gần nửa tháng sau, Phương Văn không có bé Tống Hiểu Hoa tới, cái này đối với Phật Vũ Vương là một chuyện mừng, đáng tiếc gần đây có một chuyện khiến hần không vui.

Nguyên nhân chính là, ‘Vương triều XX’ mà hần theo dõi gần hai tháng đã hết phim vào ngày hôm trước. Nam chính sau khi trở thành vị minh quân nổi tiếng trong sách sử, vị phi tử vẫn đi theo hần giúp đỡ, bày mưu tính kế cho hần thuận lợi trở thành hoàng hậu. Ban đầu, hần cho rằng bộ phim này chưa có kết thúc, thâm nghĩ đã đến lúc hần lên sân khấu, nhưng ngày hôm sau, Khương Hồng Cẩm mở TV, ca khúc mở màn khí thế hào hùng đổi thành ca khúc ảm áp, thùy mị. Hần liền nghe Khương Hồng Cẩm nhỏ giọng tự nói: “À, đúng rồi, hôm qua đã kết thúc phim rồi.”

Cái gì? Diễn xong?

Trẫm đâu? Vì sao ‘Vương triều XX’ không có nhân vật quan trọng như trẫm? Trẫm cực khổ theo dõi suốt hai tháng, cũng chỉ vì cái này, hiện tại lại nói cho trẫm biết, hết phim rồi.

Trẫm! Không! Vui! Nổi!

Bản thân hần mặc dù không phải là minh quân được lưu danh trong sách sử, nhưng hần cũng không trụ lạc đến nỗi không có xuất hiện trong TV chứ.

Vì thế, Phật Vũ Vương buồn bực suốt một tuần, may mắn, không lâu sau hần đã tìm được bộ phim khác để theo dõi.

Bởi vì hần không có quyền cầm điều khiển trong tay, cho nên Khương Hồng Cẩm xem cái gì thì hần xem cái đó.

Dạo này, Khương Hồng Cẩm xem phim Hàn Quốc, Phật Vũ Vương vừa nhìn liền khinh bỉ, phun riết thành thói quen.

Nhân vật nữ chính luôn gọi nam chính là ‘ô ba’ (*oppa í), ban đầu Phật Vũ Vương còn buồn bực, hai người này thoạt nhìn có độ tuổi xấp xỉ nhau, cô gái kia hờ một tí lại kêu ‘ba’, rốt cuộc có ngụ ý gì? Về sau, cuối cùng hần cũng hiểu, vậy có ‘ô mẹ’, ‘ô em’ hay không?

Sau đó, mẹ của nữ chính đột nhiên xuất hiện, lại phát hiện người mẹ này cũng chính là mẹ kế của nam chính, tình yêu của hai người không được người chung quanh chúc phúc, bắt đầu dĩ mà chia tay. (Tịch Ngự: hoàng đế năm xem phim Hàn đầu tiên J))))))

Phật Vũ Vương xem rất vui vẻ, lí do hần vui vẻ chính là do hần đoán trúng, khi hai người quen nhau rất suông sẻ, trên thực tế làm gì có chuyện hoàn mĩ như vậy, về sau hai người này tất nhiên sẽ xa nhau.

Nhìn xem đều là ngụ biện.

Tốt lắm, trẫm phê chuẩn cho bộ phim này chấm dứt tại đây.

Đáng tiếc, chuyện này không thể dựa theo lời hần nói, mấy ngày tiếp theo bộ phim này lại có bước ngoặt, nữ chính mắc bệnh hiểm nghèo, nam chính luôn

ở bên cạnh cô ta, cuối cùng cảm động cha mẹ hai bên, hai người cuối cùng được ở bên nhau, đến lúc đó bệnh của nữ chính cũng khá lên, kết thúc hoàn mỹ.

Phật Vũ Vương lại buồn bực!

Tục ngữ nói rất hay, người xui xẻo uống nước cũng vướn răng.

Một tháng gần đây, Tống Hiểu Hoa đã lâu không gặp lại đến chơi. Bởi vì công ty của Phương Văn bắt đi huấn luyện nên không có thời gian ở nhà, chồng của cô ta cũng không có thời gian rảnh, lo sợ để đứa trẻ ở nhà không có người chăm sóc, nhờ người ngoài thì lại lo lắng, tất cả đều rơi vào đường cùng, đành đến nhà Khương Hồng Cẩm làm phiền người ta.

Phương Văn và Khương Hồng Cẩm là bạn thời đại học, Khương Hồng Cẩm không phải không hiểu con người của Phương Văn, nếu không phải tình huống bất đắc dĩ, cô ấy tuyệt đối sẽ không tìm đến mình nhờ giúp đỡ.

Khương Hồng Cẩm không nói một lời liên đồng ý.

Chỉ khổ cho Phật Vũ Vương nằm trong nôi em bé, lúc hẩn nhìn thấy con quái vật lớn nằm bên cạnh hẩn, trong lòng liền lộp bộp một tiếng.

Mặc dù, Tống Hiểu Hoa sinh ra sau Phật Vũ Vương hơn mười ngày. Thế nhưng thân hình lại lớn hơn Phật Vũ Vương một chút, hai đứa bé nằm chung một chỗ, đúng là không nhìn ra Thẩm Cảnh là anh.

Phương Văn liền mới đi một lát thôi, Tống Hiểu Hoa nằm trong nôi liền di chuyển, có kinh nghiệm lần trước, Phật Vũ Vương liền cố gắng cử động thân thể rời xa Tống Hiểu Hoa một chút. Để phòng con nhóc này ‘tè bậy rồi vu oan’ cho hẩn.

Nhưng, không hiểu vì sao Phật Vũ Vương nhích người tới đâu, Tống Hiểu Hoa liền theo sát phía sau, di chuyển thân hình to con của mình, cho tới khi tay chân của bé con khoát lên người Phật Vũ Vương mới chịu dừng lại.

Phật Vũ Vương nổi sùng, liền quyết định tấn công, dùng gậy ông đập lưng ông.

Hẩn vuron tay, cố gắng rút một chân của mình, dùng sức đè một cái, đè lên mặt Tống Hiểu Hoa.

Cho nhà người người mùi vị của chân trẫm nè!

Hẩn đang vênh vang đắc ý, đột nhiên cảm thấy chân mình truyền tới cảm giác hơi đau đớn, mở to hai mắt tò mò nhìn, liền thấy Tống Hiểu Hoa đang ngậm ngón chân của mình, đang cố gắng cắn.

Tống Hiểu Hoa lớn nhanh, mới ba bốn tháng liền dần dần mọc răng, lúc cắn người, mặc dù không có đau đớn nhưng không thể xem nhẹ nha.

Phật Vũ Vương chưa kịp nổi giận, lại thấy Tống Hiểu Hoa nhả ngón chân của hẩn ra, mở to miệng, khóa oa oa.

Phật Vũ Vương tròn tròn mắt.

Nhóc cắn trẫm? Trẫm còn chưa có khóc? Ngược lại, nhóc lại khóc ầm lên.

Nghe tiếng khóc om sòm, Khương Hồng Cẩm vội vàng chạy lên bế Tống Hiểu Hoa, nhỏ giọng dỗ dành. Phật Vũ Vương im lặng nằm một bên dùng ánh mắt oán giận.

“Ngoan, ngoan, ngoan, không khóc, không khóc nữa nè, di ôm một cái.”

Khương Hồng Cẩm kiểm tra tả lót, phát hiện Tống Hiểu Hoa không có tè cũng không có ị, đem bình sữa chuẩn bị sẵn cho Thẩm Cảnh đưa đến miệng bé, lại thấy bé không chịu ăn, xem bộ dạng không phải đối.

Khương Hồng Cẩm nhíu mày, nói: “Vẫn tốt mà, sao lại khóc chứ?”

Nàng nhìn về phía Phật Vũ Vương.

Phật Vũ Vương: “. . .”

Trên thực tế, trẫm phải chết oan! Ăn trộm gà không thành, còn mất luôn nắm gạo, nhìn chân trẫm kia, chân của trẫm đều đỏ hết cả rồi!

Dứt lời, hẩn làm bộ gờ lên cái chân nhỏ của mình, muốn cho Khương Hồng Cẩm nhìn chỗ bị Tống Hiểu Hoa cắn.

Đáng tiếc, Khương Hồng Cẩm không thèm nhìn hẩn, chỉ lo dỗ dành Tống Hiểu Hoa đang khóc ni non, Phật Vũ Vương gờ một hồi thấy mọi, cũng giận dữ luôn. Để chân xuống, tròn tròn mắt nhìn Khương Hồng Cẩm, vừa liếc liền thấy Khương Hồng Cẩm ôm Tống Hiểu Hoa dỗ dành, trong lòng có chút chua!!! =]]]

Nói thật, từ lúc Phật Vũ Vương được sinh ra tới bây giờ, trước giờ rất ít khóc, cho nên Khương Hồng Cẩm rất ít có cảm xúc dỗ dành con nhỏ.

Giọng điệu dịu dàng của Khương Hồng Cầm, cả người liền tỏa ra vàng sáng dịu dàng của người mẹ, mặc dù không tính là đẹp, nhưng trên người có ý vị rất hấp dẫn lòng người.

Cái này đúng là có chút giống với mẫu phi đã qua đời của hân.

Phật Vũ Vương lắc lắc đầu, nghiêng người, không thêm suy nghĩ chuyện này nữa, nhắm mắt lại, ngủ.

Vừa tỉnh lại, Tống Hiểu Hoa đã được Phương Văn ẵm đi, Phật Vũ Vương liền vui vẻ, lại bị âm thanh ở bên ngoài cắt ngang niềm vui nho nhỏ của hân.

Bà Trần cười híp mắt nói: “Mẹ thấy bé con nhà Phương Văn đúng là đáng yêu, hơn nữa con với Phương Văn lại là bạn thời đại học, không bằng cho hai đứa bé đính hôn từ nhỏ cũng không tệ.”

Phật Vũ Vương: “. . .”

Trầm không có nghe lầm chứ? Nói cho trầm biết, đây không phải là sự thật!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Edit: Tịch Ngữ

May mắn tiếp theo Khương Hồng Cầm nói giúp Thẩm Cảnh, cô nói: “Mẹ, hiện tại là thời đại nào rồi, đính hôn từ bé gì chứ, chuyện này cứ để bọn nhỏ lớn lên tự mình quyết định, chúng ta đừng quan tâm nhiều.”

Lúc này, bà Trần mới dừng lại: “Con nói cũng đúng, mẹ quên.”

Cuối cùng, Phật Vũ Vương nhẹ nhõm cả người.

Không biết bà Trần nghĩ tới chuyện gì đó liên thò dài: “Từ lúc Thẩm Cảnh ra đời, Hạo Dương chưa từng tới gặp mặt thẳng nhỏ một lần, không hiểu tại sao mẹ lại sinh ra đứa con như nó, đúng là làm bậy.” Dứt lời, hai mắt bà Trần mờ nước mắt, đưa tay kéo Khương Hồng Cầm, nói nhỏ: “Xin lỗi con, để cho con chịu nhiều uất ức.”

Mắt Khương Hồng Cầm cũng rung rung, rũ mắt xuống, cười có chút miễn cưỡng, nói: “Mẹ, đừng nói như vậy, chuyện này không liên quan ai hết, anh ta không muốn đến gặp mặt Thẩm Cảnh, không đến thì thôi, anh ta có cuộc sống riêng của mình. Con không. . . Người ngoài cũng không xen vào được, huống hồ cha mẹ cũng giúp con rất nhiều rồi, hai người coi con như con ruột. Hiện tại, có Thẩm Cảnh bên cạnh con, con cảm thấy hạnh phúc lắm rồi!”

Bà Trần cúi thấp đầu khóc sùi.

Phật Vũ Vương nằm trong nôi, hân nghe hết mọi chuyện hai người đang nói, hân ở trong nhà này cũng được một thời gian, đối với tình trạng trong nhà cũng hiểu đôi chút. . .

Lúc Khương Hồng Cầm mang thai Thẩm Cảnh, chồng cô là Hạo Dương có tiểu tam (*vợ bé) ở bên ngoài, làm đường lạc lối, quanh năm không trở về nhà. Nửa tháng sau khi Khương Hồng Cầm sinh Thẩm Cảnh ra, Thẩm Hạo Dương dẫn tiểu tam về nhà lật bài với Khương Hồng Cầm, tuyên bố gã đã tìm được tình yêu đích thực của mình, gã muốn hạnh phúc, hi vọng cô có thể kí vào giấy li hôn.

Mặc dù mọi người đều phản đối, ngay cả cha mẹ của gã cũng tuyên bố nếu li hôn sẽ cắt đứt quan hệ với gã. Thẩm Hạo Dương vẫn mạnh mẽ bảo vệ ‘tình yêu đích thực’ của gã. Sau đó, sửa sang lại mọi thứ, liền dọn đồ đi theo tiểu tam thuê phòng ở.

Cuối cùng, Khương Hồng Cầm cũng đồng ý li hôn.

Sau khi Thẩm Hạo Dương li hôn, khẩn cấp kết hôn với tiểu tam, chẳng thêm quan tâm đến chuyện con của mình, chỉ chu cấp tiền nuôi dưỡng theo hiệp nghị li hôn mà thôi.

Mỗi ngày, cô đều cười vui vẻ cho mọi người xem, cô rất kiên cường, nhưng không có ai biết lúc không có người, cô sẽ khóc thầm.

Trong quá trình sinh sản, Khương Hồng Cầm bị băng huyết, nguy hiểm đe dọa đến sinh mệnh. Nhưng, may mắn cô vượt qua cửa ải sinh tử này, hơn nữa được cha mẹ của Thẩm Hạo Dương chăm sóc, cô đã sớm nghĩ thông suốt rồi.

Trên thế giới này, không có ai thiếu đi ai thì sẽ sống không nổi.

Đáy lòng Phật Vũ Vương giống như bị kim châm vào, nhìn thấy cảnh ngộ của người phụ nữ khác, kích thích bóng ma bị kịch của mẫu phi hân.

Khương Hồng Cẩm đi tới. Cô lung lay đi về phía ghế bình sữa đã pha sẵn, nhẹ nhàng ôm Thẩm Cảnh vào lòng, nở nụ cười, mỗi khi cười khóe mắt cô lại xuất hiện nếp nhăn, hai má lúm đồng tiền khiến ánh mắt càng thêm dịu dàng, nhỏ nhẹ nói: “Đến, Thẩm Cảnh, uống sữa nào.”

Lòng của Phật Vũ Vương mềm xuống, hấn vuron bàn tay nhỏ, vỗ vỗ gò má của Khương Hồng Cẩm, toét miệng cười, đôi mắt giống như muốn nói gì đó.

Phụ nữ được làm từ nước, cần được trân trọng, nâng niu. Người đàn ông kia rời bỏ cô, đây hết thấy không phải là lỗi của cô, chỉ vì gã không có mắt nhìn người.

Khương Hồng Cẩm thấy hành động của Thẩm Cảnh, đầu tiên là ngẩn người, sau đó viên mắt có chút ươn ướt, cô cười rộ lên: “Bé con này, con đang yêu thương mẹ sao?”

Phật Vũ Vương tròn tròn hai mắt, trầm nghĩ -----

Nếu như người nghĩ như vậy, như vậy... Trăm lần miễn cưỡng yêu thương người một chút cũng không sau, dù sao thì trăm cũng uống sữa của người một thời gian... Tuy rằng... Đời này trăm không có biện pháp nói lời yêu thương... Nhưng, có on phải trả, trăm biết điều này.

Được rồi, người cũng đừng cảm động, nếu sau này khôi phục được thân phận của mình, trăm nhất định sẽ đối xử tốt với người, tâm tình tốt liền phong người làm thái hậu cũng không thành vấn đề.

Đáng tiếc, Phật Vũ Vương không biết tuyệt đối sẽ không có ngày này.

Gió mùa đông lạnh thấu xương, mùa đông ở phương bắc, khiến người ta hận không thể đem tất cả quần áo mặc hết lên người, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn cảnh vật chung quanh bao bị tuyết trắng bao phủ.

Bất tri bất giác, Phật Vũ Vương lên một tuổi. Lúc này, hấn cũng chậm chạp không chế thân thể của chính mình. Ngày trước, từ bò tới bò lui chuyển thành đứng thẳng đi đường, chuyện này đối với Phật Vũ Vương là chuyện cực kì vui vẻ.

Hỏi hấn vì sao?

Đó chính là từ nay về sau, hấn có thể cầm điều khiển xem TV!

Một tháng trước, Khương Hồng Cẩm đã đi làm lại. Bình thường ông Thẩm và bà Trần coi chừng Thẩm Cảnh, có đôi khi thừa dịp ông bà ra ngoài, Thẩm Cảnh đang giả vờ ngủ ở trên giường chồm rỗi ngồi dậy. Đầu tiên là dùng chân đá gối đầu của Khương Hồng Cẩm xuống giường, sau đó men theo mép giường, đem chân đạp lên, giẫm lên trên gối, sau khi đứng vững mới đưa một chân khác xuống. Tiếp đó, hoàn mỹ bước xuống đất, hấn đứng lên, run run đi tới chỗ đặt điều khiển từ xa, vuron móng vuốt bấm nút mở máy.

Đương nhiên, cũng có trải qua thất bại, gối đầu rơi xuống quá xa, chân của hấn lại quá ngắn, kéo mãi mà không kéo tới, sau đó cắn răng đạp một cái, mắt trọng tâm, ngã úp sấp.

Đau chết trăm!

Rốt cuộc, trải qua vài lần thất bại, hiện tại Phật Vũ Vương đã nắm giữ được độ mạnh yếu khi đá gối đầu xuống đất, không thể dùng quá sức, cũng không thể quá nhẹ, tóm lại đây là một kĩ năng sống.

Tiếp đó, mỗi lần hấn đều phải tính toán đúng giờ, cố gắng tắt TV đúng lúc trước khi bà Trần và ông Thẩm về, bò lên giường, tay ngăn ngừa không thể cầm theo gối đầu được, hấn cũng chẳng quan tâm nó làm gì.

Phật Vũ Vương cảm thấy hấn rất liều mạng để xem TV.

Đương nhiên, không phải lần nào hấn cũng tính toán đúng giờ, có lần bà Trần đi chợ không có gặp người quen để nói chuyện phiếm, về nhà sớm, về nhà liền thấy cháu trai của mình nằm bên cạnh điều khiển từ xa ngủ vù vù. TV thì đang mở, còn đang chiếu phim truyền hình nữa chứ.

Bà Trần hoảng hốt ôm Thẩm Cảnh lên, than thở: “Thằng bé này, sao lại lăn xuống đất ngủ vậy nè?”

Dứt lời, lập tức đem Thẩm Cảnh đặt lên giường.

Thẩm Cảnh nằm trên giường, vì hành động của mình mà tự khen.

Thế nhưng, bà Trần không quên tắt TV, ban đầu bà nghĩ ông Trần đi chơi mệt chợp quên tắt TV, buổi chiều ông Thẩm đi chơi về bị bà Trần mắng: “Sau này, ông có đi chơi mệt chợp thì nhớ tắt TV giùm nhá!”

Ông Thẩm ngơ ngẩn, người già trí nhớ kém, ông cũng nghĩ là chính mình đi ra ngoài mà quên tắt TV.

Về sau, mỗi khi ra ngoài ông cố nhìn TV một cái, để xem nó đã tắt hay chưa.

Nhưng mà, tình huống như vậy vẫn xảy ra như cũ.

Lần thứ hai, bà Trần quả trách ông Thắm, ông ngậm ngùi: “Lúc tôi ra ngoài, thật sự đã tắt TV rồi mà.”

Bà Trần không nghe, nói: “Ai biết được, ông đăng trí mà.”

Ông Thắm buồn bực, nói: “Nói không chừng TV bị hư, cho nên tự nó bật lên.”

Bà Trần lườm ông Thắm: “Chắc, cái TV này mới mua được bao lâu? Đừng có kiếm cớ nữa, tôi hiểu ông quá mà!”

Phật Vũ Vương ở bên cạnh nghe đoạn đối thoại, vui vẻ uống sữa, trong lòng tính toán ngày mai nên coi ‘Tình duyên XX’ hay là ‘Bí sử XX’?

Nhưng mà, ông Thắm bị hăm hại nghĩ tới nghĩ lui, sau đó nghĩ rằng, đi ra ngoài mua cái máy camera. Để mình oan cho mình, mỗi lần đi ra ngoài ông chụp hình cái TV đã tắt, cũng xác nhận máy camera hoạt động tốt, ông mới yên tâm ra ngoài.

Phật Vũ Vương giả bộ ngủ làm sao biết được cái hộp nhỏ kia sẽ ghi lại ‘hành vi phạm tội’ của mình.

Hắn vẫn làm như cũ, bò xuống giường, sau đó mở TV, vui vẻ xem.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Edit: Tịch Ngừ

Bà Trần mua đồ ăn về, lại thấy TV đang mở.

Buổi chiều, ông Thắm chơi mệt chợp mắt vui vẻ trở về, vừa thấy bà Trần mở to miệng, không đợi bà nói, ông liền giành trước: “Trước tiên, bà đừng nói gì hết, tôi có cái này cho bà xem”

Ông Thắm vênh vào đi tới máy camera, cầm camera ngồi xuống ghế sofa điều chỉnh.

Ông ngẩng đầu nhìn bà Trần, nói: “Tới đây, nhìn đi, trước khi tôi ra cửa tôi tắt TV rồi nhé.”

Bà Trần nhú mày, ngồi xuống bên cạnh ông Thắm, nhìn vào màn hình nhỏ của camera.

Trên màn hình, đúng là ông Thắm đã tắt TV mới ra ngoài, hơn nữa màn hình TV cũng tối thui.

Bà Trần buồn bực nói: "Vậy rốt cuộc là thế nào?"

Ông Thắm nói: “Chúng ta tiếp tục xem rồi biết.”

Chỉ thấy bóng dáng Thắm Cảnh đang ngủ say trên giường ngóc đầu dậy, sau đó nhìn chung quanh, thuần thục đem gối đầu đá xuống đất, chân đạp trên gối bò xuống giường, sau đó đi tới cầm điều khiển TV nhấn nút mở máy (power button). Một loạt động tác lưu loát, Thắm Cảnh làm rất thành thạo.

TV mở lên, Thắm Cảnh liền ngồi dưới đất, ánh mắt nhìn lom lom vào TV.

Có đôi khi, không biết thấy cái gì, Thắm Cảnh cười khanh khách một mình.

Bà Trần và ông Thắm liếc nhìn nhau, bà Trần dụi dụi hai mắt, hỏi: “Ông già, có phải tôi nhìn lầm hay không? Sao tôi lại thấy Thắm Cảnh... xem TV?”

Ông Thắm cũng ngây ngốc trả lời: “À, bà nhìn lầm, tôi cũng vậy.”

Hai người nhìn nhau một hồi, sau đó quay ngược đoạn phim lại, nhìn cho kĩ, đến khi xác định cả hai không có nhìn lầm, thật sự đã xảy ra chuyện đó ư?

Bà Trần trợn mắt.

Ông Thắm há mồm.

Thằng bé này thành tinh rồi!

Phật Vũ Vương ngủ say trên giường lật người, đã sớm ngủ thiếp đi.

Khi Khương Hồng Cầm tan ca về nhà, vừa vào nhà liền bị bà Trần kéo lại, bà Trần kích động nói: "Trời ạ, Hồng Cầm, con không biết đâu, hôm nay có một chuyện rất ngạc nhiên xảy ra á."

Khương Hồng Cầm nhẹ giọng nói: "Mẹ, mẹ đừng gấp, nói từ từ thôi."

Bà Trần khoa trương nuốt nước bọt, nói: "Mẹ nói con nghe, trước kia mỗi lần mẹ về nhà TV đều đang mở sao? Ban đầu, mẹ còn nghĩ là do ba con quên tắt TV, sau đó trách ông ấy mãi. Hôm qua, ông ấy đi mua máy camera, để ở bên cạnh, quay lại mọi chuyện."

Hiển nhiên, chuyện này rất là kinh ngạc. Bà Trần không thể dùng ngôn ngữ diễn tả tâm trạng kích động của mình lúc này, bà thúc giục ông Thắm đem camera cho con dâu xem.

Khương Hồng Cầm cầm lấy camera, nghiêm túc xem, sau khi xem xong, chính cô cũng ngây người.

Quay sang bà Trần nói: "Này... có phải trùng hợp không ạ? Trùng hợp thằng bé cầm điều khiển lên, vô tình nhất trùng nút mở máy (power button)."

Ông Thắm xen mồm vào: "Làm sao có thể chứ? Một lần thì có thể tin tưởng, nhưng cái này không phải một hai lần, tuyệt đối không phải trùng hợp."

Bà Trần liền vội vàng nói: "Đúng đúng."

"Thằng bé này còn chưa đầy một tuổi, cư nhiên biết xem TV, hơn nữa con thấy không? Ba người chúng ta vừa ra khỏi nhà, Thắm Cảnh liền mở mắt, khó trách mỗi lần ba về nhà gối đầu của con đều nằm dưới đất, thì ra thằng bé này đá xuống để làm đệm, trời ạ... Thằng bé này thành tinh rồi!" Ông Thắm kích động nói.

Bà Trần liếc xéo ông Thắm: "Cái gì thành tinh? Phải nói là thằng bé quá thông minh, đơn giản chính là một thiên tài!"

Ông Thắm vội vã trả lời: "Đúng đúng đúng, ý của tôi chính là như vậy!!! Thiên tài! Đúng là một thiên tài!"

Khương Hồng Cầm gật đầu, mặc dù cô không kích động như ông Thắm và bà Trần nhưng bà vẫn rất vui. Nhưng vui thì vui, cô vẫn thấy lo lắng, cô nói: "Dù đứa bé có thông minh, cũng không đến mức chưa đầy một tuổi đã biết xem TV chứ, nó biết nội dung trong TV à?"

Bà Trần nói: "Thế nên mới nói Thắm Cảnh nhà ta là thiên tài, hoàn toàn không giống những đứa bé khác."

Khương Hồng Cầm gật đầu, nhưng cũng rất để ý.

Mọi người đều vì chuyện Thắm Cảnh là 'thiên tài' mà vui mừng, còn 'thiên tài' Phạt Vũ Vương thì nằm phè phõn trên giường ngủ khò khò, hoàn toàn không biết gì hết.

Từ lúc Thắm Cảnh thức dậy, liền phát hiện có cái gì đó thay đổi, ánh mắt bà Trần và ông Thắm nhìn hấn có chút kì lạ, điều này khiến Thắm Cảnh cảm thấy không yên ổn.

Buổi tối, lúc ăn cơm, Thắm Cảnh đang uống sữa, bà Trần đang ăn cơm, quay sang sâu kín nói với Thắm Cảnh: "Hôm nay, phim truyền hình có đẹp không?"

Phạt Vũ Vương phun sữa trong miệng ra.

Ông Thắm ngồi bên cạnh cũng kích động, kêu lên: "Phun sữa, phun sữa rồi!"

Phạt Vũ Vương bối rối, không phải trầm làm việc kín đáo sao? Bình thường không chỉ tắt TV trước khi bà Trần về, còn bò lên giường giả bộ ngủ nữa. Vì sao? Vì sao bọn họ biết?

Khương Hồng Cầm ở bên cạnh nói: "Mẹ, mẹ đừng chọc Thắm Cảnh nữa, thằng bé làm sao hiểu lời mẹ nói gì, không chừng đây là sự hiểu lầm thôi."

Phạt Vũ Vương giả bộ cái gì cũng không biết, tiếp tục uống sữa.

Thế nhưng, ông Thắm và bà Trần tin chắc cháu mình là thiên tài làm sao bỏ qua được chứ?

Bà Trần nói: "Con nhìn thấy không? Khi mẹ vừa nói câu kia, Thắm Cảnh liền phun sữa, thằng bé nhất định nghe hiểu."

Ông Thắm cũng gật đầu nói: "Đúng, đúng."

Khương Hồng Cầm lắc đầu, đi tới trước mặt Thắm Cảnh, vươn tay: "Thắm Cảnh, mẹ hỏi con, hôm nay con xem TV đúng không?"

Thắm Cảnh hành động như trẻ con, há mồm, tiếp tục uống sữa, giống như đứa trẻ bình thường, vô (số) tội nhìn Khương Hồng Cầm.

Khương Hồng Cầm nói: "Ba mẹ, hai người chỉ đoán mò thôi, Thắm Cảnh chỉ gần một tuổi, làm sao có thể biết được nhiều chuyện chứ?"

Bà Trần nhủ mầy, nói : “Vậy hôm nay hình ảnh camera quay được thì giải thích như thế nào, còn chuyện TV liên tục được mở.”

Khương Hồng Cẩm nhoen miệng cười: “Chỉ là trùng hợp.”

Bà Trần nói lầm bầm: “Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ?”

Khương Hồng Cẩm nói: “Mặc kệ ra sao, chúng ta ăn cơm trước đi, về chuyện khác, sau này rồi nói.”

Bà Trần làm sao bỏ qua được chứ?

Ngay hôm sau, lập tức mang Thẩm Cảnh đến bệnh viện nhi đồng, làm trắc nghiệm trí tuệ.

Bác sĩ nói, làm trắc nghiệm quá sớm, chưa tới một tuổi thì biết cái gì mà làm? Chờ đứa trẻ lớn lên một chút rồi mới kiểm tra chính xác được.

Nhưng, bà Trần vẫn cố chấp, bác sĩ cũng bó tay.

Sau đó, mặc kệ bác sĩ bảo cái gì Thẩm Cảnh cũng im ru, một chút phản ứng cũng không có.

Bác sĩ nhìn vẻ mặt mất mát của bà Trần, nói: “Đây là chuyện đương nhiên rồi, bé chưa được một tuổi mà, chờ bé lớn một chút rồi bà dẫn cháu lại đây kiểm tra nhé.”

Bà Trần ôm Thẩm Cảnh về nhà, thế nhưng bà vẫn cho rằng cháu bà là ‘thiên tài.’

Để chứng minh suy nghĩ của mình và phủ định lý luận của bác sĩ, có đôi khi bà Trần xem TV, đột nhiên quay sang nhìn Thẩm Cảnh trên giường nói: “Thẩm Cảnh, có thích xem phim võ hiệp không?”

“Thẩm Cảnh, chương trình này thật vui, cháu mau cười cho bà nghe nào.”

“Thẩm Cảnh, có phải nữ nhân vật chính rất đẹp hay không?”

Phật Vũ Vương: “. . .”

Bà đang nói cái gì? Gió lớn quá, trẫm không nghe rõ!

Hắn cúi đầu, tiếp tục chơi xe lửa đồ chơi mà Khương Hồng Cẩm mua cho.

Lúc ăn cơm, ông Thẩm lại đột nhiên nói: “Cháu à, thương hiệu sữa này uống có chán hay không? Muốn ông nội đổi thương hiệu sữa khác cho cháu không?”

Phật Vũ Vương: “. . .”

Vì vậy, hắn càng dùng sức mút vào núm vú cao su.

Sau đó, ông Thẩm và bà Trần thấy Thẩm Cảnh không có phản ứng gì với những chuyện ông bà nói, hơn nữa camera không còn quay lại hình ảnh Thẩm Cảnh thừa dịp bọn họ không có mặt mở TV xem nữa, bọn họ tự thấy mất mặt, về sau không nhắc chuyện này nữa.

Cuối cùng, Phật Vũ Vương thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là từ nay về sau, hắn phải nói tạm biệt với phim truyền hình.

Phật Vũ Vương nghĩ tới đây, lòng đau như cắt!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Edit: Tịch Ngừ

Nếu nói tới chuyện Phật Vũ Vương biết đi, vậy càng phải nói đến chuyện lần đầu tiên trong đời Phật Vũ Vương mở miệng nói chuyện.

Nhắc tới cũng kì quái, từ lúc Phật Vũ Vương biết bò, Tống Hiểu Hoa đã biết đi. Khi Phật Vũ Vương biết đi, Tống Hiểu Hoa đã biết gọi Phương Văn là

mẹ.

Hai đứa nhỏ tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, người lớn không nhận được đem hai đứa nhỏ ra so sánh.

Bà Trần liền lo lắng: “Đứa bé nhà Phương Văn đều mở miệng gọi mẹ rồi, vì sao Thẩm Cảnh nhà mình vẫn không nói lời nào?”

Khương Hồng Cẩm lại rất thông suốt, cô nói: “Đứa bé có đứa phát dục sớm, có đứa phát dục muộn. Có lẽ, Thẩm Cảnh là đứa bé trưởng thành trễ, ba mẹ, đừng gấp, chờ một thời gian xem”

Bà Trần cười bỏ nút thắt, gặt gù.

Thật ra, mấy tháng trước, Phật Vũ Vương đã phát hiện mình có thể phát âm mấy từ đơn giản, nhưng hần là đứa trẻ tùy hứng, khinh thường đám trẻ con bình thường khác. Quay sang Khương Hồng Cẩm gọi mẹ, nhìn bà Trần gọi bà nội, nhìn ông Thẩm kêu ông nội thật tâm thường!!! >_

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Edit: Tịch Ngừ

Kể từ lúc Thẩm Cảnh nói câu nói đầu tiên, hần không thêm tự ép buộc nữa, có đôi khi cần nói chuyện, Phật Vũ Vương sẽ dùng ngôn ngữ đơn giản nhất để biểu đạt suy nghĩ của mình.

Ví dụ như, bà Trần cầm quần yếm màu hồng cười híp mắt muốn Thẩm Cảnh mặc vào, hần lập tức mở to hai mắt, nghiêng đầu qua một bên, dứt khoát nói: “Không!”

Mỗi khi như vậy, bà Trần cười đến khoáy trá, dường như bà không thất vọng vì bị cháu mình cự tuyệt, thậm chí về sau, Thẩm Cảnh hoài nghi bà Trần cố ý làm như vậy là vì muốn nghe hần nói chuyện.

Hôm nay, Thẩm Cảnh giống như mọi ngày được bà Trần đặt ở trên ghế sofa, bên cạnh hần là mấy con vịt nhựa, là đồ chơi bà Trần mua cho cháu chơi đùa.

Phật Vũ Vương ghét bỏ nhìn thoáng qua mấy con vịt, một cước đá con vịt xuống đất, nhưng dùng sức không ổn, hần lao đảo một chút, một cước giẫm nát trên mình con vịt.

Chỉ nghe từ miệng con vịt vang lên tiếng ‘Poóc pít’.

Phật Vũ Vương kinh ngạc giật mình, nhảy ra xa, trầm nghĩ, con vịt này còn biết kêu nữa nha! Hần nằm úp sấp trên sofa, mặt đối mặt với con vịt một hồi lâu, nhưng không thấy con vịt có động tĩnh gì.

Phật Vũ Vương cẩn thận tới gần, vươn tay cầm con vịt lên nhìn coi rốt cuộc nó còn sống hay chết? Nhìn một hồi, vẫn không nhìn ra manh mối gì.

Sau cùng, hần nhut chỉ néo néo con vịt, liền nghe âm thanh ‘poóc pít’ cao vút vang lên.

Hai mắt Phật Vũ Vương sáng rực lên, sờ tiếp, con vịt liền kêu.

Hần trầm nghĩ, những thứ này chơi cũng thú vị quá nhỉ, hôm nay trầm liền chơi đùa với người.

Bà Trần nhìn thấy cháu mình thích món đồ chơi bà chọn, vui vẻ cười híp mắt, nghe tiếng chuông cửa vang lên, bà vội chạy ra mở cửa.

Thấy Phương Văn, bà liền nhiệt tình nói: “Là Tiểu Văn à... ai nha, nhìn Hiểu Hoa xem, đúng là càng lớn càng xinh, ôi cặp mắt trong veo, thật đáng yêu!”
[Ngừ: *đá đuyt Phật Vũ Vương* Vợ qua kia cưng | Phật Vũ Vương: *Lườm* trầm đang chơi vịt. | Ngừ: +..+||||]

Phương Văn bế Tống Hiểu Hoa mang về mặt ngây thơ nhìn bà Trần, gương mặt tròn trịa mịn màng, đôi mắt to tròn giống Phương Văn, thoát nhìn con bé đầy sức sống.

Phương Văn ngượng ngừng nói: “Dì, ngại quá, động một tí lại làm phiền cả nhà.”

Bà Trần tiếp nhận Tống Hiểu Hoa, nói: “Đâu nào. Con và Tống Đông đều có công việc bận rộn, trái lại đi ở nhà cũng chỉ có chăm sóc Thẩm Cảnh, thêm một bé Hiểu Hoa cũng không sao, hưởng hồ...” Bà đưa tay véo nhẹ gương mặt mũm mĩm của Tống Hiểu Hoa, cười híp mắt nói rằng: “Hiểu Hoa ngoan ngoan lại đáng yêu như vậy, dì rất thích, mỗi ngày đến đây ta vui còn không kịp nữa là.”

Phuong Văn cười rộ lên, nói rằng: “Vây tốt quá, cảm ơn đi.”

Bà Trần trả lời: “Được rồi được rồi, đừng khách sáo, không vào ngồi một chút à?”

Phuong Văn nhìn đồng hồ, nói: “Có chút vội, con đi trước, Hiếu Hoa nhờ đi trông nhé.”

Bà Trần gật đầu: “Vây con mau đi đi.”

Phuong Văn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt trắng nõn của Tống Hiếu Hoa, nhẹ giọng: “Con phải chơi chung với anh trai thật tốt nha, mẹ đi làm.”

Tống Hiếu Hoa không khóc không quấy, chớp mắt vài cái, vron tay mập lác lác, gương mặt tròn trịa mang theo chút hồng hào.

Bà Trần đưa mắt nhìn Phuong Văn đi, mới đóng cửa lại, ôm Tống Hiếu Hoa chơi đùa một hồi, Tống Hiếu Hoa cười khanh khách.

Vừa nghe tiếng cười ‘khanh khách’ quen thuộc, Phật Vũ Vương đang chơi đùa quên trời đất trên ghế sofa liền cảm thấy cúc hoa căng thẳng, đầu ‘ong’ lên một tiếng --- ‘cái thứ kia’ lại tới rồi!

“Thảm Cảnh! Mau đến xem ai tới chơi nè!” Bà Trần ôm Tống Hiếu Hoa cười híp mắt đi tới.

Có một khoảng thời gian không gặp Tống Hiếu Hoa không ngờ lại lớn nhanh như vậy. Mặc dù, Thảm Cảnh không tính là gầy, nhưng cùng ‘đứa bé to xác’ Tống Hiếu Hoa chung một chỗ...Thảm Cảnh có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn hơn.

Phật Vũ Vương xoay đầu lại, ánh mắt như đang nhấn nhá: Trẫm không biết ‘vật’ này, mau đem đi đi!

Vây mà bà Trần lại khoa trương: “Ôi, quên rồi à? Đến đây, bà nội giới thiệu cho con, bé con này là Tống Hiếu Hoa, nhỏ hơn con, là em gái con nha.”

Phật Vũ Vương rầm rì hai tiếng, tiếp tục làm bộ như không nghe thấy.

Nhưng bà Trần rất có tinh thần tự mình tìm niềm vui, nhìn Tống Hiếu Hoa làm biểu tình khoa trương, phong phúc: “Hiếu Hoa, thằng nhóc này là Thảm Cảnh, lớn hơn con, là anh.”

Tống Hiếu Hoa chớp chớp đôi mắt tròn vo, quay sang Thảm Cảnh nhếch môi, cười cười.

“Nhìn nè, bé con này thật đáng yêu.” Bà Trần không nhịn được khen ngợi.

Phật Vũ Vương liếc mắt nhìn Tống Hiếu Hoa, kể tục rầm rì, đáng yêu cái gì mà đáng yêu, bà không biết nàng ấy hăm hại ta chuyện đái dầm, còn cắn ngón chân của trẫm, tóm lại trẫm cảm thấy không đáng yêu. Một quả cầu tròn tròn, có mắt không có mũi, đáng yêu chỗ nào?

“Được rồi, được rồi, hai đứa ở đây chơi vui vẻ, ngoan nha, bà đi vào bếp cái đã.” Bà Trần nghĩ thấy trong bếp có mùi hơi khét mới giặt mình nhớ thịt nướng của mình, vội vã chạy vào bếp cứu bồ.

Phật Vũ Vương không thèm quan tâm Tống Hiếu Hoa, liền ôm vịt con màu vàng ngồi cách xa Tống Hiếu Hoa hơn một thước. Tự mình bóp con vịt chơi.

Tống Hiếu Hoa chớp chớp mắt, mắt to dùng sức nhìn chằm chằm Thảm Cảnh.

Phật Vũ Vương bị nàng nhìn có cảm giác rợn tóc gáy, tay hấn run rẩy ngắt nhéo con vịt vàng, con vịt liền kêu lớn ‘poóc pít’

Mắt tròn của Tống Hiếu Hoa cong lại, hươ tay múa chân cười khanh khách.

Cũng không biết có phải vì vui quá trốn hay không, dưới mõng Tống Hiếu Hoa vang lên tiếng ‘poóc’, Tống Hiếu Hoa càng cười sung sướng.

Phật Vũ Vương tròn mắt há mồm nhìn Tống Hiếu Hoa, vron tay, run rẩy chỉ vào Tống Hiếu Hoa, mồm miệng nói không rõ ràng: “Nhưoi... khur... iên ở... chúc mặc chằm...xả...đánh dầm...zăng bít chầu nhỏ!” (Nàng...cư...nhiên ở...trước mặt trẫm...thả...đánh rầm...chẳng biết xấu hổ!)

Không đợi Phật Vũ Vương nói xong, Tống Hiếu Hoa lại thả rắm, trường độ rắm này cũng khiến Phật Vũ Vương ở bên cạnh nghe mà say. =))

"Phốc ~~~~~ poóc ~~~~~ poóc ~~~~~ poóc!"

Ta ngắt, còn chưa tới giai đoạn kết thúc à.

Phật Vũ Vương vẫn không nói gì, đột nhiên mùi hôi thối tập kích về phía hấn, hấn ngẩn người, ngay lập tức vron tay nắm mũi mình, mùi này, hấn cũng say.

Tống Hiếu Hoa ngồi bên cạnh vẫn cười khúc khích như cũ.

Bà Trần mới từ trong bếp đi ra phòng khách, liền nghe được một trận tiếng đánh rắm vang dội, nháy mắt liền nghĩ được mùi thối, bà hét lớn: “Ai nha, mùi rắm này, thật đủ * à.”

Bà Trần vui rạo rức kể lại: “Đi cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, lúc đi ôm Hiểu Hoa đi, Thẩm Cảnh liền kéo đi không để đi đi, chỉ chỉ vào mấy con vịt trên ghế sofa nói, mau mau lấy, đi liền nghĩ, có thể thắng bé muốn đem mấy con vịt nhỏ này đưa cho Hiểu Hoa, thấy đi cầm con vịt đưa cho Hiểu Hoa, Thẩm Cảnh mới chịu buông tay.”

Phượng Văn nói: “Trời ạ, đứa bé này thật là hiểu được nhiều chuyện.”

Bà Trần cười nói: “Còn không phải sao, đi thấy hai đứa bé này chơi chung nên sinh tình cảm, Thẩm Cảnh mới muốn đem vịt nhỏ tặng cho Hiểu Hoa, cho nên con cứ để Hiểu Hoa cầm mấy con vịt về đi.”

Phượng Văn chần chờ một lát, sau đó gật đầu, đồng ý.

Phật Vũ Vương ngồi một mình trên ghế sofa đánh cái hất xì, xoa xoa mũi, nếu hắn nghe được mấy lời này của bà Trần, nhất định sẽ tức giận.

Hỏi hắn tại sao muốn đem vịt nhỏ đưa cho Hiểu Hoa?

Phật Vũ Vương liền nói, còn không phải bản nầy trăm nói đem vịt nhỏ tặng cho bé ấy à? Cái này gọi là nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, trăm không phải là người không biết giữ lời.

Nói thật, chỉ vì hắn chơi chán rồi, con vịt kia chỉ biết kêu một chút, hơi hơi thú vị thôi à. Thế nhưng hắn được bồi thường bằng một chiếc ô tô biết chạy, trăm không phải một người có mới bỏ cũ nha.

...

Gần tới cuối năm, gió mùa đông vẫn không ngừng thổi mạnh, phát vào trên mặt người, liền đem đôi gò má trắng nõn nhuộm thành một mảnh ửng hồng. Trên đường đi, mọi người hận không thể đem bản thân quấn kín mít, chỉ chừa ra đôi mắt xem đường đi là được. Đây là mùa có tỷ lệ mắc bệnh cảm cúm cao, mặc kệ là người lớn hay trẻ nhỏ đều bị.

Thật xui xẻo, Phật Vũ Vương cũng trở thành nạn nhân của bệnh cảm cúm.

Nguồn gốc của chuyện này, không thể không dính líu đến Tống Hiểu Hoa. Nhớ ngày đó giống như mọi người, Tống Hiểu Hoa được giao cho bà Trần chăm sóc giùm.

Lúc Phật Vũ Vương thấy bé, khuôn mặt vốn đang vui vẻ, trong chớp mắt liền biến thành hã hê.

Sắc mặt của Tống Hiểu Hoa có chút không tốt, lúc được bà Trần ôm vào lòng, liền tục ho khan, nước mũi cũng treo ở lỗ mũi, thoạt nhìn có vẻ nhếch nhếch lại ỉu xiu.

Phật Vũ Vương nghĩ, đây chắc chắn là báo ứng, ông trời cũng không chịu được hành vi hãm hại trăm của bé, biết trăm hiện tại không có cách gì để trừng phạt bé, nên cho ông liền dùng phương thức này dày vò bé.

Từ trước tới nay, Tống Hiểu Hoa là đứa bé có sức đề kháng cực kì khỏe mạnh, lần này bị nhiễm bệnh, liền tục ho khan mấy cái, ngay lập tức khóc nức nở. Mặc dù, Phượng Văn đã cho bé uống thuốc, thế nhưng muốn hoàn toàn hết bệnh, e là.. phải chờ... một hai ba ngày.

Tống Hiểu Hoa khóc được bà Trần ôm vào trong đi qua đi lại, khóc đến tâm trạng vui vẻ của Phật Vũ Vương cũng chạy đi mất. Hắn từ từ rời mắt khỏi đồng hồ chơi, ngẩng đầu lên. Nhìn thoáng qua khuôn mặt nhăn nhúm lại vì khóc của Tống Hiểu Hoa, không hiểu vì sao có chút phiền chán.

Bà Trần quyết định đi nấu tuyết lê đường phèn cho Tống Hiểu Hoa uống, đặt bé lên ghế sofa, lập tức đi vào phòng bếp.

Tống Hiểu Hoa ngồi trên ghế thút tha thút thít, thỉnh thoảng ho khan rồi khóc lên hai tiếng, cặp mắt rung rung, thật sự làm người ta đau lòng, khó trách bà Trần chịu không nổi.

Lúc đầu, Phật Vũ Vương không có ý định quan tâm bé, nhưng tiếng khóc rất thảm thương, khiến cho Phật Vũ Vương sợ nhất là thấy ‘phụ nữ khóc’ cắn răng một cái, liền từ đầu bên kia ghế sofa lon bò qua.

Vừa nhìn, chửi trách Tống Hiểu Hoa vẫn khóc, nước mũi vẫn chảy ở bên ngoài, hô hấp khó khăn, chỉ có thể thở bằng miệng.

Hắn chần chờ một lát, lại thấy Tống Hiểu Hoa có ý đồ muốn khóc, hắn vội vã xé một ít khăn giấy, cố nén sự ghê tởm lau nước mũi cho Tống Hiểu Hoa.

Sau khi lau xong, hiển nhiên, Tống Hiểu Hoa cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Phật Vũ Vương chán ghét nhìn thoáng qua khăn giấy trên tay, ném xuống mặt đất, quay đầu đang chuẩn bị rời đi, tiếp tục chơi một mình, nhưng mà, Tống Hiểu Hoa rì rầm đứng lên.

Hắn vừa quay đầu nhìn, nước mũi Tống Hiểu Hoa lại chảy ra.

Mặc dù, trong lòng Phật Vũ Vương không vui, nhưng sợ Tống Hiểu Hoa khóc nữa. Sau cùng, hắn chỉ có thể khổ ép một lần nữa, vụng về giúp bé lau nước mũi.

Hắn thầm nghĩ, từ lúc hắn bắt đầu cảm quyền, chưa từng hạ bất cứ người nào, bé có thể được trăm đổi xử như vậy, nhất định kiếp trước bé tu được phúc đức, nhất định phải nhớ ân huệ của trăm dành cho bé nhà.

Đáng tiếc, đứa bé mới một tuổi làm sao nhớ được những thứ này?

Tổng Hiểu Hoa chỉ biết cười khúc khích với Phật Vũ Vương.

Dù sao thì thân thể trẻ con cũng nhỏ yếu, lần qua lần lại mấy lần, khiến Phật Vũ Vương mệt mỏi quá sức. Cuối cùng, hắn bỏ tới bên cạnh Tổng Hiểu Hoa, mồm miệng nói không rõ: “Nhưoi... nhưoi... nhưóc ửi... có chúc... nhiều... rồi... hết... hết... chết chằm... rồi. (Ngươi... ngươi... nước mũi của ngươi... có chút... nhiều... rồi... một... một... chết trăm... rồi.)”

Tổng Hiểu Hoa mở to cặp mắt to tròn, đen bóng như hai trái nho, chớp mắt hai cái, đột nhiên quay qua cười ngọt ngào với Phật Vũ Vương.

Phật Vũ Vương ngẩn người, xoay đầu qua, rì rầm đứng lên. Chỉ tại hôm nay trăm quá lương thiện, bé thiếu đặc ý, vênh vào đi nhé. Bé nghĩ rằng bé cười khúc khích vài lần, trăm sẽ quên hết mọi chuyện bé làm với trăm ư? Trăm nói cho bé biết, KHÔNG CÓ CỦA ĐẤU!! Trăm nhớ kỹ hết nhé, về sau trăm sẽ cho bé nếm thử mùi vị bị vu oan.

Mất thấy Tổng Hiểu Hoa lại chảy nước mũi, Phật Vũ Vương lại đứng dậy đi lấy thêm khăn giấy, nhưng mới kéo được một nửa, hắn liền nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi đến gần, hắn lập tức buông tay, muốn quay về chỗ cũ. Nhưng tốc độ có chút mau, chân ngắn của hắn không cẩn thận đụng cái gì đó, thân thể lao đảo, cả người liền nhào lên ghế sofa.

Đầu bị cắm vào khe hở hai chỗ chỗ tựa lưng, Phật Vũ Vương giằng co vài cái, tay đặt ở phía trên đây một cái, cũng không rút đầu ra được □_□.

Bà Trần bùng tuyết lê đường phen đi vào, liền nhìn thấy bộ dạng Phật Vũ Vương bị kẹt đầu, đang cố giãy dụa.

Bà vội vàng đặt cái chén trên tay xuống, kéo chỗ tựa lưng ra, cuối cùng Phật Vũ Vương đã được thấy ánh sáng.

Bà Trần lo lắng vỗ vỗ đầu Phật Vũ Vương, nói: “Sao đứa bé này nghịch ngợm như vậy? Sau này không được nhét đầu vô đó, rất nguy hiểm nha.”

Phật Vũ Vương nhìn thoáng qua Tổng Hiểu Hoa, bĩu môi.

Còn không phải tại trăm quá lương thiện.

Aiz, có đôi khi quá mức lương thiện cũng là cái tội ~

Bà Trần buông Thẩm Cảnh xuống, liền bế Tổng Hiểu Hoa lên đùi, cầm muỗng, múc từng miếng dứt cho bé.

Tổng Hiểu Hoa rất ngoan ngoãn, một mực yên tĩnh ngồi uống nước đường.

Phật Vũ Vương ngồi bên cạnh dùng ánh mắt thêm khát nhỏ dãi nhìn bà Trần và Tổng Hiểu Hoa, trong tay hắn vẫn hí hoáy chiếc ô tô nhỏ, thế nhưng ánh mắt chưa từng rời khỏi cái muỗng trên tay bà Trần.

Phật Vũ Vương: (￣▽￣) (S.J: hớ hớ chắc anh là cháu được lùm trong thùng rác =|||)

Bà Trần cho Tổng Hiểu Hoa uống nước đường xong, liền thấy bộ dạng kia của Thẩm Cảnh, lập tức nở nụ cười, sờ sờ đầu Thẩm Cảnh, bà vội đi vào bếp bưng một chén khác ra.

Phật Vũ Vương thấy cái chén trong tay bà Trần, hai mắt lóe sáng.

Bà Trần cười híp mắt hỏi: “Thẩm Cảnh, có muốn uống không?”

Thật ra thì cũng không phải trăm rất muốn uống, nhưng nhìn bà ân cần như vậy, trăm không tiện cự tuyệt. Được rồi, trăm liền miễn cưỡng tiếp nhận lòng tốt của bà. (S.J: anh sĩ với chả diện ==)

“Đến, há mồm”

Phật Vũ Vương liền mắt sạch khí tiết há to mồm, ực một cái uống cạn nước canh trong muỗng, bẹp bẹp vài cái, cảm thấy mùi vị không tệ, tiếp tục há mồm chờ bà Trần dứt.

Bà Trần cười toe toét.

Đến chiều, bệnh cảm của Tổng Hiểu Hoa đỡ hơn nhiều, sau đó, Phương Văn đón bé về. Bà Trần ở trong phòng quét dọn vệ sinh, chỉ thấy bên dưới ghế sofa có rất nhiều khăn giấy đã được dùng, không biết ai lau nước mũi rồi vứt lung tung, không phải bà, Thẩm Cảnh còn nhỏ căn bản không biết cái này, Khương Hồng Cẩm đã ra cửa từ sáng sớm, càng nghĩ càng cảm thấy người có hiềm nghi nhiều nhất là ông Thẩm.

Ông Thẩm đang đánh mặt chuột hất xì một cái rõ to, tha thiết nhìn quần áo trên người, cảm thấy hôm nay thật là có chút lạnh.

Còn Phạt Vũ Vương uống canh xong liền ngủ say sưa, thoải mái xoay người ở trên giường, mẩn mê cái móng nhỏ của mình, thân thể uốn cong, tư thế ngủ mê người lại mê người, làm sao hắn biết mình đã bị lây bệnh cảm?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Edit: Cận Ngôn S.J

“A...a...xì!” Phạt Vũ Vương đánh cái hắt xì nặng nề, thân thể rung khoa trương, nước mũi treo trên lỗ mũi, giống như lập tức sẽ nhỏ giọt xuống.

“Ai yêu yêu yêu ~ tiêu tổ tông, đến, bà nội lau nước mũi cho.” Bà Trần nghe thấy âm thanh hắt hơi liền vội chạy đến, xé một ít khăn giấy, vờ mũi Thẩm Cảnh, lau sạch nước mũi treo ở lỗ mũi của Thẩm Cảnh, bà nhìn Thẩm Cảnh, lầm bầm: “Đầu có đi ra ngoài, sao lại bị cảm? Nhìn nước mũi nhiều như vậy, lỗ mũi đều ngấm nước rồi.” Nói xong, bà lại dùng khăn vờ mũi Phạt Vũ Vương.

Phạt Vũ Vương khó chịu, hai mắt tròn tròn, mũi không thông khí, chỉ có thể há mồm thở bằng miệng.

Thực xui xẻo, ngày hôm trước còn cười nhạo Tống Hiểu Hoa bị cảm, chớp mắt một cái, bản thân cũng nhiễm bệnh. Nói thật, nên biết rằng, một khi dính bệnh liền rất khó chịu.

Đừng nói một đứa trẻ mới hơn một tuổi, cho dù là hần hiện giờ cũng cực kì khó chịu, nước mũi nghẹt trong mũi, trong lồng ngực giống như bị đóm lấp kín, hắt xì liên tục mấy cái, cảm thấy toàn thân không còn bao nhiêu sức lực, cả người yếu ớt nằm úp sấp trên ghế sofa.

Lòng Phạt Vũ Vương gần như đã chết.

Trước khi Khương Hồng Cẩm đi làm, cô có cho Phạt Vũ Vương uống thuốc cảm mạo dành cho trẻ nhỏ, đáng tiếc sau khi Phạt Vũ Vương uống vào, ngủ một giấc tỉnh lại vẫn không thấy khỏe hơn tí nào, vậy mà nước mũi còn chảy dọc theo gò má xuống, thật là ghê tởm chết trăm! (S.J: anh nằm nghiêng nước mũi nhiều như vậy là đỡ rồi, hèn là anh k thở = miệng khi ngủ, nếu không còn ghê tởm hơn =)))))

Nếu không phải cả người không có sức, trăm cũng sẽ không nằm ngửa như người chết chờ bà Trần đến giúp lau nước mũi đâu.

Bà Trần đau lòng nhìn cháu yêu, ôm vào lòng, nhẹ nhàng nói: “Thẩm Cảnh à, có phải cảm thấy rất chịu không? Bà nội nấu chút tuyết lê đường phèn cho cháu uống, thẩm giọng nhé.”

Phạt Vũ Vương tựa như người chết bỗng mở to hai mắt, đáy mắt tỏa sáng.

Bà Trần xì cười một tiếng. Có lẽ ý thức được hành động của bản thân quá mức con nít, Phạt Vũ Vương lập tức nhắm mắt lại giả bộ không thèm để ý.

Thật ra, cũng không phải do trăm muốn uống, chỉ là sau khi trăm biến thành con nít, trăm liền không cưỡng lại được sức quyến rũ của mấy món đồ ngọt kia. Cái này không thể trách trăm, thật là không thể trách trăm, nếu muốn trách thì trách ông trời đã đem trăm biến thành cái bộ dạng này đi.

Chờ bà Trần bận rộn vào bếp chuẩn bị tuyết lê đường phèn cho mình, Phạt Vũ Vương mới mở mắt.

Có lẽ vì tuyết lê đường phèn, nên tinh thần uể oải, không phấn chấn của Phạt Vũ Vương tốt lên một chút, hần cố gắng ngo ngoe, im lặng hít nước mũi bò đến bên cạnh cái điều khiển từ xa, thuận phục vươn móng vuốt nhún vào cái nút mở, chân ngắn bước đi, ngồi xuống, đã mấy tháng hần không xem tivi, từ sau khi sự kiện đó xảy ra, lúc hần xem tivi liền lập tức dời tầm mắt sang chỗ khác, giả bộ như cái gì cũng không hiểu, cho dù bà Trần hay những người khác bắt gắp hần xem kịch truyền hình, hần cũng bình tĩnh tiếp tục chơi ngón tay, làm bộ rất vất vả.

Ngày hôm nay, hần bị bệnh. Phạt Vũ Vương liền quyết định tự khao cho mình một bữa, bắt chấp tất cả, xem tivi trước rồi hãy nói.

Kịch truyền hình hần theo dõi đã sớm có kết cục, Phạt Vũ Vương bẹp bẹp miệng, mặc dù không vừa lòng, nhưng cũng hết cách, may mắn hần không có kén chọn tiết mục trên tivi, không bao lâu liền có kịch mới, hần liền xem.

Đôi mắt không hề chớp chăm chú nhìn vào tivi, cũng chẳng thèm để ý nước mũi chảy từ mũi xuống, treo tò ten trong không trung.

Vừa xem TV, mắt không còn hoa, đầu không còn đau, ngay cả hách xì cũng ngừng đánh, Phạt Vũ Vương cảm thấy bọn Khương Hồng Cẩm không cần mua thuốc cảm mạo cho hần uống, cứ để hần nằm ở đây xem TV là được, chắc chắn vài ngày sau sẽ hết cảm.

Ý nghĩ này thật đẹp!

Có lẽ vì tập trung quá mức nên Phạt Vũ Vương không nghe thấy tiếng mở cửa, ông Thẩm sáng sớm ra khỏi cửa đi đánh mát chược, đánh được một nửa ông nhớ thẳng cháu đang bị cảm của mình quá, à không, đánh hơn phân nửa. Hiếm khi về nhà sớm, vừa về ông liền lớn tiếng nói: “Tôi nói, Thẩm Cảnh

hết cảm mạo chưa nà? Lúc tôi về, đi ngang qua bệnh viện có mua vài cử thuốc, bác sĩ nói rất có công dụng với trẻ nhỏ.”

Bà Trần bận bịu trong phòng bếp: “Hết gì mà hết, sức đề kháng của con nít không bằng người lớn, hơn nữa, thân thể Thẩm Cảnh không được tốt lắm, sao có thể khỏe nhanh được.”

Ông Thẩm cười nhe hàm răng vàng ố của mình: “Đó là do thằng bé chưa uống thuốc tôi mua.”

Bà Trần tròn mắt, không thèm đếm xia đến ông nữa, đem canh tuyết lê đường phèn bung ra, chậm rãi dùng muỗng khuấy cho bớt nóng.

Ông Thẩm xoay người đi đem thuốc cho cháu mình xem.

Ông vừa đi vừa hát vào phòng khách: “Thẩm Cảnh, ông nội về thăm cháu này!”

Thẩm Cảnh đang xem TV cứng đờ, máy móc quay đầu nhìn về phía ông.

Ông Thẩm nhìn thoáng qua TV, lại nhìn Thẩm Cảnh đang ngồi trên sofa dùng khăn giấy lau nước mũi.

Ông Thẩm ngạc nhiên hét lớn: “Thẩm Cảnh, con lại biết xem TV!”

Đầu óc Phạt Vũ Vương ong ong lên, hấn làm bộ tựa đầu vào cái gối lót lưng trên sofa.

Hồ hập ông Thẩm căng thẳng, liền vội vàng đi tới, đẩy đẩy Thẩm Cảnh đang giả chết, kêu lên: “Thẩm Cảnh! Cháu làm sao thế? Đừng hù ông nội! Cháu làm sao vậy? Thẩm Cảnh! Thẩm Cảnh!”

Sao đầu trĩm lại đau nữa rồi, nhất định là bệnh cảm chuyển nặng, aiz aiz aiz... hôn mê, trĩm, hôn mê, ông đừng gọi trĩm nữa, trĩm ngắt rồi, dù ông có kêu rất cổ hợm, trĩm cũng không trả lời đâu.

Bà Trần bùng tuyết lên đường phèn đi lên, liền thấy ông Thẩm đang ôm Thẩm Cảnh, khăn trương vỗ vỗ vào má Thẩm Cảnh, bà Trần nhủ mảy: “Ông làm cái gì thế?”

Về mặt ông Thẩm liền đau khổ nói: “Không biết tại sao thằng bé lại ngắt đi.”

Bà Trần cả kinh, vội vã ôm Thẩm Cảnh từ trong tay ông Thẩm, vươn tay sờ sờ trán, nhẹ giọng nói: “Thẩm Cảnh, Thẩm Cảnh, đang ngủ sao? Bà nội nấu tuyết lê đường phèn xong rồi này.”

Phạt Vũ Vương nghe vậy, mí mắt không nhện được rung lên, hấn cố gắng làm bộ như vừa tỉnh ngủ, khẽ mở mắt, vươn móng vuốt xoa xoa đôi mắt, trĩm vừa tỉnh ngủ, các người vừa nói cái gì, trĩm không có nghe, cho nên đừng hỏi trĩm cái gì hết.

Bà Trần cười cười, nói: “Này không tốt sao? Chỉ là ngủ thôi mà.” Bà Trần quay đầu liếc ông Thẩm: “Chuyện bé xé ra to.”

Ông Thẩm nghẹn ngào một tiếng, nhìn bà Trần vui vẻ dứt cho Thẩm Cảnh từng muỗng tuyết lê đường phèn, đột nhiên nhớ tới gì đó nói: “Aiz aiz... bà già nè, vừa rồi tôi thấy Thẩm Cảnh xem TV.”

Bà Trần quay đầu nhìn ông nói: “Ông bị hoa mắt rồi, ông không thấy Thẩm Cảnh vừa tỉnh ngủ sao? Đã kêu ông đi mua kính lão đeo rồi mà không chịu nghe.”

Chân mảy ông Thẩm nhủ lại: “Nhưng tôi không có hoa mắt thật mà.”

Bà Trần mặc kệ anh, chỉ nhìn chăm chú vào Thẩm Cảnh, nhẹ giọng nói: “Đến, Thẩm Cảnh, há miệng nào, hơi nóng, cẩn thận một chút, uống từ từ thôi.”

Phạt Vũ Vương bẹp bẹp miệng, về mặt uất ức nhìn ông Thẩm, giả bộ vô tội.

Trĩm chỉ là một đứa nhỏ, cái gì cũng không biết, làm sao xem TV được? Cho nên, ông nghe lời bà Trần nói đi, mau đi mua kính lão mang vào là được. Nếu thuận đường, mời ông đi bệnh viện tìm bác sĩ trị bệnh hôi miệng luôn đi.

Ông Thẩm ngồi một bên lặng lẽ sinh hồn dỗi.

...

Buổi tối, Khương Hồng Cầm ôm Thẩm Cảnh vào lòng, bà Trần và ông Thẩm ngồi ở hai đầu ghế sofa, cả nhà cực kì hòa thuận xem TV.

Hôm nay là ngày cuối năm, qua đêm nay chính là khởi đầu năm mới.

Phạt Vũ Vương tựa đầu lên vai Khương Hồng Cầm, trong lòng suy nghĩ, đã một năm trôi qua, trĩm còn phải ở nơi này đến bao giờ?

Đang suy nghĩ, hai vợ chồng Phương Vãn, Tống Đông dẫn Tống Hiểu Hoa đến gõ cửa.

Tống Đông xách hai hộp thuốc bổ, vừa vào cửa liền đưa cho bà Trần.

Bà Trần vội nhận lấy: “Đây là gì vậy?”

Phương Văn nói: “Dì à, đây là thành ý của vợ chồng con, quà năm mới thôi ạ, dì nhận cho chúng con vui ạ.”

Bà Trần từ chối nói: “Không được, không được, con xem thứ này quý giá như vậy, dì...dì làm sao nhận được chứ? Các con mau lấy đi, tấm lòng thì dì nhận, còn quà cáp thì quên đi.”

Tổng Đông nhếch môi cười rộ lên, nói: “Dì à, bình thường Hiểu Hoa nhà con hay đến làm phiền cả nhà, mọi người đều đối xử với con bé rất tốt, con và bà xã đều biết. Cái này cũng không phải quà đắt giá, dì quên con làm việc trong công ty nào rồi à? Thứ này thật sự không đắt, dì nhận đi. Nếu dì không nhận, sau này, con và bà xã không dám đến nhà dì nữa đâu.”

Bà Trần thở dài một hơi: “Dì nghe hai đứa nói xong, dì không nhận cũng không được.”

Phương Văn cười rộ lên, nói: “Dì nhận đi nha.”

Bà Trần gật đầu, nhận lấy túi quà.

Phật Vũ Vương tham lam hít hít mũi, thầm nghĩ, bình thường con bé Tổng Hiểu Hoa này cũng làm phiền lắm không ít, còn đem bệnh lây qua cho trầm, quà tân niên của trầm đâu?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Edit: Cận Ngôn S.J

Thẩm Cảnh đang chìm trong suy nghĩ, Phương Văn đã bước tới, trên tay cầm một cái hộp lớn được gói rất đẹp, nhìn Thẩm Cảnh vẫn còn chảy nước mũi đang được Khương Hồng Cầm ôm trong lòng, hơi áy náy nói: “Em nghe nói, Thẩm Cảnh bị cảm, nhất định là do Hiểu Hoa nhà bọn em lây sang bé, thật ngại quá.”

Hai mắt Phật Vũ Vương tròn tròn nhìn hộp quà lớn, Khương Hồng Cầm ôm bé vội đáp: “Đừng nói vậy, con nít mà, sức đề kháng không cao, chỉ cần mở cửa hóng gió một tí lại đổ bệnh, sao có thể trách Hiểu Hoa chứ!”

Phật Vũ Vương hít hít mũi, nhìn Tổng Hiểu Hoa cũng được Phương Văn bế, trái ngược với bộ dạng lừ đừ của hần, Tổng Hiểu Hoa khỏe mạnh hoạt bát hơn, còn thường cười hô hô với Thẩm Cảnh, cái đáng về đó thật là ngốc.

Phật Vũ Vương xoay đầu qua bên khác, rì rầm một tiếng

Cung còn mặt mũi cười với trầm nữa à?

Phương Văn giờ tay đưa hộp qua tới, cười nói: “Đây là quà tân niên do Hiểu Hoa nhà em chọn cho Thẩm Cảnh, hi vọng Thẩm Cảnh mau khỏi bệnh.”

Phật Vũ Vương quay ngoắt lại, nhìn thoáng qua Tổng Hiểu Hoa, đáy mắt xẹt qua chút nghi ngờ.

Cái gì? Cung chọn lễ vật tặng trầm? Cung xác định bên trong không phải quà tặng đáng ngờ chứ? Trong lòng trầm thật sự vẫn còn sợ hãi đó.

Khương Hồng Cầm nhủ mày, nói: “Cô xem các cô kia, vừa đến liền tặng nhiều quà như vậy, khách sáo như vậy làm chi?”

Phương Văn nói: “Mấy thứ này cũng không có bao nhiêu tiền, chị cũng đừng vương vít vấn đề này, xem quan hệ của chúng ta, nếu chị không nhận, em sẽ giận đấy.”

Cô cầm hộp quà hướng về phía Thẩm Cảnh lắc lắc, cười híp mắt nói: “Thẩm Cảnh à, cháu có thích món quà này không nè?”

Phật Vũ Vương cắn răng, cố gắng nghiêng đầu sang một bên để thể hiện bản thân là người thanh cao liêm khiết, trầm mới không hiếm lạ quà Tổng Hiểu Hoa tặng trầm đâu! Nhưng mà, đầu giống như bị cô định...không xoay đi được, đôi mắt nhỏ linh hoạt nhìn chằm chằm không tha.

Phương Văn cười toe toét: “Thấy chưa, thằng bé thích mà.”

Khương Hồng Cầm nhìn bộ dạng này của con trai, lắc đầu, sau đó nhận lấy hộp quà, rồi nhìn Thẩm Cảnh nhẹ giọng nói: “Được rồi, mau cảm ơn đi đi.”

Phật Vũ Vương mở to mắt, nhìn Khương Hồng Cầm lại nhìn hộp quà, cuối cùng thỏa hiệp, bập bẹ nói: “Hài...hài...” *

(*) 鞋鞋 đồng âm với 謝謝 = xie xie: cảm ơn

Khương Hồng Cầm và Phương Văn đều nở nụ cười.

Phật Vũ Vương trợn to hai mắt, các người cười cái gì, là trăm cổ ý nói chuyện không rõ ràng đó, phải biết rằng hoàng đế mà nói cảm ơn với dân thường là chuyện mất mặt biết chừng nào, cái này của trăm gọi là cơ trí, các người không được cười!

Đương nhiên căn bản chẳng có ai chú ý tới sự kháng nghị của Phật Vũ Vương.

Chờ cả nhà Phương Văn đi về, Phật Vũ Vương có chút không chờ kịp muốn mở quà của mình ra xem, thế nhưng cái hộp này được gói kín quá >_

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Edit: Cận Ngôn S.J

Khương Hồng Cầm cười cười, giọt nước mắt lớn chừng hạt đậu theo viền mắt rơi xuống, cô vươn tay sờ đầu Thẩm Cảnh, nói: “Được, mẹ không khóc, không khóc.” Cô rút khăn giấy lau lau khóe mắt, hít mũi một cái.

Bà Trần nghe tiếng động liền từ bếp đi ra, sừng sốt nhìn ánh mắt đỏ hồng của Khương Hồng Cầm, vội vàng khăn trương chạy tới hỏi: “Làm sao vậy? Con dâu? Có chuyện gì à, sao lại khóc thành như vậy?”

Lời vừa dứt, ngoài cửa truyền tới mấy tiếng đập cửa, bà Trần xoay người, đang định đi mở cửa thì bị Khương Hồng Cầm gọi lại: “Mẹ...”

"Làm sao vậy?" Bà Trần đau lòng hỏi.

Khương Hồng Cầm nghẹn ngào một lúc, nói: “Là Thẩm Hạo Dương.”

Bà Trần sừng sốt, nét mặt từ kinh ngạc chuyển sang phẫn nộ, bà kích động nói: “Cái thằng khốn nạn! Từ lúc Thẩm Cảnh chào đời nó chẳng hề gọi một cú điện thoại hỏi thăm, giờ nó còn mặt mũi trở về à! Xem mẹ có đánh chết nó hay không!?” Bà nói xong, liền vào bếp lấy cái chài cán bột, nổi giận dùng đũa ra mở cửa.

Vừa thấy Thẩm Hạo Dương, bà không nói một lời, trực tiếp dùng chài cán bột đánh mạnh lên vai gã, kích động mắng: “Mày cái thứ không biết xấu hổ! Ngay cả cha mẹ, vợ con cũng không cần, bây giờ còn dám vác mặt về? Xem tao có đánh chết mày không!”

Thẩm Hạo Dương đưa tay đỡ đòn công kích ào ào của bà Trần, gã làm ra vẻ đau khổ: “Mẹ, không phải con về rồi sao? Mẹ đừng đánh nữa!”

Bà Trần không ngừng tay, vẫn đánh Thẩm Hạo Dương như cũ: “Mày đi hai năm không gọi một cú điện thoại về nhà hỏi thăm, mày cho là giờ mày về rồi thì coi như mọi chuyện đều không có gì sao?”

Thẩm Hạo Dương bắt lấy tay bà Trần: “Mẹ, mẹ đừng có cố tình gây sự được không, con chỉ muốn ăn mừng sinh nhật với Thẩm Cảnh, dù gì thì nó cũng là con của con.”

Bà Trần cười lạnh: “Con trai mày? Mày con biết Thẩm Cảnh là con trai của mày à? Lúc mày cùng con đàn bà khác bỏ trốn, mày có nhớ mày còn người vợ đang mang bầu con của mày hay không? Tao thật sự hối hận vì đã sinh ra cái thứ bất hiếu như mày!”

Thẩm Hạo Dương trả lời: “Mẹ, mẹ là mẹ của con thật sao? Con thật sự không có tình cảm với cô ấy, cũng không muốn miễn cưỡng sống chung với người phụ nữ mình không thích, con nghĩ người khác có thể không hiểu con, nhưng mẹ là mẹ của con, sao lại đi giúp người ngoài!”

Bà Trần tức giận không nhẹ, quay về phòng ngủ hô một tiếng, đánh thức ông Thẩm – hôm qua chơi mạt chược đến khuya dậy: “Ông già, ông mau ra đây cho tôi.”

Ông Thẩm nằm trên giường đánh cái giạt mình, nghe thấy động tĩnh bên ngoài liền vội chạy ra khỏi phòng ngủ, vừa thấy Thẩm Hạo Dương, nhìn bà xã một chút, liền mắng: “Mày làm gì đó! Mau buông mẹ mày ra!”

Thẩm Hạo Dương buông tay, vẻ mặt đau khổ: “Ba, ba nhìn mẹ đi, vừa thấy con không một lời liền dùng chài cán bột đánh con...” Gã vươn cánh tay xách túi đồ chơi xe mô hình, tiếp tục nói: “Hôm nay về, con muốn gặp Thẩm Cảnh thôi mà.”

Ông Thẩm nhìn thoáng qua bà Trần, giật lấy chài cán bột trên tay bà.

Bà Trần trừng mắt: “Ông làm cái gì vậy?”

Ông Thẩm không nói gì hết, cầm chài cán bột đánh thật mạnh vào vai Thẩm Hạo Dương, lớn tiếng mắng: “Bà già, bà đánh không có sức gì hết, để tôi làm cho!”

Thẩm Hạo Dương bị đánh đến nóng nảy, gã chạy xa ra ba, bốn mét: “Ba , mẹ, sao hai người đều không biết nói lý vậy?”

Ông Thẩm hừ cả giận: “Nói chuyện với cái thứ bất hiếu như mày cần gì có đạo lý, hơn nữa, không phải mày đã nói, mày không cần người làm cha mẹ không thông cảm cho con cái sao? Vừa hay, tao chỉ có đứa con gái là Khương Hồng Cẩm, căn bản không có con trai.”

Bà Trần đứng bên cạnh phụ họa: “Chừng nào mày biết lỗi, quỳ trước mặt vợ mày xin lỗi nó, bọn già này sẽ cho mày gặp Thẩm Cảnh, mày với con đàn bà kia vẫn sống chung với nhau, mày đừng mơ được nghe Thẩm Cảnh gọi tiếng ba, bọn già này sẽ không cho mày gặp Thẩm Cảnh.”

Thẩm Hạo Dương nổi giận, ném mô hình xe đồ chơi xuống: “Không gặp thì không gặp, thật sự không biết con đàn bà kia cho ông bà uống bùa mê thuốc lú gì, ông bà cứ tiếp tục ở bên cạnh con đàn bà kia đi!” Dứt lời, liền thở phì phò không quay đầu lại, lên xe, rời đi.

Sau khi gã đi, bà Trần chớp mắt vài cái, mấy giọt nước mắt rơi xuống, bà cúi đầu nói: “Sao tôi lại nuôi ra thằng con như vậy... Thật sự là làm bậy...”

Ông Thẩm vươn tay vỗ vỗ vai bà Trần, thở dài.

Khương Hồng Cẩm ngồi bên trong phòng khách, nghe toàn câu chuyện liền bụm miệng, lúc thấy ông Thẩm và bà Trần đi vào, nước mắt liền trào ra.

Ông Thẩm và bà Trần luống cuống: “Đừng khóc, con dâu, đừng khóc nữa.”

Giọng Khương Hồng Cẩm khàn khàn: “Cám ơn ba mẹ, cám ơn, cám ơn...” Cô không ngừng cúi đầu cám ơn, dường như nói bao nhiêu lần cũng không đủ để diễn tả cảm nhận trong lòng mình.

Bà Trần ôm Khương Hồng Cẩm, nghẹn ngào trả lời: “Con dâu, không có gì. Con chính là con gái của mẹ. Về sau, mọi chuyện đều có ba mẹ chống đỡ, chúng ta phải sống thật tốt, không có khó khăn gì không vượt qua được đâu con.”

Khương Hồng Cẩm không ngừng gật đầu.

Phật Vũ Vương ngồi đó nhìn hai người phụ nữ rơi lệ, đại khái cũng hiểu được chuyện vừa xảy ra, người đàn ông vừa tới, có lẽ là ba của ‘Thẩm Cảnh’ thật sự.

Hắn rũ mắt xuống, người này đúng là chết cũng không biết hối cải, còn mơ mộng viễn vông đến gặp mặt hắn.

Người này và phụ hoàng đã qua đời của hắn đều giống nhau... Nên đi tìm chết!

Người đời đều nói hắn giết cha giết anh, nhưng người hắn xuống tay chỉ có một mình phụ hoàng. Lúc phụ hoàng độc sủng mẫu phi hắn, làm cho mẫu phi hắn ngồi trên đời này bà là người phụ nữ hạnh phúc nhất, nuông chiều bà, yêu bà, dành mọi thứ tốt nhất cho bà. Sau đó, chớp mắt một cái, liền coi mẫu phi như giấy vụn đã xài rồi, tùy ý gác qua một bên, thậm chí một lời thăm hỏi đơn giản cũng không hề có.

Phi tử không được sủng liền dễ dàng mất đi tất cả, mẫu phi coi phụ hoàng là trời, cho dù ông ta có phụ bạc bà, bà vẫn tin cậy ông ta như cũ.

Mỗi ngày, bà nghe cung nữ, thái giám bàn luận gần đây phụ hoàng tin chiều phi tử nào, rồi đem phi tử nào vứt vào lãnh cung. Ngày qua ngày, thẳng đến một ngày nọ, bà thấy khỏe mặt mình có nếp nhăn, cảm thấy vốn liếng cuối cùng của mình cũng không còn, bà lập tức nhảy vào hồ tự sát, kết thúc cuộc đời mình.

Phật Vũ Vương oán hận phụ hoàng mình, đồng thời cũng oán giận mẫu phi mình, oán bà không kiên cường, giận bà vô tình, hận bà bỏ một mình hắn lại thẳm cung nguy hiểm kia.

Oán hận như vậy biến thành động lực để hắn từng bước leo lên cao.

Hắn còn nhớ rõ, lần đầu tiên, hắn tiếp xúc với phụ hoàng. Phụ hoàng vừa nhìn hắn vừa cười nói: “Thật có vài điểm giống với Tiêu phi.”

Khi đó, hắn cười. Hắn cười mẫu phi đáng thương, cười bà luôn nhớ nhung người đàn ông này, cuối cùng, ông ta lại nhìn nhầm con trai bà giống người khác.

Lúc phụ hoàng bị bệnh liệt giường, hắn thường xuyên đi thăm, nhưng không phải vì làm tròn đạo hiếu, mà vì mỗi ngày đốt một nén hương, hi vọng ông ta sớm về trời.

Thời điểm ông ta chết, Phật Vũ Vương ngồi một mình trong tấm cung, tới trước bài vị của mẫu phi hắn dâng một nén hương.

...

"Thẩm Cảnh, Thẩm Cảnh. . ." Bà Trần vươn tay quơ quơ trước mặt Thẩm Cảnh.

Phật Vũ Vương sững sốt, hồi hồn nhìn bà Trần.

“Ngây ngô gì vậy cháu? Ăn bánh ga – tô nè, đến, bà nội đội mũ vương miện cho cháu.” Dứt lời, bà Trần đem mũ vương miện đội lên đầu Thẩm Cảnh.

Phật Vũ Vương ghét bỏ nhìn vương miện, nhưng cuối cùng vẫn non nớt nói: “Cám ơn bà nội.”

Bà Trần cười rộ lên, Khương Hồng Cẩm ở bên cạnh đột nhiên lên, ông Thẩm tắt đèn, quay lại nói với Phật Vũ Vương: “Đến, Thẩm Cảnh mau thôi nển, ước nguyện đi cháu.”

Phật Vũ Vương nhìn ba gương mặt cười tươi trước mắt, lại nhìn bánh ga – tô cắm đầy nến, hần hít sâu một hơi, chu mỏ thôi nển.

Cầu mong Khương Hồng Cẩm vẫn kiên cường sống tiếp, có thể tìm được một nửa kia tốt hơn. Mong bà Trần có thể càng sống càng trẻ tuổi, tóc ít bạc. Còn ông Thẩm... Ừ... thì... miệng không còn bị hôi nữa... Sau cùng, trăm có thể sớm quay về thế giới của trăm.

Hần thổi nến tắt hết, ông Thẩm lại đi bật đèn.

Khương Hồng Cẩm cắt bánh, miếng bánh đầu tiên đưa tới trước mặt Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh lắc đầu, vươn móng vuốt nhỏ, chậm rãi đẩy tới trước mặt Khương Hồng Cẩm. Tiếp đó, lại đem hai phần bánh chia cho ông Thẩm và bà Trần. Cuối cùng, mới tự bụng cho mình.

Ba người nhìn hành động này của Thẩm Cảnh, vừa mừng vừa chua xót.

Mắt bà Trần hơi đỏ, nói: “Thẩm Cảnh, thật biết chuyện.”

Khương Hồng Cẩm vươn tay sờ sờ đầu Thẩm Cảnh, cúi đầu cẩn thận nếm bánh ga – tô.

Ông Thẩm cười hỏi: “Này, Thẩm Cảnh, nói cho ông nội nghe, hồi này con ước gì nào?”

Phật Vũ Vương cảm thấy nhừa, múc một muỗng bơ lớn đưa vào miệng, thoải mái híp mắt, hần bẹp bẹp miếng, ngẩng đầu lên, giơ tay lên miệng làm động tác xuyết, âm thanh non nớt vang lên: “Đây là bí mật.”

Vừa dứt lời, trong phòng khách truyền lên tiếng cười hài hòa của người một nhà.

Phật Vũ Vương cũng khẽ nhếch môi, nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Edit: Cận Ngôn S.J

Giữa hè, trời nóng đến độ chuồn chuồn chỉ dám bay dưới bóng râm, dường như chúng sợ ánh mặt trời sẽ làm cánh nó bị thương. Ve sầu kêu ầm ĩ trên cây suốt ngày giống như không biết mệt. Người đi lại trên đường thì hận không thể trang bị máy điều hòa ở trên đường.

Phật Vũ Vương bị Khương Hồng Cẩm và bà Trần kéo ra cửa, hần vươn bàn tay nhỏ bé lau mồ hôi rịn trên trán, chớp mắt to tròn, hỏi: “Muốn đi đâu ạ?”

Bà Trần nắm tay hần, cười híp mắt: “Đ dẫn cháu đi báo danh vào nhà trẻ.”

Phật Vũ Vương à một tiếng, hần còn chưa hiểu rõ cái gì gọi là nhà trẻ, hần xoay đầu đi, ánh mắt nhìn trái nhìn phải hai bên đường đi, sau đó, ánh mắt dừng trên cái tủ lạnh để trước cửa hàng nào đó.

Hần dừng chân lại.

“Làm sao vậy?” Bà Trần dò hỏi.

Ánh mắt Phật Vũ Vương nhìn chằm chằm tủ lạnh trước cửa hàng, không nói gì.

Bà Trần hiểu rõ, cười rộ lên: “Thẩm Cảnh muốn ăn kem à? Sao không chịu nói chuyện, trực tiếp nói với bà nội là được rồi!”

Phật Vũ Vương nghiêng đầu qua bên khác, rầm rì hai tiếng.

Trầm mở miệng nói muốn ăn, như vậy không phải rất mất mặt sao?

Khương Hồng Cẩm ở bên cạnh nói: “Mẹ, mẹ đừng chiều cháu, mới ra ngoài chưa được bao lâu, ăn kem gì chứ.”

Bà Trần cười cười, nói: “Con nít mà, sao có thể so với người lớn được. Hôm nay với bé mà nói, thật là hơi nóng, mẹ mua ít kem cho cháu nó ăn.”

Khương Hồng Cẩm nhìn thoáng qua Thẩm Cảnh, lắc đầu, cuối cùng cũng thỏa hiệp, nói: “Được ạ.”

Phật Vũ Vương nhận lấy cây kem bà Trần mua cho mình, xé vỏ kem, vui vẻ liếm kem, tay còn lại nắm tay bà Trần, ngoan ngoãn đi theo hai người.

Không biết đi bao lâu, Khương Hồng Cẩm dừng lại trước một cổng chính rất khí thế, Phật Vũ Vương nhìn qua khe, đôi mắt nhìn qua thấy bên trong có một sân bãi lớn, cùng với mô hình đồ chơi cho trẻ con, nhà cửa không giống nhà lầu bình thường, thoát nhìn tròn tròn giống như mấy cái nấm dựa sát vào nhau, sân bãi có mấy người lớn dẫn bảy tám đứa trẻ ra bên ngoài chơi, người lớn đội cái mũ hình con vật trên đầu, về mặt khoa trương cái gì đó.

Bảo vệ giữ cửa đi tới, dò hỏi: “Có chuyện gì không?”

Khương Hồng Cẩm trả lời: “Thưa thầy, tôi dẫn bé đến báo danh.”

Bảo vệ nhìn bà Trần nắm tay Thẩm Cảnh, gật đầu, mở cửa.

Phật Vũ Vương vừa đi vừa quan sát chung quanh, cảm thấy rất mới lạ, theo Khương Hồng Cẩm đi vào một văn phòng. Người phụ nữ trung niên nhìn thấy bọn họ đi vào liền đứng lên đón tiếp, vươn tay cầm tay Khương Hồng Cẩm: “Xin chào.”

Khương Hồng Cẩm nói: “Hiệu trưởng Trương, tôi là người đã liên lạc với ngài qua điện thoại – Khương Hồng Cẩm.”

Gương mặt hiệu trưởng Trương hơi béo, lúc cười rất hòa nhã dễ gần. Bà nói: “Tốt, tốt, tốt, tôi đã biết. Đây là Thẩm Cảnh mà cô nói à...” Bà nhìn Thẩm Cảnh, cười khen: “Đứa bé này thật xinh đẹp, thoát nhìn rất thông minh nha.”

Bà Trần ở bên cạnh cười toe toét, đầy mắt tràn đầy vui vẻ, nói: “Mau, Thẩm Cảnh, mau cảm ơn hiệu trưởng Trương.”

Thẩm Cảnh ngẩng đầu lên, nhìn hiệu trưởng Trương một cái, không có khoe khoang trang sức, tiếng nói giòn giã: “Cảm ơn hiệu trưởng.”

Hiệu trưởng Trương cười lên, càng xem càng thấy đứa bé này đáng yêu, đôi mắt linh động, diện mạo còn xinh đẹp hơn mấy bé gái trong nhà trẻ nữa, bà nói: “Tuổi của bé này hơi nhỏ, nhưng người nhà cứ yên tâm, trường học chúng tôi nhất định sẽ dạy dỗ cháu thật tốt.”

Khương Hồng Cẩm liền vội vàng nói: “Sao lại lo lắng chứ. Đây là nhà trẻ nổi tiếng nhất ở thành phố này, các thầy cô nhận Thẩm Cảnh nhà chúng tôi, chúng tôi vui mừng còn không kịp nữa là. Tôi nghĩ rằng, nên cho bé đến nhà trẻ sớm một chút, rèn luyện năng lực tự gánh vác cho bé một chút.”

Hiệu trưởng Trương đáp: “Được, được, cô theo tôi làm thủ tục, chờ đến tháng chín khai giảng hãy đưa bé đến trường.”

Khương Hồng Cẩm gật đầu, để bà Trần dẫn Thẩm Cảnh đi dạo xem các giáo viên dạy gì.

Bà Trần dẫn Thẩm Cảnh đứng dưới tàng cây nhìn giáo viên và các bạn nhỏ hồ động nhau.

“Các bạn nhỏ, cô sẽ cùng các bạn chơi một trò chơi, cô sẽ duỗi tay trái, cái bạn nhỏ sẽ duỗi tay phải ra, nếu cô gơ chân phải, các bạn nhỏ sẽ gơ chân trái lên, đứng rồi, các bạn nhỏ phải nhìn động tác của cô nha.” Cô giáo Tiểu mang kính, nặt bánh bao cười rạng rỡ. (S.J: mình nghĩ người dạy trẻ đa số làm nữ, nên ‘lão sư’ mình edit thành ‘cô’ nha. ^O^ không biết có dính trường hợp thầy giữ trẻ không nhì)

Tầm mắt bảy, tám bạn nhỏ rơi lên người cô giáo, chỉ thấy cô giáo vươn tay trái ra, liền có đứa nhỏ phản ứng nhảy đưa tay phải lên, cũng có mấy bạn nhỏ đưa tay lên giống cô giáo.

Cô giáo nhìn bọn họ, khen: “Các bạn nhỏ đều làm rất tuyệt!”

Phật Vũ Vương ở bên cạnh bẹp miệng, nhàm chán nhìn bọn họ.

Trầm thấy rõ có mấy đứa làm sai, vì sao còn khen ngợi?

“Nhìn kìa Thẩm Cảnh, thú vị không cháu.” Bà Trần cười híp mắt.

Phật Vũ Vương xoay đầu qua bên khác, lần này không nói tới cách nhìn của bản thân.

Bà Trần nhìn dáng vẻ này của Thẩm Cảnh, trong lòng mềm nhũn, suy nghĩ đến chỗ khác, bà ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói: “Thẩm Cảnh, có phải cháu không nhớ rời khỏi bà nội đến trường không?”

Phật Vũ Vương chần chờ một chút, sau đó, miễn cưỡng gật đầu.

Bà Trần ghen ngào một tiếng, ôm chặt Thẩm Cảnh vào lòng, không chút tìm tòi suy nghĩ của Thẩm Cảnh: “Đúng là cháu ngoan của bà.”

Phật Vũ Vương im lặng trong chớp mắt.

Được rồi, trăm có nên nói sự thật cho bà ấy biết không, thật ra trăm cũng không luyến tiếc gì các người, chẳng qua là... Trăm phải đi học, như vậy có phải trăm không được xem phim truyền hình nữa, đúng không? Hơn nữa, trăm không muốn ở chung với cái đám trẻ con có chỉ số thông minh ở mức âm này đâu.

Nếu không thì, trăm không đi học cũng được, trăm có thể tự học thành tài, ừ, trăm rất có lòng tin với chỉ số thông minh của mình.

...

Không bao lâu, Khương Hồng Cẩm đã làm xong thủ tục nhập học, đi ra khỏi văn phòng. Cả ba rời khỏi nhà trẻ, đi chưa được mấy bước, bà Trần nhìn thoáng qua cháu mình: “Con cháu, chúng ta... có thể để Thẩm Cảnh đến trường muộn một chút không? Con xem, trong nhà còn có mẹ và ba của con. Dù có thể chăm sóc tốt cho Thẩm Cảnh mà, con xem thằng bé nhỏ như vậy đã bị đưa vào nhà trẻ, mẹ lo lắng...”

Khương Hồng Cẩm nhìn cụ nhà: “Mẹ, Thẩm Cảnh là bé trai, chúng ta không thể nuông chiều quá nhiều. Để bé đi nhà trẻ sớm một chút, học được một ít thứ, so với...” Cô nhìn thoáng qua Thẩm Cảnh, nói: “Tốt hơn để bé ngồi ở nhà xem phim hoạt hình nhiều.”

Phật Vũ Vương mạnh ngắc đầu.

Trăm mới không có xem phim hoạt hình! Đó là nguy trang của ta khi các người đều có mặt! Trăm mới không biết bé cưng hải miên! Trăm mới không biết Hi Dương Dương và Hôi Thái Lang đâu! (*)

(*) Bé cưng hải miên và Hi Dương Dương và Hôi Thái Lang: phim hoạt hình Spongebob (Bọt biển quân vương) và Cừu vui vẻ và sói xám

Được rồi! Trăm thừa nhận thỉnh thoảng trăm cũng có xem vài lần, nhưng tuyệt đối không có xem thường xuyên! Tuyệt đối! Trăm trung thành với phim truyền hình cơ.

Bà Trần đau lòng nhìn thoáng qua cháu trai: “Vậy cũng không đúng, muốn học cái gì cứ để mẹ và ba con dạy cũng được mà, không cần đi nhà trẻ, học tại nhà cũng được mà.”

Khương Hồng Cẩm dùng thái độ kiên quyết trả lời: “Ba mẹ, không phải con nói hai người, ba mẹ nuông chiều Thẩm Cảnh như vậy, đừng nói là học, nếu thằng bé nói muốn xem TV, ba mẹ nhất định không nói một lời, đưa điều khiển TV cho nó.”

Bà Trần im lặng, đại khái cũng biết Khương Hồng Cẩm nói đúng.

Giọng điệu Khương Hồng Cẩm mềm đi một chút, nói: “Mẹ, mẹ cứ nghĩ thế này đi, Thẩm Cảnh ở nhà trẻ, được giáo viên chuyên nghiệp dạy dỗ, dù sao thì cô giáo cũng được đào tạo chuyên nghiệp, dạy học tốt hơn chúng ta rất nhiều. Về sau, thường ngày Thẩm Cảnh học được nhiều thứ, chúng ta đều thấy vui vẻ, tốt bao nhiêu.”

Bà Trần thở dài, cuối cùng thỏa hiệp.

“Được rồi, vậy để Thẩm Cảnh đi học đi.

Phật Vũ Vương mở to mắt, không ngờ bà Trần bị thuyết phục nhanh như vậy!!!

Khương Hồng Cẩm gật đầu cười, cúi thấp người nói với Thẩm Cảnh: “Thẩm Cảnh, qua ba tháng nữa, con có thể đến trường, có vui hay không nè?”

Thẩm Cảnh: “. . .” Trăm có thể nói không vui sao?

Dường như bà Trần nhớ ra cái gì đó, quay sang hỏi Khương Hồng Cẩm: “Đúng rồi, mẹ nhớ Hiểu Hoa nhà Phương Văn nửa năm trước đã đi nhà trẻ.”

Khương Hồng Cẩm gật đầu, nói: “Phải ạ, bình thường Phương Văn và Tống Đông đều bận rộn, cho nên không có thời gian rảnh chăm sóc Hiểu Hoa. Nửa năm trước, họ đã đưa Hiểu Hoa đi nhà trẻ.”

Bà Trần hỏi: “Hiểu Hoa đến trường nào?”

Phật Vũ Vương nghe vậy, cũng vênh tai nghe.

Ngàn vạn lần đừng có chung nhà trẻ với trăm nha!!!!

Chỉ thấy Khương Hồng Cẩm hé miệng khép miệng, cười đáp: “Cũng là nhà trẻ Tân Phong, nhưng hình như hôm nay Hiểu Hoa không đến nhà trẻ, lúc đầu con còn định dẫn Thẩm Cảnh đi xem Hiểu Hoa học.”

Phật Vũ Vương chấn động dữ dội.

Cái này không phải là trăm không thoát khỏi lòng bàn tay của ‘cái thứ’ kia sao? Sao? Sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Nông Cuồng

Edit: Cận Ngôn S.J

Sau khi Thẩm Cảnh biết được mình phải học chung trường với Tống Hiểu Hoa, mấy ngày nay, hắn đều nằm úp sấp giả chết ở trên giường. Về mặt yếu ớt nhìn trần nhà, nếu như bà Trần hoặc người khác đi tới, hắn liền cam chịu xoay người rằm rí đứng lên.

Không cần để ý tới trẫm, trẫm chỉ muốn bình bình thân thân làm một mỹ nam thôi, trẫm sẽ không đi nhà trẻ đâu!

Làm bà Trần nóng ruột, nói với Khương Hồng Cẩm: “Con nhìn đi, từ lúc ở nhà trẻ về, thằng bé luôn rầu rĩ không vui, mẹ không thể nhìn được nữa... Hay chúng ta...”

Khương Hồng Cẩm nhủ mảy, cất lời cự nhà, nói với bà Trần: “Mẹ, trẻ con cáu kỉnh thôi mà. Không có gì đâu, con biết phải làm gì, mẹ nhìn đi, thằng bé lập tức từ trên giường ngồi dậy thôi.”

Bà Trần bán tín bán nghi gật đầu, liền nhìn Khương Hồng Cẩm đi vào trong phòng, chừng ba bốn phút sau, đã thấy Khương Hồng Cẩm dẫn Thẩm Cảnh đi ra. Khương Hồng Cẩm nói với Thẩm Cảnh: “Đi xem TV đi, nhưng không được xem quá lâu nghen, dễ hư mắt.”

Thẩm Cảnh gật đầu, chân ngẩn ngẩn vát vát leo lên ghế sofa ngồi xem TV.

Bà Trần ngạc nhiên nhìn cháu của mình, quay đầu nhỏ giọng hỏi Khương Hồng Cẩm: “Ừa, con nói gì với Thẩm Cảnh thế? Mặc kệ mẹ đi vào nói cái gì nó cũng không để ý tới mẹ.”

Khương Hồng Cẩm cười cười, trả lời: “Thật ra cũng không có gì, lúc đầu nó cũng không để ý tới con, con liền nói, nếu không muốn đến nhà trẻ cũng được. Về sau, kem, sô cô la, bánh bích quy, trái cây đông lạnh, khoai tây... đều không được ăn.”

Bà Trần cười xi một tiếng, nói: “Đúng là tìm đúng phương pháp.”

Phật Vũ Vương ngồi ở đằng kia xem TV, yên lặng nhìn thoáng hai người một cái, quay đầu sang bên khác, hồi tưởng lại ~

Cũng không phải trẫm cực kì thích ăn mấy thứ này, nhưng trẫm nghĩ nếu trẫm không ăn những thứ này, siêu thị ở bên cạnh sẽ vì vậy mà đóng cửa, chủ tiệm sẽ bị thất nghiệp, cả nhà bọn họ sẽ vì vậy mà không có cơm ăn, hoặc giả cả đám chết đói... Như vậy bọn họ liền xong đời... ừ... Trẫm lương thiện như vậy, làm sao nhẫn tâm nhìn bọn họ chịu dày vò dưới địa ngục chứ. Cho nên, trẫm nghĩ tới nghĩ lui, trẫm cảm thấy nên đi nhà trẻ thôi. Tống Hiểu Hoa có cái gì đáng sợ? Trẫm! Không! Sợ! Bé! Ấy!

Phật Vũ Vương hung hăng cắn nát bánh bích quy nhân sô cô la trong miệng.

Quả nhiên, đối với kẻ thích ăn hàng mà nói, không có chuyện gì tàn nhẫn hơn việc không được ăn quà vặt nữa!

...

Việc gì nên đến luôn luôn sẽ tới, cho dù bạn chơi đùa đến u mê trong kì nghỉ, ngày nào đó đi học bạn cũng suy thành cầu (*), Phật Vũ Vương thể hiện những lời này vô cùng nhuần nhuyễn.

(*) Không hiểu lắm, nguyên câu nè 上学的那一天你也衰成狗

Sáng sớm, Khương Hồng Cẩm rời khỏi giường, vỗ vỗ Thẩm Cảnh đang ngủ sai như lợn chết.

Phật Vũ Vương mở cặp mắt còn mơ mang ra, nhìn Khương Hồng Cẩm, chỉ thấy Khương Hồng Cẩm nhỏ giọng nói với hắn: “Dậy nào, hôm nay con phải đi nhà trẻ.”

Phật Vũ Vương chớp mắt hai cái, đầu còn chưa kịp phản ứng, mãi cho đến khi ý thức được mọi chuyện, hắn liền xoay người vùi mình vào trong chăn mềm.

Khương Hồng Cẩm lại vươn tay vỗ vỗ hắn, Thẩm Cảnh không có phản ứng.

Cô bắt đắc dĩ lời hắn từ trong chăn ra, túm lấy đôi chân ngẩn ngẩn kia: “Đừng có giả bộ, nếu không chịu dậy, mẹ liền đem điểm tâm bỏ hết.”

Phật Vũ Vương mạnh mẽ mở mắt, dùng ánh mắt không dám tin nhìn Khương Hồng Cẩm.

Người đối xử với trẫm như vậy thật ư! Người thật sự là mẹ ruột của trẫm à? À? À?

Mặt Thảm Cảnh nhăn nhó thành một đoàn, Khương Hồng Cầm gật đầu hài lòng: “Đến, thay quần áo, có cần mẹ giúp con không?”

Phật Vũ Vương không có lên tiếng, rầu rĩ không vui vươn cánh tay của mình mặc áo, lại đứng lên thuần thục mặc quần soóc, lộ ra cánh tay chân nhỏ bé.

Khương Hồng Cầm cúi đầu hôn lên mặt Thảm Cảnh một cái: “Ngoan. Hôm nay, con biểu hiện tốt lắm, sau khi con tan học, mẹ sẽ mua cho con bánh ga tô.”

Hai mắt Phật Vũ Vương sáng lên.

Khương Hồng Cầm cười xì một tiếng, vỗ vỗ vào mông Thảm Cảnh, nói: “Đi đánh răng, rửa mặt nào.”

Phật Vũ Vương lập tức không có cốt khí lắc lắc mông nhỏ, kéo dép lê đi vào nhà vệ sinh.

Bà Trần đã chuẩn bị bữa sáng xong, thấy Thảm Cảnh từ trong nhà vệ sinh bước ra, vui vẻ gọi: “Thảm Cảnh lại đây nào, bà nội mua sữa đậu nành và bánh bao nhân đậu cho cháu nè.”

Phật Vũ Vương leo lên ghế, cầm bánh bao bỏ vào miệng cắn.

Bà Trần cười híp mắt: “Hôm nay, tự nhiên bà thấy Thảm Cảnh khác bình thường...” Bà khoa trương kêu lên: “Ồ, thì ra Thảm Cảnh nhà chúng ta phải trở thành phiên bản nhỏ của người lớn, phải đi nhà trẻ rồi.”

Phật Vũ Vương yên lặng ngẩng đầu nhìn thoáng qua bà Trần, đem miếng bánh bao cuối cùng nhét vào miệng, toàn bộ quá trình đều duy trì gương mặt không biểu cảm.

Hết cách rồi, hần căn bản không thể vui nổi. Nếu ngay từ đầu bạn biết mình phải đi chịu dày vò, bạn có thể vui vẻ sao?

Trái tim Phật Vũ Vương lấp kín.

Khương Hồng Cầm nhìn thoáng qua đồng hồ, ăn hết chén mì, lau miệng, nói: “Thảm Cảnh, một lát nữa chúng ta qua nhà dì Phương ở bên cạnh, gọi Hiểu Hoa cùng đi học luôn nhé.”

Tay cầm ly sữa đậu nành của Phật Vũ Vương cứng ngắc, ngay cả mùi vị ngọt ngào của sữa đậu nành trong miệng cũng nhạt đi.

Lúc ra khỏi cửa, bà Trần véo véo gương mặt không biểu cảm của Thảm Cảnh, cười híp mắt: “Đi nhà trẻ phải hòa thuận với các bạn nha cháu, nhớ chơi chung với Hiểu Hoa. Còn nữa, nhớ ông bà nội cũng không được khóc nhè nha!”

Phật Vũ Vương không chút biểu cảm gật đầu, hiện tại, mặc kệ ai nói cái gì, hần đều nghe không lọt tai. Hần thậm nghĩ, mình phải chìm đắm vào thế giới riêng của mình, không có cách thoát ra càng tốt.

Khương Hồng Cầm xách túi xách, dắt Phật Vũ Vương ra cửa: “Mẹ, bọn con đi trước ạ.”

Tầm nhìn của bà Trần rơi trên người Thảm Cảnh, Thảm Cảnh nói ‘hẹn gặp lại’ với bà, bà gật đầu, thẳng cho tới khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất, bà mới cúi đầu thở dài một hơi. Nhìn thoáng qua món đồ chơi mô hình Thảm Cảnh ném trên đất, lòng hơi chua xót.

...

Phương Văn dẫn Tống Hiểu Hoa ra cửa đứng chờ từ sớm, mấy tháng không gặp Tống Hiểu Hoa, dường như bé lớn một chút, gương mặt hình như cũng mượt mà hơn, không biết có phải do dinh dưỡng quá tốt hay không. Nhưng đều không ảnh hưởng đến vẻ đáng yêu của bé, hai bím tóc đơn giản, váy nhỏ màu vàng, liền có vẻ hân hoan, vô cùng hoạt bát.

Nhìn thấy Khương Hồng Cầm và Thảm Cảnh từ xa đi tới, Tống Hiểu Hoa liền nhảy dựng lên, dùng âm thanh lanh lảnh hô: “Dì Khương, anh Thảm.”

Thảm Cảnh ngẩng đầu nhìn thoáng qua ‘vật thể hình cầu màu vàng’, chỉ thấy khối cầu màu vàng chạy về phía bọn họ, sau đó ôm lấy bắp chân Khương Hồng Cầm, ngược cái mặt quả táo lên, miệng nhỏ nhắn hồng phấn vênh lên: “Dì Khương, con rất nhớ dì.”

Khương Hồng Cầm cười, nói: “Ừa, không phải hôm qua mới gặp dì sao?”

Tống Hiểu Hoa tròn đôi mắt tròn vo, trả lời: “Nhưng con vẫn nhớ.”

“Hiểu Hoa càng ngày càng biết chọc dì vui vẻ, thật đáng yêu.”

Khương Hồng Cầm không nhịn được vui vẻ, ôm Tống Hiểu Hoa vừa hôn vừa sờ, Phật Vũ Vương đứng bên cạnh túm quần áo Khương Hồng Cầm, hừ hai tiếng.

Trầm không hiểu vì sao mẹ trầm thấy khối cầu này đáng yêu? Trầm nghi ngờ sâu sắc quan điểm thưởng thức của người!

Ánh mắt của Tống Hiểu Hoa rất đẹp, giống Phương Văn, rất lớn rất tròn, thoát nhìn tựa như quả hạnh nhân, con ngươi đen bóng sáng long lanh. Khi

cười, luôn luôn khiến người ta cảm thấy đứa trẻ này có đôi con người xinh đẹp, rung động.

Ánh mắt cô bé mang theo dò xét, chớp chớp vài cái, quay sang Thẩm Cảnh ở bên cạnh đang không vui, ngọt ngào kêu: “Anh Thẩm, em cũng rất nhớ anh.”

Đa số không có người chống cự nổi gương mặt như hoa của bé, ngay cả Phật Vũ Vương còn đang khó chịu, nhìn thấy vẻ mặt này của bé cũng gật đầu tỏ ý mình đã biết.

Sau khi gật đầu xong, Phật Vũ Vương liền muốn tát cho mình một bạt tai.

Không đúng! Rõ ràng trăm không có ý định gặp bé! Vì sao lại dễ dàng đáp ứng? Chẳng lẽ hôm nay đầu trăm có vấn đề?

Khuôn mặt xinh đẹp của Phương Văn cười vui vẻ: “Hai đứa nhỏ này có quan hệ thật tốt nha.”

Khương Hồng Cẩm gật đầu trả lời: “Còn không phải do Hiểu Hoa nhà cô người gặp người thích sao? Cô xem, Thẩm Cảnh nhà chúng tôi đều bị mê hoặc rồi.”

Phật Vũ Vương mạnh mẽ gật đầu, ánh mắt không dám tin nhìn Khương Hồng Cẩm.

Khương Hồng Cẩm vui vẻ nhìn hân, nói: “Xem kia, mẹ vừa nói, con liền tràn đầy cảm xúc.”

Phật Vũ Vương: “. . .”

Hai người lớn trò chuyện một hồi, xe tới nhà trẻ đã đến.

Khương Hồng Cẩm nói: “Được rồi, Thẩm Cảnh và Hiểu Hoa nắm tay cùng lên xe đi. Sau – khi tan học, mẹ sẽ đến đón con, nhớ phải lễ phép nha.”

Phật Vũ Vương miễn cưỡng gật đầu, đang chuẩn bị lên xe, liền bị Tổng Hiểu Hoa vừa chào tạm biệt Phương Văn kéo lại, bé ngược khuôn mặt tròn trịa, đầy mắt long lanh, cười híp mắt: “Anh Thẩm, nắm tay mới là bạn tốt!”

Phật Vũ Vương: “. . .”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Khương Hồng Cẩm cũng buồn bực gật đầu, nói: “Thằng bé này, từ nhỏ không thích khóc, rất kiên cường, cũng không thích nói, thật ra... Tội hi vọng thằng bé giống Hiểu Hoa hoạt bát một chút, biểu đạt mọi suy nghĩ trong lòng ra.”

Cô không biết, nếu đúng như ý nghĩ của cô, biết được suy nghĩ trong lòng Phật Vũ Vương chắc các cô đều sợ ngây người.

Phương Văn trả lời: “Thẩm Cảnh như vậy cũng rất tốt, ít nói nhưng không quấy phá, rất ngoan, con trai mà, chứng chặc một chút cũng tốt, vừa vặn bổ sung cho Hiểu Hoa nhà chúng em, rất tốt.”

Khương Hồng Cẩm cười rộ lên, tay cầm túi xách run rẩy: “Phốc! Theo như cô nói, đây thành chuyện vui rồi?”

Phương Văn cong mắt, cười mà không nói.

Hai người không trò chuyện nữa, nhìn đồng hồ, liền nói tạm biệt nhau, xách túi đi làm.

...

Vừa lên xe, Phật Vũ Vương thấy một xe đầy con nít, tranh nhau mà nói chuyện, có ngồi ở vị trí của mình mà hát, có ngồi ngủ gật, còn có mấy đứa đang ăn kẹo, âm thanh gì cũng có, nhất thời khiến đầu Phật Vũ Vương ong lên một tiếng, chết máy!

Trái lại, Tổng Hiểu Hoa ở bên cạnh hân, vừa lên xe liền chạy tới vị trí bên cạnh thằng nhãi nào đó, vồn vã móc thức ăn trong cặp sách ra đưa cho người ta.

Phật Vũ Vương đứng ở nơi đó, cảm thấy mình đã đi nhầm nơi.

Cô Lý đi theo xe là cô gái có dáng vẻ khá ngọt ngào, tuổi thoát nhìn không lớn, gương mặt trắng như lòng trắng trứng, có lẽ cô biết đây là ngày đầu tiên Thẩm Cảnh đến trường, liền cúi người nở nụ cười thân thiện, nhẹ giọng nói: “Xin chào! Em là học sinh mới à, thật xinh đẹp, em thật giỏi nha, cô rất ít thấy

có bạn nhỏ đi nhà trẻ mà không khóc không nháo.”

Phật Vũ Vương nâng mắt im lặng nhìn cô chăm chăm, quay đầu qua bên khác, ngồi xuống vị trí còn trống, nhìn ra ngoài cửa sổ, ngửa mặt 45°, bộ dạng như muốn nói xin đừng làm phiền trẫm, trẫm chỉ muốn làm một nữ nam u buồn.

Nụ cười trên mặt cô Lý có chút cứng ngắc, tự an ủi mình, đứa bé này có tính cách hơi hướng nội, sợ người lạ, cho nên không thêm để ý tới mình.

Cô lại nở nụ cười tươi rói, tiếp tục nói: “Em tên là gì?”

Cuối cùng, Phật Vũ Vương cũng nể mặt đáp lại: “Thẩm Cảnh.”

Cô Lý ngây người, thầm nghĩ đứa bé này sao lại mắng người nh? Đang yên đang lành tự nhiên nói thần kinh(*) làm cái gì? Nhưng nhìn gương mặt trắng trẻo, xinh xắn của Thẩm Cảnh cô lại mềm lòng, không lẽ mình nghe lầm?

(*) Thẩm Cảnh ‘shěn jǐng’ đồng âm với thần kinh ‘shén jīng’.

Cô lại cười lên, hỏi một lần nữa: “Ồ? Bạn nhỏ, em tên gì?”

Phật Vũ Vương lại kiên nhẫn trả lời: “Thẩm Cảnh.”

Cô Lý sững sờ lần thứ hai, lần đầu tiên cô có thể tự nhủ mình nghe lầm, nhưng đây là lần thứ hai... Cô không thể... tự lừa mình nữa. Đứa bé này làm sao vậy? Cô cũng không có làm gì, sao tự nhiên lại mắng cô?

Phật Vũ Vương thầm nghĩ, lỗ tai của cô giáo này không thể xài được à, khoảng cách gần như vậy mà không nghe rõ người ta nói cái gì. Thật sự không cần đi bệnh viện khám à?

Lúc này, Tống Hiểu Hoa từ chỗ ngồi của mình chạy tới, khuôn mặt tròn vo như quả táo, mang nụ cười tươi tắn, nói: “Cô Lý, anh ấy tên Thẩm Cảnh, là anh Thẩm của Hiểu Hoa.”

“À, là thế sao.”

Cô Lý bừng tỉnh gật gù, chột dạ vỗ ngực mình, suýt chút nữa trách oan đứa bé.

Tống Hiểu Hoa uốn éo cái mông ngồi xuống bên cạnh Thẩm Cảnh, chặn tầm nhìn của Thẩm Cảnh với cánh vật bên ngoài cửa sổ xe, giọng nói thanh thúy của bé nói với Thẩm Cảnh: “Anh Thẩm, anh thích sô cô la không?”

Phật Vũ Vương định bụng không để ý tới bé, nhưng vừa nghe đến sô cô la, hần liền do dự. Sau cùng, hần không chống lại được sức quyến rũ của thức ăn ngon, gật đầu nói: “Thích.”

Tống Hiểu Hoa cười hắc hắc đứng lên, cúi đầu giống như đang tìm kiếm cái gì đó trong cặp.

Phật Vũ Vương dùng ánh mắt mong chờ nhìn bé.

Qua mấy giây, Tống Hiểu Hoa a một tiếng, chậm rãi rút một khăn giấy từ trong cặp ra, xoa xoa nước mũi, ngẩng gương mặt trái táo lên, chớp đôi mắt to tròn, nói: “Vậy thì tốt, em cũng thích.”

Phật Vũ Vương: “. . .” Cho nên, nhóc vừa đùa bốn trăm à!

Trăm sai rồi! Trăm không nên để ý tới con bé này mới đúng!

Chỉ thấy, Tống Hiểu Hoa lại nhếch môi, thấy hàm răng với từng cái răng nhỏ như hạt gạo, bé lại hỏi: “Anh Thẩm, anh thích bánh kem và bánh bích quy không?”

Phật Vũ Vương quay sang bé cười hờ hờ hai tiếng, rồi xoay mặt sang chỗ khác, tỏ vẻ như nói nếu trăm lại bị nhóc đùa bốn, trăm chính là thằng ngu!

Tống Hiểu Hoa uể oải cúi đầu, chớp mắt hai cái nói: “Anh không thích à. Vậy em đem bánh bích quy tặng cho Chu Lộ thôi.” Dứt lời, bé liền cầm bánh bích quy trong tay đi tới đưa cho cô bé tết tóc đuôi sam.

Phật Vũ Vương: “. . .” Con bé này, nhất định đang đùa bốn trăm à? À? À? Đùa bốn trăm vui lắm sao? Bé đang coi thường vua của một nước sao? Bé không sợ sau khi trăm khôi phục lại thân phận, người đầu tiên xuống tay là bé à? Cái này gọi là kẻ dưới mạo phạm bề trên, đây là tội tru vi chín tộc!

“Hiểu Hoa, bánh bích quy ăn ngon thật!! ^^” Chu Lộ vui vẻ ăn bánh.

Về mặt Tống Hiểu Hoa tươi lên liền: “Đây là do mẹ mình làm, ăn rất ngon!”

Nghe thanh âm ăn bánh giòn giòn của cô bé ngồi phía sau, Phật Vũ Vương lặng lẽ nuốt nước miếng, tự thôi miên mình, trăm không nghe thấy, trăm không nghe thấy, trăm không nghe thấy gì hết!!!

...

Thật vất vả mới đến nhà trẻ, Thẩm Cảnh nghĩ dù sao Tống Hiểu Hoa cũng đi học trước mình nửa năm, sẽ không học chung lớp với mình đâu, nhưng sự thật chứng minh, hần suy nghĩ nhiều!!!

Mặc dù, Tống Hiểu Hoa đi học sớm, nhưng tuổi bé còn nhỏ, trong nhà trẻ chỉ cần chưa tới ba tuổi đều là tiểu ban (*). Cho nên, Thẩm Cảnh được sắp vào cùng lớp với Tống Hiểu Hoa là chuyện bình thường thôi.

(*) Tiểu ban: Mẫu giáo bé hóa là lớp học có số người ít (số người dựa vào học ngạch ở địa phương để tham khảo) có ích để học sinh phát triển mọi mặt và tính cách, đào tạo theo hệ thống hình thức, là cơ sở giáo dục phát triển kiểu mẫu được áp dụng phổ biến trên các quốc gia và khu vực. (Theo baidu)
/Tô Ngữ: edit sơ thôi, mình không rõ lắm/

Lòng Phạt Vũ Vương tắc nghẽn.

Giáo viên hướng dẫn trước đây là cô Lưu và mấy đứa bé tiến hành tự giới thiệu như cũ, cô nhìn chung chung qua mười mấy đứa trẻ, đa số đều quen mặt. Cho đến khi tầm mắt của cô rơi trên người đứa bé trai mặc quần cụt và áo ngắn tay, cái đầu nho nhỏ, diện mạo khiến người ta yêu thích, chỉ là biểu cảm dường như không vui vẻ lắm.

Cô Lưu thầm nghĩ, tám phần mười là do bé mới xa cha mẹ nên mới khó chịu đây!

Ngày đầu tiên đi nhà trẻ sẽ không học gì cả, cô Lưu dẫn mấy đứa bé vào vườn trẻ trước mắt, để các bé làm quen với hoàn cảnh, để dễ dàng thích ứng ở đây.

Chẳng bao lâu, những bé có tính cách hoạt bát bắt đầu đùa giỡn.

Tống Hiểu Hoa kéo tay Thẩm Cảnh, cũng hưng phấn muốn đi chơi, nhưng phát hiện kéo Thẩm Cảnh như thế nào thì cậu chàng cũng không nhúc nhích. Cô bé quay đầu hỏi: “Anh Thẩm, chúng ta cùng đi chơi nha.”

“Tôi không đi.”

Phạt Vũ Vương kiên quyết lắc đầu, quay đầu, tự mình đi tới bên cạnh ngồi xuống, ngửa mặt dờ daim nhìn bầu trời.

Để trầm ngồi ở đây cho tới khi tan học đi.

Tống Hiểu Hoa nhìn thoáng qua mấy bạn đang chơi đùa vui vẻ ở đằng xa, lại nhìn đáng vẻ cô đơn của Thẩm Cảnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé tràn đầy vẻ rầu rĩ. Cuối cùng, bé hạ quyết tâm, không hề chùn bước chạy tới chỗ Thẩm Cảnh.

“Anh Thẩm, em chơi với anh.” Tống Hiểu Hoa cầm đầu, nâng chân nhỏ chạy tới, đặt mông ngồi bên cạnh Thẩm Cảnh, cười híp mắt nhìn cậu chàng.

Phạt Vũ Vương: “. . .”

Hần đứng lên, cảm thấy mình nên dời trận địa, nghĩ như vậy, hần liền giơ chân ngắn ngủn của mình lên chạy. Chưa kể đến, vóc dáng Thẩm Cảnh dù không cao, chân không dài, nhưng tốc độ chạy tương đối mau.

Tống Hiểu Hoa sừng sốt, liền vội vàng đứng lên đuổi theo, hô: “Anh Thẩm, chờ em với. . .”

Lời còn chưa nói hết, Tống Hiểu Hoa vấp bậc thềm, thân thể nghiêng qua, bổ nhào về trước, té trên đất. Té cực kì thảm.

Phạt Vũ Vương nghe tiếng vang, quay đầu lại nhìn thoáng qua. Lập tức dừng bước, không chút suy nghĩ liền chạy tới, vrun tay túm tay Tống Hiểu Hoa kéo bé đứng dậy.

Trên mặt Tống Hiểu Hoa trắng bệch, dưới khóe mắt thũng một lỗ, máu liền chảy xuống.

Hình như bé còn chưa kịp phản ứng với chuyện vừa xảy ra, nhưng ánh mắt ầng ầng nước mắt, con ngươi chuyển tròn, bất cứ lúc nào cũng có thể òa khóc.

Cô Lưu vội chạy tới bế Tống Hiểu Hoa về phía phòng y tế của trường.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Edit: Tô Ngừ

Cô y tá trong phòng y tế xem vết thương của Tống Hiểu Hoa, sau đó cầm máu cho bé, quay lại nói với cô Lưu: “Vết thương không lớn, không nghiêm trọng.”

Trái tim treo lơ lửng của cô Lưu cuối cùng được thả xuống, nhẹ giọng nói: "Hiểu Hoa, không sao, không sao."

Tống Hiểu Hoa chớp chớp đôi mắt tròn xoe, khóe mắt ươn ướt, mũi hồng hồng, gật đầu.

Phật Vũ Vương ở bên ngoài đi tới đi lui, cảm thấy lâu như vậy mà Tống Hiểu Hoa vẫn chưa đi ra, lòng hẩn càng dần vật, thấp thỏm nửa ngày, cuối cùng chân ngần bước vào phòng y tế, núp sau tấm rèm màu lam nhạt len lén nhìn tình huống của Tống Hiểu Hoa.

Tống Hiểu Hoa được cô Lưu ôm vào ngực, đôi mắt ươn ướt, tầm mắt của bé rơi vào tấm rèm sau lưng cô Lưu, thấy bên dưới tấm rèm là cái tay nhỏ, cái đầu nhỏ của Thẩm Cảnh lộ ra len lén nhìn bé, đôi mắt chứa đựng sự áy náy.

Tống Hiểu Hoa hướng hẩn hít hít mũi, cái mũi giống như quả mâm xôi nhỏ, trên gương mặt vô cùng mịn màng, phía dưới khóe mắt có lỗ thủng nho nhỏ màu đỏ có chút đáng sợ. Bé cười cười, lộ ra hàm răng trắng, nước mắt ầng ầng trong hốc mắt làm nền cho cặp mắt, càng thêm long lanh. Sợi tóc mềm rũ trên gương mặt bé, giống như nói cho Phật Vũ Vương biết, bé không sao.

Đột nhiên, Phật Vũ Vương cảm thấy bình tĩnh lại, gương mặt tròn vo thoát nhìn không có đáng ghét như trước đây, thậm chí còn có chút đáng yêu.

“Ừa. Nhìn cái gì vậy?” Cô Lưu nhìn theo tầm mắt của Tống Hiểu Hoa, phát hiện Thẩm Cảnh đứng ở nơi đó. Cô quay lại vẫy vẫy tay gọi hẩn.

Phật Vũ Vương đi tới, cô Lưu xoa đầu hẩn, nói: “Em tới đây tìm Hiểu Hoa à?”

Phật Vũ Vương chần chờ mấy giây, sau đó gật đầu.

Cô Lưu đem Hiểu Hoa để xuống đất, Tống Hiểu Hoa hết sức tự nhiên nắm tay Thẩm Cảnh, ánh mắt cong như vầng trăng, căn bản không nhìn ra dấu vết vừa khóc. Chỉ có vết thương dưới khóe mắt là chứng minh việc bé thật sự bị thương.

Giáo viên không có lớp nhận việc trông nom hai bé, cô Lưu cầm điện thoại gọi cho Phương Văn.

...

Phật Vũ Vương nhìn vết thương dưới khóe mắt của Tống Hiểu Hoa, , đáy mắt lóe lóe, hẩn nhẹ giọng hỏi: "Đau không?"

Tống Hiểu Hoa lắc đầu, trả lời: “Một chút cũng không đau!”

Phật Vũ Vương nhìn thoáng qua tay bé đang nắm tay hẩn, cảm thấy xấu hổ, rút tay về: “Nếu muốn chơi đùa thì cứ chơi với bọn họ là được rồi.”

Tống Hiểu Hoa ngược mặt lên, đáy mắt ngập tràn nghi ngờ: “Vì sao?”

Phật Vũ Vương im lặng trong mấy giây, nói: “Tôi thích ở một mình.”

Tống Hiểu Hoa cười cong mắt, đáy mắt lóe lóe: “Nhưng, em thích ở cùng một chỗ với anh Thẩm.”

Nụ cười kia vô cùng xán lạn, cho nên Phật Vũ Vương không thể nói lời tàn nhẫn được. Hơn nữa, nhìn vết thương trên mặt bé, hẩn đành im lặng ngồi bên cạnh bé, nghe bé nói chuyện.

...

Buổi trưa, Phương Văn tan việc, liền vội vã chạy tới, đi vào nhà trẻ. Cô Lưu tiến lên đón tiếp, nói rằng mấy đứa nhỏ vừa ngủ trưa, kêu Phương Văn đi nhẹ một chút.

Phương Văn theo cô giáo đi vào, mấy đứa nhỏ trong phòng đều ngủ say.

Lúc đến bên cạnh giường nhỏ của Hiểu Hoa và Thẩm Cảnh, cô nở nụ cười, hai đứa nhỏ nằm đối mặt nhau, nắm tay nhau ngủ say sưa, giống như đã khỏi bệnh.

Phương Văn nhìn vết thương trên mặt Tống Hiểu Hoa, vết thương không lớn cũng không nghiêm trọng lắm, cô cũng yên lòng, rón rén ra khỏi phòng, nói chuyện vài câu với cô giáo, liền vội vàng trở về công ty đi làm.

Phật Vũ Vương giả bộ ngủ mở mắt ra, nhìn đôi gò má phúng phính của Tống Hiểu Hoa, lại nhìn qua bàn tay bé nắm chặt tay mình, muốn rút về, động tác phải thật khẽ, xoắn xuýt nửa ngày, cuối cùng cũng rút được ngón út, không ngừng cố gắng rút ngón thứ hai, thứ ba... Mắt thấy bàn tay mình sắp được giải thoát, Tống Hiểu Hoa chép chép miệng, lại đem tay Phật Vũ Vương chộp vào bàn tay mình.

Phật Vũ Vương cam chịu, hẩn trở mình, nhìn trần nhà.

Hắn không thể tin được, hắn cứ nhiên cùng Tống Hiểu Hoa sống chung hòa bình.

Trong đầu hắn nhớ tới hình ảnh Tống Hiểu Hoa hai mắt rung rung cười với hắn, hắn thầm nghĩ, ‘cái thứ này’ cũng có lúc đáng yêu đấy chứ!

Chờ một chút...

Đột nhiên, Phật Vũ Vương cảm thấy hình như hắn vừa công nhận chuyện gì đó rất kinh khủng, một cái móng vuốt khác tát về phía mặt hắn, khiến hắn giật mình.

Cứ như vậy, hắn nằm ở trên giường tròn tròn mắt cả buổi trưa.

...

Có lẽ là vì vậy, ngay cả buổi chiều Phật Vũ Vương cũng nhận mệnh đề Tống Hiểu Hoa nắm tay hắn, cũng may là buổi chiều cô Lưu sắp xếp cho xem phim hoạt hình, mấy đứa nhỏ đều tập trung xem tiết mục trên TV, Tống Hiểu Hoa cũng đem toàn bộ lực chú ý đặt vào TV, không có quán quýt lấy Thẩm Cảnh.

Phật Vũ Vương không có tinh thần nhìn màn hình TV, liên tục ngáp ngắn ngáp dài.

Thật vất vả chờ tới giờ tan học, Phật Vũ Vương cảm thấy mình như bị lừa bốn ngàn vạn lần, cả người không có sức lực, nhìn Tống Hiểu Hoa mặc dù bị thương nhưng vẫn tràn đầy tinh thần và sức lực, hắn thật ghen đời!

Khương Hồng Cẩm mang theo hai hộp bánh ga – to đứng ở cổng trường, thấy bóng dáng Thẩm Cảnh, liền kêu: “Thẩm Cảnh.”

Phật Vũ Vương giật giật cái lỗ tai, vừa nâng mắt nhìn liền thấy Khương Hồng Cẩm, mắt sáng rực lên, nhìn chằm chằm vào cái hộp trên tay cô. Liền cảm thấy cả người tràn đầy sức mạnh...

Khương Hồng Cẩm bước tới, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt ‘nóng rực’ của Thẩm Cảnh, đi thẳng tới chỗ cô giáo, hỏi thăm biểu hiện ngày nay của Thẩm Cảnh.

Cô giáo rất nể tình: “Biểu hiện của đứa bé này rất xuất sắc, tới nơi này không khóc cũng không làm khó, là đứa bé rất hiểu chuyện, rất chọe người yêu thích.”

Sau khi, Phật Vũ Vương vênh tai nghe xong, nhìn về phía Khương Hồng Cẩm, trong mắt chất đầy ý ‘người thấy trăm ngàn như vậy, người liền đem bánh ga – tô cho trăm đi.’

Khương Hồng Cẩm cười cong mắt, đẩy mắt hiện ra nụ cười vui vẻ.

Tống Hiểu Hoa tới cửa, không thấy mẹ mình đón, cúi đầu có chút ủ oải.

Khương Hồng Cẩm nhìn thấy vậy liền bước đến, sờ sờ đầu Tống Hiểu Hoa: “Hiểu Hoa đang đợi mẹ à? Mẹ cháu lập tức tới ngay.”

Tống Hiểu Hoa ngẩng mặt lên gạt đầu, chỗ bị thương khiến Khương Hồng Cẩm chú ý tới: “Khuôn mặt nhỏ nhắn này sao lại bị thương?”

Phật Vũ Vương chợt dạ rút lui vài bước.

Cô Lưu đem chuyện hồi sáng kể lại cho Khương Hồng Cẩm nghe một lần.

Khương Hồng Cẩm sờ sờ mặt Tống Hiểu Hoa: “Hiểu Hoa thật kiên cường, đến, đi cho Hiểu Hoa ăn bánh ga – tô.”

Tống Hiểu Hoa nhận bánh ga – tô, mặt tràn đầy ý cười. Quay đầu nói với Khương Hồng Cẩm: “Cảm ơn đi.”

Phật Vũ Vương ở phía sau im lặng nuốt nước bọt.

Hành động nhỏ của hắn làm sao thoát khỏi mắt của Khương Hồng Cẩm, cô ngồi xổm xuống, quay đầu căn dặn Thẩm Cảnh: “Sau này, con không được chạy quá nhanh, nếu thấy Hiểu Hoa ở sau lưng, con phải dừng lại chờ con bé, biết chưa?”

Phật Vũ Vương im lặng hai giây, sau đó, ngoan ngoãn gạt đầu.

Khương Hồng Cẩm đem hộp bánh ga – tô đưa tới, véo véo gương mặt Thẩm Cảnh: “Ngaoan, đây là phần thưởng ngày hôm nay của con. Về sau, mỗi ngày đều phải ngoan như thế này, biết không?”

Phật Vũ Vương nhận lấy hộp ga – tô, đáp ứng.

Đúng lúc này, Phương Văn tới, hai người lớn dẫn theo hai đứa bé cùng trở về.

Trước khi đi, Phương Văn nhỏ giọng nói gì đó vào tai Tống Hiểu Hoa, Tống Hiểu Hoa ngược gương mặt trái táo lên, chân nhỏ bước lên.

Phật Vũ Vương cầm hộp bánh ga – tô phần đầu ăn từng ngậm từng ngậm, không có chú ý đến Tống Hiểu Hoa.

Cho tới khi trên má phải có cảm giác ướt nhẹ mà nóng hằm hập, hắn mới giật mình ngẩng mặt lên, thấy cái miệng nhỏ nhắn dính bơ của Tống Hiểu Hoa, Phật Vũ Vương kinh ngạc làm rơi cái hộp xuống đất, hắn đưa một tay lên ôm gò má, dùng ánh mắt không dám tin nhìn Tống Hiểu Hoa.

Bé... bé... bé... bé con này cư nhiên đánh lén... Trầm... trầm... vô liêm sỉ... cô gái nhỏ nhỏ... cư nhiên hôn lên mặt đàn ông... Xấu hổ... không biết xấu hổ!

Nhìn bóng lưng của Tống Hiểu Hoa và Phuong Vãn, một hồi lâu, Tống Vũ Vương không thể bình tĩnh lại được.

Khương Hồng Cầm đứng bên cạnh nhìn mặt Thẩm Cảnh, không biết có phải là do ảo giác hay không, thế mà có chút hồng, cô nhẹ giọng nói: “Thẩm Cảnh, con xấu hổ à?”

Phật Vũ Vương đỏ mặt, hỏn hển xoay người đi.

Trầm mới không có xấu hổ! Trầm chỉ cảm thấy tiếc cho cái bánh ga – tô bị rơi dưới đất thôi! Sao trầm lại cảm thấy cái ‘quả cầu tròn’ kia đáng yêu cơ chứ? Tuyệt đối là nhìn lầm!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Edit: Tịch Ngừ

Từ một lần kia, thái độ Phật Vũ Vương đối với Tống Hiểu Hoa càng lạnh nhạt. Tống Hiểu Hoa chỉ là con nít thì biết cái gì, mỗi ngày đến trường lôi kéo Thẩm Cảnh đi khắp nơi, cho dù đối phương dừng dừng với bé, hoàn toàn không thấy mất hứng, giờ gương mặt trái táo lên, một mình nói chuyện nhiều oi là nhiều.

Không thể không nói năng lực thích ứng với hoàn cảnh của Phật Vũ Vương không tệ, cho dù mỗi ngày ở trong trường phun tào với Tống Hiểu Hoa, thế nhưng hắn không vắng mặt ngày nào.

Theo cách nói của hắn chính là, trầm phải đi là vì muốn tiêu phí thời gian, ai kêu trầm quá nhàm chán.

Sau một lần hoạt động tự do, Phật Vũ Vương đã tìm được lạc thú ở nhà trẻ.

Tống Hiểu Hoa cũng có không ít bạn nhỏ trong nhà trẻ, bởi vì cả ngày nắm tay kéo Thẩm Cảnh, mấy bạn nhỏ cũng dần dần quen thuộc với Thẩm Cảnh, một đám ở tụ tập lại bàn bạc để xem nên chơi trò gì.

Chu Lộ sờ sờ cái nơ con bướm màu hồng trên đầu mình, tức giận nói: “Mình... chúng ta chơi trò đóng vai đi.”

Bé Béo Ụ không tán thành: “Mình muốn chơi mèo bắt chuột.”

Các bạn nhỏ ở chung quanh cũng đưa ra ý kiến của mình, mọi người bàn bạc nửa ngày vẫn không đưa ra được ý kiến thống nhất. Phật Vũ Vương bị Tống Hiểu Hoa cứng rắn kéo đến tham gia trò chơi với bọn họ cũng đau đầu.

Tống Hiểu Hoa mang vẻ mặt khổ sầu, nói: “Chúng ta chơi gì đây? Mình thấy trò chơi đóng vai cũng khá vui mà.”

Bé Béo Ụ lập tức gió chiều nào theo chiều đó: “Chúng ta chơi trò đóng vai đi.”

Phật Vũ Vương đứng bên cạnh nhìn thoáng qua Bé Béo Ụ, lắc đầu, trải qua mấy ngày hắn quan sát, trong lớp mẫu giáo bé này có không ít nam sinh thích Tống Hiểu Hoa. Bé Béo Ụ này chính là một trong số đó, chỉ cần mang theo đồ ăn ngon, liền chạy tới tặng cho Tống Hiểu Hoa, Tống Hiểu Hoa nói cái gì cũng phụ họa theo.

Không thể không nói, con nít thời hiện đại trưởng thành sớm thật, nhớ thời đại kia của trầm, trầm ở cái độ tuổi này căn bản không hiểu rõ mấy thứ này... trong cung có lúc cũng thấy thái giám và cung nữ vụng trộm, còn có một lần bọn họ giấu trầm đến rừng trúc nhỏ chơi đái cát, bây giờ nghĩ lại... Trầm thật là đơn thuần.

“Mình... mình và Hiểu Hoa làm bác sĩ, cậu là bệnh nhân...” Ba mẹ của Chu Lộ đều làm việc ở bệnh viện, cho nên cô bé đặc biệt yêu thích sắm vai làm bác sĩ, vươn tay sắp xếp cho từng bạn nhỏ tham gia.

Lúc ngón tay chỉ về hướng Thẩm Cảnh, Chu Lộ hơi khựng lại, nghiêng đầu, nói: “Thẩm Cảnh, cậu... ừm làm y tá đi.”

Tổng Hiểu Hoa đứng bên cạnh không hiểu hỏi: “Y tá là cái gì?”

Chu Lộ suy nghĩ một lúc, đáp: “Ừ... Hình như cũng là bệnh viện... Minh cũng không biết.”

Phật Vũ Vương mắt húng, trả lời: “Tôi không làm y tá.”

Đừng tưởng trăm không biết, đa số người làm y tá đều là nữ giới, trăm không ngừng nhấn mạnh, mặc dù hiện tại trăm gầy ấy, nhưng trăm vẫn có tiểu kê của bé train ha. Bất kể hành vi nào muốn bẻ cong giới tính của hắn đều không được.

Chu Lộ nhú mày, hỏi: “Vậy cậu muốn làm cái gì?”

Phật Vũ Vương im lặng vài giây, đột nhiên hai mắt sáng ngời, trả lời bọn họ: “Như vậy đi, ta làm hoàng thượng, Chu Lộ làm cung nữ, Bé Béo Ụ làm thái giám, Hiểu Hoa... bé cũng làm thái giám luôn đi.”

Gương mặt tươi cười của mấy đứa nhỏ nhả lại, buồn bực nhìn Thẩm Cảnh.

“Mấy thứ đó là gì?”

Hiếm khi Phật Vũ Vương kiên nhẫn giải thích rành mạch, sau một hồi hắn dùng phương pháp phổ thông nhất để giảng giải thì mấy đứa nhỏ đã hiểu: “Được rồi, các cậu thấy tôi phải khom lưng và gọi: ‘Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế’, biết không?”

Mấy đứa nhỏ hoàn toàn rơi vào sương mù mờ mịt.

Phật Vũ Vương cũng không trách, liền chạy đi thật xa, sóng lưng thẳng tắp, nâng cao cằm, bước chân ngấn vững vàng đi về phía bọn họ.

Tổng Hiểu Hoa rất nỗ lực dẫn đầu học theo bộ dáng như trong TV: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!”

Những đứa trẻ khác cũng liền học theo, gọi lớn.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!”

Phật Vũ Vương vui vẻ, nói với bọn họ: “Bình thân.”

Mấy đứa trẻ nhìn cậu, cậu nhìn tôi, vẫn chưa hiểu được lời của Thẩm Cảnh.

Phật Vũ Vương thỏa mãn gật đầu, không ngờ lâu như vậy rồi mà trăm còn có thể nghe được những lời này. Nghĩ tới ngày xưa mỗi lần thức dậy, cảm thấy quy củ của lão tổ tông truyền xuống không có để ý nhiều, hiện tại vừa nghe, ngược lại có loại cảm giác sáng khoái.

Các bạn nhỏ thân mến nói cực kì đạt tiêu chuẩn, sau khi chơi vài lần, cả đám đều chơi trời chảy hơn, nhưng dần dà cũng có người bắt đầu bất mãn với việc Thẩm Cảnh luôn đóng vai hoàng thượng.

Mọi người vùng lên muốn đòi công bằng, sau đó, đem Thẩm Cảnh đẩy xuống khỏi ‘ngôi hoàng đế’, chọc Thẩm Cảnh tức giận đi ra chỗ khác chơi cát một mình.

Nếu để đám thần tử biết hắn bị ‘soán ngôi’ dễ dàng như vậy, mặt mũi của trăm chắc chắn không còn gì.

...

Tổng Hiểu Hoa chơi với mấy bạn nhỏ một hồi, chợt ý thức được điều gì đó, bé chớp mắt, nhìn khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được bóng dáng Thẩm Cảnh cô đơn ngồi chơi cát một mình. Bé cũng không nghĩ nhiều, chân ngấn đi về phía hắn.

Phật Vũ Vương nâng mắt nhìn bé một cái, cúi đầu yên lặng tiếp tục chơi cát.

Bé không nói gì thêm, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Thẩm Cảnh, lẳng lặng nhìn hắn.

Bé Béo Ụ thích Tổng Hiểu Hoa liền không vui, cố sức chạy tới, thở hổn hển nói: “Hiểu Hoa, chúng ta cùng chơi nha!”

Tổng Hiểu Hoa lắc đầu, trả lời: “Mình muốn chơi chung với anh Thẩm.”

Phật Vũ Vương bóp nắm cát trong tay, giờ mắt nhìn lên, cảm nhận được ánh mắt Bé Béo Ụ đâm tới, xuyên thấu da thịt hắn, Phật Vũ Vương cảm thấy địch ý dày đặc.

Phật Vũ Vương: "..."

Thực sự đủ rồi nha! Người đừng có dùng cái loại ánh mắt như lên án trăm cướp người phụ nữ người yêu thương nhất, người thích đến như vậy à, cho người, cho người đó, trăm không cần nữa! Mau lui đi đi.

Phật Vũ Vương cảm thấy mệt lòng, đang yên lành tự nhiên bị cuốn vào cuộc ‘tình tam giác’ kì lạ này?

Quan trọng nhất là! Người phụ nữ bị giành giật còn là một ‘Quả cầu!’

Để cho trầm yên lặng có được hay không?

...

Trong nhà trẻ, luôn luôn có mấy bé trai to con lại đáng yêu, bọn chúng thường là rất cao, có đứa lại béo, tính cách nóng nảy, thường sẽ phát sinh xung đột với những đứa bé khác.

Rất rõ ràng, Bé Béo Ụ chính là đứa trẻ như vậy.

Từ lúc biết Bé Béo Ụ không ưa mình, Phật Vũ Vương quyết định để tránh phiền phức không cần thiết. Về sau lúc được hoạt động tự do, hắn liền chạy đi trước, kiên quyết không để Tống Hiểu Hoa tìm ra mình.

Đừng trách hắn nhất gan, hiện tại hắn tay gầy chân nhỏ, sức mạnh chẳng bằng Tống Hiểu Hoa chứ đừng nói người khác.

Thế nhưng, dù Phật Vũ Vương có cẩn thận như thế nào, phiền phức vẫn tìm tới cửa.

Cũng như mọi ngày, buổi trưa, các bạn nhỏ ai ngồi bàn người đấy, cầm muỗng tự múc com ăn, Phật Vũ Vương cũng không ngoại lệ. Hôm nay, đồ ăn coi như khiến hắn thỏa mãn, cho nên không cẩn thận ăn liền ba cái đùi gà, cậu bé ốm như con khỉ ngồi cạnh hắn cũng chính là đứa nhỏ thích gây chuyện nhất trong lớp mẫu giáo bé, không biết cậu ta suy nghĩ như thế nào, cầm xương gà mình ăn sạch sẽ hướng về phía Bé Béo Ụ.

Không ngờ vừa ném, cư nhiên đập vào ngay mũi Bé Béo Ụ.

Bé Béo Ụ ôm cái mũi đau oi là đau của mình, ngẩng đầu tìm kiếm thủ phạm.

Con khi gầy teo ở bên cạnh lập tức cúi đầu, làm bộ như không có chuyện gì tiếp tục ăn com.

Phật Vũ Vương nhú mày một cái, bưng chén của mình suy nghĩ, có nên lấy thêm cái đùi gà nữa hay không, Bé Béo Ụ cầm xương gà không thèm nghĩ nhiều đập vào đầu Thẩm Cảnh.

Đầu Phật Vũ Vương phát đau, hắn ngược mặt lên, căm tức nhìn Bé Béo Ụ.

Ai ngờ về mặt Bé Béo Ụ còn tức giận hơn hắn, mũi đỏ lên, mắt ươn ướt, mồm miệng nói không rõ ràng: “Ai kêu... cậu ném tôi... cho cậu ném tôi này...”

Phật Vũ Vương nhìn thoáng qua con khỉ gầy ở bên cạnh mình.

Con khỉ gầy mang vẻ mặt choáng váng, sợ hãi.

Cô giáo phát hiện không thích hợp liền vội chạy tới, ngăn lại hành động kích động của Bé Béo Ụ, kiểm chế không cho cậu bé quơ tay múa chân nữa: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Có lẽ đập đến đâu chân, Bé Béo Ụ chớp đôi mắt nhỏ, khóc, giọng mong vuốt chỉ vào Thẩm Cảnh, ngắt quãng nói: “Nó... nó... nó nó... nó ném em”

Phật Vũ Vương tròn tròn mắt.

Chuyện mắc mớ cái ch*m gì tới trầm

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Quân Chủ Tà Mị, Nóng Nảy, Ngông Cuồng

Edit: Tịch Ngừ

Cô giáo nhìn thoáng qua Thẩm Cảnh, cẩn thận kiểm tra mũi cho Bé Béo Ụ, mũi Bé Béo Ụ sưng một mảng lớn, nước mắt nước mũi đều chảy ra ngoài.

Cô giáo lập tức bế Bé Béo Ụ đi phòng y tế chữa trị cho cái mũi.

Có lẽ con khỉ gầy kia không ngờ sự việc thành ra thế này, sợ đến mức một câu cũng không nói ra được.

Đầu Phật Vũ Vương cũng đau nhức từng cơn, hấn sờ sờ đỉnh đầu mình, vừa sờ liền sờ trúng cục u lớn, chạm vào liền đau đến nhắm mắt.

Các cô giáo khác vội vàng trấn an các bạn nhỏ khác, để bọn nhỏ tiếp tục ăn cơm, đem Thảm Cảnh kéo sang một bên, cô giáo phân ban ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao em lại đánh Chu Triển?”

Phật Vũ Vương nhú mày, trả lời: “Em không có đánh cậu ta.”

Cô giáo phối ban ngăn người: “Vậy sao Chu Triển nói em đánh cậu ta?”

Phật Vũ Vương nhìn thoáng qua con khi gầy, con khi gầy khăn trương nhìn hấn, đôi mắt tràn ngập kinh hoàng, hấn im lặng mấy giây không nói gì, kẻ đó đáp: “Em cũng không biết.”

Cô giáo thở dài, nói: “Mặc kệ như thế, sau này không được tùy tiện đánh người, biết không?”

Phật Vũ Vương gật đầu.

Cô giáo vươn tay sờ đầu hấn, liền thấy mặt Thảm Cảnh nhăn lại, cô giáo cảm thấy cảm xúc trên tay không đúng, lập tức cúi đầu nhìn đầu Thảm Cảnh, không nhìn thì không biết, vừa nhìn liền phát hiện chỗ bị tóc che có một cục u lớn.

Cô giáo phân ban hoảng lên kéo Thảm Cảnh đến phòng y tế.

Trong phòng y tế vừa kiểm tra mũi cho Bé Béo Ụ xong, chính là bị đập một cái, đã bôi thuốc đỏ, bác sĩ đang cho Bé Béo Ụ uống chén nước ấm.

Bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân vội vàng của cô giáo phân ban, người còn chưa vào cửa, lời đã tới: “Mau, mau xem cho đứa nhỏ này, đầu nổi lên cục u thật lớn.”

Trái tim cô Lưu vừa thả xuống lại căng thẳng, cô nói: “Sao vậy? Thảm Cảnh cũng bị thương?”

Cô giáo phân ban nói: “Không biết tại sao lại bị thương. Lúc này tôi vừa sờ đầu bé liền phát hiện khác thường.”

Bác sĩ đứng dậy vệt tóc Thảm Cảnh ra hai bên, sừng sốt, không nói hai lời liền tìm túi chườm đá, để lên đầu Thảm Cảnh cho đầu bớt sưng.

Cô Lưu cũng nhìn thấy tình trạng vết thương của Thảm Cảnh, cô không thấy cảnh tượng Bé Béo Ụ cầm xương đập lên đầu Thảm Cảnh, cho nên không biết tại sao bé bị thương.

Mặc kệ, cô Lưu đành gọi điện cho phụ huynh của hai bé trước, để gia đình tới nói chuyện một chuyện.

Sau đó, cô cúi đầu hỏi chuyện hai đứa bé này.

Phật Vũ Vương còn chưa nói chuyện, Bé Béo Ụ đã khoa tay múa chân vui sướng chỉ vào hấn nói: “Cô... Em ăn.. Đột... Nó đột nhiên đánh em...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phật Vũ Vương nhăn lại, trả lời: “Không phải tôi.”

Bé mập kích động: “Chính là cậu... Chính là cậu.”

Cô Lưu đề lại Bé Béo Ụ đang kích động: “Thảm Cảnh, vết thương trên đầu em do ai làm?”

Lúc này, Bé Béo Ụ liền ập ứng, sau đó chậm rì rì nói: “Em... em... đau... liền... đập cậu ấy.”

Cô Lưu hiểu rõ gật đầu, cô cũng không trách cứ hai bé trai này, có nhiều chuyện con nít không hiểu được, thường phát sinh va chạm tay chân, cũng chỉ đánh nháo nhơ nhỏ, cô làm cô giáo lâu năm, có chuyện gì mà chưa từng gặp.

Cô đem hai bé ôm vào lòng, nhẹ giọng nói: “Không phải cô đã nói các bạn nhỏ phải chơi chung với nhau cho tốt, không thể đánh nhau, hiện tại các em có thấy đau hay không?”

Bé Béo Ụ đáng thương gật đầu.

Cô Lưu lại nói tiếp: “Đau là phải rồi, các em đánh nhau nên mới đau nhức như vậy. Nếu không đánh nhau, các em sẽ không đau nhức, cho nên, nghe lời cô nói, về sau không được đánh nhau nữa, có được hay không?”

Đoạn này có rất nhiều câu khẩu lệnh, quả thật khiến Phật Vũ Vương cảm thấy đau đầu.

Nhưng Bé Béo Ụ lại đáp lời: “Được.”

Cô Lưu nhìn Thảm Cảnh, tiếp tục nói: “Có được hay không?”

Phật Vũ Vương kiên trì gật đầu.

...

Khương Hồng Cầm nhận được điện thoại, liền gấp gấp xin công ty nghỉ phép. Lo lắng từ công ty chạy tới trường học, vội vàng tới phòng y tế, liền thấy bộ dạng đầu Thẩm Cảnh đang chườm túi đá.

Phật Vũ Vương thấy Khương Hồng Cầm, hai mắt sáng rực lên.

Khương Hồng Cầm đi tới, nhìn vết thương của hắn, đau lòng biết bao nhiêu: “Có đau hay không?”

Phật Vũ Vương lắc đầu, thật ra trầm không có đau như mọi người tưởng tượng, vết thương ngoài da này không tính là cái gì. Mọi người đúng là chuyện bé xé ra to.

Nhưng, còn chưa đau lòng được bao lâu thì sắc mặt Khương Hồng Cầm biến đổi, đáy mắt mang theo chỉ trích: “Nếu con ngoan ngoãn thì làm sao bị thương?”

Đúng lúc này, mẹ của Bé Béo Ụ tới, mẹ Bé Béo Ụ và Bé Béo Ụ giống như khuông đúc. Mẹ cậu bé vô cùng lo lắng chạy tới, cẩn thận nhìn mặt mũi con mình, sau khi xác định không có chuyện lớn mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn cô Lưu, đáy mắt mang theo tức giận: “Các người rốt cuộc làm như thế nào vậy? Làm sao không trông coi con tôi?”

Cô Lưu vội vàng nói: “Xin lỗi, xin lỗi.”

Mẹ Bé Béo Ụ nhìn thoáng qua Khương Hồng Cầm, vẻ mặt người đến không phải thứ hiền: “Là con của cô đánh thẳng nhóc nhà chúng tôi?”

Khương Hồng Cầm ngăn người, vội vã trả lời: “Xin lỗi, đứa nhỏ này không hiểu chuyện, tôi...”

Còn chưa nói hết đã bị mẹ Bé Béo Ụ ngắt lời, giọng nói mang theo mùi thuốc súng nồng nặc: “Cô nhìn đi, con trai cô đánh con tôi mặt mũi sưng đỏ thế này, đứa bé này được dạy dỗ như thế nào vậy? Hờ tì là động thủ đánh người, người không biết còn nghĩ rằng nó là thứ có mẹ sinh mà không có cha dạy!” (Tịch Ngừ: nghe như đang chửi con của bà á :v)

Người đàn bà này nói chuyện giống như mũi tên bắn trúng hồng tâm.

Cô Lưu liền vội vàng khuyên nhủ: “Mẹ Chu Triển à, con nít cãi nhau là chuyện bình thường, cô đừng kích động...”

Mẹ Bé Béo Ụ càng nói càng kích động: “Đứa nhỏ này rõ ràng cố ý cầm xương ném vào con tôi, hiện tại may mà không có chuyện gì, ngộ nhỡ tổn thương chỗ nào đó thì sao. Khi đó, không phải nói mấy câu liền giải quyết được đâu!”

Khương Hồng Cầm hít sâu một hơi, tự nói với mình phải bình tĩnh, trả lời: “Cô không thể nói như vậy, mặc dù con tôi phạm lỗi trước, nhưng nếu cô nói bị thương, cô xem đi, con tôi... trên đầu sưng một cục lớn, là con trai của cô đánh, ai bị thương nghiêm trọng hơn?”

“Cái gì! Còn trách ngược lại đứa nhỏ nhà chúng tôi à?” Bé Béo Ụ rõ ràng là cục thịt trong lòng mẹ của cậu ta.

Khương Hồng Cầm trả lời: “Tôi không có ý này, như cô Lưu nói, bọn trẻ đánh nhau, cãi nhau là chuyện bình thường. Cả hai đứa nhỏ đều không có thật sự bị thương, chúng ta nói xin lỗi nhau, chuyện này coi như xong.”

Mẹ Bé Béo Ụ nói: “Dựa vào cái gì bắt chúng tôi xin lỗi, là con cô có lỗi trước, được không?”

Cô Lưu ở bên cạnh khuyên nhủ, cũng không thể khiến mẹ Bé Béo Ụ nguôi giận.

Phật Vũ Vương vẫn đứng bên cạnh Khương Hồng Cầm nhìn tình huống này, đột nhiên lên tiếng, thanh âm non nớt pha chút lạnh lùng: “Không phải tôi ném”

Ban đầu, trầm không nói chính là vì chuyện nhỏ không cần giải thích. Không ngờ do đó mà bị người ta đập lên mặt mũi, con mình là bảo bối thì có thể xem con người khác là cò đại sao?

Lúc hắn giương mắt nhìn lên, mắt Khương Hồng Cầm có chút đỏ, đại khái là vì câu nói ‘có mẹ sinh không có cha dạy’, khiến trái tim hắn cũng co thắt đau đớn.

“Vậy cậu nói là ai?” Mẹ Bé Béo Ụ hỏi.

Phật Vũ Vương lạnh nhạt nghĩ, sau đó nói: “Tóm lại không phải tôi, cậu ta hẳn phải xin lỗi tôi.”

Cô Lưu cảm thấy thích thú nhìn Thẩm Cảnh, bình thường đứa trẻ này không chịu nói chuyện, nhưng một khi nói chuyện, lại nói rất có thứ tự và có lô – gic.

Mẹ Bé Béo Ụ ngăn ra, lúc đang muốn phát uy thì..

Bấy giờ, giọng nói của Tống Hiểu Hoa thành linh ở ngoài vang lên, chỉ thấy bé kéo con khi gầy đi vào, biểu tình trên gương mặt trái táo mang theo chứng thực vô cùng kiên định, khi ánh mắt con khi gầy thấy Bé Béo Ụ, đáy mắt lóe qua tia ánh náy.

Cô Lưu nói: “Hiếu Hoa, cô đang có chuyện cần xử lý, các em ra ngoài chơi đi.”

Tổng Hiếu Hoa lắc lắc đầu, âm thanh thanh thúy nói: “Cô... Lúc này em có thấy... không phải anh Thắm làm...”

Con khi gầy cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Mọi chuyện cuối cùng cũng rõ ràng. Ban đầu, mẹ Bé Béo Ụ dữ dằn như sư tử cái thì giờ này phải đồ mặt cúi đầu nói xin lỗi. Con khi gầy thì bị mẹ cậu ta đi dạy dỗ một trận. Thắm Cảnh nhờ ơn cục u lớn trên đầu, nên được về nhà sớm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Trước khi đi, Tổng Hiếu Hoa chạy chậm một mạch theo sau Thắm Cảnh, cho đến khi đến cổng trường không thể chạy theo nữa mới dừng, bé đứng nơi đó nhìn Thắm Cảnh lớn tiếng nói: “Anh Thắm, tạm biệt!”

Phật Vũ Vương quay đầu nhìn bé một cái, sợi tóc mềm rơi vào gương mặt bé, khuôn mặt quả táo có chút không muốn rời xa, bộ dạng như sắp cùng hân sinh ly tử biệt, hân mím môi, miễn cưỡng phát tay với bé, động tác coi như chào tạm biệt.

Khương Hồng Cẩm nhìn cặp đôi dở hơi này, cảm thấy hai đứa trẻ giống như đang diễn cảnh đôi tình nhân phải xa cách nhau, cười phì một tiếng.

Phật Vũ Vương nghe thấy âm thanh, giơ mắt lên nhìn Khương Hồng Cẩm, cảm thấy nụ cười của cô hơi lạ, biết ngay cô đang nghĩ cái gì.

Hai mắt hân tròn to, bộ dạng như muốn nói mẹ đừng nghĩ lung tung, nhưng lại chọc Khương Hồng Cẩm cười không ngừng.

Khương Hồng Cẩm dẫn Thắm Cảnh về nhà, bà Trần vừa mở cửa nhìn thấy cháu mình, liền sùng sốt, tầm mắt rơi vào túi chườm đá trên đầu Thắm Cảnh, khoa trương ôm Thắm Cảnh nói: “Trời ạ! Xảy ra chuyện gì vậy?”

Vừa nhìn cục u lớn trên đầu Thắm Cảnh, tiếng kêu càng lớn hơn: “Làm sao rước lấy cục u to như thế này?”

Sau khi Khương Hồng Cẩm kể rõ đầu đuôi sự việc, bà Trần hơi tức giận, nói: “Đứa bé kia bị cái gì vậy? Chuyện còn chưa rõ ràng đã đánh người, sau đó còn hung hăng như vậy. Thật sự là coi nhà trẻ như nhà riêng của mình à?”

Khương Hồng Cẩm an ủi bà Trần, nói: “Bây giờ, có đứa nhỏ nào mà không là bảo bối trong nhà đâu. Thông cảm cho nhau một chút đi, bác sĩ nói cục u trên đầu Thắm Cảnh vài ngày nữa sẽ hết, không có chuyện gì lớn đâu.”

Bà Trần thở dài một hơi, khom người xuống, nói: “Sớm biết như vậy, lúc đầu chúng ta không nên để Thắm Cảnh đi nhà trẻ sớm.”

Khương Hồng Cẩm không nói gì, cô biết rõ bà cụ thương thằng bé, nhìn đồng hồ, cô liền nói: “Con về công ty làm việc nha mẹ.”

Bà Trần gật đầu.

Thắm Cảnh dựa vào lòng bà Trần giờ tay vẫy vẫy chào Khương Hồng Cẩm.

Khương Hồng Cẩm đi không bao lâu, bà Trần nắm bàn tay nhỏ bé, dắt Thắm Cảnh đến sô pha, mang một ít đồ ăn vặt cho hân, nếu là bình thường, phân lượng này đủ để Thắm Cảnh ăn một tuần.

Ánh mắt Phật Vũ Vương sáng lên, không ngờ bị bệnh còn được đãi ngộ như thế này.

Nếu là vậy thì... trăm nguyện ý bị thêm mấy lần nữa. Trăm chịu đựng được mà, đừng nên thương tiếc đóa kiêu hoa (*) là trăm.

(*) Đóa hoa mềm mại, xinh đẹp, đáng yêu. =))

♥ macngulau.wordpress.com

Sau vài ngày ở nhà dưỡng thương, Thắm Cảnh lại đến nhà trẻ. Dường như Bé Béo Ụ vì chuyện lần trước, về nhà bị người lớn nói gì đó, nên cậu ta có chút kiêng kỵ hân, cho dù Tổng Hiếu Hoa quần quýt lại hân, Bé Béo Ụ không còn dùng ánh mắt giết người trừng hân nữa. Nhưng kể từ sau lần bị thương, ngay cả Tổng Hiếu Hoa cũng vậy, ngày ngày đều quần quýt lấy hân, cũng không biết lại tại sao. Có lẽ cô bé cảm thấy mình đứng ra giúp hân giải thích mọi chuyện, nên có cảm giác trở thành người hùng.

Tóm lại một câu, thể giới của con nít, hân không hiểu lắm.

Cứ như vậy, Thẩm Cảnh dần thích ứng cuộc sống ở nhà trẻ, mỗi ngày VUI – VẺ – HẠNH – PHÚC với Tổng Hiệu Hoa.

Cuộc sống này duy trì đến lúc Phật Vũ Vương năm tuổi.

Nhìn thấy Tổng Hiệu Hoa bị Phuong Văn đưa đi học múa, Phật Vũ Vương cảm thấy sung sướng vì Tổng Hiệu Hoa không thể tìm đến mình làm phiền nữa. Khương Hồng Cầm cũng không rảnh rồi, vội kéo Thẩm Cảnh đi học nhạc cụ.

Phật Vũ Vương nhìn nhạc cụ muôn màu rực rỡ, đáy mắt sáng lên một tia hứng thú.

Khương Hồng Cầm vốn định cho Thẩm Cảnh học đàn nhị hay vi – ô – lông gì đó, nên nhờ nhân viên phục vụ lấy đàn nhị và vi – ô – lông cho cô xem.

Hai mắt Phật Vũ Vương lơ đãng bị cây đàn piano màu đen hấp dẫn.

Một cậu bé mười ba mười bốn tuổi ngồi chơi đàn piano, đứng bên cạnh là người đàn ông khoảng ba mươi, bốn mươi tuổi, đang nói gì đó.

Chỉ nghe người đàn ông nói: “Em chú ý giai điệu một chút.”

Cậu con trai gật đầu, tầm mắt rơi vào tờ nhạc trước mặt mình, ngón tay đặt trên những phím đàn trắng đen, dừng vài giây, ngón tay cậu ta chọt đánh nhanh trên những phím đàn.

Rất rõ ràng, cậu con trai này đã học nhạc rất lâu, ngón tay điều khiển hết sức linh hoạt, quãng tám chuyển đổi nhanh chóng và mượt mà, đàn ra một bài ‘Puppy’s waltz – Frédéric Chopin’ (*) vừa nhẹ nhàng, vừa vui tai.

(*) <https://www.youtube.com/watch?v=I26iImTxwWs>

Phật Vũ Vương bắt tri bắt giác đi tới bên cạnh, hẳn dường như các ngón tay của cậu ta đang bay lượn trên các phím đàn.

Hắn có chút không thể tin vào mắt mình, tay của người sao có thể nhanh đến như vậy?

Khương Hồng Cầm đang nói chuyện về đàn vi – ô – lông với người phục vụ, quay đầu lại, liền thấy Thẩm Cảnh đứng trước cây đàn piano, ngược đầu tập trung nhìn cậu bé kia diễn tấu.

Khương Hồng Cầm đứng lên, đi tới, sờ đầu Thẩm Cảnh, nhỏ giọng hỏi: “Có phải cảm thấy nghe rất êm tai?”

Phật Vũ Vương liền gật đầu.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy liền vui vẻ bước tới, nói: “Thật ra, đàn piano cũng rất thích hợp với bé trai, ở chỗ chúng tôi có thầy dạy đàn rất giỏi, nếu muốn học cũng rất thuận tiện.”

Khương Hồng Cầm cúi đầu nhìn Thẩm Cảnh, thấy bé dường như rất hứng thú với đàn piano, liền cúi đầu hỏi: “Thích đàn piano chứ?”

Phật Vũ Vương gật đầu, hẳn cảm thấy cái này rất có khí thế, ngón tay chạm vào liền phát ra âm thanh dễ nghe, nếu trầm có thể diễn tấu, chắc chắn nghe hay nhất.

Khương Hồng Cầm chần chờ một chút, cô cảm thấy đứa nhỏ học cái gì đó nên có hứng thú với thứ đó, mặc dù đàn piano rất đắt, nếu học tốt, cũng không phải chuyện không tốt.

Cô suy nghĩ một chút, quyết định dẫn Thẩm Cảnh về nhà trước, bàn bạc lại với ông Thẩm, bà Trần rồi mới quyết định.

Về đến nhà, ông Thẩm vừa nghe lập tức gờ hai tay đồng ý: “Chơi đàn piano rất tốt, vua của nhạc cụ, con trai học cái này vô cùng tốt. Con xem mấy đứa nhỏ chơi piano trên TV đi, có phải rất nghe lời không? Đều kiếm được tiền.”

Khương Hồng Cầm bất đắc dĩ cười, nói: “Ba, con không hi vọng thằng bé học đến mức xuất sắc, con chỉ muốn thằng bé học thêm chút gì đó, biết đâu tương lai có thêm công dụng.”

Bà Trần chỉ yêu thương cháu trai nói: “Đứa nhỏ mới năm tuổi, bắt nó học mấy thứ này, rất cực khổ.”

Khương Hồng Cầm nói: “Mẹ, chúng ta đều vì tốt cho Thẩm Cảnh thôi, cho nó học vài thứ, sau này đến trường học cũng trưởng thành hơn, nói chung đứa nhỏ nhiều tài nghệ luôn có chỗ tốt.”

Cô dừng một chút, nói tiếp: “Hơn nữa, hình như Thẩm Cảnh cũng thích đàn piano.”

Phật Vũ Vương đang xem TV, nghe Khương Hồng Cầm nói liền quay đầu lại.

“Thẩm Cảnh, con thích piano không? Muốn học không?” Khương Hồng Cầm hỏi.

Phật Vũ Vương nhớ tới dáng vẻ cậu bé kia đàn piano, liền dùng sức gật đầu.

Bà Trần thấy Thẩm Cảnh thích, liền thay đổi thái độ: “Vậy thì mua một cái, đặt ở nhà để Thẩm Cảnh học đi.”

Trải qua sự nhất trí của mọi người, chuyện Thẩm Cảnh học đàn coi như được xác định.

Bất cứ chuyện gì cũng phải có hứng thú từ lúc đầu, nhưng muốn kiên trì cũng không phải chuyện dễ dàng.

Phật Vũ Vương tin chắc chính mình có thể đàn ra âm thanh tuyệt vời, ngày đầu tiên đi học liền cảm thấy tưng quẫn. Ngón tay của hắn giống như không xương nằm úp sấp, ngón tay luyện kiến thức cơ bản đến nỗi có chút không chịu nổi. Lúc ngón tay đàn bất kì phím nào, đầu ngón tay cũng có chút đau nhức, đàn chưa được nửa tiếng, các ngón tay trên mặt bàn phím đều hơi run lên.

Bất đầu một tháng, trên cơ bản mỗi ngày hắn đều phải củng cố kiến thức cơ bản, tạo nền tảng để sau này đàn được những bài nhạc cao hơn.

Mỗi khi hắn kiên trì không nổi nữa, bắt giáo viên đàn cho hắn một bài, hắn ở bên cạnh tròn tròn đôi mắt nhìn xong, nhiệt huyết trong người liền sôi sục, lại tiếp tục yên lặng ngồi đánh đàn.

Có lẽ lần đầu tiên giáo viên thấy Thẩm Cảnh nghiêm túc, hoàn toàn chẳng phân biệt được tâm tính của con nít, cho nên cực kì yêu thích, thỉnh thoảng Khương Hồng Cẩm hỏi thăm tình trạng học của Thẩm Cảnh, giáo viên khen không ngớt: “Đứa nhỏ này đi học hoàn toàn không hề tâm chuyện khác, hết sức nghiêm túc, cho dù có đôi lúc học chậm, rồi tự mình luyện tập, nếu học chăm chú như vậy, chuyện học giỏi sẽ không thành vấn đề.”

Khương Hồng Cẩm trở về, đem lời này chuyển cáo cho ông Thẩm, bà Trần nghe.

Hai cụ nghe xong cười toe toét.

Nhưng, Phật Vũ Vương ngồi trên sofa hoàn toàn mang dáng vẻ xem thường.

Trẫm là ai chứ? Thứ trẫm muốn học, trẫm không tin không học được.

“Đúng rồi, ngày mai Tổng Hiểu Hoa phải đi thi múa, Thẩm Cảnh, con cùng mẹ đi cổ vũ cho bé ấy, nhé?”

Phật Vũ Vương quay đầu, đáy mắt lóe lên nghi hoặc.

Quả bóng Tổng Hiểu Hoa này đi học múa thì thôi đi, bây giờ còn bày đặt đi thi. Ngày mai trẫm cũng muốn đi xem trộm, ‘quả bóng’ nhảy như thế nào mà múa?

*** macngulau.wordpress.com ***

Không thể không nói, từ nhỏ Tổng Hiểu Hoa cao hơn những đứa nhỏ đồng lứa rất nhiều, cái này vốn là một ưu thế. Bé gái cao gầy múa thì đẹp hơn rất nhiều, bé học múa vài ngày, nói chung thì cũng gầy đi một chút. Nhưng, mấy năm nay, Tổng Hiểu Hoa, đừng nói gầy, thân thể bé càng có xu thế phát triển thành quả bóng, chà trách mỗi lần Phật Vũ Vương gặp bé đều khinh bỉ một phen.

Bởi vì phải cổ vũ Tổng Hiểu Hoa thi, Phật Vũ Vương phải dậy sớm, vừa ngủ gục vừa ăn điểm tâm sáng. Sau đó, cùng Khương Hồng Cẩm đến nhà Tổng Hiểu Hoa.

Vốn dĩ Phật Vũ Vương còn đang buồn ngủ, mơ mơ màng màng vào nhà Tổng Hiểu Hoa, Phương Văn đang thu dọn đồ đạc, Khương Hồng Cẩm đi vào giúp một tay, để một mình Thẩm Cảnh đang buồn ngủ lại phòng khách.

Tổng Hiểu Hoa nghe tiếng liền chạy từ trong bếp ra, hí mắt cười ngọt ngào kêu Thẩm Cảnh: “Anh Thẩm!!!”

Phật Vũ Vương đánh cái giạt mình, mở to hai mắt nhìn đang về Tổng Hiểu Hoa trong bộ trang phục múa ba – lê.

Chỉ thấy Tổng Hiểu Hoa mặc thứ quần áo gì đó bó sát người, không biết là do đồ quá nhỏ hay vì cái gì khác, siết chặt từng khối thịt trên người bé, cánh tay và bắp đùi đều là thịt, vấy bóng, tóc cuộn tròn quăn trên đỉnh đầu, bé vui rạo rực hỏi: “Anh Thẩm, trang phục có đẹp không?”

Phật Vũ Vương: “. . . Phốc “

Này... Sao bộ trang phục này có vẻ buồn cười, hoang đường thế nhỉ? Con gái học múa không phải đều mặc trang phục nhẹ nhàng, uyển chuyển giống như tiên sao? Thứ lỗi cho hân, lần đầu tiên hân nhìn thấy trang phục múa ba – lê, không ngờ con gái hiện đại đáng thương như vậy, muốn nhảy múa phải mặc quần áo buồn cười thế này.

Tổng Hiểu Hoa buồn bực nhìn Thẩm Cảnh, hỏi: “Anh Thẩm, anh cười cái gì vậy?”

Phật Vũ Vương ho khan hai tiếng, ngưng cười, đáp: “Không có gì.”

Tổng Hiểu Hoa gật đầu, không có tiếp tục truy hỏi.

Nhưng, dù sao cũng là đứa nhỏ, lần đầu tiên trong đời bé đi thi múa, từ đêm qua bé đã kích động đến không ngủ được, đến ba bốn giờ mới ngủ. Tuy rằng ngủ muộn, nhưng khi tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên, bé vẫn là người đầu tiên thức dậy.

“Anh Thẩm, em nhảy một lần cho anh xem nhé?” Tổng Hiểu Hoa lấy giày múa ba-lê mang vào, hỏi.

Phật Vũ Vương ngồi trên ghế sofa, gật đầu, đáy mắt mang theo ý cười.

Hôm nay, trăm dậy sớm là vì muốn nhìn bộ dạng của cung khi nhảy múa, thật đúng lúc.

Tổng Hiểu Hoa chuẩn bị tư thế xong, trên mặt bé vẫn mang nụ cười sáng lạn, nhưng vừa bắt đầu múa, dường như khí chất trên người bé đều thay đổi. Bé đứng thẳng người, tay làm ra tư thế, nghiêm túc biểu diễn kiến thức cơ bản cho Thẩm Cảnh nhìn.

Tổng Hiểu Hoa rất cao, trọng lượng cơ thể cũng không nhẹ hơn những bạn cùng lứa, lúc đầu Phương Văn đề bé đi học múa, không phải muốn mượn ngoại lực làm bé gầy xuống, nhưng trải qua mấy ngày, Tổng Hiểu Hoa chẳng những không gầy đi. Do bé không cố gắng luyện tập ư? Dĩ nhiên là không phải, bé vô cùng cố gắng nhé, cô giáo dạy múa của Tổng Hiểu Hoa đều nói, mỗi lần thấy Tổng Hiểu Hoa múa, giống như cô bé thay đổi thành người khác vậy.

Đáy mắt mang theo ánh sáng đặc biệt, đưa tay, nhấc chân, bước đi, vốn dĩ Phật Vũ Vương còn đang cảm thấy trang phục buồn cười, hiện tại kết hợp với động tác, giống như một con thiên nga.

Phật Vũ Vương hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với loại múa này, khi hân chấp chính, từng cho gọi gánh hát nổi tiếng, trong gánh hát có những cô gái mang kỹ thuật múa xuất sắc.

Nhẹ nhàng múa giống như tiên giáng trần, hân liền nghĩ rằng đây chính là điệu múa đẹp nhất trần gian này.

Chỉ là trăm triệu lần không thể ngờ, trải qua thương hải tang điền, đến hiện đại xa xôi, hân cứ nhiên cảm thấy ‘quả bóng’ múa hết sức đẹp!!

Có lẽ, hân nên đi bệnh viện khám mắt lại!

Sau khi Tổng Hiểu Hoa nhảy xong, bé đứng nghiêm tại chỗ kết thúc công việc, nhưng trong nháy mắt, bé thư giãn xuống, liền biến thành bộ dạng bình thường.

Bé híp mắt đi tới trước mặt Thẩm Cảnh, hỏi: “Anh Thẩm, em múa như thế nào?”

Thẩm Cảnh dời tầm mắt, ho khan hai tiếng, không được tự nhiên trả lời: “Ừ. . . Ừ. . . Kỳ thực. . . Miễn miễn cường cường. . . Coi như không tệ.”

Tổng Hiểu Hoa nâng gương mặt quả táo lên, cười cong mắt, đáy mắt linh hoạt chuyển động, bé ngọt ngào đáp: “Cảm ơn, anh Thẩm.”

Mặt của bé dán rất gần, Thẩm Cảnh tát một cái, đem khuôn mặt mũm mĩm của bé đẩy ra.

Đừng có dán sát vào trăm, chuyện cung hôn trộm trăm, trăm vẫn canh cánh trong lòng đấy nhá. Cùng nghĩ rằng cung có cơ hội đánh lên lần thứ hai hơ? Trăm nói cho mà biết, không có cửa đâu!

Tổng Hiểu Hoa nghĩ rằng Thẩm Cảnh đang giỡn với mình, liền giọng mất lên, hưng phấn tát lên mặt Phật Vũ Vương.

“Chát!”

Tiếng đánh thanh thúy vang lên.

Phật Vũ Vương tròn hai mắt, không dám tin nhìn Tổng Hiểu Hoa.

Phương Văn và Khương Hồng Cầm nghe tiếng động chạy tới liền thấy Thẩm Cảnh ôm má, vẻ mặt kích động nhìn Tổng Hiểu Hoa, Khương Hồng Cầm nhìn nhìn, đại khái hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Phương Văn kéo Tổng Hiểu Hoa qua một bên, hỏi: “Sao con đánh anh Thẩm Cảnh?”

Hai mắt Tổng Hiểu Hoa mở to, ngây thơ hỏi: “Con và anh Thẩm đang chơi mà, hồi nãy anh ấy cũng đánh con.”

Phật Vũ Vương tròn mắt.

Trăm đánh cung như thế nào? Rõ ràng trăm chỉ đẩy nhẹ cung một cái thôi mà! Còn bé con thì dùng hết sức tát vào mặt trăm đấy chứ. Hai cái này hoàn toàn khác nhau!

Khương Hồng Cầm vỗ nhẹ vào mặt Thẩm Cảnh, cười nói: “Không sao, chỉ là con nít đùa giỡn với nhau thôi. Hiểu Hoa là bé gái, có thể đánh mạnh, hơn nữa da Thẩm Cảnh dày lắm, không sợ đau.”

Phật Vũ Vương im lặng ôm mặt ngửa đầu nhìn thoáng qua Khương Hồng Cầm: “. . .” Mẹ ruột ư!

*** macngulau.wordpress.com ***

Đương nhiên, Tống Hiểu Hoa thi đậu, những gì bé cố gắng được cô giáo công nhận, khen thưởng Tống Hiểu Hoa là đứa bé múa tốt nhất mà đạo này cô thấy.

Tống Hiểu Hoa hưng phấn, mỗi ngày đều múa cho Thẩm Cảnh xem mấy lần.

Phật Vũ Vương tỏ vẻ rất phiền lòng.

*** macngulau.wordpress.com ***

Ngày cứ như vậy trôi qua, Phật Vũ Vương và Tống Hiểu Hoa đều tốt nghiệp nhà trẻ, chuẩn bị trở thành học sinh tiểu học.

Phương Văn và Khương Hồng Cẩm không hẹn mà cùng chọn trường tiểu học gần kề, nhưng cũng vì để hai đứa trẻ có thể vào học mà chịu không ít dày vò. Trường học tốt có nghĩa là muốn vào học không dễ dàng, vô số nhà trường đều lo liệu dạy dỗ cho trẻ từ nhỏ, đầu tiên là tìm người, làm quen giáo viên hoặc người phụ trách, tìm được giáo viên, được giáo viên hỗ trợ khai thông, sau đó đưa một ít bao lì xì, xong xuôi chưa chắc đã được nhận vào học.

Cũng may, Tống Đông quen biết phó hiệu trưởng, móc nối vài lần, tên hai đứa nhỏ được xác định trong danh sách.

Phật Vũ Vương ở nhà nghe Khương Hồng Cẩm nói chuyện với bà Trần, coi như cũng hiểu rõ, mình muốn vào trường tốt học là chuyện khó cỡ nào, xem ra mặc kệ ở thời đại nào, đến trường học luôn là chuyện xa xỉ.

Mấy năm qua, Phật Vũ Vương biết tỷ lệ mình trở về thời đại kia là con số không. Từ lúc đầu không thể chấp nhận đến bây giờ đã hoàn toàn dung nạp, hần suy nghĩ muốn lập mục tiêu cho tương lai mình ở hiện đại.

Ừm... Vậy thi bình ổn thống nhất toàn cầu đi, trở thành thủ lĩnh của vài tỷ người. =))

Phật Vũ Vương gật đầu, rất tán thưởng đối với ý tưởng vĩ đại của mình, từ rể cò từng bước vươn lên mới đáng khen ngợi. Trăm phải nói rõ, mặc kệ trăm ở nơi nào, đều nhất định phải trở thành ‘Vương’.

Khi Phật Vũ Vương trưởng thành, nhớ lại ‘lí tưởng ngày xưa’ của mình, không khỏi cảm khái, thật sự suy nghĩ nhiều.

*** macngulau ***

Quay lại chuyện chính, việc Phật Vũ Vương hi vọng nhất khi sắp trở thành học sinh tiểu học chính là...

Đừng bao giờ bị xếp chung lớp với Tống Hiểu Hoa.

Nhớ lại ba năm đầu khổ của mình ở nhà trẻ, trong đầu luôn nhớ tới hình ảnh mình như con búp bê vải bị Tống Hiểu Hoa ‘mạnh mẽ’ kéo đông kéo tây, cuộc sống đúng là quá khuất nhục, hần cũng không muốn trải qua lần thứ hai.

Rất may mắn, lần này Thẩm Cảnh không bị xếp chung lớp với Tống Hiểu Hoa, Thẩm Cảnh vào lớp một, Tống Hiểu Hoa vào lớp hai.

“Không có học chung với nhau...” Tống Hiểu Hoa cúi đầu, gương mặt tròn trịa xuất hiện vẻ mặt khó chịu hiếm thấy.

Nhìn dáng vẻ thất vọng của Tống Hiểu Hoa, lòng Thẩm Cảnh giống như bị kim châm, ho khan hai tiếng, thần xui quỷ khiến nói: “Lớp một và lớp hai gần nhau, Hiểu Hoa có thể đến tìm tôi...” Lời còn chưa nói hết, Phật Vũ Vương mới giật mình, hình như hần tự đào hố chôn mình thì phải, hần không thể tát mình một bạt tai.

Tống Hiểu Hoa ngẩng đầu lên, viền mắt ướt át, khóe mắt đỏ lên, vừa nghe Thẩm Cảnh nói, buồn bực trong đáy mắt giống như bị gió cuốn bay, cuối cùng trên mặt cũng hiện lên ý cười, dùng sức hướng Thẩm Cảnh gật đầu.

Nở nụ cười, vui vẻ hay chán ghét đều lộ rõ trên mặt, thật là đơn thuần.

Trái tim Phật Vũ Vương như hòa tan, quay mặt đi không thèm nhắc lại.

Thật là, lúc nào cũng dùng vẻ mặt tươi cười gây thơ với trăm, nếu trăm tính toán chi li thì quá hẹp hòi, đúng là... Hết cách với bé cưng.

Thôi, trăm liền miễn cưỡng đi theo bé, nói chung thì ba năm còn chịu được, thêm vài năm nữa cũng không sao.

Mà Phật Vũ Vương lại không biết, sự thật chứng minh, lần này hần theo, là theo cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Cuộc sống tiểu học của Phật Vũ Vương so với cuộc sống nhà trẻ càng thêm u ám, không chỉ có quý khóc nhè ngồi chung bàn, cộng thêm các giáo viên nữ liên tục đến làm quen hần, cùng với Tống Hiểu Hoa ngày nào cũng đến đứng giờ quần lấy hần. Những chuyện này luôn là ngọn nguồn khiến hần nhức đầu.

Đầu tiên nói về bạn cùng bàn với Thẩm Cảnh, Phật Vũ Vương đặt cho bé gái đó biệt danh Quý Khóc Nhè, thật ra bé gái này tên là Hồ Đình, vừa tròn sáu tuổi, mỗi ngày đến trường đều phải khóc một trận, nguyên nhân khóc vô cùng kì quặc, tóm lại không có một ngày được nhàn rỗi.

Trình độ thích khóc của cô bé này thật khiến người ta không chịu nổi, nói ví dụ như, mỗi khi cô bé gọi Thẩm Cảnh hơn ba lần, Thẩm Cảnh không trả lời cô bé, nước mắt cô bé liền trào ra.

Khi không viết được tên của mình thì cuống quýt đến nỗi rơi nước mắt.

Không thấy bút, mắt liền đỏ lên.

Khiến cho các bạn nhỏ khác tưởng rằng hần bắt nạt bé gái đó, thời gian lâu về sau, mọi người mới dần hiểu, mới lĩnh giáo trình độ khóc nhè của cô bé này.

Sau đó, Phật Vũ Vương suy nghĩ tìm biện pháp, mỗi ngày hần đều mang theo một túi kẹo, chỉ cần Hồ Đình có xu thế muốn khóc, lập tức nhét kẹo vào miệng con bé, hần không tin không ngăn được cái miệng đó.

Phương pháp này rất hiệu quả, số lần khóc của Hồ Đình càng ngày càng ít, nhưng... ba mẹ của Hồ Đình lại buồn bực, đứa nhỏ này không có ăn đồ ngọt, tại sao răng lại bị sâu chứ.

Kẻ đầu sỏ Thẩm Cảnh lại ra về cái gì cũng không biết.

Nói trở lại, Tống Hiểu Hoa cũng rất tuân thủ ‘giao hẹn’ của hai người, mặc kệ lúc nào, chỉ cần tan học liền chạy tới lớp tìm Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh hiểu sâu sắc câu nói họa từ miệng mà ra, đành cam chịu.

Nhưng ở tuổi này, mấy đứa nhỏ cũng dần hiểu được chuyện giới tính, con gái chơi chung với con gái, con trai chơi chung con trai, cho dù ngồi cùng bàn cũng chia vạch, ai lấn qua vạch kẻ thì người đó bị đánh một cái.

Thấy Tống Hiểu Hoa tìm Thẩm Cảnh nhiều lần, mấy đứa trẻ không hiểu chuyện liền ồn ào, không biết từ nơi nào đồn đại, chỉ cần thấy Tống Hiểu Hoa, liền chít chít nói: “Hai người xấu hổ, xấu hổ.”

Đối với chuyện này, Phật Vũ Vương hoàn toàn mất điếc tai ngơ, cảm thấy đám nhóc chưa đủ lông đủ cánh này thật hèn, hần tự hỏi không làm chuyện thẹn với lương tâm, cho nên cũng không để bụng.

Thế nhưng, Tống Hiểu Hoa lại không nghĩ vậy, người khác nói như vậy với bé, vốn dĩ bé thấy rất bình thường, nhưng lâu dần bé có chút ngượng ngùng hơn nữa bạn thân còn nói: “Con gái nên chơi với con gái.” Bé xoắn xuýt chịu đựng nửa ngày, ước chừng mấy ngày liền không đi tìm Thẩm Cảnh.

Phát hiện Tống Hiểu Hoa thay đổi, Thẩm Cảnh hần nên vui mừng, nhưng hưng phấn qua đi, hần lại cảm thấy có chút không quen, tan học ngồi tại chỗ của mình, hần luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Hồ Đình ngồi bên cạnh không biết tại sao lại khóc, Thẩm Cảnh cảm thấy có chút phiền, liền đứng lên, lách lư bước đến lớp học bên cạnh. Giả bộ như đi ngang qua, dung mắt liếc nhìn vào trong phòng học.

Cư nhiên không thấy bóng dáng Tống Hiểu Hoa đâu.

Hần nhàm chán chạy đến WC giải quyết vấn đề tồn đọng trong cơ thể, lúc đi đến phòng giáo viên, chợt nghe tiếng khóc quen thuộc, nghĩ cũng không cần nghĩ, hần đứng ngoài cửa phòng nhìn vào trong.

Tống Hiểu Hoa cùng cô bạn thân và hai bé trai đứng trước cô giáo chủ nhiệm lớp hai, Tống Hiểu Hoa không ngừng dung ngón tay xoa hai mắt, mũi đỏ

bùng, cặp mắt giống như mắt thỏ, bé gái kia đứng bên cạnh nắm chặt tay bé, từng mắt nhìn hai bé trai.

Cô giáo nhỏ giọng hỏi chuyện từ đầu tới đuôi, thì ra trong số hai bé trai có một người ngồi chung bàn với Tổng Hiểu Hoa, bây giờ hai người vì chút chuyện nhỏ mà tranh chấp, bé trai ngồi cùng bàn và bé trai kia từ lúc mới vào lớp không ngừng kêu bé là ‘Con Heo Mập’, cái đứa ngồi chung bàn còn dùng viết đâm Tổng Hiểu Hoa, tính cách Tổng Hiểu Hoa yếu đuối, Tổng Hiểu Hoa uất ức không biết làm sao, lúc đang học giữa chừng thì gào khóc, cô giáo vội vàng tìm cô chủ nhiệm, đem mấy đứa nhỏ gọi lên phòng giáo viên.

“Khoa Giai Nam, Trương Hoán, Tổng Hiểu Hoa là bé gái, các người là con trai lại đi bắt nạt người ta, có thấy mắt mặt hay không!” Bé gái bảo vệ Tổng Hiểu Hoa hên hên nói hai bé trai.

Hai đứa bé trai rõ ràng không hiểu rõ hành vi sai trái của mình, đứng trước mặt cô giáo nhỏ giọng rì rầm: “Chỉ nói có vài câu thôi, khóc cái gì...”

“Nó vốn béo mà!” Khoa Giai Nam ngồi cùng bàn với Tổng Hiểu Hoa không sợ chết trả lời.

“Khoa Giai Nam!” Cô giáo nhíu mày kêu: “Còn có Trương Hoán, tôi bây giờ mà hai đứa vẫn không biết sai, nếu người khác nói các em như vậy, các em có vui hay không? Hiện tại, hai em ở lại đây tự kiểm chính mình, chờ lát nữa về lớp xin lỗi Tổng Hiểu Hoa trước lớp.”

Hai bé trai cúi đầu, áp ứng, sau cùng đồng ý, nhưng biểu hiện trên vẻ mặt không chút hối cải.

“Em nhìn cái gì vậy?” Thương Hợp Thuần cầm giáo án đi tới sau lưng Thẩm Cảnh, nghe thấy động tĩnh trong văn phòng liền hỏi.

Phật Vũ Vương sừng sốt, xoay người, nhìn thoáng qua Thương Hợp Thuần, hết sức trấn định, sau đó trả lời một câu, bỏ chạy: “Không có gì.”

Thương Hợp Thuần nhướn mày, lắc đầu, đi vào phòng làm việc.

Trở về lớp, Phật Vũ Vương ngồi vào chỗ của mình, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, khi Thương Hợp Thuần phát hiện hắn không tập trung liền gọi tên: “Thẩm Cảnh, em trả lời vấn đề này.”

Phía trên đa truyền thông là tiêu đề hình ảnh, trước khi Thẩm Cảnh trả lời câu hỏi, đã có mấy bạn trả lời sai, hơn nữa Thẩm Cảnh lại không tập trung nghe giảng, thật ra Thương Hợp Thuần cũng không mang nhiều hi vọng cậu trả lời đúng.

Thẩm Cảnh nhìn thoáng qua, lơ đãng trả lời: “Người thứ hai cùng người thứ sáu.”

Đáy mắt Thương Hợp Thuần lóe lên sự vui sướng, khen: “Tốt, trả lời đúng rồi, đáng được khen, ngồi xuống.”

Thẩm Cảnh tiếp tục ngồi vào vị trí của mình thả hồn vào chốn thần tiên, lúc tan học, hắn cảm cặp lên, đôi chân ngắn bước về lớp hai.

Tính cách Tổng Hiểu Hoa chậm chạp, mỗi lần đều đi rất chậm, hiện tại bé đang thông dong bỏ hộp viết vào cặp, khoe mắt vẫn còn hồng hồng, vừa nhìn liền biết đã khóc.

Bên cạnh, Khoa Giai Nam đã sớm chuẩn bị xong, đáng tiếc Tổng Hiểu Hoa nửa ngày rồi mà vẫn không dọn xong, Khoa Giai Nam liền thúc giục: “Cậu nhanh lên một chút coi!”

Tay Tổng Hiểu Hoa vội vàng tăng tốc độ, nhưng Khoa Giai Nam vẫn chưa hài lòng, cậu ta vươn tay đẩy Tổng Hiểu Hoa: “Béo muốn chết, tôi đi ra chẳng được.”

Tổng Hiểu Hoa hít hít mũi không nói gì, cúi đầu.

Theo lý thuyết, Phật Vũ Vương luôn bị Tổng Hiểu Hoa hăm hại, thấy cảnh tượng này nên vui vẻ mới đúng, thế nhưng Phật Vũ Vương nhìn Tổng Hiểu Hoa trước mắt, hắn thấy mắt bé ầng ầng nước mắt trong suốt, bé cố nhịn rồi cố nhịn, cuối cùng vẫn có một giọt nước mắt lớn bằng hạt đậu rớt ra.

Hắn ngẩn người, đột nhiên hắn cảm thấy con tức từ trong ngực dâng lên, hắn vọt vào lớp hai, kéo Tổng Hiểu Hoa ra sau lưng mình, quay về phía Khoa Giai Nam lớn tiếng mắng: “Hỗn xược!”

Tiếng nói có chút non nớt lại mang theo nồng đậm tức giận, khiến Khoa Giai Nam cùng những người ở xung quanh dọa sợ.

Mặt Tổng Hiểu Hoa đầm lệ, ngây ngốc ngơ ngác nhìn Thẩm Cảnh, hé miệng run rẩy nói: “Anh... anh Thẩm Cảnh...”

Khoa Giai Nam sợ hết hồn, nhìn cậu bé trước mặt nhỏ hơn mình, nhưng lại mang theo cảm giác áp bách đáng sợ, nửa ngày sau vẫn không nói được câu nào.

Phật Vũ Vương lạnh giọng nói: “Cái loại người tùy ý mở miệng sỉ nhục người khác như ngươi, nếu ở triều đại của trẫm, trẫm nhất định kêu người và miệng thối của nhà ngươi, để ngươi không bao giờ nói ra lời khiến người khác bị tổn thương.”

Khoa Giai Nam tròn tròn mắt, nói lắp hỏi: “Cậu... cậu là ai?”

Phật Vũ Vương nhếch miệng cười, đáp: “Trẫm? Trẫm là cửu ngũ chí tôn, cơ thể ngàn vàng, ngươi vĩnh viễn cũng không thể sánh bằng trẫm!”

“Người nhớ cho kỹ, nếu lần sau còn dám làm như vậy, trăm lần và miệng người, chắc chắn đánh miệng thối của người!”

Nói thì nói như vậy, nhưng Phật Vũ Vương thấp hơn người ta một chút, nếu muốn đánh thật, khả năng hấn thua rất lớn, thế nhưng Phật Vũ Vương không xét rõ xanh đỏ trắng đen, trước tiên dung khí thể đàn áp thẳng nhóc kia.

Khoa Giai Nam mở to hai mắt, giống như bị sợ không nhẹ. Thảm Cảnh hét lớn cộng thêm khí thể dũng mãnh làm cậu ta sợ hãi, rõ ràng là oắt con thấp bé, nhưng sao lại khiến cậu ta có cảm giác oắt con này còn đáng sợ hơn ba mẹ mình. Cậu ta thấy bạn học xung quanh đều đang nhìn bọn họ, chớp chớp mắt nhỏ, nháy mắt liên ngáp nước, sau đó bật khóc lớn tiếng.

"Ô ô... Ô ô..."

Nhìn Khoa Giai Nam trước mắt khóc huhu, mấy bạn nhỏ ở xung quanh đều bị khí thể hung hăng của Thảm Cảnh dọa, lại có chút thương hại Khoa Giai Nam.

Phật Vũ Vương: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hoàng Thượng Vạn Tuế

“Í, Khoa Giai Nam khóc rồi.”

“Có nên nói cho cô giáo biết không nhỉ?”

Phật Vũ Vương đau đầu, vốn dĩ hấn chỉ muốn hù dọa thẳng nhóc này thôi, không ngờ thẳng nhóc này chưa từng bị hù dọa, lúc này mới nói vài câu đã phát khóc, làm sao bây giờ, chỉ có chuẩn mất mới là thượng sách nhĩ.

Tổng Hiểu Hoa đứng sau lưng Phật Vũ Vương mắt vẫn còn đỏ, bé thấy Khoa Giai Nam khóc huhu như vậy cũng không có vui sướng. Bé vội lấy khăn giấy lúc sáng Phương Văn cho bé ra, sau đó, sợ sệt sệt đưa tới, nhẹ giọng nói: “Cho cậu.”

Khoa Giai Nam khóc đến bờ vai run lên, nhìn khăn giấy mà Tổng Hiểu Hoa đưa tới, khóc thảm thiết hơn.

Thảm Cảnh nắm tay Tổng Hiểu Hoa, nói: “Chúng ta đi về.”

Nửa ngày cũng không thấy Tổng Hiểu Hoa nhúc nhích, Phật Vũ Vương quay đầu lại nhìn bé.

Tổng Hiểu Hoa cười tươi với Thảm Cảnh, trên gương mặt vẫn còn nước mắt chưa khô, nhẹ giọng nói: “Anh Thảm Cảnh, em không sao, anh chờ em một chút...”

Bé buông tay Thảm Cảnh ra, một lần nữa đi tới trước mặt Khoa Giai Nam đưa khăn giấy cho cậu ta, gương mặt tròn trịa của bé đối diện với Khoa Giai Nam, thanh âm nhỏ nhỏ: “Khoa Giai Nam, mẹ mình nói, bạn bè phải đối xử với nhau thật tốt, cho dù cậu có ghét mình, nhưng Hiểu Hoa có thể rất thích cậu, Hiểu Hoa còn muốn làm bạn với cậu, cho cậu nè, chúng ta làm bạn nhau nha!”

Khoa Giai Nam nhìn Tổng Hiểu Hoa, nhìn cô bé cười ngọt ngào với mình, mắt cong lên giống như hình ảnh trăng khuyết.

Cậu ta cúi đầu, lại nghẹn ngào, vai run lên mấy cái, nhận khăn giấy từ Tổng Hiểu Hoa, lại không kiềm được khóc lên, giọng cậu ta khan khan nói với Tổng Hiểu Hoa: “Phải phải...Không... Nên...Xin lỗi... Sau này, mình không... như vậy nữa...”

Tổng Hiểu Hoa gạt đầu, nụ cười trên mặt giống như hoa nở.

Thương Hợp Thuần bị đám nhóc nhỏ vội vàng gọi đến đứng ở cửa nhìn một màn này. Anh cười cười, như vậy thì không cần anh ra mặt nữa rồi.

Nhưng, ánh mắt Thương Hợp Thuần rơi trên người Thảm Cảnh, vươn tay sờ cảm, nhớ lại những lời mấy nhóc nhỏ kia thuật lại với anh. Ban đầu cảm thấy mấy đứa nhỏ này rất thú vị, phương diện cử chỉ không giống với những đứa trẻ bình thường, giống như là phiên bản thu nhỏ của người lớn ấy, hiện tại xác thực rất có cá tính.

Xem ra, sau này phải chú ý nhiều hơn một chút.

...

Thảm Cảnh dẫn Tổng Hiểu Hoa ra khỏi phòng học, dọc đường hấn vẫn im lặng chẳng nói gì. Tổng Hiểu Hoa ở bên cạnh nắm tay Thảm Cảnh lay lay, đáy mắt không ức chế được sự vui vẻ.

“Cám ơn anh, anh Thẩm Cảnh.” Đột nhiên, Tống Hiểu Hoa nhớ mình vẫn chưa nói cảm ơn với anh Thẩm Cảnh, vội nghiêng mặt qua nói với hắn.

Phật Vũ Vương lắc đầu, rồi nói: “Về sau nếu gặp phải chuyện như thế này, em liền tới tìm tôi...” Hắn dừng một chút, lại nói tiếp: “Tôi sẽ giúp em.”

Tống Hiểu Hoa quay sang Thẩm Cảnh cười tủm tỉm.

Phật Vũ Vương sừng sốt, quay đầu, rầm rì hai tiếng: “Em cười cái gì?”

Tống Hiểu Hoa lắc lắc tay Thẩm Cảnh, chớp mắt vài cái, nói: “Em cảm thấy anh Thẩm Cảnh rất tốt...” Bé rũ mắt xuống nói tiếp: “Hơn nữa, anh Thẩm Cảnh, em xin lỗi, vì đã làm trái với giao ước.”

Phật Vũ Vương trả lời: “Giao ước gì?”

Tống Hiểu Hoa ngược khuôn mặt tròn trịa lên, nghiêm túc nói: “Tan học sẽ đến tìm anh Thẩm Cảnh chơi chung, là anh Thẩm Cảnh nói, lẽ nào anh không nhớ?”

Phật Vũ Vương: “...” Nhưng trầm nhớ nguyên lời thoại của trầm không phải ý này.

Tống Hiểu Hoa ngưng ngừng tiếp tục nói: “Mấy ngày nay, em không tới tìm anh Thẩm Cảnh để chơi là vì tụi Trần Khiết nói, con gái không nên chơi chung với con trai, còn nói con trai luôn ồn ào, âm ỉ, lại không vệ sinh, luôn bắt nạt con gái. Các cậu ấy bắt em chơi chung với các cậu ấy, cho nên hết giờ học em không tới tìm anh Thẩm Cảnh được, xin lỗi.” Bé cúi đầu, bộ dạng rất đáng thương, hoàn toàn khiến người ta không nỡ trách cứ.

Chẳng biết tại sao nghe Tống Hiểu Hoa nói mấy lời này, đột nhiên Thẩm Cảnh thở phào một hơi, hắn trả lời: “Không sao, em cũng có thể không tới tìm tôi.”

Tống Hiểu Hoa mở to hai mắt, lắc đầu, trả lời: “Nhưng, ngộ nhờ anh Thẩm Cảnh tịch mịch thì làm sao?”

Phật Vũ Vương nghe vậy ngẩn người, chẳng biết Tống Hiểu Hoa học được từ này ở chỗ nào, nhưng không ngờ rằng mũi hắn lại chua xót, hắn quay đầu đi không trả lời.

Dù hắn đã sớm quen với nỗi tịch mịch, lúc này đột nhiên bị Tống Hiểu Hoa nói đến, lòng cũng có chút cảm thấy bị ai cho bản thân.

“Thế nhưng, em biết anh Thẩm Cảnh khác với những bé trai khác, anh Thẩm Cảnh không thích nói chuyện cũng rất thích sạch sẽ, mùi vị rất dễ chịu, cũng không bắt nạt bé gái. Cho nên, mặc kệ mấy bạn có nói gì, em cũng sẽ tìm anh Thẩm Cảnh chơi chung...” Bé mở to đôi mắt, đáy mắt rất nghiêm túc.

“Bởi vì em thích anh Thẩm Cảnh nhất nhất!!!” Bé dung giọng điệu khoa trương để nhấn mạnh tâm tình của mình, cách bày tỏ của trẻ nhỏ thật khiến người ta âm áp không thôi.

Phật Vũ Vương ngẩn người, nhìn bàn tay mình bị Tống Hiểu Hoa nắm chặt, nghiêng mặt sang một bên, nói: “Vậy thì tùy em.” Liền thấy khoe môi hắn koong nhận được nhếch lên.

Hôm nay, bởi vì nhà có việc nên bà Trần đến muộn, đứng ở cổng trường thấy Thẩm Cảnh và Tống Hiểu Hoa nắm tay đi ra, bà vội vàng chạy tới: “Ày, hôm nay bà nội tới trễ, các cháu chờ lâu lắm phải không?”

Tống Hiểu Hoa ngược mặt lên lắc đầu, đáp: “Không có, Hiểu Hoa cũng vừa đi ra.”

Bà Trần nhìn nụ cười sáng lạn của Tống Hiểu Hoa, liền hỏi: “Có chuyện gì mà vui vẻ thế kia?”

Tống Hiểu Hoa đứng đưa tay của Thẩm Cảnh, ngọt ngào trả lời: “Bởi vì anh Thẩm Cảnh giúp cháu!”

Bà Trần lộ vẻ mặt cười cười, vội hỏi: “Thẩm Cảnh giúp cháu chuyện gì?”

Tống Hiểu Hoa chớp mắt nói: “Bạn ngồi cùng bàn bắt nạt cháu, anh Thẩm Cảnh giúp cháu dạy dỗ cậu ta, hiện tại cậu ta đã làm hòa với cháu rồi, đều là công lao của anh Thẩm Cảnh.”

Bà Trần ngạc nhiên nói: “Ày u, Thẩm Cảnh, cháu tuyệt vời quá! Lại còn lợi hại nữa!”

Tống Hiểu Hoa gật đầu, nói: “Đúng đó, anh Thẩm Cảnh cãi nhau cực hay, anh ấy chỉ nói mấy câu thì bạn Khoa Giai Nam đã khóc hu hu rồi. Còn xin lỗi cháu nữa.”

Bà Trần hỏi: “Thẩm Cảnh nói gì?”

“Anh ấy nói trầm...um...”

Phật Vũ Vương cảm thấy không thích hợp, vội bịt miệng Tống Hiểu Hoa lại, nói với bà Trần: “Bà nội, cháu đói bụng, cháu muốn ăn bánh ga-to.”

Bà Trần mở ví ra nhìn, cười híp mắt nói: “Được, được, bà nội mua bánh ga-to cho cháu.”

“Hiệu Hoa ăn mùi vị nào? Ô mai hay sô cô la xoài?”

Dù sao cũng là đứa trẻ, nghe tới bánh ngọt mắt Tổng Hiệu Hoa liền sáng lên, nhưng lại nhớ tới lời Phương Văn nói: ‘Không được đòi bà nội mua đồ cho ăn.’, cuối cùng bé nhỏ giọng nói “Bà nội, cháu không ăn đâu, mẹ nói cháu không được ăn, sợ cháu bị béo phì.”

Bà Trần cúi người xuống, véo véo mặt Tổng Hiệu Hoa: “Hiệu Hoa không béo chút nào, như thế này là tốt nhất, bà nội mua bánh vị sô cô la cho cháu, bà nhớ cháu và Thẩm Cảnh đều thích mùi vị này.”

Tổng Hiệu Hoa nheo miêng cười, lộ ra hàm răng trắng, cười cong mắt: “Cám ơn bà nội.”

Phật Vũ Vương đứng bên cạnh thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể đem đề tài này dời đi, thừa dịp bà Trần đi mua bánh gato, hắn liền kéo Tổng Hiệu Hoa dặn dò: “Chuyện hôm nay không được kể lại cho người khác nghe, nhất là chuyện tôi giúp em.”

Tổng Hiệu Hoa nghiêng đầu, khó hiểu: “Vì sao?”

Phật Vũ Vương tùy tiện tìm một cái lý do để lừa gạt: “Bởi vì nếu nói ra, mẹ tôi sẽ biết chuyện tôi làm bạn học kia khóc, chắc chắn sẽ đánh tôi.”

Tổng Hiệu Hoa liền khản trương: “Vậy làm sao bây giờ?”

Phật Vũ Vương nghiêm trang trả lời: “Cho nên, chuyện này tuyệt đối không để người khác biết, biết không?”

Tổng Hiệu Hoa che miệng mình, dùng sức gật đầu, dường như sợ mình mở miệng sẽ nói sai, làm hại Thẩm Cảnh bị phạt.

Phật Vũ Vương vừa lòng gật gù, đúng là con nít, thật dễ lừa. Ngộ nhờ bị nhóm Khương Hồng Cảm biết, nói không chừng bọn họ nghĩ hắn xem nhiều phim truyền hình quá bị nhiễm nặng, cuối cùng không cho hắn xem TV nữa thì toi, vậy khác nào được một mất mười?

Được, cuối cùng nói tới nói lui đều vì xem TV.

...

Từ đó về sau, Khoa Giai Nam đúng là giữ lời hứa, không có đặt biệt danh cho Tổng Hiệu Hoa nữa, thái độ thay đổi ba trăm sáu mươi độ luôn, nếu trước đây cậu ta thấy Tổng Hiệu Hoa như mèo thấy chuột, như vậy hiện tại cậu ta thấy Tổng Hiệu Hoa như ong thấy mật.

Xem ra, một Bé Béo Ụ vừa đi, lại có thêm một Khoa Giai Nam nhảy vào.

Nhưng cũng đồng dạng vì sự kiện này mà Thẩm Cảnh được coi là người có tiếng nhất trong đám người năm nhất bọn họ. Nam sinh hay nữ sinh nhìn thấy hắn đều sợ muốn chết, ngay cả người có thân mình cao to như Khoa Giai Nam thấy hắn cũng chạy mất dép.

Lâu dài, thì có bạn nhỏ nói ---

“Thẩm Cảnh thoát nhìn rất đáng sợ, cậu ấy đem Khoa Giai Nam đánh cho khóc á.”

“Khoa Giai Nam nói lúc Thẩm Cảnh tức giận còn phun lửa, lúc đó vì Thẩm Cảnh phun lửa cho nên Khoa Giai Nam mới khóc.”

“Thật đáng sợ! Thẩm Cảnh nhất định là rồng lửa!”

Trong lúc vô tình, Phật Vũ Vương nghe bọn họ nghị luận về mình, mặt của hắn thật máu!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Thẩm Cảnh không biết lúc nào mình biến thành ‘Rồng Phun Lửa’ cũng chả có phản ứng gì, lời trẻ con nói không có kiêng dè, vừa vắn mấy đứa trẻ ở trên lớp không có tới làm phiền hắn nữa. Đáng tiếc mọi chuyện không có tốt đẹp như tưởng tượng của hắn.

Bạn học trong lớp có chút sợ hắn, nhưng cũng có mấy người đặc biệt.

Khi tan học, Thẩm Cảnh thu dọn đồ chuẩn bị ra về, mấy nam sinh tương đối nghịch ngợm đồng loạt ngăn trước mặt Thẩm Cảnh.

Phật Vũ Vương nhìn thế trận, nhíu mày, thầm nghĩ tám phần mười là tới kiểm chuyện rồi.

Nam sinh cảm đầu đột nhiên nắm tay Thẩm Cảnh lại, mở to đôi mắt hí của cậu ta, nói: “Thẩm Cảnh, chúng ta là bạn tốt đúng không?” Cậu ta vừa nói xong, mấy bạn đứng xung quanh gật đầu phụ họa.

“Hử?” Thẩm Cảnh nghĩ rằng mình nghe lầm.

Kẻ cảm đầu Lập Dương nghiêm túc trả lời: “Ừ, bọn mình đều cảm thấy cậu rất lợi hại, ngay cả Khoa Giai Nam cũng bị dọa phát khóc. Trước kia, Khoa Giai Nam học cùng nhà trẻ với mình, rất bạo lực! Mình không thích cậu ta!”

Phật Vũ Vương: “...” Hắn quan sát lại ba đứa trẻ, đứa nào cũng khỏe mạnh, đứa cao nhất hơn Phật Vũ Vương nửa cái đầu, ở cái độ tuổi này cũng xem như phát dục rất tốt, bình thường cũng hay gây âm ỉ trong lớp, không ngờ cậu ta lại là loại tính tình này.

“Bọn mình đều thấy cậu rất lợi hại, giống như siêu nhân vậy á!” Ánh mắt của ba đứa nhỏ trước mặt hắn toát ra ánh sao lấp lánh, ánh mắt sùng bái nhìn Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh: “...”

“Làm bạn tốt của bọn mình nha, ở bên cạnh Thẩm Cảnh, bọn mình cũng cảm thấy rất oai phong.” Từ Tranh ở bên cạnh cũng sờ sờ đầu mình, dùng ánh mắt chân thành tha thiết nhìn chằm chằm Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh cảm nhận được ba luồng ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, không nhịn được cảm thấy đau trứng!!! Nhưng thấy ánh mắt cực kì đơn thuần, lại tình cảm của ba đứa nhỏ nhìn mình, đáy mắt kiên quyết cho rằng người có siêu năng lực tồn tại, hắn mím môi, rồi nói: “Được thì được, nhưng tôi có một yêu cầu, các cậu không được làm phiền mình.”

“Thật tốt quá!”

Trên mặt ba đứa bé liền lộ vẻ vui mừng, thẳng nhóc đầu trọc lóc nhảy cẫng lên, giống như viên ngọc trai trong ‘Bảy Viên Ngọc Rồng’ vậy.

Thẩm Cảnh nhìn ba bé trai này: “Các cậu tên gì?”

Ba người đứng thành một hàng, bé trai cao gầy cảm đầu nói: “Mình là Lập Dương!” Cậu nam sinh đeo kính đứng bên cạnh nói tiếp: “Mình là Từ Tranh!” Cậu bé kháu khỉnh đầu trọc lớn tiếng nói: “Mình là Chương Cường Quân!”

Thẩm Cảnh nói: “Được... Tôi đã biết.” Sao hắn có cảm giác như thu đàn em thế nhỉ?

“Được rồi, tôi phải về, các cậu cũng về sớm một chút đi.” Phật Vũ Vương suy xét một chút, không muốn để bà Trần đến đón hắn và Tống Hiểu Hoa phải chờ lâu.

Ba đứa bé cười ngốc hề hề: “Được, được, bọn mình cùng đi.”

Tống Hiểu Hoa đứng ngoài cửa lớp hai chờ Thẩm Cảnh, nhưng chờ một hồi không thấy Thẩm Cảnh đi ra, lúc bé đang định đi tìm Thẩm Cảnh, thì thấy Thẩm Cảnh cùng ba đứa bé nữa đi ra, Thẩm Cảnh bị vây ở giữa.

Tống Hiểu Hoa cảm thấy sờ sờ, ngay cả bước chân đi tới bên cạnh Thẩm Cảnh cũng chậm rất nhiều.

“Anh Thẩm Cảnh, bọn họ là bạn học của anh à?”

Thẩm Cảnh không biến sắc gật đầu, ba đứa bé phía sau, Lập Dương dẫn đầu vỗ vỗ: “Bọn mình là bạn của Thẩm Cảnh.”

Tống Hiểu Hoa thờ phào nhẹ nhõm, nâng gương mặt trái táo lên cười, nói: “Anh Thẩm Cảnh có nhiều bạn, vậy thì tốt rồi!”

Tổ hợp ba người lập tức bày ra vẻ mặt đắc ý dạt dào, Thẩm Cảnh đứng bên cạnh bọn họ không hiểu bọn họ đắc cái gì ý.

“Ồ, đúng rồi, tôi quên nói một chuyện.” Thẩm Cảnh quay lại nhìn tổ hợp ba người: “Tôi không biết phun lửa, cũng không biết thần công phun lửa là cái gì, các cậu đừng nghĩ tôi dạy cho các cậu.”

“Ah?” Tổ hợp ba người biến sắc, đáy mắt tràn trề thất vọng.

Phật Vũ Vương đỡ trán, không ngờ ba cái đứa quỷ nhỏ này thật sự có ý đồ này.

Đi ra cổng trường, cuối cùng tổ hợp ba người cũng nói tạm biệt với Thẩm Cảnh, Thẩm Cảnh thờ dài một hơi, nâng mắt lên liền thấy bà Trần đang chờ bọn hắn, vẻ mặt bà Trần có chút kinh ngạc, bởi vì bình thường chỉ có Thẩm Cảnh và Tống Hiểu Hoa cùng đi ra, không thấy Thẩm Cảnh có thêm người bạn nào, bà liền dò hỏi: “Ba đứa trẻ kia là bạn học của cháu à, Hiểu Hoa?”

Tống Hiểu Hoa lắc đầu, chỉ chỉ Thẩm Cảnh, nói: “Không phải, bọn họ là bạn học của anh Thẩm Cảnh, hơn nữa đều là bạn anh Thẩm Cảnh nha!”

Dứt lời, ánh mắt bà Trần lóe lên tia vui mừng: “Thẩm Cảnh, ở trường cháu đã kết bạn được rồi à?”

Nói thật, người nhà vẫn lo lắng chuyện Thẩm Cảnh có thích ứng được với mấy bạn học sinh khác hay không, trước kia ở nhà trẻ, Thẩm Cảnh chỉ chơi

chung với Tổng Hiếu Hoa, ngoài ra chẳng còn người bạn nào. Dựa theo lời giáo viên nhận xét chính là Thẩm Cảnh khéo léo, hiểu chuyện, nhưng thường tách biệt chơi một mình, thích một mình, miễn là hoạt động tự do, chắc chắn tìm không thấy bong bóng bé ở đâu, cũng không biết chạy đi đâu, thế nhưng khi tập hợp lại có mặt, tính cách cũng rất yên tĩnh, không thích nói, thậm chí chưa bao giờ thấy bé khóc ở nhà trẻ.

Nhưng như vậy lại càng khiến người ta lo lắng, đứa bé này chuyện gì cũng để ở trong lòng, lúc xảy ra chuyện thì biết làm sao đây. Hiện tại lên tiểu học, không chung lớp với Tổng Hiếu Hoa, bình thường cũng không có ai chơi với bé, không biết thằng bé có chơi chung với các bạn trong lớp hay không, tóm lại là lo lắng đủ loại.

Hiện tại, đã đi học vài ngày, cũng không thấy đứa nhỏ này kể chuyện ở lớp cho người nhà nghe. Cả ngày làm bài tập xong thì luyện đàn, luyện xong thì ngồi yên trên sofa coi TV.

Nhiều lần Khương Hồng Cẩm, bà Trần gọi điện thoại cho Thương Hợp Thuận. Thương Hợp Thuận đều nói đứa nhỏ này rất tốt, không có vấn đề gì, nhưng phần lo lắng này sao có thể bỏ xuống một cách dễ dàng vậy chứ?

Phật Vũ Vương thấy ánh mắt chờ mong của bà Trần, im lặng một hồi, sau đó chậm rãi gật đầu.

Bà Trần cười toe toét: “Trời ạ! Thì ra Thẩm Cảnh nhà ta lại có nhiều bạn như vậy, bình thường cháu không chịu nói với bà nội, bà nội chẳng biết gì hết. Sau này, có chuyện cũng phải nói với bà, để bà vui chung với cháu nha.”

Phật Vũ Vương gật đầu, ngoan ngoãn trả lời: “Dạ.”

Cuối cùng cũng coi được khúc mắc, bà Trần vui không thể tả, hận không thể mau chóng về nhà đem chuyện tốt này nói cho bạn già và con dâu biết.

Sau cùng, thằng bé này cũng có tiến bộ rồi.

Phật Vũ Vương đem mọi biến hóa trên mặt bà Trần thu vào mắt, hoàn toàn không nói gì, làm sao hắn không biết người lớn lo lắng chuyện gì, Khương Hồng Cẩm, ông Thẩm và bà Trần đều thật lòng lo cho hắn, vì vậy cũng nên để bọn họ vui vẻ một chút đi.

...

Ngày hôm sau, Thẩm Cảnh vừa tới lớp, liền phát hiện trên bàn mình có một bình sữa chua, hắn chau mày, hỏi cô bạn ngồi cùng bàn.

Hồ Đình nói: “Là Chương Cường Quân đưa cho cậu.”

Thẩm Cảnh cầm sữa chua đi tới, để trên bàn Chương Cường Quân, xoay người về chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Sắp thi học kỳ, không ít bạn nhỏ chơi đùa vui quên trời đất bị ba mẹ túm đi ôn tập, đối với mấy đứa nhỏ học năm nhất, nội dung thi sẽ không khó, đối với Thẩm Cảnh mang linh hồn người trưởng thành mà nói, càng không có gì khó khăn, cho dù ngày hôm sau thi ngữ văn, tôi hôm trước Thẩm Cảnh vẫn ngồi trước TV xem kịch.

Khương Hồng Cẩm làm xong công việc, đi ngang qua phòng khách, thấy Thẩm Cảnh, cô liền nhíu mày, vẻ mặt không vui nói: “Thẩm Cảnh, chừng nào thì con thi thử?”

Thẩm Cảnh nhìn chăm chú vào TV, đáp: “Ngày mai.”

Khương Hồng Cẩm nghe như vậy, sắc mặt càng tệ: “Vậy sao con còn xem TV? Không mau đi ôn bài, có cái gì không hiểu thì hỏi mẹ.”

Thẩm Cảnh vẫn không rời mắt khỏi TV: “Con đều biết.”

Khương Hồng Cẩm đi tới, cầm điều khiển tắt TV, vẻ mặt không tin: “Con biết cái gì? Bình thường con đi học về nhà có chịu ôn tập gì đâu, làm sao biết được?”

Bị tước đoạt quyền xem TV, Thẩm Cảnh nhìn màn hình đen ngòm, cuối cùng đem tầm mắt dời sang Khương Hồng Cẩm, trả lời: “Con biết thật mà.”

Từ lúc hắn đến nơi này, đã tiếp thu rất nhiều kiến thức hiện đại, ban đầu cảm thấy chữ viết ở nơi này giống như gà bới, bất tri bất giác xem hiểu toàn bộ, đến bây giờ trên cơ bản hắn đã nắm giữ được từ ngữ và cách viết chữ ở nơi này. Đương nhiên phần lớn đều học được trên TV.

Cho nên đối với Phật Vũ Vương, cái gì cũng có thể thiếu, không thể không có TV.

Khương Hồng Cầm vẫn chưa tin, đem Thẩm Cảnh vào phòng, cầm sách giáo khoa của hắn, nói: “Được, mẹ kiểm tra con, nếu con trả lời được, mẹ cho con xem TV thêm nửa tiếng, nếu nói sai, con phải ở trong phòng chăm chỉ ôn bài.”

Phật Vũ Vương gật đầu, nhìn Khương Hồng Cầm mở sách giáo khoa, chỉ vào chữ có nét bút tương đối phức tạp, dò hỏi: “Những chữ này đọc là gì?”

“Quốc... Tiền... Gia... Ứng.” Thẩm Cảnh nhìn chăm chú vào tay Khương Hồng Cầm, chỉ cần thấy tay cô rơi vào chữ nào, hắn liền đọc lên chữ đó.

Khương Hồng Cầm chỉ nhiều chữ liên tục, thậm chí còn chỉ vào một số chữ ở phần sau của sách, còn bắt Thẩm Cảnh đọc vài bài văn, Thẩm Cảnh đọc không sai một chữ, đọc từng chữ từng chữ, hơn nữa giọng đọc vô cùng đúng mực.

Khương Hồng Cầm giật mình nói: “Các con học nhiều như vậy à?” Khương Hồng Cầm cảm thấy những nội dung này đối với đứa trẻ mới vào lớp một có phải quá khó hay không?

Thẩm Cảnh mang về mặt bình tĩnh nhìn Khương Hồng Cầm: “Bởi vì con xem TV liền nhớ kỹ, con còn biết rất nhiều chữ, đều nhờ học trên TV.”

Khương Hồng Cầm nhìn Thẩm Cảnh mở to mắt nói mò, có chút dao động, dường như bị Thẩm Cảnh mê hoặc, hứng thú, nói: “Vậy thì con viết mấy chữ con cảm thấy rất khó, mẹ liền tin tưởng con, sau này mỗi ngày cho con xem TV nửa tiếng.

Thẩm Cảnh mở to hai mắt, nhìn Khương Hồng Cầm nói: “Lời đã nói ra, không thể đổi ý.”

Khương Hồng Cầm gật đầu, nói: “Ừ, mẹ nói giữ lời.”

Thẩm Cảnh gật đầu, cầm bút chỉ viết lên giấy nháp, viết liên tiếp mấy chữ...

Phật Vũ Vương vẫn thành vô đức, uy chấn thiên hạ, xứng đáng đứng đầu các triều đại.

Để không bị nghi ngờ, hắn liền viết lệch bảy trật tám, sau cùng còn khoe khoang một phen.

Khương Hồng Cầm cầm lên đọc đi đọc lại hơn mười lần, cả kinh nửa ngày không nói nên lời, chỉ vào câu chữ trên giấy, nói: “Trời ạ! Mấy cái này con học ở đâu?”

Phật Vũ Vương nâng mặt lên, nghiêm túc nói láo: “Đương nhiên là trên TV.”

Khương Hồng Cầm lại nhìn câu này một lúc, cẩn thận nhìn chữ của Thẩm Cảnh, cư nhiên không hề viết sai. Tuy chữ có chút rời ra, nhưng thể chữ khiến người ta có cảm giác khí phách lại phóng khoáng.

Nhìn Khương Hồng Cầm còn ngây ngốc, Phật Vũ Vương hỏi: “Mẹ, con có thể ra ngoài xem TV chưa?”

Khương Hồng Cầm chậm rãi gật đầu, Thẩm Cảnh vui sướng chạy ra ngoài phòng khách, cô cầm bản nháp mà lòng rối rắm.

Chẳng lẽ xem TV là có thể học nhiều tri thức như vậy ư?

Phật Vũ Vương là cái gì? Không lẽ là diễn viên trong kịch truyền hình? Cô nhớ trong lịch sử đâu có nhân vật này?

Tính toán một chút, Khương Hồng Cầm cười rộ lên, tóm lại cũng là đứa nhỏ thông minh! Vốn nghĩ rằng thằng bé này ngày thường không chịu học, hiện tại thì ra cô hiểu lầm bé.

Phật Vũ Vương cảm điều khiển từ xa, vui sướng tán thưởng tài trí thông minh của mình.

...

Ngày hôm sau, cô giáo ngữ văn phát bài thi xuống, lúc đầu không ai không đọc đề mục, sợ sệt những chữ mình không biết, trên cơ bản là cô giáo đọc một đề, bạn nhỏ phía dưới trả lời một đề.

Đương nhiên, đối với Phật Vũ Vương mà nói, đây chỉ là chuyện nhỏ. Đem bài thi nhìn sơ qua một lần, liền cầm bút soạn soạn viết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Hoàng Thượng Vạn Tuế

Edit: Tịch Ngữ

Phần thời gian còn lại của cuộc thi, Chương Cường Quân chép bài của Thẩm Cảnh được kha khá, Từ Tranh và Lập Dương vừa hâm mộ vừa ghen tỵ lại chẳng biết phải làm sao, ai kêu chỗ bọn họ cách xa chỗ ngồi Thẩm Cảnh, chỉ có thể tự lực cánh sinh.

Cũng may, khi kết quả được phát ra, thành tích của cả ba đều không tệ. Lập Dương kém cỏi nhất mà cũng được 91 điểm môn toán học, về nhà chẳng cần lo bị ‘hội đồng’.

Còn Thẩm Cảnh không ngoài dự liệu của mọi người, tất cả các môn đều đạt điểm tối đa. Đương nhiên, điểm tối đa cũng không phải chỉ có mình Thẩm Cảnh, trong lớp có năm, sáu người đạt điểm tối đa. Cho nên các thầy cô đều nhất trí khen thưởng, dán trên bàn mỗi bạn ba hoa hồng nhỏ.

Đến cuối học kỳ, thầy cô sẽ dựa vào số lượng hoa hồng nhỏ mà khen thưởng cho các học sinh.

Vừa tan học, Chương Cường Quân vội vàng chạy tới, bản thân vô cùng vui mừng, nói với Thẩm Cảnh: “Thẩm Cảnh, thật tốt quá! Hôm nay về nhà, ba mẹ nhất định mua thật nhiều đồ ăn ngon cho mình, đến lúc đó mình sẽ để dành phần cho cậu.”

Thẩm Cảnh lắc đầu, nói: “Cậu không cần đem cho tôi, nếu muốn báo đáp thì về nhà học đánh vần và tính toán cho giỏi, lúc đi học không được ngủ gật, không biết thì hỏi thầy cô hoặc ba mẹ của cậu, sau này lúc thi tôi sẽ không giúp cậu, tự cậu làm đi.”

Thoáng chốc, mặt Chương Cường Quân xụ xuống, trán nhú thành chữ xuyên (川), sau đó mới khổ sở gật đầu: “Ồm, được.”

Thẩm Cảnh đem bài thi nhét vào cặp, quay đầu lại nói: “Được rồi, tôi đi trước, cậu nhớ về nhà ôn bài đó, đừng có nói rồi không giữ lời.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Hiếm khi cuối tuần Thẩm Cảnh vất vả lắm mới ngủ thanh nhàn, định đánh một giấc tới mười hai giờ, sau đó dậy luyện đàn, nhưng kim đồng hồ vừa chỉ số chín, ngoài cửa lại truyền tới tiếng gọi nho nhỏ của Tống Hiểu Hoa, Thẩm Cảnh túm chăn trùm lên đầu mình, ngăn cách tạp âm ở bên ngoài.

“Di, anh Thẩm Cảnh đâu?” Tống Hiểu Hoa cồng túi xách của mình, ngẩng đầu, hỏi.

Khương Hồng Cẩm vươn tay xoa xoa đầu Tống Hiểu Hoa, nói: “Thẩm Cảnh còn ngủ ở bên trong, lúc này đi gọi nhưng thằng bé không chịu dậy, Hiểu Hoa đi gọi Thẩm Cảnh thử xem.”

Tống Hiểu Hoa gật đầu, lập tức chạy đến phòng nhỏ của Thẩm Cảnh.

Phòng Thẩm Cảnh không lớn không nhỏ, nhưng đáng khen nhất chính là rất gọn gàng sạch sẽ, mọi thứ đều chỉnh tề, hoàn toàn giống căn phòng của Tống Hiểu Hoa.

Thẩm Cảnh không thèm để ý Tống Hiểu Hoa, tiếp tục dùng chăn trùm đầu ngủ.

Tống Hiểu Hoa vươn tay đẩy Thẩm Cảnh một cái, thấy hắn không có phản ứng gì hết, ánh mắt tràn đầy thất vọng, bé dựa vào đầu giường nhìn Thẩm Cảnh, hi vọng hắn mau chóng thức dậy.

Nhưng, dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ, dựa sát vào đó ngồi một lúc liền cảm thấy buồn ngủ, tám giờ sáng bé đã lên lớp ba – lê, chín giờ tan học, khiêu vũ khiến bé tiêu hao nhiều năng lượng, bé nằm ở bên cạnh, liền ngủ.

Thẩm Cảnh bị ngộp nên tỉnh lại, chần chập trên mặt nửa ngày khiến hô hấp không thông, hắt chần qua một bên, không khí mới mẻ tràn vào mũi khiến hắn cảm thấy dễ chịu hơn, hắt khẽ híp mắt, hình như thấy thứ gì đó nằm bên giường hắn, nhìn kĩ lại, thì ra là Tống Hiểu Hoa, Tống Hiểu Hoa đeo cặp xách dựa vào giường hắn ngủ ngon lành.

Hắn nhìn một hồi, không ngủ được nữa, rón rén xuống giường, mặc quần áo tử tế, nhìn Tống Hiểu Hoa ngủ say sưa ngọt ngào như vậy, hắn bèn dùng tấm chăn mình đắp khi ngủ trưa đắp lên người bé, mới ra khỏi phòng. (#Ngữ: Người đàn ông hoàn hảo.)

Chạy tới WC, Khương Hồng Cẩm nghe tiếng động đi tới dò hỏi: “Con vừa mới ngủ dậy à? Mẹ còn tưởng hai đứa đang học bài trong phòng chứ.”

Thẩm Cảnh lấy khăn lau mặt, đáp: “Con bé đang ngủ, chờ lát nữa em ấy dậy, con dạy em ấy.”

Khương Hồng Cẩm gật đầu nói: “Vậy thì được rồi, con đánh răng rửa mặt xong thì lấy bánh mì trên bàn ăn nha, mẹ phải đi ra ngoài, buổi chiều mới về.”

Thẩm Cảnh cầm bàn chải đánh răng, trả lời: “Dạ.”

Khương Hồng Cẩm đi ra ngoài, chuẩn bị một chút, liền cầm túi xách ra cửa.

Thẩm Cảnh từ WC đi ra, nhón chân lấy bánh mì trên bàn, lại lấy thìa múc sữa cô la trong hũ, quết từng lớp thật dày, sau đó mới thỏa mãn đưa vào miệng.

Tổng Hiểu Hoa ngủ say, thân thể có chút không chống đỡ nổi, cả người lao đảo ngã về bên cạnh một chút. Bé vội mở mắt, mặt mày ngờ nghệch, căn bản không biết mình ngủ gục hồi nào, nhìn giường trống tuếch, chăn gấp gọn, Tổng Hiểu Hoa bối rối, vội vã đứng lên, đi ra ngoài, kêu: “Anh Thẩm Cảnh, anh Thẩm Cảnh.”

Bé thấy Thẩm Cảnh ngồi trên sofa ăn bánh mì mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Cảnh, hé ra khuôn mặt tròn vo phịch hồng vì chạy gấp gáp: “Anh Thẩm Cảnh, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi.”

Phật Vũ Vương gật đầu, thấy Tổng Hiểu Hoa cứ nhিম chằm chằm vào nửa phần bánh mì còn lại của mình, hần liền đưa tới: “Cho em này.”

Đáy mắt Tổng Hiểu Hoa sáng ngời, ngẩng mặt lên, móng vuốt be bé mồm mỉm cười thật cảm động, ngọt ngào nói: “Cám ơn anh Thẩm Cảnh.”

Thẩm Cảnh đứng lên, lấy quyển sách giáo khoa bên trong cặp mình ra, nói: “Em ăn xong thì chúng ta ôn bài, có gì không biết hôm nay tôi sẽ dạy em hết.”

Tổng Hiểu Hoa vui rạo rực gật đầu.

Nhưng khi thực sự dạy học, Phật Vũ Vương mới cảm thấy làm người dạy học thật không dễ, đặc biệt là kiểu ‘học sinh’ không có năng khiếu như Tổng Hiểu Hoa, quả thật là giầy vò người ta mà.

“Nói theo tôi, màu xanh da trời lam (lan [lán]), đầu lưỡi đưa về phía trước.” Thẩm Cảnh há to mồm, để Tổng Hiểu Hoa nhìn khẩu hình của mình.

Tổng Hiểu Hoa mở to đôi mắt, nghiêm túc trả lời: “Màu xanh da trời, lam (nan)!”

Thẩm Cảnh: “... , nói sai rồi, lặp lại, màu xanh da trời (lan) lam (lan).”

Tổng Hiểu Hoa nhăn mặt: “Màu xanh da trời (nan) lam (nan)!”

Thẩm Cảnh ôm trán, xoay người, quay lại nói với Tổng Hiểu Hoa: “Để tôi yên tĩnh một lúc.”

Tổng Hiểu Hoa thấp thỏm nhìn Thẩm Cảnh, cúi đầu uest oai nói: “Anh Thẩm Cảnh, có phải anh cảm thấy em phiền phức lắm không? Em không biết vì sao luôn đọc sai.”

Thẩm Cảnh nhìn thoáng qua, bất đắc dĩ thở dài, nói: “Tôi không có thấy em phiền, không sao, một lần không được thì lần thứ hai, lần thứ hai không được thì lần thứ ba, lần thứ ba không được thì lần thứ tư, ... Tóm lại, tôi nhất định sẽ dạy em học, yên tâm đi.”

Tổng Hiểu Hoa ngẩng đầu, nhìn Thẩm Cảnh, gật đầu thật mạnh.

...

Khương Hồng Cẩm từ ngoài trở về tay xách bao lớn bao nhỏ, nghĩ rằng Tổng Hiểu Hoa đã về nhà, liền đi về phía phòng Thẩm Cảnh gọi hần ra ăn, nhưng vừa đến cửa, bước chân của cô dừng lại, xuyên qua khe cửa cô thấy Thẩm Cảnh và Tổng Hiểu Hoa đang cúi đầu, Thẩm Cảnh chỉ tay lên chữ, kiên nhẫn lặp đi lặp lại dạy Tổng Hiểu Hoa đọc, mỗi lần đọc sai sẽ đọc lại mấy lần nữa, cho tới khi Tổng Hiểu Hoa hết đọc sai.

Khương Hồng Cẩm nhếch môi cười, nhẹ nhàng đóng cửa lại, liền đi vào bếp chuẩn bị bữa trưa.

Đến hơn sáu giờ chiều, cuối cùng Thẩm Cảnh cũng sửa được một ít từ Tổng Hiểu Hoa phát âm sai, tiện thể cũng dạy bé một ít kiến thức mà bé không biết, sau cùng thời gian cũng không phụ lòng người.

Cuối cùng, hần vẫn chưa yên tâm, nên tự ra mười đề bài cho Tổng Hiểu Hoa, để bé làm bài.

Cũng may, Tổng Hiểu Hoa là đứa bé chịu được cực khổ, cho dù đầu óc không lanh lợi, nhưng cần cù bù ngược ngéch, nếu như bé kiên trì, lần thi sau có lẽ sẽ đạt được điểm tối đa chứ không chơi đâu.

Tổng Hiểu Hoa móc mười thanh sofa từ trong cặp ra đưa hết cho Thẩm Cảnh: “Đây là sofa Hiểu Hoa thích nhất, cho anh Thẩm Cảnh hết nè, cảm ơn anh Thẩm Cảnh giúp đỡ em nhiều như vậy.” Mặc dù nói như thế, nhưng trong lòng bé vẫn có chút không nỡ.

Thẩm Cảnh nhìn, đưa tay ra cầm một cái, nói: “Cho tôi một cái là được rồi, tôi cũng không thích ăn loại sofa này.”

Tổng Hiểu Hoa à một tiếng, nói: “Vậy ư, thế lần sau em mang món ngon khác đến cho anh Thẩm Cảnh.”

Thẩm Cảnh trả lời: “Không cần, em trở về đem những gì tôi dạy em học thuộc lòng là được, tôi đây liền vui về.”

Tổng Hiểu Hoa nhếch môi cười rộ lên, nói: “Anh Thẩm Cảnh, anh thật tốt.” Dứt lời, bé liền cúi đầu thu dọn sách giáo khoa, cho vào cặp, kể đó hôn cái

bẹp lên má Thẩm Cảnh.

Phật Vũ Vương cảm thấy gò má ẩm ướt, đưa tay che mặt, trợn hai mắt, nhìn về kẻ đánh lên mình, chỉ vào bé nói lắp bắp: “Em...em...em làm cái gì lại hôn tôi?”

Tổng Hiểu Hoa ngoe đầu, nghiêm trang trả lời: "Lúc trước em thấy ba em hôn mẹ em, mẹ nói thích một người mới làm như vậy, em hôn mẹ, mẹ sẽ vui vẻ, cho nên em hôn anh Thẩm Cảnh, cũng vì thích anh. Anh Thẩm Cảnh, anh cũng có thể hôn Hiểu Hoa chứ?" Dứt lời, bé đưa khuôn mặt tròn vo của mình tới trước mặt Thẩm Cảnh, đầy mong đợi nhìn Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh sùng sốt, lui một bước dài ra đằng sau, hoàn toàn sợ ngây người.

“Ủa? Anh Thẩm Cảnh, anh không hôn nhẹ sao?” Tổng Hiểu Hoa thấy gương mặt đỏ bừng của Thẩm Cảnh, ngoe đầu hỏi.

Thẩm Cảnh nói: “Ai...ai muốn hôn em chứ?”

Tổng Hiểu Hoa ngẩng mặt lên, cười tươi nói: “Em hôn anh Thẩm Cảnh!”

“Không!!!” Thẩm Cảnh vội chạy ra khỏi phòng, thấy Khương Hồng Cẩm trước mặt, vội trốn sau lưng cô.

Khương Hồng Cẩm mờ mịt nhìn gương mặt đỏ bừng của Thẩm Cảnh, nói: “Làm sao vậy? Không phải học bài chung với Hiểu Hoa trong phòng sao?”

Tổng Hiểu Hoa đuổi theo phía sau, thấy Thẩm Cảnh trốn sau lưng Khương Hồng Cẩm, hai mắt liền sáng lên, vội chạy tới.

Thẩm Cảnh chỉ vào bé, đầu lười như lười lại: “Em ấy...em ấy muốn hôn con!”

Khương Hồng Cẩm cười xì một tiếng, vỗ vỗ vai Thẩm Cảnh, Hôn một chút cũng không sao, hơn nữa, con cũng đâu có lỗ lã gì.”

Thẩm Cảnh đỏ mặt, trả lời: “Con không thèm! Đây là hành vi lưu manh!”

Khương Hồng Cẩm càng cười vui vẻ hơn, kéo tay Thẩm Cảnh, đem Tổng Hiểu Hoa đẩy tới trước mặt hắn, nói: “Đến, Hiểu Hoa, hôn Thẩm Cảnh vài cái!”

Tổng Hiểu Hoa nghe vậy, vui sướng gật đầu, chu mỏ dán lên mặt Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh oán giận ngẩng đầu nhìn Khương Hồng Cẩm.

Trầm đã nhìn rõ người! Cứ như vậy trơ mắt nhìn trầm bị tên cuồng cột nhà này hôn! Rốt cuộc người có phải mẹ ruột của trầm hay không? Trầm muốn bỏ nhà đi bụi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Nói thì nói như vậy, chứ Phật Vũ Vương hẳn không nỡ bỏ TV, nên chẳng có bỏ nhà đi thật đâu.

Đến cuối học kỳ, Thẩm Cảnh vẫn giữ phong độ như trước, đạt điểm tối đa, mà Tổng Hiểu Hoa cũng không phụ lòng Thẩm Cảnh bỏ thời gian xem TV dạy học bé, môn ngữ văn thi được 100 điểm, toán học 98 điểm, Tổng Hiểu Hoa vui sướng hai tay cầm phiếu điểm dâng cho Phương Văn xem.

Cuối cùng, chủ nhiệm lớp Thương Hợp Thuận liền đem giấy khen học sinh xuất sắc và phần thưởng cuối kỳ phát cho mấy học sinh đạt điểm cao. Thẩm Cảnh mặt không chút thay đổi nhận giấy khen, tạo thành sự đối lập rõ rệt với đám bạn đang hứng phấn ở bên cạnh.

Thật ra, hắn không biết mấy thứ này có lợi ích gì, không bằng cho hắn một hộp sô co la thực tế hơn nhiều.

Thương Hợp Thuận đem mọi phản ứng của hắn thu vào mắt, học kỳ này, anh đặc biệt quan tâm đến cậu nhóc, tuy rằng đứa nhỏ có thể không biết, nhưng không thể không nói, qua những quan sát ở học kỳ này, anh phát hiện tâm trí đứa nhỏ này khác mấy đứa trẻ khác rất nhiều.

Rất nhiều hành vi có xu hướng người lớn hóa, nếu vô tình cậu gặp chuyện phiền phức, sẽ không ngây ngốc như đứa trẻ khác, ngược lại sẽ suy nghĩ biện pháp giải quyết ngay.

Mặc dù trong lớp có nhiều đứa trẻ sợ cậu, nhưng khi gặp chuyện không giải quyết được thì lập tức tìm Thẩm Cảnh giúp đỡ.

Về mặt học tập, anh và các thầy cô khác đều giống nhau, trên cơ bản đứa nhỏ này lên lớp không có tập trung nghe giảng, nhưng mỗi khi hỏi cậu một vấn

đề nào đó, cậu nhóc liền trả lời ngay, về phần bài tập cũng chưa bao giờ làm sai.

Hoàn toàn giống như một người lớn thu nhỏ.

Lúc gần tan học, Thương Hợp Thuấn đi tới bên cạnh Thẩm Cảnh, nở nụ cười nói: “Thẩm Cảnh, sau khi tan học đến phòng làm việc của thầy một chuyến.”

Thẩm Cảnh lơ đãng nhìn Thương Hợp Thuấn, gật đầu, đẩy mắt mang theo nghi hoặc.

Hắn thu dọn tập sách xong, lúc ra khỏi lớp nói với Tổng Hiệu Hoa một tiếng, kêu bé chờ Phương Văn ở cổng trường, trước khi mình quay lại.

Vào phòng làm việc, Thẩm Cảnh hô một tiếng ‘báo cáo’, đa số thầy cô ở phòng làm việc đã ra về, chỉ còn một mình Thương Hợp Thuấn đang ngồi ở bàn của mình, không biết đang nhìn cái gì.

Thương Hợp Thuấn gật đầu, đẩy mắt kính trên sống mũi: “Em vào đi.”

Thẩm Cảnh đi vào, ngẩng đầu nhìn Thương Hợp Thuấn, chờ anh nói.

Lại thấy Thương Hợp Thuấn im lặng tiếp tục xem quyển sách trên tay, thỉnh thoảng dùng bút viết viết một chút.

Phật Vũ Vương nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, hắn không biết Thương Hợp Thuấn tìm hắn làm gì, nhưng hắn biết Thương Hợp Thuấn không đơn giản, không biết có phải gọi hắn đến thăm dò chuyện gì không?

Phật Vũ Vương nhìn chằm chằm Thương Hợp Thuấn, lại thấy Thương Hợp Thuấn vẫn bình tĩnh xem sách.

Cái gì gọi là chiến tranh giữa đàn ông? Chính là đây. Hắn không nói, mình không nói, để xem ai là người công phá trước!

Ngón tay thon dài, cắt ngắn sạch sẽ của Thương Hợp Thuấn lật xem quyển sách sơ lược về giáo dục trẻ nhi đồng, khước mắt anh liếc nhìn Thẩm Cảnh, đột nhiên gấp sách lại.

Anh quay đầu, nói với Thẩm Cảnh: “Thẩm Cảnh, hôm nay, thầy tìm em không phải để phê bình mà là tuyên dương em.”

Phật Vũ Vương ngăn người, chần chờ một chút, mới gật đầu.

“Thầy phát hiện em rất thông minh, rất hiểu chuyện, thầy gọi điện hỏi chuyện mẹ của em, mẹ em nói ở trong nhà em chẳng có chuyện gì để làm, thầy muốn tặng em mấy quyển sách, để ngày nghỉ của em thêm thú vị.”

Thẩm Cảnh: “...” Vòng vo cả ngày trời là vì muốn tặng trăm mấy cuốn sách? Chọc trâm à?

Thương Hợp Thuấn nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của Thẩm Cảnh, cười cười, cầm mấy cuốn sách đưa cho Thẩm Cảnh: “Em về đọc kĩ nhé, thầy chỉ muốn tốt cho em thôi.”

Thẩm Cảnh nhìn bìa sách, cư nhiên là chương trình học cấp năm thứ hai và năm thứ ba, hắn hoài nghi nhìn Thương Hợp Thuấn, không rõ ông thầy này có ý gì.

“Những quyển sách này... cho em?” Thẩm Cảnh không xác định nói.

Thương Hợp Thuấn mỉm cười nhìn hắn, nói: “Đương nhiên, em về xem kĩ nha, thầy rất coi trọng em.”

Thẩm Cảnh: “. . .” Sao trăm cảm thấy nụ cười của người đàn ông tuấn tú trước mắt quý dị quá vậy?

Hắn định từ chối, lại bị Thương Hợp Thuấn chặn họng: “Thẩm Cảnh, sao không lợi dụng thời gian rảnh rỗi làm chuyện có ích?”

Thẩm Cảnh chần chờ một chút, đối mặt với cặp mắt hẹp dài của Thương Hợp Thuấn, gật đầu: “Cám ơn thầy.”

Thương Hợp Thuấn hài lòng gật đầu, nói: “Tốt, thời gian không còn sớm, em mau về đi, ngày nghỉ chơi vui nhé.”

Thẩm Cảnh: “. . . Dạ, cám ơn thầy.”

Ra khỏi phòng làm việc, Thẩm Cảnh thờ dài, hắn luôn cảm thấy mình tiếp xúc với Thương Hợp Thuấn giống như đang đầu đá với con hồ ly, cầm sách nặng trĩu trên tay, hắn thật không hiểu nổi, Thương Hợp Thuấn đang suy nghĩ cái gì?

Quả thật, Thương Hợp Thuấn nhắc nhở Thẩm Cảnh, hắn tới hiện đại, hoàn cảnh chung quanh và người thân yêu thương khiến hắn dần bắt đầu hưởng thụ, đồng thời tiếp nhận người bên ngoài bảo vệ, cứ như vậy hắn trải qua những ngày thoải mái, lãng phí không ít thời gian. . .

Hắn bắt đầu quên mọi chuyện, thậm chí quên mất thân phận vốn có của mình.

Nếu cứ như thế, có phải mình sẽ biến thành một người bình thường, sau đó trộn lẫn trong đám đông?

Chẳng lẽ đây là điều hần mong muốn?

Sau khi Thẩm Cảnh về nhà, cơm nước xong thì luyện đàn, cư nhiên không ngồi sô pha xem TV, việc này làm bà Trần kinh ngạc, bà Trần nhìn Thẩm Cảnh ôm sách vào phòng: “Aiz, Thẩm Cảnh, không phải cháu thích xem Kiếm X kỳ duyên sao? Sắp kết thúc rồi.”

Thẩm Cảnh đứng ở cửa, lắc đầu, nói: “Cháu không xem.” Liền đi vào phòng, đóng lại cửa phòng của mình.

Bà Trần ngồi xem phim kinh ngạc liếc nhìn Khương Hồng Cẩm, Khương Hồng Cẩm cũng không dám tin, bình thường Thẩm Cảnh rất thích xem TV, sao hôm nay đột nhiên đổi tính vậy?

Vốn cho rằng thằng bé chỉ bị ám đầu trong nhất thời, không ngờ chuyện này lại diễn ra liên tục một tuần, buổi tối đúng giờ Thẩm Cảnh sẽ vào phòng, không biết làm cái gì.

Bà Trần không nhịn được lo lắng, tranh thủ lúc ăn cơm chiều, hỏi: “Thẩm Cảnh, buổi tối cháu làm gì cái gì ở trong phòng vậy?”

Thẩm Cảnh im lặng bới cơm, đáp: “Đọc sách.”

Bà Trần giật mình: “Đọc sách gì?”

Thẩm Cảnh trả lời: “Thầy chủ nhiệm tặng sách chương trình học cấp năm thứ hai và năm thứ ba. (*)”

(*)二年级,三年级: Nhị niên cấp và tam niên cấp mình không hiểu rõ lắm nha.

Người lớn trên bàn ăn đều sợ ngây người, ông Thẩm há miệng roi cả cơm: “Thẩm Cảnh, thầy cháu đưa cháu sách này để làm gì?”

Thẩm Cảnh bình tĩnh trả lời: “Bảo cháu xem.”

“Không không không. . .” Khương Hồng Cẩm bắt được trọng điểm vấn đề: “Chủ yếu là, Thẩm Cảnh, con có thể đọc được à? Con chỉ mới năm nhất.”

Thẩm Cảnh gật đầu, nói: “Có thể, rất dễ mà.”

Ba người người nhìn ta, ta nhìn người, vẻ mặt khiếp sợ, kể đó nhìn Thẩm Cảnh ăn xong bát cơm, cầm chén đi vào bếp, sau đó đi ra nói với Khương Hồng Cẩm: “Đúng rồi, mẹ, ngày mai có thể dẫn con đi nhà sách không?”

Khương Hồng Cẩm sùng sốt vài giây, nói: “Đi nhà sách làm gì?”

Thẩm Cảnh nghiêm túc trả lời: “Mua thêm sách để xem, sách thầy chủ nhiệm cho không đủ để con đọc, con muốn mua một ít để luyện tập.”

“A. . . Được. . .” Khương Hồng Cẩm chưa kịp thích ứng với những thay đổi của Thẩm Cảnh.

Thừa dịp đưa trẻ về phòng, ba người lớn ngồi thảo luận những hành vi không bình thường của Thẩm Cảnh.

Bà Trần lo lắng nói: “Đứa nhỏ này trước còn tốt, sau bây giờ thay đổi bất thường vậy?”

Ông Thẩm liền vội vàng nói: “Bà già, có gì không tốt, ta nói Thẩm Cảnh là thiên tài, khi còn bé những chuyện kia chắc chắn không phải chúng ta nhìn lầm, tôi đoán IQ thằng nhóc này cao hơn bà.”

Bà Trần lườm ông Thẩm: “Ra chỗ khác ngồi hóng mát đi.”

Khương Hồng Cẩm trả lời: “Đứa nhỏ thay đổi cũng là chuyện tốt. . . Chúng ta cứ nhìn một thời gian. . . Quan sát một chút, có lẽ đứa nhỏ muốn mình tiến bộ, cái này có gì không tốt.”

Bà Trần gật đầu.

Phật Vũ Vương quyết chí tiến thủ đâu biết thế hệ trước lo lắng cho mình, bọn họ không biết rằng, Phật Vũ Vương hiện tại đang trở về trạng thái lúc mới xuyên không đến đây thôi.

Thương Hợp Thuận nói rất đúng, hần có rất nhiều thời gian để làm giàu kiến thức cho mình, hiện tại hần ở thời đại này tựa như tờ giấy trắng, hần cần làm cái gì đó để tờ giấy trắng có thêm nhiều màu sắc phong phú.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Năm nào cũng đứng nhất, từ nhỏ được gọi là thần đồng, lúc hẳn tốt nghiệp thi đậu trường đại học nước ngoài, năm đó chưa tới mười lăm.

Một mình đi nước ngoài, kể đó làm nghiên cứu sinh, vốn dĩ tiền đồ vô cùng triển vọng, chờ khi tốt nghiệp xong ở lại trường cũng không thành vấn đề, nhưng Thương Hợp Thuấn đã hai mươi tuổi, nhất quyết muốn quay về cố hương của mình, trở thành thầy giáo tiểu học.

Có rất nhiều người nói việc làm này của hắn thật ngu xuẩn, rõ ràng có thể phát triển tốt hơn, kết quả lại chọn trở thành một thầy giáo quên.

Còn Thương Hợp Thuấn nghĩ như thế nào, người ngoài làm sao biết được? Tóm lại, cấu tạo não của thần đồng và người bình thường có chút khác nhau.

Thẩm Cảnh thầm nghĩ người này có chút bí hiểm, nhưng từ việc hắn tặng cậu chút sách có thể nhìn ra được, người này bình thường hay âm thầm quan sát cậu, nếu không hẳn sẽ không tới tìm cậu.

Chẳng lẽ, hắn muốn đào tạo trăm thành thần đồng?

Thẩm Cảnh đứng bên cạnh giá sách trong tiệm sách suy tư, Tống Hiểu Hoa ở cạnh đưa tay kéo hắn một cái, đôi mắt to chớp chớp, hỏi: “Anh Thẩm Cảnh, anh muốn mua sách gì?”

Hắn sừng sốt, nghiêng mặt sang một bên, mới nhớ chuyện chính của mình, hắn nhón chân lên, cầm lấy quyển sách ‘Bá tước Monte Cristo’ lại cầm cuốn ‘Vĩ thành’ (*), tóm lại cuốn nào thuận mắt thì cầm đi, mặc kệ mấy loại sách đó có liên quan gì tới nhau hay không, cuối cùng bản thân ôm không nổi, Tống Hiểu Hoa liền giúp hắn cầm vài cuốn.

(*)Bá tước Monte Cristo của tác giả Alexandre Dumas; Vĩ thành围城 của tác giả Qian Zhongshu.

Khương Hồng Cầm quay đầu nhìn lại, liền thấy mặt Thẩm Cảnh sắp bị chồng sách che khuất, vội vàng tới nhận mấy quyển sách từ tay đưa nhỏ.

Còn chưa nói, thật sự rất nặng.

Khương Hồng Cầm nhìn tên sách, ngây dại, giật mình hỏi: “Thẩm Cảnh, con xem hiểu à?”

Tuy Thẩm Cảnh biết hết, nhưng không muốn bị Khương Hồng Cầm hoài nghi, trả lời: “Con cũng không biết hết, xem không hiểu, có thể tra từ điển mà.”

Lúc này, Khương Hồng Cầm mới gạt đầu, lại thấy Thẩm Cảnh liên tục cầm đề ôn tập, đến khi thật sự không cầm được nữa, hắn mới lưu luyến đi đến quầy tính tiền với Tống Hiểu Hoa và Khương Hồng Cầm.

Khương Hồng Cầm nhìn dáng vẻ kia của hắn liền nói: “Lần sau lại đến, nhiều sách như vậy đủ cho con xem một thời gian dài.”

Nữ nhân viên ở quầy thu ngân kinh ngạc nhìn Thẩm Cảnh, còn tưởng người lớn mua nhiều sách để xem, không ngờ người muốn mua là đứa nhỏ, nói: “Các em nhỏ thật là lợi hại, biết được nhiều chữ như vậy!”

Khương Hồng Cầm cười rộ lên, đẩy mắt lơ đãng toát ra tia sáng tự hào, cô nói: “Đâu có, thằng bé chỉ mới học năm nhất, chưa biết nhiều chữ, không biết thằng bé có đọc hiểu hay không.”

Nữ nhân viên bán hàng nhận một quyết sách lia nhanh, nói: “Vậy cũng rất giỏi rồi, có đứa con như vậy không phải nên vui mừng lắm sao?”

Khương Hồng Cầm nhìn thoáng qua Thẩm Cảnh, gạt đầu, nói: “Đương nhiên vui mừng rồi, có cha mẹ nào không thích con cái mình ham học, cháu nó có thể chủ động như vậy là tốt rồi.”

Tống Hiểu Hoa đứng bên cạnh, không hiểu hỏi Thẩm Cảnh: “Anh Thẩm Cảnh, tại sao phải đọc nhiều sách như vậy? Chữ trong sách em không biết, sao anh biết nhiều chữ như vậy?”

Thẩm Cảnh lại bắt đầu lừa gạt em gái: “Tôi thường xem TV, nên biết.”

Tống Hiểu Hoa gạt đầu, chu miệng, gõ cái đầu mình, nói: “Anh thật lợi hại, Hiểu Hoa cũng xem TV, nhưng vẫn không biết nhiều chữ.”

Thẩm Cảnh an ủi: “Không sao, qua vài lần nữa là em sẽ hiểu thôi.”

Tống Hiểu Hoa cười với Thẩm Cảnh, nói: “Ừm, đến lúc đó có phải em cũng lợi hại như anh Thẩm Cảnh, đúng không?”

“Đương nhiên.”

Thẩm Cảnh nhìn gương mặt quả táo của bé, ngày nghỉ thứ nhất, Tống Hiểu Hoa ở nhà, thể trọng tăng lên không ít, gương mặt càng mũm mĩm hơn trước, đáng tiếc không biết vì sao, cái mũm mĩm này rơi vào đáy mắt Thẩm Cảnh lại đáng yêu thế chứ.

Thẩm Cảnh cảm thấy không đúng liền xoa mắt mình, tuyệt vọng với chuyện thăm mĩ của mình càng ngày càng vụn vụn.

“Không phải Thẩm Cảnh và Hiểu Hoa đây sao?” Giọng nói trầm lắng pha chút thành thực của người đàn ông vang lên, âm thanh vô cùng quen thuộc.

Thẩm Cảnh ngẩng đầu lên, thấy gương mặt Thương Hợp Thuấn đằng sau cuốn sách ‘Cách bồi dưỡng trẻ nhỏ thành thiếu niên tốt.’

Thương Hợp Thuấn cũng là giáo viên dạy toán học ở lớp 2, Tổng Hiểu Hoa rất thích hắn, thấy người nào đó liền buông tay Thẩm Cảnh ra – cái tay lúc này bé vẫn nắm chặt không tha, chạy như điên, gọi: “Chào thầy ạ!!”

Thương Hợp Thuấn sờ đầu Tổng Hiểu Hoa, vuron tay bé bé lên, nhưng bắt đắ đĩ Tổng Hiểu Hoa quá nặng, hắn kiên trì bé đượ vài giây, đành đặt bé xuống đất.

Tổng Hiểu Hoa đi bên cạnh Thương Hợp Thuấn, ngược khuôn mặt cực kì nghiêm túc lên, hỏi: “Thầy à, thầy ở đây làm gì vậy?”

Thương Hợp Thuấn đáp: “Mỗi lần cuối tuần là thầy đến đây mua sách.”

“A! Như vậy nhà thầy có rất nhiều sách ạ?” Tổng Hiểu Hoa kích động hỏi.

Thương Hợp Thuấn gật đầu, trả lời: "Có hơn một nghìn cuốn.”

Tổng Hiểu Hoa hét to, quay đầu nói với Thẩm Cảnh: “Anh Thẩm Cảnh, thầy thật lợi hại, thầy đọc sách nhiều hơn anh nữa.”

Mắt Thẩm Cảnh tối sầm lại, quay đầu sang bên khác.

Trầm từng xem không ít tử thư ngũ kinh, chỉ là trầm không lấy ra khoe khoang thôi, nếu phải đếm, chắc chắn sẽ hơn một nghìn, cộng thêm số sách trầm vừa mới xem, ai nhiều hơn ai hử?

Hơn nữa, bé mau nhìn sách hắn ta đọc đi, trầm cũng không muốn tỏ tào. (*)

(*)Thỏ tào: nói chuyện không nề mặt ai.

Khương Hồng Cẩm thanh toán xong mấy quyển sách, lúc thấy Thương Hợp Thuấn liền gật đầu với hắn, nói: “Thầy Thương.”

Thương Hợp Thuấn cầm sách, đến quầy tính tiền, Tổng Hiểu Hoa như cái đuôi nhỏ đi theo sau hắn, hắn thấy Thẩm Cảnh nhìn chằm chằm sách mình đang cầm, quay đầu cười cười, đẩy cặp kính trên sống mũi, nói: “Thẩm Cảnh, sao vậy, có hứng thú với sách này à?”

Thẩm Cảnh vội dời tầm mắt, không để ý đến Thương Hợp Thuấn nữa.

Khương Hồng Cẩm thấy phản ứng này của cậu, lắc đầu, nói với Thương Hợp Thuấn: “Ngại quá, thằng bé này như vậy đó, có chút hành động khiến người ta khó hiểu.”

Thương Hợp Thuấn lắc lắc quyển sách trên tay, nhìn Thẩm Cảnh, nói: “Không sao, tôi hiểu.”

Thẩm Cảnh liếc Thương Hợp Thuấn, , vừa vặn Thương Hợp Thuấn chạm phải ánh mắt của cậu, đáy mắt Thương Hợp Thuấn xẹt qua ý cười.

Khương Hồng Cẩm nhớ chuyện Thương Hợp Thuấn tặng sách cho Thẩm Cảnh, cô cũng muốn tìm cơ hội nói chuyện với Thương Hợp Thuấn: “Thầy Thương, nhà chúng tôi ở gần đây, nếu rảnh rồi thì đến nhà chúng tôi ăn một bữa cơm, tôi cũng có chút chuyện muốn hỏi thầy Thương.”

Thẩm Cảnh nghe vậy liền bùng nổ.

Nhưng Tổng Hiểu Hoa lại vui vẻ vỗ tay: “Tốt, thầy cũng có thể đến nhà Hiểu Hoa, em thích thầy nhất.”

Thẩm Cảnh: ". . ." Lúc đầu còn nói thích tôi nhất, bây giờ lại biến thành Thương Hợp Thuấn, tâm tư của phụ nữ thật khó đoán.

Thương Hợp Thuấn vội vả trả lời: “Mẹ Thẩm Cảnh đừng nói như vậy, giống như mời khách vậy, nếu có gì muốn hỏi, tự nhiên tôi sẽ trả lời.”

Khương Hồng Cẩm nói: "Được rồi, đừng khách sáo, thầy coi như đến thăm hỏi gia đình đi.”

Tổng Hiểu Hoa ở bên cạnh cười ngọt ngào: “Thầy ơi, đi đi, đi đi mà!!!”

Thương Hợp Thuấn thấy không lay chuyển được đành gật đầu đồng ý.

Trên đường về, Thẩm Cảnh luôn phụng phịu, Tổng Hiểu Hoa và Khương Hồng Cẩm nói chuyện với Thương Hợp Thuấn, về sau, Tổng Hiểu Hoa chạy tới hỏi Thẩm Cảnh cái gì hắn cũng không thèm đáp.

Điều này khiến cho Tổng Hiểu Hoa khó hiểu, hoàn toàn không biết tại sao anh Thẩm Cảnh lại biến thành như vậy.

Trái tim hắn ghen! Hai người phụ nữ một lớn một nhỏ đều hướng về cái tên đàn ông kia.

Sức hấp dẫn của trầm cứ âm u bị gạt bỏ như vậy sao? Tốt xấu gì ở kiếp trước, trầm cũng là một nữ nam non mềm, trắng nõn nhá!!!

Tuy rằng, hiện tại vẫn bị thu nhỏ lại, như bên trong vẫn là một mỹ nam đấy! Cho dù về sau, thân thể này trưởng thành có khuyết điểm, nhưng khí chất kia vẫn còn đó nhé!!

Hai người phụ nữ nông cạn này! Hừ!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Khỏe mắt Thương Hợp Thuần liếc qua quan sát biểu tình của Thẩm Cảnh, khỏe môi cố nhịn ý cười, hần vờ tay chủ động nắm lấy móng vuốt nhỏ của Tổng Hiểu Hoa: “Hiểu Hoa, ngày nghỉ ở nhà có nhớ thầy hay không?”

Tổng Hiểu Hoa ngược mặt lên, cười ngọt ngào với Thương Hợp Thuần, gật đầu, nói: “Nhớ ạ, nếu mỗi ngày đều giống như hôm nay, ngày nào cũng được gặp thầy thì hay biết mấy.”

Thương Hợp Thuần nhếch môi, sờ đầu Tổng Hiểu Hoa nói: “Thầy rất vui.”

Thẩm Cảnh đứng bên cạnh tổng si và, không ngừng mắng thảm, mẹ mìn, loli khổng... (*)

(*) Tương tự muội khổng, ca khổng, thúc thúc khổng, tay khổng, chân khổng... vô vàn kiểu khổng, mị hiểu nhưng không biết giải thích :v thôi mấy bạn đừng tập trung vào chữ khổng này nữa =] đọc đoạn kể tiếp đi :v editor vô trách nhiệm tái bút.

Khương Hồng Cẩm ở bên cạnh nhìn thoáng qua Thẩm Cảnh, cô biết thằng nhóc này không thể nào nói những lời ngọt ngào như Tổng Hiểu Hoa, liền nói: “Thầy Thương, Thẩm Cảnh ở nhà cũng hay nhắc tới thầy, cháu nói thầy dạy rất tốt, rất thích thầy, tiếc là cháu nó không biết diễn đạt cho lắm”

Thẩm Cảnh trợn hai mắt nhìn Khương Hồng Cẩm.

Lúc nào thì trăm nói mấy lời buồn nôn đó, trăm đã nhìn rõ, người đứng chuẩn mẹ ruột hãm hại con nhỏ!!!

Đáy mắt Thương Hợp Thuần mang theo ý cười, mắt kính tựa như lóe lên tia sáng, trong hơi lộ ra khéo léo, cúi đầu nhìn Thẩm Cảnh nói: “VẬY à, thầy cũng rất thích Thẩm Cảnh.” Dứt lời, vờ tay sờ đầu Thẩm Cảnh, bộ dạng vô cùng thân thiết.

Thẩm Cảnh giận đến mức suýt giơ chân.

Đi một hồi, cuối cùng cũng về đến nhà, ông Thẩm và bà Trần đều có mặt ở nhà, lúc bà Trần mở cửa, thoáng giật mình, thấy Thương Hợp Thuần còn chưa kịp phản ứng, được giây, liền nhiệt tình nói: “Đây không phải thầy Thương sao? Mau mau vào nhà đi, ông già ơi!!”

Ông Thẩm vừa nghe bà xã mình gọi liền đứng dậy từ ghế sofa, đi ra ngoài thấy Thương Hợp Thuần, ông còn chưa gặp thầy chủ nhiệm của Thẩm Cảnh, ông sờ sờ mấy sợi tóc còn lại trên đầu: “Bà già, người này là ai?”

Bà Trần lườm, nói: “Chủ nhiệm của Thẩm Cảnh, thầy giáo Thương.”

Ông Thẩm sững sốt, vội vã đưa tay nắm tay Thương Hợp Thuần: “Xin chào, xin chào, tôi là ông nội của Thẩm Cảnh, Thẩm Cảnh nhà chúng tôi phải nhờ thầy quan tâm”

Thương Hợp Thuần vội đáp: “Không có, không có, biểu hiện của Thẩm Cảnh rất tốt ạ.”

“Đến, mau lại đây ngồi.” Bà Trần nhiệt tình không thôi.

Thương Hợp Thuần có chút ngăn cản không nổi, còn Thẩm Cảnh, từ lúc cậu về nhà, hoàn toàn bị mọi người lơ đi, không chỉ Tổng Hiểu Hoa và Khương Hồng Cẩm, ngay cả ông Thẩm, bà Trần cũng vây quanh Thương Hợp Thuần, một đám người cười cười nói nói, hần vui không nổi.

Thẩm Cảnh quyết định nhắm mắt làm ngơ, lặng thinh đi về phòng đọc sách, đang định khóa cửa, đột nhiên một bàn tay mập mập xuất hiện ở mép cửa, Tổng Hiểu Hoa thò đầu vào, nói: “Anh Thẩm Cảnh, anh muốn làm gì? Em ở cùng với anh.”

Đáy mắt Thẩm Cảnh lộ ra tia sung sướng, nhưng ngoài miệng vẫn hực hực: “Em có thể ở ngoài phòng khách với thầy Thương không phải sao?”

Tổng Hiểu Hoa sững sốt, chớp mắt vài cái: “Vì sao? Em muốn ở cùng với anh Thẩm Cảnh.”

Không thể phủ nhận, Thẩm Cảnh đã bị lấy lòng thành công, hoàn toàn quên mất chuyện vừa rồi, chậm rì rì nói: “Em vào đi.”

Thẩm Cảnh cảm sách chậm rãi xếp vào giá sách, Tống Hiểu Hoa không nói một lời im lặng ở bên cạnh giúp đỡ, hần nhiên xem hành động này của Tống Hiểu Hoa là đang lấy lòng hần.

Bầu không khí trong phòng không tệ, bầu không khí ngoài phòng cũng không sai.

“Đến, đến, đến, thầy Thương, uống trà.” Ông Thẩm lấy ly giấy trong tủ rót nước trà vào, bung đặt trước mặt Thương Hợp Thuận.

Thương Hợp Thuận vội vàng đứng lên, đưa tay nhận lấy: “Làm phiền, làm phiền rồi, mọi người đừng khách sáo như vậy.”

Bà Trần ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng noãn của Thương Hợp Thuận, nói: “Thầy Thương, thầy đúng là tuổi trẻ tài cao, không biết đã kết hôn chưa?”

Thương Hợp Thuận cười cười, trả lời: “Dì à, con chưa có ý định nghĩ tới chuyện này.”

Ánh mắt bà Trần không nhịn được sáng lên, tia sáng kia trong mắt bà khiến nụ cười trên môi Thương Hợp Thuận trở nên không được tự nhiên, bà Trần che miệng cười, cười đến toe toét, nói: “Phải không? Không tệ, không tệ.”

Ông Thẩm ngồi bên cạnh đung bà một cái.

Bà Trần mới dừng lại ý cười.

Khương Hồng Cẩm còn chưa hiểu được chuyện gì, cô không thấy Thẩm Cảnh và Tống Hiểu Hoa đâu, liền hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Thầy Thương, nói thật, tôi muốn hỏi thầy tại sao lại tặng Thẩm Cảnh những quyển sách dành cấp cao cho thẳng bệ vậy?”

Thương Hợp Thuận cảm ly nước âm ẩm trong tay, quay sang nói chuyện với Khương Hồng Cẩm: “Tôi liền nói thật, từ đầu tôi luôn quan sát đứa nhỏ này, cậu nhóc rất thông minh, tôi nghĩ em ấy nên học thêm nhiều tri thức, đặc biệt em ấy có khả năng tiếp thu rất cao.”

Ông Thẩm ngồi kế bên kích động há miệng, lộ ra hàm răng vàng, nói: “Tôi đã nói mà không ai chịu nghe, tôi đã nói, Thẩm Cảnh nhà chúng ta là thiên tài! Các người nhìn đi, thầy Thương cũng nói như thế còn gì.”

Nụ cười trên môi bà Trần không che giấu được, nói: “Thầy Thương à, ý thầy là Thẩm Cảnh nhà chúng tôi có IQ cao sao?”

Thương Hợp Thuận gật đầu, nói: “Dạ, chính là như vậy.”

Ông Thẩm lại kích động nói: “Thầy Thương, thầy không biết đâu, từ trước tôi đã biết Thẩm Cảnh nhà chúng tôi không giống với những đứa bé khác, thầy không biết đâu, thằng nhóc này mới một tuổi đã tự biết xem TV, mỗi lần đều thừa dịp chúng tôi không ở nhà lên xem TV, lại còn biết sử dụng điều khiển từ xa nữa chứ.”

Khương Hồng Cẩm nhú mày, nói: “Ba, đều là trùng hợp thôi.”

Ông Thẩm: “Con dâu à, con đừng có chối, thầy giáo cũng đã nói, sớm biết như vậy, khi đó ba nên bồi dưỡng Thẩm Cảnh thật sớm.”

Thương Hợp Thuận nghe vậy, mắt kính lại lóe sáng: “Tùng có chuyện như vậy à?”

Bà Trần tiếp lời: “Thật ra, chúng tôi cũng dùng camera quay lại một lần, có thể là chúng tôi nghĩ nhiều.”

Thương Hợp Thuận hứng thú, nói: “Có thể cho cháu xem ạ?”

Ông Thẩm đứng lên, nói: “Không thành vấn đề, để tôi đi lấy cho thầy xem.”

Thương Hợp Thuận xem xong băng ghi hình, trầm mặc thật lâu.

Khương Hồng Cẩm ngồi bên khăn trang dò hỏi: “Thầy Thương, thầy cảm thấy như thế nào?”

Chợt Thương Hợp Thuận cười rộ lên, mắt lóe sáng, nhìn sang ba người lớn đang chờ mong: “Có lẽ suy nghĩ của tôi lúc trước hơi lệch lạc...”

“A!” Giọng bà Trần có chút giật mình.

Thương Hợp Thuận nói: “Đứa nhỏ này, thông minh hơn cháu nghĩ.”

Ông Thẩm hưng phấn, tựa như chính ông được khen là thiên tài, kích động cầm tay Thương Hợp Thuận: “Thầy giáo, thầy thật là tinh mắt! Về sau, khi nào rảnh rồi nhất định phải đến đây! Nhất định!”

Thương Hợp Thuận nhìn ông lão nhiệt tình nở nụ cười, gật đầu.

“Nhưng, thái độ mong đợi của mọi người đối với Thẩm Cảnh vẫn nên như ngày trước, đừng để em ấy cảm thấy mình khác người, mọi người có thể gián tiếp thúc cho em ấy có thêm nghị lực học tập, nhưng cũng đừng thăm dò em ấy, bởi đứa nhỏ này rất thông minh, em ấy biết mình đang làm cái gì, người lớn không nên can thiệp.” Thương Hợp Thuận nói.

Ba người vội vàng gạt đầu đồng ý.

Lúc ăn cơm chiều, Thẩm Cảnh được gọi ra ăn cơm, hấn cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình có gì đó rất lạ, làm hấn im lặng ăn cơm, không dám nói một lời.

Thương Hợp Thuần được cả nhà Thẩm Cảnh nhiệt tình mời, cuối cùng cũng ở lại ăn cơm.

Bầu không khí trên bàn cơm khiến Thẩm Cảnh cảm thấy có gì đó không ổn, ngẩng đầu nhìn Thương Hợp Thuần, chắc chắn là tên kia đã nói gì đó, hấn vội vàng dùng cơm, hi vọng nhanh chân rời khỏi nơi này.

Khương Hồng Cẩm đột nhiên mở miệng nói: “Thẩm Cảnh, xem hết sách thì bảo mẹ, mẹ dẫn con đi mua thêm.”

Thẩm Cảnh gạt đầu.

Bà Trần nói: “Thẩm Cảnh muốn ăn quà vặt gì cũng có, trong tủ lạnh nha cháu, ăn nhiều một chút.”

Thẩm Cảnh chần chờ vài giây, lại gạt đầu một cái.

Ông Thẩm nói: “Thẩm Cảnh, cháu muốn xem TV thì nói với ông nội, ông giao quyền điều khiển TV cho cháu.”

Thẩm Cảnh: “. . .”

Người kia nhất định đã nói gì đó!

Thương Hợp Thuần đang ăn cơm, cố nhịn không cười, cảm thấy người trong nhà này, chẳng những có đứa nhỏ thú vị, ngay cả người lớn cũng thú vị không kém, đứa nhỏ biến thành như vậy không phải không có lý do.

Trước khi về, Thương Hợp Thuần lấy một cuốn sách trong túi xách ra đưa Thẩm Cảnh, tên sách rất đơn giản, ‘Nội hàm’. (*)

(*) Bên trong.

Thẩm Cảnh cầm lấy, vừa nhìn, vẻ mặt càng thêm khó coi.

Ý người nói là trầm không có nội hàm chứ gì?

Sau đó, người đó đi về, trong khi ba người lớn vẫn vây chung quanh thảo luận về người đó, quả thật ông Thẩm và bà Trần càng yêu thích người đó.

Thẩm Cảnh cảm thấy mình không còn địa vị gì ở căn nhà này nữa rồi, cầm quyển sách ‘Nội hàm’ lặng thinh đi về phòng.

Bên trong phòng khách, ba người cười mà không nói

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hoàng Thượng Vạn Tuế

Edit: Tịch Ngữ ly @macngulau

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh, theo cách nói của Tống Hiểu Hoa chính là chớp mắt đã đi qua, học kì hai của năm nhất lại đến, dần thích ứng với bạn học năm nhất, các bạn nhỏ đã có mối quan hệ càng ngày càng thân thiết, đương nhiên ngoại trừ Thẩm Cảnh luôn xem mình là người ngoài cuộc. Bởi vì, trong lớp chỉ có tổ hợp ba người Lập Dương, Từ Tranh, Chương Cường Quân là có gan tới lui với Thẩm Cảnh.

Tuy nhiên, sự việc cũng có bước ngoặt, vào ngày quốc tế thiếu nhi 1/6, trường học tổ chức hội diễn văn nghệ, hi vọng các em học sinh chủ động ghi danh, nói thì nói như vậy, nhưng các thầy cô đều biết, các tiết mục biểu diễn trước lớp còn được sang lọc, nói chỉ tới việc biểu diễn cho trường xem.

Vì vậy, Thẩm Cảnh bị Thương Hợp Thuần đề mắt tới.

Nguyên nhân là lần trước hấn đi đến thăm gia đình Thẩm Cảnh thấy trong nhà có đàn pi-a-no, liền hỏi Khương Hồng Cẩm, mới biết Thẩm Cảnh đã học đàn đến cấp sáu rồi, mặc dù không phải cấp bậc cao nhất, nhưng chăm chỉ luyện tập vẫn dư sức lên biểu diễn.

Lúc tuyên bố chuyện này, Thẩm Cảnh liền phát giác Thương Hợp Thuần nhìn mình, xuyên thấu qua cặp kính sáng lóa, thoáng một cái gọi cậu vào phòng làm việc, cái mặt cười hết sức gian ác.

Được rồi, ít nhất trong mắt Thẩm Cảnh là gian ác.

“Thẩm Cảnh, em có biết Hiểu Hoa lớp hai tham gia tiết mục biểu diễn ba lê không?” Thương Hợp Thuấn lên tiếng nhưng không có đi thẳng vào chủ đề, ngụ ý không rõ ràng.

Phật Vũ Vương gật đầu, nói: “Biết ạ, Hiểu Hoa múa ba lê rất được.”

Thương Hợp Thuấn cười cười, nói: “Hai đứa em chơi chung rất tốt nhỉ? Tổng Hiểu Hoa cũng nói Thẩm Cảnh chơi đàn pi-a-no rất tuyệt.”

Phật Vũ Vương cảm thấy có gì đó không đúng, nhíu mày đáp: “Thật ra cũng không tốt lắm.”

Thương Hợp Thuấn cười cười, sờ sờ đầu Thẩm Cảnh: “Thầy muốn em và Tổng Hiểu Hoa hợp tác, không phải Tổng Hiểu Hoa sẽ múa ba lê sao? Thầy muốn em đàn nhạc đệm bài ‘Bốn con thiên nga nhỏ’, em nghĩ như thế nào?”

Thẩm Cảnh nhíu mày nói: “Thế nhưng, em chưa luyện bài ‘Bốn con thiên nga nhỏ’, thầy có thể tìm ở lớp khác, biết đâu có bạn biết đàn bài này.”

Thương Hợp Thuấn lại trả lời: “Còn nửa tháng, hẳn là đủ thời gian để em chuẩn bị.”

Thẩm Cảnh còn muốn cự tuyệt, kỳ thực hẳn không thích tham gia vào nơi náo nhiệt: “Nhưng...”

Thương Hợp Thuấn ngắt lời cậu, nói: “Có một ít thời điểm xuất hiện trước mặt mọi người cũng không có gì xấu, trái lại, có lẽ sẽ có bất ngờ ngoài ý muốn.”

Thẩm Cảnh giương mắt nhìn Thương Hợp Thuấn, thấy mắt kính thầy lóe lên tia sáng, cậu im lặng một hồi, gật đầu đồng ý: “Dạ, em liền đi.”

Ít nhất hiện tại Thương Hợp Thuấn nhắc nhở hẳn đều vì tốt cho sự phát triển của hẳn, tuy hẳn không thích người đàn ông nho nhã, lịch sự này, nhưng không thể không nói Thương Hợp Thuấn nói chuyện rất có đạo lý.

Thương Hợp Thuấn gật đầu, nói: “Tốt, em và Tổng Hiểu Hoa ở gần nhau, cũng rất thuận tiện, khi nào rảnh rồi thầy sẽ đến gặp các em.”

Thẩm Cảnh còn nghĩ là Thương Hợp Thuấn chỉ nói cho có, không ngờ thầy ấy thật sự quan tâm, ngày nghỉ cuối tuần đều đến hướng dẫn hai người bọn họ, coi như làm tròn bổn phận.

Trải qua nửa tháng tập luyện, cuối cùng cả hai đều thông qua vòng tuyển chọn của trường.

Dĩ nhiên, bạn cùng lớp vui vẻ hơn Thẩm Cảnh, các bé lần đầu cảm nhận được vinh dự của tập thể, bắt đầu thành thực hơn.

Thời gian diễn văn nghệ cũng sắp đến, lúc này Thẩm Cảnh không chút khẩn trương, đây không phải lần đầu tiên hẳn trải qua trường hợp như vậy, hẳn đã từng bình tĩnh ngồi trên ghế rồng nhìn đám văn võ bá quan ở bên dưới giương cung bạt kiếm, chỉ kém đánh nhau vỡ đầu thôi.

Thế nhưng, hẳn không khẩn trương, không có nghĩa người khác không khẩn trương, Tổng Hiểu Hoa thức dậy từ sớm, cả người lơ mơ, đây là hậu quả đêm qua bé hưng phấn không ngủ được, giấc ngủ không đủ, nghĩ tới chuyện hôm nay sẽ biểu diễn, trái tim bé lại đập nhanh.

Cũng may, Thẩm Cảnh luôn ở bên cạnh an ủi tâm tình của bé.

Toàn bộ người nhà hai bé đều đến xem bọn họ biểu diễn, ông Thẩm cầm camera kích động muốn đem từng phút từng giây của Thẩm Cảnh ghi lại, lưu lại làm kỷ niệm, không biết bà Trần lấy đâu ra tờ giấy lớn, viết dòng chữ ‘Thẩm Cảnh, Hiểu Hoa là tuyệt nhất!’, dự định ở dưới sân khấu làm chuyện gây thối, Khương Hồng Cầm cố ý xin nghỉ giữa giờ, để đến xem hai bé biểu diễn.

Hai đại nhân vật luôn bận rộn như Phương Văn và Tống Đông cũng có mặt.

Năm người cùng Thương Hợp Thuấn đứng chung, cùng chờ hai bé lên biểu diễn.

Ở phía sau hậu trường, Thẩm Cảnh và Tổng Hiểu Hoa cũng đang chờ phần biểu diễn của mình, một giáo viên ở hậu trường tập hợp các bé lại cùng một chỗ, từ bên người lấy ra túi trang điểm lớn: “Đến đây, các bạn nhỏ đến chỗ của cô, cô trang điểm cho các em.”

Dứt lời, cô liền đánh phấn cho bé gái thứ nhất đến chỗ mình.

Sau khi trang điểm xong, liền đến bé trai, không biết cô giáo lấy ý tưởng từ đâu, bôi phấn cho bé trai người ta má hồng, môi đỏ, giữa trán còn dán một điểm đỏ, cậu bé vui vẻ chạy ngang qua Thẩm Cảnh, Thẩm Cảnh sợ đến ngây người.

Vội vàng chạy ra phía sau đứng, thầm nghĩ: Trăm cứ kéo dài đến khi biểu diễn, lúc ấy chờ xem cô trang điểm cho trăm bằng cách nào há!!!

Nhưng ý nghĩ là tốt, khi bạn nhỏ dẫn chương trình trên sân khấu nói tới tiết mục thứ hai, đột nhiên cô giáo đứng lên, hô: “Sắp đến lượt Thẩm Cảnh và Tổng Hiểu Hoa biểu diễn rồi, các em mau tới trước, cô trang điểm cho các em.”

Tổng Hiểu Hoa rất cao hứng, liền lắc lắc thân thể mồm mồm đi tới, cô chưa thấy bóng dáng Thẩm Cảnh, liền hỏi thăm: “Thẩm Cảnh đâu rồi?”

Tổng Hiểu Hoa quay đầu, liếc mắt liền thấy Thẩm Cảnh cố ý trốn ở góc kia, lập tức kéo hắn đi.

Đáng thương cho Thẩm Cảnh, hắn làm sao chống lại thân thể ‘cường tráng’ của Tổng Hiểu Hoa được, khuôn mặt bí xị được cô giáo hóa trang cực kì xinh đẹp.

Cô giáo luôn nhìn khuôn mặt hậm hực, coi thường của Thẩm Cảnh, khề đầy hấn, nói: “Mau vào phòng chờ, sắp đến các em rồi.”

Thế là, Thẩm Cảnh lại bị Tổng Hiểu Hoa kéo đi.

Đưa bé dẫn chương trình đem lời thoại chuẩn bị tốt nói rất trôi chảy: “Chắc hẳn mọi người đều biết thiên nga, nó có cái cổ thật dài, vừa cao ngạo lại thuần khiết. Hôm nay, bạn học Tổng Hiểu Hoa của năm nhất, lớp 2 sẽ biểu diễn điệu múa con thiên nga. Song, bạn học Thẩm Cảnh của năm nhất, lớp 1 sẽ biểu diễn nhạc đệm pi-a-no. Điệu múa ‘Thiên nga nhỏ’ kết hợp với độc diễn pi-a-no xin được phép bắt đầu.”

Vừa dứt lời, Tổng Hiểu Hoa đã đi ra, chuẩn bị xong tư thế, Thẩm Cảnh mang gương mặt phụng phịu, không biết có phải hắn bị ám ảnh tâm lí hay không, hắn cảm thấy mình vừa bước ra, mọi người ngồi bên dưới đều đang cười.

Anh danh một đời của trẫm đã bị hủy trong tay cái gọi là hóa trang!

Ném chết người!

Mặc dù rất không vui, nhưng Thẩm Cảnh vẫn dựa theo yêu cầu của Thương Hợp Thuận, nhếch môi cười, thể hiện bộ dạng cao hứng, ngón tay giờ lên, hạ xuống, thang âm dứt khoát không hỗn tạp.

Tổng Hiểu Hoa nghe âm thanh, mũi ngón chân nhón lên, không thể không nói, Tổng Hiểu Hoa học múa ba-lê ba năm không uổng công, vóc người của bé hơi tròn, nếu kĩ thuật có chút lỗi, thoát nhìn rất buồn cười, nhưng lúc bé giơ tay nhắc chân, giống như vừa đứng trên sân khấu, bé đã biến thành một người khác.

Xinh đẹp, lạnh lùng, cao ngạo giống hệt con thiên nga trên mặt hồ, lúc nhảy lên động tác vô cùng linh hoạt, linh hoạt khiến người ta quên đi cân nặng của bé.

Bản thân Tổng Hiểu Hoa không hề xấu xí, cho dù mặt bé toàn thịt, bé nhếch môi cười, ngũ quan trên mặt vô cùng đáng yêu, cánh tay vung vẩy có lực, nhún nhảy tựa như chuồn chuồn lướt nước.

Bước nhảy nhẹ nhàng, đơn giản tưởng chừng như rơi vào cảnh đẹp. Tuy rằng, trước khi lên sân khấu, Tổng Hiểu Hoa rất khấn trương, nhưng mỗi khi bé múa, đều quên hết mọi chuyện, chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Nơi trái tim đang đập giống như biến thành nhỏ đến không thể cảm nhận.

Hiện tại, bé giống như một con thiên nga, tự mình tỏa sáng trên sân khấu.

Hơn nữa, không thể không nói Thẩm Cảnh độc tấu rất lưu loát, hoàn toàn không khấn trương, nguyên một ca khúc không hề sai một âm, thậm chí còn dùng khéo mắt liếc nhìn từng động tác của Tổng Hiểu Hoa, lại vì động tác của bé mà cố gắng điều chỉnh tốc độ nhanh chậm.

Nói chung, sau khi hai bé biểu diễn xong, tiếng vỗ tay ở bên dưới không hề ngớt.

Hai bé nắm tay nhau đi tới giữa sân khấu, cúi chào mọi người và nói cảm ơn. Thẩm Cảnh vừa ngẩng đầu liền nghe thấy tiếng bà nội gọi mình, bà Trần giờ tắm bằng hướng bọn họ hươ hươ.

Ông Thẩm cảm mấy quay cười híp mắt quay bọn họ.

Khương Hồng Cẩm, Phương Văn, Tống Đông cùng nhìn hai bé giơ ngón tay cái lên.

Thẩm Cảnh nhếch môi, lộ ra nụ cười xuất phát từ tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Hoàng Thượng Vạn Tuế

Ngày hôm đó, thành tích tiết mục của hai người đạt kết quả tốt nhất, cô dạy nhạc hết lời khen ngợi kĩ thuật đánh đàn của Thẩm Cảnh, thậm chí còn chủ động nói nếu Thẩm Cảnh muốn luyện đàn ở trường thì cứ tới tìm cô, cô có thể hướng dẫn một chút cho cậu.

Trở về lớp, cả người Tống Hiểu Hoa nóng đến mức muốn bùng nổ, mặc kệ nam nữ đều sung bái ào ào vây đến, Tống Hiểu Hoa đứng giữa đám bạn cười rạng rỡ.

Thẩm Cảnh xuống sân khấu, chuyện đầu tiên hắn làm chính là đi rửa hết phấn trang điểm trên mặt, hắn im lặng đi về lớp học.

“Thẩm Cảnh kia!” Hắn đang muốn tìm phụ huynh của mình, cô bé đứng cạnh đó kêu lớn một tiếng, bạn học đồng loạt nhìn về phía hắn.

Có vài nữ sinh bình thường không hề nói chuyện với Thẩm Cảnh, dẫn đầu chạy tới, cười nói: “Thẩm Cảnh, cậu đàn piano thật cừ, nghe thật thích.”

“Đúng, đúng, Thẩm Cảnh, cậu học lâu rồi à?”

“Học đàn piano có khó không? Thẩm Cảnh cậu lại đàn cho bọn mình nghe một bản nữa được không?”

Phật Vũ Vương khôi phục lại tinh thần, nhìn một vòng chung quanh, mấy đứa nhỏ này thay phiên nhau hỏi chuyện hắn, dường như bọn nó đã quên lúc trước nhìn thấy hắn liền hận không thể tránh xa.

Thương Hợp Thuấn đứng ở bên cạnh nói: “Hôm nay, Thẩm Cảnh và Tống Hiểu Hoa đã giành được giải nhất, có lợi hại hay không?”

Các bạn nhỏ đồng thanh: “Lợi hại!”

Mắt kính Thương Hợp Thuấn lóe sáng, Thẩm Cảnh cảm thấy có gì đó không đúng, chợt nghe Thương Hợp Thuấn nói: “Thẩm Cảnh đã lấy được vinh dự về cho ban chúng ta, không bằng các em hãy thưởng cho cậu ấy một cái ôm đi nào.”

“Dạ!” Bọn nhỏ nghe vậy, lập tức đánh về phía Thẩm Cảnh.

Bị bao vây trong cái ôm của mấy đứa nhỏ kia, Thẩm Cảnh không thể nhúc nhích được, bà Trần đứng bên ngoài nhìn thấy rất vui vẻ: “Nhìn xem, hóa ra Thẩm Cảnh nhà chúng ta được hoan nghênh đến thế.”

Ông Thẩm cười đến lộ hàm răng vàng: “Đương nhiên, Thẩm Cảnh có dáng vẻ giống tôi, cho nên mới được nhiều người yêu thích.”

Khương Hồng Cẩm cười rộ lên, lấy camera quay lại cảnh tượng này.

Bà Trần lườm ông Thẩm, úi chà nói: “Ông già không biết xấu hổ.”

Ông Thẩm liên tục cười hắc hắc, không hề tức giận.

Từ nay về sau, lấy chuyện này làm cơ hội, lên lớp không ít bạn học dần tiếp xúc với Thẩm Cảnh, với trẻ con, thích và ghét chỉ là một ý nghĩ. Tuy nhiên, đó không phải suy nghĩ của Thẩm Cảnh, thế nhưng không thể không thừa nhận, cảm giác hắn tồn tại trong lớp học càng ngày càng mãnh liệt.

Thậm chí về sau, trong lớp còn có mấy bạn gái len lén tặng một ít socola cho Thẩm Cảnh.

Phật Vũ Vương cảm thấy sức quyến rũ nam tính của mình bùng nổ rồi.

...

Giữa tháng bảy năm ấy, Thẩm Cảnh lấy thành tích điểm tối đa kết thúc năm nhất của mình. Không có thời gian thư giãn, tháng tám cuộc thi đàn piano sắp tới, dưới sự đốc thúc của thầy giáo, hắn thành công vượt qua cuộc thi đàn piano cấp tám.

Phó chủ tịch Âm Hiệp vốn là thầy hướng dẫn của Thẩm Cảnh, đặt rất nhiều kì vọng vào người cậu.

Thẩm Cảnh cũng sắp xếp thời gian để học tập và đánh đàn, hành động tự giác của cậu Khương Hồng Cẩm đều nhìn thấy, nói thật tới thời kỳ sau, bọn họ cảm thấy đau lòng, thế nhưng Thẩm Cảnh hoàn toàn chìm vào trong đó, hoàn toàn không cảm thấy cực khổ, người lớn bọn họ còn có thể nói gì nữa?

Giữa tháng tám, lúc Thẩm Cảnh ngồi trên bàn ăn, quay sang Khương Hồng Cẩm nói ra suy nghĩ của mình: “Con muốn nhảy lớp.”

Trong thời gian nửa năm này, Phật Vũ Vương đã tự học xong chương trình học năm thứ ba, thay vì tiếp tục học rồi lên lớp như bình thường, hắn cảm thấy hiện tại học thêm nhiều tri thức hắn không biết mới là chọn lựa sáng suốt cho tương lai.

Lúc Khương Hồng Cẩm nghe lời này, cô không hề giật mình, gật đầu nói: “Mẹ biết con là người có chủ kiến, cho nên mẹ tôn trọng quyết định của con.”

Có được sự đồng ý của người nhà, đương nhiên Thẩm Cảnh rất vui mừng.

Trước ngày khai giảng một ngày, Khương Hồng Cẩm liền dẫn Thẩm Cảnh đến trường để xin chuyện nhảy lớp, Thẩm Cảnh muốn nhảy thẳng lên lớp năm tư, trước tiên phải xin giấy nhảy lớp, chờ nhà trường chuẩn bị bài khảo hạch, chủ nhiệm Thương Hợp Thuấn của Thẩm Cảnh cũng giúp đỡ không ít.

Đương nhiên, tất cả chuyện này Tống Hiểu Hoa đều không biết. Bé bận rộn thi lên cấp múa ba-lê, đồng thời còn đang chìm đắm trong niềm vui sướng sắp trở thành học sinh năm hai.

Chờ đến lúc khai giảng, Tổng Hiểu Hoa lắc lắc mông nhỏ chạy tới lớp 1 tìm Thẩm Cảnh, tìm một vòng vẫn không thấy bóng dáng Thẩm Cảnh đâu, bản thân đang gấp muốn chết thì nhìn thấy Thương Hợp Thuấn, vội kéo thầy lại, lo lắng hỏi: “Thầy ơi, thầy có biết anh Thẩm Cảnh đi đâu không?”

Thương Hợp Thuấn cười cười, nói: “Hiểu Hoa, em có thể lên lầu ba, lớp một của năm tư tìm Thẩm Cảnh.”

Tổng Hiểu Hoa mờ mịt: “Tại sao lại lên đó? Không phải anh ấy nên báo danh vào lớp một năm hai sao?”

Thương Hợp Thuấn thấy vẻ mặt ngây thơ của Tổng Hiểu Hoa, vươn tay xoa đầu bé, nói: “Cậu ấy nhảy lớp rồi.”

Tổng Hiểu Hoa sững sốt, gương mặt tròn trịa hiện lên khổ sở: “Thầy ơi, em đi tìm anh Thẩm Cảnh ạ.”

Thương Hợp Thuấn gật đầu: “Đi thôi.”

Tổng Hiểu Hoa nhanh chân chạy lên lầu, không thèm quan tâm đến váy trắng của mình tung bay, lộ ra quần lót nhỏ có hình nhân vật hoạt hình.

Thẩm Cảnh đang nói chuyện gì đó với giáo viên chủ nhiệm mới, nghe tiếng ai đó kêu tên mình từ xa, hần vừa quay đầu, liền thấy Tổng Hiểu Hoa thở hổn hển chạy tới, cuối cùng không kịp thu lại chân, Thẩm Cảnh thềm kêu một tiếng không tốt, vội chạy tới đỡ lấy, đề phòng bé ngã úp sấp.

Ngăn cản thì ngăn cản nhưng sức lực Tổng Hiểu Hoa quá lớn, Thẩm Cảnh chịu không nổi liền ngã, Tổng Hiểu Hoa trực tiếp đặt mông ngồi lên ngực hần.

Thẩm Cảnh: “. . . Phốc “

Cô giáo ở bên cạnh thấy thế liền đỡ Tổng Hiểu Hoa đứng lên, Thẩm Cảnh hòa hoãn nằm trên đất, cuối cùng mới chậm rãi đứng lên, không thể không thừa nhận mấy giây vừa rồi thật khiến Thẩm Cảnh nghĩ mình sắp chết. . .

Tổng Hiểu Hoa khẩn trương hỏi: “Anh Thẩm Cảnh, anh không sao chứ?”

Thẩm Cảnh hít sâu một hơi, nhú mồm hỏi: “Sao em lại lên đây?”

Nhắc tới chuyện này, Tổng Hiểu Hoa cúi đầu uất ức: “Anh Thẩm Cảnh, anh không có nói chuyện nhảy lớp với em.”

Lúc này, Thẩm Cảnh mới nhớ, gần đây hần và Tổng Hiểu Hoa đều bận chuyện riêng của mình, bình thường cũng không gặp mặt, hần cũng không có thời gian nói chuyện mình nhảy lớp cho Tổng Hiểu Hoa hay, nghĩ chờ khai giảng sẽ cho bé biết, không ngờ bé lại tới tìm mình trước.

Nhìn bộ dạng uất ức của Tổng Hiểu Hoa.

Từ nhà trẻ, Thẩm Cảnh đã bắt đầu ở cùng một chỗ với bé, tốt xấu gì năm nhất lớp của cả hai đều gần nhau, muốn gặp mặt thì chạy một cái liền qua, thế nhưng bây giờ thì khác, lớp của hai người cách nhau hai tầng lầu, cực khổ cho Tổng Hiểu Hoa rồi.

Ở chung một chỗ với bé lâu như vậy, tự nhiên Thẩm Cảnh hiểu được suy nghĩ trong lòng bé, hần nói: “Xin lỗi, mấy ngày nay bận quá, không có thời gian nói chuyện này với em, nhưng em không cần buồn, nếu như muốn gặp anh, không phải chỉ cách nhau hai tầng lầu thôi sao? Đâu có xa.”

Tổng Hiểu Hoa ngược mắt, ánh mắt long lanh: “Không xa à?”

Thẩm Cảnh trả lời: “Đương nhiên không xa, tan học hay đến trường chúng ta đều có thể cùng đi, cũng không có gì thay đổi.”

Tổng Hiểu Hoa nhìn Thẩm Cảnh, rút cuộc khuôn mặt tròn trịa của bé mang theo chút tươi cười, dùng sức gật đầu: “Vậy thì tốt, cuối cùng Hiểu Hoa có thể yên tâm”

Chủ nhiệm mới đứng bên cạnh cười ha ha: “Quan hệ của hai đứa thật tốt.”

Tổng Hiểu Hoa vươn tay cầm tay Thẩm Cảnh, đung đưa, ngọt ngào: “Tất nhiên ạ, bởi vì Hiểu Hoa thích anh Thẩm Cảnh nhất.”

Chủ nhiệm mới cười rộ lên, vươn tay xoa đầu hai đứa.

Thẩm Cảnh đỏ mặt quay sang chỗ khác, che mắt.

Đứa nhỏ này, sao không biết kín đáo thế nhỉ?

Trăm cũng thật sự thua vào tay vật nhỏ này rồi.

...

Trần an Tổng Hiểu Hoa xong, Thẩm Cảnh chính thức bắt đầu cuộc sống học tập năm tư của mình.

Bởi vì trong trường rất ít học sinh nhảy lớp, Thẩm Cảnh vừa đến, các bạn học liền xông lên, hỏi thăm đủ thứ.

Thí dụ như ~

“Có phải cậu mới bảy tuổi không? Sao cậu còn nhỏ hơn chúng mình?”

“Cậu học tập như thế nào?”

Từng vấn đề tiếp đón, Thẩm Cảnh bình tĩnh đáp trả, sau đó tự làm chuyện của mình.

Học kì mới, mục tiêu của hắn chỉ có một, chính là im lặng làm trùm học tập, hướng tới mục tiêu hùng bá thế giới của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Hoàng Thượng Vạn Tuế

Trong khi Thẩm Cảnh đang hướng tới mục tiêu của mình, Khương Hồng Cẩm vì biểu hiện xuất sắc nên được điều đến tổng công ty nhận chức, tiền lương cũng tăng lên không ít, đối với cô mà nói là cô vũ không nhỏ, nhưng Khương Hồng Cẩm không ngờ ngày đầu tiên đến tổng công ty nhậm chức sẽ gặp người quen...

Thương Hợp Thuấn, người từng là chủ nhiệm của Thẩm Cảnh.

Sau khi tan sở, Khương Hồng Cẩm vui vẻ chuẩn bị về nhà báo tin này cho ông bà Thẩm, không ngờ lại gặp được Thương Hợp Thuấn bên ngoài.

Dáng dấp Thương Hợp Thuấn không tệ, lúc ở trường bề ngoài rất gọn gàng, tùy ý, thoát nhìn giống sinh viên vừa ra trường. Hôm nay, mặc chính trang, thoát nhìn có vẻ nghiêm túc từng trải, tháo cặp kính xuống, lộ ra đôi mắt khôn khéo, mũi cao và cánh môi xinh đẹp, bây giờ nhìn quả thật là người đàn ông đẹp trai, im lặng đứng dựa vào chiếc Land Rover chờ người.

Các cô gái đi ngang qua đều không nhận được quay đầu nhìn hắn, hắn giống như hoàn toàn không biết chuyện gì hết.

Khương Hồng Cẩm xách túi, không thể không biết xấu hổ đi qua chào hỏi, liền chuẩn bị đi ngang qua, làm bộ như không quen.

“Mẹ của Thẩm Cảnh?” Thương Hợp Thuấn gọi cô lại.

Khương Hồng Cẩm dừng bước, làm bộ kinh ngạc nhìn về phía Thương Hợp Thuấn, nói: “A! Là thầy Thương à? Thầy không đeo kính tôi không nhận ra.”

Thương Hợp Thuấn nhìn Khương Hồng Cẩm cười nói: “Cô làm ở chỗ này sao?”

Khương Hồng Cẩm trả lời: “Thật ra, hôm nay tôi mới được điều đến.”

Thương Hợp Thuấn gật đầu, nói: “Trách không được, tôi chưa từng thấy cô.”

“Thầy Thương đang ở đây chờ người à?” Khương Hồng Cẩm hỏi.

Thương Hợp Thuấn nhìn cao ốc công ty: “Ừ, chờ người.”

Khương Hồng Cẩm muốn rời đi, liền nói: “Vậy à, tôi đi trước, lần sau gặp lại...”

Còn chưa nói hết, ánh mắt Thương Hợp Thuấn lóe lóe, Khương Hồng Cẩm chợt nghe âm thanh giày cao gót đập lên nền đất tạo tiếng vang, quay đầu nhìn thấy Trương Nhan.

Nói tới Trương Nhan, Khương Hồng Cẩm cũng biết người này, cô gái này hình như mới hai mươi hơn, vừa du học ở nước ngoài về, bối cảnh gia đình cũng khá, là quản lý hạng mục trong công ty, tướng mạo xinh đẹp, tính cách khá thanh cao, kiêu ngạo, nhưng mà người ta có vốn đề như vậy mà.

Trên mặt Trương Nhan được trang điểm tinh xảo, khiến gương mặt vốn xinh đẹp của Trương Nhan càng thêm không tỳ vết, cùng so sánh, Khương Hồng Cẩm cảm thấy mình giống như bà cô mang theo túi đi chợ mua rau, trên mặt chỉ nhàn nhạt một tầng kẻ mi, đơn giản đến không thể đơn giản hơn nữa.

Trương Nhan nhìn thoáng qua Khương Hồng Cẩm, nói: “Cô là?”

Khương Hồng Cẩm trả lời: “Xin chào, tôi là quản lý thị trường vừa được chuyển đến, Khương Hồng Cẩm.”

Trương Nhan gật đầu, nhìn Thương Hợp Thuấn, nhíu mày, nói: “Hai người quen nhau?”

Thương Hợp Thuấn cười cười, nói: “Cô ấy là phụ huynh của học sinh anh.”

Trương Nhan gật đầu, không nói chuyện nữa.

Khương Hồng Cẩm liền vội vàng nói: “Tôi đi trước, tạm biệt, tạm biệt!” Nói xong, cô vội vã nhanh bước rồi đi, quay đầu nhìn thoáng hai người, nam tuấn nữ đẹp, Trương Hợp Thuận mở cửa xe, Trương Nhan liền ngồi vào. (#Tịch Ngự: Mì không thích con nhỏ Trương Nhan này -_-)

Thật xứng đôi!

Khương Hồng Cẩm nghĩ lại bản thân, không nhận được thốn thức, gia đình cô nghèo khó, vất vả thi đậu đại học, vừa làm thuê vừa đi học, tốt nghiệp đại học, quan hệ với Thẩm Hạo Dương cũng tốt, hai mươi hai tuổi gả cho Thẩm Hạo Dương, hai mươi ba tuổi có Thẩm Cảnh, hai mươi bốn tuổi li hôn với Thẩm Hạo Dương, bắt đầu cuộc sống bà mẹ đơn thân của mình. Bất tri bất giác đã qua nhiều năm như vậy.

Cô đem khoảng thời gian đẹp nhất của mình giao cho Thẩm Hạo Dương, nhưng Thẩm Hạo Dương lại giáng một gậy vào thời gian cô hạnh phúc nhất, cô cảm thấy mình thật ngu xuẩn.

Cô nghĩ, nếu năm đó cô kiên trì sự nghiệp của mình, không vội vàng vàng gả cho Thẩm Hạo Dương, sự nghiệp vừa chuyển bước lại có thai Thẩm Cảnh, có phải mọi thứ sẽ khác đi?

Cô lắc đầu, lộ ra nụ cười chát chúa.

Mau về nhà thôi, ít nhất cô còn một đứa con trai ngoan ngoãn, thông minh; còn ba mẹ chồng có thể nói chuyện để an ủi.

...

Về đến nhà, Khương Hồng Cẩm thấy Thẩm Cảnh ngồi trong phòng đọc sách, từ lúc lên năm tư, Thẩm Cảnh dốc sức học còn hơn trước kia, nghe nói gần đây Thẩm Cảnh phải tham gia cuộc thi Olympiad, cho nên đang ôn tập.

Khương Hồng Cẩm mang bánh ga-to và ít thuốc bổ mua về đặt vào tủ lạnh, bánh ga-to chờ Thẩm Cảnh ăn xong sẽ cho cậu ăn, tuy là bé trai, nhưng thằng nhóc này rất hảo ngọt. Cô liền thường xuyên mua về khao Thẩm Cảnh, còn thuốc bổ đương nhiên dành cho ông Thẩm và bà Trần.

Lúc ăn cơm chiều, Khương Hồng Cẩm báo tin mình được thăng chức, ông Thẩm và bà Trần đều vui vẻ, liên tục gấp thức ăn cho cô.

Thật ra, mấy năm trước công tác mới của Khương Hồng Cẩm làm lại từ đầu chẳng khác nào quay lại thời mới ra trường, nếu lấy số tiền lương kia ra ngoài thuê phòng, ngay cả bản thân nó ảm còn không thỏa mãn được, làm sao có thể lo cho Thẩm Cảnh.

Nếu không phải có ông Thẩm bà Trần giúp đỡ, cô không thể nuôi Thẩm Cảnh nổi.

Mặc dù ông Thẩm, bà Trần không phải cha mẹ cô, nhưng hơn hẳn cha mẹ cô.

Hiện tại, cuộc sống cuối cùng cũng chuyển biến tốt lên, cô biết ơn bọn họ từ tận đáy lòng, mặc kệ như thế nào, cô sẽ không phụ lòng hai người bọn họ.

“Tốt tốt tốt! Hiện tại, Thẩm Cảnh học hành giỏi giang, hàng xóm đều nói nhà chúng ta có một thiên tài nhỏ, công việc của con cũng tốt lên, hết thấy đều phát triển theo hướng tốt... con xem...” Bà Trần nhìn thoáng qua ông Thẩm, dùng mắt ra hiệu.

Ông Thẩm vội vã nói tiếp nói: “Cha mẹ cảm thấy con nên suy nghĩ đến bản thân mình một chút.”

Tay cầm đĩa của Khương Hồng Cẩm cứng đờ, Thẩm Cảnh đang ăn cơm cũng ngừng đầu nhìn cô.

Kì thực, ông Thẩm bà Trần đã sớm làm công tác tư tưởng cho Thẩm Cảnh, đại khái chính là gọi hắn tới ngồi, hỏi hắn xem muốn một người cha như thế nào?

Thật ra, Thẩm Cảnh rất miễn cảm với loại vấn đề này, nói thật, đối với hắn có cha hay không cũng chẳng sao. Chỉ cần có Khương Hồng Cẩm mọi thứ đều tốt.

Thế nhưng, Khương Hồng Cẩm có nghĩ như vậy hay không hắn không rõ, bình tĩnh xem xét, hắn cũng hi vọng Khương Hồng Cẩm vui vẻ. Cái loại đàn ông như Thẩm Hạo Dương căn bản không nên cản trở cuộc đời của Khương Hồng Cẩm. Cuộc sống của Khương Hồng Cẩm, lựa chọn như thế nào là chuyện của cô ấy, chỉ cần không có người tổn thương cô ấy, hắn sẽ không làm gì hết.

Cho nên, tất cả đều chờ xem thái độ của Khương Hồng Cẩm.

Khương Hồng Cẩm không ngờ hai ông bà lại nhắc tới chuyện này, cô ngẩn người, cười rộ lên: “Cha, mẹ, các người đang nói gì vậy. Hiện giờ, con có Thẩm Cảnh đã rất tốt rồi, con không lo lắng nhiều như vậy.”

Bà Trần thở dài: “Một người phụ nữ, dẫn theo đứa nhỏ phải chịu bao nhiêu khổ cực, cũng là phụ nữ, mẹ hiểu rõ, con dâu, mẹ không thúc giục con, nhưng còn đừng vì thằng như Hạo Dương mà... không bao giờ kết hôn nữa. Ý của mẹ chính là con đừng kháng cự, nếu tới thì hãy tiếp nhận, đừng cự tuyệt, mẹ thương con.”

Ông Thẩm gật đầu, nói: “Mẹ con nói đúng.”

Khương Hồng Cầm rơm rướm nước mắt nhìn bà Trần, rót cục gạt đầu: “Mẹ, con hiểu, con sẽ thuận theo tự nhiên, mọi người đừng lo lắng cho con.”

Thắm Cảnh im lặng ngồi bên cạnh ăn com xong, đi vào phòng, Khương Hồng Cầm rửa chén xong, cầm bánh ga-to đi tới phòng Thắm Cảnh, gõ cửa một cái, rồi đi vào.

Thắm Cảnh dừng bút, mắt sáng nhìn bánh gato trên tay Khương Hồng Cầm.

Khương Hồng Cầm khẽ gõ vào ót Thắm Cảnh: “Đến, món con thích nhất đây.”

Thắm Cảnh tiếp nhận bánh gato, thấy Khương Hồng Cầm chuẩn bị rời đi, hần liền gọi lại: “Mẹ!”

Khương Hồng Cầm dừng chân: “Làm sao vậy?”

Thắm Cảnh im lặng mấy giây, mở miệng nói: “Mẹ, thật ra con không hề muốn có cha mới tẹo nào.”

Khương Hồng Cầm nghe vậy, đi tới, cầm tay Thắm Cảnh, gạt đầu nói: “Mẹ biết.”

“Thế nhưng, con không hi vọng mẹ vẫn như vậy, lúc đầu là do mẹ chọn sai người, mẹ chỉ làm việc mình nên làm. Hiện tại, ông ta đã có cuộc sống riêng của mình, mẹ không thể quẩn quít chuyện xưa mãi được. Mẹ nên bắt đầu cuộc sống mới của mình, mẹ muốn ở chung với ai cũng không thành vấn đề, con chỉ hi vọng mẹ chân chính bước tới, để người khác hâm mộ, ca ngợi mẹ là người giỏi giang. Trong mắt con, không một ai có thể sánh bằng mẹ, cho nên mẹ muốn làm gì, đều là chuyện của mẹ, mặc kệ như thế nào con đều ủng hộ.” Ánh mắt Thắm Cảnh rất sáng, bình thường hần ít nói chuyện, có lẽ những lời này hần giấu trong lòng rất lâu, hoặc là tiếc nuối với mẫu phi của mình.

Cuộc đời của hần vốn tràn ngập thù hận, áp lực. Chính Khương Hồng Cầm và những người khác đã rót âm áp và ánh sáng cho hần.

Đã từng... Hần ước rằng mình trở lại tiền triều để triển khai kế hoạch của mình, giờ đây, hần muốn ở lại nơi này để chân chính hiểu rõ ‘tế thủy trường lưu’ (*)

(*) Tình cảm không chớp nhoáng, dần nảy nở theo thời gian, từng chút, từng chút âm thầm đến khắc cốt ghi tâm.

“Lần này, ngàn vạn lần đừng nhìn sai người.” Hần nhìn gương mặt đầm nước mắt của Khương Hồng Cầm, vươn tay bé nắm chặt tay cô, cười cười: “Đến lúc đó, con sẽ giúp mẹ kiểm định, không phải đàn ông tốt, không thể cưới mẹ đi.”

Khương Hồng Cầm khóc rồi tinh mù mịt, xưa nay, cô chưa từng nghĩ sẽ nghe những lời này từ miệng con trai, cô gạt đầu, ôm Thắm Cảnh vào lòng, khóc không thành tiếng.

Hiếm khi viên mắt của Thắm Cảnh có chút ướt át.

Trầm... Rõ là quá âm áp rồi, bản thân cũng sắp cảm động đến rơi nước mắt (...)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Hoàng Thượng Vạn Tuế

Đến tổng công ty làm việc gần được nửa năm, không thể không nói Khương Hồng Cầm tài giỏi, rất nhanh được thăng chức lần hai, tiền lương gấp đôi lúc đầu mới đến công ty làm.

Phần lớn công nhân viên trong khâu nhỏ tuổi hơn Khương Hồng Cầm, mọi người đều biết cô có một đứa con và từng kết hôn, cho nên ai cũng gọi cô là chị Khương. Tính cách Khương Hồng Cầm rất tốt, trong khâu có rất nhiều người yêu thích cô, cô vốn có thói quen chăm sóc người khác, một số sinh viên mới tốt nghiệp có gì không hiểu, cô sẽ chủ động đến chỉ một chút... lâu dài, cô trở thành chị gái tri kỷ ở trong khâu.

Lúc ăn com trưa, Khương Hồng Cầm thường đem đồ thừa hôm qua ăn không hết làm com ăn. Mấy công nhân viên nữ trong công ty xúm lại, đơn giản chính là tám chuyện.

Này, một cô gái hay nói nhiều, đột nhiên hỏi: “Chị Khương, chị có biết Trương Nhan ở khâu tiêu thụ hay không?”

Khương Hồng Cầm gạt đầu, cô biết Trương Nhan là bạn gái của Thương Hợp Thuần, nghe nói hai người họ quen nhau ở nước ngoài, hiện tại rất tốt, trên cơ bản Khương Hồng Cầm luôn nhìn thấy Thương Hợp Thuần đến công ty đón Trương Nhan, có đôi khi còn cho người đưa thức ăn ngon cho Trương Nhan, tóm lại Thương Hợp Thuần có thể xưng là bạn trai hai mươi bốn hiểu.

Thình thoảng gặp Khương Hồng Cầm, Thương Hợp Thuần còn lễ phép chào hỏi.

Hiện giờ, Trương Nhan là quản lý khâu tiêu thụ, hai người bọn họ là đôi trai tài gái sắc trời sinh.

“Mọi người đều biết bạn trai của Trương Nhan là Thương Hợp Thuấn đúng không?”

Mấy người phụ nữ gật đầu.

“Tôi nói thật cho mọi người biết, tôi không thích Trương Nhan.” Một nữ nhân viên khác nói xen vào. (#Ngừ: Mị cũng chả thích con mẹ đó, edit tập trước thấy ghét rồi)

“Ài, tôi thấy toàn bộ công ty đều thích cô ta, có ghê gớm không chứ?”

Khương Hồng Cẩm nhủ mày, hỏi: “Không phải Trương Nhan rất tốt sao? Bộ dạng xinh đẹp, năng lực làm việc không tệ mà.”

“Ha ha, chị Khương, chị mới tới không lâu nên không biết đó thôi. Trương Nhan là nhờ ba của cô ta đi cửa sau mới được tuyển thẳng vào, ngay mặt mũi cũng không cần xem, trực tiếp được nhận làm nhân viên chính thức, thành tích hồi mới vào cực kì tệ nha, hơn nữa con người cô ta vô cùng kiêu ngạo, tôi có người bạn làm trong khâu tiêu thụ, nói Trương Nhan trong bộ tiêu thụ dùng mặt để làm việc, Chu Kinh Lí năm đó cũng chính là chủ quản Chu hiện tại, rất ưa thích.” Nghe cô gái này nói, Khương Hồng Cẩm không ngốc đến mức không nghe ra hàm ý trong đó.

Cô ăn cơm, cười nói: “Có thể là khá nuông chiều thôi.”

Cô gái kết kết hai tiếng, nói: “Lấy bản tính đại tiểu thư của cô ta, có người chịu được mới là lạ... Phụt, tôi quên mất, cô ta còn có anh bạn trai thiên tài nữa mà, thật không hiểu nổi, bạn trai cô ta mất bị mù hay sao, tự đứng lại coi trọng loại phụ nữ như thế. Đầu năm nay, đàn ông đều chỉ biết xem mặt thôi à?”

Khương Hồng Cẩm cười cười, không nói gì.

“Ai biết được, củ cải, rau xanh đều được yêu.”

“Nhưng, tôi muốn nói không phải là chuyện này, tôi nhìn lâu lắm rồi, tại đây đều là người kín miệng, tôi mới nói, tôi không phải chỉ thấy Trương Nhan và chủ quản Chu ở bên ngoài một lần đâu.”

Khương Hồng Cẩm bới xong bát cơm, cười nói: “Không chừng họ nói chuyện làm ăn.”

“Ài da! Chị Khương, có ai bàn công chuyện trong quán bar lúc mười một giờ đêm à?”

Khương Hồng Cẩm không nói gì.

“Vậy ý cô là, Trương Nhan và chủ quản Chu có một chân?” (*)

(*) Quan hệ mờ ám

“Hừ, nhỏ giọng chút đi, tôi cảm thấy chủ quản Chu rất chăm sóc Trương Nhan. Mặc dù chủ quản Chu sắp bốn mươi, nhưng người ta bảo dưỡng tốt, sửa sang trang phục một chút liền trẻ vài tuổi, năm xưa, không phải chủ quản Chu cũng là khẩu vị của cô sao?”

“Biến biến biến, tôi thích khẩu vị này, nhưng tôi không thích loại có vợ con.”

“Cô xem, lần đầu tôi bắt gặp chủ quản Chu và Trương Nhan, thành tích của cô ta liền càng ngày càng tốt, lần thứ hai tôi bắt gặp bọn họ, không bao lâu, cô ta liền thăng lên làm quản lý.”

“Trời ạ! Trong đầu Trương Nhan có bao nhiêu bệnh hử? Cứ nhiên cảm sùng anh bạn trai tốt như vậy?”

“Ha ha, cô không biết, mỗi lần nhìn thấy người đàn ông ở ngoài cổng kia, tôi liền cảm thấy tóc anh ta biến thành màu xanh hết rồi, thiên tài giàu có đẹp trai thì sao? Tôi thấy gương mặt đó, tám phần mười không phải thứ tốt đẹp gì rồi.”

Khương Hồng Cẩm đứng lên, cười cười, nói: “Tôi đi rửa bát, các cô trò chuyện vui vẻ.” Liền rời đi.

Mấy cô gái cũng không suy nghĩ gì, tiếp tục trò chuyện.

Cũng không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, buổi chiều khi Khương Hồng Cẩm thấy Thương Hợp Thuấn chờ Trương Nhan ở ngoài cổng, lòng cảm thấy có chút kì lạ, lúc thấy Trương Nhan, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn nôn.

Liền vội vàng rời đi, Thương Hợp Thuấn kêu hai tiếng, thấy Khương Hồng Cẩm không có quay đầu... Chần chờ vài giây, ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Trương Nhan.

Trương Nhan đen mặt, ngồi vào xe, không ngừng oán giận nói: “Một đám phụ nữ không tư chất ở trong công ty nói xấu sau lưng em, thật là ghê tởm, anh cũng vậy, năm đó không nhờ người giúp em kéo thành tích, anh không giúp, hiện tại hay rồi, bọn họ suốt ngày đem chuyện trước đây em không lập thành tích tốt ra để chế nhạo.”

Ánh mắt Thương Hợp Thuấn tối sầm, nói: “Từ lúc bắt đầu, anh đã cảm thấy em không thích hợp với ngành này, anh có thể giúp em như thế nào? Bề ngoài nhìn có vẻ tốt đẹp, trên thực tế chẳng có gì, cái này có gì tốt?”

Trương Nhan quay đầu, nhướn mày, cả giận: “Cái gì gọi là không thích hợp? Trước kia, em cùng anh đi học, thành tích của em cũng không kém anh bao nhiêu, năng lực của em cũng được nhiều người khẳng định, lúc đầu có lẽ không được, nhưng anh nhìn hiện tại đi, không phải em rất tốt đó sao? Hiện tại, em là quản lý rồi, anh đừng có nói mấy lời... khiến người ta mất hứng.”

Thương Hợp Thuấn không trả lời cô ta, thông thường hẳn hay lựa chọn im lặng.

Anh không hiểu, tại sao một người lại có thể thay đổi nhanh như vậy, sau khi Trương Nhan đi vào xã hội, tính cách liền thay đổi, càng ngày càng không ổn định, anh thừa nhận, bản thân mình thật muốn chết rồi, nhưng chưa từng nghĩ muốn buông tay.

Anh dời trọng tâm câu chuyện: “Tôi nay sinh nhật ba anh, anh hi vọng em có thể đến cùng.”

Trương Nhan dứt khoát trả lời: “Ngày hôm nay có việc, không đi được.”

Thương Hợp Thuấn siết chặt tay lái, nói: “Chuyện gì?”

Trương Nhan nói: “Có việc! Chuyện của em nhiều như vậy, em phải báo cáo hết với anh sao? Thương Hợp Thuấn, anh ngừng được voi đòi tiên đi.” Cô ta càng nói càng tức, sao đó lớn tiếng kêu: “Anh dừng xe, tự em về.”

Thương Hợp Thuấn há mồm muốn nói gì đó.

Trương Nhan lại nổi giận, nhấn mạnh: “Mau một chút!” (#Ngữ: hẹn đi với trai chứ gì)

Nhìn bóng lưng Trương Nhan rời đi, Thương Hợp Thuấn dùng tay đập vào vô lăng.

Anh, là thiên tài trong miệng mọi người. Gặp Trương Nhan, anh lại cam tâm tình nguyện làm một tên ngu si, anh nghĩ rằng mình thỏa hiệp có thể khiến Trương Nhan quay đầu lại. Kết quả, chỉ là ý nghĩ của riêng mình.

...

Khương Hồng Cẩm không ngờ thiên hạ lại có chuyện xui xẻo mà trùng hợp như thế. Buổi tối, lúc cô dẫn Thẩm Cảnh và Tống Hiểu Hoa đi dạo phố, lúc ba người ở ngã tư, đột nhiên một chiếc Audi vượt đèn đỏ, đâm thẳng về phía ba người bọn họ, Thẩm Cảnh và Tống Hiểu Hoa đi ở phía trước, Khương Hồng Cẩm chẳng suy nghĩ nhiều, kéo hai đứa trẻ qua, bản thân bị đuôi xe hất vào bên đường.

Tống Hiểu Hoa trợn tròn mắt, nước mắt lập òp rớt ra, chạy đến bên người Khương Hồng Cẩm, khóc lớn.

Mọi người chung quanh chưa kịp hồi hồn, thân thể Thẩm Cảnh run lên, quay đầu kêu to: “120! 120! Gọi điện thoại cho 120!!!”

Tiếng gọi này thành công khiến mọi người hoàn hồn, vội vã cầm liền thoại bấm số.

Trên chiếc xe Audi, thật lâu không có người xuống xe. Tám phần mười là sợ choáng váng, cho đến khi xe cứu thương tới, hai người mới sợ hãi bước xuống xe. Khương Hồng Cẩm được đưa lên băng-ca xe cứu thương, cũng may, bác sĩ chẩn đoán bị thương nhẹ. Đường như bị gãy xương bàn chân, cụ thể như thế nào thì đến bệnh viện mới biết được. Khương Hồng Cẩm vẫn đỡ dành hai đứa nhỏ, nhưng sắc mặt không quá tốt.

Chu Vũ và Trương Nhan xuống xe, sợ tới mức nói không nên lời. Cảnh sát suy đoán, hai người bọn họ uống không ít rượu.

Trước khi Thẩm Cảnh lên xe, quay đầu liếc nhìn hai người bọn họ, đáy mắt hẳn lướt qua một tia tàn bạo, đối diện với Trương Nhan, Trương Nhan không nhận được rung mình.

Ánh mắt đứa bé này nhìn cô ta, giống như dùng dao lăm trì cô ta.

Thật đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Edit: Tịch Ngữ

Chu Vũ và Trương Nhan từ nhà hàng đi ra, cả hai uống không ít rượu, cảm thấy khoảng cách từ nhà hàng đến lộ không xa, lái cẩn thận một chút sẽ không sao, ai biết đột nhiên phanh không ăn, lúc đèn tới đèn đỏ, lái xe Chu Vũ đạp mấy lần cũng không ngừng, trái lại còn chạy nhanh hơn trước.

Hai người không ngờ rằng, trận tai nạn này sẽ thay đổi cuộc đời bọn họ.

Sau khi Khương Hồng Cẩm được đưa vào bệnh viện, tiến hành kiểm tra tổng quát, cuối cùng may mắn chỉ bị thương ngoài da và nứt xương mắt cá chân thì không có gì lớn, điều trị xong được chuyển đến phòng bệnh.

Tổng Hiệu Hoa ở bên cạnh không nhịn được khóc, bé còn nhớ một màn kinh hồn vừa rồi, nếu không phải Khương Hồng Cẩm phản ứng mau lẹ, có lẽ bây giờ...

Thẩm Cảnh siết chặt quả đấm, lặng lẽ đứng bên người Khương Hồng Cẩm, nhìn chân Khương Hồng Cẩm được bó bột, oán hận tàn nhẫn từ đáy lòng không nhịn được xông lên.

Đi chết đi! Đi chết đi! Tại sao hai người kia không bị đâm chết đi!

Hai tay hấn run lên, tàn ác giấu trong đáy lòng giống như lửa hừng hực thiêu đốt, nhưng mà... hấn hiểu, hiện tại hấn không thể làm gì được.

Hấn không còn là Phật Vũ Vương quyền khuynh thiên hạ như xưa, cũng không thể nắm giữ sinh mạng của người trong thiên hạ trong tay, cho tới bây giờ, thậm chí không thể đem hai tên tiện nhân kia giết ngay!

Bàn tay còn đọng máu đặt lên trán Thẩm Cảnh, Khương Hồng Cẩm nhẹ giọng nói: “Thẩm Cảnh, mẹ không sao, đừng lo lắng, hiện tại mẹ cảm thấy rất tốt.”

Lòng ngực giống như được rót hơi thở mát lạnh vào, hấn giờ mắt nhìn gương mặt đầy ý cười của Khương Hồng Cẩm, cảm xúc dần bình ổn lại.

Đám người Phương Văn, Tống Đông, bà Trần, ông Thẩm vội vàng vàng chạy đến, bà Trần vừa nhìn thấy Khương Hồng Cẩm trên giường bệnh, đôi mắt vốn ướt lệ liền chảy nước mắt, khăn trương hỏi thăm

Một đám người thật lòng quan tâm Khương Hồng Cẩm, Phương Văn nhìn Tống Hiệu Hoa hoàn toàn không bị thương, nước mắt không ngừng tuôn ra nói: “Rất cảm ơn chị, cảm ơn chị, cảm ơn...”

Tống Đông ôm cô vợ khóc không thành tiếng, cũng luôn miệng nói cảm ơn.

Trái lại, Khương Hồng Cẩm rất bình tĩnh, sau cùng, cô còn an ủi người bạn đang xúc động của mình, cô cảm thấy một đám người lớn không như mà khóc nhè, thật là đáng yêu quá đi!

Ông Thẩm tức giận quát to: “Rốt cuộc là cháu của con rùa nào dám đụng con dâu nhà chúng ta.”

Thẩm Cảnh trả lời: “Có hai người, nam chừng ba mươi bốn tuổi, nữ chừng hai mươi, hiện tại chắc đang ở đồn cảnh sát.”

Ông Hoàng chau đôi chân mày rậm, nói: “Đi! Chúng ta đi tìm bọn họ tính sổ!”

Khương Hồng Cẩm muốn nói gì đó, bà Trần xen ngang: “Con dâu, con đừng xía vào, con ngoan ngoãn nằm ở đây chờ, cha con có chừng mực mà.”

Đừng thấy ông Thẩm hiện tại suốt ngày đánh mặt chược, lúc còn trẻ ông cũng được coi là nhân vật số một, ông từng làm quan trong chính phủ, từng dẫn dắt... Ông quen biết cũng không ít, nhớ năm đó ông cũng là nhân vật vang dội.

Vốn dĩ ông Thẩm và Tống Đông cùng đi, nhưng ông Thẩm vừa định đi thì Thẩm Cảnh kéo lại, sống chết gì cũng muốn đi theo, ông Thẩm nhủ mảy: “Con nít con nôi đi theo làm gì?”

Thẩm Cảnh chống lại ông Thẩm, nói: “Cháu là đương sự, hiện trường xảy ra chuyện gì cháu hiểu nhất, mang theo cháu nhất định có chỗ dùng.”

Tống Đông nhìn ông Thẩm một chút, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, hiển nhiên anh rất kinh ngạc với những lời Thẩm Cảnh nói, nhưng ông Thẩm đã quen rồi, ông gật đầu, liền dẫn Thẩm Cảnh theo.

...

Đồn cảnh sát, Chu Vũ bị thu hồi bằng lái, nộp phạt, còn bị tạm giam, thế nhưng Trương Nhan vì không có lái xe, mặc dù có uống rượu nhưng chuyện này không liên quan gì đến ả, lập hồ sơ xong sau đó được rời đi.

Trương Nhan muốn mau chóng thoát thân, cho nên đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên người Chu Vũ, đại khái nói là Chu Vũ có tình ý với ả, ả một mực cự tuyệt, hôm nay thật sự không thoát thân được, cho nên mới đi dùng cơm với gã, không ngờ Chu Vũ uống rượu còn đụng người ta.

Chu Vũ không ngờ Trương Nhan phản pháo cắn ngược gã một ngụm, uống công lúc đầu gã còn che chở cho ả.

Trương Nhan đang muốn lên lút bỏ đi, với Chu Vũ vội vã đi tới, vừa thấy Trương Nhan không thêm nói lời nào liền bạt tai trước, lớn tiếng mắng sau: “Con mẹ nó! Đồ gái **** không biết xấu hổ, tao còn tưởng Chu Vũ bị làm sao, làm nửa ngày mới biết, gã với hạng người không biết xấu hổ như mày ở

chung một chỗ.”

Trương Nhan bị đánh sưng mặt, ả còn chưa kịp phản ứng, chờ lấy lại tinh thần, ả có giận không chịu được, từ nhỏ đến lớn ả chưa từng chịu uất ức như vậy, trực tiếp nhào qua, cào người đàn bà kia.

“Mày dám đánh tao! Mày dám đánh tao! Ba mẹ tao còn chưa từng đánh tao!”

Người đàn bà kia cười lạnh: “Mẹ nó! Tao thay ba mẹ mày đánh con tiện nhân là mày! Nếu ba mẹ mày biết họ sinh ra đứa con gái như mày, nói không chừng đã đánh chết mày từ lâu rồi!”

Hai người đàn bà choảng nhau, cảnh sát vội can thiệp: “Chuyện nhà các người muốn giải quyết thì ra bên ngoài, nơi này là đồn cảnh sát, không phải nơi để các người cãi lộn đánh nhau.”

Cái gọi là đuổi kịp không bằng tới đúng lúc, nhóm người ông Thẩm vừa tới đã thấy cảnh náo nhiệt này, ông Thẩm cười nói: “Ai da! Ở đây đang đánh nhau à?”

Thẩm Cảnh nhìn bộ dạng tóc tai rối bời của Trương Nhan, chỉ vào ả nói: “Chính cô ta, đi cùng còn có một người đàn ông.”

Trương Nhan nhìn Thẩm Cảnh, mắt trừng lớn, đây không phải thằng nhóc ở hiện trường tai nạn sao?

Cảnh sát hỏi: “Các người là ai?”

Ông Thẩm nói: “Chúng tôi là người nhà của Khương Hồng Cẩm, cô gái này có phải là người đi cùng với một người đàn ông nữa, đúng không?”

Cảnh sát gật đầu, nói: “Đúng đó, nhưng cô ta không phải người lái xe...”

“Không phải! Chú cảnh sát, là cô ta lái xe đụng mẹ cháu!” Thẩm Cảnh đột nhiên há mồm chỉ vào Trương Nhan nói.

Trương Nhan sững sốt, sau đó, liền kích động: “Thằng nhỏ này nói bậy gì đó! Rõ ràng là Chu Vũ lái xe, liên quan gì đến tao!”

Cảnh sát nhú mày, cúi đầu hỏi: “Bạn nhỏ, cháu nói cho chú biết, sao cháu lại biết được?”

Kỳ thật, đúng là Trương Nhan lái xe, sau khi xảy ra tai nạn, Trương Nhan và Chu Vũ không xuống xe ngay, đó là do Chu Vũ nóng lòng bảo vệ người đẹp, cứ nhiên đổi vị trí cho nhau, chuyện xảy ra rất đột ngột, cho nên sự chú ý của mọi người đều tập trung vào nạn nhân là Khương Hồng Cẩm, không ai nhìn thấy, chỉ có Thẩm Cảnh luôn nhìn chăm chăm vào hai người trong xe, vừa vặn cửa sổ xe có khe hở, hắn liền nhìn thấy hoạt động của bên trong xe, vốn dĩ người mặc áo đỏ ngồi ở vị trí cạnh ghế lái...

Trương Nhan còn cho rằng không ai phát hiện, lại không biết rằng mọi chuyện đều lọt vào mắt Thẩm Cảnh.

Trương Nhan kích động phản bác: “Nó mới bao lớn, có thể biết cái gì, còn bày đặt lên mặt, trời tối như vậy có thể thấy được cái gì?”

Vợ Chu Vũ ồm một tiếng, ngồi bệt xuống đất khóc bù lu bù loa, cô ta khóc cái gì? Cô ta khóc cho mình, khóc cho người chồng có mối quen cũ của mình, ấy vậy mà gã lại nhận tội thay cho người đàn bà này.

Đạo cao một thước, ma cao một trường, Trương Nhan còn cho rằng mình có thể thoát tội, nhưng cho dù không có Thẩm Cảnh, cũng sẽ có người khác nhìn thấy sự việc, cuối cùng bại lộ chỉ là vấn đề thời gian.

Cuối cùng, Chu Vũ thừa nhận bản thân có giúp che giấu sự thật.

Ba mẹ của Trương Nhan liền chạy tới, bọn họ đều biết chuyện của con gái, mẹ ả tức giận mà ngắt xiu, ba ả mắng to nói sẽ không xen vào chuyện ả nữa.

Trong lòng ả ta tâm tâm niệm niệm cái pháo cứu mạng, Thương Hợp Thuấn, đến sau cùng cũng không xuất hiện một lần.

Trương Nhan bị kết án bốn tháng tù giam, phạt tiền mấy nghìn nguyên, bồi thường toàn bộ tiền chữa bệnh và phí tổn thất tinh thần cho Khương Hồng Cẩm, không còn công việc, danh tiếng lại thất, vốn là con gái cưng của trời hiện tại rơi vào hoàn cảnh này, đúng là tự làm tự chịu.

Còn Chu Vũ bị tạm giam một tháng, phạt tiền một nghìn nguyên, công ty cũng khai trừ gã, sau khi ra tù, vợ gã âm ỉ đòi li hôn, nói chung là không được sống yên.

Như vậy... Thương Hợp Thuấn thì sao?

Anh tiếp tục sống cuộc sống của mình, đồng thời trong thời gian Khương Hồng Cẩm bị thương, thường xuyên đến thăm, tựa như không có chuyện gì.

Khương Hồng Cẩm đã nói vài lần, nhưng Thương Hợp Thuấn vẫn quyết làm theo ý mình, cô nghĩ tám phần mười là do Thương Hợp Thuấn còn yêu Trương Nhan, cho nên làm mọi chuyện để chuộc tội thay Trương Nhan.

Thật đáng tiếc, rõ ràng hai người bọn họ rất xứng đôi, bây giờ lại biến thành như thế này, thật là tự làm bậy không thể sống.

Lại nói, lúc Khương Hồng Cẩm nằm viện còn có một chuyện xảy ra.

Đó chính là chuyện sau khi Chu Vũ ra tù, đột nhiên mang theo bọc lớn bọc nhỏ thuốc bổ đến thăm Khương Hồng Cẩm, ngoài miệng thì nói đến thăm Khương Hồng Cẩm và xin lỗi cô, trên thực tế là tới tìm Thương Hợp Thuận.

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Edit: Tịch Ngừ

Sau giờ học, Thẩm Cảnh sẽ đến thăm Khương Hồng Cẩm, cô y tá ở bên cạnh mỗi khi thấy hân đến liền đi qua, hình như cô này rất thích hân, động một chút là cười chốc hân, khen hân giống phiên bản người lớn thu nhỏ, thấy Thẩm Cảnh muốn gọt táo cho Khương Hồng Cẩm, cô y tá liền chủ động qua giúp đỡ.

Không thể không thừa nhận, giá trị của nhan sắc chính là tiền vốn.

Sau đó, Thẩm Cảnh nói cảm ơn với cô y tá, cảm táo đã gọt xong đưa cho Khương Hồng Cẩm, Khương Hồng Cẩm vui mừng nhận lấy táo, xoa đầu hân.

Đúng lúc Chu Vũ tới, tay cầm túi lớn túi nhỏ đi đến.

Lúc Thẩm Cảnh thấy Chu Vũ, ánh mắt tối sầm lại, hân không nói gì.

Khương Hồng Cẩm thấy Chu Vũ, hơi nhủu mày, nửa tháng nay, người đàn ông luôn biết chăm sóc chính mình lại tiêu tụy đến không chịu nổi, tóc bạc không ít, đâu còn bộ dạng hăng hái như trong công ty, tây trang trên người cũng có nhiều nếp nhăn, gã cười gượng gạo với Khương Hồng Cẩm, sau đó nói: “Xin chào, tôi là Chu Vũ. . . Khương nữ sĩ, chuyện ngày trước tôi xin lỗi, thật sự xin lỗi.”

Khương Hồng Cẩm chần chờ một chút, sau đó nói: “Anh tới nơi này có chuyện gì không?”

Chu Vũ đặt thuốc bổ xuống, cười giả lả: “Tôi tới thăm cô một chút, bày tỏ sự áy náy của mình.”

Khương Hồng Cẩm nhìn quả biếu lắc đầu, nói: “Lời xin lỗi của anh, tôi nhận. Những món này rất quý, anh mang về thì hơn.”

Chu Vũ vội nói: “Không đắt cũng không quý, đây đều là tấm lòng của tôi.”

Khương Hồng Cẩm không nói gì, bởi vì cô biết Chu Vũ muốn nói lại thôi, đại khái có dụng ý khác, đến thăm chỉ là viện cớ, thực tế không biết vì chuyện gì mà đến.

Cô đành làm bộ coi như không thấy bộ dạng lúng túng của Chu Vũ, tiếp tục ăn táo của mình, Chu Vũ xấu hổ đứng ở đó, rồi rầm nửa ngày, cuối cùng nói ra nguyên nhân: “Cái đó. . . Khương nữ sĩ, tôi nghe nói. . . Thương Hợp Thuận thỉnh thoảng đến thăm cô, hôm nay hân có đến không?”

Cuối cùng Khương Hồng Cẩm cũng hiểu, thì ra tới tìm Thương Hợp Thuận, cô nhủu mày: “Thương Hợp Thuận có tới hay không là việc của anh ấy, có liên quan gì tới tôi?”

Chu Vũ chà xát tay, nói: “Việc này. . . Tôi đi đến trường tìm Thương Hợp Thuận, bảo vệ không cho tôi vào, rồi vô đường cùng tôi chỉ có thể tới phiền cô, tôi nghe nói từ lúc cô bị tai nạn hân thường hay đến thăm cô, tôi nghĩ tám phần mười là vì Trương Nhan. . .”

Khương Hồng Cẩm ngắt lời Chu Vũ, nói: “Trương tiên sinh, rốt cuộc anh tới đây vì chuyện gì?”

Chu Vũ thấy Khương Hồng Cẩm nói thẳng, liền nói: “Tôi nói huych toẹt luôn vậy, nhờ cô giúp tôi liên lạc với Thương Hợp Thuận. . .” Gã cười khổ: “Vì hân ta mà hiện tại tôi không tìm được việc làm, vợ con ly tán.”

Khương Hồng Cẩm biết rõ đầu đuôi chuyện này, nghe Chu Vũ nói như vậy, nghĩ lại có chút chần chọc, nhớ lại bản thân, liền nói: “Anh luôn miệng nói vì thầy giáo Thương nên vợ con anh mới rời bỏ anh, sao không suy nghĩ về một chút chuyện tán tận lương tâm mình từng làm?”

Chu Vũ sững sốt, nhìn người phụ nữ vốn dịu dàng, ôn hòa ngồi trên giường bệnh, ánh mắt đột nhiên bén lửa giận, gã mới nhớ, dường như chồng Khương Hồng Cẩm có bồ nhí nên đã ly hôn với cô, nhìn đi, đơn giản chính là cầm đá đập chân mình.

“Cô đừng nóng, cô đừng nóng, tôi không cầu xin gì khác, tôi chỉ muốn nói chuyện với Thương Hợp Thuận, tôi chỉ muốn biết phải làm sao hân mới chịu buông tha cho tôi. Bây giờ, tôi thật sự bị chúng bạn xa lánh, đã đi vào ngõ cụt rồi.” Chu Vũ đau khổ cầu xin, làm như gã mới thật sự là người chịu khổ

nhieu nhất.

“Xin lỗi, tôi thật sự không giúp được gì. Cảnh ngộ anh gặp là do anh gieo gió gặt bão, nếu có can đảm làm, như vậy anh phải có can đảm thừa nhận hậu quả.” Thái độ Khương Hồng Cầm rất kiên quyết.

Chu Vũ không ngờ Khương Hồng Cầm nói chuyện tuyệt tình như vậy, sắc mặt gã cũng chẳng còn tươi được nữa: “Không giúp thì thôi! Hiện tại tôi đã hiểu, chẳng trách chồng cô vứt bỏ cô theo người đàn bà khác, cái loại đàn bà không nói chuyện nhân tình, nếu tôi là chồng cô, tôi cũng không muốn loại đàn bà như vậy.”

Y tá ở bên cạnh thấy tình huống không thích hợp, bước lên.

Chu Vũ giận dữ mấy ngày nay cuối cùng bạo phát, gã nói: “Ha ha, từ khi cô nằm viện Thương Hợp Thuận thường đến thăm, ngay cả chuyện Trương Nhan cũng mặc kệ, tôi không tin hẳn có lòng tốt, hay là các người đã sớm thông đồng ở chung với nhau? Ha ha, nghĩ lại, Trương Nhan thật là đáng thương, một lòng chờ đợi Thương Hợp Thuận giúp cô ta một tay, kết quả là Thương Hợp Thuận đã sớm tìm được người có thể làm... Mẹ nó!!!” Lời chưa hết, đột nhiên Chu Vũ hét lên.

Không biết Thẩm Cảnh đi tới phía sau gã từ bao giờ, một cước đạp vào đũng quần gã.

Chu Vũ bị đau, muốn bắt lấy Thẩm Cảnh, nhìn Thẩm Cảnh không tránh né, chờ đến khi gã tới gần, Thẩm Cảnh cầm dao gọt táo, nhìn Chu Vũ cười cười, buông lỏng tay.

Chu Vũ sùng sốt, chỉ thấy dao kẻ sát vào ống quần của gã, may là tránh mau, bằng không mũi dao đã đâm vào lưng bàn chân hẳn.

Đáy mắt Thẩm Cảnh hiện lên tia tức giận, vội vã chạy đi, nói: “A! Sao con dao lại rớt...”

Làm như không phải bé đưa con dao qua, Chu Vũ chưa tỉnh hồn, gã tuyệt đối không nhìn lầm, lúc này đứa nhỏ này cố ý, mũi dao rơi thẳng tắp vào chân gã mà.

Y tá ở bên cạnh lên tiếng: “Bây giờ mời anh ra ngoài, anh như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến bệnh tình của bệnh nhân.”

Chu Vũ quay đầu nhìn về Thẩm Cảnh, thấy Thẩm Cảnh nhếch môi cười với gã, bộ dạng ngây thơ rục rờ.

Đúng lúc này, ngoài cửa xuất hiện một bóng người, Thương Hợp Thuận tựa vào khung cửa, đẩy gọng kính nói: “Anh tìm tôi thì tìm, cần gì phải quấy rầy người khác.”

Chu Vũ nghe vậy liền xoay người qua, vừa thấy Thương Hợp Thuận liền kích động, gã vọt tới: “Thương Hợp Thuận.”

Thương Hợp Thuận nói: “Nơi này là bệnh viện, nếu anh không muốn bị bảo vệ mời ra khỏi thì theo tôi ra ngoài.”

Chu Vũ vẫn còn sợ hãi nhìn thoáng qua Khương Hồng Cầm và Thẩm Cảnh, gật đầu, đi ra ngoài.

Thương Hợp Thuận quay đầu chào Khương Hồng Cầm, biểu thị áy náy.

...

Khương Hồng Cầm nhìn dao nằm trên đất, nhớ lại chuyện vừa rồi, cô nhún mày hỏi: “Thẩm Cảnh, sao dao lại trên tay con?”

Thẩm Cảnh nghiêm túc nói: “Ta muốn gọt táo cho mẹ, nhưng gã tới, còn nói những lời bậy với mẹ, con muốn trút giận giùm mẹ thôi.”

Khương Hồng Cầm lắc đầu, nói: “Lần sau đừng làm việc lỗ mãng như vậy, không có xảy ra chuyện gì là may rồi, ngộ nhỡ làm người ta bị thương thì sao? Con nhớ là dao là thứ đồ rất nguy hiểm, sau này không được đụng vào, biết không?”

Thẩm Cảnh gật đầu.

Kỳ thật, cho dù mũi dao đâm vào lưng bàn chân Chu Vũ, là chuyện hán tính toán, hẳn chỉ muốn dùng gây ông đập lưng ông. Nếu Chu Vũ và Trương Nhan khiến chân Khương Hồng Cầm bị thương, vậy nên cho gã cảm nhận mùi vị chân bị thương cũng không quá đáng.

Hắn vốn không phải hạng người hiền lành, bởi vì sống bên cạnh Khương Hồng Cầm, tính cách hắn thu liễm không ít, nhưng có người giẫm lên mặt mũi của hắn, đừng trách hắc độc ác.

...

Ra khỏi bệnh viện, Thương Hợp Thuận dừng bước: “Gần đây có một nhà hàng không tệ.” Hắn nói xong, liền đi về hướng đó.

Chu Vũ nhìn hắn mà thấp thỏm, hoảng hốt, gã không biết Thương Hợp Thuận suy nghĩ cái gì, tuổi này nói nhẹ thì là người đàn ông thần đồng, không ai biết bối cảnh của hắn, nhưng có thể khiến gã lên bờ xuống ruộng như thế này, ắt hẳn không đơn giản chỉ là giáo viên tiểu học.

Gã nói: “Thương Hợp Thuận, tôi tới tìm anh không phải để ăn.”

Thương Hợp Thuấn nhìn gã nói: “Theo tôi biết, trong người anh không có tiền mặt, có thể ngay cả ngày mai cũng không chống đỡ nổi.”

Chu Vũ nuốt nước bọt, im lặng.

Ngồi trong nhà hàng, trên bàn đều là món ngon, Chu Vũ nhìn xuống ý thèm ăn, ngẩng đầu nhìn Thương Hợp Thuấn hoàn toàn không có ý muốn nói chuyện, cuối cùng gã không kiên nhẫn được nữa: “Thương Hợp Thuấn, chúng ta nói trắng ra, rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Thương Hợp Thuấn ngược mắt nhìn gã, cười cười: “Cái gì như thế nào? Tôi có làm cái gì sao?”

Chu Vũ đập bàn: “Đừng có giả bộ! Từ khi tôi bị công ty khai trừ, tìm việc khác, mặc kệ là công việc gì, người ta đều không muốn nhận tôi, sau đó, có người quen nói với tôi, có người cố ý làm khó, tôi nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có anh.”

Thương Hợp Thuấn đáp: “Chu Vũ, thanh danh của anh trong giới làm việc thối không chịu nổi, anh nghĩ có công ty nào dám thuê anh ư?”

Chu Vũ nói: “Anh nói vậy, lấy lý lịch và sự từng trải của tôi, làm sao không có công ty nhận chứ!!! Thương Hợp Thuấn, bây giờ anh muốn tôi sống không yên, không lẽ anh muốn ép chết tôi mới vừa lòng?”

Thương Hợp Thuấn cầm tách trà uống một ngụm: “Tôi à, chỉ cần thấy một vài người hoặc đồ vật bẩn thỉu trong thành phố A liền chịu không nổi, cho nên trừ khi thứ bẩn thỉu đó biến mất, tôi mới vui vẻ.”

Chu Vũ nghe xong, tức tối: “Nói chung, mày không muốn để tao sống khá giả phải không?”

Ánh mắt Thương Hợp Thuấn dần tối xuống, hắn nói: “Muốn trách thì trách chính anh, giữ khuôn giữ phép làm chủ quản không chịu, cố tình lại sắp thành một khối với Trương Nhan, anh có từng suy nghĩ về những việc mình làm chưa? Sự kiên nhẫn của tôi bị mài mòn hết rồi.”

Chu Vũ kích động: “Mày bị điên hả? Mày muốn ép chết tao mới cam lòng sao?”

Thương Hợp Thuấn đứng lên, lạnh lùng nói: “Tôi nói thẳng, anh mau chóng rút xa một chút, đừng để tôi nhìn thấy, cũng đừng nghĩ tới chuyện trả thù hay gì đó, càng đừng đi quấy rối những người không liên quan. Nếu anh cảm thấy không có ngày nào được sống yên, tôi có cả đồng biện pháp có thể khiến anh vào ngục giam làm bạn với Trương Nhan.”

“Mày...” Chu Vũ tức giận đến run người.

Thương Hợp Thuấn châm dứt nọ nần, nói: “Ăn thật ngon! Tóm lại, đây là bữa ăn cuối cùng của anh ở thành phố A này.”

Dứt lời, liền rời khỏi nhà hàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Một tháng sau, Khương Hồng Cầm trở lại công ty làm việc, nhân viên trong bộ phận thấy cô như thấy người thân, bắt đầu hỏi lung tung. Lúc cô nằm viện bọn họ thường kết bạn đến thăm cô, sau khi cô trở về lại được vây quanh an ủi, biếu quà đủ loại.

Đương nhiên, chuyện khiến cô bất ngờ nhất là, lúc cô nằm viện, Thương Hợp Thuấn từ giáo viên tiểu học đến công ty cô làm nhân viên bộ tiêu thụ.

Trong lúc Khương Hồng Cầm nằm viện, quan hệ với Thương Hợp Thuấn và cô thay đổi không ít, cho nên khi gặp Thương Hợp Thuấn, cô liền hỏi thẳng: “Sao cậu lại ở đây? Không phải công việc trong trường tiểu học rất tốt sao?”

Thương Hợp Thuấn đẩy gọng kính một cái: “Thay đổi công việc để tự thử nghiệm một chút.”

Khương Hồng Cầm hoàn toàn không hiểu nổi mạch não của Thương Hợp Thuấn, đầu tiên là từ bỏ tiền đồ sáng lạn ở nước ngoài về nước làm thầy giáo tiểu học, khi đã gây dựng được danh tiếng trong dạy học, lại quay về công ty làm công nhân viên nho nhỏ, đúng là muốn làm gì thì làm vậy mà, cô thật sự không hiểu nổi thể giới của người trẻ tuổi.”

Khương Hồng Cầm thở dài một hơi, cảm thấy mình già rồi.

Tóm lại chuyện của Thương Hợp Thuấn, Khương Hồng Cầm sẽ không ngăn cản hay nhúng tay vào, hắn muốn làm gì là chuyện của hắn, không liên quan gì đến cô.

Hiện tại, cô đặt hết chú ý vào Thẩm Cảnh.

Sau khi Thẩm Cảnh học xong lớp bốn, liền nhảy một lớp, trực tiếp lên lớp sáu, bây giờ chuẩn bị sang tháng sáu, đứa nhỏ sắp sửa thi vào trung học, sự chú ý của mọi người đều đặt lên người bé. (*)

(*) Tiểu học bên Trung Quốc là 6 năm.

Trọng tâm câu chuyện lại chuyển đến Thẩm Cảnh thi trung học.

Mấy trường trung học ở thành phố A cũng không phải tốt lắm, lấy thành tích của Thẩm Cảnh, giáo viên chủ nhiệm và Thương Hợp Thuận đều đề nghị nên cho Thẩm Cảnh đi tỉnh khác học tập. Dù sao thì đối với đứa nhỏ, tri thức trung học và cao trung (*) so với tiểu học khó hơn nhiều. Quá trình học tập ở giai đoạn cũng có ảnh hưởng rất lớn đối với tương lai của đứa nhỏ, đứa nhỏ này vốn thông minh, nên ra bên ngoài học tập thêm nhiều kiến thức mới. Gần đây, trường trung học X ở thành phố B rất có tiếng, trung học cơ sở cũng có thể thăng lên cao trung; mỗi năm, số người cử đi học cũng đứng hàng toàn quốc.

(*) Trường trung học bậc cao đẳng

Thẩm Cảnh từng bốn năm lần đoạt giải nhất nhì các cuộc thi Olympic toán học quốc gia, trường học lựa chọn học sinh sẽ cân nhắc chuyện này... Cho nên, đối với Thẩm Cảnh mà nói rất có lợi.

Thái độ Khương Hồng Cầm là ủng hộ Thẩm Cảnh, có thể vào trường học tốt đương nhiên rất tốt, đồng thời ở bên ngoài cũng có thể tự rèn luyện bản thân.

Nhưng, bà Trần không muốn như vậy, bà cảm thấy Thẩm Cảnh tốt nghiệp tiểu học xong cũng chỉ mới chín tuổi, một đứa nhỏ chín tuổi đi xa học tập, không ai ở bên cạnh chăm sóc, phải chịu bao nhiêu cực khổ, tóm lại bà nhìn không được, tuyệt đối không đồng ý.

Bà nghĩ như vậy không phải không có nguyên nhân, đứa nhỏ mới bấy lớn thì hiểu cái gì, nếu hiện tại Thẩm Cảnh mười hai tuổi, có lẽ bà sẽ đồng ý, nhưng bây giờ Thẩm Cảnh quá nhỏ, để đứa nhỏ lẻ loi một mình đến nơi xa lạ, nếu bị bắt nạt thì làm sao. Dù Thẩm Cảnh có là thần đồng nhưng bé vẫn là đứa trẻ, luôn sống bên cạnh bọn họ, ngay cả cuộc sống sinh hoạt hằng ngày cũng không tới lượt bé làm, tóm lại bà không đồng ý.

Ông Thẩm giữ thái độ trung lập, đứa nhỏ lựa chọn như thế nào, ông cũng ủng hộ.

Cuối cùng, ba người quyết định, xem suy nghĩ của Thẩm Cảnh.

Người lớn xoắn xuýt nửa ngày, Thẩm Cảnh hoàn toàn không đề ở trong lòng, hắn chỉ thuận theo tự nhiên, nói chung đối với hắn đều giống nhau, hắn thi đậu thì đi lên đó, thi không đậu thì học ở bản địa.

Chỉ là, chuyện duy nhất khiến hắn không yên lòng chính là Tống Hiểu Hoa.

Tống Hiểu Hoa vẫn cho rằng sau khi tốt nghiệp tiểu học, cũng sẽ học chung trường với hắn, cho dù hai người không học cùng trường cũng có thể thường gặp mặt nhau.

Bé vẫn luôn nghĩ như vậy.

Theo tuổi tác tăng trưởng, Tống Hiểu Hoa càng ý lại vào Thẩm Cảnh, thay vì nói hai người là thanh mai trúc mã, còn không bằng nói một tay Thẩm Cảnh chăm sóc Tống Hiểu Hoa, hắn vẫn phụng Tống Hiểu Hoa trong lòng bàn tay, không muốn thấy bé chịu bất kì uất ức gì, ngộ nhờ sau khi tốt nghiệp phải đi xa, Tống Hiểu Hoa phải làm sao đây?

Thẩm Cảnh cảm thấy mình sắp trở thành mẹ của Tống Hiểu Hoa rồi, mấu chốt là hắn từng không muốn gặp Tống Hiểu Hoa, hiện tại trở thành như vậy... Thế nhưng, mỗi lần Tống Hiểu Hoa giỡn già gọi tên mình, hắn liền không có biện pháp, đưa mắt nhìn khắp tiền triều chưa từng có cô gái nào khiến hắn như vậy.

Về phần vì sao? Chính hắn cũng không rõ, vì vậy liền cố gắng quên những chuyện nhỏ nhặt này.

“He he, Thẩm Cảnh, vợ bé nhỏ của cậu tới tìm kìa.” Bạn cùng bàn quay sang nháy mắt, vỗ vỗ vai hắn.

Lớp sáu, phần lớn đứa nhỏ đều mười hai tuổi, khái niệm nam nữ khác biệt ngày càng rõ ràng, đề tài trò chuyện về các trò chơi của nam sinh biến thành cô bé nào xinh nhất lớp, thậm chí nhiều nam nữ đều hết sức mập mờ, nam sinh dừng cảm sẽ hô to thích bạn gái nào đó trong lớp học.

Mặc dù Thẩm Cảnh nhỏ hơn bọn hắn, nhưng bọn hắn đã sớm xem Thẩm Cảnh trở thành thành viên của lớp, khi thấy Tống Hiểu Hoa đến tìm Thẩm Cảnh sẽ trêu chọc một chút.

Nhưng chỉ nhỏ giọng nói lên thôi, không để Tống Hiểu Hoa nghe được.

Thẩm Cảnh để sách xuống, nhú mày, quay sang nói với bạn học: “Đừng nói bừa.”

Bạn ngồi cùng bàn cười ngây ngô, nháy mắt mờ ám.

Thẩm Cảnh đi về phía Tống Hiểu Hoa, không thể không nói hiện tại hắn đứng bên cạnh Tống Hiểu Hoa thực sự là áp lực lớn, Tống Hiểu Hoa thừa kế

gen của Tổng Đông, dù bé mới chín tuổi, bé đã cao hơn một mét tư; còn Thẩm Cảnh, vóc dáng thấp bé nhất lớp, chiều cao miễn cưỡng đến một mét hai mươi lăm.

Theo lý thuyết, vóc dáng Khương Hồng Cầm là một mét sáu mươi tám, Thẩm Hạo một mét tám mươi mốt, đứa nhỏ trở mã không thể thấp hơn mấy bạn đồng lứa chứ, bình thường nên tầm cỡ, nên ăn đều không thiếu, nhưng vẫn không thấy hần cao lên.

Vừa nghĩ tới ngày sau, mình chỉ cao tới một mét sáu mươi mấy, Thẩm Cảnh không thể thả lỏng.

Tuy nói Tổng Hiểu Hoa cao hơn, nhưng thể trọng không có giảm xuống, bé thuộc loại không quá tròn cũng không gầy, khuôn mặt tròn trịa đều là thịt, dù vậy so với các bạn đồng tuổi Tổng Hiểu Hoa cũng xem là đẹp, diện mạo mũm mĩm đáng yêu.

"Làm sao vậy?" Thẩm Cảnh đi tới, dò hỏi.

Tuy tuổi Tổng Hiểu Hoa lớn, nhưng tính cách vẫn như cũ, thấy Thẩm Cảnh liền nhoe nhệ cười, cầm tờ giấy đưa tới: "Anh Thẩm Cảnh, em có đề không hiểu, anh có thể dạy em không?"

Thẩm Cảnh nhận tờ giấy bé đưa, mặt liền đen. Mỗi lần Tổng Hiểu Hoa đều đem hết đề mình không hiểu ra, hiện tại nhìn một cái, trên tờ giấy đều là tranh vẽ phác họa, hần nhủ mày.

Tổng Hiểu Hoa nhìn bộ dạng này của Thẩm Cảnh, liền xoay người bỏ chạy, bé không muốn cho Thẩm Cảnh có cơ hội đối ý: "Buổi tối em tới tìm anh."

Thẩm Cảnh thở dài một hơi, trở lại chỗ ngồi, vài người có quan hệ khá tốt với hần nhìn sang, cười he he rất gian: "Anh Thẩm Cảnh, buổi tối chúng ta gặp lại."

"Anh Thẩm Cảnh ~ ha ha ha ." Một đám cười đến toe toét.

"Đi đi đi." Thẩm Cảnh không thềm liếc bọn họ một cái, ngồi xuống cầm bút trả lời câu hỏi đề mà Tổng Hiểu Hoa đưa.

Tuy rằng thoát nhìn hần không muốn, nhưng lúc Tổng Hiểu Hoa tới, hần vẫn lấy đề ra giảng giải cho bé.

Phương diện học tập của Tổng Hiểu Hoa không quá thành thạo, Thẩm Cảnh phụ đạo cho bé đã thành thói quen.

Sau khi dạy Tổng Hiểu Hoa xong, bé không lập tức về nhà, mà mở to mắt, cẩn thận nhìn Thẩm Cảnh, nhẹ giọng hỏi: "Anh Thẩm Cảnh, hôm qua em nghe ba mẹ nói, anh muốn đi đến thành phố khác học trung học cơ sở sao?"

Thẩm Cảnh ngăn người, suy nghĩ một chút trả lời: "Còn chưa xác định, nếu thi đậu, tôi sẽ đi."

Tổng Hiểu Hoa cũng trưởng thành, dù không muốn rời xa Thẩm Cảnh, nhưng bé biết Thẩm Cảnh là nhân vật có tiếng trong trường, Thẩm Cảnh liên tục nhảy lớp thì thôi, còn nhiều lần đứng nhất, giành không ít giải thưởng thi đấu về cho trường, theo lời mẹ nói, anh ở lại nơi này học tập quả là chuyện uất ức.

Bé mím môi, gật đầu: "Thi đậu, sau này anh có còn trở về đây không?"

Thẩm Cảnh nói: "Nhất định trở về. Hai tuần về một lần, nghỉ hè và nghỉ đông tôi cũng sẽ về."

Tổng Hiểu Hoa ngẩng đầu, rốt cục cũng có chút vui sướng: "Nếu thế thì tốt, em sợ anh Thẩm Cảnh rời đi sẽ quên em, hiện tại không còn gì phải lo lắng, sau này, khi anh Thẩm Cảnh về, em sẽ đến tìm anh."

Thẩm Cảnh gật đầu.

Không thể không phủ nhận, dù Phật Vũ Vương ở tiền triều hay hiện đại, hần đều xác định mục tiêu của mình. Mặc kệ ai cũng không thể ảnh hưởng quyết định của hần, hần tự nhận sẽ không có người ảnh hưởng đến cuộc sống của hần, thế nhưng...

Lúc Tổng Hiểu Hoa cúi đầu khổ sở, hần thừa nhận một khắc kia chính mình có chút dao động.

Hần cảm thấy chính mình đã thay đổi, hần không biết thay đổi là tốt hay xấu, nhưng trong lòng loáng thoáng có âm thanh như muốn nói ----

Sớm muộn gì Tổng Hiểu Hoa cũng biến thành một phần quan trọng trong lòng hần, trở thành điểm yếu của hần.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Sau khi có thành tích, Thẩm Cảnh không phụ sự mong đợi của mọi người, Thẩm Cảnh được trường trung học X thành phố B tuyển chọn, so với vui mừng, người lớn càng lo lắng chuyện đứa nhỏ có thích ứng việc xa nhà hơn.

Bà Trần nhìn cháu mà đau lòng không ngớt: “Thẩm Cảnh à, đừng đi thành phố B, trường học ở thành phố A cũng rất tốt, sống ở đây đi, bà nội nhớ cháu.”

Ông Thẩm kiên cường nói: “Thẩm Cảnh nhà chúng ta không giống đứa trẻ bình thường, tôi nghĩ thằng bé tự biết chăm sóc mình.”

Bà Trần lườm ông Thẩm: “Đời thành ông, còn nhỏ như có thể xa nhà hử?”

Ông Thẩm thẳng lưng nói: “Sao không được, năm đó ở nông thôn, chuyện trong nhà đều do tôi gánh, chả gì lớn lao, bình thường quanh năm suốt tháng ba mẹ tôi đều không ở nhà, ông nội là do tôi chăm sóc đấy. Thẩm Cảnh giỏi như vậy, sao có thể thua kém ông nội của nó chứ.”

Bà Trần vỗ lên lưng ông Thẩm: “Ông đừng có lẩm nhẩm, ngày xưa và bây giờ sao có thể so sánh được!”

Khương Hồng Cẩm ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu Thẩm Cảnh: “Nếu không muốn đi, Thẩm Cảnh con cũng có thể học ở thành phố A, mẹ tôn trọng ý nghĩ của con.”

Thẩm Cảnh ngẩng đầu, nói thật: “Ông bà, hai người đừng cãi nhau nữa, cháu biết bà lo cho cháu, nhưng bà yên tâm, cháu đi thành phố B sẽ tự chăm sóc mình, nếu có chuyện sẽ gọi điện thoại cho mọi người biết, thầy Thương nói, bên đó thầy ấy cũng có quen biết vài giáo viên, họ sẽ giúp đỡ cháu.”

Lúc trước khi mẫu phi của Phật Vũ Vương qua đời, sáu tuổi đã sống một mình trong hậu cung, xưa nay thái giám cung nữ trong cung đều là nịnh bợ, ngày thường trừ người đưa cơm nước cho hắn, bên cạnh không có ai hầu hạ hắn cả, thậm chí có không ít tên châm chọc, khiêu khích hắn, có thể coi như vậy là sống yên ổn đi.

Hắn cũng muốn đi ra ngoài để rèn luyện mình một chút, coi như ở hiện đại không có người quan trọng ở bên cạnh, hắn có thể sống tốt hay không.

Bà Trần thở dài, vẫn không thể tiếp nhận.

Về sau, Thương Hợp Thuấn đến khuyên bảo rất nhiều, bà Trần mới thả lỏng, điều kiện là một tháng trước khi khai giảng, bà sẽ ở thành phố B chăm sóc Thẩm Cảnh, chờ khi xác định Thẩm Cảnh không có vấn đề mới rời đi.

Bà cụ quan tâm cháu trai, đây là chuyện thường tình.

Chuyện Thẩm Cảnh đi thành phố B học, coi như đã quyết định xong.

Lợi dụng thời gian nghỉ hè, giáo viên dạy piano quyết định dẫn hắn đi thăm quan thành phố, một năm trước, kỹ năng đàn piano của Thẩm Cảnh đạt được cấp 10, nhưng người có hiểu biết về piano đều biết, thi xong cấp 10 piano chỉ là nhập môn thôi, đàn xong một khúc dương cầm là một chuyện, có thể đàn hay lại là chuyện khác.

Trước đã nói, thầy dạy piano của Thẩm Cảnh là phó chủ tịch Âm Hiệp, đang chuẩn bị triển khai cuộc thi piano, thầy giáo đặt rất nhiều hi vọng vào Thẩm Cảnh, bắt hắn tham gia trận thi dành cho trẻ nhỏ.

Thầy nói, thầy bình luận được mời đến đều có danh tiếng trên tỉnh, tham gia cuộc thi này còn được những người này chỉ bảo thêm, đối với Thẩm Cảnh vô cùng có lợi.

Thẩm Cảnh lọt vào vòng trong, trực tiếp vào đội chung kết, đồng thời đối thủ cạnh tranh giải nhất còn có hai người, có tiếng tăm, Lộ Tuyết Dương – mười hai tuổi, từng diễn tấu một lần, về mặt kỹ thuật không chê vào đâu được, tuyệt đối nổi bật hơn bạn cùng lứa.

Trận tranh tài cuối cùng diễn ra tại sân vận động, cho phép khán giả đến xem, làm rất lớn, ba đứa trẻ mỗi đứa phải chuẩn bị năm bài nhạc, hai bài luyện tập, ba bài nhạc khúc, lần lượt luân phiên, giám khảo lần lượt chấm điểm từng cá nhân, cuối cùng tổng kết lại, người điểm cao nhất tự nhiên sẽ nhận giải quán quân. Người giải nhất có thể lấy được năm nghìn nguyên tiền thưởng, giải nhì và giải ba sẽ lần lượt nhận ba nghìn và một nghìn nguyên. Đương nhiên, bạn chọn nhạc khúc khó không có nghĩa bạn giỏi, từ độ thuần thục và các phương diện trình độ kỹ thuật đều suy xét, cho nên, ngược lại chọn nhạc khúc quen thuộc khá hơn.

Thẩm Cảnh lựa chọn nhạc khúc có độ khó bậc trung, phong cách ba nhạc khúc hoàn toàn khác nhau, một bài nhẹ nhàng... một bài hơi lộ ra bi thương, bài cuối cùng mang theo bầu không khí quý dị.

Về phần hai người khác, Lộ Tuyết Dương chọn hai bài có độ khó cao, từ khúc còn lại đều không dễ đàn, dù sao cũng có nhiều người đặt hi vọng vào đứa nhỏ, đứa nhỏ cũng chịu áp lực rất lớn, người còn lại cũng lựa chọn một từ khúc có độ khó cao.

Không thể không nói, chỉ có Thẩm Cảnh lựa chọn con đường bảo thủ.

Đương nhiên, hắn cũng muốn đàn bài nhạc có độ khó, nhưng trừ phi kỹ thuật đàn rất giỏi, bằng không hắn tuyệt đối không biểu diễn trước mặt mọi người.

Mấy ngày trước ngày tranh tài, hắn luyện tập nhạc khúc một lần lại một lần, cho đến khi xác định mình hoàn toàn không mắc lỗi, mới rời khỏi ghế đàn.

Nếu Thẩm Cảnh sắp thi đấu, Tống Hiểu Hoa làm fan nào tàn trung thành của hấn sao không đi cổ vũ chứ.

Trong ngày thi đấu, Tống Hiểu Hoa ở bên cạnh còn khăn trương hơn Thẩm Cảnh, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, một lần lại một lần nói: “Trời ạ! Em thấy Lộ Tuyết Dương đàn nhá, bàn tay kia như đang bay, anh Thẩm Cảnh, anh phải cố gắng, nhất định đàn tốt hơn người nọ.”

Thẩm Cảnh không có suy nghĩ thắng ai, hạng nhất nhì ba đàn dương cầm với hấn chẳng là gì, hấn chỉ cần đem nhạc khúc mình chọn hoàn thành thật tốt là được rồi, coi như hồi báo với thầy dạy đàn đi.

Nhưng nhìn Tống Hiểu Hoa ở bên cạnh cố gắng cổ vũ cho mình, hấn có xúc động muốn đem phần thưởng đến cho bé xem.

Đến sân vận động, mỗi người đi một ngã, không biết Tống Hiểu Hoa lấy ở đâu ra một bông hồng đưa cho Thẩm Cảnh, Thẩm Cảnh kinh ngạc nhận đóa hồng, dò hỏi: “Em lấy ở đâu vậy?”

Tống Hiểu Hoa chớp mắt, nói nhỏ: “Ba em trồng, em lén hái một bông đó.”

Thẩm Cảnh lắc đầu, Tống Hiểu Hoa nói: “Đến, đặt vào túi áo, nhìn rất đẹp trai.” Bé nói xong liền vươn tay cầm lấy bông hồng từ tay Thẩm Cảnh, đem hoa cắm vào túi áo trước ngực hấn.

Thẩm Cảnh có chút dờ khóc dờ cười.

Hôm nay, nói như thế nào thì hấn cũng chính trang (trang phục chỉnh tề) tham dự hội nghị, Khương Hồng Cầm cổ tình mua cho hấn bộ âu phục màu trắng dành cho trẻ nhỏ, tóc cũng được cắt sửa ngay ngắn, đứng trước gương, Phật Vũ Vương cũng cảm thấy mình cực kì đẹp trai, hiện tại trước ngực thêm một đóa hồng đỏ, càng thêm... vui mừng khỏi phải nói.

Tống Hiểu Hoa cúi đầu, cực kì nghiêm túc hí hoáy.

Thẩm Cảnh nhìn bé như vậy, cũng không nói gì, không phải một đóa hồng thôi sao? Trầm mang trên người khí chất càng thêm đẹp trai bức người, không thể nào ép xuống được.

Thầy giáo vội chạy tới, nhìn Thẩm Cảnh nói: “Đến đến, sắp bắt đầu rồi, em tới đây thầy có chuyện muốn nói với em.”

Thẩm Cảnh gật đầu, quay sang nhìn Tống Hiểu Hoa nói: “Anh đi trước, em ở phía dưới nhìn đi.”

Tống Hiểu Hoa há miệng nói: “Cố lên! Anh Thẩm Cảnh giỏi nhất! Nhất định giành được giải nhất!”

Thẩm Cảnh cười cười, liền đi theo thầy giáo.

Vốn dĩ người đến xem cuộc tranh tài dương cầm này nhiều nhất cũng chỉ ba bốn trăm người, không vượt qua năm trăm, không ngờ người đến có hơn một ngàn người, đương nhiên có rất nhiều người hướng về giám khảo, phần còn lại là vì Lộ Tuyết Dương, học sinh ở trường Thẩm Cảnh học cũng đến không ít, bởi vì nhà trường đã thông báo.

Thầy giáo sợ Thẩm Cảnh khăn trương, một mực truyền dạy chút ít kinh nghiệm cho hấn, vậy mà Thẩm Cảnh hoàn toàn không cảm thấy khăn trương, lúc trường học biểu diễn văn nghệ có mấy ngàn người hấn còn chưa khăn trương, cần gì sợ một ngàn khán giả này, chẳng qua chú ý một ít phản ứng của giám khảo.

Song, giải thưởng hạng mấy hấn cũng không quan tâm, cho nên so với hai người kia, hấn bình tĩnh hơn nhiều.

Tới khi bước chân lên sân khấu, hấn còn bớt thời gian ăn mấy thanh kẹo sô cô la trong túi.

Lộ Tuyết Dương đàn xong một khúc đi xuống, hết sức chán nản. Sau khi lên đài, Lộ Tuyết Dương nghĩ tới giám khảo ngồi gần đây, không cẩn thận đàn sai vài âm, chỉ có thể cầu bọn họ không phát hiện tý vết, Lộ Tuyết Dương đi xuống, vừa vận thấy Thẩm Cảnh nhai sô cô la, ngẩn người.

Thẩm Cảnh không chút hoang mang ăn sô cô la, nghe người khác gọi hấn lên sân khấu, chân ngẩn liền chạy lên.

Lộ Tuyết Dương đứng bên cạnh nhìn hấn biểu diễn, nói thật Lộ Tuyết Dương rất để ý Thẩm Cảnh diễn tấu, khi biết nhạc khúc Thẩm Cảnh diễn tấu, cậu cảm thấy mình thắng chắc, thế nhưng khi nhìn thấy Thẩm Cảnh ngồi trên đài hoàn toàn không khăn trương, trái tim của cậu bắt đầu dao động.

Có lẽ nhìn Thẩm Cảnh như vậy giống như đứa trẻ bằng ngọc, hoặc bởi vì đóa hồng trước ngực Thẩm Cảnh quá mức chói mắt.

Thế nhưng sau khi hấn xuất hiện, một trận tiếng vỗ tay nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Hắn không nhanh không chậm cúi chào một cái, sau đó ngồi xuống ghế, ngón tay để lên trên, hít sâu một hơi, mở mắt, đầu ngón tay bắt đầu múa trên phím đàn.

Về phương diện đàn piano, Thẩm Cảnh không phải thiên tài, trình độ hiện tại hắn có được đều nhờ nhiều ngày tập luyện không ngừng. Hắn không phải giỏi nhất, nhưng cố gắng hắn bỏ ra tuyệt đối không ít.

Có lẽ vì Thẩm Cảnh luyện đàn, ngón tay của Thẩm Cảnh thon dài và sạch sẽ hơn so với bạn cùng lứa, móng tay cắt vuông vắn, đầu ngón tay như bay lượn trên phím đàn, âm thanh nhanh chóng phát ra, không những không sai một âm, hơn nữa còn nắm chắc và chính xác nhịp.

Thầy giáo ngồi dưới khán đài vì Thẩm Cảnh lau mồ hôi, giống như người ngồi biểu diễn trên kia không phải Thẩm Cảnh mà là chính mình. Thầy lặng thinh suy nghĩ.

Thân thể Thẩm Cảnh lay động theo tiết tấu, trên gương mặt xinh đẹp trời sinh mang theo vẻ nghiêm túc, kết hợp ưu điểm của cha và mẹ, chưa hết nét ngây ngô trẻ con, cứ như vậy ngồi đàn piano, nhưng vẫn làm người xem cảm thấy vui mắt vui tai.

Đứa trẻ trên đài giống như một tiểu vương tử thật sự, sau khi đàn xong, hắn đứng dậy hướng khán giả cúi đầu chào, tiếng vỗ tay vang lên.

Một khúc này khiến cho Khúc Thượng Anh ngồi ở ghế ban giám khảo hứng thú, có rất nhiều đứa trẻ đánh đàn không tệ, ví dụ như Lộ Tuyết Dương, nhưng mấy đứa trẻ đó có chung một khuyết điểm, chính là quá nóng lòng, mượn nhạc khúc Lộ Tuyết Dương vừa đàn, vừa nghe liền biết cậu nhóc khả năng, vì căng thẳng nên đàn nhanh hơn, lúc ngón tay chuyển đổi, liền có âm sai, nếu so với tốc độ của bài nhạc đó, bài nhạc cậu nhóc Lộ Tuyết Dương đàn nhanh hơn nhiều.

Thế nhưng Thẩm Cảnh thì khác, cậu bé rất ôn, vô cùng ôn, một phím hạ xuống, nên đàn cái gì liền đàn cái đó, hơn nữa hết sức chú trọng, về phương diện nhịp cậu bé nắm bắt rất chính xác, mặc dù cậu bé chọn bài nhạc không có độ khó cao, thế nhưng đàn rất tốt không tìm ra chỗ bói móc được.

Cho dù là cô cũng không có khả năng ổn định như Thẩm Cảnh, đề nén không khả năng.

Mất thấy cậu bé lại ngồi xuống, tiếp tục diễn tấu bài nhạc trong danh mục của mình, mỗi lần cậu bé đàn xong một khúc, sẽ đứng lên khom người chào khán giả, không giống với những đứa trẻ trước, mấy đứa nhỏ kia đều căng thẳng muốn chết, lượt bỏ phần mở đầu và kết thúc chỉ mong mau chóng diễn tấu xong.

Một đứa trẻ mới chín tuổi mà có thái độ thản nhiên như vậy, thật sự khiến người ta phải ngạc nhiên.

Khúc Thượng Anh cũng không dám cam đoan lúc bản thân thi đấu, đàn một bài nhạc mà không sai một âm, nhưng đứa bé này lại hoàn toàn làm được, cậu bé không nhanh không chậm không chút hoang mang, giống như đang tiến hành lễ hội diễn tấu của riêng mình, biểu diễn năm bài nhạc mình chọn đây đủ cho mọi người nghe.

Khán giả có lẽ không hiểu rõ lắm, nhưng lại dành tặng cho đứa bé tràn vỗ tay nhiệt liệt.

Khúc Thượng Anh nhìn Thẩm Cảnh khom người cúi chào, thậm chí có xúc động muốn cậu bé tiếp tục đàn nữa, cô cầm bút trong tay cho điểm, phân biệt năm bài nhạc, ba bài 100 điểm, hai bài 95 điểm.

Nếu cô không tìm được chỗ sai, vì sao lại không thể cho điểm tối đa, đôi mắt nhìn Lộ Tuyết Dương trên sân khấu, cao nhất cũng chỉ được 90 điểm.

Đứa trẻ tiếp theo lên sân khấu biểu diễn hoàn toàn không đạt chuẩn, sau một bài nhạc không biết quá mau hay vì cái gì, lòng bàn tay toàn bộ dề xuống, âm đàn phát ra tiếng ồn, đứa trẻ liền bói rồi, không biết nên tiếp tục ra sao.

Khúc Thượng Anh đứng lên, cầm microphone nói: “Tiếp tục đàn, không sao đâu.”

Ngón tay của cậu nhóc run rẩy không thể dừng, toàn bộ bài nhạc ngắt quãng được đàn xong, trong đầu chỉ có một suy nghĩ. Xong, xong rồi, mình nhất định không giành được giải nhất.

Vừa xuống đài, đứa trẻ liền gào khóc, người xung quanh lần lượt đến an ủi, tốt xấu gì cũng được giải ba, về sau còn nhiều cơ, không sao hết.

Lộ Tuyết Dương cũng hồi hộp muốn chết, nhìn sang Thẩm Cảnh bình tĩnh ngồi ăn sô cô la, thật ra trong lòng cậu ta cũng buồn bực, Thẩm Cảnh đàn tốt hơn cậu ta, không phải bài nhạc có độ khó cao, mà là từ tổng thể, thậm chí cậu ta có chút không muốn lên đài nhận thưởng, cảm thấy mất mặt.

Dù sao, cậu ta cũng tham gia nhiều cuộc thi, mỗi lần đều giành được giải nhất, lần này phạm sai không phải vì khán giả đến đông mà là vì Khúc Thượng Anh có mặt trong ban giám khảo.

Ba đứa bé lần lượt biểu diễn, sau đó lần lượt vào sân khấu, Khúc Thượng Anh bắt đầu tuyên bố điểm của từng người, có hết thấy năm vị giám khảo, một bài nhạc đầy đủ, nói cách khác một người năm bài nhạc sẽ có tổng 250 điểm, Lộ Tuyết Dương tổng 232 điểm, trừ Khúc Thượng Anh cho điểm không cao, mấy giám khảo còn lại đều cho điểm tối đa, còn đứa trẻ còn lại được 214 điểm, sau khi nghe điểm số của mình, đứa trẻ đó đứng bên cạnh Thẩm Cảnh không ngừng nức nở, tựa như đang cố nén nước mắt. (Ngữ: Phần cho điểm mình chém gió đó TT^TT)

Lộ Tuyết Dương biết điểm của mình, trong lòng thầm nghĩ xong rồi, nhất định thua.

Khúc Thượng Anh nhìn điểm của Thẩm Cảnh, ngẩn người, nhũu mày, cuối cùng vẫn đọc: “Thẩm Cảnh được 229 điểm, người đạt giải quán quân là Lộ Tuyết Dương, chúc mừng bạn nhỏ Lộ Tuyết Dương.”

Nghe tuyên bố, Lộ Tuyết Dương sừng sốt một chút, nhìn thoáng qua Thẩm Cảnh ở bên cạnh, có chút không dám tin mình giành được giải nhất, nhưng rất nhanh trên mặt cậu ta nở nụ cười mừng rỡ, khom người chào khán giả, mặt mũi đều là ý cười.

Thẩm Cảnh nghe tuyên bố cũng không thấy kinh ngạc, bài nhạc Lộ Tuyết Dương chọn có độ khó rất cao, đối lại là hắn, hắn cũng không dám cam đoan mình đàn hoàn hảo, huống hồ trong số những bài Lộ Tuyết Dương đàn, có bài yêu cầu xúc cảm âm rất cao, Lộ Tuyết Dương làm rất tốt, cho dù có lỗi cũng không thể phủ nhận cậu ta rất có bản lĩnh.

Hắn và một người nữa lên lĩnh cờ thi đua, lúc chuẩn bị xuống đài.

Lại thấy Khúc Thương Anh đột nhiên cầm micro lên: “Tôi có mấy câu muốn nói với các bé giải nhì và giải ba.”

Thẩm Cảnh quay đầu lại nhìn cô.

Khúc Thương Anh nói: “Không thể không nói, ba bạn nhỏ đi vào đến vòng chung kết, từ kỹ thuật đến trình độ, các em đều là những người nổi bật, tất nhiên có lẽ vì quá khẩn trương hoặc là vì nguyên nhân nào đó các em xảy ra sơ xuất, thế nhưng kỹ thuật đàn dương cầm của các em, các thầy cô trong ban giám khảo đều cho rằng các em có dư sức tham gia cuộc thi đàn dành cho người lớn, tạm thời không nói đến Lộ Tuyết Dương quán quân của cuộc thi. Bạn nhỏ đạt huy chương giải nhì Thẩm Cảnh của chúng ta, mặc dù đàn bài nhạc không có độ khó cao, nhưng cậu đã thuyết minh làm sao diễn tấu một bài nhạc đến cuối, tôi cảm thấy em không phải tham gia một cuộc thi, mà giống như tham gia một buổi diễn cá nhân, đối với tôi mà nói, có thể đàn những bài nhạc còn kém cậu ấy. Về phần giải ba - bạn nhỏ Trần Lỗi, tuy có mắc lỗi nhưng kỹ thuật tương đối lợi hại, chỉ cần luyện tập nhiều hơn, sai lầm lớn cũng sẽ giảm thiểu. Ba bạn nhỏ tham gia cuộc thi đều là chuyên gia đàn piano ưu tú, tuy rằng tuổi nhỏ nhưng lại mang cho chúng ta một hồi nghe nhìn đầy hưởng thụ, tôi đại diện tất cả các bạn nhỏ tham gia cuộc thi này bày tỏ sự ngưỡng mộ với các em.”

Dứt lời, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Thẩm Cảnh nhìn thẳng nhóc bên cạnh mình, thấy vẻ mặt khốc lóc của cậu ta, lắc đầu, vươn tay kéo cậu ta đi đến giữa sân khấu, nói: “Cúi đầu, khom lưng.”

Bé trai nghe vậy ngẩn người, rất nhanh liền phản ứng.

Sau khi xuống đài, thầy giáo luôn nghiêm nghị đi tới, không nói gì, chỉ dựng ngón tay cái với Thẩm Cảnh, đây chính là lời khen ngợi cao nhất của thầy cho Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh gật đầu, trả lời: “Cảm ơn thầy.”

Tổng Hiểu Hoa được Khương Hồng Cầm dẫn vào hậu trường, khi nhìn thấy Thẩm Cảnh, không nói một lời liền nhào tới, hôn lên má Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh bị bé hôn quen rồi, nên cũng không có nhiều phản ứng quá kích.

Tổng Hiểu Hoa ngọt ngào nói: “Anh Thẩm Cảnh, mặc dù anh đứng thứ hai, nhưng trong lòng em anh chính là thứ nhất.”

Thẩm Cảnh ngẩn người, trong lòng có chút cảm động, bạn nhỏ giải ba – Trần Lỗi luôn khóc sụt sùi không biết đi tới bên cạnh bọn họ lúc nào, mở to mắt to tròn nói: “Mình cũng thấy cậu đàn rất giỏi, bọn mình làm bạn được không? Mình tên là Trần Lỗi, năm thứ ba, cùng tuổi với cậu.”

Thẩm Cảnh gật đầu, còn rất nể tình.

Tổng Hiểu Hoa nói xen vào: “Mình cũng vậy! Mình cũng năm thứ ba!”

Hai bạn nhỏ học năm thứ ba, cậu một câu, tôi một câu vô cùng vui vẻ. Trong nháy mắt, Tổng Hiểu Hoa quên mất anh Thẩm Cảnh ‘Vĩnh viễn đứng hàng thứ nhất trong lòng bé’.

Thẩm Cảnh đang buồn bực, bên cạnh có người gọi: “Thẩm Cảnh có ở đây không? Cô giáo Khúc muốn tìm cậu! Bạn nhỏ Thẩm Cảnh?”

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Mùa hè, hai người đắp cái chăn thật mỏng, nhiệt độ cơ thể của Tống Hiểu Hoa đã khiến giường đệm ấm áp, sau khi Thảm Cảnh nằm xuống, vén một góc chăn, giải nhiệt cho bản thân, bình thường hẳn đều ngủ một mình, vừa nãy rõ ràng buồn ngủ muốn chết, hiện tại lên giường nằm cứ nhiên không chút buồn ngủ nào. Lại nhìn gương mặt ngủ say sưa của Tống Hiểu Hoa, có nhiều lúc Thảm Cảnh thật hâm mộ tính cách không tìm không phổi của Tống Hiểu Hoa.

Nhắm mắt lại, nằm nghiêng sang một bên, nhường phần lớn giường lại cho Tống Hiểu Hoa.

Đáng tiếc, mặc dù chiếm bấy nhiêu diện tích Tống Hiểu Hoa vẫn không thỏa mãn, ban đầu Thảm Cảnh nghĩ rằng Phương Văn nói Tống Hiểu Hoa ngủ không ngoan, cũng lắm chỉ là thích lăn qua lộn lại, càng về sau hẳn càng hối hận không nghe lời Phương Văn.

Vốn dĩ, hẳn đang mơ mơ màng màng, đột nhiên Tống Hiểu Hoa trở mình, động tĩnh rất lớn, hẳn liền giật mình tỉnh lại.

Nói thật, giận nhất chính là những lúc thế này, rõ ràng sắp ngủ, lại bị người làm giật mình thức giấc, Thảm Cảnh nghiêng rằng, nhưng không thể nổi giận.

Hai tay hẳn khoanh trước ngực, nhắm mắt ngủ tiếp, làm bộ không nghe tạp âm ở bên ngoài, khi sắp sửa chìm vào mộng đẹp, một móng thịt đập lên gò má hẳn, tiếng vang rất dội, Thảm Cảnh đau đến giờ tay ôm mặt, Tống Hiểu Hoa nằm bên cạnh vẫn ngủ say sưa.

Thậm chí, Thảm Cảnh cảm thấy rằng, sáng mai mình soi gương nhất định sẽ thấy dấu ngón tay trên mặt mình.

Vì đảm bảo mình không bị võ lực của Tống Hiểu Hoa làm hại nữa, Thảm Cảnh chủ động xê dịch ra ngoài một tí, nhắm mắt lại, nhắm mắt lần nữa, có lẽ lòng mệt mỏi, một chốc sau liền ngủ.

Nhưng, sự thật chứng minh, không thể xem nhẹ sức mạnh trên giường của Tống Hiểu Hoa. (Ngữ: Bếp! Mấy thím mấy chú ngưng suy nghĩ đen tối ná :v)

Thảm Cảnh bị đè tỉnh lại, hẳn mơ mất, mơ mơ màng màng nhìn trước mắt mình, hẳn cứng ngắc một lúc. Cầm Tống Hiểu Hoa đặt trên đùi hẳn, cả người nằm ngang trên giường, còn thoải mái chếp miệng.

Hắn nhìn xuống xúc động hất văng Tống Hiểu Hoa, từ từ ngồi dậy, sau đó, dúi đầu Tống Hiểu Hoa ra khỏi đùi mình. Cuối cùng, mất sức chín trâu hai hổ mới chuyển Tống Hiểu Hoa về vị trí ngay ngắn, chất lượng ngủ của bé con này thật tốt. Trong quá trình di chuyển, mí mắt của bé chỉ run lên một cái, rầm rì tỏ vẻ không vui, hoàn toàn không tỉnh dậy.

Thảm Cảnh mệt mỏi, mồ hôi đầm dề, đặt mông ngồi trên giường, dùng ánh mắt oán giận nhìn gương mặt tròn vo của Tống Hiểu Hoa, không cam lòng vươn tay chọc vào má bé, giống như đang trả thù.

Sau đó, cả người ghé vào gối đầu.

Rất nhanh, Tống Hiểu Hoa lại di chuyển, đang lúc mơ mơ màng màng, Thảm Cảnh cảm thấy phía sau mình bị người đè, nặng đến mức hẳn nghĩ nội tạng cũng sắp bị đè ra, nghiêng mặt nhìn sang bên cạnh không thấy bóng dáng Tống Hiểu Hoa, chẳng biết bé bò lên lưng hẳn từ bao giờ.

Hay rồi! Trẫm đã nói đêm nay, trình tiết của trẫm khó bảo toàn mà T^T. Không ngờ Tống Hiểu Hoa là đứa con gái có mưu ma như vậy, vốn trẫm nghĩ rằng bé đã ngủ, không ngờ lúc nãy chỉ là diễn trò. Đầu tiên là giả bộ ngủ say để trẫm không đề phòng, lên giường ngủ, sau đó bày trò làm trẫm hao mòn sức lực phản kháng, tiếp đó, dễ dàng áp đảo trẫm như trở bàn tay. Cuối cùng, bắt trẫm tốn công kéo bé về vị trí ngủ, chờ trẫm mệt ngủ rồi đến đánh lên trẫm. Tống Hiểu Hoa này thật là mưu mẹo, nhất quyết dùng sinh mệnh để phục kích trẫm!

Lẽ nào lần đầu tiên của trẫm là kiêu từ phía sao ư?... Ủ, không đúng, Tống Hiểu Hoa không có kết hợp với đồ chơi trong thân thể hẳn, hẳn thờ phào nhẹ nhõm.

Chờ một chút! Điều đó không có nghĩa là bé không có đồ gì đó thay thế.

Phật Vũ Vương cảm thấy mình gặp phải tình cảnh gian nan nhất đời mình, nhớ khi xưa ở tiền triều, không có người phụ nữ nào có năng lực phục kích trẫm. Lẽ nào, trẫm đau khổ bảo vệ trình tiết nhiều năm như vậy lại bị Tống Hiểu Hoa phá hủy?

Thảm Cảnh vô cùng đau đớn bỏ não đủ loại tình cảnh, cho đến khi hẳn phát hiện Tống Hiểu Hoa phía sau lưng không có động tác, chỉ đơn thuần là ngủ.

Thảm Cảnh suy nghĩ quá nhiều, giờ này lại lúng túng, chậm rãi đẩy Tống Hiểu Hoa sang bên cạnh.

Nhưng không ngờ lúc này Tống Hiểu Hoa mơ màng mở mắt, nhìn Thảm Cảnh cười ngây ngốc, miệng lẩm bẩm không rõ: “Thảm... anh Thảm Cảnh...”

hắc hắc...”

Thẩm Cảnh đen mặt, thầm nghĩ nói với bé, trẻ con không ngủ một giấc thật ngon à?

Tổng Hiểu Hoa hoàn toàn không để ý Thẩm Cảnh, vươn hai tay, túm lấy Thẩm Cảnh, ôm vào lòng. Trên giường bé thường để một con gấu để ôm, hiện tại ngủ lơ mơ, trực tiếp coi Thẩm Cảnh là con gấu, ôm vào trong lòng.

Thẩm Cảnh bị ép chôn đầu vào lòng Tổng Hiểu Hoa không ngừng ngo nguẩy, thật vất vả mới dời mặt từ lòng ngực Tổng Hiểu Hoa ra ngoài, vậy mà mắt nửa ngày vẫn không thoát khỏi hai cánh tay khỏe mạnh của Tổng Hiểu Hoa.

Tổng Hiểu Hoa giống như ôm búp bê, Thẩm Cảnh bị bé ôm vào lòng, khỏi phải nói hẳn bực mình biết bao nhiêu.

<http://diendanlequydon.com>

Một thằng con trai, lại là thằng con trai chưa từng ôm con gái, hiện tại bị con gái ôm, lính có thể chết chứ không thể chịu nhục!

Thẩm Cảnh bắt đầu giãy dụa, nhưng lúc này Tổng Hiểu Hoa y như uống thuốc ngủ, chất lượng giấc ngủ đúng là rất tốt. Chỉ cần Thẩm Cảnh dời thân thể một cái, bé liền dùng sức kéo về, trải qua vài lần như vậy, Thẩm Cảnh mệt rã rời, mà Tổng Hiểu Hoa vẫn ngủ vù vù như trước.

Hắn nhận thua, hắn thừa nhận hắn không khỏe mạnh bằng Tổng Hiểu Hoa, được rồi, muốn trách thì trách chính mình thôi.

Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, Thẩm Cảnh cam chịu gối đầu lên cánh tay Tổng Hiểu Hoa, ngủ!

Giây vò một đêm, buổi sáng, Thẩm Cảnh không những ngủ không đủ giấc, thân thể còn đau nhức muốn chết, quan trọng nhất là

Buổi sáng tỉnh lại, phát hiện trên áo ngủ của mình ướt một mảng, quả thật, Phật Vũ Vương không dám tưởng tượng rốt cuộc là ai gây ra...

Trái lại, buổi sáng Tổng Hiểu Hoa thức dậy, ngoại trừ không hiểu tại sao cánh tay tê rần, còn lại giống như không có chuyện gì, vẫn vui vẻ.

Thẩm Cảnh oán giận nhìn bé, lặng thinh ngồi trong góc tường vẽ vòng tròn.

Tốt xấu gì cũng nhờ có cảnh ngộ lần này, mỗi khi Tổng Hiểu Hoa muốn ngủ cùng Thẩm Cảnh, Thẩm Cảnh đều dùng ngôn từ đầy chính nghĩa cự tuyệt

...

Mấy ngày trước hôm khai giảng, cả nhà bắt đầu chuẩn bị hành lý cho Thẩm Cảnh đi thành phố B, Khương Hồng Cẩm mua cho hắn cái vali du lịch, bên trong đầy đủ những thứ cần thiết, mua vé xe lửa xong, Thẩm Cảnh và bà Trần liền đi đến thành phố B sớm hơn. Thứ nhất là muốn tìm nơi ở cho bà Trần, thứ hai là không muốn đến ghi danh trễ.

<http://diendanlequydon.com>

Đội ngũ đưa tiễn cuộn cuộn từ trong nhà đến trạm xe lửa, một đám người tựa như nói không hết chuyện, Thẩm Cảnh kiên nhẫn lắng nghe, gật đầu trả lời từng người.

Hiếm khi Tổng Hiểu Ho aim lặng, tính cách bé hoạt bát, hôm nay lại nói rất ít.

Trước khi lên xe lửa, Thẩm Cảnh nói chào tạm biệt với mọi người. Sau cùng, đi tới trước mặt Tổng Hiểu Hoa, thấy chân mày bé nhíu lại, bèn vươn tay vuốt nó: “Cười một cái nào, cũng không phải tôi đi luôn không về. Về sau, có vấn đề gì không biết có thể hỏi tôi.”

Tổng Hiểu Hoa mím môi, gật đầu.

Thẩm Cảnh hướng Tổng Hiểu Hoa vẫy vẫy tay: “Tạm biệt.”

Bà Trần dắt Thẩm Cảnh lên xe lửa.

Tổng Hiểu Hoa đứng đó cố nén nước mắt, cho đến khi Thẩm Cảnh đặt chân lên xe lửa, nước mắt của bé lộp độp rơi xuống, bé hít mũi, không dám khóc, đưa tay dùng ống tay áo lau gò má, nhưng mặc kệ lau như thế nào cũng không thể lau sạch nước mắt.

Lúc Thẩm Cảnh quay đầu lại, nhìn dáng vẻ Tổng Hiểu Hoa dùng tay áo lau nước mắt. Nói chung, Tổng Hiểu Hoa này vẫn có lương tâm, nghĩ như vậy, không hiểu sao lòng hắn cảm thấy có chút mất mát.

Chống lại cặp mắt ước hẹn của Tổng Hiểu Hoa, Tổng Hiểu Hoa cố nén nước mắt, bé thấy Thẩm Cảnh nhìn về phía mình, liền cố gắng nở nụ cười.

Khuôn mặt tròn tròn của bé ửng hồng lên, không biết do khóc hay vì cái gì. Nước mắt không ngừng tràn ra khóe mắt, từ gò má chảy xuống, bé đưa tay dề lên khóe miệng, vẽ thành vòng cung, giống như nở nụ cười thật to với Thẩm Cảnh, bé nghẹn ngào nói không nên lời, bả vai run lên từng cái.

<http://diendanlequydon.com>

Thẩm Cảnh nhìn bé cười cười, trong lòng nếm đủ mùi vị, tựa như đồ bình dấm chua, chua đến cổ họng hần có vị chất, chua xót làm mất hần tối sầm.

Bà Trần kéo Thẩm Cảnh, hần cúi đầu, mím môi, đi vào toa xe.

Hần nhanh chóng chạy tới toa xe mình ngồi, bò đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thấy hình ảnh Tổng Hiệu Hoa chôn đầu trong lòng Phương Văn khóc lớn, người lớn ở bên cạnh an ủi bé, bé vẫn khóc như đứt từng đoạn ruột.

Thẩm Cảnh sờ sờ ngực, hần chỉ cảm thấy trong ngực hình như có âm thanh gào thét...

Không đi không phải tốt rồi sao?

Xưa nay, hần chưa từng hối hận về việc mình đã làm. Cho dù sai, hần cũng biết không thể xoay chuyển. Nhưng hiện tại, hần đột nhiên thấy hối hận, hần rời đi như vậy có phải sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ hay không...

<http://diendanlequydon.com>

Đầu của hần nghĩ như vậy, im lặng ngồi xuống giường không nói lời nào.

Cho đến khi xe lửa rời đi, Tổng Hiệu Hoa vẫn nằm trên vai Phương Văn lặng lẽ rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Sau khi Thẩm Cảnh đến thành phố B, bà Trần nhanh chóng tìm chỗ ở gần trường học, mướn một tháng, chờ nhìn tình huống của Thẩm Cảnh ở trường học thành phố B, cho đến khi bà yên lòng sẽ rời đi.

Lúc đi ghi danh, Thẩm Cảnh không ngờ bản thân được hoan nghênh đến vậy, cái đầu nhỏ xíu của hần đi trong trường học, người khác nhìn thấy đều nghĩ rằng là người thân của học sinh đến báo danh, hần không để bụng cách nhìn của người khác, cùng bà Trần đứng trong nhóm người xếp hàng.

Phía sau hần, có một cậu nhóc vóc dáng ước chừng gần một mét bảy, thoát nhìn chỉ mười hai mười ba tuổi, ăn mặc tương đối thời trang, dáng dấp mặt mũi không tệ, đứng bên cạnh một phụ nữ sang trọng đeo kính râm, che dù. Vóc dáng được bảo dưỡng không tệ, gương mặt trông hơi có tuổi, người phụ nữ đánh giá Thẩm Cảnh và bà Trần nửa ngày, sau đó mở miệng nói: “Đứa trẻ nhà di đâu? Làm sao để các người đến xếp hàng hộ?”

Cậu con trai bên cạnh cũng quay đầu nhìn bọn họ.

Bà Trần tươi cười, cúi đầu nhìn Thẩm Cảnh nói: “Cháu nhà chúng tôi không phải đang đứng đây sao?”

Người phụ nữ sừng sốt nhìn Thẩm Cảnh: “Đứa nhỏ này thật sự lên lớp 7 à? Tôi còn tưởng là em trai của học sinh báo danh, cậu bé hình như hơi nhỏ.”

Bà Trần giải thích: “Thằng bé phát dục tương đối trễ, nhưng cũng có thể vì bây giờ bé mới chín tuổi.”

“Trời ạ, chín tuổi?” Người phụ nữ tháo kính râm xuống, gạt mình nhìn Thẩm Cảnh.

Cậu con trai đứng bên cạnh dường như nhớ ra điều gì đó: “Con nhớ rồi. Con nhớ hình như bên thành phố A có mười mấy học sinh trúng tuyển, trong đó người đạt điểm cao nhất chính là thân đồng chín tuổi.”

Người phụ nữ kích động nói: “Đứa nhỏ nhà di thật là giỏi, học sinh trường bọn cháu tốn rất nhiều sức mới có thể thi vào, đứa bé nhà di chỉ mới chín tuổi... Trời ạ! Trời ạ!” Giọng người phụ nữ có chút lớn, tầm mắt của người bên cạnh đều chuyển đến đây.

Bà Trần có chút ngượng ngùng, sờ sờ đầu Thẩm Cảnh, nói: “Kỳ thật, không có gì. Cậu bé nhà cô cũng rất tài giỏi mà.”

“Đến đến đến, làm quen một chút, đều là duyên phận nhá!” Người phụ nữ đẩy cậu trai bên cạnh, nói: “Đây là con của cháu, gọi là Cao Nhất Suất, cũng là học sinh lớp 7, nói không chừng về sau học cùng lớp ạ.”

Vừa nghe người phụ nữ giới thiệu tên xong, thứ lỗi cho Thẩm Cảnh xém phun nước miếng.

Cao Nhất Suất, sao không gọi là Cao Phú Suất. Nhưng, trộm nhìn một cái, quả thật người cũng như tên, so với đám bạn cùng lứa, mặc dù tướng mạo không đến nỗi tệ, nhưng cũng coi như có đủ, biết cách ăn mặc đứng bên trong đám đông rất dễ nhận ra.

Bà Trần vội vã nói tiếp: “Đây là cháu của tôi, tên Thẩm Cảnh, có thể chăm sóc lẫn nhau thì tốt, thằng bé nhỏ như vậy, tôi sợ bé sống không quen, không thể yên lòng được.”

Người phụ nữ nói: “Không có việc gì, không có việc gì, về sau, đứa nhỏ nhà cháu sẽ chăm sóc bé mà, đúng không?”

Cô ta khẽ đụng vào Cao Nhất Suất.

Cao Nhất Suất tròn mắt, bắt đầu giật đầu.

Người phụ nữ vươn tay bầm bầm Cao Nhất Suất, tiếp tục nói chuyện gì đó với bà Trần.

Cao Nhất Suất đánh giá Thẩm Cảnh, Thẩm Cảnh nhìn vào mắt Cao Nhất Suất, dáng vẻ thông dong, không trốn không tránh, Cao Nhất Suất há miệng, nói một câu: “Cậu... vẫn còn chín tuổi sao... Cậu có thể ở chung với chúng tôi sao?”

Thẩm Cảnh không ngờ Cao Nhất Suất ghen nửa ngày mới nói ra câu này, sau đó trả lời: “Tôi và các người không khác biệt lắm.”

Trên thực tế, các người còn phải gọi trẫm một tiếng ‘anh’ đó, gọi chú thì quá già, trẫm khó tiếp nhận được cách xưng hô này.

Cao Nhất Suất giật đầu ‘à’ một tiếng, lại dò hỏi: “Vậy học hành như thế nào? Chắc hẳn là nhảy lớp?”

Thẩm Cảnh giật đầu, nói: “Từng nhảy từ lớp hai lên lớp bốn, sau đó nhảy từ lớp năm lên lớp sáu. Bình thường cũng không có chú ý nhiều, đọc nhiều sách là được.”

Cao Nhất Suất nói: “Bình thường tôi cũng đọc nhiều sách mà, sao tôi không nhảy lớp giống cậu?”

Thẩm Cảnh ngẩn người, nghĩ thầm, chẳng lẽ muốn trẫm nói rằng trẫm vốn là người thông minh, ở tiền triều cũng là hoàng tử nổi bật nhất ư? Những thứ xưa kia trẫm học khó hơn bây giờ nhiều.

Sau khi suy nghĩ, hắn nói: “Có thể do không tìm được phương pháp.”

Cao Nhất Suất chậm rãi giật đầu, không nói nữa.

Lúc báo danh đóng tiền, bởi vì cửa chắn tương đối cao, giáo viên thu lệ phí chỉ thấy bà Trần, anh ta hỏi: “Báo danh cho học sinh ạ? Chúng tôi cần kiểm tra thông tin với ảnh chụp.”

Bà Trần nói: “Ồ nơi này.”

Giáo viên thu lệ phí nhũn mày, nói: “Bà à, bên cạnh bà có người đâu ạ.”

Lúc này, Thẩm Cảnh cố gắng nhảy lên, đầu nhỏ của hắn nhú lên: “Em ở đây.”

Thầy giáo sững sốt, đứng lên, thấy đứa nhỏ, chợt nhớ ra điều gì đó: “Ồ ơ ơ, tôi nhớ rồi, em là học sinh đứng nhất của thành phố A à?”

Bà Trần giật đầu, nói: “Phải, chính bé.”

Thầy giáo vừa làm thủ tục vừa cười nói: “Bé nhà bà thật giỏi, đừng nói tôi khoe khoang, trường chúng tôi có danh tiếng nhất nước, thi vào rất khó, huống chi cậu bé nhỏ tuổi như vậy.”

Bà Trần cười rộ lên, nheo mắt nói: “Cảm ơn thầy.”

Thầy giáo cầm hóa đơn ghi xong đưa cho bà Trần: “Không sao ạ, bà cầm phiếu này sang bên kia làm thủ tục cư trú. Sau đó, lại dẫn bé đi lớp 1 báo danh. (Ngữ: Chắc lớp của Cảnh là lớp 7/1)

Bà Trần vội vàng nói cảm ơn, Thẩm Cảnh đứng bên cạnh cũng nhảy dựng lên nói cảm ơn, chọc thầy giáo cười rộ lên: “Đứa nhỏ thật đáng yêu.”

Hai người liền đi làm thủ tục cư trú, Cao Nhất Suất cũng đi tới, mẹ cậu ta hưng phấn nói: “Thật tốt! Con của cháu cùng Thẩm Cảnh đều vào lớp 1, nếu phòng nghỉ cũng chung thì càng tốt.”

Bà Trần cười cười.

Nhưng, thật khỏe, giáo viên phụ trách chỗ ở dựa theo trình tự báo danh mà sắp xếp phòng nghỉ. Cao Nhất Suất và Thẩm Cảnh được phân vào chung phòng.

Vui nhất là mẹ của Cao Nhất Suất, khi hai cậu nhóc ở chung một phòng, lòng cô ta chỉ nghĩ con mình ở chung với thần đồng, ở chung với thiên tài trong thời gian dài, thành tích học tập tự nhiên sẽ không kém.

Cái này luôn là lý luận của phụ huynh.

Bà Trần đưa Thẩm Cảnh đến phòng học, Thẩm Cảnh bảo bà đi về trước, dù sao ngày đầu tiên lên lớp, không biết mấy giáo viên sẽ nói đến khi nào, bà Trần đã một bó tuổi còn phải đứng chờ ở bên ngoài thì không có phương tiện, cuối cùng bà Trần không có chấp nữa: “Vậy tan học cháu gọi điện cho bà,

bà tới đón cháu.”

Thẩm Cảnh gật đầu.

Cao Nhất Suất đứng bên cạnh nghĩ thầm, đúng là con nít, lớn rồi còn có người đưa đón, nhưng cậu ta có chút hâm mộ Thẩm Cảnh chín tuổi đã có điện thoại di động. Đáng tiếc, cậu ta đã mười ba tuổi nhưng mẹ cậu vẫn không nhắc tới chuyện cho cậu xài di động.

Giọng nói cậu ta có chút phức tạp: “Cậu có điện thoại di động à?”

Thẩm Cảnh gật đầu: “Ừ, dễ dễ liên lạc với người nhà.”

Cao Nhất Suất ề ầm gật đầu, ai bảo cậu ta ở gần đây, mặc kệ ở gần hay xa trường đều phải ở kí túc xá, biết sớm đã chọn trường thật xa.

Nhìn Thẩm Cảnh không quen cuộc sống, hơn nữa bản thân cậu ta cũng vừa vào lớp mới, không có bạn, cậu ta liền đi cùng Thẩm Cảnh.

Hai người một cao một thấp đi vào lớp, nguyên bản lớp đang nói chuyện rôm rả, vừa thấy bọn họ vào liền yên tĩnh nhìn sang. Đầu tiên là chú ý đến người có vóc dáng cao Cao Nhất Suất, sao đó lại nhìn Thẩm Cảnh, vẻ mặt không hèn mà cùng thay đổi.

Mọi người mới tới đều tùy ý rối loạn, có một số đã hòa mình vào chung quanh.

Thẩm Cảnh chọn vị trí ở phía sau, Cao Nhất Suất cũng theo sát, ngồi bên cạnh hẳn.

Mọi người đều nhìn bọn họ, người không biết còn nghĩ Cao Nhất Suất dẫn em trai theo, nhưng sau khi Thẩm Cảnh tự nhiên ngồi xuống, vẻ mặt cả đám người đều biến đổi.

Cao Nhất Suất cảm thấy mình được chú ý nhiều hơn bình thường, da đầu có chút tê rần, quay sang nói với Thẩm Cảnh: “Bọn họ đều nhìn chúng ta kìa.”

Thẩm Cảnh giờ lên mắt, trả lời: “Nhìn thì nhìn.”

Cao Nhất Suất thấy phản ứng của Thẩm Cảnh, cảm thấy thẳng nhóc chín tuổi này còn bình tĩnh hơn mình, mình nhất định phải bình tĩnh một tí.

Một hồi lâu, không có người nói tiếp, Cao Nhất Suất cảm thấy hơi xấu hổ, quay sang Thẩm Cảnh dò hỏi: “Chúng ta có cần nói chuyện với bạn ngồi phía sau không?”

Thẩm Cảnh hỏi ngược lại: “Vì sao?”

Cao Nhất Suất bị Thẩm Cảnh làm nghẹn họng, không biết trả lời thế nào.

May mắn, bạn nữ ngồi ở bàn sau vỗ vỗ vai Cao Nhất Suất, vẻ mặt thông dong: “Xin chào, tôi là Trần San.”

Cao Nhất Suất trả lời: “Tôi là Cao Nhất Suất.”

Nữ sinh nhìn Thẩm Cảnh bên cạnh Cao Nhất Suất, cười nói: “Ngồi bên cạnh là em gái cậu à? Bạn nhỏ này thật xinh xắn, tớ cũng có em gái, năm nay học lớp hai, nhìn em gái cậu chắc là lớp một nhỉ? Hay nhỏ hơn?”

Thẩm Cảnh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Cao Nhất Suất liếc nhìn Thẩm Cảnh, không nhịn được bật cười, mặt mũi Thẩm Cảnh đen hơn lúc nãy, Cao Nhất Suất chỉ vào Thẩm Cảnh nói: “Cậu ấy là con trai. Cũng là học sinh lớp 1, nhưng tuổi hơi nhỏ, chín tuổi thôi.”

Hai mắt cô gái tròn to, không dám tin nhìn chằm chằm Thẩm Cảnh. Sau đó, quay đầu nhìn bạn cùng bàn cũng đang giật mình nói: “Con trai?”

Bạn cùng bàn nói: “Cậu có phải là Thẩm Cảnh không?”

Thẩm Cảnh gật đầu.

Cô nữ sinh kia nói: “Vậy thì đúng rồi. Chính là cậu ấy, không phải tôi vừa nói với cậu đó sao, bên thành phố A có một học sinh chín tuổi thi vào trường mình, không ngờ còn học chung lớp nữa chứ.”

Thanh âm cô nàng rất lớn, các học sinh ngồi rải rác trong lớp đều đi tới chỗ bọn họ, sau đó nói: “Tôi biết, tôi biết nè, Thẩm Cảnh, đúng không?”

“Lúc trước, tôi cũng nghe người khác nói, hiện tại tận mắt nhìn đúng là rất nhỏ.”

“Hà? Không phải con gái à? Rõ ràng còn đáng yêu hơn em gái của tôi.”

Tôi một miệng, cậu một miệng, thanh âm rất lớn giống như sợ Thẩm Cảnh không nghe thấy. Cho dù là hỏi chuyện cũng nên hỏi từng câu chớ. Áo ào như vậy sao hần trả lời?

May mắn, lúc này một người đàn ông hơi thấp, mang kính, đầu tóc chải tỉ mỉ, trang phục mang cảm giác cách tân mở cửa. Người đàn ông mang vẻ mặt nghiêm túc, thoạt nhìn không phải người dễ trêu chọc.

Chớp mắt một cái, mọi người ai về chỗ nấy.

Người đàn ông mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn bao quát cả lớp, tầm nhìn rơi vào người Thẩm Cảnh, sau đó cúi đầu nhìn danh sách trong tay, tựa hồ hiểu ra điều gì đó, tiếp đó thầy nâng mặt lên, đột nhiên nở nụ cười với đám học sinh có chút khấn trương ở bên dưới. Nhưng với đôi mắt bong bóng cá, bờ môi dày, cười rộ lên bị ối đừng nhắc tới. Thầy nói: “Chào các em học sinh, tôi là thầy chủ nhiệm của các em, Triệu Tiến Tôn, các em có thể gọi tôi là thầy Triệu, thầy dạy môn ngữ văn, tôi sẽ đưa các em vào biên cả văn học tràn đầy...”

Không thể không nói, ấn tượng đầu tiên Triệu Tiến Tôn đem cho mọi người chính là một giáo viên nghiêm nghị, cứng nhắc. Không ngờ vừa mở miệng liền hoàn toàn thay đổi, miệng cười rộ lên sẽ chiếm một phần lớn diện tích khuôn mặt. Dù phía dưới có chút tiếng nghị luận, thầy cũng không có biểu hiện buồn bực. Chỉ dừng lại, nở nụ cười, nói: “Các em học sinh yên lặng chút nào.”

Cuối cùng, thầy nói xong lợi thoại chuẩn bị cho ngày hôm nay. Kế đó, thầy để lại số điện thoại, số weibo, QQ trên bảng đen: “Các em nhớ ghi lại, cộng thêm nhớ chú thích, weibo của tôi là Sẻ Trờ Về Các Bụi. Các em có thể hỏi tôi về vấn đề học tập, tình cảm. Tất nhiên, là một giáo viên đối với vấn đề tình cảm tôi không ủng hộ việc yêu sớm. Sau cùng, tuyệt đối không được gửi tin nhắn hay gọi điện phá rối, cẩn thận thầy kéo các em vào danh sách đen nha.”

Cái âm ‘Nha’ kéo dài khiến đám học sinh thoáng có cảm giác, rốt cuộc mình đã vào lớp học quái gì thế này?

“Được rồi. Sau khi các em nhận sách xong có thể trở về. Tối ngày mốt, phải vào ký túc xá, sẽ có kiểm tra học sinh ở ký túc xá. Thứ hai tuần sau, bắt đầu đi học chính thức.” Thầy Triệu chỉ vào mấy chồng sách đặt trên mặt đất, gọi học sinh ở đây ghé đầu phụ giúp phát sách, thầy đứng trên bục giảng gọi tên từng học sinh lên nhận sách.

Cao Nhất Suất được kêu tên đầu tiên, cậu đi lên, vừa bước lên bục giảng, vóc dáng cậu cao hơn Triệu Tiến Tôn nửa cái đầu, phía dưới có người cười khê. Thầy Triệu quan sát Cao Nhất Suất một lúc, nói: “Dinh dưỡng không tồi, tên này cũng khá hay, tóc này...” Thầy dừng một chút, rồi nói: “Trở về sửa một chút, trường học mỗi tuần đều có kiểm tra, đừng để đến lúc đó bị bắt, thầy chủ nhiệm sẽ đích thân cắt tóc cho cậu, đến lúc đó đừng hối hận.”

P phía dưới, có người ồn ào nói: “Cao Nhất Suất.”

Cao Nhất Suất lung tung nhận sách, đi xuống ngồi vào bên cạnh Thẩm Cảnh, không có lập tức ra về, xem ra muốn chờ Thẩm Cảnh.

Số thứ tự của Thẩm Cảnh trong danh sách ở phía cuối, chờ mọi người ra về gần hết, thầy Triệu mới kêu tới tên hần, thầy nhìn Thẩm Cảnh một chút: “Trước kia, em là học sinh của thầy Thương Hợp Thuấn, đúng không?”

Thẩm Cảnh gật đầu, nhận sách, có chút nặng, hần cần chia ra làm hai phần mới vận chuyển hết được.

Thầy Triệu nói: “Ừm, thầy Thương có nói tới chuyện của em, ở phương diện sinh hoạt có gì không thích ứng cứ tìm thầy. Thầy sẽ xem trọng em.” Lúc thầy nói chuyện, cái từ ‘xem trọng’ hơi bị nhấn mạnh.

Thẩm Cảnh nuốt nước miếng, không ngờ người quen mà Thương Hợp Thuấn nói chính là thầy Triệu, hai người thoạt nhìn không giống có giao thiệp với nhau.

Thầy Triệu nhận ra Thẩm Cảnh có phần do dự, cười rộ lên nói: “Thầy và thầy Thương là bạn học cũ.”

Thầy có vẻ giống ba của Thương Hợp Thuấn hơn.

Thầy Triệu như đọc được suy nghĩ của Thẩm Cảnh, nói: “Đừng nhìn thầy như vậy. Thầy còn chưa tới ba mươi tuổi, thầy chỉ lớn hơn tuổi một chút thôi.”

Thẩm Cảnh im lặng quay đầu, hần cảm thấy mình không thể ở chỗ này quá lâu. Ông thầy này có thuật đọc tâm à? Trẫm nghĩ cái gì cũng biết. Thế giới này thật lớn, ở đâu cũng thấy kỳ nhân.

Tuy rằng Cao Nhất Suất có chút ngang ngạnh, nhưng thế giới tam quan của cậu ta tương đối tốt. Cậu thấy Thẩm Cảnh ôm rất khó khăn, không nói một lời liền cảm giúp Thẩm Cảnh một phần.

Thẩm Cảnh nói cảm ơn.

Cao Nhất Suất dò hỏi: “Không phải cậu ở thành phố A sao? Hiện tại tìm được chỗ ở chưa?”

Sau khi, Thẩm Cảnh gọi điện thoại cho bà Trần, trả lời: “Bà nội tôi có thuê một phòng trọ, mấy ngày nay chúng tôi đều ở đó.”

Cao Nhất Suất gật đầu, nói: “Nhưng nói thật, nếu tôi chín tuổi, khẳng định tôi chả dám đi học xa đâu.”

Thẩm Cảnh nói: “Tôi nghỉ học ở đâu cũng giống nhau, cho nên không thành vấn đề.”

Đáy mắt Cao Nhất Suất nhìn Thẩm Cảnh có chút kính trọng, mặc dù nhà cậu gần trường, lần đầu tiên cậu ở nội trú cũng hơi lo lắng. Nhìn Thẩm Cảnh bình tĩnh như đi ra chợ mua đồ ăn, cậu gật đầu. Không hiểu sao cậu cảm thấy Thẩm Cảnh nhỏ tuổi hơn mình, nhưng có vài chỗ cậu cần noi gương Thẩm Cảnh.

Sau khi họp mặt với bà Trần, Cao Nhất Suất tạm biệt Thẩm Cảnh, cầm sách ra về, ra về.

Bà Trần cười híp mắt nhìn Thẩm Cảnh: “Không tệ, không tệ. Ngày đầu tiên đã kết bạn được rồi, cháu chơi chung với cậu ta nhiều một chút. Có lẽ trong tương lai cũng là người tài giỏi.”

Bà Trần nói, Thẩm Cảnh nghe một chút là được.

Ngày kia, đến ký túc xá, bà Trần đi cùng Thẩm Cảnh. Những người khác trong ký túc xá còn chưa tới, thoát nhìn điều kiện ở ký túc xá không tệ. Một phòng bốn người, trên giường có cái bàn nhỏ, bà Trần giúp sửa sang một chút, liền bắt đầu căn dặn Thẩm Cảnh, nếu cảm thấy không vừa ý thì gọi điện thoại cho bà, bình thường muốn ăn gì cứ nói với bà, bà sẽ đến đón hân, dặn dò liên miên không ngớt.

Thẩm Cảnh nhìn lên trời thấy không còn sớm, vất vả khuyên bà trở về.

Bà Trần vừa ra về, hai người bạn cùng phòng còn lại của Thẩm Cảnh liền tiếp đến. Một nam sinh thoát nhìn không cao lắm, đeo kính đen, tương đối trầm mặc. Phụ huynh cậu ta giúp sắp xếp giường chiếu xong, cậu ta cũng không chào hỏi Thẩm Cảnh, ngồi trên giường không biết làm cái gì. Ngoài ra, còn có một cậu bạn cao ráo, có vẻ không được hòa đồng. Sau khi đi vào có chào Thẩm Cảnh, gật đầu, nói mấy câu, liền làm việc riêng của mình.

Cao Nhất Suất nhà gần, sắp tới cậu ta mới đến. Cha mẹ Cao Nhất Suất thấy Thẩm Cảnh rất kích động, hai người xem như tương đối quen, Cao Nhất Suất chia một phần đồ ăn cho Thẩm Cảnh, lúc cậu ta chia cho hai bạn chung phòng khác, bọn họ đều lễ phép cự tuyệt.

Về sau quen thân, Thẩm Cảnh mới biết người đeo kính đen tên là Tiền Hi Từ, là con một sách, không thích nói chuyện. Người còn lại gọi là Trương Hồ Tắc chính là kiểu người ngoài lạnh trong nóng. Ngày đầu tiên ở nội trú có chút ngượng ngùng, cho nên không có ồn ào.

Đương nhiên, dù sao đôi bên cũng không quen thuộc, ban đầu đều không được tự nhiên; về sau mới thuyên giảm.

Buổi tối đầu tiên, mọi người không nói chuyện gì nhiều liền lên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau, bắt đầu cuộc huấn luyện quân sự như dầu sôi lửa bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Bên kia, Thẩm Cảnh bắt đầu cuộc sống học sinh trung học của mình. Bên này, Tống Hiểu Hoa chính thức vào lớp bốn. Từ sau khi Thẩm Cảnh rời đi, Tống Hiểu Hoa không còn vui vẻ, bé vừa thi múa ba-lê cấp năm, vốn đang vui mừng, quay đầu nói với Phương Văn: “Về nhà con sẽ múa cho anh Thẩm Cảnh xem.”

Sau khi bé nói xong, đột nhiên nhớ lại, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất, không nói nữa.

Văn Phương thấy bé như vậy, thở dài một hơi, nói: “Không sao. Con đếm ngày xem, nửa tháng sau là có thể gặp anh Thẩm Cảnh rồi, Thẩm Cảnh sẽ đến tìm con.”

Tống Hiểu Hoa gật đầu, nhưng về mặt cũng không tốt bao nhiêu.

Mỗi buổi chiều, sau khi đi học về bé liền đánh dấu lên lịch bàn. Kể đó suy nghĩ hoạch định đến ngày mười lăm, Thẩm Cảnh trở về.

Khi Thẩm Cảnh phơi nắng dưới ánh nắng chói chan, có lẽ không ngờ Tống Hiểu Hoa ở thành phố A chờ cậu như Hòn Vọng Phu.

Huấn luyện quân sự liên tục nửa tháng, mọi người đều đen như cục than. Đám trẻ trắng trẻo đều phơi nắng thành dân Châu Phi chạy nạn. Vất vả kết thúc kỳ huấn luyện, bà Trần lập tức dẫn Thẩm Cảnh về thành phố A.

Trên xe lửa, bà Trần đau lòng nhìn cháu trai: “Ra làm sao? Sống trong trường có tốt không? Có phải không thích ứng hay không? Hay là chuyển trường? Cháu nhìn lại mình xem, huấn luyện quân sự phơi nắng thành như vậy, ở thành phố A không tốt hơn sao?”

Thẩm Cảnh trả lời: “Đến chỗ nào cũng phải phơi nắng thôi ạ. Cháu cảm thấy ở trường rất tốt, hoàn cảnh ký túc xá và bạn chung phòng cũng rất được. Bà nội, cháu cảm thấy ở đây hoàn toàn không tồi, bà đừng khuyên cháu quay về thành phố A nữa.”

Bà Trần lắc đầu thở dài nói: “Còn không phải sợ cháu chịu uất ức sao? Được rồi, được rồi, bà biết rồi.”

Thẩm Cảnh nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy hình ảnh gương mặt đen đi của mình trên kính xe, thầm nghĩ không biết Tống Hiểu Hoa nhìn thấy sẽ ra sao?

Về đến nhà, Khương Hồng Cẩm và ông Thẩm đều có mặt, trên bàn cơm đầy món ăn ngon. Vừa thấy Thẩm Cảnh và bà Trần liền tiến lên đón.

Trước tiên, Khương Hồng Cẩm quay sang nói với bà Trần: “Mẹ, nửa tháng này cực khổ cho mẹ rồi.”

Bà Trần cười cười, nói: “Không khổ cực, cực khổ chỗ nào chứ.”

Khương Hồng Cẩm nhìn Thẩm Cảnh, cười rộ lên, nói: “Con chạy vào đồng than lẫn lộn cả buổi chiều đấy à?” Ngoài miệng nói vậy, nhưng ánh mắt đầy đau lòng.

Ngoài cửa, thanh âm kích động của Tống Hiểu Hoa truyền vào: “Di ơi, di ơi! Anh Thẩm Cảnh về chưa? Vừa nãy, con nghe mẹ anh Thẩm Cảnh về rồi!”

Ông Thẩm mở cửa cho Tống Hiểu Hoa, liền thấy Tống Hiểu Hoa dùng tốc độ như bay vọt vào phòng. Nhìn chung quanh nhà, nụ cười trên mặt dần giảm xuống, đến cuối cùng thành buồn rầu: “Anh Thẩm Cảnh? Anh ấy chưa về sao? Mẹ gạt người ta.”

Thẩm Cảnh: “. . .”

Mọi người đều xì một tiếng bật cười. Khương Hồng Cẩm chỉ chỉ Thẩm Cảnh, nói: “Nè, Hiểu Hoa, không phải Thẩm Cảnh vẫn luôn đứng bên cạnh con đó ư?”

Tống Hiểu Hoa ngơ vờ nhìn về phía Thẩm Cảnh, đôi mắt xinh đẹp vụt sáng lại tràn ngập không thể tin. Sau đó, bé tới gần, hết nhìn rồi nhìn, nói: “Anh ấy làm sao là anh Thẩm Cảnh? Anh Thẩm Cảnh không có đen như vậy! So về chiều cao thì anh Thẩm Cảnh thấp hơn anh ấy một chút! Anh Thẩm Cảnh rất đẹp trai!”

Thẩm Cảnh đỏ trăn. Tự nhủ phải bình tĩnh một chút, mấy người lớn ở bên cạnh cười đến không còn hơi để nói.

“Hiểu Hoa, anh là Thẩm Cảnh đây. Em xem này, mặt mũi anh đâu có thay đổi. Chỉ hơi đen một chút, em nhìn nè.” Thẩm Cảnh nhìn bé, chỉ vào mặt mình.

Tống Hiểu Hoa ngơ vờ lại gần thêm một tí, ngộ đầu nói: “Ồ, hình như có chút giống, anh là anh Thẩm Cảnh à?”

Thẩm Cảnh gật đầu. Thăm nghĩ, cuối cùng con gấu con này cũng nhận ra.

Thế nhưng, Tống Hiểu Hoa lại lắc đầu, nói: “Không đúng. Anh Thẩm Cảnh thấp hơn anh.” Bé vươn tay hươ tay múa chân, ra dấu vóc dáng Thẩm Cảnh chỉ cao đến eo mình. =]

Thẩm Cảnh: “. . .” Trong mắt cung, rốt cục trầm thấp cỡ nào hả???

Khương Hồng Cẩm cẩn thận quan sát Thẩm Cảnh, nói: “Ồ, diện mạo bên ngoài còn chưa tính. Có phải Thẩm Cảnh cao lên hay không? Hình như cao hơn lúc đi một chút!”

Thế nhưng Tống Hiểu Hoa lại lắc đầu, nói: “Không lớn nhiều, nhưng đúng là có cao hơn.”

Bà Trần đứng bên cạnh cười nói: “À, tôi nhớ rồi. Tôi mua cho Thẩm Cảnh đôi giày thể thao mới, dày hơn bình thường một tẹo, cho nên nhìn cao hơn bình thường một ít.”

Thẩm Cảnh: “. . .” Rõ ràng ở trên xe lửa, bà đã hứa sẽ không vạch trần cháu rồi mà!! Lòng tin cơ bản giữa người với người đâu rồi?

Lúc này, Tống Hiểu Hoa mới tin tưởng cậu là Thẩm Cảnh. Bé có chút ngượng ngùng, đưa tay kéo tay Thẩm Cảnh: “Anh Thẩm Cảnh, anh biến thành đen, em nhận không ra.”

Thẩm Cảnh gật đầu, nói: “Ừ, là đen rất nhiều.”

Ban đầu, Tống Hiểu Hoa còn có chút nhút nhát. Có lẽ, thấy Thẩm Cảnh như vậy có chút không quen. Đến sau cùng, càng chơi đến điên. Nắm tay Thẩm Cảnh không muốn buông ra, kể cho Thẩm Cảnh nghe cuộc sống của mình như thế nào, nói lúc thi múa ba-lê tâm trạng ra sao, lại kể về cuộc sống ở trường học.

Thẩm Cảnh ở bên cạnh, lắng lắng nghe bé nói.

Hai người giống như quay về ngày trước, hoàn toàn không có ngăn cách.

Nhưng thời gian vui sướng luôn ngắn ngủi, chiều chủ nhật Thẩm Cảnh liền theo bà Trần về trường học. Nhưng người nhà cân nhắc về tuổi bà Trần, cực nhọc đi lại như vậy cũng không tiện cho lắm. Ông Thẩm liền quyết định đi theo bà Trần, chờ sửa sang xong mọi thứ ở thành phố B thì trở về. Thẩm Cảnh đi đi về về mất thời gian. Về sau, một tháng trở về một lần hoặc là không trở về. Bọn họ sẽ đi thăm, tránh cho đứa nhỏ chịu giày vò.

Kế hoạch chuẩn bị xong, Thẩm Cảnh lại phải từ biệt Tống Hiểu Hoa. Lần này, Tống Hiểu Hoa không khóc thảm như trước, bé chỉ hít cái mũi, đỏ mắt, đáng thương nói với Thẩm Cảnh: “Anh nhớ khi nào nghỉ thì về thăm em đây.”

Thẩm Cảnh gật đầu, liền lên xe.

...

Về sau, ông Thẩm và bà Trần trở lại. Thẩm Cảnh cũng chính thức bắt đầu cuộc sống học tập của mình. Mỗi ngày cậu trôi qua đều rất phong phú, ôn tập kiến thức cũ đồng thời không ngừng tiếp thu tri thức mới. Thành thạo, một hai tháng trở về một lần. Gặp mặt Tống Hiểu Hoa, tình cảm của hai bên hoàn toàn không thay đổi. Nghỉ đông và nghỉ hè thì giúp Tống Hiểu Hoa ôn tập, chuẩn bị bài. Những ngày cuối tuần thì đến chỗ Khúc Thượng Anh bồi dưỡng học tập, hết thầy đều đầu vào đấy.

Khúc Thượng Anh rất xem trọng cậu, cho nên khi có cơ hội biểu diễn, sẽ để Thẩm Cảnh lên. Dẫn Thẩm Cảnh tham gia rất nhiều trận thi đấu, tăng thêm danh tiếng cho cậu. Có đôi khi kiếm được không ít thù lao.

Thế nhưng, chuyện cậu biết đàn piano chưa từng đề cập ở trong lớp. Thứ nhất, cảm thấy điều này rất khoe khoang; thứ hai, cậu cảm thấy chuyện này rất bình thường, chẳng có gì để nói.

Sau lại xảy ra một việc, khiến danh tiếng của Thẩm Cảnh ở trường lớn hơn.

Đó là chuyện sau khi Thẩm Cảnh học xong lớp bảy liền nhảy cóc lên lớp chín. Vốn dĩ Thẩm Cảnh một lòng chuẩn bị xong để đi thi, sau đó đi thẳng lên cấp ba. Nhưng bên trường học cho biết, để làm phong phú cuộc sống ngoài giờ học của học sinh, muốn mời một người lên biểu diễn.

Thẩm Cảnh không ngờ nhà trường mời Khúc Thượng Anh đến. Khúc Thượng Anh được coi là niềm kiêu ngạo của thành phố B, trên cơ bản người lớn trẻ nhỏ đều biết cô. Lúc Thẩm Cảnh thấy Khúc Thượng Anh đều cảm thấy kinh hãi, cậu không ngờ cô sẽ tới, cô cũng không nói cho cậu hay trước. Tốt xấu gì cậu cũng coi như học trò của Khúc Thượng Anh cô.

Sau khi Khúc Thượng Anh đàn xong, đột nhiên đứng trên sân khấu nói: “Trong số những bạn học ngồi ở đây, có một em học sinh khiến tôi cảm thấy đặc ý. Chuyện tôi đến đây biểu diễn chưa nói cho cậu ấy biết, vì muốn tạo bất ngờ cậu ấy. Cậu đã giành rất nhiều giải thưởng trong các cuộc thi đàn piano quốc gia. Tôi muốn mời cậu ấy lên biểu diễn một bài, mọi người thấy như thế nào?”

Lời vừa dứt, toàn trường ồ lên. Mọi người nhìn nhau, không dám tin trong trường mình có học sinh của Khúc Thượng Anh. Khúc Thượng Anh là người có danh tiếng đàn piano trong cả nước. Học sinh của cô lớp sau giỏi hơn lớp trước, thế nên có thể ở dưới trướng của Khúc Thượng Anh không phải là chuyện dễ dàng.

Trời ạ! Học ở trường này muốn bảo vệ thành tích đã khó, còn có thể chơi đàn piano... Đây thật sự là chuyện khó tin!

Thẩm Cảnh không hề muốn đứng lên.

Lại nghe Khúc Thượng Anh nói tiếp: “Hình như cậu ấy không muốn lên, tôi gọi tên nhá, Thẩm Cảnh, mau lên đây.”

Các bạn học nhìn về phía Thẩm Cảnh, hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên. Chuyện tới nước này, Thẩm Cảnh chỉ có thể nhắm mắt đi lên, nhanh chóng đàn xong một bản nhạc. Lúc dự định đi, Khúc Thượng Anh nói: “Đến đến, đừng xuống dưới. Xấu hổ cái gì? Hôm nay là sinh nhật của em đúng không? Cô đã chuẩn bị một phần quà cho em đó.”

Khúc Thượng Anh lấy bằng biểu từ trong túi ra, Thẩm Cảnh mở to hai mắt, không thể tin được.

Nguyên nhân là vì thứ Khúc Thượng Anh cầm trên tay. Là bằng biểu người dự thi cuộc tranh tài piano mang tính chất toàn cầu. Cuộc thi đấu này có yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, hơn nữa cuộc thi này hoàn toàn không ngang tầm với những cuộc thi trong nước. Thí sinh ở các nơi sẽ hội tụ, nhưng có thể tham gia đã ít càng ít, không ngờ Khúc Thượng Anh giúp cậu lấy được tư cách dự thi.

Cô cười cười, nói: “Phải cố gắng nhiều lên nhé! Thi thử xong, nghỉ hè chúng ta liền tham gia thi đấu.”

Phía dưới vang lên tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay.

Thẩm Cảnh có chút không tìm ra phương hướng

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Có thể đây là cơ hội tốt, Khurong Hồng Cẩm và những người khác đều giờ hai tay tán thành, bởi vì thời gian thi đấu có chút gấp. Thẩm Cảnh vừa kết thúc kì thi cấp 2 lên cấp 3, chưa kịp về thành phố A, Khúc Thượng Anh đã tự ý gọi Khurong Hồng Cẩm đến, bọn họ ngồi máy bay ở thành phố B đi luôn.

Khurong Hồng Cẩm xin nghỉ nửa tháng, sắp xếp xong mọi thứ, tụ tập cùng nhóm Thẩm Cảnh lập tức bay ra nước ngoài.

Lần đầu tiên hai người ra nước ngoài, tạm thời không nói đến Khurong Hồng Cẩm, đối với Thẩm Cảnh mà nói, đây là chuyện hết sức mới lạ. Công trình kiến trúc ở nước ngoài khiến cậu nhìn không hết, đồ ăn cũng ăn không hết. Đương nhiên, chuyện ngắm cảnh là việc sau này. Hiện tại đang khẩn trương trình tự thi đấu.

Thí sinh tham gia thi đấu của Trung Hoa tương đối ít, lần này Thẩm Cảnh gặp lại Lộ Tuyết Dương.

Lộ Tuyết Dương mười bốn tuổi, đã bước vào tuổi dậy thì. Chiều cao tăng nhanh, vừa thấy Thẩm Cảnh liền chủ động chào hỏi, cậu ta nói: “Đã lâu không gặp.” (Ngữ: Có mùi JQ vậy /_\)

Thẩm Cảnh ngẩng đầu nhìn Lộ Tuyết Dương, cậu cảm thấy chiều cao của bản thân đúng là chuyện si nhục nhất trong đời mình. Dù sắp mười hai tuổi, lại chẳng cao được bao nhiêu. Trái lại, hai năm qua, Lộ Tuyết Dương cao hơn trước rất nhiều.

“Ừ, đã lâu không gặp.” Thẩm Cảnh gật đầu nói.

Lộ Tuyết Dương tự nhiên bắt chuyện: “Cậu biết lần này có những nhân tài nào tham gia thi đấu không?”

Thẩm Cảnh trả lời: “Biết một chút. Nhưng quen biết không nhiều.”

Lộ Tuyết Dương chủ động cùng Thẩm Cảnh phân tích tình hình quân địch. Tuy khi xưa hai người từng là đối thủ cạnh tranh, nhưng trên võ đài quốc tế, mặc kệ ai đoạt giải đều là chuyện về vang. Cậu ta nói: “Kafina của nước Nga, cậu từng nghe chưa?”

Thẩm Cảnh sùng sốt, làm sao có thể chưa nghe? Người này được xem là thiên tài, rất nổi tiếng. Ba tuổi học đàn, chín tuổi mở buổi hòa nhạc riêng của mình. Bản thân còn có thể sáng tác, cái này không biết đã knock out biết bao chuyên gia piano.

Thẩm Cảnh nhíu mày, nói: “Cô ta sẽ đến?”

Lộ Tuyết Dương gật đầu: “Nghe nói lần tranh tài này, cô ta sẽ dẫn Khúc Mộc do chính cô ta sáng tác. Điểm này vô cùng bất lợi cho chúng ta. Cô ta có thể đưa tác phẩm mình sáng tác vào cuộc so tài này, chứng tỏ cô ta rất tự tin, giám khảo cũng thừa nhận cô ta. Tôi nghĩ hạng nhất lần này không cần lo rồi.”

Thẩm Cảnh biết thực lực bọn họ kém Kafina: “Trừ cô ta, còn có ai nữa?”

Lộ Tuyết Dương nói tiếp: “Ừ, còn hai người. Edda của nước Anh và Casio của nước Mĩ. Đầu là người có tiếng trong nước bọn họ. Tuổi tác xấp xỉ chúng ta, về mặt kỹ thuật... Ừm, nói thật cũng được khen là xuất sắc, nhưng thua xa Kafina. Tôi nghĩ, mục tiêu của chúng ta là thắng bọn họ là giới rồi.”

Thẩm Cảnh trả lời: “Cố gắng lên.”

Lộ Tuyết Dương mím môi, nói: “Thật ra, tôi cũng không có nhiều lòng tin. Những thí sinh khác cũng không thể coi thường, có thể giành được phần thưởng không tốt gì bằng.”

Thẩm Cảnh vỗ vỗ cánh tay Lộ Tuyết Dương, đừng hỏi vì sao cậu không vỗ vai Lộ Tuyết Dương, chiều cao hai người chênh lệch quá nhiều! Cậu nhón chân lên cũng chưa sờ tới cằm người ta, không ngu tự rước lấy nhục.

“Được. Cảm ơn. Chúng ta cùng cố gắng. Mặc kệ ai giành được giải thưởng đều là chuyện về vang.”

Lộ Tuyết Dương nói xong, liền bị thầy giáo gọi đi.

Nói thật, nói chuyện với Lộ Tuyết Dương xong, cậu vẫn bình tĩnh. Hoàn toàn không cảm thấy khẩn trương. Lúc cậu chuẩn bị đi, cậu thấy một cô gái tóc vàng mắt xanh. Dáng người cao ráo, gương mặt rất xinh đẹp như búp bê. Nhất là bên cạnh cô ta có rất nhiều người vây quanh.

Khurong Hồng Cẩm đứng bên cạnh Thẩm Cảnh cảm thán: “Cô bé này thật đẹp, là diễn viên à?”

Thẩm Cảnh cảm thấy người này có chút quen mắt, đang suy nghĩ, đột nhiên bé gái người Đức đang báo danh điên cuồng chạy tới, vừa chạy vừa gọi: “Kafina! Kafina! Kafina!”

Lúc này, cậu mới nhớ, cô gái này chính là quái tài Kafina, khó trách vừa xuất hiện liền náo nhiệt như vậy.”

Cậu trả lời: “Không phải diễn viên đâu ạ. Cũng là người dự thi, cô ta rất nổi tiếng trên quốc tế.”

Khương Hồng Cẩm khen ngợi: “Là thế à? Hèn gì có nhiều người vây quanh như vậy... Cô gái này chắc mười lăm, mười sáu tuổi nhỉ? Đúng là tuổi trẻ tài cao!”

Thẩm Cảnh trả lời: “Mẹ, cô ta cùng tuổi với con.”

Khương Hồng Cẩm giật mình: “Mười hai tuổi hả?” Cô không nói gì nữa, nhìn Thẩm Cảnh lại nhìn Kafina lắc đầu: “Con nít ở nước ngoài phát dục tốt thật.”

Thẩm Cảnh cảm thấy cuộc sống này không có cách nào khác. Cậu tùy tiện nhìn bạn bè cùng lứa đều cao hơn cậu. Đừng nói tới Kafina, không biết hiện tại Tống Hiểu Cao cao bao nhiêu rồi.

Kafina đứng giữa đám đông, nở nụ cười lễ phép. Ánh mắt vô tình nhìn thấy Thẩm Cảnh, cô ta ngẩng người, con ngươi màu lam chớp chớp. Cô ta nhớ Khương Thượng Anh từng hướng dẫn mình nói cô ấy đang dẫn dắt một người cùng lứa với cô ta. Khúc Thượng Anh khen ngợi cậu ấy rất nhiều. Việc này khiến Kafina không nhận được có hứng thú với Thẩm Cảnh.

Nói thật, Khúc Thượng Anh được xem là thầy dạy piano của Kaimen, cho nên Kafina rất tôn kính cô ấy.

Cô ta vừa thấy Thẩm Cảnh, đang nghĩ có nên tới chào hỏi hay không.

Thẩm Cảnh đã rời đi.

Kafina có chút thất vọng, nhưng lúc tranh tài còn có thời gian, đến lúc đó rồi nói cũng không muộn.

Thế nhưng, trên thực tế chặn đường thi đấu là chia tổ, Kafina không có cơ hội gặp Thẩm Cảnh, trái lại đụng mặt Lộ Tuyết Dương.

Gặp phải Kafina, Lộ Tuyết Dương cảm thấy mình thật xui xẻo. Ấy vậy mà được phân đến tổ Kafina. Nhưng còn may, top 3 của nhóm lại có thể bước vào vòng bán kết.

Kafina không lo lắng đạt giải nhất, Lộ Tuyết Dương thứ hai, thứ ba là người dự thi nước Mỹ.”

Bên tổ của Thẩm Cảnh cũng không thể coi thường. Trong ba người Lộ Tuyết Dương nhắc tới, ngoại trừ Kafina, hai người còn lại đều cùng tổ Thẩm Cảnh. Nếu không cẩn thận, Thẩm Cảnh ngay cả vòng bán kết cũng không thể vào được.

Khương Hồng Cẩm và Khúc Thượng Anh đỏ mặt hỏi thăm Thẩm Cảnh.

Vậy mà, sau khi Thẩm Cảnh lên sân khấu, cậu giống như đang diễn tấu trong nước, căn bản không hề khẩn trương. Trước khi xếp hạng cho cậu, giám khảo đánh giá cậu rất cao. Phía sau, có vài thí sinh không biết tên vì quá khẩn trương mà đàn sai âm hoặc tiết tấu.

Sau cùng, người có thể tranh đấu với Thẩm Cảnh, hai người kia không hẹn mà cùng mắc lỗi trên kỹ thuật.

Cứ như vậy, Thẩm Cảnh thành công tiến vào tổ thi đấu giành giải quán quân.

Khúc Thượng Anh sờ đầu Thẩm Cảnh, không ngừng khen cậu làm cho cô được vẻ vang. Cô đương nhiên vui mừng, chia làm hai tổ, quán quân một là quái tài từng là học trò của mình, một là học sinh hiện tại của mình. Người làm thầy như cô không vui mừng mới là lạ đó!

Khương Hồng Cẩm rộng rãi, mặc kệ Thẩm Cảnh muốn ăn cái gì mặc sức. Gọi điện thoại báo tin cho ông Thẩm và bà Trần, còn không có trở lại! Ông Thẩm, bà Trần liền đem tin này kể cho cả khu đều biết. Sau đó loan truyền, không qua bao lâu gần như cả thành phố đều biết.

Báo chí nước ngoài cũng truyền tin này, đầu tiên là khen ngợi Kafina. Tiếp đó, tỏ vẻ mong đợi vào hắc mã (*) Thẩm Cảnh.

(*) Không lường được thực lực với người cạnh tranh.

Thẩm Cảnh không ngờ mình chưa về nước, danh tiếng đã truyền xa.

Đến vòng đấu bán kết, có sáu thí sinh: Kafina, Thẩm Cảnh, Lộ Tuyết Dương, Edda, Casio còn có một thanh niên người da đen. Người người đều xuất sắc.

Lộ Tuyết Dương cảm thấy mình tham gia không ít cuộc tranh tài, sẽ không giống hai năm trước khẩn trương như vậy. Không ngờ lúc cậu ta cùng những người khác khom người chào khán giả trên sân khấu. Cậu ta dường như nghe được tiếng tim mình đập như trống đánh.

Thẩm Cảnh nhìn đội hình giám khảo dưới sân khấu, ngược lại cảm thấy tinh thần mình càng ngày càng hăng hái.

Thi đấu bán kết thật ra là loại bỏ hai người, bốn người còn lại tham gia vòng đấu chung kết, nhưng tính ra chỉ có hai người bị gạch tên. Trừ Kafina, trong lòng người khác cũng không có gì.

Diễn theo trình tự diễn tấu, căn cứ vào tổng điểm từ thấp đến cao. Nói cách khác, Thẩm Cảnh diễn tấu thứ hai theo đếm ngược. Cậu ung dung ngồi bên

cạnh, thư giãn đầu óc.

Còn Lộ Tuyết Dương đã sớm đứng ngồi không yên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Lộ Tuyết Dương là người thứ tư lên sân khấu, nhìn cậu thanh niên da đen đã lên sân khấu trước, trên trán cậu ta bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Thẩm Cảnh ngồi ngẩng ngực xong, cũng chú ý đến dáng vẻ khác thường của Lộ Tuyết Dương. Cậu còn nhớ trận thi đấu hai năm trước, tình huống của Lộ Tuyết Dương cũng như vậy. Bản thân cậu ta không kém, nhưng nếu quá mức căng thẳng, tổng thể sẽ mất cân đối.

Thẩm Cảnh nhìn hai tay cậu ta nắm chặt vào nhau, có chút run rẩy.

Cậu nói: “Lộ Tuyết Dương, hai năm rồi, cậu vẫn không trưởng thành hả?”

Lộ Tuyết Dương quay đầu, biểu cảm có chút hoảng hốt, tựa như không hiểu vì sao Thẩm Cảnh nói những lời này với mình. Cậu không trả lời.

Thẩm Cảnh nhíu mày: “Hai năm trước, vì cậu quá khản trương nên đàn sai. Dù biết tôi không lấy được giải nhất, nhưng cậu lại phạm lỗi rõ ràng không nên phạm. Hiện giờ đã qua hai năm, cậu đã tham gia nhiều cuộc thi lớn nhỏ trong và ngoài nước, có không ít kinh nghiệm. Vì sao còn lo lắng như vậy?”

Lộ Tuyết Dương lúng túng cười cười, nói: “Đối mặt với Kafina và những người khác, tôi cảm thấy mình không có cách nào bình tĩnh được.”

Thẩm Cảnh lắc đầu, trả lời: “Vậy đối với những người dự thi khác thì sao?”

Lộ Tuyết Dương cúi đầu: “Bởi vì những thí sinh kia không tính là lợi hại, tôi có đủ lòng tin thắng được bọn họ.”

Thẩm Cảnh nói: “Nếu đã như vậy, cậu còn khản trương cái gì? Tôi nhớ lúc cậu nhận giấy xác nhận tham gia dự thi là do bên ban tổ chức thông báo cho cậu biết. Điều này chứng tỏ, trong mắt ban tổ chức thực lực của cậu không thể thường. Cậu có thể đi tới bây giờ không phải là may mắn. Chia tổ thi đấu, cậu chạm mặt Kafina, cũng không có lỗi gì. Cậu nói Kafina lợi hại, cậu nghĩ lại xem, cậu đã so tài với người mạnh nhất rồi. Hiện tại, chẳng qua là có nhiều người hơn thôi, sợ cái gì?”

Lộ Tuyết Dương nhìn Thẩm Cảnh, mặc dù nhìn Thẩm Cảnh nhỏ tuổi, nhưng có rất nhiều phương diện cậu ta không bằng Thẩm Cảnh. Năm đó, tuy rằng cậu ta nhận được giải quán quân, thế nhưng cậu ta biết lần thi đấu đó không hoàn mỹ. Vì có thể đánh đàn nhịp nhàng như Thẩm Cảnh, cậu ta không ngừng luyện tập, không ngừng tôi luyện bản thân. Hai năm cực khổ luyện tập, không phải vô ích. Ở trong nước, cậu ta có một chút danh tiếng, đồng thời tích lũy từng chút từng chút kinh nghiệm.

Bản thân cậu ta cũng không phải kẻ yếu, sợ gì chứ?

Bỗng nhiên, Lộ Tuyết Dương cười rộ lên, vươn tay vỗ nhẹ lên đầu Thẩm Cảnh. Tay phải cậu ta chơi đàn piano nên hơi lớn hơn tay người bình thường, bao phủ lên đỉnh đầu Thẩm Cảnh: “Bị một cậu nhóc nhỏ tuổi hơn mình dạy dỗ, nói như thế nào nhỉ? Đúng là thoái mái.”

Thẩm Cảnh tức giận hất tay Lộ Tuyết Dương.

Chợt nghe Lộ Tuyết Dương nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

Thẩm Cảnh gật đầu, số thứ tự thứ ba đã lên sân khấu. Lộ Tuyết Dương cũng đứng dậy chuẩn bị, Thẩm Cảnh nói: “Nhất định phải vào trận chung kết.”

Lộ Tuyết Dương quay đầu lại, gờ ngón cái lên: “Tất nhiên.”

Cậu ta vừa rời đi, Kafina vẫn luôn quan sát Thẩm Cảnh đi tới. Hôm nay, cô ta mặt trang phục dự họp đơn giản, váy trắng viền ren, khoét phần lưng, tóc vàng thất bím xinh xinh, vài sợi rơi lả tả trên mặt cô ta, thoát nhìn có vẻ như thiên thần. gương mặt trắng nõn trang điểm nhẹ, đôi mắt màu lam như biển xanh thẳm. Ngủ quan tinh xảo không tìm ra chút khuyết điểm nào. Nói thật, cô ta chẳng giống một cô bé mười hai tuổi.

Cô ta hé miệng, trước dùng tiếng Trung chào hỏi, sau đó nói tiếng Anh: “Xin chào, tôi là Kafina. Tôi từng nghe tên cậu, bây giờ cậu đang là học trò của cô Khúc đúng không?”

May mà tiếng Anh của Thẩm Cảnh không tệ, bình thường hay coi phim nước ngoài, cơ bản cậu không nhìn phụ đề. Nhưng về phương diện nói chuyện cậu vẫn hơi ngập ngừng. Cậu trả lời: “Đúng vậy.”

Kafina tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Thẩm Cảnh, con ngươi xanh biếc vừa cười vừa nói: “Oh, tôi đã xem đoạn video cậu hai năm trước thi đấu. Cậu rất lợi hại! Khó trách cô Khúc nhận cậu làm học trò! Nhìn cậu thật nhỏ, giống như em tôi ấy.”

Thẩm Cảnh nghĩ, cậu nên cảm thấy may mắn... May mắn cô ta không nhận nhầm cậu là con gái.

Cậu trả lời: "Tôi với cô cùng tuổi."

Kafina che miệng, kinh ngạc nói: "Trời ạ, xin lỗi, xin lỗi nhé! Bởi vì nhìn cậu xấp xỉ em trai của tôi."

Thẩm Cảnh lắc đầu, trả lời: "Không sao."

Cậu không biết Kafina đến là có ý đồ gì, muốn thăm dò tình hình quân địch hay là gì khác. Sự thật, Kafina chỉ muốn trò chuyện với người mình cảm thấy hứng thú nhiều ngày nay, không hơn không kém.

Lần nào cô giáo tôn kính của cô ta cũng nhắc tới người này, nói không để bụng là giả. Có lẽ vì cô giáo nói rất nhiều, khiến cô ta càng ngày càng tò mò về cậu.

"Tôi rất thích văn hóa Trung Hoa, có lẽ là vì cô Khúc, tôi suy nghĩ đi Trung Hoa chơi một lần." Kafina nói.

Thẩm Cảnh nói: "Hoan nghênh! Cô cũng rất có tiếng ở Trung Hoa, nhất định rất được hoan nghênh."

Kafina chớp chớp mắt, không chút ngưng ngừng, cũng không thấy xấu hổ, nói: "Vậy sao? Đến lúc đó, tôi có thể tìm cậu chơi chung chứ?"

Thẩm Cảnh do dự nhìn Kafina, càng không hiểu rõ cô ta đến làm gì, sau đó gật đầu: "Có thể."

Kafina cười, đôi mắt màu lam rất đẹp, nhìn ở khoảng cách gần con ngươi giống như kết tinh: "Lúc tranh tài, cậu nhớ phải cố gắng đó. Hi vọng cậu có thể phát huy năng lực của mình."

Thẩm Cảnh lễ phép trả lời: "Cảm ơn."

Người trợ lý luôn đi theo Kafina đi tới, có chút nghi ngờ nhìn Thẩm Cảnh, Kafina cười: "Laina, cậu ấy là người bạn Trung Hoa của tôi, Thẩm Cảnh."

Thẩm Cảnh nhũn mảy, không biết mình trở thành bạn của cô ta từ khi nào?

Laina và Kafina nói chuyện với nhau bằng tiếng Nga, Thẩm Cảnh nghe không hiểu, và cậu cũng chả có ý định muốn nghe. Lộ Tuyết Dương chuẩn bị lên biểu diễn, cậu liền đứng ở cánh gà chờ.

Lộ Tuyết Dương đàn xong đi xuống, gơ ngón cái về phía Thẩm Cảnh, coi như không tệ, cổ vũ cậu cứ việc phát huy như bình thường, không phạm sai sót ngoài ý muốn. Vậy là tốt rồi.

Thẩm Cảnh gật đầu, lên sân khấu. Cậu chọn một bài khúc luyện (*), nhưng độ khó khúc luyện này có thể nói là độ khó cao nhất trong các lần cậu diễn tấu công khai. Hồi đó, học bài nhạc này ròng rã một tháng mới có thể đàn tròn vẹn hết bài. Không thể bảo đảm nghe êm tai, tiết tấu tốt, thậm chí trong mắt nhiều giáo viên dạy piano cũng cảm thấy bài nhạc này có độ khó cao. Lúc Khúc Thượng Anh dạy Thẩm Cảnh đàn, cô cũng nghĩ cậu không thể đàn tốt, thế nhưng thực tế thì thế nào?

(*) Xem Bách khoa toàn thư mở Wikipedia.

Thẩm Cảnh mất một tháng trời mới đàn hoàn chỉnh bài nhạc. Lại mất một tháng củng cố nó. Kể đó không biết mất bao nhiêu thời gian, một lần lại một lần không ngại phiền phức luyện tập.

Bài nhạc này mới có thể xuất hiện trên sân khấu cuộc thi.

Lúc cậu đàn đoạn thứ nhất, ban giám khảo ở bên dưới đầu ngẩng đầu, cau mày đứng lên, kì thực độ khó của bài nhạc không thích hợp thi đấu. Giám khảo đối với độ khó cao thấp cũng có yêu cầu rất cao. Người dự thi lựa chọn độ khó cao thật sự không có nhiều chỗ tốt.

Sự chú ý của Thẩm Cảnh đặt vào các ngón tay đang di chuyển trên phím đàn, thân thể cũng đông đưa theo.

Nếu kỹ xảo âm không mạnh mẽ, tuyệt đối không đàn được bài này.

Rất nhiều nghệ sĩ piano đều sợ bài nhạc này. Trong khi các ngón tay Thẩm Cảnh lại hết sức lưu loát, có thể đàn xong bài nhạc và có thể đàn tốt bài nhạc là hai chuyện khác nhau.

Có người nói, bài nhạc này là khúc luyện khó nhất. Yêu cầu rất cao về mặt kỹ thuật, đồng thời phải tạo ra tiếng đàn nhẹ nhàng, trôi chảy.

Chuyên gia piano có thể đàn tốt bài này tuyệt đối không nhiều.

Bây giờ Thẩm Cảnh có thể thực nghiệm diễn tấu, chắc chắn là một thách thức.

Cậu cúi đầu. Cậu chỉ biết hiện tại trong đầu mình chỉ toàn là phím nhạc đen và trắng. Cậu không nghe bất kỳ âm thanh nào khác, cũng không thấy những thứ khác ở bên ngoài.

Hết sức tập trung đánh đàn, gần đến phần cuối, Thẩm Cảnh cảm thấy ngón tay cậu hình như không phải của chính mình nữa.

Cậu thừa nhận mỗi khi đánh đàn, tay cậu đau buốt rất lâu, ba bốn phút ngán ngủ, số lần ngón tay ấn xuống phím đàn nhiều đến không thể đếm nổi.

Cậu tự nhủ với mình sắp xong rồi, kiên trì thêm chút nữa. Ngón tay hạ xuống, giờ lên, cuối cùng cũng kết thúc.

Ban giám khảo đứng lên, dùng tiếng Anh hô lớn: "Amazing!"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Editor: Tịch Ngữ

Thẩm Cảnh đi xuống sân khấu, Lộ Tuyết Dương kích động chạy tới. Nhìn cậu ta có vẻ còn vui mừng hơn Thẩm Cảnh, cậu ta nói: "Thật không thể tin! Cậu làm vô cùng tốt!"

Thẩm Cảnh không vui mừng nhiều, cậu để ý Kafina sắp ra sân khấu.

Tất cả mọi người đều tập trung nhìn Kafina, dưới ánh sáng của hàng chục bóng đèn Kafina càng xinh đẹp hơn. Cô ta ngồi trước đàn dương cầm, vươn tay nhưng không đánh đàn.

Giám khảo và khán giả đều cảm thấy khó hiểu.

Đột nhiên, Kafina đứng lên: "Xin chào ạ, em nghĩ em nên đổi một khúc dương cầm khác."

Giám khảo dò hỏi: "Vì sao?"

Kafina cười rộ lên, nói: "Em cảm thấy đối thủ của mình quá mạnh, để biểu đạt sự tôn kính, em muốn đổi sang bài em chuẩn bị cho trận đấu chung kết."

Dưới sân khấu, mọi người ồ lên.

Giám khảo nói: "Em khẳng định? Lâm thời đổi bài sẽ bất lợi cho em đó."

Kafina gật đầu, kiên trì nói: "Đây là sự tôn kính của em với đối thủ ạ."

Ban giám khảo thảo luận với nhau, cuối cùng đồng ý.

Kafina lại ngồi xuống lần nữa, cô ta khẽ cúi đầu, nhắm mắt lại, môi khẽ nhếch lên, mái tóc vàng xinh đẹp rơi trên đầu vai, dáng vẻ của cô ta như đang cảm nhận thứ gì đó. Ngón tay khẽ đàn âm bổng, thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

Làn điệu mềm mại chậm rãi, Kafina như tỏa sáng. Không chỉ vì tài năng dương cầm tuyệt vời của cô ta, mà còn vì thân thể cô ta di chuyển, đứng đưa theo động tác đánh đàn, tựa như đang khiêu vũ. Nét mặt cũng biến hóa theo âm nhạc, giống như đã hoàn toàn hòa mình vào thế giới riêng của mình.

Trong đầu giống như xuất hiện một hình ảnh.

Là một con vật nhỏ, có thể là chim, có thể là thỏ, cũng có thể là sóc. Nó đứng trên mặt đất, đi đi vài bước, nhảy dựng lên. Sau đó, giống như nhẹ nhàng khiêu vũ trên mặt hồ.

Điệu Valse mềm mại, làm người ta không kiềm chế được sa vào.

Rõ ràng lần đầu tiên nghe nhưng lại cảm thấy cực kì êm tai, giống như nó tồn tại là chuyện hết sức bình thường.

Bỗng nhiên, hai tay Kafina rơi trên phím đàn, tay trái nhanh chóng nhảy lên.

Trong đầu hiện lên hình ảnh, dường như con vật nhỏ phát hiện sự tồn tại của thợ săn. Nó hoảng sợ, nhanh chóng chạy trốn. Nó quay đầu nhìn lại, cảm thấy thợ săn đang đuổi theo trong gang tấc, nó liền mình chạy thực mạng.

Âm điệu dồn dập khiến mọi người muốn lau mồ hôi hột.

Thợ săn bước từng bước một.

Tay kafina chậm rãi giảm tốc độ. Ngay lúc mọi người nghĩ rằng con vật nhỏ đã thoát được kiếp nạn, thợ săn đột ngột xuất hiện trước mặt con vật nhỏ.

Lại một hồi mi chạy ta đuổi.

Nhưng, đột nhiên Kafina ngừng diễn tấu. Viên mắt cô ta bắt đầu ửng hồng. Mọi người nín thở chờ kết quả cuối cùng.

Âm thanh trầm thấp nặng trĩu vang lên, trong đầu mọi người hiện lên hình ảnh thợ săn cười chiến thắng, cùng với con vật nhỏ đã chết trên tay ông ta.

Kafina nhẹ nhàng chấm dứt diễn tấu, bầu không khí bi thương lan tràn trong thánh phòng.

Toàn thánh phòng nghe đến say mê, thậm chí có người đã khóc.

Kafina giống như chào vĩnh biệt con vật từng vui vẻ kia, sau phần cuối bi thương, Kafina vẫn ngồi không nhúc nhích.

Cô ta rũ mắt xuống, hốc mắt tràn ngập nước mắt.

Tiếng vỗ tay vang lên như bom dội, như pháo nổ, vang dội trong thánh phòng.

Quá tuyệt vời, đây chính là thiên phú!

Ý nghĩ của Thẩm Cảnh hoàn toàn mờ mịt. Nếu là tác phẩm Kafina đem tới thi đấu, thậm chí bạn cảm thấy đây không phải là báng bổ. Cô ta đàn rất tốt, đàn rất nhập tâm, thậm chí có thể khiến người ta tưởng tượng ra được hình ảnh sinh động.

Diễn tấu này hết sức hoàn mỹ.

Thẩm Cảnh và Lộ Tuyết Dương nhìn nhau, cười cười.

Bọn họ thua tâm phục, khẩu phục.

Giám khảo thảo luận thật lâu. Có thể nói, khoảng thời gian đó đủ để Thẩm Cảnh ra ngoài ăn hai chầu lẩu, dạo chơi một con phố. Kết quả hoàn toàn không cần hỏi, ai cũng đoán được người đoạt giải nhất là ai.

Sau khi Kafina xuống sân khấu, cô ta nhìn Thẩm Cảnh nói: “Tặng cho cậu đấy, nghệ sĩ piano cao ngao!”

Thẩm Cảnh biết Kafina đang khen cậu... Thế nhưng, bài này là một bản nhạc bi thương, cô ta xác định tặng trầm?

Trầm cũng không muốn chết dưới sung của thợ săn nhá!

Sau cùng, ban giám khảo công bố kết quả cuộc thi. Bọn họ mới hiểu vì sao ban giám khảo bàn bạc lâu như vậy, bởi vì bọn họ quyết định không tổ chức trận chung kết.

Bọn họ nói, các thí sinh dự thi đều rất xuất sắc, một bữa tiệc âm nhạc tuyệt vời như vậy. Bọn họ không tìm ra chỗ nào để khuyến khích, bất luận ai cũng là nghệ sĩ piano xuất sắc.

Vì vậy, cuộc thi lần này có ba giải nhất, một giải nhì và một giải nhất.

Tên ba người đoạt giải nhất theo thứ tự là Lộ Tuyết Dương, Edda, Casio. Giải nhì là Thẩm Cảnh. Giải nhất không ai khác chính là Kafina.

Người duy nhất không được gọi tên là cậu thanh niên da đen, cũng được giải thưởng trình diễn xuất sắc.

Tác phẩm Kafina sáng tác giành điểm tối đa, về mặt kỹ xảo của Thẩm Cảnh cũng đạt điểm tối đa. Nhưng vì Kafina là tự sáng tác, cô ta chiếm ưu thế ở điểm này.

Bọn họ nói, xếp hạng này không có nghĩa là tất cả. Cuộc thi dương cầm lần này là hạng nhất, nói cách khác, mỗi vị đang ngồi ở đây đều là hạng nhất.

Đối với nhận xét không theo lẽ thường của người chịu trách nhiệm chính, Thẩm Cảnh cũng không kinh ngạc nhiều. Cậu cầm cúp giải nhì và tiền thưởng mình nhận được trở về. Khương Hồng Cẩm nhìn thấy Thẩm Cảnh liền kích động ôm cậu.

“Ông nhỏ của mẹ, yêu con quá! Hôn một cái!”

“Con là niềm kiêu ngạo của mẹ!”

Sắp khen Thẩm Cảnh đến tận trời xanh luôn rồi.

Khúc Thượng Anh cũng đi tới chúc mừng, cô hoàn toàn không ngờ Thẩm Cảnh phát huy tốt như vậy. Tuy rằng đoạt giải nhì, nhưng kỹ thuật cậu biểu diễn trong cuộc thi này không thể soi mói.

Có phóng viên tiến vào, thấy Thẩm Cảnh liền tới phỏng vấn. Thẩm Cảnh thấy trong số đó có phóng viên người Trung Quốc, những người đó đều hỏi cảm tưởng hiện tại của cậu.

Thẩm Cảnh nghĩ một chút, nói: “Cám ơn mẹ cháu, mẹ đã cho cháu tiếp xúc với piano. Cám ơn cô giáo, cô đã dạy em hiểu rõ về piano, cám ơn hai người.”

Nước mắt Khương Hồng Cẩm không kiềm chế được dâng trào.

Kafina còn đang bị bao vây, các ký giả hỏi cái nhìn của cô ta đối với đối thủ của mình. Cô ta khen ngợi Thẩm Cảnh rất nhiều. Quả thực, khiến Thẩm Cảnh thêm không ít hào quang.

Kể đó, Thẩm Cảnh không ở nước ngoài lâu, Khương Hồng Cẩm còn có công việc. Hai người liền mau chóng về nước.

Hai mẹ con vừa xuống máy bay, Thẩm Cảnh còn chưa ra khỏi sân bay. Khi một nhóm nữ sinh đi du lịch lướt ngang qua, đột nhiên một cô gái kêu lớn lên. Sau đó, cô gái chỉ vào bóng lưng Thẩm Cảnh, nói với người bên cạnh điều gì đó.

Thẩm Cảnh đang đi theo Khương Hồng Cẩm, mấy nữ sinh liền vội vã chạy tới, cản trước mặt bọn họ.

Nữ sinh dẫn đầu, lớn tiếng nói: “Cậu là Thẩm Cảnh, đúng không?”

Khương Hồng Cẩm không biết đã xảy ra chuyện gì, nói: “Sao vậy! Con tôi tên Thẩm Cảnh.”

Cô gái cười rộ lên, nói: “Tốt quá! Mấy ngày trước tôi có xem tivi, tôi cũng học đàn piano. Tôi biết cậu, cậu quá tuyệt vời. Đến đây, đến đây, cho tôi xin chữ kí đi.”

Thẩm Cảnh ‘ah’ một tiếng, thực sự không hiểu cô gái này nói cái gì: “Nhưng, vì sao lại muốn tôi kí tên?”

Cô gái trực tiếp cúi người, lấy giấy bút trong túi xách ra, để cho Thẩm Cảnh kí tên lên áo mình: “Cậu không biết à? Trước trên kênh thời sự có đưa tin về cậu, trên báo chí cũng viết đầy, đặc biệt còn lên trang bìa của tòa báo lớn.”

Thẩm Cảnh nhìn thoáng qua Khương Hồng Cẩm, Khương Hồng Cẩm hình như cũng không biết chuyện này.

Muốn cậu kí cậu liền ký, Thẩm Cảnh lập tức viết tên mình lên.

Cô gái liền vui mừng hôn hờ: “Nhìn xem này! Chữ viết thật đẹp! Cám ơn, cám ơn! Chúc cậu sau này đạt nhiều thành tựu trên con đường diễn tấu dương cầm. Cố lên!”

Thẩm Cảnh nhìn cô gái rời đi, Khương Hồng Cẩm có chút không dám tin: “Hê, Thẩm Cảnh, con lên tivi, còn lên báo nữa.”

Thẩm Cảnh không nói gì, nhanh chóng kéo Khương Hồng Cẩm về nhà.

Trên đường về nhà, Thẩm Cảnh cảm nhận được cảm giác trở thành người nổi tiếng. Liên tục có người nhìn cậu, đồng thời còn nói gì đó.

Khi ngồi trên taxi, lúc xe đi ngang trường tiểu học, Thẩm Cảnh nhìn thấy tấm băng – rôn bằng vải đỏ, chữ trắng ---

Chúc mừng học sinh Thẩm Cảnh, đã tốt nghiệp ở trường của chúng ta, đã đoạt giải nhì trong cuộc thi piano quốc tế xxx! Trường ở chỗ này...

Thẩm Cảnh chưa đọc hết nội dung liền cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng!

Vốn dĩ, cậu muốn khiêm tốn một chút. Lúc trở về nước cũng không nói với ai biết... Ai ngờ, tin tức đã lên báo chí cùng tivi, trường học còn giúp đỡ tuyên truyền nữa chứ! >><

Tại sao trăm cảm thấy, mọi chuyện càng ngày càng đi lệch quỹ đạo cuộc sống của trăm vậy nè?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Edit: Tịch Ngừ

Từ trước tới giờ, Thẩm Cảnh chưa từng nghĩ cuộc sống của mình sẽ biến hóa long trời lở đất chỉ vì một cuộc thi.

Hai người vất vả về tới nhà, mới gõ cửa không bao lâu liền có người mở. Thẩm Cảnh chuẩn bị chào bà Trần và ông Thẩm, lại nhìn thấy người mở cửa là bà Trương thường hay tập múa chung với bà Trần. Bà Trương thấy Thẩm Cảnh lập tức hô to: “Tiểu vương tử piano của chúng ta đã về!”

Thâm Cảnh nghe biệt danh bà Trương đặt cho mình, không cảm thấy mắc cỡ.

Vừa dứt lời, các cụ ông, cụ bà đều chạy ra. Bà Trần và ông Thẩm chỉ hơi chậm một chút, đã bị bao phủ trong biển người.

Có không ít khách đến nhà, người không quen và quen đều đến nói chuyện với Thẩm Cảnh. Thẩm Cảnh bị vây giống như một ngôi sao nhỏ. Chúng tinh cùng nguyệt!!! (*)

(*) Hàng ngàn, hàng trăm... ngôi sao vây quanh mặt trăng.

Khương Hồng Cẩm nhú mày, tìm bà Trần nói: “Mẹ, đây là chuyện gì vậy?”

Bà Trần giải thích: “Bạn bè, thân thích, còn có hàng xóm nghe nói Thẩm Cảnh trở về nên đến chúc mừng.”

Ông Thắm chép chép miệng, không vui mừng nổi: “Người nào người nấy đều có tật xấu. Bình thường không hề liên lạc gì nhau chứ đừng nói tìm tới cửa, bây giờ ngay cả người có quan hệ xa lơ xa lắc, bần đại bác cũng không tới đều chạy tới góp vui.”

Bà Trần đung ông Thâm một cái, nhúu mày nói: “Đừng nói nữa, để người ta nghe thì không tốt.”

Ông Thẩm: “Thì đề bọn họ nghe, toàn là tật xấu!”

Khuong Hồng Cầm cũng thở dài một hơi, trong bụng cũng hi vọng mấy người này mau rời đi.

Thảm Cảnh chỉ cảm bản thân bị kéo qua bên này một chút, bị lôi qua bên kia một tẹo. Không ngừng nói mấy lời như để con cái, cháu gái, cháu trai của mình theo câu học tập; rồi lại nói muốn chụp hình chung với cậu. . .

Con người chính là như vậy. Lúc bạn không sống tốt, người khác xa bạn như phù bụi. Khi bạn sống tốt thì họ lập tức bám theo bạn nhận làm thân thích.

Thanh âm ồn ào khiến sức chịu đựng của Thẩm Cảnh đến mức cực điểm. Cậu bắt đầu cảm thấy day thán kinh căng lên, lỗ tai ong ong. Thẩm Cảnh ngẩng đầu, trừng mắt, quát lớn: “Đừng nói nữa!”

Trong nháy mắt, tiếng tranh của của mọi người dừng lại, kinh ngạc nhìn Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh nói: “Tôi mặc kệ các người là ai, tôi không biết các người. Nếu muốn học đàn piano, các người hãy đi tìm thầy dạy đàn piano. Tôi chỉ biết đàn không biết dạy. Tôi chỉ muốn trò chuyện với ông bà nội của tôi, các người có thể về trước được chứ? Tôi không thích có nhiều người trong nhà.”

Vừa dứt lời, có một số người mặt đỏ bừng, cũng có vài người có vẻ mặt giống như không hài lòng.

Khương Hồng Cẩm vội cười nói: “Con nít không hiểu chuyện. Xin lỗi mọi người, xin lỗi a!”

Mấy người lớn lúng túng nói: “Không sao, không sao ha ha... Thằng bé thật cá tính.” Lời tuy nói vậy, những người đó liên tục rời đi.

Sau khi Khương Hồng Cầm thấy mọi người đã về hết. Dù trong bụng cô vui vẻ nhưng vẫn dạy dỗ Thẩm Cảnh: “Sao con nói chuyện như vậy với người lớn?”

Thẩm Cảnh hùng hồn trả lời: “Những người đó con không quen, con chỉ muốn gặp ông bà nội. Bọn họ cứ vây quanh con, còn muốn con dạy cho con cháu nhà bọn họ học đàn, con làm sao mà biết dạy?! Mẹ, con chỉ gấp gáp thôi, mẹ đừng giận nhé. Sau này, con không như thế nữa.” Cậu chớp chớp mắt, làm bộ đáng thương.

Khuong Hồng Cảm thấy đáng vẻ này của Thẩm Cảnh, cô không nói gì nữa. Như vậy cũng tốt, mấy người kia tạm thời không tìm đến nữa!

Ông Thẩm cười rộ lên, quay sang Thẩm Cảnh nói: “Thằng nhóc này không tệ hén! Ông không thích mấy người như vậy nhất đó!! Đến! Ông nội xem cháu của ông có lên cân không nào!!”

Nhiều năm qua, cái miệng thôi của ông vẫn nòng mùi như vậy!!! Thảm Cảnh cười đến muốn ngưng thở, cũng rất mệt nhá!

Bà Trần chỉ vào bàn cơm trong phòng bếp: “Này ông già, đừng có kéo Thẩm Cảnh, để thằng nhỏ ăn cơm, coi chừng đói bụng.”

Lúc này, ông Thẩm mới chịu buông Thẩm Cảnh.

Khương Hồng Cầm và Thẩm Cảnh ăn không ít món ngon ở nước ngoài, nhưng hai mẹ con vẫn cảm thấy cơm gia đình là ngon nhất.

Buổi chiều, mẹ con Thẩm Cảnh kể lại những chuyện diễn ra trong cuộc tranh tài, hai ông bà đều nghe mê say.

Tổng Hiệu Hoa vốn chuẩn bị đến tìm Thẩm Cảnh từ sớm, không ngờ cô giáo dạy múa của bé thông báo, bởi vì cô có chút việc nên phải lên lớp sớm.

Tổng Hiểu Hoa hết cách đành đến lớp học múa. Sau khi kết thúc giờ học, bé vội vội vàng vàng đến nha trước cửa nhà Thẩm Cảnh trong khi chưa thay đồ múa. Đứng trước cửa bé nghĩ bộ đồ này thật khó coi, xoay người chạy về nhà, lật tung tủ quần áo, lấy bộ quần áo mình yêu thích nhất ra mặc.

Hơn nửa năm, bé chưa gặp Thẩm Cảnh. Thẩm Cảnh chuẩn bị cuộc thi lên lớp chín, nửa học kỳ sau cũng không quay về thành phố A. Ban đầu, bé luôn ngóng trông đến nghỉ hè, khi vừa bắt đầu nghỉ hè lại nghe nói Thẩm Cảnh ra nước ngoài thi đàn.

Hiện tại, Thẩm Cảnh trở về, Tổng Hiểu Hoa cực kì vui.

Thế nhưng, Tổng Hiểu Hoa nhìn mình trong gương liền ủ rũ cúi đầu.

Vóc dáng Tổng Hiểu Hoa càng ngày càng cao, nhưng cân nặng cũng tỉ lệ thuận theo chiều cao của bé. Bé gái mười hai tuổi đã bắt đầu biết đẹp xấu. Bé nhìn các cô bạn dáng người thon thả, mặc váy lên nhìn xinh biết bao nhiêu. Nhìn lại thân hình béo mập của mình, cũng nhìn ra sự khác biệt giữa mình và con nhà người ta.

Sau đó, bé vứt bỏ váy dài thướt tha, cầm cái áo lờ tay và quần đùi đi ra ngoài.

Tổng Hiểu Hoa thấp thỏm gõ cửa, bé sờ sờ trái tim, cảm thấy nó đập hơi nhanh.

Thẩm Cảnh nghe tiếng chuông cửa liền đi ra mở, khi thấy Tổng Hiểu Hoa, đáy mắt cậu lóe qua chút kinh diễm. (*)

(*) Kinh ngạc vì thấy đẹp.

Từ nhỏ, Tổng Hiểu Hoa phát dục tốt hơn so với những đứa trẻ khác. Bây giờ bé mười hai tuổi đã cao hơn một mét sáu. Vóc dáng bé không phải rất mập, tóc đen nhánh, làn da trắng nõn, hồng hào. Trước kia, tóc bé không dài lắm, chỉ có thể tết cái đuôi sam nhỏ. Bây giờ tóc bé đã dài đến mức có thể búi cao. Đôi mắt rất giống Phương Văn, mắt to linh động, cảm giác rất hoạt bát đáng yêu. Mũi không cao không thấp, tương đối khéo léo nhỏ xinh. Đôi môi màu hồng phấn, thoạt nhìn có vẻ mọng nước. Áo tay ngắn màu đen tôn lên nước da trắng nõn. Đôi chân bé rất đẹp, mặc dù có chút thịt nhưng nhìn vẫn cảm giác rất đẹp. Tuy rằng không thể xưng là người đẹp, nhưng cũng là kiểu hoạt bát, đáng yêu khiến người ta yêu thích.

Lúc Tổng Hiểu Hoa thấy Thẩm Cảnh, hai mắt sáng lên. Trong lòng Thẩm Cảnh đột nhiên có cảm giác kì lạ, hơi ngứa.

Cậu nghĩ: Từ khi nào, Tổng Hiểu Hoa trở nên đẹp mắt vậy?

Tổng Hiểu Hoa nhếch môi, vẫy vẫy tay chào Thẩm Cảnh: “Anh Thẩm Cảnh, chào mừng anh trở về!”

Thẩm Cảnh chần chờ một chút, gật đầu, nói: “Em cao thật nhanh!”

Tổng Hiểu Hoa có chút ngượng ngùng nói: “Dạ, nhưng trong lớp em không phải là người cao nhất. Còn có nữa sinh, nam sinh khác cao hơn em...” Bé nhìn Thẩm Cảnh, cười híp mắt: “Anh Thẩm Cảnh, anh vẫn không thay đổi.” ^ ____ ^

Thẩm Cảnh: “... Thật ra, anh cũng có cao lên một chút đó, chỉ là không rõ ràng thôi.” - ____ -

Tổng Hiểu Hoa hiểu ra, gật đầu.

Thẩm Cảnh kêu bé vào nhà, ông Thẩm, bà Trần, Khương Hồng Cẩm thấy bé đều nhiệt tình chào đón. Tổng Hiểu Hoa cười ngọt ngào chào từng người, Khương Hồng Cẩm hỏi bé thi như thế nào.

Lúc này, Thẩm Cảnh mới nhớ, vừa vịn năm nay Tổng Hiểu Hoa tốt nghiệp tiểu học. Vậy thi bé thi vào trường nào?

Tổng Hiểu Hoa cười lên, trả lời: "Con thi tạm tạm cô ạ. Nhưng con không thi vào trường trung học cơ sở mà anh Thẩm Cảnh học. Con muốn thi vào trung học D ở thành phố A."

Giọng bé càng nói càng nhỏ. Tuy ngoài miệng bé nói như vậy, nhưng trong lòng bé rất muốn thi vào trường trung học mà Thẩm Cảnh đang học. Mặc dù bé phấn đấu suốt sáu năm, vẫn không thể thi đậu nổi.

Khương Hồng Cẩm an ủi: “Không sao, trung học D ở thành phố A cũng không tệ. Con rất giỏi, học ở đâu cũng đều giỏi thôi.”

Tổng Hiểu Hoa gật đầu, quay sang Thẩm Cảnh: “Anh Thẩm Cảnh muốn học ở thành phố B tiếp ư?”

Khương Hồng Cẩm nhìn thoáng qua Thẩm Cảnh, nói: “Đúng vậy, trường học cấp ba ở đó cũng không tệ. Có thể đi thẳng vào là tốt rồi.”

Tổng Hiểu Hoa rũ mắt xuống, đáy mắt có chút mất mát. Sau đó, bé ngẩng đầu nhìn Thẩm Cảnh cười nói: “Không sao, đến nghỉ hè là có thể gặp nhau mà.”

Thẩm Cảnh cảm thấy hình như Tổng Hiểu Hoa đã trưởng thành. Nếu là trước kia, bé đã khóc òa lên rồi. Bây giờ nhìn bé chỉ có chút thất vọng.

Cậu nhìn hai chân của mình, thầm nghĩ: Rốt cuộc chừng nào mình mới cao lên?

Chương 49: Chương 49

Có lẽ là bởi vì thời gian nửa năm, nên quan hệ hai người có chút xa cách, Tống Hiểu Hoa không biết phải nói những gì với Thẩm Cảnh, dù sao thì Thẩm Cảnh cũng đã lên cấp ba rồi, tư tưởng so với bé thành thực hơn, trong mắt Tống Hiểu Hoa, hình tượng Thẩm Cảnh vẫn luôn rất cao lớn, trước kia bé sẽ không lo lắng mà nói tất cả chuyện của mình ở trường cho Thẩm Cảnh nghe, nhưng bây giờ không biết Thẩm Cảnh có nguyện ý nghe hay không?

Bé có chút phiền lòng, Thẩm Cảnh đứng bên cạnh cũng đã nhận ra sự khác thường của bé, anh liền mở miệng trước hỏi: "Em học ở đây thấy như thế nào?"

Tống Hiểu Hoa nghe vậy, vội vàng nói: "Rất tốt, anh còn nhớ Khoa Giai Nam không?"

Thẩm Cảnh nhíu mày, làm sao anh có thể không nhớ cậu bé cao lớn năm đó hay bắt nạt Tống Hiểu Hoa chứ, hiện tại trí nhớ của anh ngày càng tốt, anh nói: "Nhớ, làm sao vậy?"

Tống Hiểu Hoa cười lộ lên, nói: "Cậu ấy và em quan hệ rất tốt, còn có Trương Dao, em từng đề cập với anh, là người bạn tốt nhất của em, hai người bọn họ ở trường học đều rất chăm sóc em"

Thẩm Cảnh nghe vậy gật đầu một cái, nói: "Vậy thật tốt."

Bởi vì Thẩm Cảnh thường xuyên nhảy lớp, nói thật bạn bè thực không có mấy người, người duy nhất có quan hệ tương đối khá là Chúc Cao Nhất Suất, chỉ là sau khi anh nhảy lớp, quan hệ không tự giác cũng phai nhạt một chút.

Tống Hiểu Hoa cười lên, nói: "Chúng em còn hẹn ngày mai đi bơi ở hồ bơi!"

Thẩm Cảnh nhíu mày.

Tống Hiểu Hoa quay đầu, mong đợi nhìn Thẩm Cảnh hỏi "Anh có muốn cùng đi bơi hay không ạ?"

Vốn là Thẩm Cảnh muốn cự tuyệt, ở nước ngoài mới về nên chênh lệch múi giờ, nghĩ trở về nghỉ ngơi một lúc, điều chỉnh một chút, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Tống Hiểu Hoa, bất giác gật đầu nói: "Được."

Lập tức Tống Hiểu Hoa cười ngọt ngào, đôi mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, nói: "Vậy thì tốt quá, không được lỡ hẹn nha, đến lúc đó em tới tìm anh."

Thẩm Cảnh nói: "Được."

Nói xong vấn đề này hai người bắt đầu nói sang chuyện khác, Tống Hiểu Hoa lại bắt đầu nhắc tới chuyện của mình trong trường, tóm lại Thẩm Cảnh vẫn ở bên cạnh nghe, Tống Hiểu Hoa nguyện ý nói cho anh, anh liền nghe, cũng sẽ không cảm thấy phiền.

Ngược lại cảm thấy hình như trong đầu có thể tưởng tượng được cuộc sống trong trường học của Tống Hiểu Hoa.

Ngày đi bơi hôm đó, lúc Tống Hiểu Hoa đến tìm Thẩm Cảnh, Thẩm Cảnh thu xếp xong đồ, quần bơi gì đó để cho Khương Hồng Cầm gửi về, Thẩm Cảnh không nhìn thêm, cầm đi.

Lúc đi trên đường với Tống Hiểu Hoa, Thẩm Cảnh cảm thấy có chút không thoải mái, bởi vì chiều cao cách xa, anh luôn phải ngẩng đầu lên nhìn Tống Hiểu Hoa, hai người đi cùng một chỗ, giống như là chị gái dẫn theo em trai nhà mình ra ngoài.

Đi tới chỗ hẹn, Tống Hiểu Hoa liền nói với Thẩm Cảnh: "Ồ chỗ này, em hẹn gặp mặt Trương Dao và Khoa Giai Nam ở chỗ này."

Thẩm Cảnh gật đầu, Thẩm Cảnh hỏi "Bây giờ Khoa Giai Nam còn ngồi cùng bàn với em hay không?"

Tống Hiểu Hoa cười lên, nói: "Còn nha, em cảm thấy em và cậu ấy đặc biệt có duyên phận, năm thứ ba lúc chúng em chia lớp, cậu ấy lại được phân cùng lớp với em, giáo viên còn sắp xếp chúng em ngồi cùng bàn, sau khi sắp xếp chỗ ngồi, những người khác đều thay đổi, nhưng em và Khoa Giai Nam vẫn chưa từng đôi qua."

Thẩm Cảnh ồ một tiếng, nói: "Cậu ta có bắt nạt em nữa không?"

Tổng Hiểu Hoa vội vàng lắc đầu, nói: "Anh Thẩm, anh còn nhớ chuyện hồi năm lớp một không? Khi đó Khoa Giai Nam không hiểu chuyện, sau đó cậu ấy đã nói xin lỗi rất nhiều lần với em, về mặt học tập, cũng thường giúp đỡ em, thật ra thì Khoa Giai Nam là người rất tốt."

Thẩm Cảnh ghen ghét gật đầu, nói: "Vậy thì tốt."

Thì ra dạy bé học không chỉ có một mình trầm nha.

Đột nhiên tầm mắt Tổng Hiểu Hoa dừng ở phía trước, vươn tay hướng về phía trước lắc lắc, nói: "Nơi này, Trương Dao, Khoa Giai Nam"

Thẩm Cảnh nhìn sơ qua hai người một chút.

Trương Dao có khuôn mặt đại chúng, nhìn cũng không đẹp lắm, đầu so với Tổng Hiểu Hoa hơi thấp hơn một chút, chỉ là vóc người có vẻ nhỏ gầy, xem ra thật mộc mạc, cá tính thuộc loại không quá ngang ngược cũng không quá trầm lắng, bé quay đầu thúc giục Khoa Giai Nam một chút, sau đó bước nhanh đã chạy tới, nói: "Các cậu tới sớm nhỉ."

Tổng Hiểu Hoa cười lên, nói: "Chúng mình cũng mới vừa đến."

Sau lưng Khoa Giai Nam vẫn như cũ không nhanh không chậm đi, kiểu tóc vẫn giống như năm đó nhìn thật khỏe mạnh, da ngăm đen, xem ra có chút khỏe mạnh kháu khỉnh, thuộc loại có vẻ khỏe mạnh.

Khoa Giai Nam liếc mắt nhìn Thẩm Cảnh đứng ở bên cạnh Tổng Hiểu Hoa, hình như có cái gì nổi lên.

Trương Dao hưng phấn nhìn Thẩm Cảnh nói: "Đây chính là anh Thẩm cậu hay nói đó hả? Khoa Giai Nam, mau tới đây, cậu xem, người nổi tiếng của thành phố chúng ta đó nha." d@đ!P%quy\$đ^n

Khoa Giai Nam thành thật cười cười, nói: "Chúng tớ đã sớm biết."

Trương Dao hỏi "A, chuyện khi nào vậy?"

Khoa Giai Nam và Tổng Hiểu Hoa nhìn nhau, không hện mà cùng nở nụ cười, Khoa Giai Nam nói: "Rất mất mặt, khi đó tớ bắt nạt Tổng Hiểu Hoa, sau đó Thẩm Cảnh giáo huấn tớ một trận."

Trương Dao nhìn thân hình nhỏ bé của Thẩm Cảnh, hình như có chút không tin, cuối cùng nói: "Thì ra vậy, cậu đều đã nhận biết, còn tôi thì là người xa lạ."

Tổng Hiểu Hoa nói: "Làm sao có thể vậy chứ?"

Thẩm Cảnh nhìn ba người đối thoại, cảm giác mình tùy tiện xen vào cũng không tiện, ba người quan hệ rất tốt, hình như cũng không có khe hở cho mình chen vào.

Xem ra cuộc sống của Tổng Hiểu Hoa ở trường học trôi qua quả thật không tệ.

"Đúng rồi, cậu tên là Thẩm Cảnh đúng không, tôi nghe Tổng Hiểu Hoa nói hiện tại cậu học lớp chín, bằng tuổi với tôi, thành tích học tập của tôi không tốt lắm, tôi đặc biệt kính nể những người học giỏi, làm sao cậu học được giỏi như vậy?" Trương Dao chủ động tới nói chuyện với Thẩm Cảnh.

Cái vấn đề này đã có không ít người đã hỏi anh, Thẩm Cảnh suy nghĩ một chút, nói: "Phương pháp của tôi là sử dụng thời gian một cách hiệu quả chuẩn bị bài tập đầy đủ."

Trương Dao hứng thú, hỏi "Cụ thể phải nên làm như thế nào? Tôi là người không quá thông minh, cậu phải nói rõ ràng với tôi, tôi mới có thể hiểu."

Thẩm Cảnh tiếp tục nói: "Vậy lấy tôi làm cái suy luận, nói thí dụ như, lúc tôi học kiến thức lớp một, mỗi ngày tôi sẽ ôn lại kiến thức đó, sau đó chuẩn bị bài của khóa sau, thời gian còn thừa lại dùng để học kiến thức lớp hai lớp ba, sử dụng hiệu quả thời gian còn thừa lại để nâng cao chính mình....."

Trương Dao ở bên cạnh nghe đến say sưa.

Tổng Hiểu Hoa cùng Khoa Giai Nam đi cùng một chỗ, nhìn hai người, ánh mắt u ám.

Khoa Giai Nam lấy ra một chút thạch hoa quả từ trong túi áo len lên đưa tới trước mặt Tổng Hiểu Hoa, nói: "Cho cậu, đây là tôi lấy từ trong nhà ra."

Lúc Tổng Hiểu Hoa nhận lấy, tay Khoa Giai Nam không cẩn thận đụng phải lòng bàn tay mềm mại trắng nõn của Tổng Hiểu Hoa.

Khoa Giai Nam lập tức rút tay về.

Từ trước tới nay tình cảm đối với Tổng Hiểu Hoa mà nói không cao lắm căn bản không phát hiện cái gì.

Bên cạnh, trên làn da ngăm đen của Khoa Giai Nam hiện lên một nét đỏ ửng khó có thể phát hiện. @Lạc_Thần@

Đến hồ bơi, nam nữ liền rời rít đi thay đồ bơi, Thẩm Cảnh và Khoa Giai Nam hai người yên lặng đi, Khoa Giai Nam không hứng thú cho lắm, dù sao hai

người cũng không quen thuộc lắm, sẽ phải thẳng thắn gặp nhau, nhưng lúc thấy Thẩm Cảnh nhanh chóng cởi quần áo, thay quần bơi đi xả nước.

Khoa Giai Nam vội vàng theo sát, tiến tới bên cạnh Thẩm Cảnh cũng đi xả nước.

Lúc Thẩm Cảnh nhìn sang, trong lúc vô tình liếc xuống hạ thân Khoa Giai Nam một cái, vừa thấy, trong lòng của anh liền thẳng băng lại, tuy nói khổ người vóc dáng của Khoa Giai Nam nếu so với mình đều phải lớn hơn một vòng, nhưng khi so sánh voi nhỏ của hai người, vẫn là anh hơn một bậc.

Nghĩ như vậy, tâm tình Thẩm Cảnh cũng không tự giác sung sướng một chút.

Bên cạnh, Khoa Giai Nam hình như còn có chút kiêng kỵ Thẩm Cảnh, có lẽ là năm lớp một lưu lại bóng ma, anh thận trọng hỏi: "Bây giờ anh học ở trường x sao?"

Thẩm Cảnh gật đầu, nói: "Ừ."

Khoa Giai Nam hâm mộ nói: "Thật giỏi, ban đầu ý định của tôi là thi nơi đó."

Ban đầu Tống Hiểu Hoa muốn học trung học đệ nhất cấp với Thẩm Cảnh, Khoa Giai Nam không có ý kiến gì, nhìn thấy Tống Hiểu Hoa muốn học trường nào thì liền quyết định muốn học trường đó, chỉ là hai người cũng song song không có thi đậu, dù sao trung học đệ nhất cấp nơi Thẩm Cảnh học hàng năm hơn mấy ngàn vạn học sinh đều mơ tưởng đi vào, nhưng trường học qua lại cũng chỉ tuyển những người như Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh hỏi "Vị cậu chuẩn bị học ở đâu?"

Khoa Giai Nam báo tên trường học giống với Tống Hiểu Hoa.

Đột nhiên Thẩm Cảnh không nói tiếp, sau đó gật đầu một cái, liền đi ra ngoài.

Khoa Giai Nam vội vàng theo ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Edit: Lạc Thần

Kỹ năng bơi của Thẩm Cảnh không tệ, lúc học tiểu học Khương Hồng Cầm dẫn anh đi bơi mấy lần, lên trung học đệ nhất cấp ở nước ngoài, thường ngày trừ đi học, luyện Piano cũng không còn dư thời gian để vui chơi, anh trực tiếp xuống nước.

Khoa Giai Nam sợ nhất là bên cạnh không có người quen, Tống Hiểu Hoa và Trương Dao còn chưa ra, thấy Thẩm Cảnh xuống bơi, cậu cũng vội vàng đi xuống, chỉ là cậu không biết bơi, cho nên luôn bơi qua lại chỗ nước cạn, tro mắt nhìn Thẩm Cảnh bơi ở khu vực nước sâu giống như một con cá trong nước.

Thẩm Cảnh bơi qua lại mấy lượt phát hiện kỹ năng bơi của mình vẫn như cũ không tệ, lại nhìn thoáng qua chỗ nước cạn thấy Khoa Giai Nam có vẻ dè dặt, anh suy nghĩ một chút, cũng không thể ở một chỗ như vậy được, dù sao cũng là bạn của Tống Hiểu Hoa.

Anh liền đi qua dò hỏi: "Làm sao vậy?" @Lạc Thần@

Khoa Giai Nam xấu hổ nói: "Tôi không biết bơi."

Thẩm Cảnh nhìn nhìn Khoa Giai Nam, nói: "Luyện nhiều một chút, bơi xung quanh một chút, cậu sợ như vậy, đến cuối cùng cũng học bơi không tốt được."

Khoa Giai Nam vẫn có chút sợ Thẩm Cảnh, thấy Thẩm Cảnh nói như vậy, gật đầu một cái, bắt đầu lóng ngóng hoạt động hai tay của mình.

Thẩm Cảnh thấy không được, liền vươn tay hướng dẫn cậu ta, để cho cậu ta học động tác của mình.

Trái lại Khoa Giai Nam rất nỗ lực, nhưng nỗ lực nửa ngày, cũng vẫn là bơi qua lại tại chỗ.

Thẩm Cảnh thở dài một cái.

Trương Dao và Tống Hiểu Hoa từ trong phòng thay đồ nữ đi ra, Tống Hiểu Hoa cúi đầu nhìn qua bộ ngực của mình thì thấy giống như là hai cái bánh bao trắng bóng, lại nhìn bộ ngực tiêu chuẩn của Trương Dao một chút, trên mặt xấu hổ một trận, bước chân cũng chậm lại.

Mới vừa rồi ở phòng thay đồ, một đi ở phòng bên cạnh thấy bé thay đồ, liền cười hỏi bé, con học trung học đệ nhất cấp ở đâu vậy? Còn không ngừng nói bé trở mã thật tốt.

Tổng Hiểu Hoa đỏ mặt, Trương Dao ở bên cạnh đoán chừng không có nghe thấy, bé cảm thấy hai tảng thịt trước ngực mình sao mà cản trở như vậy, còn có thịt béo bên hông mình nữa.

Trong nháy mắt bé cũng không muốn đi ra ngoài.

Nhưng nhìn vẻ mặt vui mừng của Trương Dao, bé đều nói không nên lời mất hứng đó ra được.

Bé ngượng ngùng đi theo Trương Dao ra ngoài, Trương Dao mất tinh lập tức đã nhìn thấy Thẩm Cảnh và Khoa Giai Nam, bước nhanh chạy tới, nói: "Các cậu đang đùa cái gì vậy?"

Khoa Giai Nam liếc mắt nhìn Trương Dao, cúi đầu, nói: "Thẩm Cảnh đang dạy tôi bơi."

Thẩm Cảnh chú ý tới động tác nhỏ của Khoa Giai Nam, anh hiểu được đến khoảng tuổi này chính là thời kỳ động tình của đứa nhỏ, cũng khó trách mới vừa nhìn thấy Trương Dao, cậu ta lập tức cúi đầu.

Chỉ là Tổng Hiểu Hoa đâu rồi ?

Thẩm Cảnh ngẩng đầu lên nhìn chung quanh một vòng, rốt cuộc nhìn thấy Tổng Hiểu Hoa còn cách rất xa, đang dùng tốc độ nhanh như rùa mà đi.

Anh nhìn thoáng qua, liền nhú mày, toàn thân cũng không khỏi quá lộ liễu rồi hà.

Mặc dù thân thể Tổng Hiểu Hoa thuộc loại hơi mập, nhưng mà tỷ lệ phía trên cũng không tệ lắm, đồ bơi của bé thiết kế có chút lệch vào người, chủ yếu là bởi vì Tổng Hiểu Hoa trở mã thật sự là quá tốt rồi, mỗi lần người nhà mua đồ bơi cho bé đều mua loại rất thịnh hành, cuối cùng thật vất vả mới chọn được một cái coi như là không quá khoa trương, nhưng mà rơi vào trong mắt của Thẩm Cảnh, vẫn là rất lộ liễu.

Kiểu dáng đồ bơi này là chia trên dưới, phía dưới là váy, phía trên là kiểu áo hai dây, màu sắc lại là màu đỏ, phía trên có hoa văn hình bông hoa, màu sắc tươi đẹp càng làm nổi bật toàn thân da thịt mịn màng tuyết trắng của Tổng Hiểu Hoa, cho dù bên hông Tổng Hiểu Hoa có thịt dư, nhưng không thể bỏ qua bé có một đôi chân tốt, thẳng tắp lại dài.

Không chỉ có như thế, Tổng Hiểu Hoa còn có một xương quai xanh xinh đẹp, theo xuống phía dưới, thì không thể bỏ qua bộ ngực kiêu ngạo, mỗi một bước đi hình như cũng sẽ theo thân thể chuyển động mà nảy lên hai cái.

Cộng thêm dáng dấp Tổng Hiểu Hoa không hề xấu, có mấy người nhìn bé.

Tổng Hiểu Hoa hết sức mắc cỡ, chống lại ánh mắt của Thẩm Cảnh, lui về sau một bước, trên khuôn mặt trắng nõn mang theo đỏ ửng nhàn nhạt , thậm chí có một loại cảm giác mê người.

May mà Thẩm Cảnh kịp thời đánh tỉnh mình, anh nhú mày, nhìn thấy bên cạnh mấy bé trai mười lăm mười sáu tuổi đang cười chỉ vào Tổng Hiểu Hoa nói gì đó.

Khoa Giai Nam ở bên cạnh nhìn thấy cũng là trợn mắt nhìn, gương mặt kia ngày càng đỏ thắm, đỏ từ mặt đến cổ.

Thẩm Cảnh cảm thấy lồng ngực tựa hồ đang bốc lửa một cảm giác từ trước đến nay chưa từng có.

Anh đi lên, đi tới trước mặt Tổng Hiểu Hoa, nhú mày, nói: "Sao em ăn mặc lộ liễu như vậy?"

Lập tức Tổng Hiểu Hoa cảm thấy có chút uất ức, bé nhìn Thẩm Cảnh nói: "Cái này đã là bảo thủ nhất rồi."

Thẩm Cảnh dò hỏi: "Em xấu hổ sao?"

Tổng Hiểu Hoa gật đầu, nói: "Dạ."

Mấy năm trước lúc bé tới đây bơi, thân thể còn chưa có trở mã, nhưng hôm nay trở lại, lại cảm thấy luôn có người nhìn bé, thậm chí ngay cả nước bé cũng không dám xuống.

"Tốt, anh biết rồi, em chờ một chút." Thẩm Cảnh chạy ra ngoài, đến một cửa hàng bán đồ bơi, mua một cái áo choàng màu nhạt tương tự với bộ đồ bơi của bé.

Đại khái buộc trước ngực nữ sinh, có thể che được một chút.

Anh đưa cho Tổng Hiểu Hoa, sau khi Tổng Hiểu Hoa nhận lấy, vội vàng buộc vào.

Thẩm Cảnh nhìn bộ dạng bé như vậy, cũng có chút không được tự nhiên, nói: "Đi thôi, qua đây bơi đi."

Tổng Hiểu Hoa gật gật đầu, đi theo sau lưng Thẩm Cảnh.

Trương Dao nhìn thấy Tống Hiểu Hoa ăn mặc như vậy, suy nghĩ một chút cũng đã hiểu ra cái gì, hai cô bé liền cùng nhau chơi đùa.

Khoa Giai Nam thấy Tống Hiểu Hoa đỏ mặt, như thế nào cũng không dám qua nói chuyện với các bé, Thảm Cảnh ở bên cạnh nhìn thấy bộ dạng cậu này, trong lòng lại không thoải mái.

Thảm Cảnh lại bơi đến chỗ nước sâu, bơi chưa được một lát, đột nhiên anh xoay người lại, đã nhìn thấy Tống Hiểu Hoa cũng bơi tới, Tống Hiểu Hoa bơi không thấy vui, cười với anh nói: "Anh Thảm, chúng ta thi đấu đi."

Thảm Cảnh nhớ trước kia mỗi lần tới bơi Tống Hiểu Hoa cũng sẽ tới đây, mỗi lần như vậy Tống Hiểu Hoa sẽ đề nghị thi đấu, nhưng mà lần nào Thảm Cảnh cũng thua.

Hiện tại qua mấy năm, không biết có còn như vậy hay không.

Thảm Cảnh gật đầu, hai người liền xác định một điểm.

Ở chỗ nước cạn, Khoa Giai Nam trở mặt nhìn hai người, nhưng chính mình lại không có cách nào đi tới vùng nước sâu, trong lòng chỉ có thể uể oải một trận, Trương Dao bơi cũng không giỏi cho lắm, liền cùng với đứa bé mới vừa quen biết trong bể bơi đùa giỡn với nhau.

Thảm Cảnh hô một tiếng bắt đầu.

Hai người liền hướng điểm cuối bơi qua.

Đợi đến khi Thảm Cảnh bơi tới điểm cuối, từ trong nước anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tống Hiểu Hoa thế nhưng so với mình chậm hơn hai mét, nhớ ngày đó thường thường là bé thắng chính mình hai thước.

Tống Hiểu Hoa ngẩng đầu lên, vươn tay vùng vẫy mặt nước, nói: "Vẫn là anh Thảm lợi hại, bây giờ anh so với em bơi nhanh hơn nhiều."

Toàn bộ tóc của bé đều ướt, nước theo khuôn mặt trắng nõn trượt xuống, sau đó rơi vào mặt nước, nhưng có một chút theo cổ trượt đến trước ngực. . . .

Thảm Cảnh mím môi tự nói với mình đừng nhìn lung tung, trong lòng cảm giác có cái gì ngứa ngáy, giọng nói cảm thấy chất, quay đầu, không để cho Tống Hiểu Hoa nhìn thấy dáng vẻ lung tung của mình, nói: "Chúng ta đấu lại đi."

Tống Hiểu Hoa gật gật đầu.

Lần thứ hai, vẫn như cũ là Thảm Cảnh dẫn đầu, lúc anh từ trong nước ngẩng đầu lên, nhưng không nghĩ nghênh đón anh là Tống Hiểu Hoa đang vui vẻ bơi tới, đến khi Tống Hiểu Hoa không dừng được, lập tức hai người đụng vào nhau.

Thảm Cảnh vươn tay kéo Tống Hiểu Hoa lại, khoảng cách của hai người rất gần, anh chỉ cảm thấy có hai khối khác thường mềm mại gì đó dán trước ngực mình.

Cái xúc giác này.

Đầu Thảm Cảnh đột nhiên có chút mụ mị rồi.

Hình như Tống Hiểu Hoa cũng có chút không kịp phản ứng, hai người duy trì cái tư thế này khoảng hai ba giây, Tống Hiểu Hoa vội vàng bơi ra xa một chút, mặt của bé đỏ cả lên.

Thảm Cảnh cảm thấy Tống Hiểu Hoa tách ra, giữa ngón tay của anh vẫn còn lưu lại hơi ẩm mới vừa kéo Tống Hiểu Hoa.

Vừa nghĩ tới mới vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Thảm Cảnh liền cảm thấy xấu hổ .

Hai người trầm mặc rất lâu.

Thảm Cảnh nhìn Tống Hiểu Hoa một chút, mặt của bé lại đỏ như vậy, cô gái nhỏ da mặt mỏng, trong đầu của Thảm Cảnh toát ra một ý nghĩ như vậy.

Đây là lần đầu tiên anh có khái niệm Tống Hiểu Hoa là phụ nữ.

Bé và khi còn bé hoàn toàn khác biệt, bắt đầu từ từ trưởng thành, không chỉ là thân thể còn có tâm lý.

Thảm Cảnh biết mình nên mau chóng xóa tan lúng túng, anh vội vàng mở miệng nói: "Mới vừa rồi là anh thắng."

Tống Hiểu Hoa đỏ mặt gật đầu một cái.

Thảm Cảnh làm bộ như không có chuyện gì, nói: "Được rồi, không đấu nữa, chúng ta đi qua tìm Trương Dao và Khoa Giai Nam thôi."

Tống Hiểu Hoa im lặng đỏ mặt giống như một người phụ nữ nhỏ đang tức giận đi theo sau lưng Thảm Cảnh.

Sau đó, hai người không tự chủ mà nói chuyện ít lại.

Choi một lát nữa , sau đó rời khỏi hồ bơi.

Tổng Hiểu Hoa và Trương Dao còn muốn đi dạo phố chơi, Thẩm Cảnh liền cùng Khoa Giai Nam đi trước.

Đi trên đường, Khoa Giai Nam nhìn Thẩm Cảnh rồi rầm nửa ngày, ngượng ngùng hỏi "Cái đó, Thẩm Cảnh, anh có yêu mến nữ sinh nào không?"

Thẩm Cảnh chần chờ một chút, trong lòng lại rớt nửa nhịp, cuối cùng nói: "Không có."

Khoa Giai Nam đỏ mặt, nói: "Tôi rất thích Tổng Hiểu Hoa, bé đặc biệt dịu dàng, chẳng qua tôi có một người bạn cậu ấy thổ lộ với bạn gái trong lớp tôi, người ta không thích cậu ấy, về sau lại không đề ý làm bạn với tôi, tôi sợ Tổng Hiểu Hoa cũng không thích tôi, về sau không đề ý tới tôi nữa."

Trong lòng Thẩm Cảnh không giải thích được dâng lên một cỗ vị chua.

"Tôi nghĩ sau này sẽ nói với Tổng Hiểu Hoa. Anh thấy có được hay không?"

Vị chua càng lúc càng lớn, Thẩm Cảnh cố nén nửa ngày không có mở miệng khiến Khoa Giai Nam cut sang một bên, cuối cùng anh nói: "Nếu sợ thì không cần nói, làm bạn là tốt rồi."

Khoa Giai Nam gật đầu một cái, nói: "Tôi cũng sợ ba mẹ tôi phát hiện."

Thẩm Cảnh xi vả, anh đối với loại yêu thích này của Khoa Giai Nam, thật sự là không đành lòng châm chọc, loại bé trai như này làm sao trăm có thể cho phép cậu ta và Tổng Hiểu Hoa ở cùng nhau đây? Từ nhỏ Tổng Hiểu Hoa cùng với ngựa tre chất lượng cao là trăm đây cùng nhau lớn lên.

Tôi thiếu, bé trai đó phải cùng một dạng xuất sắc như trăm!

Đợi chút.

Đột nhiên Thẩm Cảnh ý thức được, suy nghĩ của mình hình như có điểm không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Edit: Jang Bò

Buổi tối, Thẩm Cảnh ở trên giường lật qua lật lại ngủ không yên, trong đầu luôn nhớ tới chuyện sáng nay Tổng Hiểu Hoa đỏ mặt mặc đồ bơi, thân thể trắng như tuyết, hai má phỉm hồng, anh vươn tay đập mạnh vào đầu mình, tự nói với chính mình không được nghĩ nhiều.

Nhưng mà suy nghĩ trong đầu, làm sao có thể khống chế được, bóng dáng của Tổng Hiểu Hoa lại một lần nữa ập đến.

Anh nhớ rõ ràng lúc trước cô vẫn chỉ là một cô bé, vậy mà bây giờ hình dáng đã thay đổi gần như trưởng thành rồi.

Hơn nữa lúc này mới mười hai tuổi trông đã rất trêu chọc người, về sau còn đến mức nào nữa đây?

Thẩm Cảnh thật sự muốn nói chuyện khi còn bé Tổng Hiểu Hoa suốt ngày đái dầm, bị cầm cúm nước mũi chảy cả vào trong miệng cho Khoa Giai Nam, để xem cậu ta còn có thể thích Tổng Hiểu Hoa nữa hay không?

Thẩm Cảnh lại trở mình một cái, anh cảm thấy mình càng ngày càng trở nên không bình thường, anh vẫn không muốn thừa nhận, nhưng những biến hóa trong lòng nếu như không thừa nhận, chính anh cũng không thể thuyết phục được bản thân mình.

Lúc vừa mới bắt đầu, anh chán ghét Tổng Hiểu Hoa càng về sau càng từ từ tiếp nhận, rồi khi lên nhà trẻ lại yêu quý nuông chiều, anh vẫn cho rằng do mình cùng với Tổng Hiểu Hoa ở chung đã lâu, lòng mình cũng trở nên mềm đi, nhìn bé cười với mình, tất cả đều là ý tốt, anh sẽ cảm thấy thế giới này dường như cũng không hề xấu.

Đây là lần đầu anh phân tích việc này, bởi vì mỗi ngày Tổng Hiểu Hoa đều ở bên anh, anh không thể không thân thiết.

Giống như Khương Hồng Cầm, bà Trần, ông Trần anh không phải đá gổ, người khác đối xử tốt với anh, anh đều cảm nhận được, và đương nhiên cũng sẽ nảy sinh tình cảm đối với họ.

Anh nghĩ, về việc Tống Hiểu Hoa chính là như vậy.

Nhưng hình như thứ tình cảm này đang từ từ biến đổi, anh cung chiêu Tống Hiểu Hoa, cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, thế nhưng, có một số hành động đối với Tống Hiểu Hoa, lại khiến anh ngượng ngùng.

Anh không biết bắt đầu từ khi nào tâm tư của mình đã xảy ra biến đổi.

Có thể chính là ngày hôm nay, cũng có thể là từ trước đây rất lâu, chỉ là ngày hôm nay đột nhiên nhìn thấy Tống Hiểu Hoa, trong đầu liền nghĩ. A, thật ra bé cũng là một cô gái.

Anh biết việc này vô cùng không ổn, suy nghĩ này phải giải thích như thế nào?

Nhưng tại sao lại cứ phải là Tống Hiểu Hoa? Kiếp trước Phật Vô Vương đã gặp qua không ít mỹ nữ, ở hiện đại cũng có rất nhiều người hợp với thẩm mỹ của anh, kiếp trước anh không động đến tư tình cá nhân, dốc lòng vào việc tranh quyền trị quốc, anh thừa nhận chuyện tình của mẫu phi đã khiến anh canh cánh trong lòng, nếu không phải thật sự thích, anh tuyệt đối sẽ không ra tay.

Về sau xuyên tới hiện đại, chuyện của Khương Hồng Cẩm lại càng khiến ý nghĩ của anh thêm kiên định, anh nghĩ nếu như phải lập gia đình, tất nhiên đó sẽ là người anh yêu nhất, chờ đợi cô ấy, trân trọng cô ấy, bất kể chuyện gì đều nhân nhượng cô ấy, cả đời sẽ không tách rời.

Anh chưa từng nghĩ tới, mình cùng với Tống Hiểu Hoa từ nhỏ lớn lên cùng nhau sẽ nảy sinh tình cảm.

Thế nhưng, cho dù có nảy sinh tình cảm thì đã sao? Nhớ ngày đó, thời điểm người đàn ông kia yêu chiêu mẫu phi, hấn ở hậu cung không phải đã từng tuyên bố sẽ không yêu ai ngoài mẫu phi sao? Ban đầu khi Khương Hồng Cẩm cùng với Thẩm Hạo Dương ở cùng với nhau cũng không phải là có tình cảm à? Nhưng rồi đến cuối cùng cũng đều ruộng bỏ người phụ nữ mà mình yêu sao?

Anh cảm thấy tình cảm của con người thật sự lạnh bạc, nói có là có, nói không sẽ không, như vậy tình cảm của anh đối với Tống Hiểu Hoa là gì? Là phù dung sớm nở tối tàn, hay là nhất thời ảo giác?

Ở kiếp trước, anh sẽ không đánh nếu như không nắm chắc phần thắng, cho dù là chinh chiến ở phía Bắc Trường thành cũng phải làm tốt công tác chuẩn bị.

Anh nghĩ, anh cần một chút thời gian, để chứng minh và xác định tình cảm của mình.

Anh nghiêng người, nhắm mắt lại.

.....

Về việc làm thế nào chung sống cùng với Tống Hiểu Hoa, Thẩm Cảnh nghĩ vẫn cứ như trước đây đi.

Chỉ là tình hình tiến triển không theo suy nghĩ của Thẩm Cảnh, Thẩm Cảnh cũng coi như là có một chút danh tiếng, mà như vậy nghĩa là sẽ có đủ loại chương trình biểu diễn tìm tới cửa.

Đánh lên mấy khúc Piano, tiền thu được có thể bằng cả tháng tiền lương của Khương Hồng Cẩm, được rồi, Phật Vô Vương động lòng.

Bình thường anh sẽ nhận một số chương trình biểu diễn tương đối lớn trong thành phố, bà Trần cùng với ông Trần sẽ đi theo cùng anh chạy chương trình, có đôi lúc còn có thể được khách quý mời ăn cơm, thực ra cuộc sống cũng không tệ.

Thẩm Cảnh nghĩ, trầm quả nhiên là siêu phẩm, cho dù đến chỗ nào ánh sáng cũng đều không thể phai nhạt đi.

Dĩ nhiên là để ánh sáng không thể phai nhạt, anh luôn phải bận rộn làm việc, thời gian đối với anh mà nói cũng trôi đi thật nhanh.

Trong nháy mắt, đã tới mùa tựu trường.

Có thời gian rảnh, Thẩm cảnh quyết định sẽ tới thành phố B trước, tới xem Tống Hiểu Hoa một chút, anh không nói trước với Tống Hiểu Hoa, muốn cho bé một bất ngờ, lại tới đứng vào giờ học múa ba-lê của Tống Hiểu Hoa, anh liền đứng ở một bên nhìn một chút.

Ở phía ngoài lớp múa Ba-lê cũng có không ít phụ huynh đứng xem con cái đang học.

Tống Hiểu Hoa đứng nổi trội ở trong đám trẻ, vóc dáng của bé lại cao, hơn nữa dáng người hơi mập, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy.

Tống Hiểu Hoa đang đứng xếp hàng, giáo viên từng bước hướng dẫn bọn trẻ tập lại động tác vừa mới dạy, một động tác xoay tròn đẹp đẽ trên không sau đó rơi xuống đất, động tác phải liên hoàn ăn khớp, kỹ thuật không có nửa điểm sai lầm.

Bé đột nhiên nghe thấy nữ sinh phía trước mình nói: “Này, Hiểu Hoa, cậu xem kia có phải là anh Thẩm Cảnh hay không?”

Tống Hiểu Hoa vừa nghe, vội vàng quay đầu lại, khi nhìn thấy người đứng ở trong góc nhỏ là Thẩm Cảnh hai mắt đều sáng lên, bé hưng phấn vươn tay lắc lắc với Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh nở nụ cười với bé.

Về mặt của Tống Hiểu Hoa hiện tại trông thật nôn nóng hận không thể chạy đến bên cạnh Thẩm Cảnh, hỏi anh một câu tại sao đột nhiên anh lại tới?

Thẩm Cảnh nhìn về mặt của bé, trong lòng trở nên ấm áp, anh nghĩ cô bé này tâm tư thật đơn giản, tâm tình chỉ cần nhìn mặt cũng có thể đoán ra.

Đứng ở bên cạnh, một phụ huynh nhìn thấy Thẩm Cảnh, nghiêng đầu nói với Thẩm Cảnh: “Ôi, anh bạn nhỏ, ta hình như đã từng nhìn thấy mặt cậu trên tivi?”

Thẩm Cảnh ngẩng đầu, quay về phía vị phụ huynh kia nghiêm túc nói đối: “Cháu chưa từng lên tivi thưa cô.”

Nói thật, ở trong thành phố ấn tượng của mọi người đối với Thẩm Cảnh chính là anh đánh Piano rất khá, nhưng một ngày nhiều tin tức như vậy, nhịp sống của mọi người lại rất nhanh, thời gian lâu dài, ấn tượng đối với một người cũng sẽ ngày càng nhạt, cho dù là bạn có ấn tượng, chỉ cần bạn phủ nhận một chút, đối phương cũng sẽ cho rằng mình nhận nhầm.

Vị phụ huynh kia gật đầu một cái, nói: “Ra là vậy, cậu bạn nhỏ cậu tới đây làm gì? Cậu cũng muốn học múa Ba-lê?”

Thẩm Cảnh: “.....Cô, cháu tới tìm bạn.”

“Haha, thật sao?” vị phụ huynh kia tiếp tục hỏi: “Là người nào vậy?”

Thẩm Cảnh quay mặt về phía Tống Hiểu Hoa, trả lời: “Chính là cô bé.” Anh chỉ chỉ.

“Là Hiểu Hoa hả, cô bé và con gái ta cũng là bạn bè.” Vị phụ huynh kia là người rất thích nói chuyện, tìm chủ đề cùng Thẩm Cảnh nói chuyện.

Cô nói một câu, Thẩm Cảnh cũng sẽ trả lời lại một câu.

Gần đến lượt Tống Hiểu Hoa, cô nói: “Nhìn xem, bây giờ sẽ đến lượt Hiểu Hoa cùng với con gái ta.”

Thẩm Cảnh suy nghĩ nửa quên mất, chỉ thấy giáo viên đối với một nữ sinh ở trước mặt nói: “Động tác không liền mạch, hơn nữa cũng không linh hoạt, có phải là ở dưới không chịu luyện tập cho tốt.”

Nữ sinh kia ấp úng không nói gì.

Giáo viên liền nói: “Được rồi, tiếp theo.”

Tống Hiểu Hoa tự tin bước ra, tầm mắt của bé nhìn về phía Thẩm Cảnh, giơ lên một nụ cười, sau đó nhón chân lên xoay tròn rồi nhẹ nhàng rơi xuống đất, lại tiếp tục kiễng chân bước nhanh về phía trước nhún nhảy hai lần.

Giống như là bé đang lướt trên mặt hồ, nhẹ nhàng uyển chuyển khiến cho người ta quên mất dáng người hơi mập của bé.

Giáo viên gật đầu hài lòng, nói: “Rất tốt, tất cả các em hãy nhìn Tống Hiểu Hoa, thời gian như nhau bạn có thể làm được, vậy tại sao các em lại không thể? Được rồi, em sang bên cạnh tự mình luyện tập, những bạn khác tiếp tục tập cho cô xem, hôm nay phải tập xong động tác này cho cô.”

Thẩm Cảnh dựng lên một ngón tay cái với Tống Hiểu Hoa.

Tống Hiểu Hoa nhìn anh ngọt ngào cười một tiếng, tuy rằng bé rất muốn đi qua nhưng dù sao vẫn còn đang trên lớp, cô bé sang bên cạnh một mình tập ép chân, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Thẩm Cảnh một chút.

Thật lâu mới đợi đến tan học, đám trẻ kia cũng tập tới phát khóc, giáo viên mới châm chước một chút, cho đám trẻ về nhà tự luyện tập.

Tống Hiểu Hoa quỳnh lên, vội vàng chạy vào trong thay quần áo, những nữ sinh kia cũng lục tục đi tới.

“Trời ạ, mệt chết đi được.”

“Cô giáo thật là đáng ghét, ta thật sự không muốn học nữa.”

“Đúng thế, thật là, lần nào cũng vậy.” Mấy nữ sinh mất hứng nói, nữ sinh cao gầy vừa mới bị nêu tên phê bình nói nhiều nhất.

Tống Hiểu Hoa không cùng mọi người nói chuyện, lập tức chạy ra ngoài.

Nữ sinh cao gầy liếc nhìn bóng lưng của bé, trợn mắt khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Edit: Jang Bò

Thẩm Cảnh nhìn thấy Tống Hiểu Hoa đi từ bên trong ra, vội vã chạy về phía mình, vừa chạy tới vừa hỏi: “Anh Thẩm, sao anh lại tới đây?”

Thẩm Cảnh trả lời: “Anh thấy sắp khai giảng rồi, nên tới nhìn em một chút.”

Tống Hiểu Hoa nghe vậy, vui mừng cười rộ lên, bé có thể không cao hứng sao? Bình thường đều là bé chủ động đi tìm Thẩm Cảnh, nhưng lần này khó có được Thẩm Cảnh lại chủ động đến tìm bé.

Bé nói: “Anh Thẩm, anh có nhìn thấy động tác em vừa làm không? Trông thế nào?”

Thẩm Cảnh thấy vẻ mặt mong chờ của bé nhìn mình, đôi mắt linh động lấp lánh, hai má hồng hào phúng phính, anh cười lên, nói: “Đĩ nhiên nhìn thấy, anh không hiểu cái này, nhưng mà anh cảm thấy rất đẹp mắt.”

Tống Hiểu Hoa lập tức nở một nụ cười rạng rỡ.

Hai người bước đi chậm chậm, những nữ sinh thay quần áo xong cũng tụ lại thành từng tốp đi ra, vừa mới cùng Thẩm Cảnh nói chuyện mấy câu, một người phụ nữ dắt tay một cô bé đi ngang qua, cô bé vẫy vẫy tay với Tống Hiểu Hoa: “Hiểu Hoa, tạm biệt.”

Tống Hiểu Hoa vẫy tay đáp lại Đềm Đềm.

Sau lưng có mấy nữ sinh, trong đó có một nữ sinh cao gầy đột nhiên lớn tiếng nói: “Tớ kể cho các cậu một câu truyện cười, các cậu có muốn nghe không hả?”

Những nữ sinh xung quanh lập tức nói: “Nghe, cậu nói đi.”

Giọng nói của nữ sinh cao gầy rất lớn, có thể truyền tới lỗ tai của Tống Hiểu Hoa cùng với Thẩm Cảnh, nữ sinh cao gầy nói: “Có một cô béo, cô ta nhảy từ lầu mười tám xuống, các cậu có biết cô ta sẽ biến thành cái gì không?”

Bên cạnh có một nữ sinh trả lời: “A, có thể biến thành cái gì nhỉ?”

“Đúng vậy, có thể biến thành cái gì đây, đừng có làm chúng tớ tò mò như vậy chứ.”

Nữ sinh cao gầy lớn tiếng nói: “Vậy mà cũng không đoán ra, béo chết bầm đó. Chính là béo chết bầm!”. Giọng nói của cô bé có chút bén nhọn, thậm chí nghe rất chói tai.

Mấy nữ sinh bên cạnh chợt hiểu ra gật đầu một cái, hình như trong đó có một hai người hiểu được ẩn ý gì đó, đầu tiên liếc nhìn Tống Hiểu Hoa rồi lại nhìn nữ sinh cao gầy một chút, cười lên.

Trán của Tống Hiểu Hoa lấm tấm mồ hôi, cô cúi đầu không nói gì, nghe vậy cũng chỉ ngẩn người, sau đó giống như không có chuyện gì xảy ra quay đầu về phía Thẩm Cảnh cười cười, muốn tìm một chủ đề để nói chuyện.

Thẩm Cảnh nhú mày, chỉ nghe những nữ sinh ở phía sau vẫn cười rất lớn.

“Anh Thẩm, chúng ta mau đi thôi.” Tống Hiểu Hoa mím môi, cố gắng phớt lờ, từ lâu bé đã biết cô bé kia không thích mình, cô bé đó lớn tuổi hơn so với mình, học lâu hơn nhưng mỗi lần giáo viên khen ngợi đều khen mình, cô bé kia không chỉ nói xấu sau lưng mình một lần.

Thẩm Cảnh trầm mặc mấy giây, quay sang chỗ Tống Hiểu Hoa nói: “Em chờ một chút.”

Thẩm Cảnh đi về phía những nữ sinh kia nói: “Chào các em”

Mấy nữ sinh sùng sốt, trong đó có một người nói: “Ồ, anh là Thẩm Cảnh đúng không? Em biết anh.”

Thẩm Cảnh cười nói: “Anh vừa mới nghe các em ở đây kể chuyện cười, vậy anh cũng sẽ kể một câu chuyện cười, các em có muốn nghe không?”

“Nghe chứ, anh muốn kể chuyện gì vậy?”

Thẩm Cảnh nhìn chằm chằm nữ sinh cao gầy kia nói: “Trước đây có một người gầy, cả ngày cười nhạo những người béo, người béo vẫn không chấp nhất với người gầy, có một ngày người gầy biến thành một con chó, nhưng tất cả mọi người lại không cảm thấy kỳ quái, người gầy mới hỏi người béo tại sao, người béo liền nói, bởi vì cô là súc sinh, còn chúng tôi là người.”

Vừa dứt lời, trong đó có mấy người suy nghĩ một chút liền hiểu ra, tuy nữ sinh cao gầy vẫn còn chưa hiểu, nhưng trực giác nói cho cô biết Thẩm Cảnh đang châm chọc cô, suy nghĩ một lát, rốt cuộc mới hiểu rõ.

Thẩm Cảnh đang xiên xỏ mắng mình là súc sinh.

Cô bé đỏ tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng lại không biết đáp trả bằng cách nào.

Thẩm Cảnh tiếp tục nói: “Được rồi, chuyện cười của anh chấm hết ở đây rồi, anh muốn nói một số người không nên dùng sở trường của mình đi cười nhạo điểm yếu của người khác, làm như vậy chỉ khiến người khác cảm thấy đáng ghê tởm mà thôi.”

Nói xong, anh lại cười cười, giống như bình thường không hề có ác ý, nói: “Được rồi, hẹn gặp lại.”

Thẩm Cảnh đi tới bên cạnh Tống Hiểu Hoa, nhìn đáng vẻ hoảng hốt của cô bé, cảm thấy có chút buồn cười, nhẹ giọng nói: “Đi thôi.”

Về đến nhà, Thẩm Cảnh tìm lại toàn bộ vở ghi chép học tập ngày trung học cơ sở của mình rồi sửa sang lại đưa cho Tống Hiểu Hoa, nói: “Trong này có rất nhiều phương thức giải đề cùng một số kỹ xảo, những kiến thức căn bản của sơ trung đều ở đây, mỗi môn đều có, em có thời gian thì xem nhiều một chút, rất có ích.”

Tống Hiểu Hoa nhìn quyển vở trong tay, gật đầu một cái, nói: “Em sẽ học thật giỏi.”

Thẩm Cảnh gật đầu.

Lại nghe thấy Tống Hiểu Hoa ở phía sau đỏ mặt nói với mình: “Anh Thẩm, hôm nay cảm ơn anh.”

Thẩm Cảnh trả lời: “Không có gì, Hiểu Hoa anh biết em là người tốt, không thích so đo với người khác, nhưng nếu lần sau còn gặp tình huống như thế, không cần phải im lặng, nếu không người khác sẽ nghĩ em dễ bắt nạt.”

Tống Hiểu Hoa gật đầu trả lời: “Em đã hiểu, lần sau em sẽ không như vậy.”

Thẩm Cảnh cười cười, muốn đưa tay sờ đầu Tống Hiểu Hoa.Lại phát hiện chiều cao khác biệt quá lớn, quá khập khiễng, quá vũ nhục người, cho nên anh quyết định buông tha ý nghĩ này.

Do Tống Hiểu Hoa nhiệt tình mời, nên anh sang nhà cô ăn một bữa cơm, tay nghề của Phương Văn thực sự tốt, nấu ăn rất đa dạng, con người cũng ân cần, cho dù hiện tại đã hơn ba mươi tuổi, nhưng nhìn bề ngoài dường như mới hơn 20 tuổi, Phương Văn cùng Tống Hiểu Hoa ra ngoài, có người còn tưởng rằng cô đi cùng em gái đây.

Tống Hiểu Hoa thừa kế rất nhiều ưu điểm của Phương Văn, chỉ là hơi mập một chút nên ánh sáng bị che đi không ít.

Phương Văn gấp thức ăn cho Thẩm Cảnh, nói: “Thẩm Cảnh, chắc cháu không biết sau khi cháu đi rồi, cả ngày Hiểu Hoa nhà đi đều nhắc tới cháu, có lúc đi mua đồ ăn ngon cho con bé, nó đều nói cái này là đồ anh Thẩm Cảnh thích, giữ lại cho cháu, chẳng qua con bé đúng là mèo tham ăn nên đến cuối cùng đều tự mình ăn hết.”

Tống Hiểu Hoa cúi đầu ngượng ngùng ăn cơm.

Thẩm Hạo Dương ở bên cạnh cũng nói: “Bất tri bất giác hai đứa đều đã cao lớn như vậy, hồi đó khi chú và dì Phương lần đầu tiên gặp cháu, cháu vẫn còn là một đứa bé sơ sinh.”

Phương Văn cũng nói: “Đúng vậy....” Cô nhìn thấy cơm trong bát Thẩm Cảnh đã hết, liền tiếp tục nói: “Nào, để dì múc thêm cho một bát nữa, ăn nhiều một chút.”

Thẩm Cảnh không ngăn được sự nhiệt tình của Phương Văn, chỉ có thể cố gắng ăn hết bát cơm.

Trước khi đi, vẻ mặt của Tống Hiểu Hoa đầy lưu luyến nhìn Thẩm Cảnh, bé biết sau này Thẩm Cảnh lên trung học phổ thông khẳng định sẽ bận rộn hơn bây giờ rất nhiều. Thành phố A và thành phố B không gần nhau, phương tiện đi lại cũng không thuận lợi, lần sau gặp mặt có lẽ sẽ là kỳ nghỉ.

Thẩm Cảnh vươn tay về phía bé, ra dấu gọi điện thoại.

Tống Hiểu Hoa gật đầu, Thẩm Cảnh đã cho bé số điện thoại di động, dặn bé nếu có chuyện gì thì gọi cho cậu, bé nhìn dây số, Thẩm Cảnh vừa mới rời đi bé đã muốn gọi điện rồi.

Trương Dao nói cậu ấy rất thích một nam minh tinh trong tivi, cảm thấy minh tinh đó rất đẹp trai, các bạn nam trong lớp đều rất khó coi, còn hỏi Tống Hiểu Hoa có thích bạn nam nào hay không?

Tống Hiểu Hoa suy nghĩ một chút, bé cảm thấy nếu như phải nói thì người bé thích nhất vẫn là Thẩm Cảnh.

Mặc dù Thẩm Cảnh không thích nói chuyện, nhưng lúc nào cũng giúp đỡ bé, giống như chuyện ngày hôm nay, còn có rất nhiều việc đã xảy ra trong quá khứ nữa.

Tống Hiểu Hoa muốn trở thành người có thể đứng chung một chỗ với Thẩm Cảnh.

.....

Thẩm Cảnh không thể biết Tống Hiểu Hoa suy nghĩ điều gì, ngày hôm sau cậu lên xe, đi tới thành phố B.

Vào lớp mới, Thẩm Cảnh cũng không nghĩ rằng mình sẽ đi làm quen bạn bè, điều làm cho cậu bất ngờ chính là ở trong lớp cậu nhìn thấy một người quen, Cao Nhất Suất.

Về sau Cao Nhất Suất nhìn thấy Thẩm Cảnh héch mặt lên, vẻ mặt đều là mau mau tới khích lệ mình đi, nếu như sau lưng mọc thêm một cái đuôi, thì đuôi của Cao Nhất Suất nhất định sẽ vênh lên thật cao.

Thẩm Cảnh nói: “Đi nhầm rồi, phòng học lớp 9 không phải chỗ này.”

Cao Nhất Suất xoa xoa tay mình, tự hào nói: “Cái gì hả, cho phép cậu nhảy lớp, không cho phép tớ nhảy lớp sao? Sau khi cậu đi, mỗi lần có cuộc thi tớ đều đứng thứ nhất cả lớp đó, có được không?”

Chuyện là từ lần đầu tiên Thẩm Cảnh nhảy lớp, Cao Nhất Suất có quan hệ khá tốt với Thẩm Cảnh nên cậu ta cũng học được một chút phương pháp học tập của Thẩm Cảnh, bình thường Thẩm Cảnh làm như thế nào, cậu đều đi theo học hỏi, bản thân Cao Nhất Suất cũng không phải kém, bình thường đều là không đầy ý nhiều, nhưng nếu chăm chỉ tuyệt đối sẽ không kém, lần thứ hai chính là khoảng thời gian năm cuối của trung học cơ sở cậu cảm thấy quá khó chịu rồi, tốt nhất là thi một lần qua hết, cậu liền phấn đấu một chút cùng Thẩm Cảnh tham gia thi cấp ba.

Không ngờ thành công nhảy lên lớp mười, hơn nữa lại học chung một lớp với Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh ồ lên một tiếng, rồi ngồi xuống.

Cao Nhất Suất không nghĩ tới Thẩm Cảnh lại có thái độ này, Cao Nhất Suất ngồi bên cạnh cậu lập tức nhảy dựng lên, nói: “Này, này, cậu cũng không biết mừng cho tớ một chút sao?”

Thẩm Cảnh quay đầu lại, trả lời: “Chúc mừng.”

Cao Nhất Suất bất mãn nói: “Thôi, thôi, không cần, aizz, uống cho ba mẹ tớ vẫn còn nhớ kỹ cậu.”

Thẩm Cảnh nói: “Cho mình gửi lời hỏi thăm sức khỏe cô, chú.”

Cao Nhất Suất nói: “Coi như cậu còn có lương tâm.”

Mặc kệ là thế nào, chuyện Thẩm Cảnh cùng với Cao Nhất Suất là bạn bè đã định, Cao Nhất Suất vì muốn làm bạn với Thẩm Cảnh đã rất liều mạng đuổi theo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Edit: Lạc Thần

Mười bốn mười lăm tuổi, chính là lúc cảm thấy tò mò đối với tình cảm, cho dù phần lớn mọi người trong trường Thẩm Cảnh đặt trọng tâm ở trên phương diện học tập, mỗi lớp vẫn sẽ có một hai người mập mờ với nhau hoặc là đã yêu nhau.

Trước kia có đề cập tới Cao Nhất Suất, dáng dấp của cậu ta không tính là kém, vóc dáng lại cao, luôn mặc đồng phục học sinh đứng trong một đám nam sinh một sách trông cậu ta vô cùng chói mắt.

Thật ra thì lúc năm nhất Cao Nhất Suất đã từng thầm mến một nữ sinh tóc ngắn trong lớp, chuyện này Thẩm Cảnh cũng biết, chỉ là sau này nữ sinh đó chuyển trường, Cao Nhất Suất thương tâm khổ sở một hai ngày, sau đó lại bình thường như không có chuyện gì.

Cẩn thận suy nghĩ một chút thời kỳ trưởng thành có cảm giác rung động với một người nào đó thật là tốt, có lúc lại yếu ớt không chịu nổi.

Khi hai người lên lớp mười đã trải qua khóa huấn luyện quân sự nghiêm khắc như trước đây, sau đó Thẩm Cảnh bạn học và luyện đàn, mà Cao Nhất Suất thì mập mờ với một người nữ sinh trong thời gian huấn luyện quân sự.

Nữ sinh đó vóc dáng cũng rất cao, khuôn mặt không tính là đẹp, nhưng được cái tính tình đặc biệt tốt, bạn bè trai gái ở trong lớp cũng nhiều.

Bình thường nhìn hai người đối xử với nhau không có gì, nhưng mà Thẩm Cảnh biết ở bên trong tức xá lại không phải là như vậy, Cao Nhất Suất và nữ sinh kia nanh tin qua lại với nhau, lúc hai người gọi điện thoại có bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu mập mờ.

Bên trong túc xá còn có hai nam sinh khác, Cao Nhất Suất và nữ sinh đó mập mờ một hai tháng, về sau một nam sinh trong đó liền nói ra: "Hai người bọn mày tới mức độ như vậy rồi, sao không ở chung một chỗ luôn đi?"

Cao Nhất Suất nói với nam sinh kia: "Mày thì biết cái gì, em ấy tôn sùng cách yêu kiểu Plato (hay Platon là một nhà triết học cổ đại Hy Lạp được xem là thiên tài trên nhiều lĩnh vực, có nhiều người coi ông là triết gia vĩ đại nhất mọi thời đại cùng với Sokrates là thầy ông.), nói muốn cùng tao đi từ từ thôi, em ấy chỉ thích tình cảm như vậy, mới có thể kiên định."

Nam sinh kia xì một tiếng khinh miệt, nói: "Tao còn Einstein đấy."

Cao Nhất Suất liếc cậu ta một cái, nói: "Mày chính là đồ kị."

Thẩm Cảnh ngồi ở phía dưới đang vẽ phác thảo bút ký liếc mắt nhìn Cao Nhất Suất, không nói gì.

Một nam sinh nằm ở trên giường của mình mới vừa viết xong đề tài ôn tập đột nhiên nói: "Này, có muốn xem phim hay không, ngày mai chủ nhật không cần dậy sớm."

Cậu ta vừa dứt lời, hai con sói còn lại trong túc xá liền rống lên: "Muốn, muốn, mau tới, bộ phim lần trước nhìn thật chán, không biết lần này sẽ là cô gái như thế nào ha?"

Nam sinh kia nói: "Tao không biết, tao cũng chưa có xem, chắc cũng không tệ lắm, là người khác truyền lại cho tao đấy, muốn xem, bọn mày cũng tới đây, tao đề lên bàn cùng nhau xem."

Dứt lời Cao Nhất Suất và một nam sinh khác liền bước xuống, Cao Nhất Suất liếc mắt nhìn Thẩm Cảnh nói: "Nè, có muốn xem một chút hay không?"

Nam sinh bên cạnh nói: "Mày đừng giựt giây người ta, Thẩm Cảnh nhỏ hơn chúng ta nhiều."

Cao Nhất Suất nói: "Mặc dù tuổi của cậu ta nhỏ hơn chúng ta, nhưng chưa chắc suy nghĩ sẽ ngây thơ hơn chúng ta đâu, hơn nữa không bao lâu nữa là học xong trung học đệ nhất cấp rồi, sợ cái gì chứ."

"Thẩm Cảnh, có tới hay không hả?"

Thẩm Cảnh lắc đầu một cái, nói: "Bọn mày xem đi, trước tiên tao phải làm xong việc trong tay đã, bằng không không thoải mái."

"Ồ, vậy thì tốt, chúng ta xem." Ba người liền gom lại một chỗ.

Chẳng được bao lâu, liền lục tục có âm thanh ừ a a a từ giữa ba người truyền tới, thỉnh thoảng Cao Nhất Suất kêu lên hai tiếng: "Mẹ nó, đây cũng quá lợi hại rồi."

"Tao nói, đừng sờ loạn!"

"Ai, thật xin lỗi, tao sờ nhầm."

Cuộc đối thoại táo bạo nổi lên, Thẩm Cảnh ngồi bên cạnh vẫn tiếp tục bình tĩnh cầm bút viết, giống như hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào ở bên ngoài.

Làm xong mục tiêu của ngày hôm nay, sau đó Thẩm Cảnh chuẩn bị tắm một chút rồi đi ngủ, lúc cầm chậu đi ngang qua bên cạnh ba người, nhìn sang hình ảnh.

Đúng lúc là một đặc tả, nói thật, lúc tiền triều anh đã từng xem qua một chút Xuân Cung Đồ, chỉ là anh không ngờ đến hiện đại, mọi người căn bản đã không thỏa mãn với đồ họa, thậm chí còn đặc biệt chụp hình loại diễn viên này.

Anh cũng không xem rõ, chỉ là nhìn lên một cái, vẫn như cũ sẽ cảm thấy trong lòng có điểm quái dị.

Cao Nhất Suất nghiêng mặt qua nhìn thấy Thẩm Cảnh, liền giựt giây nói: "Đến, xem một chút." Kéo Thẩm Cảnh một cái, đặt tại bên cạnh, hai người còn lại trong ký túc xá cũng nói: "Xem đi, xem đi, cái gì nên biết thì phải biết."

Thẩm Cảnh bị ấn xuống nhìn mười mấy phút đồng hồ, hình ảnh này. Quả nhiên ảnh động và trạng thái tĩnh hoàn toàn không phải là một cấp bậc.

Gần kết thúc, Cao Nhất Suất đột nhiên đứng lên, nói: "Ôi ôi ôi, tao đi nhà vệ sinh trước đây!"

"Mẹ nó! Mày chờ một chút để cho tao đi trước!"

"Không! Tao nín lâu rồi, tao đi trước!"

Cao Nhất Suất tay dài chân dài, liền trực tiếp đi vào đóng cửa nhà vệ sinh, hai người ngoài cửa gõ cửa che đậy quần nói: "Này này, mày nhanh lên một chút, chúng tao đợi không kịp."

Cao Nhất Suất nói: "Giải quyết ngay tại chỗ đi."

"Cút!"

Bọn họ liếc mắt nhìn Thẩm Cảnh, thế nhưng không có gì khác thường, hỏi "Mày không hưng phấn sao?" @d#đ!P/q&đ*

Thẩm Cảnh thừa nhận tim anh đập nhanh hơn một chút, hô hấp dồn dập hơn, nhưng tình huống giống như bọn họ thì còn không có.

"Quên mất, mày nhỏ hơn chúng tao mà! Mày chờ đi, mày lập tức cũng sắp đến rồi!" Nam sinh ký túc xá oán hận nói.

Về mặt Cao Nhất Suất thoải mái từ nhà vệ sinh đi ra, hai người còn lại hận không được gõ chết cậu ta, nhưng chuyện quá khẩn cấp, cuối cùng người trước vọt vào, lưu lại một người còn lại ở bên cạnh kêu rên.

Kêu rên một lát, cậu ta cũng không gào thét nữa, về mặt đưa đám, nói với người bên trong: "Con mẹ nó mày đưa quần lót trong nhà cầu ra đây cho tao! Còn nữa, kéo cho tao miếng giấy!"

Nghe vậy, ngay cả Thẩm Cảnh cũng cười.

Cũng không biết là một câu thành sấm, nửa học kỳ sau lớp mười của Thẩm Cảnh, cũng chính là tháng thứ hai sau sinh nhật mười ba tuổi của anh, xuất tinh trong mơ.

Về đối tượng, được rồi, anh thừa nhận chính là Tống Hiểu Hoa.

Anh mơ một giấc mộng, mơ thấy mình trở lại cổ đại, sau đó muốn kết hôn phi tử, anh vừa nhìn mặt phi tử, giống Tống Hiểu Hoa như đúc.

Không, rõ ràng chính là Tống Hiểu Hoa, không biết tại sao ở trong mộng vóc dáng Tống Hiểu Hoa lại cao lên không ít, vóc người cũng không mập không gầy, trước ngực càng thêm mảnh liệt, cô lôi kéo cánh tay của anh, nói: "Thắm ca ca, anh khiêu vũ với em đi."

Sau đó không biết vì sao cô lại biến thành dáng vẻ mặc đồ bơi, ở trước mặt anh lúc ẩn lúc hiện, sau đó. dường như anh đè Tống Hiểu Hoa xuống, rồi sau đó.

Anh đã cảm thấy mình đá dâm rồi.

Anh giật mình một cái, nhìn đồng hồ chỉ năm giờ, trời còn chưa sáng, vừa sờ bên trong quần của mình, ướt cả, trên giường đơn còn có một chút.

Nhưng sờ sờ thì cảm giác có cái gì đó không đúng, cũng không giống hình dạng chất lỏng.

Thẩm Cảnh biết rốt cuộc mình bị thế nào rồi, ngủ cũng không ngủ được, liền vội vàng đứng lên đổi ga giường, quần lót cũng đổi, sau đó đi phòng vệ sinh giặt sạch.

Buổi sáng Cao Nhất Suất hỏi thăm anh: "Lúc ngủ tao nghe thấy mày giặt đồ trong toilet, mày có phải hay không."

Cậu ta còn chưa có hồi xong, Thẩm Cảnh liền nói: "Chính là như mày nghĩ."

Ánh mắt Cao Nhất Suất vô cùng ám muội, vỗ vỗ Thẩm Cảnh nói: "Ha ha ha, chúc mừng mày, rốt cuộc bắt đầu trưởng thành, mày cũng nên cao lên rồi."

Thẩm Cảnh đẩy tay cậu ta ra.

Nhưng Cao Nhất Suất vẫn đuổi theo hỏi anh đối tượng là ai, sau đó liệt kê tên của các nữ minh tinh nổi danh hiện nay, những nữ sinh có bộ dạng xinh xắn trong lớp, trong trường nói ra một lần.

Thẩm Cảnh cảm thấy phiền hết chịu nổi, trả lời: "Đừng hỏi, cô ấy không có ở thành phố B này đâu."

Cao Nhất Suất vỗ vỗ đầu của mình, nói: "À, tao biết rồi, có phải mỗi ngày đều gửi tin nhắn cho mày cái người gọi là Tống Hiểu Hoa đúng không?"

Thẩm Cảnh: ". Mày phiền chết đi được."

Cao Nhất Suất ha ha ha cười lên, nói: "Trời ạ, tao đoán đúng rồi, tao còn tưởng rằng mày thật sự sẽ giống như Thần Tiên vậy, không ngờ mày cũng sẽ khốn khổ vì tình."

Thẩm Cảnh: ". Cút."

Từ sau chuyện đó, mỗi lần Tống Hiểu Hoa gửi tin nhắn, gọi điện cho Thẩm Cảnh thì Cao Nhất Suất cũng sẽ nheo mắt lại, dùng ánh mắt ying-dang nhìn anh.

Hình như lấy sự kiện này làm bắt đầu, thân thể Thẩm Cảnh cũng từ từ phát sinh biến hóa.

Khi anh đang đi học, đột nhiên xương cốt lại rất đau nhức, lúc ngủ cũng sẽ đau đến nửa đêm tỉnh lại, mỗi một chỉ có thể cầm sách để dằn đi lực chú ý.

Trong thân thể phát ra âm thanh kéo kẹt kéo kẹt, giống như là dự báo trước việc anh sẽ từ từ trở thành người lớn.

Hai tay giãn ra, dần dần có lực cánh tay, việc trưởng thành mang cho Thẩm Cảnh đau đớn như vậy, nhưng lại làm cho anh cảm thấy không khỏi hưng phấn và kích động.

Ngắn ngủn thời gian nửa năm, Thẩm Cảnh cao đến 1m58, tuy nói trong những nam sinh lớp mười thì như vậy vẫn là rất lùn, nhưng mà so sánh với trước kia không biết tốt hơn bao nhiêu.

Thời gian nghỉ hè, về đến nhà, lúc gõ cửa bà cụ Trần ra mở cửa, ngay lập tức liền kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Edit: Lạc Thần

"Trời ạ!" Giọng của Bà cụ Trần cao vút như bão táp liên tục không ngừng, không biết còn tưởng rằng bà gặp quỷ, đứng ở cửa cặp mắt nhìn chăm chăm, ước chừng nhìn Thẩm Cảnh mười mấy giây.

Đến cuối cùng Bà cụ Trần nhìn giày Thẩm Cảnh một chút rồi nói: "Bên trong giày của con để miếng lót tăng chiều cao hả?"

Thẩm Cảnh: ". Con không có để."

"Ai nha nha, con cao hơn! Bà nội cũng không nhận ra con!" Bà cụ Trần vươn tay vội vàng nhận lấy đồ trên tay Thẩm Cảnh, quay đầu lại liền hướng về phía trong phòng ngủ của ông cụ Thẩm quát: "Lão già, nhanh ra ngoài một chút, Thẩm Cảnh trở lại!"

Ông cụ Thẩm vừa nghe thấy Bà cụ Trần gọi liền giật mình từ trên giường thức dậy, ngáp một cái, lúc này mới vội vàng từ trên giường bước xuống, nói: "Đến đây, đến đây."

Bà cụ Trần không giấu được nụ cười trên mặt nhìn Thẩm Cảnh, bà nói: "Bây giờ con cao bao nhiêu rồi?"

Thẩm Cảnh trả lời: "Gần một mét sáu."

Bà cụ Trần nheo mắt lại, ánh mắt vui mừng sắp không nhìn thấy kẽ hở, nói: Tốt, tốt, tốt, cao hơn nhiều như vậy, hiện tại Thẩm Cảnh nhà chúng ta cũng trở nên tráng kiện như đám bạn nhỏ rồi."

Ông cụ Thẩm đi ra, nhìn thấy Thẩm Cảnh ngồi trên ghế sa lon, bởi vì ngồi cho nên không có chú ý tới chiều cao của Thẩm Cảnh, nhìn thấy cháu mình đương nhiên là vui mừng rồi, ông nói: "Cuối cùng đã nhìn thấy con trở lại, mấy ngày trước bà nội của con ở trong nhà hét lớn, thế nào Thẩm Cảnh vẫn chưa trở lại vậy?"

Bà cụ Trần nói: "Nói giống như ông không nhớ cháu nội vậy."

Ông cụ Thẩm vỗ vỗ bắp đùi nói: "Nhớ, đương nhiên là nhớ chứ, lúc tôi chơi mạt chược với người ta, bọn họ nhắc đến Thẩm Cảnh với tôi, nói tôi có một cháu nội tốt, vừa học tập tốt mà đàn dương cầm cũng giỏi, tôi đặc biệt nở mày nở mặt đó."

Bà cụ Trần liếc Ông cụ Thẩm một cái, nói: "Đi đi đi."

Thẩm Cảnh nhìn ông cụ Thẩm và bà cụ Thẩm ông một miệng bà một miệng nói chuyện với nhau trông rất vui vẻ, cảm thấy mặc dù hai người ngoài miệng đều nói rằng oán trách đối phương, nhưng trong đáy lòng lại quan tâm chặt chẽ với nhau, giày vò hơn nửa đời người, tình cảm hai người vẫn như cũ, không cầu oanh oanh liệt liệt, chỉ cầu như dòng nước nhỏ chảy dài mãi mà thôi.

"A, đúng rồi, mau cho gọi điện thoại cho con dâu, nói với nó là Thẩm Cảnh trở lại, hôm nay chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa." Bà cụ Trần nhớ ra cái gì đó, nói với Ông cụ Thẩm.

Thẩm Cảnh đã cầm điện thoại di động lên, nói: "Con gọi cho."

"Được, con gọi cho mẹ con đi, cho nó một niềm vui bất ngờ." Ông cụ Thẩm để điện thoại bàn xuống nói.

Thẩm Cảnh gật đầu một cái.

.

Khương Hồng Cẩm mấy năm nay tại công ty phát triển càng ngày càng tốt, lúc cô còn trẻ bởi vì gia đình bỏ qua sự nghiệp, không ngờ lần nữa quay trở về với công việc lại lấy được thu hoạch ngoài dự đoán, lúc trước mới vừa tới công ty vừa đúng có mấy thiết kế, cô tham dự, cũng lấy được thành công lớn, cô có thực lực nhưng mà vận may đến liên tiếp cũng là mấu chốt, hiện tại cô đã làm tới chức quản lý của phòng, cầm tiền lương cũng là gấp mấy lần trước kia.

Cô cảm thấy trời cao vẫn còn rất chiều cố mình.

"Chị Khương, tối chủ nhật này đi ra ngoài tụ họp một chút được không?" Lúc gần đến giờ tan tầm, một cô gái ngày thường ở trong ngành rất hoạt bát nhỏ giọng nói.

Khương Hồng Cẩm lắc đầu một cái, nói: "Hôm nay con trai nhà tôi trở về, lần sau đi."

Cô gái kia cười lên, nói: "Chị Khương, con trai của chị chính là Thẩm Cảnh đúng không, có phúc lớn nha, chị xem sự nghiệp của chị thành công, con trai cũng không thua kém, mấy em gái trong ngành đều cảm thấy chị là tấm gương của chúng em."

Khương Hồng Cẩm vươn tay gõ đầu cô một cái, nói: "Chớ vòng vo, có lời gì cứ nói thẳng."

Cô gái đó cười hi hi, nói: "Vẫn là chị Khương hiểu em, chính là, em thấy chị Khương và Thương Hợp Thuần rất thân quen, cái đó em nghe nói hiện tại anh ta không có bạn gái, có thể giúp em giới thiệu một chút không? Không được thì cho em số điện thoại cũng được? Được không chị?"

Khương Hồng Cẩm cười lên, nói: "Được chứ, được chứ, chị biết rồi, chị sẽ giúp em nói một tiếng với Thương Hợp Thuần, đến lúc đó làm sao tới thì chính là chuyện của người trẻ tuổi bọn em rồi."

Cô gái đó mắc cỡ cười lên, nói: "Cái gì mà người trẻ tuổi chứ, chị Khương nói giống như chị rất già vậy, chị so với chúng em lớn hơn không được bao nhiêu, còn có chị Khương, chị cũng nên suy tính một chút!"

Khương Hồng Cẩm tức giận nói với cô: "Giao cho em công việc làm xong chưa?"

"Làm xong, làm xong, sớm làm xong, không có làm xong thế nào có mặt tới đây chứ?" Cô gái vừa mới nói xong, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường trong phòng làm việc, nói: "A, đã tan ca rồi, được rồi, chị Khương ơi em có hẹn với mọi người, cuối tuần gặp lại nha."

Khương Hồng Cẩm gật đầu một cái, nói: "Được."

Cô thu dọn đồ đạc vào túi xách rồi rời đi, phòng của cô cách phòng tiêu thụ (hang hóa) rất gần, vừa vặn ở nơi đó gặp được Thương Hợp Thuần, Thương Hợp Thuần nhìn thấy Khương Hồng Cẩm, liền cười cười với cô, nói: "Chuẩn bị về nhà?"

Khương Hồng Cẩm gật đầu một cái.

Mấy năm nay cô và Thương Hợp Thuần quan hệ vô cùng tốt, cô thấy mình tựa như là một người chị, Thương Hợp Thuần tuổi nhỏ hơn cô, có lúc sẽ không tự chủ vươn tay giúp mang một chút đồ.

Thương Hợp Thuần thuộc loại nhạy bén trong việc lớn nhưng chuyện của bản thân mình thì lại cầu thả, có lúc bản thân bị cảm ngứa bệnh cũng không chú ý, có lúc cô trông thấy, ngày hôm sau nhớ tới sẽ thuận tiện mang chút thuốc và khu hàn gì đó cho cậu ta.

Khương Hồng Cẩm nhớ lại mới vừa rồi có cô bé dặn dò chuyện của mình, nói: "Đúng rồi, phòng của tôi có một cô gái tên là Tiểu Giai Di, cậu biết chưa? Cô ấy trông cũng xinh đẹp, tính tình cũng tốt, cũng rất chịu khó trong công việc, cho cậu số điện thoại của cô ấy, cậu và cô ấy trò chuyện một chút thử xem"

Thương Hợp Thuần dẩu mắt kiếng trên sống mũi một cái, anh cười nói: "Cô đây là đang tác hợp cho tôi và cô ta?"

Khương Hồng Cẩm nhìn Thương Hợp Thuần một cái, cho là cậu ta còn chưa quên được chuyện lúc trước, liền nói ra: "Có vài người thích ăn cá, có một ngày anh ta ăn bị xương cá đâm, anh ta rất khó chịu, thề không bao giờ ăn cá nữa, nhưng đợi đến lần sau, lúc anh ta ăn lần nữa vẫn sẽ cảm thấy cá ăn thật ngon."

Thương Hợp Thuần nhìn Khương Hồng Cẩm, trên tròng kính thoáng qua một tia sáng, anh nói: "Vậy cô sẽ ăn cá nữa sao?"

Khương Hồng Cẩm không ngờ Thương Hợp Thuần lại đột nhiên chuyển đề tài hỏi cô, cô nghĩ nghĩ, trả lời: "Dĩ nhiên." !d\$d%l&q*đ^h

Thương Hợp Thuần nâng khóe môi, cười lên, trên khuôn mặt trắng nõn thoáng cười thậm chí có một loại cảm giác xuân phong đặc ý, quả thật anh lớn lên có khuôn mặt rất dễ nhìn, mỗi lần khi cười lên ngược lại có một loại cảm giác nói không nên lời, Khương Hồng Cẩm nghĩ trên thế giới không chỉ có phụ nữ có thể quyến rũ người, mà đàn ông cũng có thể quyến rũ người, mỗi hồng răng trắng.

Đáng tiếc Khương Hồng Cẩm đã không phải là mười mấy hai mươi mấy tuổi, cho dù Thương Hợp Thuần có quyến rũ người đi nữa, rơi vào trong mắt cô cũng chỉ là cảm thấy đẹp mắt.

Thời nữ sinh có cảm giác rung động đối với cô mà nói đã có chút xa vời.

"Vậy thì tốt, cô đưa điện thoại cho tôi, tôi và cô ta nói chuyện phiếm." Anh cố ý cường điệu ba chữ phía sau, giọng điệu làm cho người ta nhìn không thấu.

Khương Hồng Cầm đưa số điện thoại cho anh, sau đó nói: "Hôm nay Thẩm Cảnh trở về, tôi đi trước đây."

"Tôi đưa cô đi." Thương Hợp Thuận kéo cánh tay Khương Hồng Cầm lại, trong mắt mang theo vẻ mặt không cho cự tuyệt.

Khương Hồng Cầm ngăn người, cuối cùng không giải thích được gật đầu.

Nếu Thương Hợp Thuận cũng đã đưa mình về nhà, Khương Hồng Cầm cảm thấy không mời người ta cùng nhau ăn cơm, thật sự là không lễ phép, liền nói ra: "Ăn cơm chung không, cậu cũng là thầy giáo của Thẩm Cảnh, Thẩm Cảnh chắc là cũng rất nhớ cậu đấy."

Vốn là tám mươi phần trăm Thương Hợp Thuận sẽ cự tuyệt, không ngờ anh cười cười, nói: "Tốt, tôi cũng rất muốn gặp Thẩm Cảnh một lần."

Khương Hồng Cầm sững sờ, không ngờ Thương Hợp Thuận lại đồng ý.

Cô đi vào, đã nhìn thấy Thẩm Cảnh ở trong phòng chờ đợi mình, hai mắt cô nhìn kỹ, cảm thấy giống như Thẩm Cảnh là lạ ở chỗ nào, giống như gầy hơn, cô nói: "Thẩm Cảnh, thầy Thương cũng tới, cậu ta tới thăm con một chút."

Lúc Thẩm Cảnh nhìn thấy Thương Hợp Thuận thì nhú mày một cái, nói thật, anh đối với Thương Hợp Thuận cái người này vẫn là không biết, cảm giác làm cho người ta nhìn không thấu, anh đối với người không nằm trong vòng kiểm soát luôn là cực kỳ cảnh giác, anh đứng lên, nói với Thương Hợp Thuận: "Thầy vẫn khỏe chứ ạ."

"Nay cũng lớn như vậy rồi." Thương Hợp Thuận đẩy mắt kiếng của mình một cái, cười nói.

"A, là thầy Thương à!" Bà cụ Trần đứng lên, bà xem ra đặc biệt thích Thương Hợp Thuận.

"Thầy Thương, hoan nghênh hoan nghênh!" Ông cụ Thẩm cũng nói.

Khương Hồng Cầm nhìn Thẩm Cảnh, lấy làm kinh hãi nói: "Thẩm Cảnh, con cao hơn!"

Ông cụ Thẩm đến lúc này cũng mới phát hiện, dụi dụi con mắt, nói: "Không trách được tôi cảm thấy được có gì không đúng, Thẩm Cảnh trưởng thành à!"

Ở phía sau ông cụ Thẩm, Bà cụ Trần vẫn tiếp liếc mắt về phía anh, liền ân cần đi tới bên cạnh Thương Hợp Thuận, nói: "Mấy tháng trước tôi còn trông thấy thầy Thương, ôi ôi ôi, thầy Thương thật là càng ngày càng tốt nha."

Thương Hợp Thuận được người trong nhà nhiệt tình hoan nghênh, cùng trong nháy mắt Thẩm Cảnh bị lạnh nhạt tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, hoàn hảo anh còn có Khương Hồng Cầm thương yêu anh.

Khương Hồng Cầm đi tới, nhẹ giọng hỏi thăm chuyện trong trường học.

Thẩm Cảnh đứng ở bên người cô, đã cảm thấy an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 55

Ed: Jang Bò

Khương Hồng Cầm thờ dài nói: "Quần áo của con ở nhà chắc cũng không còn mặc được nữa, ngày mai mẹ dẫn con đi ra ngoài mua mấy bộ quần áo cùng giày dép, bây giờ vóc dáng con đang trưởng thành, đến lúc đi học, nếu như quần áo mặc không vừa, thì hãy gọi điện thoại về nhà, mẹ sẽ gửi tiền cho con, con và bạn học đi ra ngoài mua một ít đồ mình thích."

Thẩm Cảnh gật đầu, ở trước mặt Khương Hồng Cầm cậu luôn đặc biệt ngoan.

"Tốt lắm, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm." Khương Hồng Cầm vỗ vỗ bả vai Thẩm Cảnh, nói.

Thương Hợp Thuận nói: "Vậy cùng ngồi xe của cháu đi đi."

Bà cụ Trần liền vui mừng nói: "A, thầy Thương có xe hả."

Thương Hợp Thuần trả lời: "Vâng, ở bên ngoài."

Bà cụ Trần ra hiệu bằng mắt cho ông cụ Trần, xem bộ dáng dường như rất hài lòng nha, ánh mắt này vừa vận để cho Thẩm Cảnh nhìn thấy, trong lòng cậu liền biết đại khái bà cụ Trần đang tính toán điều gì.

Cậu nhú mày, nhìn bóng lưng Thương Hợp Thuần.

Xe của Thương Hợp Thuần là Land Rover, bảo dưỡng nhìn giống như là vừa mới mua, bà cụ Trần không hiểu cái này, nhưng ông cụ Trần hiểu, lên xe đã nói: "Xe này thật không tệ."

Thương Hợp Thuần lái xe phía trước, trả lời: "Vâng, sử dụng rất thoải mái."

Bà cụ Trần liếc nhìn ông cụ Trần, khoe mắt nòng đậm ý cười, trong mắt không biết là đang tính toán cái gì, tóm lại vừa nhìn liền biết có điều mờ ám.

Thẩm Cảnh liếc mắt nhìn vào nhà Tống Hiểu Hoa, cả căn nhà tối om.

Bà cụ Trần nhìn theo ánh mắt của cậu, nhớ ra điều gì đó, liền nói: "Đúng rồi, quên nói cho cháu, Hiểu Hoa cùng Phương Văn đi ra ngoài du lịch, đại khái mấy ngày nữa mới trở về, cháu hẳn là rất nhớ Hiểu Hoa."

Thẩm Cảnh ho khan hai tiếng, mạnh miệng trả lời: "Nào có."

Ngẩng đầu cậu lên liền bắt gặp ánh mắt của Thương Hợp Thuần qua kính trên đường như đang chứa đầy ý cười, đáy mắt anh ta mang theo ý cười mờ ám, hiện lên trên kính phản quang, làm cho người ta có cảm giác người này giống như là một con hồ ly tính toán tỉ mỉ.

Cảm giác của Thẩm Cảnh đối với Thương Hợp Thuần không thể nói là ghét, nhưng lại cảm thấy không thích hợp để giao thiệp nhiều, người như vậy mỗi một hành động đều phải trải qua tính toán kỹ càng, mấy năm trước chuyện của Trương Nhan, cậu vẫn còn nhớ rất kỹ, rõ ràng là quan hệ nam nữ, nhưng đến cuối cùng Thương Hợp Thuần thậm chí ngay cả nhìn Trương Nhan một cái cũng không có, sau khi Trương Nhan rời đi, nghe nói mẹ của cô bị tắc mạch máu não, cha cô chức vụ cũng mất, cuộc sống đang từ một công chúa trong nháy mắt biến thành bần dân, tóm lại về sau cũng không hề nghe thấy tin tức của Trương Nhan nữa.

Rốt cuộc Thương Hợp Thuần có hay không ở sau lưng làm cái gì, cũng chỉ có anh ta biết.

Cậu cảm giác nếu cùng Thương Hợp Thuần trở thành kẻ địch, sẽ là một chuyện vô cùng không sáng suốt, nhưng cũng không muốn cùng anh ta làm bạn, dù sao người như vậy sẽ không để cho người khác có được điều tốt.

Dù thoát nhìn là người thẳng, nhưng cũng sẽ chỉ là nhìn ảo ảnh mà thôi.

Như bây giờ anh ta nhìn mình, Thẩm Cảnh có một loại cảm giác suy nghĩ của mình bị nhìn thấu.

Thẩm Cảnh nhìn đi chỗ khác, không nhìn Thương Hợp Thuần nữa.

Khương Hồng Cẩm đi đến một nhà hàng có mùi vị không tệ, gọi một vài món ăn thịnh soạn, năm người liền ngồi ăn, trong lúc ăn bà cụ Trần miệng không có một chút nào rảnh rỗi.

Hoặc là ăn cơm hoặc là gấp thức ăn hoặc là nói chuyện.

Thương Hợp Thuần không biết có mục đích gì, gấp một cái đùi gà đặt vào trong bát Thẩm Cảnh, Thẩm Cảnh ngẩng đầu lên, nhìn anh ta một cái, sau đó không tình nguyện trả lời: "Cảm ơn thầy."

Thương Hợp Thuần cười cười, nói: "Tôi bây giờ đã không còn là thầy giáo rồi, cậu có thể gọi tôi là chú Thương."

Bà cụ Trần xen vào nói: "Cậu còn trẻ như vậy sao có thể gọi là chú, Thẩm Cảnh cháu hãy cứ gọi tiểu Thương là anh thôi."

Nhìn xem, đôi giọng cũng thật mau, mới vừa rồi còn là thầy Thương trong nháy mắt bà cụ Trần đã đặc biệt thân thuộc gọi thành tiểu Thương rồi.

Thẩm Cảnh yên lặng ăn cơm, gọi Thương Hợp Thuần là anh?

Bà chắc chắn? Hề những người bị trầm gọi là huynh trưởng, bây giờ đều là đang dạo chơi ở Hoàng Tuyền đây.

"Mẹ, mọi người ăn nhiều một chút." Khương Hồng Cẩm nói, vươn tay gấp một chút thức ăn bỏ vào trong bát Thẩm Cảnh, nói: "Ăn nhiều một chút, tốt cho thân thể, về sau muốn cao hơn." Cô chân chừ, ngập ngừng một chút, có lẽ là muốn nói Thẩm Hạo Dương, Thẩm Hạo Dương khá cao, đáng đáp mặc dù không phải là rất đẹp mắt, nhưng đáng về cũng rất khá, cũng không trách được lại có nhiều phụ nữ thích anh ta.

Không khí trong nháy mắt có chút lúng túng, Thương Hợp Thuần đột nhiên nói tiếp vào: "Cao hơn tôi, cậu xem dáng dấp của tôi cũng không phải là thấp đúng không."

Quả thật Thương Hợp Thuần không thấp, chính xác mà nói phải là cao ráo, nếu mà theo lời của mấy chị em phụ nữ hay nói, chính là chân dài dáng chuẩn, 1m78, biết cách ăn mặc, nhìn qua so với 1m80 cũng không khác nhau là mấy.

"Đúng, Thảm Cảnh sau này phải giống như tiểu Thương, tuổi còn trẻ tương lai đầy hứa hẹn!" bà cụ Trần lại bắt đầu nói.

Ông cụ Trần yên lặng ở bên cạnh đang tự mình gấp thịt ăn.

Bà cụ Trần đảo mắt, hỏi: "Tiểu thương này, cậu bây giờ đã có bạn gái hay chưa? Hay là đã kết hôn rồi?"

Thương Hợp Thuấn cười, trả lời: "Bác gái, cháu vẫn chưa có bạn gái."

Bà cụ Trần kích động, nói: "Vậy cậu thấy Hồng Cẩm nhà chúng ta như thế nào!"

Vừa dứt lời, miếng thịt kẹp ở trên chiếc đũa của Thảm Cảnh liền rơi xuống mặt bàn, Khương Hồng Cẩm đang uống trà, thiếu chút nữa thì phun hết nước trà ra ngoài, Thương Hợp Thuấn cùng với ông cụ Trần có điểm bình tĩnh hơn, người trước thì hơi sững sốt, người sau đã hiểu rõ tính khí của con dâu mình, lại tiếp tục tự nhiên ăn cơm.

"Mẹ! Mẹ đừng nói linh tinh, con cùng với Thương Hợp Thuấn hơn kém nhau bao nhiêu tuổi? Tuổi cậu ấy làm em trai của con vẫn là không có vấn đề gì đây! Hơn nữa Thương Hợp Thuấn coi con như chị gái, mẹ đừng nghĩ nhiều như vậy! Được rồi, mọi người cùng ăn cơm đi!" Khương Hồng Cẩm nói.

"Ồi chào, cái gì chứ, hiện tại chị em yêu nhau đầy rẫy ngoài kia kìa." Bà cụ Trần tiếp tục ra sức nói.

Thảm Cảnh yên lặng chăm chú nhìn vào từng cử động của Thương Hợp Thuấn, không biết vì sao cậu cảm thấy Thương Hợp Thuấn hình như cũng không có ghét để tài này, thậm chí khóe miệng còn như có như không có chút ý cười.

Anh ta ngẩng đầu lên hướng về phía bà Trần nói: "Cháu cảm thấy Hồng Cẩm rất tốt, làm việc nghiêm túc, tính tình cũng tốt, đối đãi với người nhà cũng rất tốt."

"Nghe thấy chưa, tiểu Thương cũng đã nói như vậy!" bà cụ Trần kích động.

Khương Hồng Cẩm quay đầu, bắt mắt dĩ nhiên Thương Hợp Thuấn một cái, nói: "Cậu đừng có theo mẹ tôi nói diên khùng đấy."

Thương Hợp Thuấn đáy mắt mang ý cười, nói: "Hả, tôi không có cùng bác gái nói diên khùng."

Khương Hồng Cẩm không thể làm gì, nói: "Được rồi, mẹ, con cùng với Thương Hợp Thuấn không thể nào, mẹ đừng suy nghĩ nhiều, trong phòng con có một cô bé còn đang chuẩn bị cùng cậu ấy nói chuyện tiến tới đó, chuyện của người ta mẹ đừng quan tâm, hoặc là chúng ta tới về lại nói."

Bà cụ Trần tiếc hận liếc mắt nhìn Thương Hợp Thuấn, nói: "Như vậy hả, vậy coi như xong."

Thương Hợp Thuấn nhìn Khương Hồng Cẩm, mặc dù đáy mắt khóe miệng vẫn duy trì nụ cười, nhưng trong mấy phần vui vẻ lại có mấy phần tư vị không nói được.

Thảm Cảnh ho khan hai tiếng, âm thanh rất lớn, mọi người lại đem trọng tâm đặt ở trên người cậu.

Về sau khi ăn cơm xong, Khương Hồng Cẩm có chút xấu hổ đối với Thương Hợp Thuấn nói: "Chuyện hôm nay cậu đừng để ở trong lòng, mẹ tôi tính tình chính là như vậy."

Thương Hợp Thuấn cười cười, nói: "Tôi biết rõ, chẳng qua lời hôm nay tôi nói cũng là lời nói thật."

Khương Hồng Cẩm cười lên, vỗ vỗ bà vai Thương Hợp Thuấn, nói: "Cám ơn, tôi còn không biết thì ra là tôi cũng rất có sức hút đó nha, được rồi, về sớm một chút nghỉ ngơi, nhớ cùng cô nàng đó liên lạc."

Thương Hợp Thuấn nhìn bóng lưng Khương Hồng Cẩm, không biết phải nói gì cười cười.

Trên đời này chuyện rối rắm nhất, chính là lời cần nói bạn đều nói ra rất rõ ràng như vậy, nhưng đối phương lại là một bộ thần sắc hoàn toàn không hiểu.

Thật sự dễ đánh hạ được còn rất gian nan, con đường mà anh ta muốn đi sợ là còn rất dài.

.....

Thật ra thì Thảm Cảnh đối với vấn đề kết hôn sau này của Khương Hồng Cẩm, vẫn giữ vững thái độ không quá tán thành, cậu cảm thấy Khương Hồng Cẩm không có đàn ông vẫn có thể sống được rất tốt, lại sợ người tới sẽ là một Thảm Hạo Dương nữa, nhưng nếu là người Khương Hồng Cẩm yêu, cậu tuyệt đối sẽ không ngăn cản, nếu là đối tượng đấy ý, cậu nhất định sẽ nghiêm túc nhìn kỹ một chút.

Ví dụ, người vừa mới nhìn thì có vẻ vô hại như Thương Hợp Thuấn.

Ý đồ của anh ta thật sự không khó nhìn ra, anh ta cũng không hề che giấu, thế nhưng lại có vài người thật sự là chậm chạp, hoặc là vốn không ngờ tới.

Khương Hồng Cẩm cùng với Thương Hợp Thuấn chênh lệch tuổi, khiến Khương Hồng Cẩm không có ý thức được cái gì, cho là mình có một người em trai, nhưng ai biết ý nghĩ của đối phương lại không muốn làm một người em trai.

Cậu nhớ Thương Hợp Thuận trước đây có một người bạn gái rất nổi tiếng tên là Trương Nhan, vậy bây giờ Thương Hợp Thuận để ý Khương Hồng Cẩm là vì cái gì?

Thẩm Cảnh quyết định bắt đầu tập trung điều tra Thương Hợp Thuận

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 56

Edit: Jang Bò

Buổi tối, bà cụ Trần và Khương Hồng Cẩm nói tới chuyện hồi xé chiều, bà cụ Trần nói: "Con dâu, hôm nay con cũng đừng trách mẹ, mẹ chỉ là thấy con bình thường đều phải ở với hai ông bà già là mẹ cùng với bố con, cuộc sống bình thường trừ công việc chính là ở bên cạnh hai chúng ta và Thẩm Cảnh, mẹ và bố con đều cho rằng con nên đi ra ngoài tìm chút niềm vui, hoặc là tìm người quan tâm con."

Khương Hồng Cẩm nghe bà cụ Trần nói như thế, cô gật đầu một cái, cô biết bà cụ Trần vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện của Thẩm Hạo Dương, sợ con của mình làm tổn thương Khương Hồng Cẩm, Khương Hồng Cẩm đối với chuyện tình cảm sẽ không còn hy vọng.

Bà cụ Trần vẫn luôn để chuyện này trong lòng, thật ra thì Khương Hồng Cẩm cũng có cân nhắc qua, cô ở trong văn phòng cả ngày nhìn các cô gái trò chuyện về bạn trai mình.

Cô cũng có nghĩ qua, nếu như tìm thêm nhất định phải tìm một người có thể quan tâm Thẩm Cảnh, không cần thật tốt, chỉ cần bình thường ổn định, có thể cùng cô đi qua hết nửa đời sau là được rồi.

Cô nói: "Mẹ, con biết rồi, con cũng đã hiểu."

Bà cụ Trần gật đầu một cái, nói: "Con có thể hiểu chính là tốt nhất, cái đó, thật ra thì mấy ngày trước mẹ học khiêu vũ ở quảng trường cùng bà Dương, bà ta nói con trai nhà bà ta cũng hơn ba mươi, trước đây cũng có một người bạn gái, nhưng đã chạy theo một người khác, con trai của bà Dương mẹ đã thấy, không tệ, nhìn qua rất thật là, chăm chỉ, tiền lương cũng rất ổn định, chỉ là không biết ăn nói, nhưng như vậy mới thích hợp, con cảm thấy thế nào? Nếu không, mẹ giúp con một chút, thử gặp mặt một lần?"

Khương Hồng Cẩm nhìn bà cụ Trần, cuối cùng gật đầu một cái, nói: "Được, gặp thử một lần đi."

Cô nghĩ cũng là thời điểm rồi, nên đi ngoài một chút.

Cuối tuần Khương Hồng Cẩm mang theo Thẩm Cảnh đi ra ngoài mua một chút quần áo cùng giày dép, Thẩm Cảnh là người có chủ kiến, chọn mua quần áo về cơ bản cũng không tệ.

Nhìn xem cô và Thẩm Hạo Dương thật ra thì đều không được coi là quá xinh đẹp, nhưng lại sinh một Thẩm Cảnh nhìn thế nào cũng đều thấy điểm tốt như vậy.

Vừa mới đi vào cửa hàng nhà người ta, nhân viên phục vụ nhìn thấy Thẩm Cảnh mắt cũng đều sáng lên, nhìn thấy cậu bé tự chọn quần áo, hiện tại người cũng coi như là cao lên một chút, vào bên trong thay quần áo một lần, đứng ở trước gương, nhân viên phục vụ liền bắt đầu nói: "Cậu bé này đáng đáp thật tốt, quần áo này mặc ở trên người cậu thật phù hợp."

Thẩm Cảnh chọn đều là một chút đồ thiên về thể thao hoặc là tương đối đơn giản hào phóng, quần áo cho mùa đông tới của Khương Hồng Cẩm cũng phải nhờ Thẩm Cảnh chọn hộ.

Cũng may trường Thẩm Cảnh trên căn bản không bắt mặc đồng phục học sinh mỗi ngày, chỉ cần mặc thứ hai là xong, về ngày bình thường có muốn mặc hay không chính là tùy ý.

Thẩm Cảnh mặc một cái áo màu trắng ngắn tay phía dưới mặc quần short jean, tóc không dài không ngắn, ngũ quan xinh xắn, trong mắt Khương Hồng Cẩm thì Thẩm Cảnh nhất định chính là một Tiểu Soái Ca rồi.

Đi trên đường cùng với Thẩm Cảnh cũng rất là tự hào, thật sự là không có biện pháp nha.

Đi ngang qua quán nước giải khát, Khương Hồng Cẩm liền dẫn Thẩm Cảnh đi vào, lúc nhân viên phục vụ đi tới, đều sẽ khen ngợi đôi câu, nói đùa bé này thật là xinh đẹp.

Khương Hồng Cẩm trong lòng vui mừng, cảm thấy mình thật là đã sinh ra một bảo bối, cô và Thẩm Cảnh giống như là những người bạn, không có gì bí mật, hôm nay cô cũng chuẩn bị nói chuyện mình muốn đi gặp mặt cho Thẩm Cảnh.

Khương Hồng Cầm uống một ngụm đồ uống lạnh, nói: "Thẩm Cảnh này, mẹ định mấy ngày nữa đi gặp một người, nếu như là người tốt, có lẽ mẹ sẽ suy tính một chút đến chuyện tái hôn, Thẩm Cảnh, con cảm thấy thế nào?"

Thẩm Cảnh ngược mắt lên nhìn Khương Hồng Cầm, bình tĩnh ngoài dự đoán, cậu trả lời: "Được, chỉ cần người đó là người tốt, tái hôn cũng không thành vấn đề."

Khương Hồng Cầm cười cười, nói: "Đến lúc đó nếu là hợp nhau, chờ con được nghỉ, mẹ sẽ dẫn về cho con nhìn một chút."

Thẩm Cảnh trả lời: "Đó là đương nhiên, nếu không phải người đàn ông tốt cũng đừng nghĩ tới chuyện cưới mẹ."

Khương Hồng Cầm vươn tay vò rối tóc Thẩm Cảnh.

Đứng ở bên cạnh nữ nhân viên phục vụ khẽ cười lên, vốn là thời điểm nói ra Thẩm Cảnh cảm thấy không có việc gì, nhưng người khác cười một tiếng, cậu lại cảm thấy ngượng ngùng.

Tất cả mọi việc lấy Thẩm Cảnh làm trọng, Khương Hồng Cầm thấy Thẩm Cảnh trả lời như vậy, cũng yên lòng.

Qua một tuần lễ lại đến ngày đi làm, Khương Hồng Cầm tới phòng làm việc, đã nhìn thấy Tiểu Giai Di mặt có chút sưng, sắc mặt không được tốt cho lắm, không yên lòng gõ bàn phím, Khương Hồng Cầm liền gọi cô vào, dò hỏi: "Sao thế? Trông em rất bơ phờ ừ ừ."

Tiểu Giai Di vẻ mặt đưa đám, nói: "Chị Khương, chị không phải biết không?"

Khương Hồng Cầm sững sờ, hỏi: "Biết cái gì vậy?"

Tiểu Giai Di hít mũi một cái, nói: "Chính là Thương Hợp Thuận đó, trước không phải em nhờ chị giới thiệu cho em sao? Anh ấy ngày hôm qua liên lạc cho em, nói muốn cùng em gặp mặt."

Khương Hồng Cầm cười lên, nói: "Vậy không phải là tốt vô cùng sao?"

Tiểu Giai Di nói: "Không thấy tốt chút nào, chị Khương, lúc đầu khi em nghe vậy cảm giác thật sự là không thể tưởng tượng nổi, giống như là có giải thưởng đặc biệt rơi trúng đầu vậy, em thậm chí còn đi làm tóc, trang điểm, mặc quần áo đẹp nhất, sau đó anh ấy mời em đi ăn, tất cả đều vô cùng tốt."

Khương Hồng Cầm nhún mày: "Sau đó như thế nào?"

Tiểu Giai Di lấy giấy ra lau lau khóe mắt, nói: "Chị biết không? Em cảm thấy không khí rất tốt, anh ấy đột nhiên hỏi em, có phải em thích anh ấy hay không? Sau đó em liền trả lời anh ấy, nếu em không thích sao có thể đi ăn cùng như vậy? Sau đó anh ấy nói, vậy tại sao em không hỏi xem anh ấy có người trong lòng hay chưa? Em vừa nghe đã cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng cuối cùng vẫn hỏi, anh ấy nói cho em biết là anh ấy có người trong lòng, nhưng không phải là em."

Khương Hồng Cầm sững sờ: "Anh ta nói như vậy?"

Tiểu Giai Di khóc lên, nói: "Anh ấy tại sao lại có thể nói như vậy chứ? Nói như vậy cùng với việc cho em một cái tát thì có gì khác nhau đâu, không ngờ anh ấy lại là người như thế, thật quá khinh người, chị Khương, em nói thật cho chị biết, em thật sự thích anh ấy, bắt đầu từ lúc vừa mới vào công ty, nhưng bây giờ thì sao? Em cảm thấy mình thật ngu ngốc."

Khương Hồng Cầm an ủi: "Tên kia quả thật có vấn đề, em yên tâm, buổi trưa chị nhất định giúp em cho hắn một bài học."

Tiểu Giai Di khóc lóc kể lể xong, một lát sau đã tốt hơn rất nhiều, hướng về phía Khương Hồng Cầm nói: "Cảm ơn chị Khương, em đỡ hơn rồi, em đi ra ngoài làm việc, chị cũng đừng nói với anh ấy cái gì, anh ấy nhìn không trúng em, thì cũng thôi đi."

Khương Hồng Cầm cười cười xấu hổ.

Buổi trưa, Khương Hồng Cầm đi tới chỗ bình thường Thương Hợp Thuận hay ngồi ăn cơm đi tìm anh ta, quả nhiên anh ta đang ở đó, nhìn thấy Khương Hồng Cầm không nhanh cũng không chậm đi đến, anh ta lại giống như hoàn toàn biết cô tới tìm mình vì lý do gì.

Khương Hồng Cầm nhún mày, đi tới bên cạnh anh ta, nói: "Tôi nói cậu cho dù là không thích, cũng không thể uyển chuyển từ chối con gái nhà người ta sao, tốt xấu gì cũng là tôi giới thiệu, cô bé khẳng định không tệ, con gái nhà người ta tối ngày hôm qua phải khóc, cậu nhanh đi tìm người ta nói xin lỗi đi."

Thương Hợp Thuận thông thả ung dung trả lời: "Cũng bởi vì là cô giới thiệu nên tôi mới như vậy."

Khương Hồng Cầm không vui nói: "Có ý tứ gì? Cố tình đối đầu với tôi đúng không?"

Thương Hợp Thuận chuyển đi đề tài, nói: "Tôi cảm thấy thay vì nhẹ nhàng từ chối để cho người ta trong lòng vẫn còn chút mong đợi, không bằng lúc vừa bắt đầu liền làm một người xấu để cho người ta từ thích đến chán ghét, không đến gần thêm sẽ tốt hơn, mong đợi so tuyệt vọng càng thêm tàn nhẫn."

Khương Hồng Cầm lắc đầu một cái, nói: "Tôi không hiểu đạo lý này, con gái mặt mũi mỏng, nói chuyện cần có chút chừng mực, bộ dáng này của cậu tôi phải nói như thế nào cho đúng đây?"

Thương Hợp Thuận nói: "Vậy cô cũng đừng trông mong, chuyện này là chuyện của tôi cùng cô ta, người khác không liên quan."

Khương Hồng Cẩm ngẩn người, không nói gì, cuối cùng gật đầu một cái, nói: "Đúng là như thế, tôi không nên xen vào việc của người khác, thật xin lỗi, tôi cho rằng Thương Hợp Thuận cậu là người trưởng thành, không ngờ quả nhiên vẫn là còn nhỏ tuổi, lời của người khác nói đều nghe không vào."

Thương Hợp Thuận ngược mắt lên, nói: "Cô cũng không lớn hơn tôi bao nhiêu, tôi cũng không phải là em trai cô, cô phải hiểu, tôi là đàn ông, mà cô là phụ nữ."

Khương Hồng Cẩm khoát tay, nói: "Được rồi, tôi đi, không còn gì để nói."

Thương Hợp Thuận đứng lên, vươn tay bắt được Khương Hồng Cẩm lại, Khương Hồng Cẩm cảm thấy sờ, rút tay ra thế nào cũng không được, quay đầu lại nhìn Thương Hợp Thuận, cô có chút kinh ngạc.

Về mặt của Thương Hợp Thuận giống như là mình đang làm tổn thương anh ta.

Anh ta bắt rất nhanh, lòng bàn tay của anh ta toát ra một ít mồ hôi, môi của anh ta hình như muốn nói điều gì, đáy mắt cũng muốn bày tỏ điều gì đó với cô, đột nhiên cô cảm thấy người trước mặt. Có chút xa lạ, không giống như là người em trai bình thường cô vẫn nghĩ, mà đúng như anh ta nói chính là một người đàn ông.

Lực ở đôi tay, cảm giác không cách nào thoát khỏi, anh ta muốn nói chuyện, chỉ là anh ta muốn nói gì, Khương Hồng Cẩm đột nhiên có chút hốt hoảng, cô sử dụng toàn lực thoát khỏi tay Thương Hợp Thuận, nói: "Được rồi, tôi không tức giận, cậu cũng đừng kéo tôi như vậy."

Sau đó bước đi thật nhanh gần như chạy trốn.

Khương Hồng Cẩm vẫn cảm thấy Thương Hợp Thuận là người khiêm tốn, đầu óc thông minh, năng lực cũng hơn hẳn người bình thường, hầu như không có chuyện gì không làm được, bình thường chính là giống cậu em trai nhà bên cạnh, cần người chăm sóc, nhưng một khoảnh khắc, cô nghĩ có lẽ căn bản cho tới bây giờ mình đều không hề hiểu rõ Thương Hợp Thuận.

Ánh mắt của anh ta giống như là muốn nuốt trọn mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Đối với Khương Hồng Cẩm, Thương Hợp Thuận có rất nhiều thân phận, trước đây là thầy giáo của Thẩm Cảnh, hiện tại lại có thêm quan hệ đồng nghiệp, tuổi tác so với em trai mình còn nhỏ hơn. Tóm lại, từ trước đến nay, cô chưa từng nghĩ đến chuyện tình cảm của mình có thể có bất cứ liên hệ gì với Thương Hợp Thuận. Lấy một ví dụ để liên tưởng, nếu cô là quán hàng bán đồ ăn vặt, vậy Thương Hợp Thuận chính là hệ thống siêu thị, so với cô cao quý hơn rất nhiều, là kiểu hai thế giới khác biệt, dù bán đại bác cũng không tới.

Bởi vậy, dù trong lòng xuất hiện một chút cảm giác mơ hồ nhưng cô cũng không quá để tâm. Cuối cùng cảm thấy bản thân thật sự đã xen vào việc của người khác quá nhiều, chuyện của người trẻ tuổi làm sao có thể đến phiên cô nhúng tay.

Cô nhìn rồi lại nhìn điện thoại, nghe thấy tiếng chuông reo lên liền thuận tay mở tin nhắn ra xem thì thấy một dãy số lạ.

Xin chào, tôi là Chu Hoàn, di Trần có nói qua về việc gặp mặt của chúng ta. Đây là số điện thoại của tôi, nếu cô cảm thấy có thể, vậy buổi trưa chủ nhật gặp mặt được không?

Khương Hồng Cẩm không khó chịu với giọng điệu của đối phương, chủ nhật này cô cũng không có việc gì cần làm bởi vậy trả lời: "Không vấn đề, đến lúc đó gặp mặt."

Không hiểu vì sao khi nhìn dòng tin nhắn, trong đầu cô lại hiện lên dáng vẻ một người con trai hiền hậu chất phác, cảm thấy rất tốt.

Đến ngày hẹn, chẳng mấy khi Khương Hồng Cẩm mới ăn diện một chút, trang điểm một cách nền nã. Người con gái trong gương không thể nói là rất xinh đẹp nhưng cũng không tính là khó coi, tóm lại người hơn cô thì nhiều, nhưng người kém cô cũng không ít, là một kiểu người tầm tầm bậc trung.

Cô xem lại quần áo của bản thân một lần nữa, xác nhận không có vấn đề gì mới cầm theo túi xách bước ra ngoài.

Lúc này, bỗng nhiên Thẩm Cảnh từ trong phòng đi ra, nói với bà Trần đang ngồi xem TV trong phòng khách: "Bà nội, cháu đến thư viện mua vài quyển sách đây."

Bà Trần trả lời: "Cháu có tiền không? Nếu không có thì để bà đưa cho."

Thẩm Cảnh đeo giày xong, quay lại nói: "Cháu có rồi."

Bà Trần nghỉ ngơi một chút lại nói: "Hay là bà đi cùng cháu nhé, bà cũng thuận đường mua vài món đồ, Thẩm Cảnh, cháu đợi một chút." Lúc bà đứng dậy bước tới chỗ Thẩm Cảnh thì người đã đi mất từ khi nào rồi..

Thẩm Cảnh bước ra đến cửa liền nhanh chóng chạy đuổi theo, giữ một khoảng cách chừng chục thước với Khương Hồng Cẩm, nhưng bỗng nhiên không biết trước mắt từ đâu xuất hiện một người, giọng nói mang đầy vẻ ngạc nhiên vui mừng: "Anh Thẩm!"

Thẩm Cảnh ngược lên nhìn, đây không phải Tống Hiểu Hoa Sao?

Tống Hiểu Hoa vừa mới đi du lịch trở về, đúng lúc nghĩ tới việc đi tìm Thẩm Cảnh thì vừa hay tình cờ gặp mặt.

Thẩm Cảnh nhìn vài lần về phía Khương Hồng Cẩm nhưng không thấy bóng người đâu nữa. Anh đưa tay ra nắm chặt lấy tay Tống Hiểu Hoa, nói rằng: "Đi, cùng anh đi một chuyến."

Tống Hiểu Hoa nhìn anh, hai mắt mở to, gật gật đầu.

Nếu không nói tới việc có lẽ lại cao thêm một chút thì bộ dáng của Tống Hiểu Hoa vẫn vậy, khi cúi đầu nhìn bàn tay được Thẩm Cảnh nắm chặt cô ngại ngùng bỏ bưng hai má.

Cô nói: "Anh Thẩm, anh đang làm gì thế?"

Thẩm Cảnh trực tiếp trả lời: "Anh muốn đi xem mẹ ạm gặp mặt đối tượng."

Tống Hiểu Hoa sững sốt: "Như vậy hình như không hay lắm?"

Thẩm Cảnh lại nói: "Chỉ nhìn thôi, không nói gì hết."

Tống Hiểu Hoa phì cười, sau đó bước đi ngay sau lưng Thẩm Cảnh.

.

Không hiểu vì sao hôm nay gặp mặt anh Thẩm cô lại có cảm giác điều gì đó không đúng, lúc này đi phía sau mới nhận ra anh ấy đã cao lên không ít, bàn tay cũng to hơn trước nhiều, thậm chí có thể bao bọc hoàn toàn tay cô trong đó. Mới vừa rồi lúc đứng nói chuyện, cô gần như nhìn thẳng Thẩm Cảnh, hiện tại ở phía sau lại nhìn thấy đuôi tóc của anh có chút vểnh lên trên, bất tri bất giác mái tóc cũng dài thêm một ít rồi.

Cô bước đến gần, muốn đưa tay ra giúp anh chỉnh gọn mái tóc, lại dường như cảm nhận được một làn mùi hương của nước giặt quần áo thoảng qua, mang theo hương chanh cùng xà phòng hoà lẫn một chút mùi mồ hôi, rất dễ chịu.

Thẩm Cảnh lúc quay đầu lại, nhìn thấy Tống Hiểu Hoa cách mình rất gần đang

đứng gần người liền nói: "Em sao thế?", nói rồi sờ sờ sau gáy mình.

Tống Hiểu Hoa cúi đầu, hai má dần nóng lên: "Em vừa thấy tóc của anh bị dựng ngược lên, muốn giúp anh chỉnh lại."

Thẩm Cảnh lắc tay: "Không sao cả, không cần để ý tới nó."

Tống Hiểu Hoa hít hà, cảm thấy dường như làn hương đó vẫn còn lưu lại nơi chóp mũi, kéo bàn tay nắm chặt lại, hoàn toàn không có ý nghĩ buông ra.

Khương Hồng Cẩm đi không bao xa thì bước vào một tiệm cà phê.

.

Thẩm Cảnh kéo theo Tống Hiểu Hoa, chậm chậm tới gần, nhìn thấy mẹ mình bước vào trong, sau khi gọi một cuộc điện thoại thì một người đàn ông mặc áo ngắn tay màu đen ngồi trong góc cạnh cửa sổ đứng lên.

Khương Hồng Cẩm vừa gọi điện thoại cho Chu Hoành, tiếng chuông chỉ vang lên mấy giây đã nghe thấy đằng sau có người gọi tên mình, quay đầu lại thì thấy một người đàn ông.

Chu Hoành hướng về phía Khương Hồng, nở một nụ cười nhẹ.

Nói thật có một chút bất ngờ, Chu Hoành không xấu chút nào, có thể nói là ngoại hình không tệ. Làn da hơi ngăm đen, nhìn qua cũng là loại hình rắn chắc, tuy không tính là rất cao nhưng cũng phải tầm mét bảy.

"Chào cô, rất vui được gặp mặt." Ông ta có vẻ khá căng thẳng, đưa cả hai tay ra nắm lấy tay Khương Hồng Cẩm, bộ dáng khấn trương, thất lưng hơi khom xuống.

Khương Hồng Cẩm gật nhẹ đầu nói: "Chu tiên sinh, chào anh."

Chu Hoàng xấu hổ sờ sờ sau ót: "Cô muốn dùng đồ uống nào?"

Khương Hồng Cẩm nghĩ ngợi một lát rồi trả lời: "Uống Mocha nhé."

Cô không thích vị đắng, có lẽ vì tuổi tác cũng đã lớn nên thích vị ngọt ngào hơn.

Chu Hoàng giúp cô gọi đồ, dù sao hai người cũng là lần đầu gặp mặt nên khó tránh khỏi một chút ngượng ngùng. Đột nhiên Chu Hoàng nhớ ra điều gì đó liền nói: "Đúng rồi, tôi nghe nói hình như cô rất thích ăn cay, tôi vừa mới đi công tác về, thấy ở nơi đó có món tương ớt nên mang theo về một ít, hôm nay mang đến tặng cô."

Ông đưa đồ qua.

Khương Hồng Cẩm sững sốt, vội vàng nói: "Như này... không ổn lắm!"

Chu Hoàng trả lời: "Không có gì, không có gì, chỉ là chút đồ, không phải cái gì quý giá, cô cầm lấy đi."

Cuối cùng Khương Hồng Cẩm cũng nhận, Chu Hoàng nói: "Tôi là người không biết lãng mạn, thật ngại quá."

Khương Hồng Cẩm cười cười, lắc đầu: "Ngại ngùng gì đâu, sống như vậy mới thoải mái, tốt hơn việc tiêu phí tiền bạc mua mấy thứ đồ dùng không thực tế. Nếu hiện giờ tôi còn ở độ tuổi con gái đôi mươi, nếu anh tặng hoa cho tôi tất nhiên là tốt nhất nhưng sự thật lúc này tôi đã là mẹ của đứa con mười mấy tuổi, món quà này mới là phù hợp."

Chu Hoàng cười ngốc một lúc mới nói: "Cảm ơn, con trai cô tôi cũng đã nghe nói qua, thật sự rất tài giỏi. Có thể bồi dưỡng nên một đứa con như vậy thì người mẹ còn giỏi giang hơn."

Khương Hồng Cẩm lắc tay: "Đâu có, đâu có, ngày thường tôi cũng không quản lý nó, tất cả đều là nó tự mình tìm tòi."

Chu Hoàng liền nói: "Thật không tồi, tôi rất thích trẻ nhỏ, ngày trước cũng muốn có một đứa, chỉ tiếc...."

Nói đến đó liền dừng lại không tiếp tục.

Khương Hồng Cẩm biết rõ Chu Hoàng muốn nói điều gì.

Trước đó cô cũng có biết qua về việc gia đình của Chu Hoàng.

Khi đó công việc của Chu Hoàng không được ổn định lắm, người vợ bởi vậy thường xuyên cùng ông ta tranh chấp, quan hệ hai người dần dần xấu đi. Nghe nói khi hai bên nhà muốn có trẻ nhỏ, vợ ông không chịu đồng ý, hai người bởi thế phân phòng ra ngủ. Đến sau này, khi ông trở về nhà sau ba tháng đi công tác thì thấy vợ có thai, thai của ai thì không ai biết. Tóm lại là ông bị bà vợ cấm sừng. Sau khi ly hôn, ông tập trung nỗ lực vào công việc, cuối cùng bây giờ đã ổn định hơn nữa thu nhập cũng không tệ.

Khương Hồng Cẩm không biết nên nói cái gì, Chu Hoàng cảm thấy bầu không khí có phần lúng túng liền đổi đề tài: "Đúng rồi, cô thích ăn cơm Tây không?"

Khương Hồng Cẩm ngạc nhiên: "Cũng bình thường."

Chu Hoàng cười lộ lên: "Thật ra tôi từng có thời gian đặc biệt theo học, có cơ hội sẽ nấu cho cô vài món, hương vị chắc hẳn khá được."

.

Khương Hồng Cẩm nghe vậy, nhẹ nhàng cười cười.

Thẩm Cảnh đứng ở bên ngoài quan sát cẩn thận, gật gật đầu, từ một vài chi tiết nhỏ có thể nhìn ra Chu Hoàng không tệ, lại nhìn sang biểu cảm của Khương Hồng Cẩm dường như cũng rất vui vẻ, anh nghĩ ngợi một hồi rồi lại tiếp tục quan sát.

Tổng Hiểu Hoa yên lặng đứng bên chờ Thẩm Cảnh, nhìn nhất cử nhất động của anh, trong tim tràn đầy mật ngọt.

Cô liếc mắt về phía bên kia đường, đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, đẩy Thẩm Cảnh một cái: "Anh Thẩm, anh nhìn xem, kia không phải thầy Thương sao?"

Nghe đến tên Thương Hợp Thuận, Thẩm Cảnh ngẩng đầu lên nhìn thì thấy từ bên kia đường, Thương Hợp Thuận vừa bước xuống từ chiếc xe ô tô hãng Land Rover liền đi thẳng vào tiệm cà phê.

"Thầy Thương cũng tới đây uống cà phê?" Tổng Hiểu Hoa vẫn chưa ý thức được chuyện gì.

Mà Thẩm Cảnh sớm đã đoán ra chút manh mối, gắt gao nhìn chằm chằm Thương Hợp Thuận, nghĩ nghĩ, trực giác của bản thân quả nhiên không sai.

Thương Hợp Thuận động lòng với Khương Hồng Cẩm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Sau khi Thương Hợp Thuận vào tiệm cà phê cũng không lập tức bước tới chỗ của Khương Hồng Cẩm, mà ngồi xuống cách chỗ bọn họ một bàn. Nhân viên phục vụ đi tới, là một cô gái trẻ tuổi, nhìn qua Thương Hợp Thuận hỏi dò: "Xin hỏi ngài muốn uống gì?"

Thương Hợp Thuận nhìn nhân viên phục vụ cười cười, lập tức nói ra một chuỗi tên gọi.

Cô gái ngẩn người, sau đó vội vàng gạt đầu, lúc bước đi còn quay lại liếc về phía Thương Hợp Thuận.

Thương Hợp Thuận muốn tìm việc làm giết thời gian, đành cầm cuốn tạp chí trên mặt bàn lật vài trang, một lúc sau, nhân viên phục vụ lại đến nhưng lần này là một người khác. Nhìn qua thì thấy so với người trước đó xinh đẹp hơn một chút. Nhân viên phục vụ nhìn Thương Hợp Thuận, khuôn mặt lộ vẻ tươi cười.

Anh ta lễ phép trả lời: "Cảm ơn."

Cô gái xoay người, biểu cảm hưng phấn không thể kiềm nén.

Chu Hoành đang cùng Khương Hồng Cẩm thảo luận về việc nấu nướng, cô ngước mắt lên nhìn xung quanh, tầm mắt dừng lại trên người Khương Hợp Thuận đang ngồi uống nước cách đó không xa.

Cô có chút ngạc nhiên, Khương Hợp Thuận đến đây từ khi nào?

Chu Hoành cho rằng Khương Hồng Cẩm nghe mình kể về bí quyết nấu nước sốt có hứng thú, lập tức nói: "Nếu cô không chê, lần sau tôi mang đến một ít, lúc bình thường ở nhà không có việc gì làm nên tôi cũng thường xuyên nấu nướng."

Khương Hồng Cẩm quay đầu lại: "Được, thật tốt, cảm ơn anh."

Thương Hợp Thuận không hề nhìn về phía Khương Hồng Cẩm bên này, giống như hoàn toàn không biết cô đang ngồi cùng bàn với Chu Hoành. Cô nghĩ, chắc hẳn chỉ là trùng hợp thôi.

Chu Hoành cười nói: "Không nghĩ rằng hai chúng ta đều có hứng thú với việc nấu ăn."

Thật ra Khương Hồng Cẩm không quá yêu thích chuyện này, chỉ là năm đấy Thẩm Hạo Dương ra ngoài làm việc, cô trở thành bà chủ gia đình, lúc bình thường đành nấu món này một ít, món kia một ít để phân tán sự chú ý.

Nhưng cô cũng thuận theo lời nói của Chu Hoành: "Đúng vậy, có cơ hội hai chúng ta cùng trao đổi kinh nghiệm một chút."

Hai người nói ngồi chuyện cũng qua gần một tiếng, đối với việc mới gặp mặt mà nói, tiến triển như vậy cũng không tệ lắm. Lúc này nhìn cốc cà phê cũng gần đến đáy, Chu Hoành có chút thấp thỏm không yên, anh muốn dẫn Khương Hồng Cẩm ra ngoài dạo phố, nếu không được thì đi xem một bộ phim vậy.

Thương Hợp Thuận quay đầu lại nói với nhân viên nữ phục vụ bên cạnh vài câu.

Nữ phục vụ gạt gạt đầu, một lúc sau bưng lên hai cốc cà phê đặt ở trước mặt Khương Hồng Cẩm và Chu Hoành.

Chu Hoành bất ngờ ngẩng đầu lên, dò hỏi: "Chúng ta có có gọi không nhỉ?"

Nữ phục vụ liền nói: "Là vị khách ngồi bàn 26 gọi cho hai vị." Dứt lời liền chỉ về Thương Hợp Thuận cách đó không xa. Thương Hợp Thuận ngồi đó nhìn hai người cười cười, trên thấu kính xuất hiện một tia sáng.

Khương Hồng Cẩm nhú mày, không biết Thương Hợp Thuận làm thế là có ý gì?

Chu Hoành dò hỏi: "Cô biết người đó sao?"

Khương Hồng Cẩm gạt đầu: "Là đồng nghiệp ở công ty."

"Vậy à" Chu Hoành không biết vì sao thò ra một hơi nhẹ nhõm, nhìn Khương Hồng Cẩm hỏi: "Không đi chào một tiếng ư?"

Khương Hồng Cẩm lắc đầu, trả lời: "Không cần đâu."

Cô nhìn cốc cà phê trước mặt, đen ngắt, xem có vẻ rất đáng, cô thậm chí không có ý nghĩ bung lên uống lấy một ngụm.

Cho đến lúc rời đi, hai người bước ra đến cửa chuẩn bị về nhà, Chu Hoành xấu hổ nhìn Khương Hồng Cẩm vài lần, dò hỏi: "Lần sau chúng ta còn có thể gặp mặt không?"

Khương Hồng Cẩm gật đầu, trả lời: "Tất nhiên rồi."

Trong lòng Chu Hoành vui sướng một hồi, sau đó gật đầu nói tiếp: "Lần sau chúng ta đi xem phim nhé, đến đó cô muốn xem gì thì chúng ta sẽ xem cái đó."

Khương Hồng Cẩm đáp: "Cảm ơn."

Chu Hoành đi đến bên chỗ đậu xe, anh mở một chiếc xe nhìn cũng khá cũ, có lẽ cũng đã dùng tầm năm năm, anh muốn đưa Khương Hồng Cẩm về nhà.

Khương Hồng Cẩm lắc đầu: "Khoảng cách không xa lắm, tôi muốn đi bộ về, không sao đâu."

"Vậy hả?" Chu Hoành thở dài, có chút thất vọng nhưng cũng không cưỡng ép, liền nói: "Được rồi, vậy lần sau gặp lại."

Sau khi Chu Hoành đi rồi, Khương Hồng Cẩm thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên đi gặp mặt rất mệt mỏi. Cũng may đối phương cũng khá ổn nếu không cô không biết bản thân làm cách nào chống đỡ đến bây giờ."

Thật lòng đến lúc này, ấn tượng của cô đối với Chu Hoành rất tốt, yêu cầu của cô không cao, qua cuộc nói chuyện cũng thấy Chu Hoành là kiểu người kiên định, thành thật. Với một vài người, có lẽ sẽ cảm thấy anh ta khô khan, sống cùng thật sự rất vô vị, nhưng với Khương Hồng Cẩm, như vậy hẳn không tệ.

Cô không trông mong vào việc yêu đương ai đó thêm nữa, cũng không có hy vọng sẽ thích Chu Hoành cô chỉ mong cuộc sống bình bình an an, đến khi về già có người ở bên bầu bạn là tốt rồi.

Nhìn thấy Khương Hồng Cẩm đi ra, Thẩm Cảnh kéo Tống Hiểu Hoa lùi sang một bên. Tống Hiểu Hoa dò hỏi: "Không phải đã nhìn thấy dì gặp mặt xong rồi sao? Vì sao anh còn chưa đi?"

Thẩm Cảnh lắc đầu, đáp lại: "Vẫn còn một nhân vật quan trọng sắp xuất hiện."

Thẩm Cảnh vừa nói xong thì Thương Hợp Tuấn, người vốn đang ngồi uống cà phê trong quán bước đến, anh ta nhìn về phía Khương Hồng Cẩm sau đó bước nhanh tới giữ cánh tay Hồng Cẩm.

"Tôi đưa cô về."

Khương Hồng Cẩm quay đầu nhìn thấy Thương Hợp Tuấn, nhíu mày nói: "Tôi nhớ rằng cậu vẫn còn đang giận tôi mà?"

Thương Hợp Tuấn nhếch môi cười nói: "Lòng dạ tôi hẹp hòi vậy sao?"

Khương Hồng Cẩm lắc đầu nói: "Không cần, tôi có thể tự đi về được."

Thương Hợp Tuấn kiên trì nhắc lại: "Tôi đưa cô về."

Khương Hồng Cẩm có chút tức giận: "Tôi nói, tôi muốn tự đi về."

Thương Hợp Tuấn giữ tay không buông, nhíu chặt mày. Không phải tự nhiên dễ dàng mà anh lại có bộ dạng liều chết quán người như thế. Nhớ tới ngày đó, khi Trương Nhan ra tù, trước mặt anh khóc lóc thảm thiết nhưng anh chưa từng mềm lòng, không ngờ đến hôm nay chính bản thân mình lại đi bám riết người khác, thật đúng là phong thủy luân chuyển.

Nhưng Thương Hợp Tuấn động lòng rồi, bảo anh phải làm thế nào đây?

Anh nói: "Hôm nay cô không lên xe, tôi không buông tay." Tình huống này thật sự khiến Khương Hồng Cẩm muốn lưu lại trên khuôn mặt trắng mịn của Thương Hợp Tuấn một cái bạt tai.

Khương Hồng Cẩm tức giận đáp lại: "Rốt cuộc ngày hôm nay cậu bị làm sao? Có vấn đề gì vậy?"

Giọng nói của Thương Hợp Tuấn mềm mỏng đi một chút, anh nói: "Tôi chỉ là muốn đưa cô về nhà, không có ý gì khác."

Cuối cùng, Khương Hồng Cẩm đành thở dài, bước lên xe của Thương Hợp Tuấn.

Rất lâu sau này, Khương Hồng Cẩm tự hỏi bản thân vì sao lại thua trên tay Thương Hợp Tuấn. Chu Hoành không tệ, thậm chí có thể xem như một người đàn ông tốt trong gia đình, thế nhưng hết lần này tới lần khác cô vẫn cứ có cảm giác khác lạ với Thương Hợp Tuấn.

Về sau, cô hiểu ra, Thương Hợp Thuần xuất hiện trong cuộc sống của cô giống như một loại kinh ngạc, đầy mới mẻ. Cậu tuổi trẻ, cậu tràn đầy sức sống, cậu bất chấp đạo lý, giờ giờ phút phút đều muốn cho cô cảm nhận sự tồn tại của mình, cậu mạnh mẽ xâm nhập vào sinh mệnh cô, cuối cùng lưu lại dấu vết không thể xóa bỏ để rồi cô khi nhận ra thì đã lưu luyến, là không thể buông tay.

Thương Hợp Thuần chính là kiểu người như vậy

.....

Thẩm Cảnh đứng bên thềm nghĩ: hồng rồi, Khương Hồng Cẩm mắc câu rồi. Hôm nay thái độ của Thương Hợp Thuần quyết liệt, tuyệt đối mục đích không đơn giản như vậy.

Chỉ hiềm nỗi, một đôi chân làm thế nào có thể đuổi theo xe bốn bánh.

Thẩm Cảnh đành từ bỏ.

Cậu cảm thấy bàn tay hơi nóng, bây giờ mới nhớ ra từ lúc đi đến đây vẫn luôn cầm chặt tay Tống Hiểu Hoa. Có chút ngại ngùng, cậu vội buông tay Tống Hiểu Hoa ra, nói với cô bé: "Được rồi, chúng ta về thôi!"

Đáy mắt Tống Hiểu Hoa lướt qua một tia mát mát, gật gật đầu.

Thẩm Cảnh nghĩ, tay của Tống Hiểu Hoa thật mềm mại, cảm giác khi siết chặt cũng rất dễ chịu, nếu ôm người vào lòng khẳng định còn thoải mái hơn. Vừa nghĩ vậy cậu đã vội vàng ho hai tiếng, cảm thấy bản thân thật hết thuốc chữa.

Tống Hiểu Hoa đi theo phía sau, bé không dám bước song song cùng anh.

Thẩm Cảnh chú ý tới hành động của Tống Hiểu Hoa nên cố ý bước chân chậm lại đợi bé, tiếc là Tống Hiểu Hoa vẫn ngại ngùng không bước lên trên.

Đúng lúc cậu đang chuẩn bị dừng lại chờ bé thì nghe thấy tiếng chuông xe đạp leng keng vang lên, quay đầu lại thì nhìn thấy một cậu nhóc mười mấy tuổi trên chiếc xe đạp leo núi đang lao vọt đến.

Trong lòng Thẩm Cảnh căng thẳng, vội kéo Tống Hiểu Hoa đang đằng sau về lại bên mình.

Cậu nhóc kia dường như hoàn toàn không hay biết trên đường có người, cứ vậy đâm thẳng về phía trước.

Hai người nhanh chóng bị tách ra. Chân Tống Hiểu Hoa bị trọ, ngồi bệt trên nền đất. Hôm nay bé mặc một chiếc váy màu trắng bởi thế phần sau chiếc váy toàn bộ đều bị lấm bẩn, dính đầy bụi đất. Thẩm Cảnh vội vàng đỡ bé dậy, quay lại nhìn thì cậu nhóc kia đã không thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

Chỉ nghe tiếng người bên cạnh nói: "Thật là, mắt dê đâu không biết nữa."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Tay của Tống Hiểu Hoa chà sát trên mặt đất bị tróc một lớp da, làn da bị đâm vào rất đau. Thẩm Cảnh đỡ bé dậy, mảy gắt gao nhứ chặt lại, cậu hỏi: "Có đau không?"

Cậu tự cảm thấy câu hỏi này thật thừa thãi, nhìn nét mặt của Tống Hiểu Hoa cũng thấy bé đang cảm thấy khó chịu.

Lừa gạt trong lòng Thẩm Cảnh không biết phải trút vào ai, cậu nhóc kia thì không tìm được chỉ đành quay lại nhìn Tống Hiểu Hoa, đau lòng nói: "Về nhà lấy chút thuốc sát trùng bôi vào nhé."

Tống Hiểu Hoa quan sát vẻ mặt của Thẩm Cảnh, không nói rõ được cảm giác trong lòng là gì, môi bé hơi nhếch lên, gật gật đầu.

Đi trên đường một lúc, Tống Hiểu Hoa nói mình không được thoải mái, Thẩm Cảnh nhìn sắc mặt của bé liền hỏi: "Em thấy chỗ nào không khỏe?"

Tống Hiểu Hoa lắc đầu đáp: "Em cũng không nói rõ được."

Thẩm Cảnh nhìn lại, vừa rồi cậu không chú ý đến giờ mới phát hiện ra, phía sau váy của Tống Hiểu Hoa thấm ướt một mảng đỏ rực, trái tim cậu bỗng trầm hẳn xuống.

Cậu nhìn Tống Hiểu Hoa nói: "Em chảy máu rồi."

Tổng Hiểu Hoa sững sốt, ngó xem lại thân thể của mình, bỗng nhiên cảm thấy trên đùi cho chút lạnh, không biết từ khi nào bắp chân lại dính máu, bé cũng bị dọa sợ rồi.

Nói thật, bé hoàn toàn không có cảm giác đau, chỉ là trên người cảm thấy có chút khó chịu, nhưng lại không nói rõ được có vấn đề ở đâu.

Thẩm Cảnh cau mày, cũng không nghĩ nhiều chỉ là nhìn vết máu trên người Tổng Hiểu Hoa, trái tim liên tiếp nảy lên thành thịch. Đại não của cậu giống như trong nháy mắt hoá ngốc, cậu kéo Tổng Hiểu Hoa đi đến phòng khám gần nhất.

Vừa bước vào cửa, thấy trước mặt có một cô gái trẻ, Thẩm Cảnh lớn tiếng gọi: "Cô bé này bị thương rồi, chảy rất nhiều máu."

Cô gái bị tiếng nói của Thẩm Cảnh hù dọa, sững sốt vài giây rồi vội vàng chạy đến kéo Tổng Hiểu Hoa đang đứng phát ngốc ở bên cạnh.

Trong phòng có một người phụ nữ tuổi trung niên mặc áo khoác dài màu trắng, thấy cô gái kia kéo theo Tổng Hiểu Hoa đi vào, liền đứng dậy xem Tổng Hiểu Hoa rốt cuộc bị thương ở đâu.

Thẩm Cảnh ở bên cạnh, chuyện gì cũng làm không nổi. Cậu nhìn vết máu chói mắt trên tà váy của Tổng Hiểu Hoa, cảm giác giống như tim mình bị kim châm đâm vào.

Vừa rồi sao cậu không phải ứng nhanh hơn một chút, như vậy Tổng Hiểu Hoa sẽ không ngã xuống đường, cũng sẽ không bị thương.

Nếu xảy ra vấn đề gì thì phải làm sao?

Cậu không thích màu đỏ, luôn cảm thấy nó quá rực rỡ, chói mắt. Cậu vẫn nhớ ngày ấy, máu từ trong miệng mẫu phi chảy tràn ra ngoài, cậu căm ghét tình cảnh biểu lộ sự yếu đuối của con người chân thật như thế.

Năm ấy, khi giẫm trên thi thể những người đến ám sát hoàng tử cậu cũng phải cố nén sự ghê tởm.

Kỳ thật, cậu cảm thấy bản thân là một người rất may mắn, rõ ràng ghét giết chóc vậy nhưng lại cầm trên tay lưỡi dao đoạt mạng, vì bảo vệ bản thân mà đi sát hại người khác.

Kiếp trước, cậu hay mất ngủ, trong giấc mơ luôn hiện lên hình ảnh đôi tay mình dính đầy máu.

Cậu đã gây lên quá nhiều cảnh chết chóc thảm khốc, dù rằng không sợ báo thù nhưng cậu hy vọng những người bên mình không phải chịu tổn thương.

Đặc biệt là Tổng Hiểu Hoa

Cậu nhớ lại rất nhiều, đã không còn sự bình tĩnh của quá khứ, thân thể tự giác run lên. Cô gái khi này đứng bên cạnh cậu, nhìn bộ dạng cậu như vậy liền vươn tay ra vỗ vỗ lên vai an ủi.

Thẩm Cảnh cúi đầu, gắt gao cắn chặt hàm răng.

Lúc này, bác sĩ cũng đưa ra kết luận, nói với cô gái kia vài câu, cô gái liền đưa Tổng Hiểu Hoa đến toilet. Một lát sau, Tổng Hiểu Hoa đỏ bừng hai má đi ra.

Cô gái kia cười nhẹ.

Thẩm Cảnh vội vàng hỏi "Làm sao rồi? Em bị thương thế nào?"

Tổng Hiểu Hoa không biết phải trả lời Thẩm Cảnh thế nào, cả khuôn mặt tròn tròn đều ửng màu hồng nhạt, nhìn lướt qua cô gái đứng cạnh lắc đầu.

Bác sĩ đứng bên có chút dở khóc dở cười: "Đừng lo lắng, cô bé này nha, bây giờ đã trở thành thiếu nữ. Cũng không phải vấn đề lớn, mỗi cô gái đều phải trải qua ngày này, tất cả chỉ là vấn đề thời gian mà thôi."

Thẩm Cảnh im lặng vài giây, cuối cùng nhìn vết máu trên váy Tổng Hiểu Hoa, hỏi: "Như vậy đây không phải là máu của vết thương, mà là đến kì kinh nguyệt?"

Thấy Thẩm Cảnh hiểu biết về vấn đề này, bác sĩ cảm thấy rất mới lạ, đáp lại: "Uhm, đúng vậy. Trên tay cô bé có xước da một chút, để tôi lấy cồn i-ốt lau qua, về nhà tránh tiếp xúc với nước là ổn."

Trong một khoảng thời gian ngắn, Thẩm Cảnh không biết phải nói gì.

Cậu chỉ nhìn Tổng Hiểu Hoa về mặt đỏ bừng, sau đó đi đến bên cô gái kia để thoa một ít cồn i-ốt. Rồi sau Thẩm Cảnh cũng không phải trả tiền, họ chỉ dặn dò Tổng Hiểu Hoa khi về không được động tới nước lạnh, tránh đồ cay.

Đi tới cửa, Thẩm Cảnh lặng lẽ đưa áo khoác thể thao đang cầm trên tay cho Tổng Hiểu Hoa. Tổng Hiểu Hoa càng thêm xấu hổ, cầm lấy buộc lại sau lưng, che đi vết máu.

Hai người trên đường trở về, không hề nói chuyện gì với nhau.

Tổng Hiếu Hoa không ngờ lần đầu bà đi của mình tới thăm lại bị Thẩm Cảnh nhìn thấy, mắt mặt muốn chết. Những người xung quanh bé đều đã trải qua cả rồi, chính bản thân cũng có chuẩn bị, chỉ không ngờ lại đến bất ngờ như vậy, hơn nữa còn phát triển thành câu chuyện cười..... Thật sự dọa chết người ta.

Đưa Tổng Hiếu Hoa về đến cửa nhà, hai bên xấu hổ nói tạm biệt, sau đó Thẩm Cảnh chạy nhanh như chớp về nhà mình.

Bà Trần đang ngồi trước màn hình TV đan áo len, nghe thấy tiếng động ngoài cửa, quay đầu lại thì thấy Thẩm Cảnh khuôn mặt đỏ bừng đi vào. Bà Trần nhìn vài lần, dò hỏi: "Thẩm Cảnh, cháu đi hiệu sách đúng không? Sao lại không mua quyển nào về thế?"

Thẩm Cảnh nhìn thoáng qua bà Trần, sau đó trực tiếp úp mặt xuống ghế sofa.

Bà Trần giật mình đi đến, nâng Thẩm Cảnh dậy, thấy khuôn mặt cậu đỏ bừng liền nói: "Cháu làm sao thế? Có phải bị sốt rồi không? Mặt cháu sao lại nóng thế này."

Thẩm Cảnh lắc đầu, tự nói một mình: "Thật mất mặt."

Bà Trần sờ trán của Thẩm Cảnh không thấy nóng, lại nghe cậu nói vậy hoàn toàn không hiểu gì, hỏi lại: "Làm sao thế? Cháu ra ngoài xảy ra chuyện gì? Nói cho bà nội nghe?"

Thẩm Cảnh thờ dãi: "Một lời khó nói hết."

Bà Trần lại nói: "Ồ, thật không ngờ, bây giờ cháu chơi trò mập mờ với bà rồi sao?"

Thẩm Cảnh lại lắc đầu: "Cháu vào phòng để bình tĩnh lại một chút đã."

Bà Trần nhìn bóng lưng Thẩm Cảnh, trong lòng nghĩ rốt cuộc đứa nhỏ này ra ngoài bị phơi nắng đến phát ngốc hay vì điều hòa ở nhà sách có vấn đề....

Mà bên kia, Khương Hồng Cẩm phát hiện hướng đi của "tặc xe" Thương Hợp Thuấn không phải đi về nhà mình, cô nhú mày hỏi: "Thương Hợp Thuấn, cậu định đi đâu?"

Thương Hợp Thuấn nhìn Khương Hồng Cẩm cười cười: "Đi ăn cơm. Buổi trưa cô vừa uống cà phê, giờ đi ăn gì đó một chút."

Khương Hồng Cẩm lắc đầu: "Tôi về nhà. Cậu đừng tự ý sắp đặt, nếu muốn thì cậu tự đi ăn đi."

Thương Hợp Thuấn hoàn toàn không có ý nghĩ dừng lại. Bất kể Khương Hồng Cẩm nói gì, cuối cùng vẫn chỉ mình cô tự nói. Lúc đã đến nhà hàng, anh mới bảo: "Dù sao cũng không có việc gì, xem như đi ăn cùng đồng nghiệp bữa cơm, chẳng lẽ không được sao?"

Khương Hồng Cẩm không tìm được lý do phản bác, cuối cùng thờ dãi một hơi: "Được rồi, tôi đi là được phải không?"

Sau khi hai người bước vào, Thương Hợp Thuấn vô cùng thành thực gọi vài món ăn rồi nhìn Khương Hồng Cẩm nói: "Món ăn của nhà hàng này không tệ cho nên tôi đều gọi cả rồi, cô nếm thử đi."

Khương Hồng Cẩm nhìn xung quanh, gật gật đầu.

Không biết vì sao, dường như mấy bàn ngồi bên cạnh đều là cặp đôi hoặc là vợ chồng, không khí có chút cảm giác khó nói lên lời

Trong phòng ăn vang lên tiếng hát nhỏ dịu dạt du dương, bọn họ lại lặng im không nói tiếng nào.

Cho đến khi đồ ăn lần lượt mang ra, Thương Hợp Thuấn bắt đầu liên tục gấp thức ăn cho Khương Hồng Cẩm còn bản thân thì không mấy khi động đũa, tất cả thức ăn đều để vào bát của cô.

Ở đây có món tôm hùm cay mà Khương Hồng Cẩm rất thích ăn. Khương Hợp Thuấn hình như có biết điều này. Anh dùng ngón tay thon dài của mình, sau vài lần tách, tất cả vỏ tôm đều được lột sạch sẽ, lộ ra miếng thịt tôm màu trắng, đặt vào trong bát Khương Hồng Cẩm.

Không thể không thừa nhận đồ ăn nơi này rất ngon, mặc dù không đói nhưng Khương Hồng Cẩm cũng ăn không ít.

Chỉ là nhìn một bàn ăn tôm hùm đều được xử lý hết, mà Thương Hợp Thuấn dường như không ăn chút nào.

Cô nói: "Cậu ăn đi, không cần bóc cho tôi."

Nhưng Thương Hợp Thuấn không nghe, cho tới khi đã ăn xong anh còn hỏi xem cô có muốn ăn nữa không?

Khương Hồng Cẩm lắc tay, nhìn Thương Hợp Thuấn nghiêm túc nói: "Được rồi, tôi bỏ qua cho cậu là được đúng không? Cậu đang dùng việc này để xin lỗi tôi sao? Tôi cũng đã suy nghĩ kỹ, chuyện của mấy người tôi thật sự không nên xen vào. Tôi cũng cần nói xin lỗi với cậu, thật không phải."

Nụ cười trên mặt Thương Hợp Thuấn lập tức ngưng lại.

Anh bỏ gang tay xuống, sau đó đẩy kính mắt, nhìn Khương Hồng Cầm nói: "Tôi nghĩ nếu không nói mọi chuyện rõ ràng, có vẻ như em vĩnh viễn không chịu hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Edit: Jang Bò

Khương Hồng Cầm nhìn Thương Hợp Thuấn, ánh đèn của quán ăn này hơi tối, mặt của Thương Hợp Thuấn có chút mờ hồ không rõ, gương mặt từ trước tới nay vốn trắng nõn của anh mang theo vẻ nghiêm túc, anh cầm mắt kính, khuôn mặt của anh luôn làm cho người khác có cảm giác thông minh khôn khéo, nhưng cũng cực kỳ xinh đẹp, lúc anh đeo mắt kính sẽ có cảm giác nho nhá, khi bỏ mắt kính xuống Thương Hợp Thuấn lại có một loại sức hút không nói nên lời.

Anh mở miệng, nói: "Cô cho rằng tại sao lúc nào tôi cũng cố tình cùng cô thân cận, xuất hiện ở cùng một quán cà phê, cô cho rằng tại sao tôi lại từ chối cô gái mà cô giới thiệu, tại sao vô duyên vô cớ tôi lại vì chuyện cô giới thiệu đối tượng cho tôi mà nổi giận..... Quan trọng nhất, cô biết tôi từ chối cô gái kia như thế nào sao?"

Ánh đèn rất tối, Khương Hồng Cầm cảm thấy Thương Hợp Thuấn ngồi đối diện đang phát ra hơi thở nguy hiểm, cô không mở miệng, trầm mặc nhìn anh.

Thương Hợp Thuấn nói: "Tôi nói cho cô biết, tôi đã có người trong lòng, người đó chính là....."

Giống như có một đôi tay giữ cổ Khương Hồng Cầm lại, cô nghĩ mình phải đứng lên, phải ngăn cản, chỉ cần anh ta không nói ra, sẽ không có thay đổi gì, cô đứng lên, sau đó nói: "Đủ rồi, tôi không muốn biết, hiện tại tôi phải về."

Thương Hợp Thuấn cười, ánh mắt của anh mang theo ánh sáng không nói nên lời, anh nói: "Cô sợ hãi điều gì?"

Khương Hồng Cầm bước lùi một nhịp, sau đó vẫn thẳng tắp đi qua bên cạnh Thương Hợp Thuấn.

Thương Hợp Thuấn trả tiền, rồi đuổi theo.

Anh ở bên cạnh Khương Hồng Cầm, không nhanh không chậm bước đi nhưng hoàn toàn có thể đi bên cạnh cô, anh nói: "Cô rất sợ tôi nói ra sao?"

Khương Hồng Cầm không trả lời, cô cảm thấy cái thế giới này thật sự có vấn đề, người đi bên cạnh đầu óc cũng tuyệt đối là hỏng rồi, cô vươn tay muốn vào xe.

Thương Hợp Thuấn nâng môi lên, đột nhiên lớn tiếng nói với Khương Hồng Cầm: "Tôi muốn trở thành bạn trai cô, muốn làm chồng của cô, muốn làm cha của Thẩm Cảnh."

Giọng nói của anh rất lớn, những người đi bộ xung quanh đều quay đầu nhìn sang.

Khương Hồng Cầm bối rối.

Hai cô nữ sinh đi qua, chỉ chỉ Thương Hợp Thuấn, cười rộ lên, nói: "Thật lãng mạn."

"Đúng vậy, thật hạnh phúc nha."

Cô cảm thấy Thương Hợp Thuấn nhất định là điên rồi, cô không thể ở chỗ này nữa, cô sợ mình ngộ nhỡ không cẩn thận cũng điên theo thì biết làm thế nào?

Cô lên xe trước, chỉ nghe thấy Thương Hợp Thuấn nói: "Cô sợ, là bởi vì cô đang dao động, tôi sẽ không bỏ qua, ngày mai gặp."

Khương Hồng Cầm ngồi ở trên taxi, cô nghe thấy trong lồng ngực mình phát ra tiếng bịch bịch bịch, giống như là đang đánh trống.

Về đến nhà, bà cụ Trần vừa nhìn thấy Khương Hồng Cầm, liền vội vàng hỏi: "Như thế nào hả? Chu Hoàng đó con cảm thấy như thế nào? Có phải cũng không tệ đúng không?"

Khương Hồng Cầm có chút hồn bay phách lạc nhìn bà cụ Trần, bây giờ trong đầu cô hoàn toàn loạn, cái gì Chu Hoàng, đều quên hết rồi.

Bên tai giống như là có ma chú, lời nói Thương Hợp Thuấn trước khi đi vang lên không biết bao nhiêu lần.

Cô đang dao động.

Bởi vì sợ mình sẽ thay đổi cho nên mới dao động.

"Con dâu, làm sao vậy? Làm sao con lại không nói gì?" bà cụ Trần để cuộn len trên tay xuống, sau đó bước tới, nhìn Khương Hồng Cầm

Khương Hồng Cầm hồi phục lại tinh thần, lắc đầu một cái, nói: "Không có gì."

Bà cụ Trần vẫn tiếp tục hỏi: "Con hôm nay đi xem mặt, cảm thấy Chu Hoành là người như thế nào?"

Khương Hồng Cầm trả lời lung tung một câu: "Rất tốt."

Bà cụ Trần cười, nói: "Vậy thì tốt, bà Dương gọi điện thoại cho mẹ, nói Chu Hoành có ấn tượng rất tốt đối với con, cảm giác giống như là vừa gặp đã quen."

Khương Hồng Cầm gật đầu một cái.

Bà cụ Trần nói: "Đến lúc đó, hai người các con tự mình liên lạc, mấy người già chúng ta sẽ không quản, phải xem ở chính các con rồi."

Khương Hồng Cầm nói: "Mẹ, con vào toilet một chút."

Bà cụ Trần nói: "Đi đi."

Bà cụ nhìn bóng lưng Khương Hồng Cầm, cảm giác hôm nay hình như cô có điểm không thích hợp, không biết có phải do bà cụ đã nghĩ nhiều hay không, rốt cuộc là làm sao vậy? Người bé như vậy, người lớn cũng như vậy nốt?

Khương Hồng Cầm vào toilet rửa mặt, tẩy sạch lớp trang điểm trên mặt đi, cô nhìn thấy mình trong gương, nước trên mặt từ từ rơi xuống.

Bây giờ cô không phải mới hai mươi tuổi, mà là một người phụ nữ đã ba mươi, khóe mắt đã có nếp nhăn, không bôi cái gì lên da mặt sẽ nám vàng, trên khuôn mặt có một ít tàn nhang, mắt mũi bình thường, tóc cũng lộn xộn, vẻ ngoài của cô không đẹp, trước kia cô cũng biết, cũng hiểu rõ điều này.

Thời điểm lấy Thẩm Hạo Dương, Thẩm Hạo Dương nói anh ta cảm thấy cô là một cô gái tốt, là đẹp nhất.

Thời điểm ly dị, Thẩm Hạo Dương nói, Khương Hồng Cầm cô có biết mấy năm nay tôi đã sống như thế nào khi phải ở chung với người có gương mặt xấu như cô?

Cô cười rộ lên, vươn tay sờ mặt của mình một cái, cô nghĩ Thương Hợp Thuận nhất định là điên rồi.

Cho nên, cô không sẽ cùng kẻ điên so đo.

Ngày thường cô luôn nghĩ, cứ tìm một người đàn ông bình thường sống cùng nhau đến hết đời là được rồi, yêu cầu của cô thật sự không cao.

Bất luận phải trải qua bao nhiêu biến cố, cho dù cô có sợ, cô vẫn sẽ đi tới nơi mà cô muốn đi.

.....

Ngày hôm sau khi Khương Hồng Cầm tới công ty, mấy cô gái nhìn thấy cô, đều nói: "Chị Khương, làm sao vậy? Nhìn chị hình như có chút phờ phạc rũ rượi."

Khương Hồng Cầm cười cười, nói: "Không có gì, ngày hôm qua hình như ngủ không được ngon."

Một cô gái trong đó nói: "Là vậy sao, lần sau em sẽ mang cho chị chút một chút tinh dầu ngủ, em đã dùng qua vô cùng hiệu quả."

Khương Hồng Cầm nói: "Cảm ơn em nhé."

"Đừng khách sáo, chị Khương bình thường đối xử tốt với bọn em như vậy, chị khỏe mạnh bọn em cũng sẽ vui mừng."

Khương Hồng Cầm gật đầu một cái, trở lại bên trong phòng làm việc, lại phát hiện trên mặt bàn của mình có một đóa hoa hồng, phía dưới đặt một tờ giấy, trên đó viết một chữ "Yêu", cô nhủ mảy, đi ra ngoài, hỏi: "Vừa rồi có người đã tới phòng làm việc của chị sao?"

Một cô gái lắc đầu, nói: "Không có."

"Làm sao vậy?"

Khương Hồng Cầm không trả lời, trở về nhìn đóa hoa hồng cùng tờ giấy trên mặt bàn, cô cảm thấy có chút chướng mắt, sau đó cô liền cầm lên ném vào trong thùng rác.

Buổi trưa, cô vẫn như thường ngày cùng các đồng nghiệp đi ăn cơm, ngồi ở đó mấy cô gái vẫn như thường ngày nói một chút chuyện phiếm, còn cô hồ hững ăn cơm trong hộp thức ăn.

Nhưng mà qua mấy giây, mấy cô gái bên cạnh đột nhiên im lặng.

Khương Hồng Cẩm ngẩng đầu lên, không biết chuyện gì xảy ra, quay đầu lại đã nhìn thấy Thương Hợp Thuấn đứng ở bên cạnh, không biết là bởi vì mình ảo giác hay vì cái gì, cô cảm thấy Thương Hợp Thuấn hôm nay ăn mặc rất đẹp mắt, anh không đeo kính, cười cười với mọi người, nói: "Xin hỏi tôi có thể ngồi ở chỗ này không?"

Mấy cô gái bên cạnh ước còn không được, dù sao bình thường muốn tìm Thương Hợp Thuấn còn tìm không được, thế nhưng hôm nay anh lại tự động xuất hiện.

Anh trực tiếp ngồi vào bên cạnh Khương Hồng Cẩm.

Mấy cô gái nhìn nhau lập tức cười lên.

"Hôm nay làm sao vậy? Bình thường không trông thấy anh ăn com ở phòng ăn, sao hôm nay đến đây?"

Thương Hợp Thuấn cười, trả lời: "Thật sao? Có thể là bình thường mọi người không nhìn thấy tôi."

"Làm sao có thể như vậy? Nếu như anh tới, chúng tôi khẳng định không thể không nhìn thấy." Cô gái cười hi hi nói.

Thương Hợp Thuấn ngồi bên cạnh Khương Hồng Cẩm, tự nhiên cùng bọn họ nói chuyện.

Khương Hồng Cẩm nhú mồm, nhìn một chút com còn thừa lại trong hộp, vốn cảm thấy có thể ăn hết, nhưng bây giờ lại hoàn toàn không thấy đói bụng nữa.

Cô đứng lên, nói: "Tôi ăn no rồi."

Thương Hợp Thuấn nghiêng mặt, nói: "Còn thừa nhiều com như vậy, sao có thể no rồi?"

Bên cạnh một cô gái nói: "Có thể là do ngày hôm qua ngủ không ngon, sáng sớm hôm nay tinh thần của chị Khương vẫn không được tốt lắm."

Thương Hợp Thuấn cười, giống như đã hiểu ra điều gì.

Khương Hồng Cẩm nhìn cô gái kia một cái, có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Cô nói lại: "Tôi đi trước."

Khương Hồng Cẩm đi còn chưa được mấy phút, Thương Hợp Thuấn cũng rời đi.

Sau khi Thương Hợp Thuấn rời đi, mấy cô gái kia bắt đầu nói: "Này, mọi người không cảm thấy Thương Hợp Thuấn không đeo kính nhìn lại càng thêm hấp dẫn sao?"

"Đúng vậy, bây giờ nhìn lại càng thêm quyến rũ."

"Anh ấy hiện tại hình như không có bạn gái, chúng ta có vẻ như có cơ hội nha!"

"Cô nhìn vẻ mặt cô một một chút đi, rõ là. Thật buồn nôn nha" cô gái bên cạnh cười nói.

"Đi đi đi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Edit: Jang Bò

Khương Hồng Cẩm biết hiện tại mình không thể cùng Thương Hợp Thuấn chung sống bình thường, vừa nhìn thấy anh trong lòng cô giống như có điều gì đó rất lạ, cô phiền muộn ngồi ở trước bàn máy tính, nghe có người bên ngoài gõ cửa.

Cô nói: "Vào đi."

Thương Hợp Thuấn xuất hiện ở cửa, vẻ mặt cô trong nháy mắt liền thay đổi.

"Sao anh lại tới đây?" Cô hỏi.

Thương Hợp Thuần bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh, nói: "Tôi thấy cô có vẻ như không muốn nói chuyện với tôi, nên tôi tới đây."

Khương Hồng Cẩm cúi đầu, mắt nhìn vào màn hình máy tính, nói: "Không phải vậy."

Thương Hợp Thuần nói: "Nếu như vậy, cô không cần bởi vì chuyện ngày hôm qua mà giữ khoảng cách với tôi, dù sao tôi cũng đã bị cô từ chối không phải sao?"

Khương Hồng Cẩm ngẩng đầu lên, hiển nhiên có chút không hiểu rõ Thương Hợp Thuần đang nghĩ gì.

"Chúng ta vẫn là đồng nghiệp đúng không?" Thương Hợp Thuần nói.

Khương Hồng Cẩm chần chờ một chút, gạt đầu, chỉ là vẫn có một chuyện nghi ngờ, cô nói: "Vậy bó hoa hồng sáng nay?"

Thương Hợp Thuần nói: "Hoa hồng gì cơ?"

Khương Hồng Cẩm sững sờ, lắc đầu một cái, nói: "Không có gì."

Thương Hợp Thuần cười, nói: "Được, vậy tôi đi trước."

Sau khi anh rời đi Khương Hồng Cẩm liếc mắt nhìn vào thùng rác, chẳng lẽ không phải là Thương Hợp Thuần sao?

Nhưng hình như cô không ý thức được, khi Thương Hợp Thuần hỏi hoa hồng gì, trong lòng cô hình như có chút mất mát.

Có một số việc có lẽ không phải lúc nào cũng tuyệt đối, giống như bạn ghét ăn thịt bò, nhưng trong lúc vô tình ăn nhầm một nồi lẩu thịt bò, có lẽ sẽ thích hương vị của nó.

Khương Hồng Cẩm cùng với Thương Hợp Thuần có lẽ là như vậy.

.....

Câu truyện tiếp tục quay trở lại bên người Thẩm Cảnh và Tống Hiểu Hoa, sau khi Thẩm Cảnh về nhà, thật lâu vẫn không thể bình tĩnh lại, một là hôm nay cậu tận mắt nhìn thấy Tống Hiểu Hoa xảy ra chuyện, hai là cậu nhận ra cậu đối với Tống Hiểu Hoa có tình ý, hình như so với tưởng tượng của cậu còn lớn hơn rất nhiều.

Cậu nhìn thấy Tống Hiểu Hoa bị thương sẽ không kiềm chế được mà tức giận, trong đầu cũng sẽ mất đi sự bình tĩnh vốn có thường ngày.

Khi đó Thẩm Cảnh nghĩ cậu thật sự hận không thể đem người kia đi rút gân lột da.

Hiện tại cậu đã xác định được tình cảm của mình đối với Tống Hiểu Hoa, cậu luôn nghĩ thứ tình cảm này có thể chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, có khi nào cậu cũng sẽ thừa hưởng diễm này của người đàn ông kia.

Ngay cả bản thân mình cũng không tin tưởng, làm sao có thể bảo vệ được người khác.

Cậu vẫn luôn nghĩ như vậy.

Hiện tại cậu nghĩ có lẽ bởi vì chuyện ngày hôm nay, nên cậu ý thức được tình cảm của cậu đối với Tống Hiểu Hoa mà thậm chí ngay cả cậu cũng không hiểu rõ, tóm lại coi như là cậu bị rơi vào bẫy đi.

Phật Vồ Vương nhúc nhúc đầu che mặt, cậu nhớ cậu đã từng đường đường là một Quân Vương, thế nhưng đến cuối cùng lại thích một người từng ở trên giường cậu tè bậy lung tung, cậu thậm chí từng gặm ngón chân cô, bị cô gái nhỏ mập mạp đó lau hết nước mũi lên người, cuộc sống này, quả thật là không có cách nào vượt qua được nữa.

Nhưng mà, nhắm mắt lại liền nhớ tới bộ dáng khi cười của Tống Hiểu hoa, trong lòng không tự chủ được mà mềm đi.

Thôi, thôi, thật ra thì mập một chút cũng tốt, ôm sẽ rất thoải mái.

Cậu hé môi cười, nghĩ tới việc lúc nào thì mới có thể ăn được nha, nếu sớm quá thì chính cậu cũng không đành lòng, thôi thì chờ đến khi Tống Hiểu Hoa trưởng thành vậy.

Đến lúc đó nếu như tình cảm của cậu vẫn không thay đổi, thì cậu đành gắng gượng mà thu nhận Tống Hiểu hoa đi.

Cậu trở mình một cái, nhắm mắt lại mỉm cười đi ngủ.

.....

Bởi vì chuyện này mà Tống Hiểu Hoa rất nhiều ngày nay không đi gặp Thẩm Cảnh, trong lòng suy nghĩ, chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện ngày hôm đó liền muốn tìm một chỗ chui vào, bé cảm thấy hết sức mất mặt.

Trong giờ học múa ba-lê, giáo viên đột nhiên nói: "Ở đây tôi có một danh ngạch biểu diễn, lãnh đạo trên tỉnh sẽ xuống đây thị sát, thành phố muốn chọn ra một vài tiết mục biểu diễn chào mừng, tôi sẽ chọn ra năm sáu người để đi biểu diễn."

Hai mươi mấy nữ sinh đều nóng lòng muốn thử, dù sao đây cũng là một cơ hội tốt, có một số nữ sinh chuẩn bị dự thi vào chuyên ngành Sân khấu, tham gia nhiều chương trình nhỏ như thế này rất có lợi.

Nữ sinh cao gầy trước đây đã cười nhạo Tống Hiểu Hoa giờ tay lên nói: "Cô giáo, em muốn tham gia."

Nữ sinh kia gọi là Lư Thiên, vừa cao vừa gầy, diện mạo cũng khá xinh đẹp, bình thường tuy lời nói không được tốt cho lắm, nhưng cũng không phải kém.

Giáo viên nhìn cô bé, chần chừ mấy giây, gật đầu, nói: "Vậy Lư Thiên là một." giáo viên dừng một chút, nhìn về phía Tống Hiểu hoa, nói: "Tống Hiểu Hoa em cũng sẽ tham gia."

Tống Hiểu Hoa sững sờ, bé có chút ngượng ngùng, nói: "Cô giáo em. Có hơi mập, có thể tham gia sao?"

Giáo viên nói: "Em không mập, em nhảy rất tốt, không có việc gì cả nếu cô nói em được, nghĩa là được."

Tống Hiểu Hoa mỉm cười gật đầu một cái, vui mừng nói: "Được."

Lư Thiên liếc mắt nhìn Tống Hiểu hoa, bộ dáng có chút mất hứng.

Giáo viên điểm tên mấy người để lúc đó đi biểu diễn, trước tiên cứ tập luyện, về phần ai làm trung tâm, đến lúc đó giáo viên sẽ chọn, chỉ là khả năng của Tống Hiểu Hoa không lớn.

Tống Hiểu Hoa liền bắt đầu chuẩn bị cho chuyện này, mấy người bắt đầu thường xuyên luyện tập, bình thường nếu không lên lớp, đều ngày ngày tới đây báo danh, cũng không còn thời gian để đi tìm Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh đợi rất lâu mà Tống Hiểu Hoa vẫn không tới tìm cậu, cậu có chút tức giận, đi tới nhà Tống Hiểu Hoa gõ cửa, Phương Văn ra mở cửa, nhìn thấy là Thẩm Cảnh, nói: "Thẩm Cảnh hả, cháu tới tìm Hiểu Hoa sao?"

Thẩm Cảnh gật đầu.

Phương Văn nói: "Con bé này gần đây chuẩn bị biểu diễn cho nên thường xuyên không ở nhà, có lẽ tối nay mới trở về."

Thẩm Cảnh nói: "Vậy cháu đi về trước."

Phương Văn gật đầu một cái, nói: "Chờ Hiểu Hoa trở lại, dì sẽ bảo nó gọi điện thoại cho cháu."

Thẩm Cảnh trả lời: "Cám ơn dì."

Phương Văn nhìn bóng lưng Thẩm Cảnh, cười cười, trong lòng suy nghĩ hai đứa bé này quan hệ thật sự là không tồi, từ lúc còn nhỏ tới bây giờ không thay đổi, về sau nhất định có thể sẽ còn tốt hơn.

Buổi chiều khi Tống Hiểu Hoa trở về, tắm rửa xong liền nghe thấy Phương Văn nói: "Hiểu Hoa, con gọi điện thoại cho Thẩm Cảnh đi, buổi trưa cậu bé đến tìm con."

Cô nghe vậy, lập tức chạy vào trong phòng, cầm điện thoại không cần suy nghĩ nhiều liền bấm một dãy số.

Giọng nói của Thẩm Cảnh từ bên kia truyền tới.

Tống Hiểu Hoa có chút thấp thòm nói: "Anh Thẩm, hôm nay anh tới tìm em sao? Mấy ngày hôm nay em đang luyện tập chuẩn bị cho buổi diễn, nên thường xuyên không ở nhà."

Thẩm Cảnh nói: "Ừ, không có chuyện gì, bao giờ thì em biểu diễn vậy?"

Tống Hiểu Hoa trả lời: "Tuần sau ạ."

Thẩm Cảnh nói: "Vậy em cố gắng lên."

Tống Hiểu Hoa cười rộ lên, nói: "Tới khi biểu diễn, anh Thẩm, anh sẽ tới chứ?"

Thẩm Cảnh nói: "Dĩ nhiên."

Tống Hiểu Hoa gật đầu, nói: "Vậy thì tốt, hẹn gặp lại anh ở đó."

Thẩm Cảnh hoàn toàn có thể tưởng tượng được Tống Hiểu Hoa ở đầu bên kia điện thoại đang cười rạng rỡ, cậu nói: "Ừ, em nhớ phải luyện tập cho tốt, đến lúc đó anh nhất định sẽ đến."

Thời điểm biểu diễn Thẩm Cảnh đúng hẹn tới, Tống Hiểu Hoa đi đầu dẫn theo tốp năm nữ sinh cùng bước ra ngoài biểu diễn, bé múa vô cùng nhẹ nhàng.

Mặc dù cơ thể của bé có hơi mập, nhưng cũng không làm ảnh hưởng tới điệu múa, bé không cần cố ý khoa trương, tầm mắt của mọi người cũng đều không tự chủ hướng về phía bé.

Giống như là một vì sao đang tỏa sáng.

Tống Hiểu Hoa có lẽ là trời sinh để trở thành vũ công, nét mặt cùng với động tác của bé đều tiêu chuẩn và đẹp mắt, những nữ sinh chung quanh đều không thể múa đẹp hơn bé, nhưng người khác sẽ không tự chủ mà nhìn bé.

Sải bước nhảy qua, sau đó lại xoay tròn thẳng đứng lên, bé vững vàng tiếp đất.

Khán giả ngồi xem phía dưới vỗ tay không ngớt.

Thẩm Cảnh ngồi ở dưới khán đài, đột nhiên nghĩ tới thời điểm lần đầu tiên Tống Hiểu Hoa múa cho cậu xem, khi đó Tống Hiểu Hoa chỉ là một đứa bé bất chước múa theo, thế nhưng cậu lại cảm thấy cô múa thật đẹp.

Tống Hiểu Hoa ở trên sân khấu chính là một con thiên nga, bé tự tin và kiêu ngạo, từng động tác đều hết sức nghiêm túc.

Những năm tháng đỏ mồm hồng, bị thương đau đến chảy nước mắt, đều để đổi lấy sự khen ngợi ở hiện tại, bé đã bỏ ra rất nhiều, cho nên theo lý bé xứng đáng nhận được những tiếng vỗ tay.

Người khác nhìn thấy bé xinh đẹp ở trên sân khấu, nhưng vĩnh viễn không thấy được những khổ cực bé đã trải qua đằng sau nó.

Kết thúc tiết mục, năm người dừng lại đứng ở đó, giống như năm con thiên nga cao ngạo, mà đứng ở chính giữa Tống Hiểu Hoa giống như một nàng công chúa.

Thẩm Cảnh vươn tay cố gắng vỗ tay thật to.

Cậu nghĩ, có lẽ mình sẽ bởi vì điệu múa của Tống Hiểu Hoa mà càng thêm thích bé, hoặc là nói không chừng cậu sẽ càng thêm lún sâu.

Ai bảo Tống Hiểu Hoa lại còn có cả sức quyến rũ như thế này cơ chứ?

Cậu cầm máy chụp hình lên, chụp lại hình ảnh của Tống Hiểu Hoa lưu vào trong album. . . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Ed: Jang Bò

Xong đợt nghỉ hè lớp mười, lại đến ngày phải chia li, lúc đi Thẩm Cảnh nghĩ nếu như Tống Hiểu Hoa khóc, cậu khẳng định sẽ xuống tàu, an ủi cô, dù sao hiện tại cô cũng là coi như là “hữu nhân trong lòng của trẫm”. (.....)

Đáng tiếc Tống Hiểu Hoa căn bản không khóc, vẫn tươi cười tiễn Thẩm Cảnh đi.

Thẩm Cảnh thật không quen, nhớ ngày đó Tống Hiểu Hoa vừa nhìn thấy mình rồi đi sẽ khóc muốn chết đi sống lại, hiện tại tốt rồi lại còn cười, chẳng lẽ cô bé đã hoàn toàn không quan tâm tới cậu?

Ngồi ở trên tàu hỏa, Thẩm Cảnh có chút mất mát.

Làm sao Tống Hiểu Hoa có thể không khó chịu, chỉ là hiện tại cô và Thẩm Cảnh cũng đã trưởng thành, cô bé không muốn để Thẩm Cảnh lưu lại hình tượng mít ướt của mình, cho nên mới nỗ lực nở nụ cười với cậu, vẫy vẫy tay từ biệt Thẩm Cảnh, sau khi cậu rời đi, nụ cười trên mặt cô bé dần dần biến mất.

Cô bé tự nói với mình không sao, mấy tháng nữa là có thể gặp mặt, dù sao những năm nay đều như vậy vẫn có thể vượt qua không phải sao?

Thời điểm phân khoa, Thẩm Cảnh chọn khoa tự nhiên, lớp học có bốn mươi mấy người, chọn khoa lý có hơn ba mươi, dù sao trong trường học khoa tự

nhiên luôn có tỉ lệ lên lớp là cực kỳ cao.

Vốn cho là lần này đến Kỳ túc xá mới sẽ đổi bạn cùng phòng, không ngờ ——

Mới vừa vào túc xá, nhìn ba người trong phòng mới thật sự quen thuộc.

"Thẩm Cảnh, cậu so với lúc trước lại cao lên!"

"Cậu nói cho chúng tớ biết, có phải cậu về nhà đã uống thuốc tăng chiều cao, nếu không làm thế nào lại đột nhiên cao bằng Tiểu Lục rồi?" Cao Nhất Suất ngạc nhiên nói.

Ở nhà nghỉ ngơi gần hai tháng Thẩm Cảnh lặng lẽ cao lên thêm ba bốn cm, lại cố ý đi giày tăng chiều cao, cộng thêm trên người mọi thứ đều mới, tóc cũng cắt ngắn rồi, nhìn qua đúng là đã thành thực lên không ít.

Tiểu Lục là người thấp thứ hai trong phòng ký túc xá, mười bảy tuổi, 1m66, tên là Lưu Chấn, cho nên biệt danh này một là vì cười nhạo chiều cao của cậu ta hai là bởi vì tên của cậu ta.

Tiểu Lục đỏ mặt nói: "Làm sao có thể như thế? Rõ ràng cậu ấy thấp hơn tớ, các cậu đừng có nói bừa như thế!"

Cao Nhất Suất nói: "Đến đây, đứng so một chút, liền biết ai cao hơn ai." Bên cạnh một nam sinh cũng ồn ào nói: "So thử một chút, so thử một chút."

Tiểu Lục liền từ trên giường bước xuống, đứng bên cạnh Thẩm Cảnh, nhìn lên, Thẩm Cảnh thế nhưng lại cao bằng cậu.

Tiểu Lục che trái tim của mình nói: "Nhanh, các cậu những kẻ tàn nhẫn này, mau mau đến an ủi tớ...tớ lớn hơn Thẩm Cảnh gần ba tuổi, vậy mà hiện tại cậu ta đã sắp cao hơn tớ."

Cao Nhất Suất không chút do dự nhanh nhẩu nói: "Coi như cậu với Thẩm Cảnh không so sánh, cậu ở trong phòng này cũng là “kiến trúc hạ tầng”, đừng giãy giụa nữa, đây là sự thật."

Tiểu Lục phùng phùng một tiếng ngã lên mặt bàn.

Thẩm Cảnh nở nụ cười, nói: "Tớ đi giày có đế tăng chiều cao, trên thực tế cậu vẫn cao hơn tớ."

Trong nháy mắt, Tiểu Lục đã khôi phục lại tinh thần, nói: "Cao Nhất Suất, cậu thấy chưa, Thẩm Cảnh cũng đã lên tiếng thay cho tớ rồi, tớ chính là cao hơn cậu ấy."

Cao Nhất Suất vuốt tay áo, không thèm để ý Tiểu Lục, nói: "Theo quan sát của tớ, sau này Thẩm Cảnh chắc chắn sẽ trở thành thiếu gia nhà giàu lại đẹp trai."

Tiểu Lục nói: "Ta phi, Cao Nhất Suất, rõ ràng con nhà giàu đẹp trai là cậu đó có được hay không?"

Cao Nhất Suất nói: "Cậu nhìn đi, gương mặt đỏ của Thẩm Cảnh tớ có thể so cùng à?"

Tiểu Lục nở nụ cười hắc hắc, nói: "Cậu tất nhiên là không thể so sánh, mặt mũi dung mạo của Thẩm Cảnh so với đám nữ sinh còn đẹp mắt hơn, có thời điểm tớ còn suýt nữa không cầm lòng được nha, nếu như tớ mà có sai lệch, lỗi chính là tại Thẩm Cảnh." Dứt lời, vươn tay muốn sờ gương mặt của Thẩm Cảnh, liền bị Thẩm Cảnh đánh cho bỏ chạy.

Cũng may ký túc xá ba người không đổi, không ngờ duyên phận lại sâu như vậy.

Chỉ là Tiểu Lục cùng một nam sinh nữa bị phân sang lớp khác, Cao Nhất Suất vẫn cùng Thẩm Cảnh học chung một lớp, Cao Nhất Suất nói với mọi người: "Tớ cùng với Thẩm Cảnh là từ trung học cơ sở đã có nghị duyên, tám phần là tách cũng không ra rồi, tớ cùng với Dương Giai Ny nếu không thành được mà nói, tớ liền cùng Thẩm Cảnh thành đôi! Dù sao đi nữa cậu ấy so Dương Giai Ny còn muốn xinh đẹp hơn!"

Thẩm Cảnh liền đập cho cậu ta một cước, nói: "Cút."

Cao Nhất Suất cười hắc hắc.

Lại tới một lớp học mới, phần lớn mọi người trong lớp đều không quen, sau khi Thẩm Cảnh cùng với Cao Nhất Suất đi vào, thì có 2-3 nữ sinh bắt đầu nghị luận, hoặc là vụng trộm nhìn bọn họ.

Ở trong trường học Thẩm Cảnh rất nổi danh cái này thì không phải nói rồi, thành tích chưa bao giờ dưới tốp ba, còn là tiểu Vương tử Piano, chỉ là lúc trước mọi người thấy cậu vẫn còn quá nhỏ, các nữ sinh có lúc cảm thấy cậu rất tốt, nhưng khi cậu đứng lên lại thấy cậu thật sự còn nhỏ.

Vậy làm sao tiện xuống tay đây?

Nhưng bây giờ thì khác, vóc dáng của Thẩm Cảnh đã cao hơn không ít, gương mặt cũng không còn non nớt, ngược lại càng ngày càng chững chạc, làm sao có thể không ai chú ý đây.

Đã sớm thích ứng với việc bị người khác nghị luận, Thẩm Cảnh cũng không đẩy ý nhiều mấy người này.

Vốn chỉ nghĩ đơn giản sẽ thay chủ nhiệm lớp, không thể nghĩ đến lại là Triệu Tiền Tôn, Triệu Tiền Tôn vẫn trước sau như một giới thiệu bản thân, thời điểm nhìn thấy Thẩm Cảnh hai hàng lông mày nhũ sâu, hình như đang nói thật là có duyên, cậu lại được phân xuống dưới tay tôi rồi.

Thẩm Cảnh nuốt nước miếng một cái.

Triệu Tiền Tôn nhìn chỗ ngồi một chút, nói: "Ai chà, từ xưa nam nữ phối hợp làm việc luôn cực kỳ hiệu quả, hôm nay tôi sẽ chia vị trí ngồi của mọi người, sau này cứ theo vị trí tôi chia để ngồi."

Cao Nhất Suất a một tiếng, hướng về phía Thẩm Cảnh bên cạnh nói: "Ông ta là đang muốn hủy hoại hai chúng ta, không quen chúng ta ân ái nhaaaa!"

Thẩm Cảnh trả lời: "Cút sang một bên."

Nhưng chỉ chớp mắt, liền nghe Cao Nhất Suất nói: "Đổi chỗ cũng tốt, tớ vừa nhìn thấy Dương Giai Ny rồi, cô ấy cũng cùng lớp với chúng ta, thật tốt a, đến lúc đó phân tớ cùng cô ấy ngồi chung một chỗ, ha ha ha ha."

Dương Giai Ny chính là nữ sinh ở thời điểm học huấn luyện quân sự cùng với Cao Nhất Suất mập mờ, bộ dáng này? Nói thế nào cho đúng, trong khoa lý này có thể cho là đẹp mắt, nếu như nói đúng hơn, ở trong lớp chính là hoa hậu của lớp.

Chỉ là nếu đặt ở khoa Văn, thì không hẳn là như vậy rồi.

Nhưng cũng có thể xếp vào hàng thanh tú, nghe nói trừ Cao Nhất Suất theo đuổi, thì cũng có mấy người khác ở lớp bên có ý tứ, nhưng cô lại không cùng bất kỳ ai qua lại.

Cao Nhất Suất nghĩ tới việc cùng cô ngồi chung, nhưng mơ ước thì lúc nào cũng rất phong phú.

Xếp chỗ ngồi xong, Cao Nhất Suất đã không còn vui mừng, nhìn ánh mắt của cậu ta Thẩm Cảnh quả thực cảm thấy ánh mắt đó dường như là muốn giết chết mình, bởi vì thật vừa vặn Thẩm Cảnh lại cùng Dương Giai Ny ngồi cùng bàn.

Thẩm Cảnh không thèm nhìn cậu ta một cái, ngồi vào vị trí, chỉ lát sau đã ngửi thấy mùi oai hương cực kỳ nồng, hẳn là tỏa ra từ quần áo ai đó, cảm giác giống như là đang thoa lên trên người, quay đầu nhìn đã thấy Dương Giai Ny đang cười với Thẩm Cảnh lộ ra răng mèo của mình, nói: "Xin chào, bạn mới ngồi cùng bàn."

Giọng nói đặc biệt tự nhiên, như đã từng quen biết.

Thẩm Cảnh gật đầu, chào lại.

Dương Giai Ny ngồi xuống, mùi hương trên người cô, nói thật rất ngấy, đặc biệt ngấy, mùi thơm xông thẳng vào mũi, Thẩm Cảnh không tự chủ dịch sang bên cạnh.

Khi đi học Thẩm Cảnh cũng bị mùi hương này làm cho khó chịu, quay đầu muốn nói lại cảm thấy như vậy không tốt lắm, mỗi lần quay đầu, Dương Giai Ny giống như là cùng với cậu có tâm linh tương thông, cười cùng cậu một cái, ngọt ngào đến chán ngấy, lộ ra răng mèo của mình, lông mày khẽ cong.

Thẩm Cảnh nhớ Cao Nhất Suất nói, Dương Giai Ny cười lên rất đẹp, cô cũng rất hay cười.

Nhưng Thẩm Cảnh nhìn về phía sau, chỉ cảm thấy răng của Dương Giai Ny có chút vàng..... Cũng tuyệt đối không thấy đẹp mắt chút nào.

Trở về phòng ngủ, Cao Nhất Suất nói rằng: "Thẩm Cảnh, ngày mai cùng với tớ đổi chỗ."

Thẩm Cảnh bình tĩnh trả lời: "Được."

Cao Nhất Suất phát điên nói: "Tiểu tử cậu quá tốt số, thời điểm trước giờ học, tớ thường nhìn thấy Dương Giai Ny cười với cậu, cậu cũng đừng thích cô ấy biết không?"

Thẩm Cảnh: "..... Tớ không có khẩu vị kém như vậy."

Cao Nhất Suất hừ nói: "Cậu chỉ cần nghĩ tới em gái nhỏ Tống Hiểu Hoa, đừng có mà trêu hoa ghẹo nguyệt."

Thẩm Cảnh nói: "..... Cút sang một bên."

Hai người thật ra thì là nói nói cười cười, căn bản cũng không coi là chuyện nghiêm trọng.

Ngồi cùng bàn với Dương Giai Ny, Thẩm Cảnh phát hiện ra một chuyện, không biết vì sao sao mỗi lần mình nghiêng mặt sang bên cạnh, thí dụ như lúc cần lấy cái gì đó, sẽ thấy Dương Giai Ny cũng đang nhìn lên, sau đó cô sẽ bắt đầu cười.

Cười đến mức Thẩm Cảnh cũng không chắc là cô bị có thể sẽ bị đứt gân não hay là thật sự đã đứt gân não rồi đấy?

Sau đó Dương Giai Ny có thể là muốn làm người tốt, người khác có chuyện gì, liền vội vàng tới giúp, người khác làm chuyện gì nhiều một chút, sẽ nói một câu tới sẽ giúp cậu một tay, sau đó mọi người sẽ khen Dương Giai Ny là người thật tốt..., cô liền đặc biệt vui mừng.

Cô ở trong lớp quan hệ không tồi, chỉ là Thẩm Cảnh không thích loại người quá khéo léo này, tóm lại dù là ngồi cùng bàn cậu cũng không nói chuyện quá nhiều với cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Đối với Thẩm Cảnh mà nói, Dương Giai Ny chỉ là một bạn học cùng lớp hơn nữa còn là nữ sinh mà bạn cùng phòng thích, trừ điều đó ra thật sự không có cảm giác gì, chỉ là ngồi cùng bàn thì khó tránh khỏi có lúc sẽ có tiếp xúc, nói thí dụ như môn vật lý của Dương Giai Ny thật ra thì không được tốt lắm, rất nhiều thứ thầy giáo giảng xong nửa hiểu nửa không, đến cuối cùng liền quay đầu lại hỏi Thẩm Cảnh, hỏi một lúc Thẩm Cảnh có thể cảm giác được ánh mắt của Cao Nhất Suất đâm tới, về sau Thẩm Cảnh liền nói với cô: "Bạn đi hỏi thầy giáo vật lý so với tớ tốt hơn nhiều."

Dương Giai Ny nở nụ cười, lộ ra răng mèo của mình, nói: "Nhưng thầy giáo vật lý hung dữ quá à, tớ sợ thầy nói tớ đi học không chăm chú nghe giảng."

Thẩm Cảnh trả lời: "Vậy bạn hỏi người khác đi, vật lý của Cao Nhất Suất cũng không tồi."

Dương Giai Ny gật đầu một cái, nói: "Vậy lần sau tớ sẽ hỏi cậu ấy." Nói thì nói như thế, nhưng đến cuối cùng vẫn là chạy tới tìm Thẩm Cảnh, nói: "Cao Nhất Suất giải thích không có đơn giản dễ hiểu như bạn."

Thẩm Cảnh nhú mày, cũng không phải là cậu cảm thấy giảng đề cho người khác thì sẽ không thoải mái, chính là mỗi lần khiến Cao Nhất Suất nhìn thấy, tuy rằng khi trở về cậu ta không nói gì nhưng là trong lòng nhất định là cảm thấy khác thường.

Có lẽ là ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, năm lớp mười Cao Nhất Suất và Dương Giai Ny mập mờ, Dương Giai Ny luôn là có thể ở lúc Cao Nhất Suất sắp buông tha hoặc là có mục tiêu khác, lại lần nữa để cho cậu ta thích mình, nhưng lại cố tình không cùng với Cao Nhất Suất ở chung một chỗ, nghĩ rằng tôn trọng danh hiệu Plato tình yêu, nhưng trên thực tế là treo ngược người khác lên, cậu thừa nhận cậu không có ấn tượng quá tốt với Dương Giai Ny.

Cho dù bình thường Dương Giai Ny cũng không làm chuyện gì, không có gì đặc biệt, cậu vẫn là không quá thích.

Lúc tối, Cao Nhất Suất lại đang gọi điện thoại với Dương Giai Ny, hai người nói chuyện điện thoại có cảm giác đã vô cùng quen thuộc, hơn nữa giọng nói cũng cực kỳ mập mờ, Cao Nhất Suất liếc mắt nhìn Thẩm Cảnh, hướng về phía điện thoại nói: "À, đúng rồi, tớ thấy bạn và Thẩm Cảnh chơi với nhau rất tốt nha."

Thẩm Cảnh nghe tên của mình, quay đầu tròn mắt nhìn Cao Nhất Suất một cái, tiểu tử ngốc hình dạng con gấu này còn muốn thử dò xét người ta, trí tuệ cảm xúc bị mua ăn mất rồi.

Cũng không biết đối phương nói cái gì, trong nháy mắt Cao Nhất Suất liền mặt mày hớn hớn, hai người nói khoảng hơn hai mươi phút rồi cuộc cúp điện thoại.

Thẩm Cảnh nhú mày cảnh cáo nói: "Chuyện của hai người các cậu, có thể đừng kéo tớ vào được không?"

Cao Nhất Suất nói: "Cũng không phải đột nhiên tớ nhắc tới cậu, Dương Giai Ny nói tính cách của cậu rất tốt, cho nên tớ mới nói lời đó."

Thẩm Cảnh trầm mặc mấy giây, cuối cùng nói: "Nếu như là thật sự thích người ta, liền mau mau ở chung một chỗ đi."

Cao Nhất Suất trả lời: "Tớ cũng nghĩ vậy đó, nhưng cô ấy nói hiện tại không có ý tưởng này, tớ có thể làm thế nào chứ?"

Tiểu Lục chen miệng vào, nói: "Coi như hết, tớ thấy người ta căn bản là không có ý với cậu, cậu không biết trong lớp có mấy người đều thích cô ấy, thêm một người như cậu cũng không nhiều, thiếu một người như cậu cũng không ít."

Một cậu con trai khác cảm khái nói: "Thật sự là nam sinh khoa lý như lang như hổ, thấy tạm được liền sốt ruột xuống tay."

Cao Nhất Suất ở trên giường lật người, lấy ra tất thối trực tiếp vứt xuống giường Tiểu Lục, nói: "Cậu đừng nói cô ấy như vậy, cô ấy không phải là người như thế."

Tiểu Lục cầm lấy tất thối quăng trở lại trên giường Cao Nhất Suất, nói: "Tùy cậu, tớ cũng không muốn quần, đọc sách đây."

Hai người ồn ào có chút không vui, trong lúc nhất thời không có ai nói chuyện, Thẩm Cảnh cầm sách ngồi ở dưới, nhú mày, điện thoại di động ở bên cạnh chấn động.

Cậu vừa nhìn tên phía trên, là Tống Hiểu Hoa.

Sau khi Tống Hiểu Hoa lên trung học đệ nhất cấp thì có điện thoại di động của riêng mình, mỗi ngày đều sẽ gửi tin nhắn cho cậu, thực ra thì nội dung tin nhắn cũng không có ý nghĩa gì nhiều, Tống Hiểu Hoa kể lại toàn bộ những chuyện xảy ra với mình biến thành chữ viết sau đó gửi cho Thẩm Cảnh, mà Thẩm Cảnh cũng sẽ rất nhanh trả lời lại cho cô, chữ cũng không nhiều, nhưng bình thường cũng sẽ biểu đạt một chút tâm tình hôm nay của mình, nếu có thay đổi theo mùa cũng sẽ viết nhiều hơn mấy câu, càng về sau mỗi một ngày nhìn thấy tin nhắn của Tống Hiểu Hoa đã trở thành thói quen, nếu có một ngày đột nhiên Tống Hiểu Hoa không gửi tin nhắn đến, cậu sẽ cảm thấy đọc sách không vào, sau đó cầm điện thoại lên gọi cho Tống Hiểu Hoa.

Cho đến khi nghe thấy giọng nói của Tống Hiểu Hoa cậu mới có thể cảm thấy yên tâm.

Thẩm Cảnh cảm thấy có lẽ Tống Hiểu Hoa chính là dựa vào việc như vậy chậm rãi dung nhập vào cuộc sống của cậu, sau đó chờ cậu kịp phản ứng, liền sẽ đuổi không đi.

Cho nên vì sao cổ tình chỉ có duy nhất cô mà thôi? Cậu nghĩ đây chính là đáp án.

Sáng sớm sương mù khắp nơi, Thẩm Cảnh thức dậy, cầm chậu, bàn chải đánh răng và kem đánh răng... Đồ rửa mặt đến toilet, Tiểu Lục là người thứ hai vẫn còn buồn ngủ nhìn cậu một chút, nói: "Dậy sớm vậy."

Thẩm Cảnh gật đầu với cậu một cái, lúc đang chuẩn bị rời đi, Tiểu Lục lại đột nhiên gọi cậu lại, nói: "Thẩm Cảnh, cậu đó, cũng đừng thân cận với Dương Giai Ny quá, cô gái này....." Cậu không có nói hết, chỉ là lắc đầu một cái Thẩm Cảnh nhìn cậu một cái, vẫn luôn cảm thấy từ năm lớp mười thì Tiểu Lục đã không phải là bộ dạng rất yêu thích Dương Giai Ny, bình thường cũng không tiếp xúc nhiều với cô ấy, xem ra đúng là Tiểu Lục biết chuyện gì đó về Dương Giai Ny.

Cậu gật đầu một cái, nói: "Tớ không có hứng thú với bạn ấy."

Tiểu Lục cầm lấy bàn chải đánh răng cười cười với cậu, nói: "Ừ, vậy thì tốt."

Cậu không có hỏi Tiểu Lục về chuyện của Dương Giai Ny, bởi vì không thêm đề ý cho nên ngay cả hỏi thăm đều cảm thấy dư thừa, đối với cậu mà nói có vài người chính là không quan trọng, cậu không rảnh để suy nghĩ tới những người khác.

"Thẩm Cảnh, cậu phải nộp vở bài tập sao? Tớ giúp cậu." Mới vừa đến trường học, Thẩm Cảnh còn chưa kịp ngồi vững vàng, chợt nghe thấy Dương Giai Ny ngồi ở bên cạnh cười nói với cậu.

Thẩm Cảnh lắc đầu một cái, nói: "Tớ tự đi được rồi."

Dương Giai Ny gật đầu một cái, quay đầu rồi nói với một nam sinh khác ngồi ở sau lưng: "Phải nộp vở bài tập sao?"

Nam sinh phía sau là một cậu con trai đáng người có chút mập mạp, đeo mắt kiếng nhìn có vẻ là người tuân theo quy củ, Dương Giai Ny cười nhe răng với cậu ta một cái, cậu ta cúi đầu có chút ngượng ngùng, sau đó vội vàng vàng từ trong túi xách lấy ra quyển bài tập của mình đưa tới tay Dương Giai Ny, nói: "Làm phiền bạn rồi."

Biểu tình như vậy thật sự là rất dễ đoán.

Dương Giai Ny cười cười, nói: "Không có gì."

Cô quay đầu lại liên tục hỏi mấy người, sau đó trong tay ôm một chồng vở, không biết còn tưởng rằng cô muốn tác nghiệp, trừ vở của cô ra thì phần lớn trên tay đều là của nam sinh.

Lúc Dương Giai Ny đang chuẩn bị đi đến hỏi Tiểu Lục, Tiểu Lục đứng lên, chính mình tự đi nộp, cũng không thêm nhìn cô một cái, liền trực tiếp trở lại chỗ ngồi của mình đọc sách ôn tập.

Dương Giai Ny làm việc xong, thì ngồi xuống bên cạnh Thẩm Cảnh lấy sách ra chuẩn bị đọc trước.

Khi tan học, hoặc là đọc sách hoặc là cãi nhau ầm ĩ với một số nam nữ sinh, bên cạnh vây quanh vài nam sinh đại đa số đều là có chút ý tứ với cô, cô cười, thỉnh thoảng có tiếp xúc với ánh mắt của người ta, cô lại cảm thấy khoái chí, cảm thấy răng mèo của cô cực kỳ đáng yêu.

Buổi trưa, có một nam sinh lớp khác tìm đến Dương Giai Ny, Cao Nhất Suất sẽ giả bộ xem náo nhiệt lôi kéo Thẩm Cảnh phải chạy ra, kết quả thấy nam sinh đó lặng lẽ nhét mấy viên chocolate vào trong tay Dương Giai Ny, sau đó nói mấy câu, Dương Giai Ny xấu hổ đỏ mặt, sau đó lại trả lời mấy câu.

Đáng vẻ hai người mập mạp, Cao Nhất Suất ở bên cạnh Thẩm Cảnh cắn răng nghiêng lợi, chỉ mắng người nam sinh kia cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, cũng không nói thái độ của Dương Giai Ny này mơ hồ mập mạp, đổ toàn bộ tội lỗi lên đầu người nam sinh kia.

Thẩm Cảnh thật sự là nhìn không đành, nói: "Vậy cậu muốn thế nào? Dương Giai Ny lại không cùng một chỗ với cậu, chỉ cho phép cô ấy mập mạp vui cậu, không cho phép cô ấy và người khác à? Cứ theo đà này, đến khi bọn cậu tốt nghiệp cũng đừng nghĩ cùng cô ấy một chỗ."

Cao Nhất Suất trả lời: "Sao cậu với Tiểu Lục lại giống nhau vậy, hai người các cậu chính là có thành kiến với Dương Giai Ny, trong lớp nhiều người như vậy đều cảm thấy cô ấy rất tốt, tớ cũng cảm thấy cô ấy là người tốt."

Thẩm Cảnh không kiên nhẫn trả lời: "Thích thì nghe không nghe thì thôi."

Cao Nhất Suất ngăn Thẩm Cảnh lại, dù sao hai người các cậu cũng có vài năm quan hệ, cậu nói: "Vậy cậu cảm thấy tớ phải làm gì?"

Thẩm Cảnh thờ ơ lướt qua, nói: "Nói chuyện rõ ràng, hỏi cô ấy thích hay không thích, thích thì ở cùng nhau, không thích thì cắt đứt, nói cái gì thích nhưng không ở cùng nhau đúng là thú ỉm."

Cao Nhất Suất chần chờ mấy giây, trong lòng cũng bắt đầu có chút dao động, dù sao mới vừa rồi nam sinh kia đối với cậu mà nói vẫn có chút ảnh hưởng, thật ra thì nói thật cậu đối với Dương Giai Ni có lẽ vừa bắt đầu là bởi vì thích, nhưng mà càng về sau hoặc là bởi vì không cam lòng hoặc là bởi vì không có được thì luôn rối loạn.

Cậu cũng cảm thấy có chút phiền.

Thôi, chết thì chết thôi.

Cao Nhất Suất kiên định thái độ của mình nói với Thẩm Cảnh: "Được, vậy buổi trưa hôm nay lúc tan học tớ sẽ nói rõ ràng với cô ấy, chỉ để ý hỏi cô ấy rốt cuộc có muốn cùng tớ một chỗ hay không, không thì tớ sẽ từ bỏ, chân trời chỗ nào không có cỏ thơm, cùng lắm thì tớ liền cùng Thẩm Cảnh cậu thành đôi thôi."

Thẩm Cảnh liền đáp cho cậu một cước, nói: "Cút."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Edit: Phonggg

Kết quả như thế nào? Việc này dường như đã được chắc chắn. Dương Giai Ni nhìn Cao Nhất Suất vốn dĩ lúc đầu còn nói: "Tớ thật ra rất thích cậu, nhưng tớ thực sự không muốn quá chú tâm tới chuyện tình cảm."

Câu nói này giống như cái người ngày nào cũng trò chuyện rất lâu với Cao Nhất Suất phải bản thân cô ta vậy.

Cao Nhất Suất nhú mày, hỏi lại: "Tớ chỉ muốn hỏi cậu, có muốn ở bên cạnh tớ hay không?"

Dương Giai Ni có vẻ chạy không nổi rồi, cuối cùng cô ta nói: "Thời gian tớ học cấp ba không thể ở bên ai cả, nhưng mà.... Cậu có thể đợi..."

Ý của cô ta là: Cao Nhất Suất, cậu đợi đến khi chúng ta tốt nghiệp rồi nói tiếp.

Cao Nhất Suất gật nhẹ đầu, đáp lại: "Mình biết rồi."

Dương Giai Ni vội vàng giải thích: "Cao Nhất Suất, tớ thực sự không phải vì không thích cậu, nếu không thích cậu thì tớ đã không gửi cho cậu nhiều tin nhắn như thế, gọi điện cho cậu nhiều như thế rồi."

Cao Nhất Suất vẫy tay đáp lại: "Ừm, được rồi, cậu đi ăn trưa đi."

Cao Nhất Suất đi tới nhà ăn tìm Thẩm Cảnh và Tiểu Lục, vừa đến nơi lập tức cầm đĩa lên ăn cơm. Vừa liếc mắt nhìn biết kết quả không tốt đẹp nên chẳng có ai lên tiếng hỏi cậu điều gì nữa. Buổi trưa quay về kí túc xá nghỉ ngơi, Cao Nhất Suất chủ động nhắc tới chuyện này, cậu ta nói: "Tớ bị đá rồi."

Hai người kia dùng ánh mắt "đương nhiên là vậy" nhìn Cao Nhất Suất, dường như đang hỏi: "Cậu nói gì thế? Không phải cậu sớm đã bị đá rồi à?"

Tiểu Lục xen vào: "Được rồi, đừng không vui, sau này sẽ tìm được người tốt hơn."

Cao Nhất Suất chép chép khoé miệng, đứng ở trước tấm gương nói: "Tớ cũng không xấu mà, ở trong lớp tụi mình vóc dáng tớ cũng tính là cao ráo, trước đây còn được vài cô gái tỏ tình đấy, sao Dương Giai Ni lại không muốn ở bên tớ nhỉ?"

Tiểu Lục hừ một tiếng: "Cô ta vốn dĩ chẳng muốn ở bên ai hết. Tớ nói thẳng với các cậu luôn vậy. Thời điểm học năm nhất xuất hiện một sự kiện, từ đó khiến tớ cảm thấy Dương Giai Ni là một người vô cùng giả dối. Lúc đó không phải là cậu thích cô ta sao? Lớp bên cũng có hai người có quan hệ không rõ ràng với cô ta. Trong đó tớ có biết một người, cậu ta cũng tỏ tình rồi, Dương Giai Ni nói sao? Cô ta muốn yêu đương bí mật. Sau này, cậu trai kia không còn quá thích cô ta nữa, còn cùng một bạn nữ khác trong lớp qua lại. Dương Giai Ni không vui, sau đó đã vài lần gửi tin nhắn điện thoại cho cậu trai kia. Đại khái có ý nói rằng rất thích cậu ta, tỏ ý mình một cách uyển chuyển. Cậu trai kia ở bên bạn gái nửa năm rồi chia tay, lại quay về tìm Dương Giai Ni, Dương Giai Ni vẫn đáp lại cậu ta như trước. Cậu nói cô ta có bệnh hả? Nếu đã như vậy rồi sao còn nhắn tin, gọi điện nói mấy lời kia với người

ta làm gì? Tóm lại, tớ thật sự không thể nào thích được cô ta."

Cao Nhất Suất nghe xong, tròn tròn mắt nói: "Dương Giai Ni là người như thế ư?"

Tiểu Lục gật gật đầu, "cô ta là kiểu người vô tình. Tớ cảm thấy tán chuyện sau lưng người khác là không tốt, trước đây cậu thích cô ta, buông vài câu khó nghe thì giống như tớ đang vu khống cho tiểu tiên nữ trong lòng cậu vậy nên đến giờ vẫn đâu có nói gì."

Cao Nhất Suất ngồi xuống ghế trước mặt Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh cảm quyền sách, không có nhiều kinh ngạc, có thể nói cảm thấy đây là chuyện đương nhiên. Suy nghĩ của Dương Giai Ni nếu suy xét cẩn thận thì rất đơn giản, cô ta muốn ai cũng yêu thích mình, cố gắng vào vai một người tốt, sau đó chờ đợi hoặc hưởng thụ cảm giác người khác thích mình.

Giống như câu chuyện mà trước đây Thẩm Cảnh được kể.

Có một nam sinh theo đuổi một cô gái, một năm trôi qua, sau khi tỏ tình cô gái kia nói "tớ sợ nếu ở bên cậu thì những nam sinh khác sẽ đau lòng."

Dương Giai Ni có lẽ cũng là kiểu người có "lòng thương người" như vậy.

Từ lúc Cao Nhất Suất không trả lời tin nhắn, cũng không tiếp điện thoại của Dương Giai Ni. Chỗ ngồi của Dương Giai Ni bên cạnh Thẩm Cảnh, ngồi cũng cảm thấy không yên nữa rồi. Có lẽ vì cảm thấy mất đi một người theo đuổi nên không cam lòng. Tóm lại, lúc tan học Dương Giai Ni sẽ chủ động chạy đi tìm Cao Nhất Suất, nói chuyện với cậu ta.

Tình cảm thời niên thiếu luôn rất trong sáng, bạn miêu tả người bạn yêu say đắm hoàn mĩ biết bao, nhưng đến cuối cùng bạn bỗng nhiên phát hiện, thực ra nó chỉ là một tảng đá xấu xí. Vết khiếm khuyết kia khiến bạn có chút không thể tiếp nhận, rồi sau đó là cảm giác thất vọng, mỗi lần nhìn lại thời gian đó, chỉ cảm thấy bản thân có mắt không trông.

Những lúc như thế, Cao Nhất Suất sẽ đột ngột nắm lấy bả vai Tiểu Lục, cùng cậu ta haha cười lớn.

Dương Giai Ni đại khái bám riết lấy Cao Nhất Suất hơn một tháng, cuối cùng nhận ra cậu không hề dao động, cũng dần dần phai nhạt. Sau này, ở trên lớp, sức cuốn hút của Dương Giai Ni vẫn rất tốt, vẫn có nam sinh phát sinh cảm tình với cô ta như trước.

Đến gần kì nghỉ đông, Thẩm Cảnh lại đi đo chiều cao, 1m67, đã cao lên không ít, cộng thêm một đôi giày, xem ra cũng được mét bảy.

Cậu không chỉ cao lên, mà khuôn mặt cũng theo độ tuổi, ngày càng trở nên đẹp mắt. Ngũ quan cậu vốn là kiểu thanh tú nhỏ nhắn, hai năm nay mặc dù không có thay đổi lớn nhưng nhìn cậu lúc này bạn chỉ cảm thấy đây là một cậu trai dễ nhìn, không còn nhảm lẩn thành con gái nữa.

Khuôn mặt tinh xảo, thân hình ngày càng cao ngất, thành tích ưu tú, lại thêm treo bên ngoài danh tiếng Hoàng tử Piano, chẳng có lý do gì để người khác không động tâm.

Thẩm Cảnh mười bốn tuổi cũng nghênh đón đóa hoa đào của chính mình..

Đi trên sân thể dục, sẽ đột nhiên có người lớp trên hoặc lớp dưới chạy tới xin cậu số điện thoại hoặc số QQ. Nhưng cậu đáp lại tất cả chỉ một câu "không có."

Bất kể bọn họ đến bằng cách nào, cậu đều chỉ để lại hai chữ, "không có."

Cao Nhất Suất ở bên cạnh, trái tim nhỏ máu, nói: "Cậu đừng có cao thêm nữa. Điểm nổi bật của tớ đều bị cậu cướp hết rồi. Cậu ấy, đồ vô lại."

Thẩm Cảnh từ chối cho ý kiến. Cậu đứng trước gương nhìn rồi lại nhìn, thế mà lại cảm thấy hình dáng mình lúc này so với kiếp trước không khác quá nhiều. Cậu nghĩ, bản thân trời sinh lẽ chất khó không có chí tiến thủ, dù đi tới nơi nào đều là anh chàng đẹp trai a~. Trầm là người tài mạo xuất chúng, làm sao có thể bị mai một.

Tổng Hiểu Hoa, em được hưởng lợi lớn rồi.

Khuôn mặt đang vênh lên kia nhìn thế nào cũng khiến người ta muốn tiến đến đập cậu một trận.

Cậu nhiệt huyết trào dâng gửi cho Tổng Hiểu Hoa một bức ảnh của mình, đúng vậy, sau khi gửi đi rồi, Thẩm Cảnh cảm thấy bản thân quá phô trương. Chủ yếu là muốn để Tổng Hiểu Hoa nhìn xem mình đã cao thêm bao nhiêu, còn làm ra vẻ đi thay một bộ quần áo mới, tóm lại là "màu mè".

Lúc Tổng Hiểu Hoa nhìn thấy bức ảnh, mở to hai mắt kinh ngạc, không kịp suy nghĩ đã nhanh chóng lưu lại, vui vẻ trả lời: "Anh Thẩm, bộ đồ này vô cùng thích hợp với anh."

Sau khi xem tin nhắn trả lời, Thẩm Cảnh hé môi cười, nét vui mừng nơi đáy mắt không cách nào che giấu. Cao Nhất Suất ở bên cạnh, nhìn mà bức bối, vươn chân ra đạp một cái vào ghế cậu ngồi, nói: "Coi xem bộ dáng cậu bây giờ đi."

Cậu quay đầu lại, nhử mày hỏi: "Tớ thì làm sao?"

Cao Nhất Suất đáp lại: "Về mặt vui đến phát ngốc, tóm lại là ngứa mắt."

Thẩm Cảnh ngán người, im lặng một lúc rồi đột nhiên cười nói: "Ngứa mắt thì cứ ngứa mắt đi."

Cao Nhất Suất chẹp chẹp khoe miệng một hồi, thật sự là chịu không nổi, gào to: "Trời ạ, cầu độc thân tôi đây sắp chết rồi."

Tiểu Lục đang ngủ bị đánh thức, cắn bệnh khó ở lúc ngái ngủ phát tác: "Cậu muốn tìm đường chết nhanh à!?"

Chỉ có điều trường học không có ý định để bọn họ nghỉ sớm, thông báo lịch nghỉ vừa ra, cả đám người ngồi rên rĩ. Chưa nói tới việc phải học bỏ tức đến trước tết mấy hôm, nghỉ rồi cũng chỉ được ở nhà mười mấy ngày đã phải quay lại, thời kỳ này thật khó để vượt qua mà.

Chỉ tiếc, có khóc bù lu thể nào thì việc học bù cũng đã được xác định, tốt nhất là mọi người vẫn nên đúng hạn báo cáo. Trong khi người khác còn đang hưởng thụ kì nghỉ đông, bọn họ vẫn phải đi học.

Đại khái là Thẩm Cảnh càng lớn càng cao, nữ sinh trong lớp có chút xao động. Dương Giai Ni nghe bọn họ nói chuyện về Thẩm Cảnh cũng vài lần, thật ra cô ta cũng luôn nhìn Thẩm Cảnh cười tí mắt, nam sinh đều nói khi cô cười rộ lên rất đẹp nên cảm thấy có thể tận dụng một chút, cảm giác được người khác yêu thích quả thực rất tốt.

Chỉ là, dù hoàn cảnh nào Thẩm Cảnh đối với cô ta cũng không nóng không lạnh. Giống như cô ta là lửa, Thẩm Cảnh là nước trong bình, dù có đun nấu thể nào cũng không ra kết quả, cô ta thì càng đốt càng mãnh liệt.

Cảm giác được ánh mắt của Dương Giai Ni càng ngày càng thêm nóng bỏng, Thẩm Cảnh cảm thấy có chút khó chịu.

Không biết Dương Giai Ni kiểm đầu ra số điện thoại của cậu, giống như trước đây đã làm với Cao Nhất Suất, mỗi ngày đều gửi tin nhắn cho Thẩm Cảnh. Lúc đầu Thẩm Cảnh tưởng rằng là Tống Hiểu Hoa, liếc mắt nhìn dãy số xa lạ, đối phương còn muốn đề cậu đoán họ là ai?

Có bệnh, cậu một chút cũng không để ý.

Một lúc sau, Dương Giai Ni tự mình thừa nhận rồi nói có nhiều vấn đề muốn hỏi Thẩm Cảnh.

Tiểu Lục ở bên cạnh nhìn thấy, cười rộ lên nói: "Ồ, xem ra lần này không phải Cao Nhất Suất nữa, đổi thành Thẩm Cảnh cậu rồi đó, xin nín đau buồn, xin nín đau buồn."

Thẩm Cảnh không trả lời, sau hai ba tin nhắn, đối cũng cũng không tiếp tục nữa. Ngày hôm sau, Thẩm Cảnh gặp mặt Dương Giai Ni, thấy khoe mắt cô ta nhìn cậu có chút hồng hồng, nói: "Thẩm Cảnh, cậu phải chăng có gì không vừa lòng với tớ?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Thẩm Cảnh không trả lời cô, chỉ nói rằng: "Sau này đừng gửi tin nhắn cho tôi nữa. Quan hệ của chúng ta không thân thiết, thế nên tôi sẽ không trả lời đâu."

Khoe mắt Dương Giai Ni ngày càng đỏ, nói: "Hai chúng ta là bạn cùng bàn, ngày nào cũng ngồi bên nhau, cậu nói như vậy mà được sao?"

Thẩm Cảnh xếp lại sách, không khách khí đáp: "Cùng bàn không có nghĩa là quan hệ thân thiết."

Khuôn mặt đỏ bừng, giọng nói của Dương Giai Ni mang theo tiếng khóc nức nở: "Trước đây hai chúng ta quan hệ rất tốt mà, không phải sao?"

Thẩm Cảnh nghe vậy thấy có chút buồn cười, rốt cuộc thì cậu đã làm gì để Dương Giai Ni có suy nghĩ như thế? Hay cô ta cho rằng chỉ là con trai thì nhất định không cưỡng lại được sức hút của cô ta.

Bộ dạng của cô mang đầy vẻ âm ức, đến người ở bên cạnh cũng chú ý tới. Nam sinh ngồi phía sau Thẩm Cảnh đứng dậy vội vàng an ủi Dương Giai Ni: "Cậu sao vậy? Đừng khóc nữa nào. Thẩm Cảnh, cậu làm gì khiến Dương Giai Ni khóc rồi!" Trong giọng nói kia là khí phách đàn ông không che giấu.

Thẩm Cảnh nghiêm mặt, đường nét tuy còn trẻ con nhưng lại mang theo cảm giác cường ngạnh không nói lên lời, cậu đáp lại: "Dương Giai Ni, cậu muốn chơi trò gì tôi không quan tâm, nhưng đừng mong tôi sẽ thương xót. Tôi đối với cậu không có hứng thú, hiểu chứ?"

Dương Giai Ni ngán người, cô dường như không ngờ được thái độ của Thẩm Cảnh sẽ như vậy. Nắc nheo một tiếng, nước mắt như suối chảy xuống, cô nói: "Cậu sao phải làm thế, mình cũng đâu làm gì tổn hại tới cậu."

Một đám người liền đi tới an ủi, Dương Giai Ni ôm lấy một cô gái trong đó, khóc thút thít.

Dù sao trong lớp học Dương Giai Ni cũng được mọi người yêu thích, tuy rằng thành tích học tập của Thẩm Cảnh rất tốt nhưng tính cách lại lạnh lùng không bao giờ chủ động nói chuyện với bạn học khác, chỉ chơi cùng vài người nhất định. Ấn tượng của mọi người đối với cậu đều là: khó sống chung.

Mũi nhọn đều chỉ vào Thẩm Cảnh.

"Tôi nói cậu đấy, đàn ông con trai làm thế có thấy xấu mặt không? Cậu nhìn Dương Giai Ni khóc rồi này, thật là, cậu mau đến xin lỗi Dương Giai Ni đi." Cô gái đang đang ừm Dương Giai Ni thái độ không vừa lòng nói với Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh cười lạnh trả lời: "Không ngờ một vài người nói khóc là khóc được, nếu đã có khả năng diễn xuất tốt vậy sao không đi làm diễn viên?"

"Thẩm Cảnh, cậu đừng quá đáng!" Cậu trai thích Dương Giai Ni ngồi bàn sau nói.

Cao Nhất Suất và Tiểu Lục đi qua, Cao Nhất Suất xem xét tình huống, Tiểu Lục đứng bên cạnh Thẩm Cảnh, nhìn thấy tình huống này thì cười nói: "Vừa còn chưa biết vì sao ở đây lại náo nhiệt thế, hóa là người nào đó làm mình làm mẩy gây sóng gậy gió."

Sắc mặt Dương Giai Ni lập tức đỏ rực.

"Vậy là sao?" Cô gái đang an ủi Dương Giai Ni không hiểu rõ tình huống hiện giờ là như thế nào.

Tiểu Lục cười cợt nhả đi tới bên cạnh Dương Giai Ni, nói: "Này, có muốn tôi mang tin nhắn trước đây cậu gửi cho Cao Nhất Suất và tin nhắn hôm qua gửi cho Thẩm Cảnh cho mọi người xem không?"

Mặt Dương Giai Ni ngày càng đỏ, nước mắt lại bắt đầu chảy.

"Đừng khóc nào, không phải cậu ảm ức sao? Không phải cậu muốn trở thành nhân vật ai cũng mê đắm sao? Đúng rồi, cậu cũng gửi tin nhắn cho Bằng Long nhỉ. Tiểu Lục cười tít mắt nói.

Bằng Long chính là người đeo kính, vóc dáng thấp béo ngồi phía sau Thẩm Cảnh, vừa rồi còn đứng ra vì Dương Giai Ni.

"Này, Tiểu Lục, tóm lại là cậu đang nói tới chuyện gì?" Những bạn học đứng xung quanh đều có chút không hiểu vấn đề.

Sắc mặt Bằng Long hết đỏ lại chuyển sang đen, cuối cùng không nói gì nữa, ngồi xuống chỗ của mình.

Tiểu Lục chớp chớp mắt, nói với cô: "Dương Giai Ni, cậu còn khóc hả? Vẫn muốn gây sức ép, tỏ vẻ ảm ức sao?"

Dương Giai Ni nghẹn ngào lấy từ trong túi áo ra chút giấy lau khô mắt rồi nói với những người bên cạnh: "Vừa rồi mặc kệ chuyện gì của Thẩm Cảnh, mình như thế này là vì tìm không thấy sách bài tập."

"Là thế sao?" Những người khác rõ ràng không tin.

Dương Giai Ni trả lời: "Sắp vào lớp rồi, không có chuyện gì đâu, mọi người đừng hỏi nữa."

Không biết cô ta nói cái gì nhưng bạn học xung quanh cũng bán tín bán nghi lần lượt rời đi. Tiểu Lục mang vẻ mặt đắc ý cùng với Cao Nhất Suất đứng bên cạnh nhìn Dương Giai Ni về mặt thất vọng đi về chỗ ngồi.

Một lúc sau Dương Giai Ni làm ra vẻ như trước đó không có chuyện gì xảy ra, lấy trong túi sách ra vài món đồ ăn đưa cho Thẩm Cảnh, mỉm cười lộ ra răng khênh: "Cho cậu." Thẩm Cảnh không phải người hẹp hòi, nhưng khi tức giận cũng không phải hạng vừa, thẳng thừng không đếm xỉa tới Dương Giai Ni.

Dương Giai Ni cũng không nháo loạn, đem chia thành từng phần nhỏ cho những người khác, xem như chẳng có việc gì.

Đến giữa trưa tan học, Dương Giai Ni nhìn Thẩm Cảnh bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Việc hôm nay là tớ sai, sau này tớ sẽ không như thế nữa. Cậu nói với Tiểu Lục để cậu ấy.... đừng nói loạn lên."

Thẩm Cảnh nhìn thoáng qua Dương Giai Ni, thật ra đáng về cô không thể nói là khó coi, thanh thanh tú tú, đôi mắt cũng rất to, thật sự khiến người ta yêu thích. Nhưng hiện tại cậu nhìn vào chỉ thấy chán ghét, cậu trả lời: "Cậu cho rằng Tiểu Lục và cậu là một loại người?"

Sau đó đi tới chỗ Cao Nhất Suất và Tiểu Lục đang đợi ngoài cửa.

Cao Nhất Suất thờ dài, lúc ăn cơm, cảm thán nói: "Lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển, vài cây kim còn có độc."

Tiểu Lục vui sướng nhìn người khác gặp họa: "Cô gái nào làm cậu chao đảo rồi hả? Ánh mắt tốt đó!"

Cao Nhất Suất thờ dài thườn thọt.

Chuyện này về sau, Dương Giai Ni chủ động xin giáo viên chủ nhiệm lớp thay đổi chỗ ngồi, bên cạnh Thẩm Cảnh bây giờ là một cô bé bình thường thích vui đùa vào học tập, tính tình tốt, không thích xen vào việc của người khác, tóm lại là Thẩm Cảnh rất vừa ý.

Rồi cũng không biết là ai nói ra những chuyện mập mờ mà Dương Giai Ni làm trước đây, rất nhiều người tự giác xa lánh cô ta.

Sau này, Dương Giai Ni có gặp gỡ một vài người nhưng không quá một tháng đã bị người ta bỏ, cứ liên tục hết người này tới người khác.

Cuối cùng, cô ta dường như có suy nghĩ bình nứt không sợ bể, có đôi khi cùng bạn học nữ nói chuyện phiếm còn khoe khoang mình từng có bao nhiêu người thích, gì mà Cao Nhất Suất, gì mà Bàng Long~ tên của những người khác đều được cô ta kể ra hết.

Rồi sau đến Thẩm Cảnh cũng bị đưa nên nòng súng.

Cô ta kể trước đây Thẩm Cảnh phải lòng cô ta nhưng lại e ngại Cao Nhất Suất nên không dám theo đuổi.

Đối với loại người lòng tự tin tràn đầy như này, Thẩm Cảnh chỉ muốn đáp lại cô hai chữ: "Ha ha"

Thời gian nghỉ đông ở nhà đón tết, cậu và Tống Hiểu Hoa vội vội vàng vàng gặp mặt một hai lần, nói chẳng được mấy câu lại phải đến thành phố B học bù.

Bình thường hai người lên lạc chỉ qua điện thoại di động nhưng dù là vậy, mỗi khi nhìn thấy tin nhắn của Tống Hiểu Hoa, Thẩm Cảnh đều vô thức cảm thấy rất vui vẻ.

Học kỳ hai năm lớp 11, ngày mùng một tháng năm được nghỉ ba hôm, hầu hết học sinh đều không về nhà, trường học quyết định tổ chức một buổi dạ hội, tiết mục văn nghệ do học sinh biểu diễn. Mỗi năm nhà trường đều khuyến khích học sinh thành tích tốt lên sân khấu, tiết mục Thẩm Cảnh chuẩn bị đã được sắp xếp ổn thỏa.

Chỉ là không ai nghĩ tới lần này lại có phát sinh bất ngờ, mà không chỉ là một chuyện.

Đầu tiên là Kafile từ nước ngoài đến Trung Quốc thăm Khúc Thượng Anh, mà Thẩm Cảnh thành tích tốt kia cũng là mục tiêu hỏi thăm của cô.

Tiếp theo là Tống Hiểu Hoa cùng với bạn học hẹn nhau tới thành phố B chơi ba ngày nhưng lại không nói cho Thẩm Cảnh biết, muốn cho cậu một bất ngờ.

Lúc nghe điện thoại của Khúc Thượng Anh, Thẩm Cảnh bỗng nghe thấy từ đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói của một cô gái phát âm tiếng Trung không chuẩn, cô nói: "Thẩm Cảnh, chào cậu!"

Thẩm Cảnh giật mình, do dự một chút rồi đáp lại: "Xin chào, cậu là?"

Kafile dùng tiếng anh nói chuyện với cậu: "Oh! Thẩm Cảnh, cậu còn nhớ trận đấu XX không? Tớ là Kafile đây, người bạn Trung Quốc, đã lâu không gặp."

Thẩm Cảnh trả lời: "Là cậu à. Ừ, đã lâu rồi."

Kafile cười rộ lên, thanh âm rất trong sáng, cô nói: "Tớ đang ở nhà thầy Khúc, thầy Khúc nói ngày mai sẽ dẫn tớ tới trường học các cậu tham quan, đến lúc đó chúng ra có thể gặp mặt rồi."

Thẩm Cảnh: ".....À, được."

Kafile nói loạn đủ thứ chuyện rất lâu, hứng chí bùng bùng không cách nào kiềm lại. Cuối cùng Khúc Thượng Anh lấy điện thoại về, cười nói với Thẩm Cảnh: "Thẩm Cảnh, xem ra Kafile rất thích em, từ sau trận thi đấu ấy, Kafile thường xuyên nhắc về em với thầy."

Thẩm Cảnh chẳng hề cảm thấy vui vẻ, sau khi cúp điện thoại thì thở dài một hơi, không hiểu sao cảm thấy thật phiền toái

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Ed: Jang bò

Luôn có một số việc xảy ra đúng lúc như vậy, lại cứ hết lần này tới lần khác chạm mặt, giống như cuộc sống khắp nơi đều là máu chó, cũng không phải tất cả mọi sự trùng hợp đều chỉ có trong tiểu thuyết, mặc dù nó thường làm cho người ta không kịp đề phòng.

Việc Kafile đến thăm trường mà nói nhất định chính là vinh hạnh lớn lao, dù danh tiếng của cô ở trong nước cũng không phải là lớn lắm, nhưng bằng vào việc cô là nghệ sĩ thi đấu Piano người nước ngoài, lần này cô chủ động tới thăm trường học, giống như là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống.

Khúc Thượng Anh dẫn theo Kaafila, Kaafila đi bên cạnh dáng người cao gầy, thân thể uyển chuyển, làn da trắng nõn trong suốt, tóc dài màu vàng kim được tết tinh xảo đẹp mắt thành bím nhỏ đằng sau đầu, vài sợi tóc khẽ tán mạn trên vai lại càng làm cho khuôn mặt trở nên xinh đẹp, ngũ quan lập thể, một đôi mắt màu xanh lam lạ lẫm nhìn xung quanh, cô mặc váy màu trắng tôn lên làn da càng khiến cho cô trông giống như là tinh linh, kéo tới không ít người vây xem.

So với lúc trước Kaafila càng thêm xinh đẹp, dáng người cũng đã cao lên, trên người đã mang hương vị nữ tính, có vài người không tự chủ lấy điện thoại di động hướng về phía cô chụp hình, cô hoàn toàn tỏ ra đáng vẻ quen thuộc vờn tay vẩy vẩy, mỗi nàng lên một đường cong hoàn mỹ.

Thẩm Cảnh mặc áo sơ mi màu xanh nhạt phối với quần sáng màu, cậu nhìn đồng hồ, vừa nghĩ muốn đàn một khúc, điện thoại di động liền rung lên một cái.

Tin nhắn của Tống Hiểu Hoa ——

【 Anh Thẩm, hôm nay bọn anh có buổi trình diễn phải không? 】

Thẩm Cảnh nhớ mình không có nói cho Tống Hiểu Hoa biết việc này, cũng không biết Tống Hiểu Hoa từ đâu biết những chuyện này, cậu trả lời: "Đúng vậy."

【 Tốt quá, em cũng muốn xem. 】

Thẩm Cảnh cười trả lời: 【 đợi đến lúc anh về nhà, lúc nào em muốn xem đều có thể xem. 】

Nghe qua có vẻ như có mùi vị tư tình, giống như là đang nói tới chính là người trình diễn Piano của riêng bạn, khi nào bạn muốn tôi đều có thể đàn.

Thẩm Cảnh đọc qua một lần cảm giác mình thật ghê tởm, nhưng lại nhún gùi đi, sau đó nâng môi cười rộ lên.

"Trời ạ, đó không phải là Thẩm Cảnh sao!" Một tràng Tiếng Anh lưu loát, theo đó là vài từ tiếng Trung câu được câu không, âm thanh rất lớn.

Thẩm Cảnh quay đầu, nhìn thấy Kaafila đang bước tới chỗ mình, Kaafila trên mặt mang theo ý cười, đôi mắt màu xanh lam giống như mặt biển, thời điểm cô bước đến còn mang theo một mùi thơm không nồng cũng không nhạt, cô hưng phấn chạy đến chỗ Thẩm Cảnh muốn cùng Thẩm Cảnh ôm hôn thân mật một chút.

Đáng tiếc còn chưa đến gần, đã nhìn thấy Thẩm Cảnh vờn một cánh tay ra.

Kaafila chần chờ mấy giây, cuối cùng cũng cùng với Thẩm Cảnh lễ phép bắt tay một cái, nói: "Phương thức chào hỏi của các cậu thật đúng là quá khách khí."

Thẩm Cảnh đáp lại: "Đã lâu không gặp."

Kaafila cũng không quá xoắn xýt việc này, cười híp mắt nhìn về phía Thẩm Cảnh nói: "Tớ mới vừa rồi còn không ra cậu! Phải nói là trước đây cậu mới cao có như vậy!" Cô nói xong, còn không quên khoa chân múa tay một cái, nói: "Cậu bây giờ chỉ kém tớ một chút xíu, đây là tớ còn đi giày cao gót."

Thẩm Cảnh: "....." Coi như ban đầu trầm có lùn, cũng không lùn tới mức như vậy.

Kaafila nhìn Thẩm Cảnh không trả lời mình, mở trừng hai mắt, tiếp tục nói: "Kia, tại sao cậu lại không nói lời nào vậy? Là bởi vì tớ nói cậu lùn hơn so với tớ sao?"

Thẩm Cảnh lắc đầu một cái, nói: "Cũng không phải."

Kaafila nhắc môi cười cười, Thẩm Cảnh nhìn thấy Khúc Thượng Anh đang đứng sau lưng cô liền tiến lên chào hỏi, Khúc Thượng Anh trêu nói: "Từ lúc cậu lên lớp mười một đã không còn thường xuyên tới lớp Piano gặp tôi, cũng không nhận biểu diễn Piano, xem ra tôi đây thật sự là một Thầy giáo vô dụng, phải không?"

Thẩm Cảnh cười cười, trả lời: "Làm sao có thể như vậy? Thầy cũng đừng giấu cợt em, ngày thường thời gian học tập thật sự quá bận, thầy muốn trách thì trách trường học không cho em nghỉ thôi."

Khúc Thượng Anh vờn tay gõ đầu Thẩm Cảnh một cái, nói: "Hiệu trưởng của cậu vừa mới gặp tôi cùng với Kaafila rồi, Kaafila nghe nói hôm nay các cậu tổ chức diễn xuất văn nghệ, liền muốn biểu diễn cùng với cậu, hiệu trưởng cũng đã đồng ý, cậu cảm thấy như thế nào?"

Thẩm Cảnh liếc mắt nhìn Kaafila, Kaafila đang nói chuyện cùng mấy học sinh xung quanh, trả lời: "Dĩ nhiên có thể."

Khúc Thượng Anh gật đầu một cái, nói: "Sau lần tranh tài khi trước, Kaafila đối với cậu khen không dứt miệng, vẫn luôn muốn sẽ có dịp cùng với cậu đánh chung một khúc, đáng tiếc cậu thật giống như không có ý định tiếp tục đi thi."

Thẩm Cảnh gật đầu, trả lời: "Ban đầu học Piano là do hứng thú, được học tập ở lớp Thầy và đi dự thi giành được giải chính là bất ngờ ngoài ý muốn, trên thực tế em không có suy nghĩ dựa vào việc này để kiếm cơm, em cũng không muốn đem nó ra để vụ lợi kiếm tiền, nếu vậy sau này sợ rằng sẽ chán ghét nó."

Khúc Thượng Anh tiếc nuối lắc đầu, nói: "Được rồi, cậu đã nghĩ như vậy tôi cũng không nói gì thêm nữa, dù sao đây cũng là chuyện của cậu, người khác không có quyền nhúng tay, cậu đã có dự định gì chưa?"

Thẩm Cảnh cười lên, nói: "Đã có."

Khúc Thượng Anh trả lời: "Vậy sao, nhưng dù thế cũng không thể để lãng phí tài năng đàn Piano."

Thẩm Cảnh nhún vai một cái, nói: "Thầy xem bộ dạng em bây giờ, có chút nào để lãng phí sao."

Thẩm Cảnh dù là bình thường không tham gia tranh tài cũng không nhận biểu diễn, nhưng các hoạt động trong trường học sẽ không thể nào bỏ qua cậu, đúng là không thể nào không động vào Piano.

Khúc Thượng Anh cười lên, nói: "Tốt lắm, vậy tôi liền giao Kaafile cho cậu, hiệu trưởng của cậu muốn mời ta uống trà, đợi đến lúc mọi việc kết thúc ta lại tới đón Kaafile, nhưng cậu cũng đừng có bỏ mặc em ấy."

Thẩm Cảnh nhún mày.

Khúc Thượng Anh ha ha ha cười lên, gõ đầu Thẩm Cảnh, nói: "Nhìn bộ dạng nhăn nhó của cậu kìa, thật giống như là bị tra tấn, Kaafile cũng không phải là đứa bé, sẽ không có chuyện gì."

Mới vừa rồi vẫn còn ở cách đó không xa, đột nhiên Kaafile xen vào nói: "Ah, em giống như vừa nghe được tên của mình."

Khúc Thượng Anh cười cười, nói: "Tôi có việc, em trước hết đi theo Thẩm Cảnh, sau khi biểu diễn xong tôi lại tới đón em."

Kaafile gật đầu một cái, đứng ở bên cạnh Thẩm Cảnh, nhìn về phía cậu nói: "Đi thôi, Thẩm Cảnh cậu nói xem hiện tại cậu muốn dẫn tớ đi chơi ở đâu đây?"

Thẩm Cảnh nhúc nhích đầu.

Thật sự không còn cách nào, vẫn còn một lúc nữa mới tới thời gian biểu diễn, Thẩm Cảnh trước hết dẫn cô tới xem qua lớp học.

Vốn là định dẫn cô vào lớp sẽ không có người, không ngờ phần lớn lớp đều ở đây, có lẽ là tranh thủ lên lớp ôn tập, sau đó tới thời điểm biểu diễn sẽ trực tiếp xuống xem, Cao Nhất Suất, Tiểu Lục cũng ở đây.

Lúc Thẩm Cảnh cùng với Kaafile vừa vào tới, phòng học lập tức nổ tung.

"Ta phi, Thẩm Cảnh tớ vừa thấy bên ngoài thật náo nhiệt, mọi người nói có một người nước ngoài tới, thì ra lại là bạn gái của cậu a! Cậu được đó nha, có một Đại Mỹ Nữ làm bạn gái, còn che giấu!" giọng của Tiểu Lục oang oang trực tiếp hướng về phía Thẩm Cảnh nói.

Thẩm Cảnh trừng mắt liếc cậu ta một cái, nói: "Chớ nói lung tung, cô ấy là Kaafile trước kia cùng tớ tham gia cuộc thi Piano, hôm nay tới thăm trường học của chúng ta."

"Thật là xinh đẹp, ấy vậy mà cậu lại không xuống tay!"

"Tớ muốn làm quen, cô ấy thật đúng là nữ thần!" Cao Nhất Suất đột nhiên đứng lên nói.

Mọi người tò mò đến gần, Kaafile không hiểu bọn họ đang nói cái gì, sau đó cô nâng môi lên vẫy tay với bọn họ, nói một tiếng: "Mọi người, khỏe."

"Mỹ nữ! tiếng Trung cũng thật là giỏi!" Trong lớp mấy tên sắc lang cũng vọt tới.

Thẩm Cảnh không để ý, ngược lại Kaafile có thể hoàn hảo ứng phó, nhân tiện cũng bắt được một đám thiếu niên ý xuân nhộn nhạo.

Tổng Hiểu Hoa cùng với Trương Dao đi tới trường học của Thẩm Cảnh, Tổng Hiểu Hoa gửi cho Thẩm Cảnh một tin nhắn nói mình tới, may mà mấy ngày hôm nay là ngày nghỉ ban ngày học sinh có thể tự do ra vào, Tổng Hiểu Hoa cùng với Trương Dao đi theo những học sinh khác vào trong, bảo vệ ngồi ở cửa cũng không ngăn cản.

Trương Dao nhìn quanh một vòng, thờ dài nói: "Trường học này so với trường của chúng ta đúng là tốt hơn nhiều, cậu xem nào là giảng đường, còn có thư viện, xì xì xì, aizz đáng tiếc thi vào không được."

Tổng Hiểu Hoa ngẩng mặt, một đôi mắt to có vẻ cực kỳ linh động, cô bé nói: "Lần thi lên trung học Phổ thông này cố gắng thi vào sẽ được."

Trương Dao nói: "Cậu cảm thấy chúng ta làm được hả?"

Tổng Hiểu Hoa thờ dài một cái, không trả lời lại.

Bên cạnh có hai nữ sinh trong trường đang nói: "Buổi biểu diễn hình như sắp bắt đầu? Chúng ta đi nhanh lên một chút." Sau đó hướng về một phía đi tới.

Tổng Hiểu Hoa lôi kéo Trương Dao nói: "Đi theo!"

Trương Dao buồn rầu, nói: "Cậu nhìn cậu xem, điển hình của việc thấy sắc quên bạn, vốn là nói đến thành phố B chơi, kết quả là đi chơi đến trường học của anh Thẩm."

Tổng Hiểu Hoa nhìn Trương Dao cười lên, nói: "Được rồi, chúng ta tới gặp anh Thẩm một chút, sau đó tớ sẽ bồi thường cậu đi chơi."

Trương Dao không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Edit: Lạc Thần

Mất thấy thời gian biểu diễn gần tới, Thẩm Cảnh nói với Kaafila đang bị mọi người vây xung quanh: "Nên đi rồi."

Kaafila gật đầu một cái, nở nụ cười xinh đẹp với học sinh trong lớp, nói: "Cùng đi với tôi tham gia biểu diễn thôi."

Hiệu ứng mỹ nữ khiến cho một đám nam sinh ngày thường không tích cực lại một người so với một người chạy đi thật nhanh, Cao Nhất Suất đi tới bên cạnh Thẩm Cảnh, che trái tim của mình nói: "Thẩm Cảnh, tớ yêu cô ấy."

Thẩm Cảnh liếc Cao Nhất Suất một cái, nói: "Thời gian trước không phải vẫn thích Dương Giai Ny yêu đến chết đi sống lại sao? Làm sao bây giờ liền thay đổi rồi hả?"

Cao Nhất Suất rên rỉ nói: "Có thể đừng nhắc tới được không? Ai mà không có quá khứ chứ? Quan trọng là hiện tại, quan trọng là tương lai, không cần thích thú nhìn lại quá khứ, mà là muốn suy nghĩ về tương lai....."

Thẩm Cảnh cắt đứt lời của cậu: "Đủ rồi, cậu muốn nói cái gì?"

Cao Nhất Suất cười lên, nói: "Lát nữa cậu giúp tớ hỏi Kaafila trang Twitter hoặc là số điện thoại đi, miễn sao lấy cho tớ một phương thức có thể liên lạc là được, mục tiêu sau này của tớ chính là cô ấy."

Thẩm Cảnh dùng ánh mắt nhìn bệnh nhân thần kinh liếc Cao Nhất Suất một cái.

Cuối cùng bị Cao Nhất Suất quần quít chặt lấy, cho nên vẫn đáp ứng yêu cầu của cậu ta.

Lúc ở phía sau đài chuẩn bị, Kaafila đàn thử Piano của trường học, sau đó có chút ghét bỏ nói: "Đàn này không tốt."

Thẩm Cảnh trả lời: "Có thể chiếc đàn này không được tốt nhưng vẫn đàn ra được âm thanh tốt, cô không cảm thấy càng có tính khiêu chiến sao?"

Kaafila suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Vậy coi như là khiêu chiến đi."

Hai người ở phía sau quyết định đàn ba khúc piano, hình thức song tấu Piano, trong đó khúc đầu hai người lấy phương thức đầu cầm, khúc thứ hai thì mỗi người đàn một phần, tiếp theo là giới thiệu, liền trực tiếp đi lên, sau đó Kaafila mới đơn độc trình diễn một khúc nhạc, biểu diễn liền kết thúc.

Kaafila không hiểu: "Tại sao Thẩm Cảnh cậu không đàn một bản?"

Thẩm Cảnh trả lời: "Tôi đàn bọn họ đều nhìn chán rồi."

Kaafila gật đầu: "Như vậy à, giống như cà phê phân chồn vậy, uống nhiều quá thật sự cảm thấy mùi vị giống như phân và nước tiểu của con mèo nhà tôi."

Thẩm Cảnh: "....."

Hai người trước sau lên đài, đầu tiên là Kaafila, Kaafila ra sân khiến bọn học sinh phía dưới đài bắt đầu hoan hô cổ động, đặc biệt là nam sinh một người so với một người càng lớn tiếng.

Cho dù hôm nay Kaafila không có trang phục lộng lẫy, nhưng chỉ cần khuôn mặt đó, mặc cái gì đều dễ nhìn.

Trương Dao và Tổng Hiểu Hoa đứng ở hàng cuối cùng, Tổng Hiểu Hoa nhìn thấy Kaafila, con mắt lóe sáng, nói: "Trời ạ, tớ biết cô ấy, lúc trước cô ấy và Anh Thẩm có tranh tài đánh đàn với nhau đấy, cô ấy tên là Kaafila, đặc biệt là có gia đình nổi tiếng về Piano, sao cô ấy lại tới đây nhỉ?"

Trương Dao thờ dãi nói: "Thật là xinh đẹp, giống như tiên nữ vậy."

Tổng Hiểu Hoa gật đầu, mong đợi nhìn, sau đó Thẩm Cảnh lên sân khấu, trên mặt của cô không chỉ là vui mừng, cô lớn tiếng nói: "Là Anh Thẩm!"

Trương Dao gật gù đầu, nói: "Là anh ấy!"

"Anh Thẩm, Anh Thẩm!" Tổng Hiểu Hoa ở phía sau kêu.

Có rất nhiều người quay đầu lại nhìn cô, cô lại xấu hổ, giấu mặt ở sau lưng Trương Dao, lộ ra một đôi mắt nhìn chăm chú lên trên đài.

Thẩm Cảnh lại cao lớn hơn, anh cao gầy đứng ở bên cạnh Kaafila, thậm chí cao gần bằng nhau, anh mặc áo sơ mi màu nhạt cảm thấy chín chắn hơn mọi ngày, mái tóc màu đen không phải rất dài, hoàn toàn thích hợp, mặc dù các mặt ngũ quan so ra kém hơn Kaafila một chút, nhưng lại tinh xảo, một cặp chân mày chính trực, con ngươi màu đen hàm chứa nụ cười thần nhiên, sống mũi cao thẳng còn có đôi môi nhạt màu, đường cong đôi môi hết sức đẹp mắt, nhìn anh có chút không giống như là mười bốn tuổi, trên người mang theo một loại cảm giác làm cho Tổng Hiểu Hoa có chút lạ lẫm, bây giờ thay vì nói Thẩm Cảnh là một nam sinh, không bằng nói đã có xu hướng của một người đàn ông.

Anh nở nụ cười với mọi người dưới đài, gương mặt tuấn tú mang theo lạnh nhạt.

Đột nhiên Trương Dao nói: "Hình như anh Thẩm của cậu càng ngày càng đẹp trai."

Tổng Hiểu Hoa gật mạnh đầu, cười rộ lên, tầm mắt cũng không dời đi, cô nói: "Ừ, Đúng vậy nha, trước kia Anh Thẩm cũng rất đẹp trai."

Trương Dao nhìn thoáng qua Kaafila bên cạnh anh, Kaafila là một tồn tại chói mắt như vậy, cố tình đứng ở bên cạnh Thẩm Cảnh, thế nhưng hào quang của anh lại hoàn toàn không bị ngăn trở.

Hai người đứng chung một chỗ thật rất xứng đôi.

Trương Dao không có nói những lời này ra, cô liếc mắt nhìn Tổng Hiểu Hoa ở bên cạnh, nói thật cô thật sự không quá ủng hộ Tổng Hiểu Hoa, Thẩm Cảnh và các cô rõ ràng là người của hai thế giới, dù hai người là thanh mai trúc mã, nhưng lại kém nhau quá nhiều, cô không phải ghét bỏ Tổng Hiểu Hoa, chẳng qua là cảm thấy con người phải thực tế một chút.

Trên đài, hai người song song ngồi xuống, đôi tay của Kaafila và Thẩm Cảnh đặt ở trên phím đàn.

Kaafila ngẩng đầu lên cười với Thẩm Cảnh, con mắt màu xanh lam chớp chớp, sau đó ra hiệu bắt đầu, khi ngón tay rơi xuống, âm nhạc liền vang lên.

Nhanh vô cùng, ngay từ khi bắt đầu hai người đã tính toán dùng phương thức đầu cầm làm cho hiện trường sôi động hẳn lên.

Thẩm Cảnh đàn xong một đoạn bài ong rừng bay lượn, ngẩng đầu lên giao tiếp với ánh mắt của Kaafila, ngay sau đó Kaafila liền nhanh chóng tiếp tục đàn.

Ngón tay của hai người đều tựa như muốn bay lên.

Thậm chí có một số học sinh ngồi ở phía dưới đài còn đứng lên, nhìn tay của họ, lớn tiếng kêu.

Tổng Hiểu Hoa chớp cũng không chớp mắt nhìn trên khán đài.

Đầu tiên là chậm, sau đó Kaafila lại tăng nhanh tốc độ, Thẩm Cảnh sẽ tiếp tục nhanh, hai người giống như là đang so tài với nhau, người một đao ta trả lại một kiếm.

Cho đến cuối cùng, hai người song song bắt đầu đàn, khép đến không chệ vào đâu được, giống như là đã tập trước đó vậy.

Làm cho người nghe nhiệt huyết sôi trào, ngay sau đó là một điệu Valse có tiết tấu nhanh, người tới ta đi, ánh mắt hai người ra hiệu, có người hợp tác thật sự là một chuyện tình dệt hoa trên gấm.

Cuối cùng là một bài hát trữ tình, Thẩm Cảnh tranh thủ nhìn phía dưới một chút, trước khi cậu lên đài cảm thấy điện thoại di động rung, nhưng mà cũng không có nhìn tin nhắn, trong lòng cậu cảm giác có cái gì đó, chỉ là nhẹ nhàng đảo qua.

Cậu đã nhìn thấy một bóng người màu xanh lam đứng ở cửa.

Cậu ngẩn người, Kaafila cảm thấy hình như cậu không tập trung.

Thẩm Cảnh không có lập tức tiếp nhận, do đó Kaafila nhanh chóng biến đổi giai điệu, trực tiếp biến thành một mình độc tấu, cô ngẩng đầu lên nhìn thấy trong mắt Thẩm Cảnh là vui mừng.

Thẩm Cảnh quay đầu, tiếp tục tham gia diễn tấu một lần nữa.

Cậu nghĩ cậu nhất định là điên rồi, tại sao sẽ ở trong đám người khuôn mặt đầu tiên cậu nhìn thấy lại là Tổng Hiểu Hoa, hơn nữa cậu cảm thấy giờ phút này trái tim của mình cũng sắp vỡ tung ra rồi.

Lúc kết thúc, tầm mắt của cậu vẫn rơi vào trên người Tống Hiểu Hoa.

Trong lòng Tống Hiểu Hoa nhảy nhót, quay đầu hỏi "Trương Dao, Anh Thẩm nhìn thấy tớ."

Trương Dao trả lời: "Nhiều người như vậy làm sao có thể chứ, tám phần là trùng hợp thôi."

Tống Hiểu Hoa thất vọng gật gật đầu, tiếp tục nhìn lên trên đài.

"À, cậu không cảm thấy Thẩm Cảnh và Kaafila rất xứng đôi sao?" Một nữ sinh ngồi ở hàng cuối nói với mấy người bạn bên cạnh.

"Ừ, đúng ha! Kaafila đẹp như thế, Thẩm Cảnh đứng ở bên cạnh cũng rất đẹp mắt."

"A ha ha, Thẩm Cảnh nói thế nào cũng là tiểu vương tử Piano của trường chúng ta, tớ cảm thấy nếu như Kaafila là bạn gái của cậu ấy, tớ hoàn toàn sẽ không cảm thấy mất hứng."

"Đúng vậy, người xinh đẹp đứng chung một chỗ đều đẹp mắt."

Nghe thấy không? Trương Dao liếc mắt nhìn Tống Hiểu Hoa ở bên cạnh, hi vọng cô không có nghe thấy.

Trên đài, Kaafila cầm micro nói một chút, sau đó bày tỏ cảm tạ với Thẩm Cảnh ở bên cạnh, liền chủ động vươn tay muốn ôm Thẩm Cảnh.

Phía dưới là một chuỗi tiếng gào thét.

Thẩm Cảnh mệt mỏi nhưng vẫn phản ánh nhanh, vươn tay bắt tay Kaafila, nhưng tư thế của hai người thoát nhìn vẫn tưởng như là đã ôm nhau.

Sau khi Kaafila và Thẩm Cảnh xuống đài, cô cười như không cười nói: "Thẩm Cảnh, bạn học của cậu thật đúng là nhiệt tình, so với thái độ của cậu đối với tớ thì tốt hơn nhiều."

Thẩm Cảnh rũ mắt xuống, nói với Kaafila: "Tình tình của tớ chính là như vậy, cô cũng biết mà."

Kaafila nhún vai, cười rộ lên, nói: "Được rồi, tớ thừa nhận điểm này, bạn học của cậu mới vừa rồi còn hỏi tớ, có phải là bạn gái của cậu hay không?"

Thẩm Cảnh trả lời: "Bọn họ chính là cả ngày quá rảnh rồi, không có việc gì làm."

Kaafila cười rộ lên, nói: "Cậu biết tớ trả lời cậu ta thế nào không?"

Thẩm Cảnh không nói gì.

Kaafila cười nói: "Tớ nói cho cậu ta biết, hiện tại khẳng định không phải, chuyện sau này cũng không ai biết, tớ cảm thấy Thẩm Cảnh rất tốt."

Cô cố gắng nhìn ra một chút ý tứ mừng rỡ hoặc là vui mừng trên mặt Thẩm Cảnh, đáng tiếc cũng không có, cậu chỉ lạnh nhạt ngẩng đầu lên thậm chí trên mặt còn có mấy phần mất hứng, cậu nói: "Xin sau này không cần tiếp tục nói đùa như vậy, nếu bây giờ không phải thì đối với tớ mà nói về sau cũng không phải."

Con mắt màu xanh lam của Kaafila mang theo ý cười nồng đậm, nói: "Xem ra trong lòng cậu đã có đối tượng rồi, là cô gái mặc áo đầm màu xanh dương ở dưới đài mới vừa rồi sao?"

Thẩm Cảnh từ chối cho ý kiến, mày hếch lên.

Kaafila che miệng cười, nói: "Thì ra là cậu thích kiểu đầy đặn à, xem ra tớ cũng cần ăn nhiều một chút."

Thẩm Cảnh lắc lắc đầu, trả lời: "Vô luận cô mập hay gầy, tớ nghĩ cũng sẽ không có cái gì thay đổi."

Kaafila bùi ngùi nói: "Lời này nếu là nói cho cô bé kia, có lẽ cô bé sẽ vui mừng đến khóc mất, cảm động biết bao, tớ không nhìn ra cậu lại có thể nói ra những lời như thế."

Thẩm Cảnh nhìn đồng hồ, Kaafila cười nói: "Được rồi, cậu nhanh đi tìm cô bé lọ lem của cậu đi, cho dù cô bé lọ lem này có chút mập."

Thẩm Cảnh quay đầu, nở nụ cười với Kaafila, mái tóc màu đen quấn ở bên tai, một đôi mắt chính trực lần đầu tiên Kaafila thấy cậu như vậy có một loại cảm giác không nhìn thấy đáy, cậu nói: "Nhưng đối với tớ mà nói, là độc nhất vô nhị."

Kaafila đứng tại chỗ cười cười, tự nhiên nói: "Một mình giữ con gái lại như vậy thật là không có chút thân sĩ nào cả, chỉ là....."

Không thể không nói, mới vừa rồi lúc Thẩm Cảnh cười với cô, cô quả thật cảm thấy tim mình đập nhanh hơn một đến hai giây, nhưng mà ai biết được?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68

Edit: Phonggg

Tổng Hiểu Hoa nhận được cuộc gọi từ Thẩm Cảnh, cô bé nghe thấy âm thanh ồn ào từ đầu dây bên kia truyền đến. Thẩm Cảnh chỉ hỏi một câu: “Em đang ở đâu vậy?”

Cô trả lời: “Ngay dưới tòa nhà dạy học.”

Thẩm Cảnh nói: “Vậy em đợi một chút, anh tới ngay.”

Tổng Hiểu Hoa nhìn di động cười rộ lên, nhìn Trương Dao đứng cạnh nói: “Anh Thẩm, anh ấy nhìn thấy tớ rồi, nói giờ sẽ tới tìm tớ.”

Trương Dao mở to mắt: “Thần thánh vậy sao? Mắt anh ta cũng quá khủng rồi.”

Tổng Hiểu Hoa giật giật môi, Trương Dao nói: “Nếu vậy tớ đến đường đi bộ bên cạnh trường học đi dạo một lúc, cậu nói chuyện với anh Thẩm đi nhé.”

Tổng Hiểu Hoa lắc đầu: “Không cần phải thế, cậu ở đây với tớ cũng có sao đâu.”

Trương Dao vẫn xoay người bỏ đi, nói: “Tớ không muốn làm bóng đèn sáng trưng. Tớ đợi cậu gọi điện thoại nha.”

Tổng Hiểu Hoa đứng im một chỗ chà chà chân trên nền đất, muốn đuổi theo nhưng Trương Dao chạy trốn cũng thật nhanh, dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét vượt ra khỏi tầm mắt của cô.

Tổng Hiểu Hoa chẳng biết làm sao, đành lắc đầu đứng tại chỗ chờ Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh từ trong phòng hội nghị đi ra, kì thực trong đầu cậu cũng không nghĩ được khi gặp mặt Tổng Hiểu Hoa phải nói chuyện gì, chỉ là cứ vậy chạy đi, suy nghĩ trống rỗng.

Mãi đến khi nhìn thấy sắc lam kia, cậu mới bước chân chậm lại, từ từ đi đến phía sau Tổng Hiểu Hoa.

Tổng Hiểu Hoa cúi đầu, dùng mũi chân đá qua đá lại cục đá trên mặt đất, chân bên này đá lên chân bên kia, một mình chơi vui đến quên trời đất.

Vóc dáng của cô bé cũng khá cao nhưng chẳng biết từ khi nào Thẩm Cảnh đã cao vượt lên rồi, trong lòng cậu có chút vui vui, khoe môi nhếch lên, cậu nói: “Em đến khi nào thế?”

Tổng Hiểu Hoa bị dọa nhảy dựng, xoay người lui về sau mấy bước, mở to hai mắt kinh ngạc nhìn Thẩm Cảnh gần ngay trước mặt: “Anh Thẩm, anh đứng sau em từ từ bao giờ vậy?”

Thẩm Cảnh trả lời: “Lúc em đang chơi với hòn đá. Em thì sao? Đến lúc nào?”

Tổng Hiểu Hoa cười rộ lên, nói: “Buổi sáng hôm nay.” Dứt lời, cô bé theo thói quen gãi ngón cái lên: “Màn biểu diễn của anh và Kaafla quá tuyệt. Em vừa ở dưới sân nghe thấy không ít người gọi anh là Hoàng tử Piano.”

Thẩm Cảnh quay đầu nhìn sang chỗ khác, cảm thấy có chút xấu hổ. Tuy bình thường cậu cũng biết trong trường có vài người gọi đùa như thế, nhưng giờ bị Tổng Hiểu Hoa nghe thấy, thật xấu hổ.

“Đây là bọn hần nói loạn thôi.” Thẩm Cảnh đáp lại.

Tổng Hiểu Hoa nói: “Anh Thẩm, dù như thế nào, trong trường anh cũng là người rất nổi tiếng, rất giỏi, em cảm thấy rất phù hợp với anh.”

Thẩm Cảnh sờ sờ đầu, mắt nhìn qua chỗ khác, mắt tự nhiên nói: “Khi nào em về? Nếu không vội, anh dẫn em đi chơi một chuyến.”

Tổng Hiểu Hoa lắc đầu, đáp: “Trương Dao vẫn ở ngoài kia.”

Thẩm Cảnh lại hỏi: “Sao cô ấy không vào đây?”

Tổng Hiểu Hoa nhớ lời nói khi nãy của Trương Dao, xấu hổ không dám thuật lại cho Thẩm Cảnh, bèn lựa lời: “Cô ấy nói muốn đi dạo một chút.”

Thẩm Cảnh nghĩ có nên nói để cô ấy cùng đi hay không, dù sao cũng chỉ có hai cô gái đến đây, lạ nước lạ cái. Chỉ là chưa kịp mở miệng, tiếng nói của Tiểu Lục đã từ nơi không xa truyền đến: “Thẩm Cảnh, tớ vừa mới đến sau đài tìm cậu, Kaafla người ta nói cậu không ở đây, không ngờ trong nháy mắt cậu đã đi bắt chuyện với em gái này rồi.”

Cao Nhất Suất đứng bên cạnh Tiểu Lục, nhìn vài lượt về phía Tống Hiểu Hoa. Phải biết rằng bình thường Thẩm Cảnh vui đầu vào chuyện học tập, vốn không có quan hệ thân thiết với nữ giới, cô bé này liệu có phải là...

Mặt cậu phát sáng, cười gian nhìn Thẩm Cảnh bày ra bộ mặt cuối cùng cũng bị bắt.

Tiểu Lục bước đến gần, cười tít mắt vươn tay khoác lên vai Thẩm Cảnh, dò hỏi: “Làm sao vậy? Bị tò tình sao?” Cậu đánh giá Tống Hiểu Hoa một hồi. Trong lòng nghĩ, cô bé này có chút mập, nhưng cũng khá được, khiến người ta nhìn là thấy yêu thích, cậu liền thiện ý nhắc nhở: “Bạn học à, tớ nói cậu biết, cậu đừng hy vọng gì nữa, cậu ta trong lòng có người thương rồi, cho nên...”

Còn chưa nói xong, Cao Nhất Suất đứng bên cạnh đã vội bịt chặt miệng Tiểu Lục, trợn mắt nhìn cậu: “Cậu lại còn muốn nói chuyện rõ ràng à, cẩn thận Thẩm Cảnh đập cậu đấy.”

Thẩm Cảnh không để ý tới, nhìn Tống Hiểu Hoa đang căng thẳng, giới thiệu: “Đây là Tống Hiểu Hoa, trước kia đã nói với hai người rồi, là người cùng tổ lớn lên.”

Cậu vừa nói xong, Tiểu Lục đã bày bộ mặt trợn mắt há hốc miệng.

Tống Hiểu Hoa ngại ngùng: “Chào mọi người.”

Cao Nhất Suất cười đến bí ối, nói: “Chẳng trách, ra là Hiểu Hoa đến à!” Cậu ta cứ trực tiếp gọi cô bé như thế, dù sao một đám người trong ký túc xá đều lấy cách xưng hô này để trêu chọc Thẩm Cảnh.

Tống Hiểu Hoa ngẩn người, nhưng rất nhanh đã tươi cười đáp lại: “Anh biết em sao?”

Cao Nhất Suất cười rộ lên: “Đương nhiên rồi, Thẩm Cảnh từng nói về em với bọn anh.”

Tống Hiểu Hoa có chút đỏ mặt, gật gật đầu, trong lòng nhảy loạn một hồi.

Tiểu Lục mở to hai mắt, dùng ánh mắt nhìn Tống Hiểu Hoa giống như đang nhìn sinh vật quý hiếm, dù sao đây chính là người khác phái duy nhất có quan hệ với Thẩm Cảnh, nói thế nào cũng phải nhìn nhiều hơn mới được.

Tống Hiểu Hoa da mặt mỏng, ngày càng xấu hổ.

Thẩm Cảnh quay đầu liếc mắt nhìn Tiểu Lục cảnh cáo, Tiểu Lục cười hi hi, dùng khẩu hình nói với Thẩm Cảnh: “Cũng không tệ.”

Điện thoại của cô bé vang lên, nhìn dãy số xong vội nói: “Bạn em tìm em rồi, em đi trước nhé. Thẩm... Cảnh, em đi đây, tạm biệt.” Cô bé chắc xấu hổ đang ở trước mặt nhiều người, nên chuyển xưng hô anh Thẩm thành Thẩm Cảnh.

Nói xong liền bỏ chạy trời chết.

Vốn Thẩm Cảnh muốn nói chuyện với cô bé nhiều hơn, nhưng lại bị hai cái bóng đèn kia phá rối.

Tiểu Lục lấp bắp: “Ồ, đi mất rồi, tớ còn chưa nhìn đủ mà.”

Cao Nhất Suất đập nhẹ vào người Thẩm Cảnh: “Khẩu vị nặng thật nha, hóa ra cậu thích kiểu người này, cơ mà cuối cùng cũng được nhìn người thật, đòi này không còn nuôi tiếc rồi.”

Thẩm Cảnh khó chịu liếc mắt nhìn hai người họ.

Tiểu Lục vui vẻ nói: “Cao Nhất Suất, cậu ta đang thấy bị hai chúng ta quấy rầy đấy, nếu không, cậu đuổi theo đi, đêm nay cũng đừng trở về.”

Cao Nhất Suất nói xen vào: “Đúng vậy, đuổi theo đi.”

Lúc Thẩm Cảnh lại gọi điện tới, Tống Hiểu Hoa đã tìm được Trương Dao, Trương Dao muốn đi dạo Phố, Tống Hiểu Hoa liền nói: “Anh Thẩm, em có Trương Dao bên cạnh rồi, anh cứ làm chuyện của mình đi.”

Tiểu Lục trêu chọc nói: “Bị ghét bỏ rồi.”

Cao Nhất Suất vui vẻ xen vào: “Đừng nói nữa, chút nữa Thẩm Cảnh bực mình rồi, đều tại cậu nên người ta mới bỏ chạy.”

Tiểu Lục đáp lại: “Nói giống như cậu không góp phần vậy.”

Thẩm Cảnh nhú mày, nhìn điện thoại, là hán suy nghĩ nhiều hay sao? Cảm thấy Tống Hiểu Hoa có chút không giống bình thường, có thể là cô cũng không rõ bản thân đang nói gì nữa.

Ngày hôm sau, cậu chủ động gọi điện cho Tống Hiểu Hoa, ý của cậu là muốn dẫn Tống Hiểu Hoa đi dạo thành phố B một chút, Tống Hiểu Hoa cũng đồng ý.

Hai người đi trên đường, Thẩm Cảnh nhớ lại xem Tống Hiểu Hoa thích đồ ăn gì rồi dẫn cô bé đi tìm đồ ăn vặt.

Chỉ là không ngờ vô cùng trùng hợp gặp Kaafile cũng đi dạo phố, bên cạnh Kaafile có một người đàn ông trung niên, giống như là người phiên dịch, cô nàng đeo mắt kính rất to, thấy Thẩm Cảnh liền chạy vọt tới: “Ha, Thẩm Cảnh, thật khéo quá.”

Mái tóc vàng hôm nay được buộc cao lên, cô nàng chớp đôi mắt, nhìn Tống Hiểu Hoa đang đứng bên Thẩm Cảnh.

Tống Hiểu Hoa xấu hổ cúi đầu, cảm thấy đứng đối diện một người xinh đẹp như thế, giống như kinh nùng vẻ đẹp của cô ấy vậy.

Thẩm Cảnh nhún mày, không tình nguyện đáp lời: “Xin chào.”

“Ày da, bên cạnh là bạn gái cậu sao?” Kaafile nói.

Tống Hiểu Hoa đỏ mặt, vội vã lắc đầu, nhìn Kaafile nói: “Không phải, không phải, tôi không phải bạn gái anh ấy.”

Kaafile chớp chớp mắt, tầm nhìn lưỡng lự dừng ở hai người một hồi: “Vậy sao?”

Cô cười rộ lên “Hai người cũng đang dạo phố phố hả?”

Tống Hiểu Hoa gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Kaafile cười rộ lên: “Vậy tôi đi trước nhé”. Cô nàng đi ngang qua Thẩm Cảnh, nhỏ giọng nói: “Good luck.”

Cô nàng đi rồi, Thẩm Cảnh dẫn Tống Hiểu Hoa đi xem một lượt gần hết những phong cảnh đẹp của thành phố B. Buổi tối, sau khi nhìn Tống Hiểu Hoa bước vào khách sạn cậu mới rời đi.

Trương Dao nhìn Tống Hiểu Hoa bước vào cửa, cầm trên tay những món đồ mà Thẩm Cảnh mua cho, Trương Dao hỏi: “Hôm nay ra ngoài chơi vui không?”

Tống Hiểu Hoa gật đầu.

Trương Dao nhún mày: “Sao lại không vui thế?”

Tống Hiểu Hoa nằm trên giường, cười cười, nói: “Trương Dao, con người nếu không có lòng ghen tị thì tốt biết bao, không có lòng tham thì sẽ không thất vọng rồi.”

Trương Dao bước đến hỏi: “Cậu sao thế?”

Tống Hiểu Hoa cúi gập người trên giường, trả lời: “Hôm nay mình gặp Kaafile, tớ cảm thấy đứng trước mặt cô ấy, mình giống như một con gấu, cô ấy thật xinh đẹp, cậu nói anh Thẩm có thể thích cô ấy không?”

Trương Dao yên lặng vài giây, cuối cùng trả lời: “Ít nhất những thứ xinh đẹp không có bao nhiêu người ghét bỏ.”

Tống Hiểu Hoa lật người, nói: “Tớ cũng muốn trở nên xinh đẹp.”

Trương Dao thở dài, không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Ed: Jang bò

Tống Hiểu Hoa nói được là làm được, bé trở lại thành phố A, liền bắt đầu kế hoạch giảm béo của mình, lăn lộn suốt hai tháng, bé không những không ốm, còn mập lên mấy cân, bé tức giận đến nỗi muốn đánh người.

Trở về sau kỳ nghỉ hè Thẩm Cảnh học tập cùng với Tống Hiểu hơn mười ngày, liền trở về trường học bắt đầu sống cuộc sống của một học sinh cấp ba.

Tống Hiểu Hoa bên này cũng không tiếp tục nhàn rỗi, Thẩm Cảnh là đại học, mà mình là thi cấp ba, nói thật thành tích của Tống Hiểu Hoa cũng không ưu tú, Phương Văn cùng Tống Đông hai vợ chồng thương lượng một chút, cảm thấy Tống Hiểu Hoa có năng khiếu về phương diện vũ đạo, nên quyết định cho Tống Hiểu Hoa tham gia thi vào trường nghệ thuật.

Tổng Hiếu Hoa cũng đồng ý, chuẩn bị cho kỳ thi, mỗi ngày thời gian vận động cũng tăng lên, cuộc sống như thế liên tục kéo dài mấy tháng, giáo viên cũng huấn luyện với cường độ cao, cả người mệt đến nỗi như sắp lệt được một tầng đa.

Có lúc, phải nói là cổ tinh trồng hoa hoa không mọc, vô tình cảm liễu liễu lại xanh.

Tổng Hiếu Hoa thi xong kỳ thi nghệ thuật, trèo lên cân đo đạc, đã thấy mình mạnh mẽ gầy đi gần mười cân, bé mừng đến hết cách nói rồi, đứng trước gương cẩn thận nhìn lại mình, trên mặt gầy đi không ít, xoay một vòng, bé cười lên, lập tức chụp một tấm hình gửi cho Thẩm Cảnh, nói: "Anh Thẩm, em gầy đi mười cân, anh nhìn một chút."

Thẩm Cảnh đang học, hiện tại ở trường trên căn bản là ngày ngày phải thi, thời gian thi vào đại học đã bắt đầu đếm ngược từng ngày, nói thật ở trong không khí này, không người nào là không có áp lực, Thẩm Cảnh vuốt vuốt huyết thái dương của mình, cầm điện thoại lên, nhìn thấy hình trên điện thoại đi động, tinh thần đột nhiên chấn phấn.

Trên điện thoại đi động là hình Tổng Hiếu Hoa đang cười, dáng bé cao, khuôn mặt gầy đi cực kỳ rõ ràng, vốn là vẫn còn chút đầy đặn nên gương mặt hiện tại có chút khuynh hướng mặt trái xoan, hàng mi nét mày cong cong, đáy mắt giống như là có ngôi sao lấp lánh, bé mặc áo ngủ, có lẽ là không nghĩ nhiều, trên tấm ảnh lộ ra đôi chân trắng nõn thẳng tắp.

Thẩm Cảnh nhìn chằm chằm bức hình ước chừng mấy phút, sau đó yên lặng lưu lại, đối với Tổng Hiếu Hoa trả lời: "Đừng kén ăn, mập cũng rất tốt, nghỉ ngơi sớm một chút, kỳ thi nghệ thuật nhất định sẽ qua."

Tổng Hiếu Hoa đang cầm điện thoại nhìn thấy mấy chữ này của Thẩm Cảnh liền ở trên giường cười lên, cảm giác trong đầu giống như có thể hiện ra được vẻ mặt nghiêm trang cùng bộ dạng của Thẩm Cảnh đang nói với mình.

Thẩm Cảnh để điện thoại đi động xuống, học đến hai giờ đêm, mới nửa mặt đi ngủ, Tiểu Lục cũng ở đây thấp đèn học suốt đêm, chỉ là so với Thẩm Cảnh lên giường sớm hơn, nhưng đột nhiên muốn đi vệ sinh, liền từ trên giường đi xuống, thời điểm đi ngang qua thấy Thẩm Cảnh đang nằm trên giường nhìn vào màn hình điện thoại.

Tiểu Lục nói: "Thẩm Cảnh, làm sao còn chưa ngủ? Nhìn gì vậy?" thuận tiện ghé đầu tới gần

Thẩm Cảnh lập tức ấn vào nút khóa, sau đó nhét điện thoại đi động vào trong chăn, quay mặt vào tường, nhắm mắt lại, bộ dạng như đang ngủ.

Tiểu Lục mặt buồn bực, "Nhìn cậu như vậy, ai không biết còn tưởng rằng cậu đang xem cái gì cấm trẻ nhỏ."

Thẩm Cảnh không trả lời, nằm im giống như là đã thật sự ngủ, ngày hôm sau ga giường của Thẩm Cảnh lại ướt, Tiểu Lục cười về mặt xấu xa nói: "Tinh thần không tệ nha! Ngày hôm qua nhất định là nhìn cái gì kích thích rồi!"

Thẩm Cảnh nhớ tới bức hình trong điện thoại đi động, cũng không phản bác lời Tiểu Lục nói.

Thời điểm cách ngày thi tốt nghiệp trung học phổ thông chỉ còn một trăm ngày, trong lớp không khí nặng nề, lúc tan lớp trên căn bản không có ai đi ra ngoài, phần lớn đều là ngồi tại chỗ múa bút hành văn, kể cả buổi tối cũng như vậy.

Khương Hồng Cẩm cùng mọi người mỗi tuần đều gọi điện thoại cho Thẩm Cảnh, trên phương diện học tập căn bản không cần hỏi qua, mọi người biết không cần thúc giục Thẩm Cảnh, đứa nhỏ này luôn luôn tự giác.

Thẩm Cảnh đương nhiên cũng có suy nghĩ của mình.

Được rồi, cậu thừa nhận mục tiêu xưng bá thế giới, cậu đã sớm bỏ qua, là một đại quân vương tuy cũng muốn ở hiện đại thể hiện quyền uy, nhưng ở nơi này càng lâu, cậu lại càng hiểu cái thế giới này tàn khốc đến như nào.

Vẫn nên chọn con đường thực tế một chút thì tốt hơn, Thẩm Cảnh quyết định sau này sẽ trở thành một Bác sĩ.

Đúng vậy, cậu chuẩn bị dự thi vào đại học y.

Bàn tay cậu đã từng nhuộm máu, không được mấy lần ngủ yên giấc, vậy mà hôm nay cậu lại thay đổi suy nghĩ, cậu sống cuộc sống trong thời đại hòa bình, chém giết cùng quyền lực không phải là tất cả, có thể cho là chuộc tội, cũng là bởi vì sự bất lực của mình khi Khương Hồng Cẩm xảy ra tai nạn lần trước mà tự trách, vì vậy cậu muốn lựa chọn nghề nghiệp này.

Những ngày chuẩn bị cho kỳ thi đại học là những ngày khó chịu, mỗi một ngày đều có cảm giác thời gian giống như đang thất cổ mình, ở đây mỗi người đều vì mục tiêu của mình mà phấn đấu.

Ra khỏi lớp, mấy người ở chung ký túc xá tụ tập chung một chỗ cùng đi ăn cơm, thảo luận về lý tưởng sau này của mình, ở trên lớp bọn họ còn làm một cuốn sổ ghi chép so sánh kết quả cùng nhau.

Trong lớp học phần lớn mọi người đều muốn ra nước ngoài du học, mà Cao Nhất Suất hoàn toàn không phải suy nghĩ, bố của cậu chính là một nhà sĩ, cho nên đã hướng cậu dự thi theo ngành này.

Cao Nhất Suất cũng không muốn ra nước ngoài, thành tích học tập trong lớp của cậu cũng không tồi, sẽ cùng với Thẩm Cảnh chung một thuyền, hai người cùng mục tiêu thi vào Đại học Y của thành phố C.

Trước khi thi tốt nghiệp trung học hai tuần, hàng ngày Tống Hiểu Hoa đều gọi một cuộc điện thoại, cùng với Thẩm Cảnh nói chuyện một hồi, kể một ít chuyện không đầu không đuôi, cuối cùng sẽ lại theo hần thêm một đầu.

Cao Nhất Suất ở bên cạnh nhạo báng nói: "Cô gái tốt như vậy cậu còn chờ cái gì, tại sao còn chưa cùng chung một chỗ đây?"

Thẩm Cảnh lắc đầu một cái, nói: "Tớ đã đồng ý với mẹ sẽ không yêu sớm."

Cao Nhất Suất trong nháy mắt liền phun.

Ban đầu Khương Hồng Cẩm và Thẩm Cảnh, đã cùng nhau ước định, khi đó Thẩm Cảnh chỉ tập trung tinh thần vào việc học tập, căn bản không hề nghĩ tới mình sau này sẽ thích Tống Hiểu Hoa, nên đã đồng ý.

Trên thực tế, cậu đã nghĩ nếu muốn cùng nhau một chỗ chỉ cần len lén giấu đi là được.

Nhưng, cậu cảm thấy thời cơ còn chưa đến, Tống Hiểu Hoa hiện tại mới đang học cấp hai, bé mới mười lăm tuổi, có rất nhiều thứ bé chưa từng thấy, rất nhiều người chưa từng gặp qua, bé đối với cậu có chắc chắn là yêu thích? Có giống như cách mà cậu yêu thích bé? Cậu không chắc nữa.

Cậu sợ chia li, cho nên cũng không muốn phá hư.

Cậu sẽ giống như ước định với Khương Hồng Cẩm, sau mười tám tuổi, cậu muốn như thế nào liền như thế? Lúc đó nếu như cậu còn thích Tống Hiểu Hoa, như vậy. Dù là Tống Hiểu Hoa không thích cậu, cậu cũng sẽ mặt dày mày dạn mà dính lấy.

Thời gian ba năm, cho cậu thành thực, cũng cho Tống Hiểu Hoa trưởng thành.

Thi tốt nghiệp trung học xong, Thẩm Cảnh liền nghênh đón kỳ nghỉ hè dài nhất của mình, Tống Hiểu Hoa cùng với cậu cùng nhau đợi kết quả, kết quả khá hài lòng, thành tích đúng như mong đợi, thành tích ở toàn khối khoa học tự nhiên cậu đứng thứ nhất, căn cứ vào điểm chuẩn hàng năm của đại học y cậu hoàn toàn đủ điểm trúng tuyển, việc trúng tuyển đã là chuyện đương nhiên.

Ở thời điểm mà tất cả mọi người đang vui mừng.

Lúc này lại xảy ra một chuyện, Thẩm Hạo Dương trở lại.

Thẩm Hạo Dương lại ly hôn, cùng với cô vợ bé mà ban đầu hắn yêu đến chết đi sống lại tách ra, người phụ nữ kia sau lưng còn nuôi thêm một tên bỏ nhỏ bị Thẩm Hạo dương phát hiện, mối quan hệ giữa hai người tan vỡ, hắn cũng không biết căn nguyên của vấn đề, nhưng sau đó cuối cùng nhớ ra người đã từng bị mình vứt bỏ Khương Hồng Cẩm.

Lãng tử quay đầu.

Hắn mang theo một đồng đồ lớn đi tới cửa, thấp thỏm gõ cửa, mở cửa chính là Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh nhìn người đàn ông trước mặt khi nhìn thấy mình thì vô cùng kích động, khuôn mặt của người đàn ông này có phần giống mình, tóc đã bạc đi một nửa, lớn tiếng kêu lên: "Thẩm Cảnh! Con còn nhớ ta không!"

Cậu nhủ mày, trong lòng đại khái đã có đáp án.

Thẩm Hạo Dương đã mười mấy năm chưa từng nhìn thấy Thẩm Cảnh, bây giờ nhìn thấy đứa con của mình đã trở về như thế, không khỏi có chút tự hào, hắn nói: "Ta là bố con, Thẩm Cảnh!" Hắn buông hành lý trong tay xuống, muốn tới gần ôm Thẩm Cảnh.

Ánh mắt của Thẩm Cảnh mang theo lạnh nhạt, cậu nói: "Thật xin lỗi, tôi không biết ông."

Thẩm Hạo Dương xoa xoa đôi bàn tay, lúng túng nói: "Việc này cũng phải trách ta, bình thường đã không thường xuyên tới thăm con, mẹ con đâu? Cả bà nội và ông nội con nữa?"

Khương Hồng Cẩm thấy Thẩm Cảnh mở cửa, hồi lâu không trở lại, liền đi ra .

"Sao vậy?"

Thẩm Cảnh theo phản xạ muốn ngăn Thẩm Hạo Dương phía trước, không muốn cho Khương Hồng Cẩm nhìn thấy hắn, đáng tiếc Khương Hồng Cẩm đã nhìn thấy, thời điểm cô nhìn thấy Thẩm Hạo Dương, sùng sốt một chút, cuối cùng lạnh nhạt mở miệng nói: "Là anh sao."

"Hồng Cẩm! Đã lâu không gặp! Anh. . . ." Thẩm Hạo Dương vốn đã chuẩn bị tinh thần bị mắng, lại phát hiện Khương Hồng Cẩm chỉ lạnh nhạt nhìn hắn.

Giống như mình là một người xa lạ .

Khương Hồng Cẩm hỏi: "Anh tới đây có chuyện gì không?"

Thẩm Hạo Dương cười mỉa nói: "Không có gì, anh đến để thăm em và con."

"A." Khương Hồng Cẩm nói: "Những thứ đó anh vẫn là nên đem đi, trong nhà không thiếu, hiện tại anh cũng đã nhìn thấy, có thể đi được chưa?"

Thẩm Cảnh lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt.

Thẩm Hạo Dương có chút nóng nảy, hần nói: "Em đừng như vậy, Hồng Cẩm, anh đã biết sai rồi, thật, những năm nay đều là do anh hồ đồ mới có thể làm ra loại chuyện đó, hiện tại anh đã cùng người đàn bà kia cắt đứt, thật sự! Anh muốn lần nữa làm người cha người chồng có trách nhiệm."

Khương Hồng Cẩm chỉ cảm thấy hết sức buồn cười, trả lời: "Đó là người đàn bà kia không cần anh nữa, anh nên trở về đi, ngay từ đầu đã không làm hết trách nhiệm, thì hiện tại cũng không cần giả mù sa mưa quay về."

Thẩm Hạo Dương tính khí nóng nảy, trước khi li hôn Khương Hồng Cẩm đối với hần đặc biệt dịu dàng, hần nói: "Vậy cô muốn tôi phải thế nào? Muốn tôi quỳ trên mặt đất cầu xin cô tha thứ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Khương Hồng Cẩm nhìn hần, nói: "Thẩm Hạo Dương, những lời này phải là tôi hỏi anh mới đúng, anh muốn tôi thế nào?"

Thẩm Hạo Dương nói: "Tôi nhìn đứa nhỏ một chút không được sao?"

Thẩm Cảnh nói thật, đối với người đàn ông trước mắt này thật có thể nói hoàn toàn không có cảm giác, thân thể có chút mập mạp, bụng bìa nhô ra, đầu bóng nhẫy, giống như là một người đàn ông trung niên có thể tùy tiện nhìn thấy trên đường, ngược lại anh cảm thấy Thẩm Hạo Dương hoàn toàn không xứng với Khương Hồng Cẩm bây giờ.

Đổi lại là trước đây, có lẽ mình sẽ tức giận, nhưng mà bởi vì hoàn toàn không có tình cảm, cho nên ngay cả một chút lửa giận đều cảm thấy là dư thừa.

Cậu nói: "Tôi không biết ông, ở trong nhận thức của tôi chỉ có duy nhất một từ mấu thân mà thôi, cái nhà này cũng không hoan nghênh ông, làm phiền ông cảm ơn rồi đi đi."

Lời nói của cậu rất khách sáo.

Thẩm Hạo Dương ngẩng đầu nhìn Thẩm Cảnh, có chút ghen ngào, những chuyện từng làm hiện lên trong đầu, lại cùng mình bây giờ tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, đột nhiên hần có chút hối hận, nếu như chưa từng rời đi, hiện tại con trai trước mặt có thể thân mật gọi hần một tiếng ba hay không.

Vành mắt hần ửng đỏ, cảm thấy lòng chua xót từ trước đến nay chưa từng có, nói: "Thật xin lỗi, Hồng Cẩm, anh sai rồi, anh cùng người đàn bà kia tách ra, cô ta nuôi một tên bồ nhỏ, đem tiền của anh ra ngoài, em cười anh là đúng, cha mẹ đều cảm thấy anh hết thuốc chữa anh còn khư khư cố chấp, đến bây giờ tạo thành kết quả như thế này, đều là sai lầm của anh."

Thẩm Hạo Dương thật lâu không có chảy nước mắt, lần này là hần thành tâm thành ý, hần phát hiện mình làm việc ở ngoài không có người nhà bên cạnh, trên tay có tất cả đều như hư không.

Thậm chí hần vì cái gọi là tình yêu, từ bỏ con của mình.

Bà cụ Trần từ trong phòng đi ra, nghe thấy động tĩnh, liền đi tới, hỏi "Sao vậy? Khách nào tới à?" Bà vừa nói xong, nhìn thấy con trai ngoài cửa, đứng ngây dại tại chỗ.

Cho dù nói thế nào, dù oán giận thế nào, Thẩm Hạo Dương cuối cùng vẫn là một miếng thịt từ trên người bà cụ Trần vứt xuống, bà cũng từng không chỉ một lần liên lạc với Thẩm Hạo Dương, mỗi lần đều là lấy không vui mà kết thúc, hiện tại Thẩm Hạo Dương trở lại, rốt cuộc như bà ước nguyện biết hối cải rồi, bà lại cảm thấy càng thêm khô sở.

Bà cụ Trần lớn tiếng mắng Thẩm Hạo Dương, cuối cùng lại ôm anh khóc lên.

Sau khi ông cụ Thẩm nhìn thấy Thẩm Hạo Dương, vẫn trầm mặc, khuôn mặt nghiêm túc chứng tỏ đã biết rõ tình huống của anh, nói: "Rốt cuộc gặp báo ứng rồi."

Lúc trước mọi cách khuyên can, nói người đàn bà đó không đúng đắn, cố tình không nghe, đến cuối cùng rơi xuống kết quả như vậy, cũng là trừng phạt đúng tội.

Bà cụ Trần lôi kéo tay Thẩm Hạo Dương, khóc một buổi chiều.

Khương Hồng Cầm thấy tình huống như thế, cuối cùng thở dài một cái, Thảm Cảnh cảm thấy không khí ngột ngạt liền trở về phòng, chủ yếu là cậu không quá am hiểu ứng phó về phương diện thân tình gì đó.

Đối với cậu Thảm Hạo Dương chỉ có thể coi là một người xa lạ, trừ lần đó ra mang theo chút hận, liền không có cảm tình khác.

Từ ngày đó về sau, Thảm Hạo Dương thường thường mượn cơ hội trở lại thăm bà cụ Trần và ông cụ Thảm, tiến lại gần Khương Hồng Cầm và Thảm Cảnh, biết cô còn chưa tái hôn, liền nghĩ có thể hợp lại hay không?

Hoàn hảo Khương Hồng Cầm thái độ kiên quyết, hơn nữa biểu lộ chính mình hiện tại có đối tượng, Chu Hoành.

Thảm Cảnh cảm thấy da mặt hần dày, có một hai lần thật sự nhịn không nổi, đã nói mấy câu, Thảm Hạo Dương cũng không dám tới nữa.

Đối với Thảm Hạo Dương mà nói, Thảm Cảnh cũng chỉ là một hạt mầm mình gieo ra, nói thật ra hần cũng không còn tình cảm.

Bản chất của hần vốn chính là loại người vô lại, bây giờ quay đầu nhưng cũng chỉ là cảm thấy ban đầu Khương Hồng Cầm đối với mình được, sau khi phục hôn khẳng định còn có thể như thế, đánh chủ ý như vậy, dù là hiện tại Khương Hồng Cầm có đối tượng, hần cũng làm mặt dày đi theo.

Ngày này, khi Khương Hồng Cầm đi làm, đột nhiên Thảm Hạo Dương tới công ty, nói mình là chồng của Khương Hồng Cầm, thật ra thì chính là nghĩ muốn nhìn hoàn cảnh làm việc của Khương Hồng Cầm một chút.

Bởi vì hần nghe nói hiện tại Khương Hồng Cầm hòa đồng so với anh đều muốn giỏi hơn, mỗi tháng tiền lương đều hơn mình gấp hai lần, cộng thêm những năm này không biết vì sao nhìn Khương Hồng Cầm không có già đi, ngược lại từ trong ra ngoài lộ ra một loại mỹ cảm của năm tháng lắng đọng, làm sao hần có thể từ bỏ đây?

Khương Hồng Cầm nhận được điện thoại, nhú mày, vội vã đi xuống lầu, lúc nhìn thấy Thảm Hạo Dương, giận đến không có biện pháp.

Thảm Hạo Dương cười với cô, nói: "Không nghĩ tới em lại lên làm chủ quản của một công ty lớn tại đây, đúng rồi, công việc trước kia của em quả thật rất lợi hại, nếu không phải vì sinh con." Lời còn chưa nói hết.

Khương Hồng Cầm không thể nhịn được nữa cắt đứt lời hần, nói với hần: "Rốt cuộc anh muốn thế nào? Bình thường anh tới nhà nhìn ba mẹ coi như xong, hôm nay còn tới công ty tôi, Thảm Hạo Dương, anh có thể dứt khoát một chút đừng đến làm phiền tôi nữa được không."

Thảm Hạo Dương không ngờ Khương Hồng Cầm ở trước mặt làm cho mình khó xử, hần nói: "Tốt xấu gì chúng ta cũng đã từng là vợ chồng, có gì lại trách móc như vậy."

Khương Hồng Cầm nhú mày, trả lời: "Được rồi, tôi không nói nhảm với anh nữa, anh đi nhanh một chút, bây giờ tôi đang làm việc."

Thảm Hạo Dương nhìn Khương Hồng Cầm, hiển nhiên không thể nào tiếp thu được người đàn bà lúc trước đối với mình ngoan ngoãn phục tùng, bây giờ lại trở nên bạc tình như thế, hần nói: "Trước kia em không phải là như vậy, anh thừa nhận là anh không đúng, nhưng bây giờ anh đều đã cúi đầu lấy lòng em, cái người đàn bà này cũng không tránh khỏi quá vô tình đi?"

Khương Hồng Cầm cảm thấy anh thật sự là quấy nhiễu, nói: "Được rồi, Thảm Hạo Dương, nếu như mà ban đầu tôi chưa cùng anh nói rõ ràng, hiện tại tôi nói rõ với anh, tôi và anh là không thể nào, tôi nói mấy trăm lần rồi, hiện tại tôi có đối tượng! Anh đừng tới phiền tôi nữa."

Người chung quanh nhìn Thảm Hạo Dương, có mấy nhân viên đi lên trước nhìn hần trong mắt lộ ra chút khinh bỉ, dù sao mọi người đều biết Khương Hồng Cầm là một người mẹ độc thân, những năm gần đây cũng rất liêu mạng, có vài người đối với chuyện của chồng cô vẫn tính là biết một chút.

Thảm Hạo Dương cảm giác mình giống như là bị vũ nhục: "Một ngày chồng vợ trăm năm ân nghĩa, em có thể đối với anh người đã từng là chồng em như vậy sao? Em có thể biến thành như vậy còn không phải là bởi vì anh. Em oán trách anh vứt bỏ em, nhưng em nhìn một chút, hiện tại không phải em trôi qua vô cùng tốt sao? Nói cho cùng em vẫn nên cảm ơn anh không đúng sao?"

Vừa dứt lời, một trận xôn xao.

Rốt cuộc da mặt dày thế nào mới có thể nói ra lời như vậy, Khương Hồng Cầm nhìn Thảm Hạo Dương, thật sự là cảm thấy mình năm đó mắt bị mù, mới coi trọng một người đàn ông như vậy.

Giống như bên ngoài cũng đều là chuyện đương nhiên như vậy, dù là trước đây hay là cúi đầu, bản chất của anh vẫn không thay đổi.

"Vị tiền sinh này, tôi nghĩ, bất luận kẻ nào cũng sẽ không mặt dày đến mức đem bên ngoài trở thành vĩnh dự đi." Thương Hợp Thuần từ bên cạnh đi ra, không biết là anh tới khi nào, anh mặc âu phục màu đen, thân hình cao lớn, gương mặt trắng nõn không nhìn ra là người đàn ông đã muốn bước vào ba mươi tuổi, anh khiêu khích nhìn Thảm Hạo Dương nói.

"Anh là ai? Chuyện của tôi và cô ấy còn không loạn đến mức người ngoài như các người nhúng tay vào!" Thảm Hạo Dương nhìn người đàn ông trước mặt, cố gắng không để cho dáng vẻ bệ vệ của mình rớt xuống.

Thương Hợp Thuần cười lên, nói: "Nghiêm túc mà nói, tôi là đối tượng của phu nhân Khương Hồng Cầm, sau này là chồng, cũng là cha dượng tương lai của Thảm Cảnh."

Khương Hồng Cẩm nhìn Thương Hợp Thuận, nói: "Anh nói lung tung cái gì vậy?"

Nhân viên bên cạnh lại là một mảnh xôn xao.

Thương Hợp Thuận trừng mắt nhìn Khương Hồng Cẩm, nói: "Không phải mấy ngày trước em đã chia tay với Chu Hoành rồi sao? Cũng nên đến phiên anh không phải sao? Dù sao anh cũng đã theo đuổi em lâu như vậy rồi, em xem anh cũng không phải là nhất thời cao hứng."

Khương Hồng Cẩm cảm thấy khuôn mặt mình nóng lên.

Thẩm Hạo Dương nhìn Khương Hồng Cẩm không thể tin được: "Thì ra là em không cùng anh phục hôn, là bởi vì có bồ nhỏ! Thì ra em là loại đàn bà này! Quá không biết xấu hổ rồi!"

Thương Hợp Thuận đi tới, nhìn Thẩm Hạo Dương, cười lên, trong mắt nhưng không có một nụ cười, nói: "Tiên sinh, xin chú ý giọng điệu của ngài, là tôi chủ động theo đuổi phu nhân Khương, nam chưa cưới nữ chưa gả, làm sao sẽ cùng ngài là cá mè một lứa đây?"

"Mày! Mày! Mày."

Thương Hợp Thuận nói: "Đúng rồi, cho ngài một lựa chọn, là muốn bị bảo vệ đuổi ra? Hay là tự mình đi ra ngoài? Chính ngài chọn đi."

Thẩm Hạo Dương nhìn chung quanh một chút, cuối cùng hờn hển sai bước rồi đi.

Thương Hợp Thuận nhìn chung quanh một chút, vỗ tay một cái, nói: "Náo nhiệt xem xong rồi, nên giải tán thôi."

Khương Hồng Cẩm trở lại văn phòng, nữ nhân viên trong văn phòng giống như là máy bay ném bom, từng người từng người đặt câu hỏi.

"Chị Khương, Thương Hợp Thuận thật đang đeo đuổi chị sao?"

"Trời ạ, làm sao chị không nói cho chúng em biết."

"Tôi đã nói là thấy khó hiểu, mỗi ngày Thương Hợp Thuận đều chạy vào trong văn phòng của chúng ta, thì ra đều là vì chị Khương."

"Lúc nào thì hai người kết hôn vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Hàng loạt vấn đề này cho đến lúc tan làm vẫn quấn lấy Khương Hồng Cẩm không buông, tìm đến tên đầu sỏ gây chuyện, Thương Hợp Thuận không nhanh không chậm nói: "Chẳng còn cách nào khác, tôi không muốn người khác làm phiền em, càng không muốn có nhiều đối thủ cạnh tranh." Về vô lại kia thật uống cho khuôn mặt dễ nhìn của hắn.

Kể từ sau khi Thương Hợp Thuận thể hiện thái độ của mình, mỗi ngày ông ta đều không ngừng xâm nhập vào cuộc sống của cô, nếu nói lúc đầu không có cảm giác gì là thật nhưng cứ vậy trải qua một thời gian dài, bất kể là ai cũng sẽ bị tác động. Tuy nhiên chuyện của cô và Chu Hoành, Chu Hoành không có điểm gì xấu, nhưng lại luôn thiếu mất một điều như vậy - cảm giác.

Chuyện cô và Chu Hoành dừng lại, không phải do cô nói, mà là Chu Hoành nói cho cô biết, dường như trái tim của cô không đặt ở trên người ông, nếu đã vậy không bằng chia tay sớm một chút.

Nếu lúc đầu nghĩ rằng Thương Hợp Thuận đối với mình chỉ là hứng thú nhất thời nhưng đã qua một thời gian dài như vậy, cô bắt đầu có chút tin tưởng lời nói của ông ta.

Thương Hợp Thuận cúi người nhìn cô: "Không sao hết, nếu em còn muốn đợi, tôi cũng vấn đề gì, là tại ai khiến cho mắt tôi không nhìn được người con gái nào nữa rồi. . ."

Như thế này làm sao có thể không bị lung lay?

Sau đó Thẩm Hạo Dương cũng không tiếp tục làm phiền Khương Hồng Cẩm nữa, chỉ là thỉnh thoảng quay về thăm bà Trần và ông Thẩm vừa nhìn thấy Khương Hồng Cẩm là vội vàng trốn tránh, giống như nhìn thấy quỷ.

Khương Hồng Cẩm đối với phản ứng của hắn ta có phần khó hiểu nhưng cũng không muốn đi hỏi rõ ràng làm gì.

Quan hệ cắt khó cắt đứt giữa Khương Hồng Cầm và Thương Hợp Thuận vẫn cứ không rõ như vậy, bên này Tống Hiểu Hoa cũng xuất hiện một chút vấn đề

Tống Hiểu Hoa thành công thi vào trường nghệ thuật, nói cách khác cô phải tới thủ đô bảy năm, chuyên tâm ở trường luyện tập vũ đạo. Thẩm Cảnh còn chưa gấp, trái lại, đã có người nóng nảy rồi.

Hôm nay Tống Hiểu Hoa đang chuẩn bị cùng Thẩm Cảnh ra ngoài, cô lần đầu đi đến nơi xa như vậy, có vài thứ phải chuẩn bị thêm. Phương Văn và Tống Đông Bình khi ấy quá bận rộn, không có thời gian, nên Thẩm Cảnh đi cùng cô. Chỉ là đi được nửa đường đột nhiên điện thoại của Tống Hiểu Hoa vang lên, là Khoa Giai Nam gọi đến.

Thẩm Cảnh không cẩn thận nhìn thoáng qua, nhú mày không nói gì.

Nói thật thì lần gần đây gặp Khoa Giai Nam đã là chuyện của vài năm trước nhưng cậu vẫn chưa quên ngày đó Khoa Giai Nam đã nói với mình những gì.

Ở đầu dây bên kia không biết Khoa Giai Nam đã nói gì, Tống Hiểu Hoa nhìn lướt qua Thẩm Cảnh sau đó gật nhẹ đầu, dò hỏi: “Rất vội sao?”

Sau đó cô lại gật đầu nói: “Được, đợi lúc gặp mặt.”

Cô cúp điện thoại, nói với Thẩm Cảnh: “Anh Thẩm, Khoa Giai Nam tìm em có việc gấp, hay là việc hôm nay tạm bỏ đi nha, lần sau em tự đi mua cũng được.”

Thẩm Cảnh nhú mày, chần chờ một hồi, cuối cùng nói: “Một mình em qua đó à?”

Tống Hiểu Hoa gật đầu.

Thẩm Cảnh nói: “Anh đi với em, dù sao anh cũng không có việc gì phải làm. Đợi em xong chúng ta lại đi mua đồ.”

Mắt Tống Hiểu Hoa sáng lên, hiển nhiên rất vui vẻ, nhìn Thẩm Cảnh nói: “Thật sao?”

Thẩm Cảnh gật đầu: “Ừ.”

Tống Hiểu Hoa từ lúc thi nghệ thuật xong phải ở nhà đợi vài ngày, giờ lại khôi phục thể trọng lúc trước. Thật ra cô cũng không phải là quá béo, lâu ngày cảm thấy mũm mĩm một chút cũng đáng yêu, ít nhất là xúc cảm không tệ.

Khoa Giai Nam hẹn gặp cô ở trước cổng trường học sơ trung, qua một lúc, cậu đã đứng chờ ở đó rồi.

Ai cũng trưởng thành rồi. Giống như Thẩm Cảnh, luôn luôn bị người khác trêu đùa vì vóc dáng thấp giờ cũng đã cao lên 1m75, ngũ quan cũng ngày càng mang theo mùi vị đàn ông, đứng ở nơi đó liền có một loại khí chất khó nói lên lời. Mà Tống Hiểu Hoa cũng vừa cao tới 1m68, thân thể không thể nói là nhỏ gầy nhưng tuyệt đối không mập mạp, mái tóc được buộc lên cao lộ ra đôi má phúng phính như trẻ sơ sinh, ngũ quan cân đối, làm cho người nhìn sinh ra cảm giác cực kỳ thoải mái.

Mà Khoa Giai Nam, cậu nhóc con năm ấy giờ cũng trở thành chàng thanh niên có làn da ngăm đen, thân thể khỏe mạnh, không tệ chút nào, thuộc kiểu có vẻ thô cuồng. Cậu cầm trên tay một cái túi giấy, lúc nhìn thấy Tống Hiểu Hoa đã vô cùng kích động nhưng khi ánh mắt chạm phải Thẩm Cảnh bên cạnh bỗng hiện lên một tia thất vọng.

Tống Hiểu Hoa đi tới, Thẩm Cảnh cảm thấy được không khí này không phù hợp, nên tránh đi một chút, liền nói: “Em qua đó nói chuyện với cậu ta đi, anh ở đây chờ.”

Khoa Giai Nam tiến lên đón, đôi má ngăm đen đột nhiên mang theo chút đỏ ửng, cậu nói: “Minh nghe Trương Dao nói cậu muốn tới trường nghệ thuật.”

Tống Hiểu Hoa gật đầu: “Đúng vậy.” Cô dừng một chút nhìn Khoa Giai Nam, tiếp tục nói: “Minh còn tưởng Khoa Giai Nam không để ý tới mình nữa rồi.”

Khoa Giai Nam lắc đầu, vội vàng nói: “Sao lại thế được?”

Tống Hiểu Hoa đáp lại: “Vị vì sao sau khi phân ban, cậu không liên lạc với mình và Trương Dao nữa?”

Khoa Giai Nam cúi đầu nhìn dưới chân, mặt đỏ ửng: “Bởi vì xấu hổ.”

Tống Hiểu Hoa nhú mày, nghi hoặc nói: “Xấu hổ cái gì?”

Khoa Giai Nam hít mạnh một hơi, sau đó nhìn Tống Hiểu Hoa nói: “Minh hôm nay đến là muốn cùng Tống Hiểu Hoa cậu nói cho rõ ràng, mình biết cậu muốn đi học ở nơi khác, cảm thấy nếu không nói ra sau này sợ trễ mất. Minh thích cậu. Từ lớp 6 tiểu học đã bắt đầu thích cậu.”

Tống Hiểu Hoa phát ngốc. Về mặt cô không chút tin tưởng. Trong trường học có vài nam sinh thường gọi cô là heo mập các thể loại, cho nên cô cảm thấy mình cùng mấy chuyện tình cảm này không chút quan hệ.

Khoa Giai Nam đưa túi giấy đang cầm trong tay cho Tống Hiểu Hoa, sau đó nói: “Đây là quà tặng cậu.”

Đại não Tống Hiểu Hoa có chút không kịp hiểu, cô bắt đầu cảm thấy hơi xấu hổ, bây giờ từ từ nhớ lại, Khoa Giai Nam quả thật lúc nói chuyện với mình thường sẽ đỏ mặt. Ngày đó còn cho rằng cậu ta không quen giao tiếp với nữ sinh, hiện tại mới phát hiện, nguyên nhân là bởi vì...

Cô từ chối nói: “Không cần, không cần đâu.”

Khoa Giai Nam nói: “Cậu đi tới nơi khác, về sau cũng không thể gặp mặt, nhận lấy đi.”

Tống Hiểu Hoa nhìn cậu, cuối cùng đưa tay nhận lấy.

Khoa Giai Nam đỏ mặt hỏi: “Vậy, Tống Hiểu Hoa, cậu nghĩ sao về tớ?”

Tống Hiểu Hoa nghiêng đầu nhìn thoáng qua Thẩm Cảnh đứng bên kia, sau đó lắc đầu nói: “Thực xin lỗi, mình cảm thấy, cậu vẫn luôn là bạn tốt của tớ.”

Khoa Giai Nam gật đầu, có phần thoải mái, cậu nói: “Không sao cả, như vậy cũng tốt rồi, mình có thể hỏi một chuyện không?”

Tống Hiểu Hoa nói: “Cậu hỏi đi?”

Khoa Giai Nam nói: “Có phải cậu thích Thẩm Cảnh không?”

Tống Hiểu Hoa đỏ mặt, sau đó nhỏ giọng hỏi lại: “Làm sao mà cậu biết?”

Khoa Giai Nam sờ đầu, cười rộ lên: “Trước đây mỗi lần nói chuyện với bọn mình cậu đều nhắc tới anh ta, chỉ là cậu không phát hiện ra thôi.”

Tống Hiểu Hoa đỏ mặt nói: “Thật là xấu hổ.”

Khoa Giai Nam lắc đầu nói: “Cậu nói chúng ta là bạn bè tốt, vậy sau này quay về phải tìm gặp tớ và Trương Dao nhé.”

Tống Hiểu Hoa gật đầu đáp: “Tất nhiên rồi”

Đứng ở một chỗ cách đó không xa, Thẩm Cảnh có chút không yên nhìn qua. Thời gian nói chuyện dài như vậy, tên nhóc này trước kia còn có tâm ý này nọ với Tống Hiểu Hoa. Hôm nay gọi Tống Hiểu Hoa đến khẳng định không phải chuyện tốt đẹp gì.

Kì thực, cậu với chuyện tình cảm kiểu này luôn thấy rồi tính rồi mà, kiếp trước không hiểu, hiện tại kiếp này cũng chẳng hiểu biết chút gì.

Cậu cho rằng, cảm tình là không thay đổi, trung thành một lòng với đối phương chống lại dòng thời gian thay đổi. Bởi vậy cậu mới quyết định chờ, chờ Tống Hiểu Hoa lớn lên, chờ chính bản thân mình thành thực.

Nhưng cậu lại quên, trong cuộc sống của Tống Hiểu Hoa không phải chỉ có duy nhất mình cậu là con trai

Vậy cô ấy làm sao có thể lựa chọn?

Suy nghĩ của cô ấy như thế nào đây?

Thẩm Cảnh bước tới bước lui, không hiểu sao vô cớ thấy thật phiền lòng, sau đó bả vai bị vỗ vỗ. Quay đầu liền thấy Tống Hiểu Hoa nhìn mình nhún nhún.

Cậu nói: “Đi rồi sao?”

Tống Hiểu Hoa gật đầu, đối với phản ứng của Thẩm Cảnh có chút thất vọng: “Đi rồi.”

Thẩm Cảnh nhìn túi giấy trên tay cô, nhìn vài cái đã thấy khó chịu, sau đó liền quay đầu đi. Cảm thấy bản thân mở miệng hỏi chuyện Khoa Giai Nam vừa nói gì thật quá mức vô lý.

Đầu năm nay thích một người, sao lại phiền toái như vậy

Sau cùng, cậu rút cuộc mở miệng nói một câu.

“Yêu sớm không tốt.”

Sau khi nói xong, Tống Hiểu Hoa ngẩn người, rồi nở nụ cười nói với Thẩm Cảnh: “Anh Thẩm, anh sẽ yêu sớm sao?”

Sống lưng Thẩm Cảnh thẳng tắp đáp lại: “Đương nhiên sẽ không.” Bởi vì em còn chưa lớn lên mà.

Tống Hiểu Hoa chớp chớp mắt, sau đó mỉm cười ngọt ngào, nói: “Như vậy em cũng không.”

Thẩm Cảnh đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, vươn tay che trên đầu Tống Hiểu Hoa, nghiêng mặt đi nói: “Đi thôi, đi mua đồ cho em”

Tổng Hiểu Hoa gật đầu, nơi đáy mắt đều là ý cười nhẹ nhàng

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Ed: Jang bò

Đại học đối với bé mà nói, giống như là một tia hi vọng, người trong nhà nói đại học so với trung học phổ thông đã là nhẹ nhàng hơn rất nhiều rồi, các thầy giáo nói cố gắng nhịn chịu đựng chờ thêm một chút lên đại học các người sẽ được giải phóng, sau đó phải chờ người chân chính lên đại học, người mới hiểu được, bọn họ nói đều thú vị lắm, vấn đề người gặp phải sẽ không chỉ duy nhất là việc học tập, mà người phải trở thành một người có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh xã hội.

Mọi trải nghiệm cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

Tổng Hiểu Hoa dự thi vào một trường nghệ thuật ở thành phố C cũng được coi là trường chuyên nghiệp tốt nhất trong nước, mà Thẩm Cảnh cũng trúng tuyển vào đại học y khoa thành phố C, cho nên hai người Phương Văn cùng với Tống Đông liền giao Tổng Hiểu Hoa cho Thẩm Cảnh chăm sóc, dù sao Thẩm Cảnh từ trung học cơ sở đã bắt đầu đi học xa nhà, đã quen thuộc mà Tổng Hiểu Hoa lần đầu tiên đi ra khỏi nhà, khó tránh khỏi nhiều điều không hiểu.

Thẩm Cảnh gật đầu đồng ý, trước khi báo danh hai ngày, hai người quyết định lên đường, Phương Văn cùng với Tống Đông đi theo bên cạnh, một đường hộ tống.

Trường của Tổng Hiểu Hoa tự trường sớm hơn so với trường của Thẩm Cảnh, cho nên sau khi năm người đến thành phố C, Thẩm Cảnh trước tiên cắt hành lý của mình trong khách sạn, mấy người lập tức dẫn Tổng Hiểu Hoa đi tìm trường học báo danh.

Đi tới thành phố xa lạ tâm tình của Tổng Hiểu Hoa xem ra rất phấn khích, thành phố A nơi bọn họ ở chỉ là một tiểu thành thị hạng ba, đột nhiên tới thủ đô, tất cả mọi người đều có cảm giác hiếu kỳ, thành phố A có cảm giác giống như một tiểu Giang Nam, phần lớn các tòa nhà đều không phải là rất cao, thỉnh thoảng mọc lên vài tòa nhà cao tầng, khiến mọi người đều muốn nhìn lâu hơn một chút, chỉ như vậy đã tạo thành sự chênh lệch rất rõ ràng, trước mắt từng tòa nhà giống như là đang so xem ai cao hơn ai, cùng với những lối đi dọc ngang tung hoành trên cầu vượt, lối đi bộ cũng tràn đầy những chiếc xe đạp san sát.

Thật sự là khác biệt rất lớn.

Tổng Hiểu Hoa nhìn xung quanh một chút, theo sát sau lưng Thẩm Cảnh sợ đi lạc, sau đó nhẹ giọng nói với cậu: "Nơi này và thành phố chỗ chúng ta thật không giống nhau."

Thẩm Cảnh hít một hơi, nhíu mày, trả lời: "Chất lượng không khí quả thật không tốt."

Tổng Hiểu Hoa hi hi một tiếng bật cười, sau đó nói: "Vậy sao anh không mang khẩu trang?"

Thẩm Cảnh trả lời: "Anh chỉ muốn biết không khí ở nơi này ô nhiễm tới đâu mà thôi."

Tổng Hiểu Hoa che miệng lên cười.

Thẩm Cảnh quay đầu liếc mắt nhìn Tổng Hiểu Hoa, nhíu mày, hỏi "Em mang hành lý có nặng không?"

Tổng Hiểu Hoa lắc đầu một cái, trả lời: "Không nặng."

Thẩm Cảnh nhìn ba-lô sau lưng cô, vươn tay nói: "Đưa ba-lô đằng sau cho anh."

Tổng Hiểu Hoa ngẩn người, muốn lắc đầu, lại thấy Thẩm Cảnh vươn tay, nói xog liền đi qua, lòng bàn tay to lớn dường như có thể che kín cả khuôn mặt của mình.

Tổng Hiểu Hoa vỗ vỗ bả vai Thẩm Cảnh, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thấy từ phía đối diện đi đến ba bốn cô gái dáng người mảnh mai rất cao, nhìn tuổi cũng không quá lớn, chỉ khoảng mười mấy tuổi, ăn mặc trang điểm đi giày cao gót, sau đó ánh mắt nhìn vào ba-lô mà Thẩm Cảnh đang mang trên người.

Trong đó có một cô gái quay đầu sang phía nữ sinh khác nói mấy câu, mấy người nữ sinh cùng nhìn lại, rồi cười cười, không biết đang nói gì.

Tổng Hiểu Hoa đi phía sau Thẩm Cảnh, bước chân không tự chủ tăng nhanh, đi cùng với Thẩm Cảnh, nghiêng mặt sang bên nhìn cậu.

Mười sáu tuổi Thẩm Cảnh đã không còn là cậu bé năm đó còn lùn hơn so với mình, không chỉ cao hơn chính mình một cái đầu, bàn tay to lớn cùng với

yết hầu nhỏ cao, giọng nói trầm thấp, mang theo nét trẻ trung cùng nam tính, tóc cắt gọn gàng không dài không ngắn, da thịt trắng nõn cùng với chiếc áo màu đen bó sát, con ngươi khẽ héch lên bình thường gương mặt không chút thay đổi, nhìn cũng đặc biệt tuấn tú, trước đây đi chung một chỗ với Thẩm Cảnh, sẽ có người nói anh là em gái mình, nhưng bây giờ anh đã dần dần trưởng thành, là một chàng trai hay có thể nói anh đã có dáng vẻ của một người đàn ông.

Cánh tay anh lộ ra ngoài nhìn rất có lực lại rất đẹp, ngón tay thon dài xách theo hành lý, trời rất nóng, mồ hôi từ trên mặt anh chảy xuống, ản vào xương quai xanh, không thể diễn tả hết sự hấp dẫn.

Tổng Hiểu Hoa mở trừng hai mắt, nuốt nước miếng một cái, mới giật mình mình đang nghĩ cái gì.

Đi ngang qua mấy nữ sinh vừa rồi, một âm thanh trong đó có chút lớn nói "Là em gái chứ?" Chỉ nghe được những lời này, cũng không rõ mấy nữ sinh đó đang nói gì.

Tổng Hiểu Hoa mím môi, ở đằng trước Phương Văn cùng với Tổng Đông quay đầu lại, chỉ về phía trước mặt, nói: "Hiểu Hoa, hình như trường của con ở ngay kia!"

Lúc này cô bé mới lấy lại tinh thần, nhìn sang.

Đây là trường học đã lâu đời nhìn qua có chút cũ, nhưng ở cửa chính đội ngũ nghênh đón học sinh mới lại rất đông đúc, một hàng mỹ nữ mặc áo tím đứng ở đó, trang phục ăn mặc thống nhất, còn có một hàng toàn các soái ca mặt sáng ngời, thế trận này thật sự là có chút kinh người, trước cửa treo tấm biển lớn hoan nghênh học sinh mới.

Phương Văn nói với chồng của mình: "Những người này đều là học sinh trong trường sao?"

Tổng Đông gật đầu một cái, nói: "Đúng vậy, xem ra cũng rất thành thực, mấy nữ sinh này một người so với một người lại càng xinh đẹp."

Trong lòng Tổng Hiểu Hoa có chút rụt rè, nhìn cánh tay có chút to thô của mình, trong lòng suy nghĩ sớm biết thế này đã không mặc quần cộc rồi.

Thẩm Cảnh nhìn lướt qua, nghĩ thầm những nữ sinh này..... Khẳng định có trang điểm, xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng trong lòng cậu có bóng ma đối với những cô gái kiểu này, cậu gật đầu một cái, cậu vẫn còn nhớ rõ năm đó lần đầu tiên khi cậu nhận biết được hoàn cảnh của mình, cậu quay đầu liếc mắt nhìn Tổng Hiểu Hoa bên cạnh, vẫn là cô bé nhìn thuận mắt nhất.

Cho dù mập, cũng mập rất đáng yêu.

Cậu cảm thấy mắt thẩm mỹ của mình tuyệt đối là bởi vì Tổng Hiểu Hoa mới trở nên vận may.

Nhìn thấy vẻ mặt của Tổng Hiểu Hoa có chút khản trương, cậu vỗ vỗ bả vai của cô bé, nói: "Thả lỏng một chút, vào thôi."

Tổng Hiểu Hoa gật đầu.

Nhóm học sinh trước cổng đã sớm chú ý tới hai người Tổng Hiểu Hoa và Thẩm Cảnh, một người trong đó là nữ sinh tình nguyện đi tới, cười hỏi thăm Thẩm Cảnh nói: "Cần giúp không?"

Tổng Hiểu Hoa có chút khản trương, Thẩm Cảnh liền giúp cô trả lời: "Xin hỏi Khoa múa báo danh ở đâu?"

Trên mặt nữ sinh kia nụ cười càng rạng rỡ, nói: "Cậu cũng vào khoa múa sao? Ta cũng vậy, ta là học tỷ của cậu, ta tên là....."

Thẩm Cảnh cắt đứt lời của cô..., quay đầu chỉ vào Tổng Hiểu Hoa bên cạnh nói: "Không phải tôi, là cô ấy."

Nữ sinh quay đầu, quan sát Tổng Hiểu Hoa, phản ứng rất nhanh, nói với cô bé: "Đồng học, ta dẫn cô đi ghi danh."

Tổng Hiểu Hoa nhìn nữ sinh xinh đẹp, gật đầu một cái.

Học tỷ này rất có trách nhiệm, cùng với Tổng Hiểu Hoa nói rất nhiều, biết được bé là múa loại hình ba-lê, càng thêm hưng phấn, nói: "Ta là múa dân tộc, múa ba-lê trông thật đẹp mắt đó."

Tổng Hiểu Hoa gật đầu, nói: "Đúng vậy, em thấy mọi điệu múa đều vô cùng đẹp mắt, điệu múa dân tộc có rất nhiều hình thức, học tỷ là am hiểu cái gì?"

Học tỷ liền bắt đầu nói.

Thẩm Cảnh nghe không hiểu lời của hai người, nhưng mà thấy Tổng Hiểu Hoa có thể tự nhiên cùng người khác trao đổi như vậy cũng rất vui mừng, suy nghĩ một chút lại cảm thấy mình lo lắng quá nhiều, tính tình của Tổng Hiểu Hoa vốn rất hòa đồng, mình còn không bằng bé đấy.

Để cho nhanh, Tổng Đông cùng với Phương Văn trước sẽ ở bên ngoài cùng với nhóm học sinh mới xếp hành lý đồ dùng hàng ngày cho Tổng Hiểu Hoa, mà Tổng Hiểu Hoa cùng với Thẩm Cảnh đi ghi danh và nộp học phí trước, đến lúc đó hóa đơn cùng hành lý đều đã sắp xếp xong không cần phải tốn nhiều thời gian.

Học tỷ vẫy vẫy tay chào Tổng Hiểu Hoa, sau đó rời đi.

Tổng Hiểu Hoa nhìn lưng của học tỷ, cười lên, nói: "Em cảm thấy học tỷ này thật thân thiết, cảm giác không còn khắt trương như vừa rồi."

Thẩm Cảnh trả lời: "Vậy thì tốt."

Tổng Hiểu Hoa cười lên.

Rất nhanh đã báo danh xong, tiếp theo là mang đồ dùng hàng ngày, đi nhận túc xá, ngoài cửa có nữ sinh ngồi ghi danh, Thẩm Cảnh cùng với Tống Đông ở bên cạnh giúp xách đồ, sắp xếp được phòng trong ký túc xá, Tống Hiểu Hoa liền cầm chìa khóa đi tới.

Bên trong phòng ký túc xá đã có nữ sinh đang chuyển đồ, bố mẹ của cô bé đều ở bên cạnh giúp dọn dẹp một tay, cô bé cũng đang trải giường chiếu, tóc ngắn đáng yêu thật đáng yêu, ăn mặc tương đối trung tính.

Tống Hiểu Hoa đi ra đằng sau, nhìn một chút giường chiếu của mình cũng là đồng nhất như vậy, nữ sinh bên cạnh thò đầu ra, hướng về phía nàng cười lên, nói: "Chào cậu."

Tống Hiểu Hoa vội vàng trả lời: "Chào cậu."

Thẩm Cảnh cũng đi vào, đặt hành lý của Tống Hiểu Hoa ở bên cạnh, sau đó Phương Văn một tay giúp cô bé sửa sang lại đồ.

Tống Hiểu Hoa cũng giúp một tay, nữ sinh bên cạnh nói: "Tớ tên là Trương Nhạc, là người ở đây, cậu tên là gì?"

Tống Hiểu Hoa trả lời: "Tống Hiểu Hoa, cậu có thể gọi tớ Hiểu Hoa, tớ tới từ thành phố C."

Hai cô bé cũng coi như là vừa nhìn đã quen.

Sau khi bọn họ dọn dẹp xong, cha mẹ hay bên dẫn con mình đi ăn cơm.

Dù là lưu luyến đến đâu, cuối cùng vẫn phải tách ra, thời điểm Phương Văn cùng với Tống Đông rời đi, Phương Văn hốt mắt đỏ lên, có lẽ đây là lần đầu tiên Tống Hiểu Hoa rời nhà xa như vậy, đối với mình hay đối với cô bé đều là một loại khảo nghiệm, dằn dò rất nhiều, rốt cuộc vẫn phải rời đi.

Đề lại hai người Thẩm Cảnh cùng với Tống Hiểu Hoa, Thẩm Cảnh liếc mắt nhìn Tống Hiểu Hoa, nói: "Đi thôi."

Tống Hiểu Hoa gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Ed: Jang Bò

Thẩm Cảnh đưa Tống Hiểu Hoa đến dưới ký túc xá nữ, trên mặt tuy tỏ ra không có gì, nhưng kì thực vẫn có chút lo lắng, nói: "Nếu như có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh? Anh sẽ qua".

Tống Hiểu Hoa hai mắt mở lớn, sau đó nhìn Thẩm Cảnh, trả lời: "Nếu không có chuyện gì thì có thể gọi điện thoại cho anh không?"

Thẩm Cảnh nghe vậy, ho khan hai tiếng, dũa đưa hồi lâu cuối cùng gật đầu một cái, nói: "Cũng không phải là không được."

Tống Hiểu Hoa ngẩng mặt cười với Thẩm Cảnh, nói: "Vậy anh không được chê em phiền."

Thẩm Cảnh muốn nói, thời điểm học trung học cơ sở em ngày ngày gửi nhắn tin tôi đều không thấy phiền, bây giờ phiền cái gì, chỉ là cuối cùng vẫn lắc đầu một cái, trả lời: "Không biết."

Tống Hiểu Hoa lại tiếp tục nói: "Vậy thời điểm cuối tuần, nếu như rảnh rồi, em sẽ tìm tới anh chắc cũng không thành vấn đề chứ."

Thẩm Cảnh chống lại ánh mắt trong suốt của Tống Hiểu Hoa, gật đầu một cái, nói: "Ừ, anh cũng vậy sẽ tới thăm em."

Tống Hiểu Hoa nở nụ cười tươi như hoa, sau đó khoát khoát tay với Thẩm Cảnh nói: "Vậy em vào đây."

Thẩm Cảnh chỉ chỉ điện thoại trong tay, tiếp tục nói: "Có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh."

Tống Hiểu Hoa xoay người chạy vào, Thẩm Cảnh nhìn điện thoại di động một chút, sau đó xoay người đi ra khỏi trường học của Tống Hiểu Hoa.

Tổng Hiếu Hoa trở lại ký túc xá, bên trong ký túc xá cả bốn người đã đến đủ, Trương Nhạc nằm ở trên giường của mình nghịch điện thoại di động, bên trong cùng là một nữ sinh nhìn dáng vẻ hình như đang ngủ, còn có một nữ sinh khác ngồi ở bên cạnh, cha mẹ đang vội vàng giúp dọn dẹp đồ.

Nữ sinh kia dáng dấp thật sự xinh đẹp, trang điểm trang nhã, tóc dài đến eo gọn sóng bồng bênh, mặc một cái váy chân váy có hơi cao, hơn nữa cô có một đôi chân rất đẹp, dưới chân mang một đôi giày cao gót loại không thấm nước.

Trương Nhạc nhìn thấy Tổng Hiếu Hoa liền từ trên giường, nói: "Cậu đã com nước xong trở lại rồi à."

Tổng Hiếu Hoa gật đầu.

Cha mẹ của cô gái ngồi ở bên trong đi tới, rất thật nhiệt tình mời Trương Nhạc và Tổng Hiếu Hoa ăn trái cây, giới thiệu một chút về con gái mình.

Nữ sinh đó tên là Phương Lộ, cũng là ở vùng khác tới, lần đầu tiên ở trường, cha mẹ cô hỏi thăm tên tuổi của Tổng Hiếu Hoa và Trương Nhạc, sau đó đẩy đẩy con gái của mình ý bảo cô nói mấy câu.

Phương Lộ thật không dễ dàng rời tầm mắt của mình từ trên điện thoại di động nhìn sang chỗ Tổng Hiếu Hoa cùng với Trương Nhạc, sau đó nói một câu: "Hi". Rồi lại tiếp tục cúi đầu.

Cha mẹ của cô ở bên cạnh có chút lúng túng, nói: "Đứa nhỏ này có chút sợ người lạ, chắc ngượng ngùng."

Tổng Hiếu Hoa gật đầu.

"Phương Lộ là lần đầu tiên ở tại trường, nếu có chuyện gì mọi người nhớ giúp đỡ lẫn nhau, đều là đồng học cả." Cha cô lại lấy ra không ít đặc sản đưa cho hai người.

Trương Nhạc cười nói: "Bác, bác đừng khách khí."

Ý tứ của cha mẹ Phương Lộ chính là con gái của mình tương đối yếu ớt, cho nên hi vọng Tổng Hiếu Hoa cùng với Trương Nhạc có thể chăm sóc cô nhiều hơn một chút, hàn huyên một lát, nhìn thời gian đã không còn sớm, mẹ của Phương Lộ nói với cô bé: "Ngày mai cha mẹ lại tới, con ở chung với các bạn phải thật tốt, biết không?"

Phương Lộ nhìn màn hình điện thoại di động, hồi lâu cũng không có trả lời.

Mẹ cô bé lắc đầu một cái liền cùng cha cô rời đi.

Sau khi cha mẹ Phương Lộ rời đi, cô tiếp tục ngồi ở trên ghế nghịch điện thoại di động, cũng không hề có ý tứ cùng với hai người nói chuyện, Tổng Hiếu Hoa cùng với Trương Nhạc chuẩn bị đi ra ngoài bỏ sung phiếu ăn com thuận tiện lấy nước, cô nghĩ dù sao cũng ở cùng một phòng, liền chủ động đi đến gần Phương Lộ nói: "Cậu có muốn đi cùng bọn tớ bỏ sung phiếu ăn com không?"

Phương Lộ liếc mắt nhìn Tổng Hiếu Hoa lắc đầu một cái, nói: "Không đi."

Tổng Hiếu Hoa ngẩn ngơ, gật đầu một cái, quay sang nhìn thấy nữ sinh kia vẫn còn đang ngủ, không có ý muốn quấy nhiễu người ta, nên cùng với Trương Nhạc đi ra ngoài.

Trương Nhạc vừa đi ra, sờ sờ mái tóc ngắn của mình, nói rằng: "Tớ sao cứ có cảm giác Phương Lộ và chúng ta ở chung sẽ rất khó khăn đây?"

Tổng Hiếu Hoa nói: "Có thể là lần đầu tiên ở trường không thích ứng thôi."

Trương Nhạc nhíu mày: "Ở đây ai mà không phải lần đầu tiên, dáng vẻ của cậu ấy chính là rất khó gần, aizz, dù sao lúc tớ vừa nhìn thấy cậu ấy đi vào, cha mẹ cậu ấy giúp cậu ấy chuẩn bị xong đồ, nhưng cậu ấy cứ một mình ngồi ở đó nghịch điện thoại di động, tớ đã cảm ngờ này tại sao lại không hiểu chuyện như vậy đây."

Tổng Hiếu Hoa cười cười không trả lời.

Trương Nhạc cũng không nói tiếp về Phương Lộ, liền hỏi về chuyện ở quê của Tổng Hiếu Hoa.

Hai người bỏ sung xong phiếu ăn com, lại xách theo bình nước nóng trở về, rốt cuộc cô bé đang ngủ kia cũng tỉnh, bộ dạng cũng không phải xinh đẹp lắm, nhưng dáng dấp so với Tổng Hiếu Hoa còn cao hơn, tay chân lẻo khoẻo lại có một loại khí chất không nói ra được, nữ sinh kia dụi dụi mắt, rất tự nhiên ngáp một cái nói: "Hôm nay cả ngày ngồi xe giờ eo mỗi lưng đau." Nhìn thấy Tổng Hiếu Hoa còn có Trương Nhạc cùng với Phương Lộ liền từng bước từng bước chào hỏi.

Nữ sinh này tính tình xem ra rất thoải mái, nói thật nhiều, tên là Lưu Giai Lệ, là người ở Đông Bắc, đặc biệt thích nói chuyện phiếm, tính cách thật làm người ta thích.

Phương Lộ ngồi ở đó nghịch điện thoại di động, liếc mắt nhìn Lưu Giai Lệ đang âm ỉ một chút, sau đó đứng lên cái gì cũng không nói liền rời đi.

Mọi người cũng không quá đầy ý.

Tổng Hiểu Hoa cùng với Trương Nhạc trái lại rất thích Lưu Giai Lệ, vẫn trò chuyện, nghe Lưu Giai Lệ nói chuyện lý thú của mình ở trường học, đến tối hơn mười giờ, Phương Lộ mới trở về ký túc xá, sau khi trở về mang dép lê vọt vào nhà vệ sinh, đánh răng rửa mặt xong liền nằm lên trên giường tiếp tục nghịch điện thoại di động.

Lưu Giai Lệ đột nhiên hỏi "A, các cậu có bạn trai chưa?"

Trương Nhạc trả lời trước: "Tớ không có, bình thường mẹ tới quán rất nghiêm."

Tổng Hiểu Hoa đỏ mặt trả lời: "Tớ cũng vậy, không có."

Phương Lộ ở bên cạnh bất thành linh xen vào nói: "Tớ có."

Lưu Giai Lệ không cùng Phương Lộ nói mấy câu, liền hỏi: "Bạn trai cậu ở đâu vậy?"

Phương Lộ kéo mái tóc dài của mình, lóp trang điểm trang nhã đã bị tẩy sạch, nhìn kỹ cũng không phải rất xinh đẹp, cô trả lời: "Cũng ở đây, tớ vừa mới đi gặp anh ấy."

Lưu Giai Lệ nói: "Rất tốt, từ hôm trước tớ cũng đã nghĩ đến, hai người có thể ở cùng nhau thật không tệ."

Bên trong giọng nói của Phương Lộ mang theo chút tự hào, nói: "Lúc trước tớ nói tớ sẽ đi học ở trường này, muốn cùng anh ấy chia tay, anh ấy không muốn chia tay với tớ, liền nhất định tham gia dự thi cùng tớ."

Lưu Giai Lệ trả lời: "Bạn trai của cậu thật không tệ nha."

Phương Lộ cười cười, sờ sờ tóc của mình, trả lời: "Có lẽ thế, ngoài bộ dạng đẹp trai một chút, thì chẳng có điểm gì dùng được."

Lưu Giai Lệ ồ một tiếng, hình như đã mất hứng nói tiếp câu chuyện, ngược lại Trương Nhạc như đột nhiên phát hiện cái gì, hướng về phía Tổng Hiểu Hoa nói: "Hiểu Hoa, nam sinh hôm nay đưa cậu tới là anh trai cậu sao?"

Tổng Hiểu Hoa ngẩn người, sau đó lắc đầu một cái nói: "Cậu nói Thẩm Cảnh sao? Anh ấy và tớ từ nhỏ cùng nhau lớn lên."

Trương Nhạc quay đầu hướng Lưu Giai Lệ hưng phấn nói: "Cậu hôm nay đã tới chậm, không nhìn thấy nam sinh đi cùng với Tổng Hiểu Hoa hôm nay đáng đáp thật sự rất đẹp đấy."

Lưu Giai Lệ hứng thú, nói: "Học ở đâu vậy? Bao nhiêu tuổi rồi?"

Tổng Hiểu Hoa trả lời: "Anh ấy học đại học y ở đây, bằng tuổi với chúng ta."

"Cái gì?" Trương Nhạc giật mình nói, "Bằng tuổi chúng ta? Nhìn anh ấy lúc đứng lên so với chúng ta cao hơn rất nhiều nha, mười lăm tuổi sao? Anh ấy học từ mẫu giáo à?"

Tổng Hiểu Hoa cười lên nói: "Anh ấy nhảy cấp."

Lưu Giai Lệ thờ dãi nói: "Thật lợi hại, đại học y lấy điểm cao như vậy, bằng tuổi anh ấy học trung học phổ thông đạt điểm cao một chút đã là không tệ rồi, lúc điền bảng nguyện vọng, cũng sẽ trượt rất nhiều, vậy mà anh ấy lại bằng tuổi chúng ta."

Trương Nhạc tiếp tục nói: "Thật, cậu không nói tớ cũng sẽ không nhìn ra, dáng người rất cao, bộ dạng lại cực dễ nhìn, tớ thấy thời điểm anh ấy đến đây còn giúp cậu thu dọn đồ đạc, thanh mai trúc mã tốt như vậy! Sao tớ lại không có a!"

Tổng Hiểu Hoa cười, nói: "Từ nhỏ anh ấy đã rất chiều có tớ."

Trương Nhạc nhìn Tổng Hiểu Hoa mập mờ cười lên, nói: "Thanh mai trúc mã tốt như vậy, Hiểu Hoa cậu đừng có nói với tớ là cậu không động lòng nha?"

Mặt Tổng Hiểu Hoa đỏ lên, không nói.

Trương Giai Lệ ha ha ha ở bên cạnh cười lên, nói: "Đây là đang xấu hổ rồi."

Trương Nhạc chắc chắc miệng, trở về chỗ nói: "Cái người gọi là Thẩm Cảnh đó cho dù là báo danh tại trường học của chúng ta vào khoa nghệ thuật biểu diễn cũng không thành vấn đề đi, a a a, tớ cũng muốn có thanh mai trúc mã."

Phương Lộ giương mắt, liếc mắt nhìn Tổng Hiểu Hoa, thỉnh thoảng nói: "Tớ cảm thấy hiện giờ chỉ cần có mũi có mắt cũng được gọi là trai đẹp, tiêu chuẩn thật là càng ngày càng thấp."

Trong nháy mắt ba người không nói chuyện.

Đặc biệt là Trương Nhạc bộ dạng hiển nhiên là bị Phương Lộ làm cho tức điên, nhưng lại ngại mặt mũi nên không có nổi giận.

Đề tài liên vôi và kết thúc, mọi người lên giường của mình nằm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Edit: Lạc Thần

Thẩm Cảnh bên này cũng ở đến ngày hôm sau tới trường học báo danh, anh đi tương đối sớm, cho nên cùng ký túc xá gần như là sau hai ngày mới tới.

Anh học khoang miệng y khoa, ban đầu vốn là nghĩ chọn ngoại khoa, nhưng bà Trần có một người cháu học khoang miệng y khoa, hiện tại hơn ba mươi tuổi, kỹ thuật rất tốt đầu tiên là làm việc cho bệnh viện, sau lại tự mình đi ra ngoài mở phòng khám bệnh danh tiếng càng lúc càng lớn, đến bây giờ đã muốn mở bệnh viện khoang miệng của riêng mình rồi, về sau đối với phương diện công tác của Thẩm Cảnh có thể có trợ giúp, người cháu kia cũng nói nếu như Thẩm Cảnh học được, tự mình dẫn dắt anh, tổng hợp các loại cuối cùng anh lựa chọn chuyên ngành này.

Thẩm Cảnh cảm thấy mình tốt xấu gì cũng coi là sống ở hiện đại vài chục năm rồi, người là càng muốn sống tình tảo, con đường thực tế mới là thật, cái gì chinh phục thế giới.....

Phật Vũ Vương gì chứ anh vẫn là thực tế một chút đi.

Chỉ là thỉnh thoảng suy nghĩ một chút cảm thấy hình như đi ngược lại với ước nguyện ban đầu của mình, vốn là nghĩ tới học y khoa là có thể cứu sống người, kết quả học nha sĩ..... Ừ..... Hình như kém có chút xa.

Cao Nhất Suất cùng một ngành với anh, tuy không ở chung một ký túc xá, nhưng cũng coi là ở đối diện.

Ký túc xá là phòng bốn người, nam sinh mà trên căn bản nhờ một chút trò chơi hoặc là trò chuyện một chút chẳng được bao lâu là có thể trở thành bạn bè, tuy nói Thẩm Cảnh không thích chủ động đến gần người khác, nhưng mà người khác tìm đến mình, anh bình thường cũng sẽ nghiêm túc trả lời, mọi người vừa bắt đầu cũng không ý thức được tuổi của Thẩm Cảnh nhỏ hơn bọn họ.

Cho đến lúc đăng ký báo danh ngày đầu tiên, bên trong ký túc xá một nam sinh nhìn thấy ngày sinh của Thẩm Cảnh, giật mình nói: "Thẩm Cảnh, bạn mới mười lăm à."

Thẩm Cảnh gật gật đầu.

Cao Nhất Suất ở bên cạnh cười ha hả nói: "Bây giờ các bạn mới biết sao? Thẩm Cảnh là em trai tớ, các bạn ở ký túc xá cũng đừng khi dễ nó." Còn chưa nói xong, anh liền bị Thẩm Cảnh đánh một quyền nội thương.

Khuôn mặt anh đau khổ nói: "Tớ nói thật liền bị đánh dễ dàng vậy sao?"

Tóm lại bên trong ký túc xá ba người kia cảm thấy kính nể Thẩm Cảnh, nói trực tiếp là bị ngược đãi thành cầu, đáng đáp tốt học lực giỏi còn nhường lại thư tỏ tình của con gái.

Cao Nhất Suất miệng rộng không đến mấy ngày lập tức nói chuyện này cho cả lớp đều biết, đám người vốn biết Thẩm Cảnh là bên trong chuyên ngành khoang miệng thành tích thi tốt nghiệp trung học đứng nhất, về sau lại nghe nói nhỏ hơn mình mấy tuổi, cái đó hận không được nhét mình về lại trong bụng mẹ, trở lại cũng bộ dạng của thiên tài.

Sau lại huấn luyện quân sự, còn có con gái hệ khác đặc biệt đến xem Thẩm Cảnh và Cao Nhất Suất, một đám cầu độc thân trong lớp càng thêm đổ kỵ muốn chết.

Bản thân Cao Nhất Suất không xấu xí, đầu lại cao, ăn mặc gọn gàng, lập tức liền như hạc đứng trong bầy gà, thời điểm huấn luyện quân sự chưa được mấy ngày liền cùng một nữ sinh duy nhất có ngoại hình không tệ trong lớp quen nhau.

Những người kia chỉ có thể cắn nát răng ngà nuốt vào bụng, đảo mắt vội vàng xuống tay với nữ sinh khác.

Thái độ của cha mẹ đối với việc yêu đương của con cái luôn là, sơ trung không được, trung học không được, đại học tự do, mà sau khi lên đại học, có lúc người sẽ phát hiện..... Không ai dễ ý người.

Cô gái xinh đẹp đều có người theo đuổi, không thiếu một mình người, nam sinh anh tuấn cũng có người nâng, lại càng không kém một mình người.

Lập tức suy nghĩ muốn làm cái gì cũng phải có giá trị nhan sắc làm cơ sở, nhất định độc thân thành cầu.

Mà những người này thường thường là những người đứng đầu, người rõ ràng trên tay có các loại tài nguyên lại hoàn toàn không nhìn không quý trọng,

nói thí dụ như Thẩm Cảnh.

Chấm dứt huấn luyện quân sự trong buổi tối ngày hôm ấy, nam sinh bên trong túc xá nhắc tới chuyện đối tượng, Tần Lạc Dương người nói nhiều nhất bên trong ký túc xá nhìn về phía Thẩm Cảnh hỏi "Thẩm Cảnh, hôm nay tớ nhìn thấy có một mỹ nữ hệ lâm sàng tìm bạn, bạn và cô ấy đã làm gì?"

"A, có việc này sao? Là thổ lộ chứ hả?" Trương Dũng nằm lý ở trên giường chơi điện thoại nói.

Thẩm Cảnh không nhanh không chậm trả lời: "Không phải, chỉ hỏi ta số điện thoại."

"Mẹ nó, bạn cho chưa?" Tần Lạc Dương kích động mà hỏi.

Thẩm Cảnh trả lời: "Chưa cho."

Tần Lạc Dương tròn to hai mắt, nói: "Người đây là phí của trời biết không? Nữ sinh kia đáng đáp tốt như vậy, là tớ thì đã trực tiếp nhào tới rồi."

Thẩm Cảnh yên lặng nhìn Tần Lạc Dương một cái, mở miệng trả lời: "Tớ có người thích rồi."

Tần Lạc Dương lập tức bát quái hỏi "Ai vậy? Hệ nào? Ban nào? Rất xinh đẹp không?"

Thẩm Cảnh nói: "Không phải trường này."

Tần Lạc Dương thờ phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy thì tốt."

Trương Dũng hỏi "Thế nào? Bạn xem trúng người nào rồi hả?"

Tần Lạc Dương nói: "Người hỏi số điện thoại của Thẩm Cảnh đó, ngày đầu tiên huấn luyện quân sự tớ đã chú ý rồi."

Trương Dũng thờ dài nói: "Nữ sinh hệ chúng ta chẳng ai nhìn được cả, duy nhất có mấy người nhìn được cũng bị đoạt đi, đặc biệt là Cao Nhất Suất!" Trước kia anh nhắm vào bạn gái của Cao Nhất Suất, kết quả còn chưa có xuống tay, thì Cao Nhất Suất đã đoạt được rồi."A a a, ta nghĩ muốn bạn gái a." Tần Lạc Dương ở trên giường giật giật thân thể, lớn tiếng kêu mấy cái, cảm khái nói.

"Chúng ta lớn hơn Thẩm Cảnh nhiều như vậy, cậu ta đều đã có bạn gái chúng ta làm sao bây giờ đây!" Trương Dũng ngay sau đó cũng đi theo rống lớn một tiếng.

Thẩm Cảnh cắt đứt lời anh, trả lời: "Tớ không có bạn gái."

Tần Lạc Dương lại giật mình một cái, nói: "Không có bạn gái? Lừa gạt ai đó? Mỗi ngày đều gọi điện thoại, hơn nữa đều là nữ, không phải bạn gái thì là ai hả?"

Thẩm Cảnh trầm mặc mấy giây, trả lời: "Bạn gái tương lai."

Trương Dũng cười lẫn lộn ở trên giường nói: "Vẫn còn tương lai."

"Tại sao không ở cùng nhau hả?" Tần Lạc Dương hỏi.

Thẩm Cảnh trả lời: "Thời cơ chưa tới."

Trương Dũng kêu rên một tiếng, nói: "Cái người này kéo dài cừu hận, có vốn chính là không giống nhau, tớ cảm thấy tớ không cách nào ở nơi này nhìn thế giới sinh tồn được rồi, Tần Lạc Dương chúng ta cùng đi chết đi."

Tần Lạc Dương cười, nói: "Ha ha, muốn chết chính cậu đi tìm chết, tớ cảm thấy tớ có thể ở cái thế giới này sống rất khá."

Trương Dũng nói: "Tần Lạc Dương ơi là Tần Lạc Dương, cậu thật sự là quá không cần thể diện rồi."

Điền kiện nằm ở trên giường ngủ giật giật, chuyển người lại, hai người lập tức dè dặt âm thanh.

Thẩm Cảnh không tiếp tục tham dự đề tài của bọn họ nữa, lấy điện thoại di động ra muốn hỏi Tống Hiểu Hoa một câu ở trường học như thế nào, lập tức bấm điện thoại di động gõ bàn phím, nhấn gửi đi.

Vốn là muốn ngủ, nhưng điện thoại di động chẳng được bao lâu nhận được thư hồi âm của Tống Hiểu Hoa.

Tống Hiểu Hoa gửi mấy cái hình về mặt hoan hô, nói: "Hoàn toàn không thành vấn đề, ký túc xá rất tốt, bạn cùng phòng cũng rất tuyệt, anh Thẩm yên tâm." Cuối cùng đùa nghịch gửi một tấm hình mình ở phòng tập gym thẳng chân, ảnh chụp soi gương làm mặt quý.

Thẩm Cảnh nâng khoe môi, trả lời lại mấy câu chúc ngủ ngon lập tức ngủ.

.....

Mặc dù Tống Hiểu Hoa nói như vậy, nhưng trên thực tế tình huống cũng không phải là tốt như vậy, tạm thời không nói đến bên trong ký túc xá, giáo viên ra bài chuyên ngành vô cùng nghiêm khắc, cho dù kiến thức căn bản của Tống Hiểu Hoa rất không tệ, nhưng mà giáo viên muốn một lần lại một lần phải qua được hoàn mỹ, không làm tốt thì làm lại, đương nhiên không chỉ là Tống Hiểu Hoa, học sinh trong lớp trên căn bản cũng là tình huống này.

Mỗi lần vừa lên bài chuyên ngành, Tống Hiểu Hoa cảm giác mình muốn rơi một tảng thịt, một sống một chết đã qua một tháng, bình thường ăn được cũng rất ít, cho là sẽ gầy, đứng lên cân, liền ít đi nửa cân so với trước.

Cô cảm thấy mình quả thực là uống nước lạnh cũng sẽ mập.

Học sinh hệ vũ đạo trên căn bản vóc người đều rất tốt, trong lớp chỉ có một mình cô cô độc, đứng ở trong đội ngũ cũng so sánh với nam sinh khôi ngô, có lúc luyện vũ một mình cũng không đành lòng nhìn mình trong gương.

Quần áo vũ đạo trong lớp múa, đại bộ phận khác nữ sinh đều giống như con ngựa nhỏ, chỉ có một mình cô là con ngựa lớn.

Trương Nhạc an ủi cô: "Cái này không phải rất tốt sao? Mỗi giáo viên đều có thể nhớ rõ cậu."

Tống Hiểu Hoa cũng an ủi mình như vậy, nên thoải mái một chút.

Bình thường sau khi học xong hoạt động cũng thật nhiều, các loại xã đoàn rực rỡ muôn màu, Tống Hiểu Hoa cùng Trương Nhạc còn có Phương Lộ bên trong ký túc xá cùng đi xã đoàn vũ đạo phòng văn.

Xã đoàn vũ đạo này có cái tốt chính là vũ đạo gì cũng dạy, chính là không dạy múa ba-lê, phần lớn tân sinh trong chuyên ngành đều đi qua bên này báo danh.

Bởi vì xã đoàn vũ đạo nên cũng được coi là học viện xã đoàn lớn nhất, nhận thầu tất cả hệ biểu diễn vũ đạo, còn có đi ra ngoài thi đấu, người ở bên trong trên căn bản cũng nổi trội, xã trưởng phía bên kia nói phải chọn lựa, qua mới có thể vào xã.

Xã trưởng là một người không cao lắm ăn mặc rất hip-hop, nam sinh có bộ dạng có vẻ đáng yêu, gương mặt đó quả thật có cảm giác có thể bóp ra nước, chỉ là người không thể xem bề ngoài, nghe nói trước có mấy nữ sinh bị vấn đề anh ta hỏi làm cho khóc.

Phương Lộ đi vào trước, sau đó lập tức đi ra, lúc đi ra trừng mắt liếc xã trưởng này miệng lầm bầm một câu: "Cái gì vậy?" Liền vẩy tóc đi.

Trương Nhạc nhìn tình huống, nhanh tới cô lúc đó cô đánh trống rút lui, nói: "Hiểu Hoa, tớ vẫn là không tham gia thì hơn."

Tống Hiểu Hoa mở to hai mắt, nói: "Sợ cái gì, anh ta cũng sẽ không ăn thịt bạn?"

Trương Nhạc cười hắc hắc một tiếng, sau đó đứng ở bên cạnh nói: "Tới phiên bạn, bạn thành công, tớ liền đi."

Tống Hiểu Hoa thở dài một cái, ngay sau đó đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Edit: Lạc Thần

Có lẽ là đã thấy nhiều những nữ sinh thon thả lại đẹp dễ, nên khi xã trưởng phỏng vấn và một vài xã viên nhìn thấy Tống Hiểu Hoa thì đều ngăn người, một người trong đó nhìn đăng ký trong tay một chút trực tiếp hỏi: "Bạn là hệ vũ đạo sao? Xem ra không quá giống à?"

Tống Hiểu Hoa không ngờ đối phương sẽ trực tiếp như vậy, chỉ là hoàn hảo những năm này trái tim mỏng manh của cô đã sớm chữa trị hết, nên bình thần thẳng thắn vô tư trả lời: "Thật ra thì tôi cũng cảm thấy mình không giống, chỉ là hết cách rồi, hệ vũ đạo nhận tôi vào rồi."

Vừa dứt lời, mấy nữ sinh liền cười rộ lên.

Trên gương mặt trẻ con của xã trưởng vẫn yên lặng bất động, hỏi "Trước tiên tự giới thiệu mình một chút, có tài nghệ gì."

Tống Hiểu Hoa nói: "Ta là Tống Hiểu Hoa, là học sinh mới vừa nhập học, hệ vũ đạo, từ tiểu học múa ba-lê, không am hiểu những cái khác, cũng chỉ có múa ba-lê có thể biểu diễn."

Xã trưởng nói: "Biểu diễn một chút đi."

Tống Hiểu Hoa gật đầu, lập tức nhảy một đoạn vũ đạo mình đã từng biểu diễn qua, sau khi nhảy xong, xã trưởng gật đầu một cái, về mặt xem ra vẫn là

rất nghiêm túc, nói: "Tổng Hiệu Hoa phải không? Bạn cảm thấy tại sao chúng tôi phải chiêu mộ bạn vào xã? Có nhiều người đẹp hơn bạn, cao hơn bạn, nháy tốt hơn bạn, nhiều tài nghệ hơn bạn....." Anh nhìn Tổng Hiệu Hoa, dừng một chút tiếp tục nói: "Còn có gầy hơn bạn, tại sao?"

Hàng loạt câu nói, Tổng Hiệu Hoa cảm thấy xã trưởng này quả thật là muốn bị đánh, những câu đều là đặc biệt tới châm chọc cô.

Năng lực kháng đòn những năm này cũng không phải là tới không, cô ưỡn thẳng lưng, nghiêm túc trả lời: "Chẳng lẽ anh không cảm thấy tôi đứng chung một chỗ với họ rõ ràng chói mắt hơn sao? Họ đều rất đẹp không sai! Nhưng là mỹ cũng không phải là liên miên bất tận, giống như là ca sĩ có các loại hình thức biểu diễn, tại sao vũ đạo mập một chút thì không thể nhảy tốt. Ít nhất tại trên sân khấu, người xem chú ý tới không phải là xinh đẹp nhất, mà là dễ thấy nhất, tôi có tự tin sẽ trở thành người được chú ý tới."

Xã trưởng xoay vòng bút trong tay, giương mắt nói: "Tôi có thể lý giải những lời này là, tôi mập tôi kiêu ngạo sao?"

Tổng Hiệu Hoa hít sâu một hơi, trả lời: "Đương nhiên."

Khuôn mặt xã trưởng rớt cuộc nở nụ cười, nhún vai, nói: "Mặc dù không muốn thừa nhận, bất quá tôi xác thực mới vừa rồi ở bên trong đám người phỏng vấn người đầu tiên tôi nhìn thấy chính là bạn, được, có thể gọi vị kếp tiếp rồi."

Tổng Hiệu Hoa chần chờ một chút, chỉ chỉ chính mình hỏi "Tôi qua rồi sao?"

Phó xã trưởng ở bên cạnh nở nụ cười, mái tóc dài màu đen cùng khuôn mặt trái xoan xinh đẹp làm cho người ta có cảm giác nhu hòa lại mỹ lệ, cô nói: "Về sau sẽ gọi điện thoại thông báo cho bạn hoạt động tham gia xã đoàn."

Tổng Hiệu Hoa hoảng hoảng hốt hốt đi ra ngoài, không ngờ thế nhưng mình vào xã rồi, Trương Nhạc đã chạy tới cười nói: "Hiệu Hoa, như thế nào hả?"

Tổng Hiệu Hoa nói: "Qua."

Trương Nhạc vui mừng nhảy dựng lên, so với cô còn hưng phấn hơn, nói: "Thật tốt quá, Phương Lộ cũng chưa qua, bạn đều qua, ha ha ha ha."

Tổng Hiệu Hoa nói: "Bạn không đi sao?"

Trương Nhạc lôi kéo Tổng Hiệu Hoa cười hắc hắc nói: "Bạn đều qua, tớ đi làm gì chứ? Bạn qua chính là tớ qua."

Tổng Hiệu Hoa có chút dờ khóc dờ cười, nói: "Tốt, bạn lừa tớ."

Trương Nhạc nói: "Nếu không phải là tớ nói như vậy, bạn cũng sẽ không đi vào, bạn không đi vào, liên không qua, bạn phải cảm tạ tớ."

Tổng Hiệu Hoa nhìn mặt của cô, lắc đầu một cái, thật là không biết nói cái gì cho phải.

Biết được Tổng Hiệu Hoa thế nhưng vào xã đoàn vũ đạo, khuôn mặt của Phương Lộ trong nháy mắt liền tối, sau đó hừ nói: "Xã trưởng này căn bản là người bị bệnh thần kinh, tớ còn lâu mới tiến vào xã đoàn của họ."

Trương Nhạc liếc mắt nhìn Tổng Hiệu Hoa, len lén tiến tới bên tai Tổng Hiệu Hoa nói: "Cô ta chính là ghen tỵ, đừng để ý tới."

Tổng Hiệu Hoa gật đầu. Bên trong ký túc xá chung đụng một chút, về sau Tổng Hiệu Hoa cùng Trương Nhạc còn có Lưu Giai Lệ quan hệ cũng không tệ, duy chỉ có Phương Lộ ba người đều không thể nào thích, từ phương diện cuộc sống trước đó mà nói, quả thực là một công chúa, bình thường lấy nước máy người mỗi ngày đều phải đi, nhưng Phương Lộ nhàn rồi phiền phức, mùa hè cũng còn tốt, gần đến mùa thu lập tức mỗi ngày nhờ Lý Giai Lệ lấy nước nóng, hoặc là lúc người khác đi lấy nước nhờ thuận tiện lấy giúp mình, vừa bắt đầu mọi người còn có thể nhịn, càng về sau ngay cả Tổng Hiệu Hoa cũng không chịu nổi, Trương Nhạc tức không nhịn nổi, sau đó bảo hai cô không cho phép giúp Phương Lộ nữa.

Phương Lộ nhờ lấy nước không được, phải đi ra bên ngoài ở nhờ, trong lớp có một cô bạn đồng hương, quan hệ không tệ, tính tình đặc biệt nhu nhược, cũng không nói gì cô ấy.

Phương Lộ trở lại vệ sinh rất kém cỏi, trên bàn ký túc xá của chính mình lộn xộn không nói, laptop và thức uống đặt chung một chỗ, cơm nước xong chén trực tiếp đặt ở nơi đó, đợi đến khi lại cần dùng mới phát hiện trong chén nổi mốc rồi, chén mình mất thì dùng của người khác, trên giường khắp nơi đều là quần áo và chăn, rất loạn, thậm chí bạn cũng không biết cô ấy ngủ ở chỗ nào, cái này cũng thôi đi, nhưng là bình thường vệ sinh ký túc xá cô ấy cũng không quét, Lưu Giai Lệ là xã trưởng, mỗi người thay phiên quét dọn ký túc xá, mỗi lần đến phiên cô ấy thì người đã không thấy tăm hơi.

Có lúc Lưu Giai Lệ thật sự nhịn không được nữa, nói cô ấy mấy câu, sắc mặt cô ấy không tốt, miễn cưỡng quét xong gọi điện thoại cho bạn trai kể khổ, nói bên trong ký túc xá có người khi dễ cô ấy.

Thời gian lâu dài, hiểu rõ người này càng không muốn cùng cô ấy tiếp xúc, hoàn hảo bình thường trừ đi học ngủ, phần lớn cô ấy cũng sẽ không đợi ở túc xá.

Chỉ cần cô ấy không gây chuyện với bạn, trên căn bản cuộc sống này vẫn tính là trôi qua thoải mái.

Bình thường xong tiết học, Tổng Hiệu Hoa phải đi tham gia một hoạt động xã đoàn, mấy phen chung đụng, thật ra thì con người của xã trưởng rất tốt, ở trong xã đoàn không ít người cũng rất ủng hộ anh, trên căn bản anh nói gì đám người đều tán thành, mặc dù gương mặt anh trẻ con, chỉ là so với Tổng Hiệu Hoa lớn hơn, trường học này cũng có khoa chuyên ngành chính quy, xã trưởng chính là lớn thứ hai, bởi vì nhảy vũ đạo tốt, các loại vũ đạo biết cũng

nhiều, tiền nhiệm trước lui xuống, liền trực tiếp đem xã trưởng cho anh.

Mà sự thật chứng minh, anh quả thật là người có tài.

Mọi vũ điệu hiện đại lưu hành đều sở trường, còn có thể theo âm nhạc bố trí hiện trường, trước kia vẫn còn ở nước ngoài đã tham gia tranh tài, cầm lấy không ít giải thưởng, cổ máy nhảy càng thêm là hạng nhất.

Bình thường xã đoàn hoạt động, học tập các loại vũ điệu, biết không ít người, Tổng Hiểu Hoa cảm thấy quả thật là Nhân Ngoại Hữu Nhân Thiên Ngoại Hữu Thiên.

Cuộc sống ở trường học của Tổng Hiểu Hoa trôi qua coi như không tệ.

.....

Làm thế nào sử dụng thời gian có hiệu quả, đối với Thẩm Cảnh mà nói vẫn luôn là đại sự hạng nhất, đầu tiên sau khi anh học xong thì tìm một công việc ngoài giờ, là khây đàn dương cầm ở một phòng ăn hạng sang, tiền lương vì vậy trả theo ngày, thời gian làm việc cũng không dài, hai giờ, vốn là mỗi ngày tiền lương là 300 tệ, sau khi Thẩm Cảnh lấy huy chương và chứng nhận của mình ra, ông chủ đối phương thế nhưng quyết định trả thêm hai trăm.

Phòng ăn của ông chủ hình như là có nhà đầu tư, không thiếu tiền, mở nhà ăn cũng chỉ là vợ cho mình tìm một chút chuyện để làm, cha mẹ hai người đều yêu thích âm nhạc, luyện tiếu người tài, cho là Thẩm Cảnh có thể ở nước ngoài lấy giải thưởng vô cùng không dễ dàng, nên trả tiền cũng là đặc biệt rộng rãi.

Bình thường sinh hoạt phí Thẩm Cảnh tạm thời cũng không cần lo, mỗi tháng còn có thể để dành hơn một vạn, bên trong ký túc xá người hâm mộ ghen tỵ, chỉ hận năm đó không có nắm giữ một môn kỹ thuật cho thật tốt.

Vậy mà, Thẩm Cảnh cũng không có nghĩ tới lần làm thêm này cũng đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với cuộc sống của người khác.

Ông chủ là một nhà đầu tư, mà anh đầu tư chính là thư họa bằng ngọc..., thường thường có hẹn với một vài người bán tới phòng ăn nói chuyện thu mua, Thẩm Cảnh bình thường đang ở phía trên yên lặng đàn dương cầm, chỉ là thỉnh thoảng liếc mắt nhìn.

Cơ hội to lớn xảy ra với anh là sau học kỳ năm nhất, trong phòng ăn tới một chàng trai trẻ tuổi đang thật cẩn thận cầm trong tay một bức tranh đóng kín đi tới nhìn chung quanh một chút, sau khi ngồi xuống vẫn rất hồi hộp.

Chẳng được bao lâu, ông chủ ra tới, hai người ở phòng ăn khu khách quý, bình thường hiếm khi có người tới đây.

Ngồi vào đối diện anh, hai người nói chuyện một chút, buổi trưa người của phòng ăn cũng không nhiều, Thẩm Cảnh gảy năm sáu bài, sau đó lập tức ngồi ở chỗ đó nghỉ ngơi mấy phút, ông chủ cũng sẽ không nói gì.

Anh nhìn người tuổi trẻ kia nhiều hơn mấy lần, vẻ mặt thoát nhìn rất hốt hoảng kích động, có mấy lần hình như là bởi vì vấn đề giá cả không có nói khép, người chuẩn bị rời khỏi lại bị ông chủ gọi lại.

Ôm bức tranh trong lòng tựa như trăn trở.

Sau không biết lại nói cái gì, người trẻ tuổi từ từ mở bức tranh ra, Thẩm Cảnh liếc mắt nhìn, lập tức ngây ngẩn cả người.

Về phần tại sao anh sững sốt.....

Bức họa này là anh vẽ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Edit: Phonggg

Tiền triều ngày đó, Phật Vũ Vương từ nhỏ đã theo lão sư giỏi nhất triều đình học vẽ tranh thủy mặc và thư pháp. Lúc cậu mười ba tuổi, trước khi lão sư cáo lão hồi hương đã nói lại rằng Phật Vũ Vương tài năng thi họa không hề thua ông. Bình thường vào những khi rảnh rỗi, Phật Vũ Vương cũng vẽ vài bức họa hay viết vài cuộn tranh chữ, xem như việc tiêu khiển.

Hiện giờ xuyên tới thời hiện đại, dù cho cậu có cố gắng tìm kiếm khắp nơi như thế nào thì trong kiến thức lịch sử đều không tìm được dấu vết của mình. Thời gian còn học sơ trung, cậu thậm chí vì chuyện này mà đến tìm thầy dạy lịch sử, nhưng thầy giáo lại chắc chắn khẳng định rằng không có bất cứ một tài liệu nào chứng minh rằng trong lịch sử có vị vua tên là Phật Vũ Vương. Sự tồn tại của mình bị phủ nhận hoàn toàn, đối là ai đều sẽ khó chịu cả.

Cho đến về sau, chính cậu cũng cũng có điểm khó chịu. Liệu có phải sự tồn tại của mình là ở một khoảng không gian song song khác hay không?

Không hề nghĩ tới việc thời gian đã qua lâu như thế, lại có thể thấy bức tranh trước kia chính cậu đã tự tay vẽ.

Bức tranh này Thẩm Cảnh vẫn có chút ấn tượng, năm ấy trong lúc tản bộ đột nhiên nổi hứng cậu liền thuận tay vẽ lại một góc khung cảnh trong cung điện, vẽ được một nửa rồi lại không còn cơ hội hoàn thành bởi giữa chừng có việc gấp phải hồi tâm cung, bức tranh kia về sau cũng quên đi mất. Không rõ là bị cung nữ thái giám giấu đi hay như thế nào.

Một bức tranh không có lạc khoản, trải qua trăm ngàn năm lang bạt khắp nơi, cuối cùng lại rơi vào đáy mắt cậu.

Thẩm Cảnh không tránh được có chút kích động, mà ông chủ xem ra có ý định mua bức tranh này, sau khi cậu thanh niên kia đi rồi, ông ta ngồi trên ghế cầm bức tranh tỉ mỉ quan sát hồi lâu, nhìn phần thừa trong khung giấy mà lắc lắc đầu, tám phần là cảm thấy đáng tiếc.

Sau khi tan làm, Thẩm Cảnh lại tìm đến ông chủ đó, muốn hỏi thăm về chuyện của bức tranh này.

Ông chủ rất vui vẻ nói: "Cậu cũng có nghiên cứu về thư họa sao?"

Thẩm Cảnh rũ mắt xuống, gật đầu nói: "Coi như biết một chút."

Ông chủ kia nghe vậy liền vô cùng hào phóng đem bức tranh mở ra cho Thẩm Cảnh xem, nói: "Bức tranh này tuổi đời ít nhất phải hơn một ngàn năm lịch sử, chỉ bằng vài nét bút có thể đem sức sống vườn hoa thể hiện ra, màu sắc không quá nhiều, thanh nhã vừa đủ. Nếu không phải do đối phương đang cực kỳ thiếu tiền, bức tranh này làm sao có thể rơi vào tay tôi, đây là một tác phẩm cao cấp, chỉ tiếc là chưa hoàn thành, thích hợp cho việc lưu giữ cá nhân. Tôi tính đặt ở hành lang của triển lãm tranh."

Thẩm Cảnh nhìn màu giấy đã ngả vàng, lại thấy bức tranh của mình được bảo tồn cực kỳ tốt rồi được ông chủ kia thương thức như vậy, nói thật cậu cũng rất thích thú, chỉ là đôi tay cảm thấy có phần ngứa ngáy.

"Cậu hỏi ta chuyện về bức tranh này, có phải vì biết một chút việc gì đó liên quan tới nó không?" Ông chủ lúc này hứng thú nói.

Thẩm Cảnh gật đầu: "Bức tranh này vẫn chưa vẽ xong, có có tên là 'Thượng cung đồ', người vẽ tranh là một vị hoàng đế."

Ánh mắt ông chủ kia sáng lên, nói: "Làm sao mà cậu biết, trước đây ta đã tìm không ít người giám định và thương thức tranh nhưng đều không thể tìm ra ai là người vẽ nó. Chỉ biết rằng nó đã có tuổi đời rất lâu."

Thẩm Cảnh mở tròn mắt nói dối: "Không lừa gạt ông, chủ nhân của bức tranh này là tổ tiên của tôi cho nên tôi mới có thể biết một chút."

Ông chủ kia kinh ngạc nhìn Thẩm Cảnh, có phần không tin.

Thẩm Cảnh tiếp tục nói: "Người vẽ tranh là Phật Vũ Vương, chỉ là trên sử sách không ghi tại danh tính."

Ông chủ ngáp ngừng vài giây cuối cùng nói: "Kỳ thực, không phải tôi không tin cậu, chỉ là không có bằng chứng chứng minh."

Thẩm Cảnh gật đầu nói: "Tôi có học qua hội họa một chút, nếu ông không ngại, tôi có thể vẽ một bức tranh đầy đủ, để bù đắp phần còn thiếu hụt của tác phẩm kia."

Ông chủ kia nghe thế lập tức đứng lên: "Tốt, nếu cậu có thể vẽ được tôi sẽ mua lại bức tranh của cậu, đồng thời sẽ trưng bày trên hành lang trong buổi triển lãm tranh của tôi."

"Được" Thẩm Cảnh đáp lại.

Buổi chiều đến, ông ta liền dẫn theo Thẩm Cảnh đi tới gian triển lãm tranh của mình. Thẩm Cảnh lúc ấy mới biết, thì ra ông chính là một họa sĩ rất có tiếng vài năm gần đây, bức tranh ông vẽ có thể được mua với giá vài chục vạn hay thậm chí trăm vạn, không chỉ như vậy, dưới ông còn có nhiều họa sĩ theo các trường phái khác nhau, chỉ là nhìn tất cả các bức tranh ở đây, con số cộng lại thật khiến người ta không dám nghĩ tới.

Bình thường, người quản lý nơi này là cháu trai của ông ta, khả năng vẽ tranh cũng khá tốt, thấy ông mang theo bức tranh về thì ánh mắt sáng rực, nhưng khi nhìn thấy nó mới được hoàn thành một nửa thì không khỏi thở dài một tiếng.

"Đáng tiếc, nếu đây là một bức tranh hoàn chỉnh, tuyệt đối có thể bán ra với giá rất cao."

Thẩm Cảnh đứng bên cạnh, nếu nói cậu không vui là giả. Ngày đó chỉ tiện tay vẽ vài nét không ngờ đến giờ lại thành bảo bối vô giá.

Ông chủ kia nhìn cháu trai nói: "Đi chuẩn bị bút mực tốt lại đây."

Cháu trai ngần ngừ, cứ nghĩ ông mình muốn vẽ tranh liền hỏi lại: "Sao ông đột nhiên lại có hứng thú vẽ tranh thế?" Từ hồi bắt đầu làm ăn, ông rất ít khi tự mình đặt bút vẽ.

Theo lời của ông mà nói thì sau khi thấy nhiều các tác phẩm xuất sắc thì khi nhìn tới bức tranh mình vẽ ra thật có chút không còn mặt mũi gặp người khác.

Ông chủ kia chỉ Thẩm Cảnh đứng bên cạnh, nói: "Là cậu ta vẽ."

Người cháu trai đánh giá Thẩm Cảnh vài lần, gật gật đầu rồi chạy đi chuẩn bị các dụng cụ cần thiết.

Qua một lúc, Thẩm Cảnh cầm lấy bút lông, nhìn ông chủ kia nói: "Tôi không có cách nào để vẽ một khung cảnh y hệt, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức."

Trên phần trống của trang giấy cậu nhẹ nhàng đặt bút phác thảo vài nét, dù sao cũng từng là tác giả của bức tranh, kết cấu của nó dù thời gian trôi qua lâu như vậy nhưng chỉ cần nhìn một cái thì liền biết nên vẽ tiếp như thế nào.

Nhưng đã rất lâu không động bút vẽ nên có điểm không quen, tuy nhiên cũng coi như không làm mất tiêu chuẩn.

Cậu vẽ rất nhanh, ông chủ kia đứng cạnh tròn tròn mắt, một cái nháy mắt không dám chỉ sợ nhìn sót một nét vẽ, bút pháp thành thạo của Thẩm Cảnh ngoài ra còn có phong cách vẽ của riêng cậu.

Một bức vẽ không quá lâu, cuối cùng đã hiện ra được hình ảnh ban đầu.

Đem một nửa bức tranh hoàn mỹ kia ghép lại, không hề có cảm giác sai lệch.

Khi vẽ đến những chi tiết nhỏ, bút trong tay cậu mỗi khi hạ xuống đều vô cùng cẩn thận, đường cong rõ ràng, trình tự ngay ngắn. Mỗi chi tiết đều vừa khớp.

Rốt cuộc bây giờ Thẩm Cảnh cũng có thể để lại một cái lạc khoản cho chính mình, nét chữ cường đã liền xuất hiện bên cạnh, đáng tiếc không có con dấu. Nơi góc bức tranh viết xuống "Phật Vũ Vương An Đức năm thứ năm."

Cậu nghiêng đầu nhìn sang ông chủ bên cạnh, ông ta nhìn chằm chằm bức họa ước chừng phải mười mấy giây sau đó lớn tiếng nói: "Giỏi, tốt lắm. Vẽ rất đẹp."

Ánh mắt ông ta mang theo kích động, nét mặt tươi cười rạng rỡ như nở hoa nói: "Xem ra lời nói của cậu là sự thật, cách vẽ của cậu cùng nguyên bản giống nhau như đúc."

Dù sao vào từng thời đại khác nhau, phong cách tranh thủy mặc đều có những đặc điểm nhất định, mỗi họa sĩ lại có bút pháp bất đồng, có thể vẽ ra được đến mức không tìm ra sự khác biệt vậy quả thực không hề đơn giản.

"An Đức năm thứ năm, Phật Vũ Vương, đây là người vẽ tranh sao?" Ông ta hỏi.

Thẩm Cảnh gật đầu.

Ông ta lại cầm bức tranh yêu thích ngắm thật lâu, đột nhiên ngẩng đầu lên nói với Thẩm Cảnh: "Cậu có muốn đặt bức họa này ở gian triển lãm của tôi để bán ra ngoài không, tôi cực kỳ thích, một mình một phong cách, lại không dung tục tầm thường, cậu có muốn làm việc tại gian triển lãm này không?"

Thẩm Cảnh ngẩn người, không nghĩ ông ta lại có lời đề nghị này, thật ra ý nghĩ lúc đầu của cậu là muốn lấy lại bức tranh này, coi như tìm lại chút cảm giác tồn tại của mình trong lịch sử chứ không hề có suy nghĩ gì khác.

"Tôi có thể sao?" Thẩm Cảnh hỏi lại.

"Đương nhiên, hiện tại tôi đang rất cần những người có tài năng như thế, cậu có thể ở nhà ăn tiếp tục đàn dương cầm, chỉ cần mỗi tháng lại mang đến cho tôi vài bức tranh của cậu là được, tôi thấy thư pháp của cậu cũng rất đẹp, trời ạ... Trên người cậu rốt cuộc có bao nhiêu tài năng đây."

Thẩm Cảnh hỏi: "Tranh của tôi có thể bán đi sao?"

Ông ta trả lời: "Đương nhiên, tranh của cậu không phải giờ đã bán được cho tôi rồi sao?"

"Tôi có đủ khả năng để có thể đưa tác phẩm của cậu ra thị trường bên ngoài, tuy nhiên tôi cũng sẽ lấy một phần lợi tức trong đó, cái này cậu phải rõ ràng. Nhưng việc này với cậu mà nói chỉ có lợi mà không một phần hại, tôi có thể đem một bức tranh đáng giá mấy ngàn tệ đổi thành mấy vạn tệ hoặc là hơn mười vạn, thậm chí còn hơn nữa. Họa sĩ dưới tay tôi, ở trong nước vô cùng có danh tiếng, cậu nghĩ sao?"

Thẩm Cảnh nhìn ông ta, khuôn mặt tuần tú nở một nụ cười: "Chỉ cần ông không ghét bỏ, tôi cầu còn không được."

"Tốt, rất tốt...." Ông ta lại cúi đầu nhìn bức vẽ trên tay, hứng khởi nói: "Thật sự là nhặt được bảo vật rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Edit: Phonggg

Ông chủ kia dùng 10 vạn tệ mua lại bức tranh của Thẩm Cảnh, ông ta đem bản gốc đặt cạnh bức vẽ bổ sung của Thẩm Cảnh trưng bày trên hành lang gian triển lãm. Thường xuyên có người dừng lại nghỉ chân ở chỗ này quan sát, những người có hiểu biết về nghệ thuật thậm chí đề xuất ý muốn mua lại cả hai bức vẽ nhưng đều bị ông ta từ chối. Nếu không vì ông ta vô cùng thích tác phẩm này thì làm sao có chuyện chỉ vì một bức vẽ mà để Thẩm Cảnh đến làm việc ở đây.

Hiện giờ có rất nhiều họa sĩ nét vẽ tương đối giống nhau, thậm chí nhiều người còn cố tình mô phỏng lại phong cách của người khác. Muốn người vẽ gì người đều vẽ được cùng với việc vẽ đẹp là hai khái niệm khác nhau, đồ nào tốt chỉ cần liếc mắt là có thể thấy được giá trị của nó, mà bức tranh của Thẩm Cảnh lại vừa hay thỏa mãn yêu cầu của ông ta.

Sau ngày hôm đó, Thẩm Cảnh tiếp tục vẽ thêm năm sáu bức tranh khác đưa đến. Ông ta đặt bán nó trong gian hàng vẽ tranh, đương nhiên bản thân cậu không có nhiều tiếng tăm trong giới, bởi thế những người đề mắt tới tác phẩm của cậu sau khi hỏi thăm giá cả thì đều chùn bước. Nhưng ông ta không chút hoang mang lo lắng, cũng không hề có ý sẽ hạ thấp giá thành.

Ông ta không vội, Thẩm Cảnh tất nhiên cũng không cần lo lắng.

Không cần tới thời gian dài, chỉ qua một đoạn lữ quán mọi người đều biết tới một họa sĩ mới vào nghề không biết trời cao đất rộng mỗi bức tranh đều ra giá rất cao, dùng cách truyền bá đặc biệt này, ông ta cũng phải thuộc dạng cao thủ.

Về sau ông ta nói với cậu, nếu muốn bán ra, cần cho người khác lưu lại ấn tượng với giá thành tác phẩm của cậu tương đương như thế nào. Vì sao nhiều họa sĩ có khả năng rất cao nhưng cả đời lại không nổi tiếng? Không phải vì hán ta không đánh bóng bản thân, mấu chốt là phải xem hán có thể nắm bắt thời cơ hay không.

Bình thường đi theo ông ta, cậu học được không ít điều. Thẩm Cảnh cảm thấy được ở thời không hiện đại này quả thật là núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn. Cậu vẫn còn rất nhiều điều có thể học hỏi.

Sau khi lập hè, thời tiết ngày càng nắng nóng. Tống Hiểu Hoa từ từ thích ứng với sinh hoạt của trường học, bình thường ở trường học cũng tham gia hoạt động trong các câu lạc bộ, thêm chuyện học kỳ một Thẩm Cảnh lại có thêm công việc, bởi thế hai người cả một học kỳ đại khái cũng chỉ gặp mặt vài lần, đợi đến khi Thẩm Cảnh nhận ra thì mùa hè chính thức đã tới rồi.

Mặc dù hai người vẫn thường xuyên liên lạc nhưng bởi muốn giữ Tống Hiểu Hoa không vì thấy anh chàng đẹp trai nào trong trường thì liền đi theo người ta luôn, Thẩm Cảnh quyết định cuối tuần này phải tới kiểm tra một lượt.

Chủ động hẹn gặp Tống Hiểu Hoa.

Tống Hiểu Hoa tất nhiên rất vui mừng, cô đã sớm muốn gặp mặt cậu nhưng chỉ là nghĩ tới công việc của Thẩm Cảnh nên lại lo sợ bản thân mình quấy rầy người ta, như vậy làm sao được? Suy nghĩ rồi lại do dự, thời gian cứ thế trôi qua, một học kỳ cũng gần kết thúc.

Làm sao cô lại không muốn chứ, hạnh phúc đồng ý, Trương Nhạc luôn đứng cạnh nghe lén hết lớn một tiếng: "Có thể dẫn tớ đi cùng không?"

Bà chị Lưu Giai Lệ cũng góp giọng: "Thời gian lâu như thế nhưng chưa từng nghe em nhắc tới anh Thẩm, hãy dẫn chị đi, chị muốn gặp soái ca! Chị thề, đi đến đó chỉ nhìn, tuyệt đối không gây phiền phức cho hai người!"

Trương Nhạc cũng vội vàng nói tiếp: "Tớ cũng vậy!"

Tống Hiểu Hoa cười hi hi một tiếng: "Tớ biết rồi, để tớ hỏi anh ấy đã". Tin nhắn vừa gửi, Thẩm Cảnh đã lập tức trả lời: Có thể.

Thẩm Cảnh cũng muốn biết suốt một ngày ở bên Tống Hiểu Hoa là những người như thế nào, hiện giờ không chỉ cần phòng ngừa con trai, đến con gái cũng phải đề ý. Nhờ không may cô ấy bị bạn cùng phòng bê cong, cậu thật sự không muốn chút nào.

Trương Nhạc nói: "Chị à, chúng ta cứ như vậy mặt dày đi theo được hả?"

Lưu Giai Lệ chớp chớp đôi mắt đáp lại: "Vậy cô đừng đi nữa."

Trương Nhạc vội vàng nói: "Đi, tất nhiên là đi, cơ hội gặp mặt anh đẹp trai sao có thể bỏ lỡ, còn hơn so với cả ngày xem mấy người éo là kia."

So với nữ sinh, vài bạn học nam trong lớp Tống Hiểu Hoa đều có dáng người khá mềm mại, mỏng manh. Có người còn nói họ không khác mấy so với con gái, động một chút là thấy vẻ đáng yêu.

Vốn trường học này đã âm thịnh dương suy, con trai thì ít ỏi là thế vậy mà có vài người còn muốn leo ra ngoài vụng trộm.

Lấy một anh chàng trong lớp Tống Hiểu Hoa làm ví dụ đi, anh ta thích một nữ sinh học khoa diễn xuất, trong khi đang theo đuổi người ta thì phát hiện tình địch là một anh chàng đẹp trai khác, cả hai bên đều vô cùng căm ghét đối phương. Một hôm cùng đám bạn đi chơi, vừa vận gặp trúng người tình địch kia, anh chàng trở về nói với cô gái, anh ta cong rồi.

Sau cùng, hai người con trai đó cũng ở bên nhau.

Vô tội nhất là cô gái kia, vốn đang có hai người đàn ông sau lưng theo đuổi, quay đầu nhìn lại, phát hiện hai người họ đã thành một cặp mắt rồi.

Thật sự là, cuộc sống này đâu đâu cũng đầy máu cún.

Câu chuyện ấy vẫn được các cô gái bàn luận say sưa, mỗi khi thấy nam sinh kia xoay người múa dáng người còn xinh đẹp hơn mình, các cô gái đều thấy không có biện pháp vượt qua nổi.

Nghĩ tới việc này, ba người đều cười rộ lên, Phương Lộ đang nằm ở trên giường chơi điện thoại, đột nhiên nói: "Các cậu khi nào thì đi chơi?"

Tổng Hiểu Hoa trả lời: "Thứ bảy"

Phương Lộ nói: "Thật đúng lúc, hôm đó mình cũng muốn gặp bạn trai hẹn hò, cùng đi nha, nhân dịp xem anh Thẩm của cậu đẹp trai nhiều thế nào."

Trương Nhạc không vui đáp lại: "Cậu cùng bạn trai đi chơi với nhau là được rồi, bọn này không muốn làm bóng đèn của hai người."

Phương Lộ hé mắt nhìn thoáng qua Trương Nhạc: "Có làm sao, tớ cũng không chê mọi người phiền."

Phương Nhạc nghĩ thầm, là bọn này chê cậu đấy.

Bình thường, đối với chuyện của các cô Phương Lộ cơ bản đều không tham dự, hôm nay lại đột nhiên háng hái như thế, tám phần là muốn mượn cớ nhìn thấy Thẩm Cảnh sau đó cười nhạo thẩm mỹ của các cô một phen.

Suy nghĩ của cô ấy, thật sự là làm người ta khó mà nhìn thấu.

Dù là vậy, nhưng cũng không vạch mặt nhau cho nên dù mắt húng những người khác cũng không nói thêm gì nữa.

Đến thứ bảy, sau khi xuống giường chuẩn bị xong, Tổng Hiểu Hoa và Trương Nhạc, Lưu Giai Lệ cùng nhau ra ngoài, chỉ còn lại một mình Phương Lộ đang nằm ngủ.

Phương Lộ nấc chứng khó chịu khi phải thức dậy, Chủ nhật bình thường nếu cậu rời giường khiến cô ấy thức giấc, cô ấy sẽ đứng trên giường trừng mắt nhìn cậu, sau đó ở trên giường giẫm đạp làm loạn lên, vừa giẫm vừa nấc chửi, giống như là đang phát bệnh vậy, ồn ào ít nhất nửa giờ mới lại ngủ.

Trương Nhạc nhìn nhìn Lưu Giai Lệ, nói: "Không gọi sao?"

Lưu Giai Lệ đáp: "Không gọi, gọi nó dậy làm gì, chính nó nói muốn đi, giờ thì người cũng không nhắc dậy nổi. Đến lúc nó có hỏi thì nói bọn mình nói gọi rồi nhưng nó không chịu nghe."

Trương Nhạc cười: "Được."

Ba người còn chưa ra tới cổng trường, Phương Lộ đã gọi điện thoại tới cho Lưu Giai Lệ, Lưu Giai Lệ nghe máy liền thấy bên kia nói: "Ba người sao có thể đi như thế hả? Không phải đã nói đi cùng nhau sao Mọi người không gọi em là có ý gì?"

Vẫn là đại tỷ uy vũ, thẳng thắn nói: "Bệnh lúc thức dậy của em quá kinh khủng, chị không dám trêu vào."

Không biết Phương Lộ lại nói cái gì, Lưu Giai Lệ nói: "Chúng ta đợi người tới thì đi ngay, em muốn đến thì đến nhanh lên."

Dứt lời thì cúp điện thoại.

Trương Nhạc nói: "Coi phẩm hạnh của cô ta kìa, bản thân mình tật xấu đầy người mà còn suốt ngày nói này nói nọ, nếu không phải vì chung phòng ký túc em đã trở mặt lâu rồi."

"Dù sao chị cũng nói rồi, nếu nó có thể đến thì cùng đi, cản lại không được thì thôi vậy." Lưu Giai Lệ trả lời.

Ba người đi đến chỗ hẹn.

Thẩm Cảnh đến sớm hơn nửa tiếng, lúc này cũng đang đứng ở nơi đó. Vóc dáng cao ráo, khuôn mặt sáng người dù đi đến đâu cũng hấp dẫn ánh mắt của người khác. Lúc này, cậu đã cao tới 1m78, cách ăn mặc càng khiến cho người đi đường chú ý, cậu cúi đầu nhìn đi động, thời gian cũng sắp tới liền đưa mắt nhìn bốn phía.

Một ánh mắt liền nhìn thấy Tổng Hiểu Hoa.

Tổng Hiểu Hoa mặc chiếc váy màu trắng điểm những đóa hoa nhỏ xanh lam, váy ngắn trên đầu gối, hai chân thon dài lộ ra bên ngoài, mái tóc thả trên vai, cho dù vẫn có chút mập nhưng không hề ảnh hưởng tới nét xinh đẹp của cô, phần thịt hai bên má khiến mỗi lần Thẩm Cảnh đưa tay lên nhéo đều cảm thấy rất kích thích, ngoại trừ ánh mắt, ngũ quan đều rất nhỏ nhắn tinh xảo, vô cùng có cảm giác xinh đẹp tự nhiên.

Thẩm Cảnh neho mắt, tuy nói chiếc váy rất thích hợp với Tống Hiểu Hoa nhưng cô không thấy rằng chân váy quá ngắn sao?

Tống Hiểu Hoa có một đôi chân rất đẹp, đối với con trai mà nói, thật sự là không thể kháng cự được.

Thẩm Cảnh nhìn thấy một anh chàng lúc đi ngang qua Tống Hiểu Hoa, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào chân cô, chân mày cậu nhăn lại.

"Hiểu Hoa, có phải cậu ấy không?" Lưu Giai Lệ chỉ vào Thẩm Cảnh lớn tiếng hỏi.

Trương Nhạc đứng bên cạnh cũng nhìn thấy, nói: "A! Chính là cậu ấy nha!"

Tầm nhìn của Tống Hiểu Hoa rơi trên người Thẩm Cảnh, ý cười lan đầy đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Lưu Giai Lệ cùng với Trương Nhạc dừng tầm mắt lại, sau đó cùng cười lên, Lưu Giai Lệ vươn tay vỗ vỗ Trương Nhạc, nói: "Xem ra cậu nói cũng không có sai nha."

Trương Nhạc cười hắc hắc nói: "Cậu còn phải nói sao, tiêu chuẩn thẩm mỹ của tớ vẫn là vô cùng tốt."

Thẩm Cảnh đi tới, trên tay xách theo hộp quà tinh xảo, ăn mặc hết sức đơn giản hào phóng, gương mặt tuấn tú làm cho người ta tìm không ra một chút khó chịu nào, vóc dáng cao gầy cùng với da thịt trắng nõn, cũng chỉ có Tống Hiểu Hoa mới biết đã từng có lúc Thẩm Cảnh còn thấp hơn so với mình.

Cô cùng với cậu lớn lên, chứng kiến tất cả, thời điểm khi chưa có ai chú ý tới cậu, tầm mắt của cô đã đặt trên người cậu, Tống Hiểu Hoa cảm thấy rất tự hào, có thể cùng với Thẩm Cảnh cùng nhau lớn lên, biết rất nhiều chuyện người khác không biết, cô cũng bởi vì một phần tâm tư này mà đặc chí.

Tống Hiểu Hoa nâng môi, đứng đối diện với Thẩm Cảnh nói: "Anh tới thật là sớm."

Thẩm Cảnh nhú mày, nói: "Cũng không thể để cho mọi người chờ anh ở đây."

Bên cạnh hai cô bạn đã thật sự nộn nóng, sử dụng ánh mắt ngầm tỏ ý với Tống Hiểu Hoa nhanh nhanh giới thiệu, Tống Hiểu Hoa hi hi cười một tiếng, sau đó vươn tay hướng về phía Lưu Giai Lệ cùng với Trương Nhạc nói: "Em trước đây đã nói qua với anh, đây là bạn cùng phòng em, Trương Nhạc, còn có Lưu Giai Lệ."

Thẩm Cảnh gật đầu, sau đó nói: "Chào mọi người, anh tên là Thẩm Cảnh."

Lưu Giai Lệ cười ha hả nói: "Thẩm Cảnh! Nói thật, trước đây Hiểu Hoa nói với em tên của anh, em liền suy nghĩ rốt cuộc ba mẹ anh nghĩ như thế nào mà lại đặt cho anh tên này?"

Tống Hiểu Hoa mở trừng hai mắt, nói: "Các cậu không cảm thấy tên này nghe rất hay sao?"

Trương Nhạc nói: "Thật sự là rất hay."

Thẩm Cảnh quan sát hai cô bé, bình thường và thật thà, cũng không tệ lắm, bình thường chính là tốt nhất, Thẩm Cảnh vươn tay đem hộp quà cầm trong tay chia ra đưa cho hai người bạn họ.

Lưu Giai Lệ cùng Trương Nhạc vội vàng nói: "Đây là cái gì?"

Thẩm Cảnh nói: "Một chút điểm tâm ngọt, anh nghe Hiểu Hoa nói, các em thích ăn, liền mua một chút."

Hai người ánh mắt sáng lên, nhưng lại xấu hổ, hai người nhìn nhãn hiệu trên chiếc hộp trước mặt, bình thường họ thích nhất là ăn điểm tâm của hiệu này nha, Trương Nhạc nói: "như này không tốt lắm, không cần không cần."

Thẩm Cảnh kiên trì nói: "Không có gì."

Tống Hiểu Hoa cũng ở bên cạnh nói: "Các cậu đừng khách khí, cứ cầm đi."

Lưu Giai Lệ cười lên, nhận lấy nói: "Cảm ơn nhiều, mới vừa gặp mặt lại để cho anh tốn tiền."

Trương Nhạc cúi đầu len lén liếc mắt nhìn bánh ngọt bên trong, thật sự rất tinh xảo, hơn nữa còn rất nặng, sợ là thời gian này lại mập lên rồi, nhưng là thức ăn ngon ở phía trước cân nặng chỉ là phù du nha.

Thẩm Cảnh nhớ Tống Hiểu Hoa đã nói qua trong ký túc xá có bốn người, hiện tại trừ đi Tống Hiểu Hoa thì chỉ có hai người, cậu nói với Tống Hiểu Hoa: "Vây ngoài em ra vẫn còn một bạn cùng phòng khác nữa."

Lưu Giai Lệ nói: "Một người khác có thể không tới được."

Chỉ là vừa dứt lời, liền nghe thấy Phương Lộ khí thế hùng hăng, âm thanh chói tai hướng về phía bọn họ nói: "Ai nói tớ tới không được?"

Hôm nay cô cố ý mặc một chiếc váy dài, tóc dài bồng bềnh điểm thêm một chiếc nơ màu hồng ở sau gáy, mặt trang điểm kỹ càng, đi một đôi giày cao gót màu tím nhạt, thật ra bộ dáng của Phương Lộ cũng không hẳn là đẹp mắt, nhưng lại biết cách trang điểm, trước và sau khi trang điểm khác nhau một trời một vực, giống như hiện tại nếu như bạn ở trên đường cái nhìn thấy cô ấy, sẽ tự động xếp loại cô ta ở bên trong hàng ngũ mỹ nữ.

Bên cạnh cô là một nam sinh, vóc dáng ước chừng khoảng 1m7, tóc hơi dài, nhuộm màu đỏ rượu, trên lỗ tai xỏ ba bốn bông tai, tóc hơi dài, ngũ quan coi như là không tệ, trên cổ mang một khối ngọc, khoa trương nhất chính là trên cổ tay trái phải đều đeo hai cái vòng vàng, phong cách thật sự rất khoe khoang, lại còn cố tình phải lộ ra mình là một cường hào.

Đây chính là người bạn trai mà Phương Lộ vẫn luôn nhắc tới, gọi là Dương Quan.

Lưu Giai Lệ cùng với Trương Nhạc liếc mắt nhìn Dương Quan, sau đó liếc nhìn Thẩm Cảnh, trong lòng không tự chủ mà cười lên.

Dương Quan cho dù dáng dấp không tệ, nhưng phẩm vị quá kém, trông lại quá nữ tính, ai không biết còn tưởng rằng cậu ta là bạn thân của Phương Lộ cùng nhau ra ngoài chơi.

Dương Quan đi sau lưng Phương Lộ, bộ dáng giống như cô vợ nhỏ, Phương Lộ nhìn Thẩm Cảnh, tầm mắt quét Thẩm Cảnh một lượt từ đầu đến chân, sau đó cười cười, nói: "Anh chính là thanh mai trúc mã của Hiểu Hoa?"

Tống Hiểu Hoa không tự chủ đứng vào giữa Phương Lộ cùng với Thẩm Cảnh, giống như là gà mẹ đang bảo vệ con của mình.

Thẩm Cảnh nhìn thấy động tác này của Tống Hiểu Hoa, thậm chí có chút buồn cười, liếc nhìn cô gái ở trước mặt khí thế hùng hăng, không giống như là tới chơi chung mà giống như là tới để gây sự hơn.

Trương Nhạc ở bên cạnh nháy mắt ra hiệu nói: "Ai, Phương Lộ, bạn trai cậu đây hả sao không giới thiệu một chút?"

Phương Lộ ngẩng mặt, nói: "Còn giới thiệu cái gì, các cậu không phải đều biết rồi sao? Cậu ấy ở trong trường chúng ta chính là rất nổi tiếng."

Dương Quan cười lên, hướng về phía Phương Lộ nói: "Thật ra thì cũng không có nổi tiếng như vậy a."

Lưu Giai Lệ nói: "Đúng vậy, dù sao tớ cũng không biết, Trương Nhạc cậu biết không?"

Trương Nhạc lắc đầu một cái.

Phương Lộ sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, chỉ vào Dương Quan bên cạnh nói: "Dương Quan, cậu ấy chính là Dương Quan biết không? Học khoa biểu diễn."

Vừa dứt lời, Trương Nhạc cùng Lưu Giai Lệ liền cười, nếu như Dương Quan này cũng có thể trở thành là diễn viên, như vậy trường mà họ theo học thật đúng là thảm.

Mới nói được mấy câu, Thẩm Cảnh nhìn Phương Lộ nhíu mày, nhưng ngoài miệng không có nói gì, Tống Hiểu Hoa ngẩng đầu lên hướng về phía Thẩm Cảnh ánh mắt như nói "anh đừng để ý đến cô ta", sau đó chuẩn bị một phần lễ mà Thẩm Cảnh mua đưa cho Phương Lộ.

Phương Lộ liếc mắt hỏi "Đây là cái gì?"

Tống Hiểu Hoa nói: "Một chút điểm tâm, Thẩm Cảnh mua tới."

Phương Lộ nhận lấy, nhìn qua, đồng tử xinh đẹp dần ra một chút, sau đó trên mặt cuối cùng cũng mang theo nụ cười, ngẩng đầu lên hướng về phía Thẩm Cảnh nói: "Thứ này có lẽ cũng đắt tiền hả?"

Đứng ở bên cạnh cô Dương Quan vội vàng xen vào nói: "Là cái gì vậy? Em thích sao, lần sau anh sẽ mua cho em."

Phương Lộ trừng mắt liếc Dương Quan bên cạnh, nói: "Anh nhìn xem, anh làm sao mà đến đây cái gì cũng không chuẩn bị thế? Người ta có thành ý, anh thì sao?"

Dương Quan sững sờ, vội vàng cười nói: "Lần sau sẽ có, sẽ có, vậy để anh mời mọi người ở trong ký túc xá đi ăn cơm."

Mọi người cũng không ai muốn tính toán với cặp đôi này, Lưu Giai Lệ nói: "Đi thôi, chúng ta đi dạo phố, đợi chút nữa cùng nhau đi ăn chút gì đó."

Dĩ nhiên, Trương Nhạc cùng Lưu Giai Lệ thức thời đi ở phía sau, không quấy rầy Tống Hiểu Hoa cùng với Thẩm Cảnh, dù sao đây cũng là thời điểm Tống Hiểu Hoa đã mong rất lâu.

Tổng Hiểu Hoa cảm thấy ở trước mặt mọi người gọi Thẩm Cảnh là Anh Thẩm sẽ rất xấu hổ, cho nên liền trực tiếp kêu tên, nói: "Thẩm Cảnh, anh theo nhóm người bọn em ra ngoài đi dạo phố sẽ không cảm thấy nhàm chán chứ?"

Thẩm Cảnh suy nghĩ một chút, trả lời: "Nếu như thấy nhàm chán, thì sẽ không tới đây."

Tổng Hiểu Hoa sờ sờ cái mũi của mình, gật đầu một cái, cảm giác mình hơi hơi thừa, mỗi lần ở trước mặt Thẩm Cảnh đều sẽ cảm giác sự thông minh của mình mất đi không ít, nói chuyện thực sự rất xấu hổ.

"Anh ở trong trường học cảm thấy như thế nào hả? Lần trước em nghe di nói, kết thúc học kỳ thứ nhất thành tích của anh đứng đầu khoa, ở trong trường học nhất định rất nổi danh."

Tổng Hiểu Hoa nói không sai, phải biết thời điểm ban đầu nhập học, thành tích môn chuyên ngành của cậu đứng thứ nhất, luôn giữ vững chưa bao giờ tụt hạng, bình thường thời gian cậu bỏ ra học so với người khác lại càng nhiều hơn, hơn nữa mấy môn này cũng không có gì là trở ngại, cả ngày chạm mặt một đám con trai nói không nhàm chán là giả, nhưng bình thường môn chuyên ngành phải mặc áo blu trắng, mà đám nữ sinh gọi đó là bộ đồng phục quyết rũ.

Nếu quả thật đẹp mắt như vậy, thì trái lại cậu rất muốn cho Tổng Hiểu Hoa nhìn một chút, cậu thật sự không ngại cô bị chính mình hấp dẫn nha.

Thẩm Cảnh trả lời: "Mẹ anh nói quá khoa trương, chỉ là thành tích chuyên môn tương đối khá mà thôi."

Tổng Hiểu Hoa vỗ vỗ bả vai Thẩm Cảnh, cười nói: "Thẩm Cảnh, anh rõ ràng vô luận đi đến chỗ nào cũng đều rất nổi bật được không? Nói cho cùng anh với bọn em đúng là không cùng một cấp bậc."

Được rồi, điểm này Thẩm Cảnh thừa nhận.

Thẩm Cảnh hỏi ngược lại: "Vậy còn em?"

Tổng Hiểu Hoa hai mắt mở lớn, nói: "Vậy thì em cũng muốn tự khen mình một chút, thành tích ballet của em đứng thứ nhất, kỳ thật thì em cũng lĩnh vực mình am hiểu."

Thẩm Cảnh ngẩng mặt tuy nói muốn đá kích Tổng Hiểu Hoa một chút, nhưng đến cuối cùng lại bật thốt lên, còn là: "Vũ điệu của em quả thật rất tuyệt."

Tổng Hiểu Hoa có thể tự khen bản thân, nhưng lại không chịu được khi người khác khen mình, đặc biệt người khen lại là Thẩm Cảnh, trên khuôn mặt trắng nõn lập tức tất liền ửng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Edit: Lạc Thần

Lưu Giai Lệ và Trương Nhạc ở phía sau len lén cười, Lưu Giai Lệ chỉ vào lỗ tai phỉeem đỏ của Tổng Hiểu Hoa, sau đó nói với Trương Nhạc: "Bình thường tớ còn chưa có thấy Hiểu Hoa như vậy, xem ra thật là tình yêu làm cho người ta say nha." Dứt lời, còn giả bộ giống như là thi nhân lắc lắc đầu.

Trương Nhạc bị bộ dáng của Lưu Giai Lệ chọc cười, nói: "Vậy cũng nhanh yêu một người đi."

Lưu Giai Lệ thờ dãi một cái trả lời: "Tớ cũng nghĩ như vậy, đáng tiếc ngay cả một đối tượng cũng không có, cậu bảo tớ đi yêu ai đây? Yêu xxx sao?"

xxx chính là tiểu thụ trong lớp bị tình địch bẻ cong queo so với con gái còn con gái hơn.

Trương Nhạc nhớ tới xxx này eo xinh đẹp vợi vàng lắc đầu một cái, nói: "Thôi, chúng ta còn đàn ông hơn anh, nhất định không tìm được đối tượng."

Hai người vừa đi vừa tự bôi đen mình, sau đó bất chợt nghe thấy giọng nói của Phương Lộ và Dương Quan, Phương Lộ vào một shop bán quần áo, vừa ý một cái váy ngắn tạo hình không đối xứng có vẻ đặc biệt, liền la to với người phía trước: "Các bạn đợi chút, tớ vào xem một bộ quần áo đã." Sau đó cũng không quản người ta có nguyện ý hay không, liền trực tiếp đi vào.

Lưu Giai Lệ ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn bảng hiệu tiệm này, cô nhớ lần trước đã tới, một cái quần short jean, yết giá hơn tám trăm, chỉ có thể chê cười thả đồ vật lại chỗ cũ, nói đợi chút trở lại đợi chút trở lại, sau lại nhìn thấy tiệm này, cô liền đi đường vòng.

Phương Lộ nhìn thấy chiếc váy đó nói thế nào cũng có chừng một ngàn đồng đi, quá xa xỉ.

Tổng Hiểu Hoa và Thẩm Cảnh đứng chung một chỗ, Thẩm Cảnh nghe cô nói qua về chuyện tình trong xã đoàn, nói thí dụ như xã trưởng rất tuần tú khiêu vũ đặc biệt giỏi, ánh mắt Thẩm Cảnh lập tức có chút thay đổi, nói thí dụ như phó xã trưởng đặc biệt tốt, đáng đáp cũng cực kỳ xinh đẹp động lòng người, khiêu vũ ở trường học không người nào có thể địch, hơn nữa nam nữ đều xoi, Thẩm Cảnh ánh mắt liền lại thay đổi.

Nhìn xuống chính mình muốn hỏi Tổng Hiểu Hoa, anh và xã trưởng người nào đẹp trai hơn?

Thẩm Cảnh cảm thấy mình thật là không có thuốc nào cứu nổi, hôm nay còn chưa nhìn thấy người, chỉ là nghe nói mà cũng đã không vui rồi, thật là hận bản thân không được cùng học chung một lớp trong một trường với Tổng Hiểu Hoa, cả ngày ở nhà nhìn, không cho phép cô chạy loạn, cũng sẽ không trêu chọc một vài người kỳ kỳ quái quái.

Người chìm trong cuộc yêu, quả nhiên chỉ số thông minh vĩnh viễn cũng không ở trên một con đường.

Phương Lộ từ trong shop bán quần áo đi ra ngoài, thái độ lập tức cũng không giống nhau, Dương Quan ở sau lưng xách theo túi đựng quần áo, vuốt ví tiền trong ngực, trong lòng đang rí máu.

Nhà của Dương Quan coi như là có tiền, nhưng từ lúc quen với Phương Lộ, tiền trên người của anh cùng nước chảy ào ào một dạng, lúc đầu chính mình còn không có chú ý, trung học đệ nhất cấp còn tốt, đến trường học này, Phương Lộ biến hóa càng lúc càng lớn, ngay cả bạn cùng phòng bên trong túc xá của anh tất cả đều nói nếu bọn họ có bạn gái như vậy đã sớm quăng.

Lúc bắt đầu là thật thích, càng về sau này tình cảm cũng bắt đầu có khoảng cách.

Dương Quan nhú mày, không biết mình có thể kiên trì tới khi nào.

Phương Lộ ngược mắt, quay đầu lại liếc mắt nhìn Dương Quan, nói: "Làm sao vậy? Đi theo cùng đi nha."

Giọng nói của Dương Quan buồn bực trả lời: "Ừ."

Phương Lộ nhìn bộ dáng này của anh, chính mình cũng bực bội, vốn là ở trong trường học bài chuyên ngành của Tổng Hiểu Hoa luôn luôn đè ép trên mình, bản thân cô cũng không vui, cảm thấy Tổng Hiểu Hoa là một người mập, người như vậy không biết lúc đầu là như thế nào vào được trường học, sau lại nhìn thấy kỹ thuật múa của người ta, trong lòng có ghen tỵ, nghe Trương Nhạc nhắc tới thanh mai trúc mã của Tổng Hiểu Hoa, cô vẫn cảm thấy là thổi phồng lên, đã sớm nghĩ tới ra ngoài liếc mắt nhìn, sau đó đùa cợt đám người Tổng Hiểu Hoa Trương Nhạc một cái.

Nhưng chờ nhìn thấy Thẩm Cảnh, lời trong lòng chuẩn bị nói, lại một câu cũng nói không ra ngoài.

Trương Nhạc nói hoàn toàn không có khoa trương, anh quả thật có tư cách.

Sau đó đáy lòng là càng thêm không thăng bằng, nhìn thấy Dương Quan bên cạnh mình, mặc dù đáng đáp không tệ, nhưng mà so với Thẩm Cảnh, toàn bộ giống như là một cái son trại so sánh với chính phẩm.

Phương Lộ mất hứng, liền thích mua đồ, đáng thương chính là ví tiền của Dương Quan.

Tổng Hiểu Hoa dừng lại trước quán nhỏ trên đường dành riêng cho người đi bộ, coi trọng một cái lắc tay bằng bạc, chế tác nhìn rất đẹp, đối phương muốn 100, Thẩm Cảnh bên cạnh nhú mày, mặt không đổi sắc trả lời: "50."

Người bán hàng rong nói rằng: "50 chính là ngay cả hàng tôi đều không lấy được nha."

Tổng Hiểu Hoa cười híp mắt nói: "Anh trai, anh xem chúng tôi đều là học sinh nên bán rẻ một chút đi mà."

Người bán hàng rong nhìn khuôn mặt tươi cười của Tổng Hiểu Hoa, nhả ra nói: "Vậy 80, không thể ít hơn nữa."

Thẩm Cảnh tiếp tục nói: "50, không thể nhiều hơn nữa."

Người bán hàng rong nói: "50 thật quá rẻ."

Lưu Giai Lệ và Trương Nhạc cũng nói: "Rẻ hơn một chút đi, anh xem về sau chúng tôi sẽ còn trở lại, đến lúc đó sẽ giới thiệu một số người cho anh như vậy không phải thật tốt sao?"

Người bán hàng rong cắn răng, nói: "Ngày 70, tôi lại giảm mười đồng vậy."

Thẩm Cảnh nhìn người bán hàng rong, nói với anh ta: "Như vậy, chúng ta đều nhường một bước, 60 đi."

Khuôn mặt người bán hàng rong đau khổ nói: "Anh bạn nhỏ, cậu keo kiệt như vậy sao? Bình thường người ta bạn trai dẫn cô gái nhỏ đến, vừa ý người ta lập tức trực tiếp mua, cậu trông cậu xem."

Tổng Hiểu Hoa lại đồ mặt.

Thẩm Cảnh nhếch chân mày, không có phủ nhận, trả lời: "Vậy tôi có thể đi."

Người bán hàng rong lông mày run lên, sau đó nói: "Được rồi được rồi, tôi chủ yếu là nhìn bạn gái của cậu thật sự muốn, không lấy lời tiền của cậu, 60 được rồi, bán cho cậu."

Tổng Hiểu Hoa muốn bỏ tiền, trong nháy mắt Thẩm Cảnh đã thanh toán tiền xong, vươn tay nhìn xuống Tổng Hiểu Hoa nói: "Đưa tay cho anh."

Tổng Hiểu Hoa ngẩn người, sau đó có chút mù mịt, cổ tay bị Thẩm Cảnh cầm, sau đó lắc tay màu bạc liền được anh nhẹ nhàng đeo vào trên cổ tay.

Thẩm Cảnh nhìn xuống, ngón tay thon dài tiếp xúc với cổ tay trắng nõn của Tổng Hiểu Hoa, trên mặt Tổng Hiểu Hoa lại là một trận lửa thiêu nóng.

Trương Nhạc bên cạnh kêu lớn một tiếng, nhào tới trên người Lưu Giai Lệ, nói: "Ghen tỵ chết chó độc thân."

Lưu Giai Lệ vỗ vỗ bả vai Trương Nhạc, nói: "Thật là đau khổ, mới vừa rồi tớ kịp thời nhắm hai mắt lại."

Người bán hàng rong cười nói với Tổng Hiểu Hoa: "Nhìn bạn trai này một chút, thân sĩ như vậy, đáng đáp còn có tinh thần, còn có thể sống qua ngày, bình thường giá này tôi cũng sẽ không bán."

Tổng Hiểu Hoa đỏ mặt, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Thẩm Cảnh.

Một màn này cũng rơi vào trong mắt Phương Lộ, cô lại trừng mắt liếc Dương Quan bên cạnh, đi tới chỗ người bán hàng rong, chọn sáu lắc tay nói: "Bao nhiêu tiền?"

Người bán hàng rong cho là các cô không có đi chung, vẫn báo giá tiền lúc trước: "Một cái 100, cộng lại chính là 600."

Phương Lộ liếc mắt nhìn Dương Quan, Dương Quan thở dài một cái, sau đó lấy ví tiền ra trả tiền.

Người bán hàng rong tròn to hai mắt, quả thực là trở mình kiểm lời được không?

Thật ra thì người sáng suốt cũng nhìn ra được những chiếc lắc tay này nhiều nhất là bên ngoài phủ một lớp bạc, căn bản không đáng được nhiều tiền như vậy, một cái giá mua vào cũng ba bốn mươi đồng.

Chỉ sợ đối phương dối ý, nên gói kỹ đưa cho Phương Lộ, dứt khoát khen Phương Lộ phong cách thật tốt, thật xinh đẹp.

Phương Lộ cầm lắc tay, đi tới bên cạnh Tổng Hiểu Hoa, nhìn Thẩm Cảnh nói: "Hiểu Hoa, nếu như anh Thẩm của cậu hào phóng một chút thì hoàn mỹ rồi."

Dứt lời, giống như chính mình thắng cái gì vậy, đi về phía trước.

Lưu Giai Lệ ở phía sau hứ một cái nói: "Có tật xấu nha."

Trương Nhạc nói: "Ngược lại tớ thật ra rất thương bạn trai cô ta, phá sản nhiều rồi nha, lúc này mới ra tới bao lâu, tớ thấy ví tiền của anh bạn trai đó cũng mau trống rỗng thôi."

Lưu Giai Lệ nói: "Tớ thấy cô ta chính là không thể thấy người khác sống tốt hơn cô ta."

Thẩm Cảnh chỉ cảm thấy có chút buồn cười, đầu năm nay nha, thật là cái quỷ gì đều có.

Bên cạnh Tổng Hiểu Hoa kéo ống tay áo Thẩm Cảnh, sau đó ngẩng đầu lên, mở to mắt, cần phải nói thật: "Tớ cảm thấy người đàn ông sẽ mặc cả rất đẹp trai!"

Cô ấy là bộ dáng khăn trương, giống như là đang an ủi anh.

Thẩm Cảnh nâng khóe môi, vươn tay vuốt vuốt đầu Tổng Hiểu Hoa, không nói gì.

Bên cạnh Lưu Giai Lệ cùng Trương Nhạc lại yên lặng nhìn lẫn nhau một cái, cảm thấy hôm nay họ đến đây, thuần túy là vì tự rước lấy nhục, ghen chết chó độc thân không cần quá rõ ràng.

.....

Gần tới trưa, một nhóm người chuẩn bị tìm một điểm dừng chân ăn cơm, vừa đứng nơi này gần trường học Thẩm Cảnh, anh biết đồ nơi nào thì tốt hơn, chỉ là địa phương xem ra tương đối nhỏ, nhưng giá rẻ lại ngon.

"Muốn ăn cơm ở đây không?" Phương Lộ nhìn có chút ghét bỏ, cô vốn cho là sẽ đi đến nhà hàng tây hạng sang, không nghĩ tới thế nhưng lại đến nơi này.

Trương Nhạc liền nói ra: "Nếu cậu không ăn, chúng ta có thể tách ra hành động."

Phương Lộ nói: "Vậy không có ý nghĩa nha."

Lưu Giai Lệ oán thăm, có các người mới không có ý nghĩa đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Edit: Lạc Thần

Thẩm Cảnh gọi trước một vài món ăn, sau đó đưa thực đơn cho Tống Hiểu Hoa, Tống Hiểu Hoa nhìn mấy lần, những món ăn bé thích đã được Thẩm Cảnh kêu rồi, sau đó liền đưa thực đơn cho Lưu Giai Lệ và Trương Nhạc, hai người bọn họ gọi tượng trưng một món, thực đơn chuyển đến Phương Lộ, Phương Lộ chọn mấy món đắt tiền nhất, sau đó còn nhử mày nói: "Những món này hơi ít."

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh nói: "Không ít, theo như đầu người mà nói, đã tính nhiều rồi, nếu như không đủ sau đó mới gọi thêm."

Lúc này Phương Lộ mới đưa thực đơn tới.

Đội nhân viên phục vụ vừa đi, Phương Lộ nói: "Tớ nói nhân viên phục vụ của tiệm này có phải là có tật xấu hay không hả? Quán người ta đều là gọi nhiều mới vui, ý của cô ta là để cho chúng ta gọi ít một chút có phải hay không?"

Trương Nhạc liếc mắt nhìn Phương Lộ nói: "Người ta không phải ý này à? Người ta là không muốn lãng phí."

Phương Lộ nói: "Lãng phí cũng là chuyện của chúng ta, liên quan gì các cô ấy."

Thấy không nói được, cũng không có người để ý đến cô.

Đề tài chuyển đến trên người của Thẩm Cảnh, Lưu Giai Lệ nói: "À, Tống Hiểu Hoa và Thẩm Cảnh cùng nhau lớn lên, anh vẫn luôn lợi hại như vậy sao?"

Tống Hiểu Hoa gật đầu, nói: "Đúng vậy nha, lúc tớ tốt nghiệp tiểu học, anh đã tốt nghiệp trung học đệ nhất cấp rồi."

Trương Nhạc nói: "Quả nhiên thật khác biệt, thành tích thật tốt nha, chờ tốt nghiệp khoa chính quy thì cũng chưa tới hai mươi tuổi."

Thẩm Cảnh nói: "Thật ra thì chương trình tiểu học cũng không khó, bây giờ nếu như đứa trẻ không kém cũng có thể nhảy lớp, chỉ là trường học cũng không khích lệ thôi."

"Đừng khiêm nhường." Lưu Giai Lệ cười nói.

Phương Lộ chen miệng nói: "Nhảy lớp thật đúng là rất thường gặp, anh giống một người bạn của tôi, người ta trực tiếp từ năm nhất nhảy tới năm lớp sáu được không? Bây giờ đang học đại học ở nước ngoài, số tuổi so với chúng ta còn nhỏ hơn."

Lưu Giai Lệ liếc mắt nhìn Phương Lộ, nói: "Vậy thì như thế nào?"

Phương Lộ nói: "Không có gì, tớ chính là muốn nói, Nhân Ngoại Hữu Nhân Thiên Ngoại Hữu Thiên."

Lưu Giai Lệ ồ một tiếng.

Thẩm Cảnh cũng không giận, nhìn Phương Lộ này, ngược lại là muốn nhìn một chút dây thần kinh trong não cô có thể ngắn tới trình độ nào.

Trương Nhạc tiếp tục nói: "Em còn nghe Hiểu Hoa nói lúc học trung học đệ nhất cấp ở nước ngoài có tham gia một cuộc tranh tài Piano rất nổi tiếng, giành được hạng nhì luôn! Thành người nổi tiếng ở địa phương của hai người."

Thẩm Cảnh trả lời: "Thật ra thì cũng không có khoa trương như vậy, hướng chỉ đã qua lâu như vậy."

Phương Lộ ghen ghét tiếp tục nói: "Hiện nay có nhiều cuộc thi nhạc cụ như vậy, ta cũng có thể đàn đấy."

Lần này Tống Hiểu Hoa có chút không chịu nổi Phương Lộ rồi, cô nói: "Anh ấy được giải nhì cuộc thi piano xx, lúc ấy dự thi còn có Kaafla."

Phương Lộ quả thật sẽ đàn piano, bình thường huấn luyện trong sảnh có Piano, cô liền đi lên muốn đàn một đoạn, chờ người khác khen ngợi mình, Tống Hiểu Hoa đã sớm nghe quen Thẩm Cảnh đàn Piano, hôm nay nghe Phương Lộ nói chỉ cảm thấy quả nhiên là có khác biệt.

Lúc này Phương Lộ không nói gì, mặt đen, cầm ly nước bên cạnh lên không ngừng rót vào trong miệng của mình.

Đội sau khi món ăn được dọn lên hết, mọi người nếm mùi vị, đều nói: "Thức ăn của nhà hàng này thực không tệ, thật sự là đến đúng chỗ rồi."

Trương Nhạc hướng về phía Tống Hiểu Hoa mở trừng hai mắt, nói: "Quả nhiên nghe Thẩm Cảnh không sai, đúng không, Tống Hiểu Hoa?"

Tống Hiểu Hoa gấp một món ăn đặt vào trong chén Trương Nhạc, đỏ mặt nói: "Ăn thật ngon com của bạn đi."

Lưu Giai Lệ ở bên cạnh len lén cười.

Phương Lộ nhìn con vịt trên bàn ở trước mặt, nhú mày, nói: "Tớ không thích ăn thịt vịt, còn có..... Thịt heo, lên cân thì làm thế nào nha? Các cậu không sợ mập, tớ sợ nha."

Trong nháy mắt trên bàn com không khí bắt đầu lạnh lên.

Dương Quan ngồi ở bên cạnh Phương Lộ, nói: "Vậy đừng ăn, không phải còn có món khác sao?" Anh gấp hải sản xào đặt ở trong chén Phương Lộ.

Phương Lộ mím môi, bắt đầu ăn.

Đến cuối cùng com ăn xong rồi, Thẩm Cảnh phải trả tiền, lúc này Phương Lộ nói: "Không cần, bạn trai tớ nói muốn mời khách, coi như là lễ ra mắt."

Cô còn chưa nói hết, Dương Quan ở bên cạnh biến sắc, sau đó lôi kéo tay Phương Lộ.

Phương Lộ nhú mày, nói: "Làm gì vậy? Trả tiền đi chứ."

Đáy mắt Thẩm Cảnh mang theo nồng đậm ý cười, nhìn trờ hay này.

Dương Quan bức rức nhìn bên cạnh một chút, sau đó nhỏ giọng ở bên tai Phương Lộ nói: "Trên người anh chỉ còn lại mười mấy đồng."

Mấy món ăn Phương Lộ gọi thêm sau đó cộng lại đều có hơn hai trăm.

Khuôn mặt của Phương Lộ trong nháy mắt tối lại, cắn răng nghiêng lợi nói với Dương Quan: "Vậy bây giờ anh lập tức đi rút tiền đi, lời tôi đã nói ra rồi, chẳng lẽ anh để cho tôi mất mặt hay sao."

Dương Quan nhú mày, nhỏ giọng trả lời: "Mất chút là, anh không mang theo thẻ."

Phương Lộ ra ngoài bên trong túi nhiều nhất khoảng trên 100 đồng, nhà cô vốn được coi là khá giả, nhưng mà bình thường tiêu tiền như nước, hôm nay hơn một trăm đồng đã coi như là mình gần có tiền.

Thẩm Cảnh nhìn hai người bọn họ, đáy mắt mang nét cười, nói: "Thế nào?"

Dương Quan nhắm mắt nói: "Thật xin lỗi, lần sau lại mời đi, trên người tôi không có tiền."

Phương Lộ nhìn chằm chằm Dương Quan, nói: "Nhìn anh như vậy, không có tiền chạy đến làm gì?"

Dương Quan giận không chỗ phát tiết, nói: "Tôi không phải không có tiền, tôi mang tiền đều bị em xài hết."

Dù sao cũng ở chung một ký túc xá, Lưu Giai Lệ và Tống Hiểu Hoa cùng khuyên nhủ: "Cái này cũng không có gì ghê gớm, đừng tranh cãi nữa."

Phương Lộ bĩu môi, lớn tiếng tức giận nói: "Bây giờ anh đang trách tôi sao?"

Dương Quan phiền não nhìn Phương Lộ, thật cảm thấy cô là cố tình gây sự, nói: "Được rồi, Phương Lộ, tôi thật sự không nhịn được nữa, tôi cảm thấy hai chúng ta không thích hợp, sớm một chút chia tay đi, tôi mà ở cùng một chỗ với cô nữa, sớm muộn gì cũng mắc bệnh thần kinh."

Sau đó anh trực tiếp rời đi.

Phương Lộ sững sờ, luống cuống, cô vội vã đuổi theo, vừa đuổi theo vừa la to: "Dương Quan, anh lại dám bỏ rơi tôi? Ban đầu là người nào khóc xin làm quen tôi."

Đi nhiên Dương Quan đã nổi giận, quay đầu nói: "Mất của tôi bị mù được chưa."

Hốc mắt Phương Lộ đỏ lên, quay đầu lại liếc mắt nhìn đám người Thẩm Cảnh, đáy mắt tràn đầy nước mắt, sau đó dậm chân lại đuổi theo.

Trương Nhạc liếc mắt nhìn Lưu Giai Lệ, nói: "Thấy không? Cô ấy tuyệt đối đang trách chúng ta."

Lưu Giai Lệ cười lạnh nói: "Tự mình tìm đường chết, đáng đời bị bỏ rơi."

Trận chiến này Thẩm Cảnh hoàn toàn không chiến mà thắng, thậm chí không cần chiến, thực lực đối phương thật sự như gà con yếu ớt, anh cũng không cần phải ra tay, chỉ là Phương Lộ này thoát nhìn hình như cũng không phải hàng tốt gì, anh nhú mày, ngược lại có chút bận tâm Tống Hiểu Hoa bị khi dễ.

Sau khi com nước xong, Lưu Giai Lệ và Trương Nhạc liền tìm một lý do rời đi trước, dù sao cũng không làm kỳ đà cản mũi.

Còn dư lại hai người Tống Hiểu Hoa và Thẩm Cảnh, đúng lúc đi ngang qua rạp chiếu phim, Thẩm Cảnh liền mang theo Tống Hiểu Hoa đi vào, Tống Hiểu Hoa trực tiếp nhảy qua chọn phim tình cảm, chọn một bộ phim điện ảnh khoa học viễn tưởng.

Sau khi hai người xem xong, Tống Hiểu Hoa ước chế không được tâm tình kích động của mình một mực nói vai nam chính quá đẹp trai xuất sắc rồi.

Thẩm Cảnh buồn bực nghĩ, nếu sớm biết như vậy, anh đã chọn một bộ phim có nam chính đáng ghét xấu xí.....

Đưa về trường học, Tống Hiểu Hoa liếc mắt, vụng trộm nhìn Thẩm Cảnh, cử động của cô bị Thẩm Cảnh nhìn thấy, cô liền hít sâu một hơi, lấy dũng khí hỏi "Anh Thẩm, anh có thích nữ sinh nào không?"

Thẩm Cảnh ngẩn người, quay đầu nhìn Tống Hiểu Hoa, có lẽ là không ngờ cô sẽ hỏi trực tiếp như vậy, chần chờ một chút, anh gật đầu một cái.

Tống Hiểu Hoa mím môi, cũng không giật mình, ngược mắt, đặc biệt nghiêm túc nói: "Vậy không cần thích cô ấy, thích em đi."

Cô mở to hai mắt, không để cho Thẩm Cảnh mở miệng nói chuyện, tiếp tục nói: "Em sẽ trở nên tốt hơn người kia, sau đó khiến anh Thẩm sẽ không hối hận, hiện tại xin anh dời ánh mắt đến trên người em."

"Trước khi trưởng thành, em sẽ cố gắng trở nên xứng với anh, càng trở nên ưu tú hơn nữa."

"Cho nên, nhìn em cho thật kỹ, coi em như một cô gái thật tốt mà nhìn." Tống Hiểu Hoa đỏ mặt nghiêm túc nói xong đoạn này, sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, nhón chân hôn một cái lên mặt Thẩm Cảnh.

Sau đó chạy nhanh trở về ký túc xá.

Thẩm Cảnh khẽ tròn to mắt, nhìn bóng lưng Tống Hiểu Hoa, kinh ngạc.

Đứa nhỏ này thông suốt rồi sao!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Edit: Phongg

Thẩm Cảnh vẫn luôn cảm thấy Tống Hiểu Hoa là người còn quá trong sáng. Cô còn nhỏ, lại được cậu và người nhà bảo vệ rất tốt, trên cơ bản mười mấy năm nay cuộc sống của cô trôi qua bình an yên ổn. Cậu biết Tống Hiểu Hoa hẳn là thích mình, nhưng phần yêu thích này rất cuộc đời vì cậu là thanh mai trúc mã của cô hay còn lý do nào khác?

Cậu suy xét rất nhiều khía cạnh. Tình yêu là đến từ hai phía, nếu cậu muốn đi tiếp, không có nghĩa là người kia cũng sẽ như vậy.

Giống như Khương Hồng Cầm và Thẩm Hạo Dương vậy. Hai người họ ở bên nhau bởi vì yêu mến, chia tay cũng bởi Thẩm Hạo Dương quay đi thích một người khác. Cậu đã nhìn thấy quá nhiều chuyện như thế.

Cậu suy nghĩ rất nhiều, luôn muốn mọi việc phải thật hoàn hảo, cậu chờ Tống Hiểu Hoa dần trưởng thành thành thực. Đợi cô gặp thêm nhiều người con trai khác, sau đó giống như cậu, xác định đối phương là người duy nhất thích hợp.

Thẩm Cảnh sợ chia cách, cho nên cậu cảm thấy về phương diện tình cảm, bản thân thậm chí còn không có dũng khí tiến lên.

Hiện giờ Tống Hiểu Hoa chủ động, Thẩm Cảnh sờ mặt cười nhẹ. Không lẽ mình lại không so được với dũng khí của một cô bé. Em đã không trốn, vậy chờ bị bắt vào lưới đi.

Tống Hiểu Hoa đỏ mặt vội vàng chạy về ký túc xá. Trong ký túc xá lúc này, Lưu Giai Lệ và Trương Nhạc đã trở về từ sớm, hai người đều đang nằm trên giường vừa chơi game điện thoại vừa trò chuyện, nghe thấy tiếng động liếc mắt nhìn Tống Hiểu Hoa.

Trương Nhạc nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đỏ rục của Tống Hiểu Hoa, lông mi chuyển động, nói: "Nhìn nhìn coi, mặt đỏ thế này, xảy ra chuyện gì rồi? Sao mình lại nghĩ ra được mùi... gian tình nhỉ?"

Lưu Giai Lệ xoay người ở trên giường đứng lên, mở to hai mắt: "Oa, gian tình thì thế..., Hiểu Hoa, cậu thật thà khai báo nhanh nào, đừng ép bọn mình động tay chân."

Tống Hiểu Hoa hít sâu một hơi, nói: "Tớ tò tình rồi!"

Trương Nhạc lật chăn ra, kêu lên: “Voãi, cậu quá giỏi luôn. Khi nào thế? Mau nói cho bọn này nghe, quá trình tường tận!”

Lưu Giai Lệ đã chuẩn bị xong tư thế nghe kể chuyện, nằm sấp trên giường, mở to hai mắt nhìn Tống Hiểu Hoa.

Tống Hiểu Hoa đỏ mặt mang chuyện vừa xảy ra kể lại một một lần.

Trương Nhạc ở giường dưới che mặt: “Cậu nói rồi? như vậy ngại lắm nha, hahahaha, thật sự là trưởng thành rồi, con gái lớn rồi nha.”

Lưu Giai Lệ vui vẻ lăn lộn trên giường: “Hiểu Hoa, cậu chọc tôi cười chết mất!”

Tống Hiểu Hoa tiếp tục nói: “Thật ra, ... tớ vẫn chưa nói xong. Lúc sau, tớ còn hôn lên mặt anh ấy một cái.”

Lưu Giai Lệ cũng lớn tiếng chửi bậy một câu, hỏi lại: “Anh ta trả lời thế nào? Nét mặt thế nào? Để bọn mình tư vấn cho, xem anh ta có đang diễn kịch hay không?”

Tống Hiểu Hoa xấu hổ nói: “Hôn xong tớ liền chạy đi mất, còn chưa đợi anh ấy nói gì cả.”

“Tớ thua, chẳng lẽ cậu chỉ định tỏ tình bỏ đấy?” Trương Nhạc nói.

Tống Hiểu Hoa gật đầu: “Tớ chỉ là muốn để anh ấy trước tiên chú ý đến tớ, bây giờ tớ còn phải cố gắng trở nên xứng đáng với anh ấy đã.”

Lưu Giai Lệ và Trương Nhạc liếc mắt nhìn nhau. Suy nghĩ của Tống Hiểu Hoa các cô sao lại không hiểu. Ở bên một người như Thẩm Cảnh áp lực tâm lý nhất định rất lớn, nếu đối phương là một người cực kỳ tài giỏi mà bản thân mình lại chỉ là một người bình thường, sẽ ngày càng cảm thấy tự ti. Về sau, nếu không phải là người khác tác động khiến họ phải chia tay thì cũng rất có khả năng chính bản thân Tống Hiểu Hoa cũng lựa chọn buông xuống.

“Được! Bọn mình làm hậu thuẫn ủng hộ cậu.”

Không có đá kích, Trương Nhạc và Lưu Giai Lệ nhìn nhìn Tống Hiểu Hoa cười rộ lên.

Đến buổi tối, Tống Hiểu Hoa nhận được tin nhắn của Thẩm Cảnh, trên đó viết "Năm mươi tám tuổi, tặng em món quà mừng lễ thành niên tuyệt vời nhất". Cô nhìn đi nhìn lại dòng chữ mười mấy lần, sau đó ở trên giường nhảy lên, kích động đến mức đến nửa đêm cũng không ngủ được.

Lúc Phương Lộ từ bên ngoài trở về đã là hơn 12 giờ, cô gõ cửa ký túc xá một lúc lâu, di quản lý mới đến mở cửa, sau đó to tiếng trách mắng cô, nói muốn gọi điện thoại nói cho chủ nhiệm của cô biết. Phương Lộ òa khóc, khoe mắt hồng rực nhìn quản lý một cái rồi đáp lại: "Thích gọi thì gọi đi."

Sau đó lập tức đi về phía phòng ký túc, dùng chân đạp mạnh cửa, đập một lúc lâu Trương Nhạc mới mở cửa, một bộ dáng tức giận bị người đánh thức, nhìn Phương Lộ nói: "Đạp gì mà đạp hả? Tớ mở cửa cho cậu rồi còn gì?" Trương Nhạc mở to đôi mắt còn buồn ngủ, cẩn thận nhìn lên thấy khuôn mặt trang điểm của Phương Lộ bị nhoe nát hết cả, ánh mắt thì đỏ rực hung hăng nhìn mình.

Trương Nhạc nhớ tới sự việc hôm nay trong lòng liền sáng tỏ, làm bộ không phát hiện ra tự quay lại giường của mình nằm lên.

Phương Lộ vào phòng, đem tất cả bóng đèn bên trong phòng bật lên, nói: "Các cô hôm nay chắc vui lắm đây, đều vì các cô tôi mới mới chia tay cùng bạn trai đấy."

Vốn dĩ bị đánh thức đang rất khó chịu, Lưu Giai Lệ ở trên giường đứng lên nói: "Cô cùng bạn trai chia tay liên quan gì tới bọn này?"

Phương Lộ trừng lớn mắt, chỉ vào Tống Hiểu Hoa nói: "Tống Hiểu Hoa hôm nay cố ý bảo tôi ra ngoài, các cô chính là muốn kích cho tôi chia tay với bạn trai."

Tống Hiểu Hoa bị chỉ thẳng tên, vốn phút trước đang rất vui nên giờ nhìn vào chỉ thấy bộ dạng muốn cắn người của Phương Lộ, đáp lại: “Tớ không gọi cậu, chính cậu muốn đi cùng mà, sao lại trách tớ?”

Trương Nhạc nhin không được nói: “Phương Lộ, cậu đừng thấy Tống Hiểu Hoa tính tình hiền lành thì bắt nạt, lúc đầu bọn tớ đã bàn bạc xong rồi, là cậu tự muốn xen vào. Giờ xảy ra việc này liền quay về trách tội tớ, cậu bị đần đúng không?”

Phương Lộ nhóm một mồi lửa, trong nháy mắt làm tắt cả mọi người trong phòng cùng tức giận

Phương Lộ đem túi đeo băng da trên vai quăng xuống mặt đất, nói: "Tôi đần? Bình thường Dương Quan đối xử với tôi tốt như vậy, thế mà hôm nay vừa cùng các người ra ngoài một chuyến liền muốn chia tay cùng tôi, đừng nghĩ tôi không biết các cô đã nói gì với Dương Quan, các cô vì không gặp được bạn trai tốt như tôi nên mới ghen tị!"

Lưu Giai Lệ thật sự buồn cười, nói: "Haha, bình thường ở nhà ngang ngược kiêu ngạo, ra bên ngoài vẫn giữ cái đức hạnh này, trách sao được người ta không cần cô nữa."

Trương Nhạc cũng đáp lại: "Không gặp được bạn trai tốt, nhìn xem cô đang nói ai? Không phải là chính cô sao. Chúng tôi không quen biết gì tên Dương Quan kia, có thể nói chuyện gì với hắn? Cô làm gì thì trời đang nhìn đấy, cái bộ dạng này của cô, sớm muộn gì cũng bị đá!"

Phương Lộ nổi giận, đi đến Trương Nhạc, người cách cô ta gần nhất, muốn lấy đồ đánh Trương Nhạc. Tống Hiểu Hoa bên cạnh đứng dậy khỏi giường

kéo tay Phương Lộ lại. Trương Nhạc không nói hai lời trực tiếp cho Phương Lộ một bạt tai nói: "TM, cô lại còn muốn đánh người à? Bị người ta nói đúng tìm đèn đúng không? Haha, tôi nhìn cô không vừa mắt lâu lắm rồi, mẹ nó, ở nhà làm công chúa quen rồi, cô cho rằng tới trường học sẽ có người tiếp tục chứa chấp che chở mình à? Bệnh thần kinh, suy nghĩ của cô tưởng không ai biết sao, bình thường thấy Tống Hiểu Hoa nhảy tốt hơn mình, mặt đen kìa giống cái gì nhỉ? Việc gì cũng muốn so đo với bọn này, nghe thấy Tống Hiểu Hoa người ta có thanh mai trúc mã liền đem bạn trai của mình lấy ra, so với gì, cô lúc nào cũng thế, lại còn trông cậy người bạn trai tốt kia đến giúp mình, oh, đúng rồi, ít nhất anh ta cũng chữa được bệnh mù mắt, hết đàn độn rồi mới chia tay với loại người như cô!"

Phương Lộ đỏ mặt, tức giận nói: "Cô dám đánh tôi!"

Trương Nhạc nói: "Cô muốn đánh tôi, tôi cho cô chút mặt mũi mà không đánh lại cô thì tôi đúng là đồ ngốc!"

Phương Lộ đưa tay ra vờn ngón tay về phía Trương Nhạc, Tống Hiểu Hoa đứng bên cạnh ngăn lại, chị cả ở trên giường cũng với vàng chạy xuống, ngăn đón.

Móng tay Phương Lộ dài, trong lúc đó móng tay đã cắt qua cánh tay của Trương Nhạc và Tống Hiểu Hoa, chị cả dùng lực lớn bắt được Phương Lộ, lớn tiếng nói: "Thôi đi, di quản lý bị gọi đến rồi!"

Sau khi quản lý đến, thấy mấy người đang cùng Phương Lộ lôi lôi kéo kéo, người quản lý vừa bị Phương Lộ cãi, đứng nhìn cô nói: "Ngang ngược quá nhỉ! Xem ra hôm nay không dẫn chủ nhiệm lớp cô đến thi đúng là không được!"

Phương Lộ khóc lớn nói: "Các người đều bắt nạt tôi!"

Trương Nhạc và Tống Hiểu Hoa đi đến phòng y tế chữa thương, cổ Tống Hiểu Hoa không sao chỉ có một vết cắt nhỏ nhưng Trương Nhạc lại có vết thương chảy máu dài hơn 10cm.

Trương Nhạc ở trong phòng y tế, một bên bôi thuốc một bên mắng: "Diên rồ, đúng là bệnh thần kinh."

Tống Hiểu Hoa sờ lên miệng vết thương trên cổ, khẽ kêu một tiếng.

Qua một lúc lâu, dường như chủ nhiệm lớp đến đây, mang Phương Lộ ra ngoài trấn an cảm xúc sau đó ba người mới xem như bình ổn lại, sau nửa đêm mới đi ngủ.

May mà hôm sau là chủ nhật.

Sáng thứ hai, lúc Phương Lộ trở về ký túc xá không nói hai lời đem đồ dùng của mình chuyển đi. Hình như là chuyển đến chỗ ký túc của đồng hương, vừa lúc bên đó có người bị đuổi học, Phương Lộ trực tiếp đến đó ngủ luôn.

Cuối cùng cũng tiến được phiên toái đi, ba người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng mà, sự việc còn không kết thúc nhanh như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Edit: Phonggg

Lên đến năm hai đại học, nhà trường muốn tổ chức một buổi văn nghệ chào mừng tân sinh viên, đội trưởng đội khiêu vũ chắc chắn bận rộn ngập đầu. Cậu ta muốn chuẩn bị ba loại tiết mục khác nhau, loại đầu tiên đơn giản nhất, tiếp theo là dựa theo một cốt truyện dựng thành tiết mục trình diễn tập thể, bài cuối cùng là dành cho người ưu tú nhất trong nhóm tham gia.

Tống Hiểu Hoa một năm nay đi theo đội trường học được rất nhiều, cô là người được lựa chọn tham gia vào tiết mục khiêu vũ của nhóm thứ hai. Nhưng xác định sẽ biểu diễn như thế nào, cô cũng chưa nghĩ ra.

Nhưng cô không nghĩ được, không có nghĩa là mọi người ai cũng thế.

Đội trưởng gọi tất cả những người am hiểu các loại múa khác nhau ở trong đội lại, sau đó cũng đội phó và vài thành viên kỳ cựu bàn bạc một hồi, cuối cùng vẫn quyết định múa ballet. Bởi vì tham gia đội múa đa phần mọi người đều học ballet, nhưng ai là người giỏi nhất? Câu trả lời này, gần hết mọi người đều nhớ tới Tống Hiểu Hoa.

"Vậy thì để Hiểu Hoa làm người múa dẫn đầu, cộng thêm múa đơn đi". Đội trưởng nhẹ nhàng băng quơ nói.

Tổng Hiểu Hoa đứng ở đó a một tiếng, hồi lâu mới trả lời lại: "Sao lại cho em múa dẫn đầu, trong đội không phải còn những người khác nữa sao?"

Con người đội trưởng chuyển một cái, nói: "Em không muốn à?"

Tổng Hiểu Hoa nói: "Không phải không muốn, chỉ là cảm thấy em làm không được. Đội trưởng, không phải anh đang nói giỡn chứ?"

Đội trưởng gõ xuống bàn nói: "Lúc mới vào đây, không phải em nói muốn làm người dễ dàng được nhìn tới nhất trên sân khấu sao? Hiện tại cho em cơ hội, vậy mà em còn muốn để cho người khác...." Dừng lại một chút nói thêm: "Thật sự làm cho anh thất vọng..."

Tổng Hiểu Hoa gật mình, vội vàng đáp lại: "Không sao, để em, đội trưởng cứ quyết định như thế đi nhé."

Đội trưởng cười rộ lên, nói: "Ừ, sớm nói như vậy có phải tốt không, những thành viên múa ballet trong đội đều sẽ biểu diễn cùng em, động tác sắp đặt như thế nào hẳn là em có thể tự mình làm. Việc này anh không giúp được rồi."

Tổng Hiểu Hoa mặt đau khổ, đáp lại: "Vâng, em biết."

Đội trưởng vỗ bả vai cô, nói: "Anh tin em"

Tổng Hiểu Hoa yên lặng nhìn bóng lưng đội trưởng đi xa, đội phó nhìn cô cười títt mắt: "Đừng nhìn Lư Dược Đoàn mà lắm, cậu ta thường ở phía sau khen ngợi em đấy! Có thể đem tiết mục này giao cho em tức là cậu ta tin tưởng em, cố lên!"

Lư Dược Đoàn là tên đội trưởng.

Tổng Hiểu Hoa gật gật đầu, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng. Sau khi nhận được nhiệm vụ này, mỗi khi hết giờ học, cô đều phải đi luyện tập, biên vũ từng động tác.

Trương Nhạc và Lư Giai Lệ biết thế nên thỉnh thoảng cũng đến giúp đỡ.

Một thời gian sau khi đã biên vũ xong, cô liền chuẩn bị nhảy cho đội trưởng xem. Cậu ta nói cứ trực tiếp đem những động tác này cho mọi người luyện tập là tốt rồi, ngày biểu diễn chính thức sẽ xem.

Tùy hứng như vậy, cô cũng say luôn mất.

Tính tình của vị đội trưởng này cũng thật kỳ quái.

Mà Phương Lộ bên này cũng tham gia một đội kịch nói, thật kéo, đội trưởng kịch nói và đội trưởng khiêu vũ đều nhìn nhau không thuận mắt, đội kịch nói chuẩn bị một tiết mục để Phương Lộ đóng vai nữ chính.

Từ sau khi Phương Lộ chuyển ra khỏi phòng ký túc, bình thường gặp mặt trên lớp hai bên đều không để ý tới đối phương. Nhưng chuyên môn của Tổng Hiểu Hoa thành tích rất tốt, tuy trước đó động một chút là bị giáo viên phê bình nhưng cô đều chăm chỉ sửa lại, mà càng sửa càng làm tốt. Về sau, giáo viên có muốn gây chuyện cũng không được, bình thường nếu cần làm mẫu đều gọi Tổng Hiểu Hoa lên.

Phương Lộ không vui là thật, trước kia, kỹ thuật vũ đạo của cô ta trong trường học cũng là số một số hai. Hiện giờ đến đây, vị trí này cứ hết lần này tới lần khác bị chiếm mất. Chính bản thân không cố gắng, suốt này trách người này người khác. Lúc biết Tổng Hiểu Hoa đại diện cho đội khiêu vũ tham gia biểu diễn, trong lòng Phương Lộ càng thêm khó chịu.

May là trường học còn có mục bình chọn khen thưởng người xuất sắc nhất, cô ta liền trông cậy vào cái này để so sánh với Tổng Hiểu Hoa.

Hôm nay, lúc cô ta tới đại sảnh luyện khiêu vũ, vừa lúc nhìn thấy Tổng Hiểu Hoa dẫn theo một đám người luyện tập ở bên trong. Cô ta đứng ngoài nhìn một hồi liền nhủ mảy.

Tổng Hiểu Hoa nhảy rất tốt, cho dù không muốn thừa nhận cũng chẳng có biện pháp khác.

Khó nhất là, cô tự biên đạo múa thể nhưng không tệ chút nào. Bên trong ballet còn thêm các loại hình thức vũ đạo khác, mang theo cảm giác hỗn hợp, phải nói rằng cực kỳ kinh điển.

Phương Lộ nhủ mảy, tựa hồ nghĩ tới việc gì liền chạy ra ngoài.

....

Trong đội kỳ thật vẫn có người không phục Tổng Hiểu Hoa. Dù sao cô cũng vào sau, một số người nhìn cô không vừa mắt, lại thấy cô tuổi còn nhỏ, ngay từ đầu cũng không chịu phối hợp.

Dù sao người tới người lui nhiều như vậy. Có mấy sư tỷ khóa trên thậm chí thường xuyên không tới luyện tập.

Lúc đầu, Tổng Hiểu Hoa cũng thấy rất mệt, nhưng ngủ một giấc lại ổn cả. Mỗi ngày mỗi ngày lại ở trước mặt những vị sư tỷ này tạo cảm giác tồn tại, cười títt mắt, người ta nói gì cô cũng dịu dàng đáp lại.

Đối phương từ từ cũng nhận ra mình có phần quá đáng.

Hôm nay không dễ dàng gì cùng mọi người tụ tập đầy đủ, Tống Hiểu Hoa dự định đem tất cả động tác còn lại dạy hết.

Nhóm người cũng rất chăm chú, kết quả chẳng được bao lâu giáo viên trông đại sản luyện tập bước đến, nhú mảy: "Tống Hiểu Hoa, sao lại có sinh viên khoa khác tới? Tôi không phải đã nói không được mang sinh viên khoa khác tới sao?"

Tống Hiểu Hoa sững sốt, bình thường giáo viên đều mở một mắt nhắm một mắt bỏ qua, hôm nay sao lại đột nhiên tới rồi, cô vội nói: "Thầy à, bọn em sắp xong rồi, hôm nay thầy sắp xếp giúp em đi, xin thầy mà."

Học tỷ khóa trên cũng nói: "Đúng vậy đó thầy, thầy xem, bọn em sắp đến ngày biểu diễn rồi, có gương mới luyện tập tốt được ạ."

Giáo viên chần chờ một hồi, nói: "Tuy rằng tôi cũng muốn cho các em luyện tập, nhưng cấp trên có quy định thế, cũng không có biện pháp khác đâu"

Nói một hồi, thầy giáo cũng không chịu đồng ý.

Tống Hiểu Hoa không biết làm sao đành mang theo một đám người đi tới sân thể dục, nói: "Không có gương chúng ta đành luyện tập ở đây, không vấn đề gì chứ mọi người?"

Mọi người nhìn nhau, gật gật đầu.

Sư tỷ khóa trên nói: "Bình thường thầy giáo đâu có tới, hôm nay sao lại thế nhỉ?"

"Đúng vậy, thầy ấy vốn cũng dễ nói chuyện lắm, khẳng định có người tới trước mặt thầy nói gì đó mới thành như vậy."

Không dễ dàng gì dạy xong, Tống Hiểu Hoa trở về ký túc xá, vào tới nơi liền nghe được giọng của Trương Nhạc: "Hiểu Hoa, hôm nay các cậu không luyện tập trong đại sản luyện múa đúng không?"

Tống Hiểu Hoa gật đầu, nói: "Sao cậu lại biết?"

Lưu Giai Lệ nhìn thoáng qua Trương Nhạc, giận dữ nói: "Tớ đã nói chỉ có Phương Lộ thôi mà, người xấu xa như thế nào mới làm được như cô ta. Lúc tớ tới đại sản luyện tập tìm cậu, thấy cô ta đứng ngoài nhìn mọi người, sau đó một lúc thì thấy giáo viên đi tới."

"Nhất định là cô ta, toàn bộ tìm cô ta đều đen cả rồi sao? Lúc Tống Hiểu Hoa mới gia nhập đội vũ đạo, cô ta tỏ vẻ không vui, hiện tại cuối cùng cũng tìm được cơ hội, quả thực là đàn độn!"

Tống Hiểu Hoa vừa mới múa xong, thực sự rất nóng. Bình thường tính tình rất tốt, hiện tại thì hay rồi. Cô chạy thẳng tới chỗ Phương Lộ đang ở, đi vào nói: "Phương Lộ."

Phương Lộ đang ngồi ở chỗ của mình chơi điện thoại, cười đến vui vẻ. Thấy Tống Hiểu Hoa bước vào liền tròn mắt nói: "Gọi tôi làm gì?"

Tống Hiểu Hoa cười nói: "Là cậu gọi giáo viên tới đúng không?"

Phương Lộ cười: "Cậu nhìn thấy? Không thấy thì đừng nói chuyện lung tung, tôi tố cáo cậu tội phi báng tôi đấy..."

Trương Nhạc và Lưu Giai Lệ cũng chạy tới, Lưu Giai Lệ nói: "Không phải cậu mới là lạ, tôi tận mắt nhìn thấy rồi."

Phương Lộ nhún vai: "Ai biết có phải các cậu báo cáo không, sau đó lại về nói cho Tống Hiểu Hoa để vu oan hãm hại tôi?"

Trương Nhạc tức giận, vươn tay muốn đánh Phương Lộ, Phương Lộ bắt được nói: "Muốn đánh tôi à? Nói không được thì muốn đánh, cậu cho là tôi dễ bị bắt nạt sao!"

Âm thanh bàn tay tiếp xúc với khuôn mặt vang lên, Phương Lộ không thể tin được nhìn về phía Tống Hiểu Hoa, chỉ thấy cô mặt lạnh nghiêm lại, nhìn Phương Lộ nói: "Phương Lộ, cô vẫn sẽ bị tôi áp chế thôi, nhìn cô như vậy, cả đời này cũng đừng mong làm nên việc gì."

Phương Lộ để rơi chiếc điện thoại trong tay, trừng to mắt, muốn đi đánh Tống Hiểu Hoa.

"Đồ đệ tiện nhà cô!"

Tống Hiểu Hoa thân thể mạnh khỏe, so với Phương Lộ còn cao hơn một cái đầu. Hai người đánh lộn một chỗ, Phương Lộ bị cô đặt dưới thân một hồi cũng đánh không lại.

Tống Hiểu Hoa lại tát Phương Lộ một cái, nói: "Đem cái miệng của cô đánh cho sạch sẽ, nếu còn lần sau, xem tôi có đánh nát mặt cô ra không."

Bị Tống Hiểu Hoa đánh, Phương Lộ muốn đánh trả lại bị người khác ngăn cản. Bình thường, cô ta làm mất lòng nhiều người, cho dù hiện tại chuyển đến nơi mới cũng không ai sẵn lòng bênh cô ta, quan hệ cùng người người đồng hương cũng ngày càng mờ nhạt. Mọi người nhìn cô ta bị Tống Hiểu Hoa đánh, trong lòng đều vô cùng vui vẻ.

Luôn có người muốn trị Phương Lộ.

Về sau giáo viên chủ nhiệm lớp đến. Trước tiên mắng Phương Lộ một trận, sau đó đối với việc Tống Hiểu Hoa đánh người cũng đại khái nói vài tiếng.

Sau đó Phương Lộ không còn dám trực diện gây sự với Tống Hiểu Hoa nữa, nhưng sau lưng lại nói bậy không ít.

Đáng tiếc, mọi người trong lớp đều thấy cô ta giống như một câu chuyện cười, cũng coi như vui đùa, vừa cười vừa nghe.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Buổi văn nghệ chào mừng tân sinh viên, Tống Hiểu Hoa được chọn để múa chính, đối với cô mà nói đây chính là sự khích lệ lớn lao, bình thường mấy đàn chị không thích nàng thì hôm nay ấn tượng của họ đối với Tống Hiểu Hoa cũng hoàn toàn thay đổi, Tống Hiểu Hoa tuy thân hình cũng không có mảnh mai, nhưng khi cô nhấc tay nhảy múa thì mọi ánh hào quang dường như đang vây quanh cô, dù là người không hiểu vũ điệu, cũng sẽ có suy nghĩ rằng cô chính là một diễn viên múa chuyên nghiệp.

Vô luận lúc ngồi dưới khán đài kia nhỏ bé như thế nào, khi đứng lên lập tức sẽ là ngôi sao sáng nhất bầu trời, làm cho người ta sẽ không thể tự chủ mà đặt ánh mắt dõi theo cô.

Cũng không trách được lúc trước Đội trưởng nhìn cũng không cần nhìn bài diễn tập của cô, đã trực tiếp báo lên tiết mục, có vài người trời sinh đã thuộc về sân khấu.

Giống như Tống Hiểu Hoa.

Vừa đúng lúc lần này Thẩm Cảnh cùng ông chủ có việc ra cửa, ông chủ dẫn anh sang vùng khác tham gia đấu giá, lần này mục đích chủ yếu là vì muốn gia tăng danh tiếng cho anh, thời điểm vừa tới nơi, anh mới biết chuyện Tống Hiểu Hoa sẽ biểu diễn ở trường, Tống Hiểu Hoa vẫn cảm thấy đây không phải là chuyện gì lớn, nên không nói cho Thẩm Cảnh.

Ông chủ liếc mắt nhìn Thẩm Cảnh, nói: "Sao vậy? Lòng không yên."

Thẩm Cảnh trầm mặc mấy giây, nói: "Chẳng qua là cảm thấy có chút đáng tiếc, hôm nay có buổi biểu diễn của một người quan trọng."

Ông chủ đẩy mắt mang theo một chút cười, dò hỏi: "Bạn gái?"

Thẩm Cảnh lắc đầu một cái, nói: "Bây giờ còn chưa phải, nhưng chắc sẽ nhanh thôi."

Ông chủ ha ha cười lên, nói: "Xem ra cậu phải thật thích người kia, bình thường trong các buổi triển lãm tranh, hay trong phòng ăn có nữ khách hàng làm quen với cậu cũng không thấy cậu có cảm giác gì, bây giờ nhìn cậu chủ động nói ra, quả thật là đặc biệt để ý đối phương."

Thẩm Cảnh cười cười, cũng không phủ nhận.

Anh cảm điện thoại di động lên, quay một đoạn video gửi đi, cũng không có nói gì nhiều, tóm lại chính là cổ vũ Tống Hiểu Hoa dặn cô buông lỏng cố gắng, và nói một ít lời có ý tứ.

Nhận được video Tống Hiểu Hoa ngồi vừa xem vừa cười, nếu không phải là ở đây có nhiều người, cô thật sự muốn hôn lên màn hình điện thoại vài cái, nhưng nghĩ lại thấy hành động này hình như có chút biến thái rồi, Tống Hiểu Hoa nhin.....

"Ah, cái cậu đẹp trai này, ta đã từng gặp!" đàn chị khóa trên đến tìm Tống Hiểu Hoa, không cẩn thận nhìn thấy đoạn video đang được phát trên điện thoại của Tống Hiểu Hoa, nói.

Tống Hiểu Hoa ngẩng đầu lên nhìn về phía đàn chị của mình, cười lên, nói: "Thật sao? Ở đâu vậy?"

Đàn chị đó trả lời: "Đó là lúc chị gái ta dẫn ta theo đi xem triển lãm tranh, ta nhìn thấy cậu ấy đang làm việc ở bên trong, rất là đẹp trai đó, nên ta đã lên nhìn nhiều một chút."

Tống Hiểu Hoa nghe thấy triển lãm tranh, buồn bực, nói: "Triển lãm tranh sao? Nhưng theo như em biết, anh ấy hình như chỉ làm thêm việc đánh đàn dương cầm ở một nhà hàng, chị chị sẽ không phải là nhận lầm người chứ?"

Đàn chị kia khẳng định nói: "Chính là cậu ta, chắc chắn, thị lực của ta rất tốt, hơn nữa, hơn nữa chỉ cần là trai đẹp ta đã nhìn qua đều sẽ không quên được."

Tổng Hiểu Hoa nhìn vẻ mặt nghiêm túc của đàn chị mình, hi hi cười, nói: "Vậy sao, vậy em cũng không rõ ràng lắm "

Đàn chị này tiến tới nhìn Tổng Hiểu Hoa, hỏi "Cậu ta là gì của em vậy?"

Tổng Hiểu Hoa mặt đỏ lên, đàn chị này cười nói: "Được rồi, không cần nói, ta hiểu, bạn trai, có đúng hay không! Ha ha ha, Hiểu Hoa, thật sự không tệ! Bạn trai này tiêu chuẩn còn rất cao!"

Tổng Hiểu Hoa vội vàng lắc đầu một cái, nói: "Không phải, là em thích anh ấy mà thôi, anh ấy không thích em "

Người đàn chị này sờ sờ lên cằm, nhíu mày, nói: "Không sao, về sau nhất định sẽ thích, nghe ta, em tài giỏi như vậy, sau này sẽ có một xấp đầy người theo đuổi."

Tổng Hiểu Hoa véo lên cánh tay mũm mĩm của mình trả lời: "Chị, em đây rất mập!"

Đàn chị này vươn tay chọc chọc Tổng Hiểu Hoa nói: "Mập thì có sao cơ chứ, ôm vào tuyệt đối không muốn buông, trên cái thế giới này cũng không phải là tất cả mọi người đều thích người mảnh mai, em bây giờ còn mứa chính không phải là chứng minh điểm này sao."

Tổng Hiểu Hoa nhăn tình sáng lên, nhìn đàn chị gật đầu một cái.

Người đàn chị vỗ vỗ Tổng Hiểu Hoa nói: "Được rồi, đợi chút nữa lên sân khấu phải cố gắng lên, phải thật tỏa sáng, để cho những đàn em khóa sau biết những tiền bối chúng ta lợi hại như thế nào."

Tổng Hiểu Hoa dùng lực gật đầu nói: "Được!"

Phuong Lộ vào vai chính một vở kịch ở tiết mục thứ năm, gương mặt cô được trang điểm tinh xảo, mặc trang phục Châu âu cổ điển, tóc bện tinh xảo, cho dù ngũ quan không phải rất hoàn mỹ, nhưng nếu đứng như vậy quả thật rất đẹp, thời điểm cô ta đi qua trước mặt Tổng Hiểu Hoa, liền nghiêng mặt liếc, sau đó từ trong mũi truyền tới một âm thanh: "Hừ....."

Tổng Hiểu Hoa chỉ cảm thấy buồn cười, người đàn chị bên cạnh ngược lại nói: "Hanh hanh tức tức, ai không biết còn tưởng rằng là một con heo chạy qua, đầu năm nay heo cũng có thể tu thành hình người nguy hại nhân gian."

Phuong Lộ nghe tiếng quay đầu, đáy mắt bốc hỏa, nhìn người đàn chị, nhưng lại không dám cãi lại.

Đàn chị này là Phó Chủ Tịch của hội học sinh, bình thường có không ít việc phải thông qua người này, đặc tội thật sự đối với mình không có lợi, Phuong Lộ quay đầu uốn éo cái miệng đi ra.

Phuong Lộ lên sân khấu, vai diễn của cô ta chính là công chúa tóc dài, hiệu ứng sân khấu không tệ, ít nhất cô ta vẫn có một chút kỹ năng biểu diễn, bằng không cũng sẽ không được chọn vào vai chính.

Diễn xong, phía dưới vang lên tiếng vỗ tay, Phuong Lộ ngược đầu, cao ngạo đi ra, nhìn thấy ở phía sau cánh gà đám người Tổng Hiểu Hoa đang chuẩn bị để lên sân khấu.

Trong lòng ác độc nghĩ tốt nhất trên sân khấu nên gặp chuyện gì không may mới tốt.

.....

Đầu tiên Tổng Hiểu Hoa gọi nhóm múa tập trung hết phía sau, vội vã xuống dưới sân khấu, sau đó thay quần áo, gọi toàn bộ nhóm biểu diễn tập chung một chỗ.

"Lát nữa lên sân khấu, nếu như quá khản trương mà quên động tác, đừng ngừng lại, nhìn người chung quanh một chút rồi tiếp tục múa, làm sai cũng không được đợi đứng tại chỗ, lập tức đuổi theo, mọi người cố gắng lên, để học sinh mới nhìn một chút thành quả luyện tập của chúng ta một tháng này." Tổng Hiểu Hoa nâng lên đôi gò má có phần trẻ con, đáy mắt mang theo ánh sáng, lớn tiếng nói.

"Dĩ nhiên, phải cho đám kia học sinh mới vào kia nhìn thấy chúng ta đặt chúng ta trong mắt, tỷ tỷ đây muốn dùng thực lực để nói cho bọn họ biết, mới tới cũng không cần phách lối." Nói chuyện chính là đàn chị đang học năm 3, trước từ trước đến nay cùng với Tổng Hiểu Hoa bất hòa, hiện tại lại rất hợp.

Trên sân khấu là hội trường cùng với hai nam sinh khác, đang biểu diễn Locking dance, động tác thuần thực kỹ thuật cực cao, bản thân hội trường thuộc về loại hình trai đẹp, chỉ là bình thường nghiêm mặt, tính tình lại rất quái, nhưng khi vừa lên sân khấu, cười rộ lên, gương mặt trẻ con, lông mi thô dày, thật ra lại khiến người nhìn rất thoải mái.

Âm nhạc kết thúc, hội trường từ trên sân khấu lui xuống, vừa đúng lúc đối mặt với Tổng Hiểu Hoa cũng đang chuẩn bị lên sân khấu, anh nhướn nhướn mày nói với Tổng Hiểu Hoa: "Nếu để cho Cậu lạc bộ khiêu vũ mất thể diện, trục xuất."

Tổng Hiểu Hoa tròn tròn mắt, sau gật đầu, nói: "Hội trường, em sẽ nỗ lực!"

Hội trường cười cười, vươn tay vỗ vỗ đầu Tổng Hiểu Hoa, nói: "Tôi tin tưởng em." Anh nâng môi cười, để lộ răng mèo, kiểu tóc ngắn khiến anh nhìn khỏe khoắn lên không ít.

Dẫn chương trình giới thiệu tiết mục xong, Tống Hiểu Hoa hít sâu một hơi, nâng môi lên dẫn một đám người đi lên sân khấu, tiếng nhạc cũng dần dần vang lên.

Bước chân đầu tiên của cô nhẹ nhàng nhảy ra, sau đó giống như là dây xích, lôi kéo dẫn ra một nhóm người, theo sát ở phía sau cô.

Mọi người làm rất tốt từng người một đều chuẩn xác, Tống Hiểu Hoa giống như là một cái chìa khóa, nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh một người trong đám người, sau đó giống như là mở ra điểm mấu chốt.

Một nhóm người làm một loạt các động tác giống nhau.

Cùng một lúc, toàn thể sinh viên ngồi phía dưới hai mắt tỏa sáng.

Vũ khúc nhẹ nhàng chậm chậm, âm thanh du dương mềm mại, khiến cho người thưởng thức vũ điệu của các cô, giống như là đang ở trên mặt hồ trôi nổi trên một đám thiên nga, điềm nhiên yên tĩnh, vậy mà gió nổi mây vần.

Âm nhạc đột nhiên biến chuyển, giống như là mưa xuống ào ào như thác đổ.

Tất cả thiên nga đã bay về các hướng khác nhau, vậy mà thiên nga ở giữa trung tâm của màn mưa tàn nhẫn này vẫn đang vùng vẫy đồng thời thân thể nhanh chóng bay múa.

Xoay tròn, cất bước, lại xoay tròn, nhảy lên, xoay người.

Liên tiếp những động tác có độ khó cao Tống Hiểu Hoa làm liền một mạch, thậm chí trên mặt cũng không hề có lấy một tia lo lắng, hay hồi hộp.

Tiếng vỗ tay vang lên, vì động tác hoàn mỹ của cô mà vỗ tay.

Mà ngay lúc này những thiên nga khác cũng bay ra ứng cứu, nhanh chóng tái hiện lại các động tác mà Tống Hiểu Hoa mới vừa làm, nếu như nói một người làm được đã cực kỳ tuyệt vời, như vậy một đám người làm thì hiệu ứng thị giác chỉ có thể nói là rung động.

Cả màn diễn không có ai rớt khỏi dây chuyền, không một chút sai lầm.

Thời điểm chào cảm ơn mọi người vây quanh Tống Hiểu Hoa, Tống Hiểu Hoa nghiêng mặt sang bên hướng về phía bọn họ giống như là cảm ơn bình thường cúi nhẹ đầu.

Âm nhạc dứt, tiếng vỗ tay lần nữa vang lên, Tống Hiểu Hoa cùng mọi người đứng chung một chỗ cúi đầu cúi người chào, sau đó lui xuống dưới sân khấu.

Phương Lộ trừng to trừng mắt nhìn Tống Hiểu Hoa, tự mình cắn chặt môi dưới, không cam lòng nhìn Tống Hiểu Hoa, gót giày cao đập mạnh lên mặt đất hai cái.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Đúng như mọi người đoán, đêm đó tiết mục biểu diễn hay nhất được khen thưởng là múa ba-lê, mà tiết mục kịch của Phương Lộ chỉ được một giải an ủi, để ăn mừng hội trường đã mời mọi người cùng nhau đi ra ngoài ăn lẩu.

Tống Hiểu Hoa về mặt vẫn còn đầy phấn khích, Trương Nhạc cùng với Lưu Giai Lệ cũng được mời đi ăn ké với mọi người trong câu lạc bộ, Lưu Giai Lệ hích Tống Hiểu Hoa một cái, nói: "Hiểu Hoa, Hội trường của các cậu không tệ nha."

Tống Hiểu Hoa quay đầu sừng sốt, không nghe ra ý tứ trong câu nói của Lưu Giai Lệ, trả lời: "Hội trường của bọn tớ đúng là vô cùng tốt."

Trương Nhạc nâng trán nói: "Hiểu Hoa, cậu ấy không phải ý này."

Tống Hiểu Hoa nhìn Lưu Giai Lệ, chỉ thấy cái người bình thường cứ chỉ nói năng vẫn luôn tùy tiện Lưu Giai Lệ thế nhưng khó thấy được lại đang đỏ mặt, cô thoáng dao động, vội vàng nói: "Đại tỷ, cậu đây là đối với hội trường của chúng ta có ý sao?"

Lưu Giai Lệ gật đầu một cái, nói: "Ừ, hôm nay nhìn anh ấy khiêu vũ ở trên đài, thật sự rất đẹp! Các cậu không cảm thấy dáng dấp của anh ấy rất đẹp mắt sao? Vóc dáng mặc dù không cao như Thẩm Cảnh, nhưng mà tớ lại thấy rất dễ nhìn, đặc biệt là bộ dạng lúc anh ấy cười, chắc thật sự rất đáng yêu!"

Tống Hiểu Hoa nuốt một ngụm nước bọt, nói thật bình thường cũng cảm thấy hội trường rất tuần tú, nhưng ngược lại là hội trường này tính tình rất kì quái, cô cảm thấy thật sự là người bình thường không chịu nổi, cuối cùng nói: "Tại sao cậu lại nghĩ không thông như vậy?"

Lưu Giai Lệ mắt híp, nói: "Hiệu Hoa, cậu có coi anh ấy là hội trưởng không vậy? Làm sao cậu lại có thể nói như vậy chứ?"

Tổng Hiệu Hoa nói: "Chỉ là tớ muốn nói trước cho cậu rõ một chút tình huống, cách nghĩ của hội trưởng cùng với người bình thường không giống nhau, cho nên..... Tớ có thể giúp cậu giới thiệu."

Lưu Giai Lệ vui mừng gật đầu một cái, nói: "Đây chính là bạn cùng phòng tốt nhất Trung Quốc chứ đâu."

Trương Nhạc nói: "Tớ nhớ không nhầm trước đây giống như nghe người ta nói hội trưởng của bọn cậu là con nhà giàu, là thiếu gia nhà giàu chính hiệu, đại tỷ, cậu mà theo đuổi chẳng khác nào đang truy đuổi một con cá béo nha."

Tổng Hiệu Hoa cười hi hi một tiếng, nói: "Không phải là đại thiếu gia con nhà giàu sao?"

Trương Nhạc liếc mắt nhìn hội trưởng nói: "Ồ trong mắt tớ tối thiểu phải cao 1m8 mới tính là đẹp trai, hội trưởng của các cậu nhiều nhất cũng chỉ 1m75."

Lưu Giai Lệ nói với Tổng Hiệu Hoa: "Vậy chờ tới lúc ăn cơm, cậu tìm cơ hội giới thiệu tớ một chút."

Tổng Hiệu Hoa gật đầu, nói: "Vâng được."

Đến quán lẩu, mọi người vào phòng đã được đặt sẵn, xem ra đều đang rất cao hứng, có người hét lớn muốn uống rượu, hội trưởng không nói hai lời mua liền mấy bình rượu đặt đó.

Lúc ăn cơm, hội trưởng cũng cười không ngớt, xem ra tâm tình cực kỳ tốt, cầm ly rượu bên cạnh lên, nói: "Hôm nay tất cả mọi người đều đã tận lực, tôi mời mọi người."

Dứt lời, liền uống cạn ly rượu.

Cả đám người hưng phấn hết lớn: "Hội trưởng quá tuyệt vời!"

Tổng Hiệu Hoa yên lặng ở bên cạnh ăn đồ ăn, cô uống rượu không tốt lắm, cũng tương đối dễ say, thời điểm vừa bắt đầu bởi vì không cự tuyệt được nên có uống một hai ly, bây giờ có chút khó chịu, cho nên ăn một chút đồ áp xuống.

Người đàn chị ngồi bên cạnh đi sang chỗ Tổng Hiệu Hoa, cầm ly rượu lên nói: "Hiệu Hoa, chuyện lúc trước là chị không đúng, chị thấy em vừa mới vào trường lại học dưới khóa, lúc ấy hội trưởng đề cho em dẫn đầu đội múa, nói thật, chị không cam lòng, sau đó lại làm ra mấy chuyện không hay lắm, bây giờ nhớ lại thật là xấu hổ, Hiệu Hoa em là người tốt, sẽ không cùng chị so đo. Sự thật đã chứng minh hội trưởng lựa chọn rất chính xác, chị ở đây xin lỗi em." Nói xong, đàn chị này uống cạn ly rượu.

Tổng Hiệu Hoa chần chừ một chút, gật đầu, nói: "Không sao, đều là đồng học, chỉ là từ lượng của em không tốt lắm, em có thể uống đồ thay rượu được không?"

Trong câu lạc bộ có một số người không đồng ý nói, nói: "Hiệu Hoa, ngày mai cũng không phải đi học, uống một chút cũng không sao, hơn nữa, người ta cũng đã thành khẩn như vậy rồi, em không uống có phải là không muốn bỏ qua cho người ta?"

Tổng Hiệu Hoa ngược mắt nhìn người đàn chị, cắn răng nhắc ly rượu lên, uống cạn.

Người đàn chị vừa mới đi, lại có một người đàn chị khác từng gây khó khăn cho cô tới, vừa uống mấy ly xuống bụng, Tổng Hiệu Hoa thật sự cảm thấy có chút chóng mặt.

Từng người tới chúc mừng, hội trưởng mở miệng nói: "Đừng có đồn cô ấy uống nhiều, mọi người không thấy cô ấy say rồi sao? Để tôi giúp cô ấy uống." Nói xong, liền nhận lấy ly rượu uống cạn.

Tổng Hiệu Hoa ngồi trên ghế có chút mơ mơ màng màng, bên cạnh Lưu Giai Lệ đung đưa nằng, ý tứ bảo nằng nói qua chuyện kia một chút, có lẽ là uống rượu nên là gan cũng tăng lên, Tổng Hiệu Hoa đứng lên nói với hội trưởng: "Hội trưởng, em giới thiệu một chút, ngồi bên cạnh em là bạn cùng phòng, một người tên là Trương Nhạc một người tên là Lưu Giai Lệ."

Hội trưởng uống rất nhiều, nhưng nhìn mặt vẫn vô cùng tỉnh táo, lại rất cho Hiệu Hoa mặt mũi mỉm cười gật đầu, nói: "Chào hai em."

Tổng Hiệu Hoa nhìn hội trưởng cười cười, mượn rượu nói: "Hội trưởng, anh bây giờ đã có bạn gái chưa?" Hội trưởng ngăn người, mọi người xung quanh cũng bắt đầu ồn ào.

"Hiệu Hoa, em đây là muốn tỏ lộ sao?"

"Trời ạ, Hiệu Hoa em nhìn trúng hội trưởng sao, đến đây, anh giới thiệu cho em một người tốt hơn, hội trưởng đó, em chắc chắn không chịu nổi!"

"Hội trưởng, cậu lại có thêm một người ái mộ rồi."

Mặt Tổng Hiệu Hoa đỏ lên, ngượng ngùng, trả lời: "Em đây là đang thay bạn em hỏi đấy. Mọi người chớ có suy đoán linh tinh." Lưu Giai Lệ ngồi bên cạnh kéo áo Tổng Hiệu Hoa ý bảo cô đừng nói.

"Ah, như vậy sao nhưng thật là có chút không thú vị đấy?"

"Bạn của em là ai vậy, để cho cô ấy tự mình tới, hội trưởng của chúng ta thích nhất là các cô gái mạnh mẽ có cá tính, ngại tới ngại lui như vậy thật sự là không tốt đâu."

"Hiểu Hoa, hay cái người kia chính là em đấy."

Hội trưởng vỗ tay một cái, nói: "Mọi người an tĩnh một chút." Anh liếc mắt nhìn Tống Hiểu Hoa, gương mặt điển trai mang theo ý nghiêm túc, nói: "Anh không có bạn gái, nhưng tạm thời cũng chưa có ý định có bạn gái, cho nên phiền em gửi lời tới bạn của em, nếu như có ý định gì đó thì hãy sớm dập tắt."

"Mẹ nó, hội trưởng, cái người này sao lại phũ phàng như vậy đây!"

"Quả nhiên là hội trưởng, bình thường điệu nhảy luôn mang theo khí phách ngang ngược, ngay cả cự tuyệt người khác cũng rất đẹp trai lạnh lùng."

"Hội trưởng, tôi hiện tại rất muốn đập cậu."

Hội trưởng về ngoài thì tươi cười nhưng trong lòng không cười, nói: "Thế nào? Các cậu đây là muốn tự mình thanh toán sao?"

"Không!" Đám người gần như là đồng thanh nói.

Tống Hiểu Hoa mỉm cười, trả lời: "Được rồi." Sau đó ngồi xuống, vỗ vỗ Lưu Giai Lệ đang có vẻ thất vọng, chờ sự chú ý của mọi người chuyển sang chuyện khác, mới lên tiếng: "Đại tỷ, không sao cả, đây chính là tính cách của hội trưởng."

Lưu Giai Lệ lắc đầu một cái, không những không thất vọng còn có vẻ rất hưng phấn nói: "Hiểu Hoa, đại tỷ đây chính là thích kiểu đàn ông như vậy, lần sau không cần cậu nói hộ tớ, tớ sẽ tự đi nói."

Tống Hiểu Hoa cũng sờ, liếc mắt nhìn Trương Nhạc.

Trương Nhạc che miệng lên lên cười, nói thì nói như thế, nhưng cuối cùng Lưu Giai Lệ vẫn uống không ít rượu, sau đó cùng Trương Nhạc về trước.

Tống Hiểu Hoa vốn cũng muốn đi cùng, nhưng mọi người trong câu lạc bộ nói nếu cô đi thì coi như là quá mất hứng.

Mọi người vừa trò chuyện vừa ăn, từ xế chiều sáu, bảy giờ tới tận chín giờ tối, không ít người đều đã uống say đến hồ đồ, Tống Hiểu Hoa về sau cũng ăn không được nữa, gục lên bàn, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đến lúc mờ mắt, mọi người xung quanh cũng đã về gần hết, chỉ còn lại hội trưởng cùng mấy người nữa, hội trưởng ngồi trên ghế sa lon, nhắm mắt hình như đang ngủ.

Thật ra hôm nay, hội trưởng cũng uống không ít rượu, có thể chống cự đến cuối cùng chưa ra về, đã là rất lợi hại.

Một nữ sinh bên cạnh nói: "Hiểu Hoa, cậu tỉnh rồi à?"

Tống Hiểu Hoa mơ hồ gật đầu một cái.

Hội trưởng hình như bị đánh thức, mở mắt, nhíu mày nhìn Tống Hiểu Hoa, sau đó đứng lên, nói: "Tỉnh rồi?"

Tống Hiểu Hoa cảm thấy hơi ghê cổ, muốn nói nhưng lại cảm thấy có cái gì đó muốn từ cổ họng trào ra, khoát khoát tay với hội trưởng sau đó vọt vào nhà vệ sinh bên cạnh, nôn ra.

Nôn xong, hội trưởng nhìn cô nói: "Hiện tại cũng vào không được ký túc, mấy người chúng ta ở bên ngoài thôi."

Người đàn chị ngồi bên cạnh được một nam sinh đỡ lên, hội trưởng đi tới đỡ Tống Hiểu Hoa dựa vào mình, dồn hết sức nặng diu cô đứng dậy.

Tống Hiểu Hoa đầu óc quay cuồng, điện thoại di động vang lên liên tục, cô cầm điện thoại lên nhìn thấy hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ, đều đến từ một người, sau đó cô đột nhiên tỉnh táo lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Thẩm Cảnh đi theo ông chủ tới buổi đấu giá, anh cũng không nghĩ sẽ mang tác phẩm của mình ra bán đấu giá, chủ yếu là tới tham khảo thị trường một lần

cho biết, ông chủ rất thương thức anh, có ý muốn bồi dưỡng anh, cho nên dẫn anh đi long vòng giới thiệu anh với những người ông quen biết muốn thông qua cơ hội lần này giúp Thẩm Cảnh tăng mối quan hệ.

Ông chủ muốn Thẩm Cảnh ăn mặc chỉnh chu, Thẩm Cảnh cũng không nghĩ nhiều, mặc một bộ âu phục.

Ông chủ thở dài nói: "Quả nhiên vóc dáng đẹp thì mặc cái gì cũng có thể nhìn ra quý khí, so với những người hôm nay ta giới thiệu cho cháu nói chuyện, vẫn là thấy cháu trông vừa mắt nhất!"

Thẩm Cảnh: "... Ông chủ, ông nói thế là muốn đề cho cháu thấy tự mãn sao?"

Ông chủ liếc mắt nhìn Thẩm Cảnh, nói: "Cứ thỏa mãn đi, cháu tôi thiếu còn có mặt mũi có thể tự mãn, năm đó ta muốn tự mãn cũng không được."

Thẩm Cảnh cúi đầu, nói: "Cháu hiểu rồi."

Nếu đã là buổi đấu giá, đương nhiên không chỉ có tranh vẽ..., còn có Ngọc Thạch đồ sứ rất nhiều, Ông chủ bán đấu giá hai bức tranh, một bức của mình vẽ, một bức do Thẩm Cảnh vẽ, chỉ là người bán ra có người mua lại hay không, còn phải xem chính bản thân người.

Đi theo Ông chủ tiến vào trong hội trường, người gác cửa nhìn thấy Ông chủ thì tỏ ra cực kỳ quen thuộc nói: "Sao hôm nay ngài lại tới? Không phải lần trước có nói sau này sẽ không bao giờ tham dự mấy loại chuyện lật vặt này nữa sao?"

Ông chủ nhún vai, nói: "Chung quy, ta cũng phải dẫn người mới tới quan sát một chút."

Người này liền nhìn sang phía Thẩm Cảnh đang đứng bên cạnh Ông chủ, xem xét cẩn thận một phen, sau đó nói: "Đây chính là người mà thời gian trước ở trong hội được gọi 'Hoàng đế'."

Bởi vì danh hiệu của Thẩm Cảnh là Phật Võ Vương, sau này lại có vài người gọi anh như vậy, nên hiện tại liền có danh hiệu Hoàng đế, nhưng ý tứ lúc đầu đến tám phần cũng không phải ca ngợi.

"Thật là một nhân tài." Người gác cửa nói.

Ông chủ vỗ vỗ bả vai Thẩm Cảnh, nói: "Đầu năm nay không phải là đang lưu hành tiểu thụy tươi sao? Thẩm Cảnh tài mạo song toàn, ở trong đám người này không phải càng cảm thấy rất được ưa chuộng sao?"

Người gác cửa cười nói: "Quả thật như thế."

Ông chủ cho người hầu bàn một chút tiền bo, hai người liền tiến vào, dù sao cũng là người nổi danh, Ông chủ mới đi vào, thì đã có không ít người tới đây hỏi thăm.

"Đây không phải là lão Dương sao? Đã lâu không gặp." Một người đàn ông nhìn qua ước chừng bốn mươi năm mươi tuổi khoác tay một cô gái tầm hơn 20 tuổi mỹ lệ đi tới, hướng Ông chủ nói.

Ông chủ trả lời: "Đúng vậy, đã lâu không gặp, thời gian qua ông có khỏe không?"

Người đàn ông cười híp mắt nhìn cô gái bên cạnh, nói: "Đương nhiên là khỏe, rốt cuộc cũng có thể ly hôn với cạp mẹ, bây giờ tôi nhìn cái gì cũng thấy rất hoàn mỹ."

Cô gái bên cạnh nhìn người đàn ông nở nụ cười, mặt mũi tuy thanh thuần, nhưng chỉ sợ trái tim sớm đã dơ bẩn.

Ánh mắt Thẩm Cảnh hạ xuống, tầm mắt của anh và cô gái gặp nhau, thời điểm cô gái nhìn thấy anh lập tức ngẩn người, đáy mắt có chút lo sợ, cuối cùng cúi đầu xuống.

Người đàn ông chú ý tới Thẩm Cảnh, quan sát anh từ đầu tới chân rồi nói: "Vị này là?"

Ông chủ vỗ vỗ bả vai Thẩm Cảnh, nói: "Thế nào? Đây chính là Hoàng đế, trước kia đã đề cập với ông."

Ánh mắt người đàn ông lập tức sáng lên, nói: "Chính là anh ta."

Ông chủ nói: "Thẩm Cảnh, đây chính là ông chủ đã mua lại bức tranh của cậu với giá cao nhất tại triển lãm."

Thẩm Cảnh nhìn sự chán ghét trong lòng, nói: "Đa tạ ngài thương thức."

Người đàn ông khoát khoát tay, nói: "Tôi cùng lão Dương quen biết lâu như vậy, tôi hiểu rất rõ ánh mắt của lão, đây chính là đầu tư, về sau khẳng định lợi nhuận lớn."

Thẩm Cảnh cười cười sau đó nói cảm ơn.

Người đàn ông quay đầu nhìn cô gái bên cạnh, nói: "Tại sao em lại không nói chuyện?"

Cô gái ngán người, vội vàng nhìn về phía lão Dương, nói: "Xin chào, tôi là Tề Hiểu."

Ông chủ Dương liếc mắt nhìn cô gái, gật đầu một cái.

Tề Hiểu không dám nhìn vào Thẩm Cảnh, cô căn bản không ngờ lại có thể gặp được học sinh cùng trường với mình ở nơi này, hơn nữa Thẩm Cảnh ở trong trường rất nổi danh, cô tất nhiên biết anh, cô tận lực cúi đầu không muốn để tầm mắt của cô và Thẩm Cảnh chạm vào nhau.

Thật tốt là cuối cùng cũng rời đi, cô quay đầu lại liếc mắt nhìn Thẩm Cảnh, trong lòng nghĩ có lẽ anh sẽ không có nhận ra, dù sao chính mình trong trường cũng không có gì nổi bật.

Chỉ có điều nếu đã có thể xuất hiện tại nơi này, khẳng định là có tư cách nhất định.

Tề Hiểu không biết những mối quan hệ này, cô chỉ là vì tiền nên mới cặp kè cùng người đàn ông đã lớn tuổi bên cạnh mình, cô lại càng không ngờ Thẩm Cảnh không chỉ nổi danh trong trường học, ở bên ngoài cũng lợi hại như vậy.

Người đàn ông bên cạnh nghiêng mặt nhìn Tề Hiểu, giống như vô tình nói: "Sao vậy? Nhìn em hình như đang có suy nghĩ."

Tề Hiểu vội vàng cười vờ tay khoác chặt tay của đàn ông, nói: "Không có gì, em chỉ thấy người kia tuổi so với em cũng không sai biệt lắm vậy mà rất lợi hại."

Người đàn ông cười nói: "Em nói người trẻ tuổi kia ư, người mà lão Dương xem trọng, về sau khẳng định tiền đồ vô lượng, bản thân là một họa sĩ triển vọng, lại có tông sư ở bên chỉ bảo, tiền đồ sau này tất nhiên không cần nói rồi."

Tề Hiểu rũ mắt xuống, gật đầu một cái.

Thẩm Cảnh đi theo ông chủ Dương gặp gỡ không ít người, sau cùng ông chủ Dương mới nhắc tới người đàn ông vừa gặp mặt kia với Thẩm Cảnh: "Người vừa rồi tâm tư hiểm độc, về sau tốt nhất không nên thâm giao."

Thẩm Cảnh gật đầu, nói: "Vâng."

Lúc này một người phụ nữ tầm hơn ba mươi tuổi đi tới, bên cạnh chỗ bà đứng là một cậu bé mặt mày thanh tú, tuổi xem ra cũng không lớn, ngoan ngoãn đứng đó, người phụ nữ này mặc âu phục màu đen, tóc rất ngắn, ngũ quan tương đối lập thể, vóc người rất đẹp, đoán chừng cũng thuộc dạng người có quyền thế, người phụ nữ nhún mày đi tới chỗ ông chủ nói: "Nhìn xem, đây còn không phải là lão Dương sao?"

Ông chủ nói: "A, là cô Âu, thật là càng ngày càng trẻ tuổi, bộ dạng này của cô, nếu như nói mình hai mươi tuổi mọi người đều tin."

Người phụ nữ cười, nói: "Lão Dương, thật đúng là biết ăn nói."

Ánh mắt của người phụ nữ nhìn sang phía Thẩm Cảnh, đáy mắt đầy hứng thú, nói: "Xem ra cậu này chính là người gần đây ông đang nâng đỡ Hoàng đế, thật là người cũng như tên."

Thẩm Cảnh nói: "Quá khen, cảm ơn chị Âu."

Cô Âu cười híp mắt nói: "Đầu năm nay số họa sĩ về tốt lại có dáng dấp cực phẩm thể này đã là rất hiếm đấy....." Cô nói xong ánh mắt nhìn về phía ông chủ Dương nói: "Cũng khó trách lão Dương ông lại nâng đỡ đứa nhỏ này."

Ông chủ cười nói: "Cô cũng đừng suy diễn nhiều, lão già đây không có hứng với phương diện này."

Cô Âu lại quan sát Thẩm Cảnh một chút, nói: "Thật sao? Như vậy thật đáng tiếc."

Nói xong, Thẩm Cảnh cảm thấy ánh mắt của cậu con trai đứng cạnh cô Âu nhìn mình có chút thận trọng, thậm chí tràn đầy địch ý.

Ông chủ nhún vai, nói: "Thứ ta nhìn trúng là năng lực, cô Âu, đến thời điểm đấu giá nhớ phần cho ta chút mặt mũi."

Cô Âu cười một cái nói: "Dĩ nhiên." Cô dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu như Hoàng đế không muốn làm ở chỗ của lão Dương nữa, có thể suy tính tới chỗ của tôi, yên tâm đãi ngộ của tôi sẽ không kém hơn so với lão Dương."

Ánh mắt của cô mập mờ.

Thẩm Cảnh cũng không lo lắng, trả lời: "Cảm ơn chị Âu đã thương thức, chỉ là ông chủ Dương tôi rất nhiều, tôi tạm thời không có ý định này."

Ông chủ nói: "Cô Âu cũng không nên dùng cách này để lôi kéo người khác."

Cô Âu nhún vai, nói: "Được rồi."

Buổi đấu giá bắt đầu, ông chủ cùng Thẩm Cảnh ngồi chung một chỗ, ông chủ nói: "Cậu đoán xem cô Âu kia bao nhiêu tuổi?"

Thẩm Cảnh chần chờ một chút, nói: "Hơn ba mươi?"

Ông chủ cười, trả lời: "Cô ta mới tháng trước vừa qua sinh nhật thứ năm mươi."

Thẩm Cảnh sùng sốt.

Ông chủ nói: "Cô ta có vẻ có hứng thú với cậu, cậu có nhìn thấy người đứng bên cạnh cô ta không? Chính là được cô ta bao nuôi....." Sau đó tiếp tục cảm khái nói: "Cũng phải nói thật cô ta chăm sóc da mặt cũng thật tốt, cậu tốt nhất không nên....."

Thẩm Cảnh cắt đứt lời của ông chủ nói: "Ông chủ, ông hẳn là biết tính cháu đấy."

Ông chủ cười ha ha, nói: "Ta chỉ đùa một chút, cậu đừng cho là thật."

Thẩm Cảnh gật đầu, đến lượt tranh của ông chủ, có rất nhiều người đua nhau tới xem, đến cuối cùng thống nhất mỗi bức giả khởi điểm là một trăm vạn đồng, có một bức khác bán được tận một trăm ba mươi tư vạn đồng.

Ngay sau đó đến lượt tranh của Thẩm Cảnh, giá khởi điểm là hai mươi vạn.

Đối với người mới mà nói giá cả cỡ này quả thật có thể nói là rất cao, Thẩm Cảnh nghĩ nếu như không ai tới xem vậy thì coi như xong, nhưng trên thực tế cũng có không ít người cạnh tranh.

Bắt đầu là hai mươi vạn từ từ tăng tới rồi 35 vạn, rồi đến bốn mươi vạn, lật gấp hai.

Thẩm Cảnh có chút vui mừng, mà cô Âu cuối cùng giơ bảng hiệu, dùng 50 vạn mua lại bức tranh, nhìn về phía lão Dương nói: "Lão Dương nhìn xem ra giả như vậy có coi là cho ngài mặt mũi, sau này nếu tí giá lợi nhuận không tăng, tôi tìm ông chi trả."

Lão Dương hướng về phía cô Âu nói: "Cô cứ thoải mái đi, khẳng định chỉ bay lên không hạ xuống."

Cô Âu nhìn Thẩm Cảnh nâng lên đôi môi đỏ mọng, Thẩm Cảnh mặt không chút thay đổi, cô Âu nói: "Ai, thật là không hiểu phong tình, thôi, thôi." Dứt lời, quay lại khoác lên cánh tay cậu bé bên cạnh, tiếp tục thân mật.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Buổi đầu giá vừa kết thúc, lão Dương muốn dẫn theo Thẩm Cảnh đi ăn cơm, Thẩm Cảnh từ chối, nói: "Cháu muốn về sớm một chút, thật xin lỗi, để lần sau đi."

Lão Dương gật đầu một cái, nói: "Thế nào không an tâm à?"

Thẩm Cảnh cười nói: "Bình thường thời điểm cô ấy biểu diễn, cháu đều tới dự, lần này không tới cháu cảm thấy không an tâm"

Lão Dương nhìn đồng hồ, nói: "Vậy cậu đi nhanh đi, ta sẽ tự trở về."

Thẩm Cảnh nói: "Làm phiền ông rồi." Nói xong liền vẫy xe rời đi.

Lão Dương gật gù hả hê phối hợp nói: "Tình yêu của người trẻ tuổi thật đúng là làm cho người ta hâm mộ."

.....

Cũng may đi từ nơi này đường xá cũng không tính là xa, cho dù là có tắc đường một chút cũng có thể đến đúng giờ, sau khi trở về Thẩm Cảnh trực tiếp đi tới trường học của Tống Hiểu Hoa, gọi điện thoại nhưng không ai nghe máy, chợt nhớ tới lần trước có lấy số điện thoại của cô bạn cùng phòng Hiểu Hoa, anh bấm số gọi, đầu bên kia cũng đã quá nửa chuông, qua thật lâu mới nghe điện thoại, nói: "Ai vậy..... Ai vậy..... Tìm ta chuyện gì..... hiện tại ta thật sự ghé toilet đi được..... Cần thận ói vào mặt người..... Nôn....."

Lời nói không có mạch lạc cũng không hiểu nói những gì, cũng may Trương Nhạc coi như còn thanh tỉnh vội vàng cầm lấy điện thoại của Lưu Giai Lệ nói: "Này, thật xin lỗi, cô ấy uống say rồi."

Thẩm Cảnh chần chờ mấy giây, dò hỏi: "Tống Hiểu Hoa không có ở đây sao?"

Trương Nhạc nghe giọng nói có chút quen tai, ngẩn người, cuối cùng giống như là nhớ ra điều gì, kích động gào lên trong điện thoại nói: "Anh là Thẩm Cảnh đúng không?"

"Sao anh lại biết số này mà gọi tới, Anh tìm Hiểu Hoa à? Hiểu Hoa đi cùng mọi người trong câu lạc bộ đi ăn lẩu vẫn chưa về đây." Trương Nhạc nói.

Thẩm Cảnh nhíu mày, hỏi "Cô ấy không cùng chỗ các em sao?"

Trương Nhạc trả lời: "Bọn em về trước, Lưu Giai Lệ uống say không còn biết gì, nên em đưa cô ấy về ký túc xá trước....."

Thẩm Cảnh cắt đứt lời nói: "Tổng Hiểu Hoa hiện giờ đang ở đâu?"

Trương Nhạc suy nghĩ một chút, trả lời: "Em không nhớ tên nhà hàng lẩu kia, chỉ biết nó nằm ở đường dành riêng cho người đi bộ, ngay cạnh đó có một ngã tư rất lớn..... Ừ....."

Thẩm Cảnh nhìn chung quanh, nói: "Được, anh biết rồi, làm phiền em rồi."

Trương Nhạc nói: "Không phiền toái không phiền toái."

Sau khi cúp điện thoại, Trương Nhạc lấy tay chỉ chỉ vào đầu Lưu Giai Lệ đã say mềm nói: "Ai nha, thật làm cho người hâm mộ, có một thanh mai trúc mã thật là tốt....." Lời còn chưa nói hết, Lưu Giai Lệ ở bên cạnh đã vỗ vỗ lên mặt Trương Nhạc, nói: "Cùng lắm thì lão nương..... Lão nương..... Minh yêu..... Yêu mình!"

Trương Nhạc: "..... Bà cô, cậu có thể hay không để cho tớ sống yên ổn a?"

Lưu Giai Lệ trở mình một cái, "Nôn....."

Trương Nhạc nhảy dựng lên, "Mẹ nó, đại tỷ, chó ối, cậu bây giờ đang nằm trên giường tớ." Đây không phải là muốn hành hạ người ta sao?

.....

Thẩm Cảnh ngồi ở trên xe taxi, không biết bao nhiêu lần bấm điện thoại di động đều là gọi vào một số, rốt cuộc điện thoại cũng kết nối, anh nghe thấy bên đầu dây Tổng Hiểu Hoa vang lên: "Anh Thẩm Cảnh!"

Nhìn xem, nhất định là uống nhiều quá, bởi vì bình thường Tổng Hiểu Hoa ngại mọi người nên không bao giờ gọi mình như vậy.

Thẩm Cảnh nhíu mày, dò hỏi: "Em bây giờ ở đâu?"

Tổng Hiểu Hoa mơ mơ màng màng quay đầu lại liếc mắt nhìn quán lẩu, nói: "Chỗ này là quán lẩu Phụng Hoàng."

Thẩm Cảnh nói: "Bên cạnh em có ai không?"

Tổng Hiểu Hoa lắc đầu, lại nghe thấy đầu bên kia Thẩm Cảnh nói: "Tại sao không nói chuyện." Cô mới nhớ Thẩm Cảnh không thể nhìn thấy mình, trả lời: "Có..... có chủ tịch câu lạc bộ cũng ở đây....."

Thẩm Cảnh nói: "Đưa điện thoại cho chủ tịch CLB nghe một chút."

Tổng Hiểu Hoa mơ hồ đưa điện thoại tới bên tai chủ tịch CLB, nhẹ giọng nói: "Ừm, anh Thẩm Cảnh nói muốn nói chuyện với anh."

Chủ tịch CLB cầm lấy điện thoại, nghe một hồi, sau đó trả lời: "Được, tôi sẽ ở đây trông cô ấy, cậu hãy tới đây đi." Nói xong trả lại điện thoại cho Tổng Hiểu Hoa, Tổng Hiểu Hoa nghe Thẩm Cảnh, nói: "Em đứng ở quán lẩu đợi anh, anh sẽ tới ngay."

Trên mặt Tổng Hiểu Hoa lập tức nở nụ cười, nói: "Vâng, vậy anh mau tới đây, anh Thẩm Cảnh."

Chủ tịch CLB nghiêng đầu nhìn Tổng Hiểu Hoa, tuy Tổng Hiểu Hoa có chút mập, nhưng ngũ quan rất ưa nhìn, đặc biệt là đôi mắt vừa to vừa sáng, tính tình lại rất tốt, lúc khiêu vũ lại càng không nhìn ra khuyết điểm, nói thật, cô có người theo đuổi, anh hoàn toàn không cảm thấy có gì kỳ quái.

Anh rất thật thương thức Tổng Hiểu Hoa cô ấy rất có thực lực, lại không kiêu ngạo tự mãn, anh không phải người mê muội, nên không tin tưởng cái gọi là nhất kiến chung tình, phải có thời gian tìm hiểu mới có thể thích một người.

Lúc ở trong quán lẩu, Tổng Hiểu Hoa đột nhiên hỏi anh đã có bạn gái hay chưa, nói thật trong lòng anh có chút dao động.

Cảm thấy nếu như người ấy là Tổng Hiểu Hoa, có lẽ anh sẽ tiếp nhận.

Chỉ là sau đó lại nghe cô nói là giúp người khác hỏi, anh lại cảm thấy có chút mất hứng, nên mới nói thẳng như vậy.

Tổng Hiểu Hoa mặt đỏ bừng bừng, da thịt trắng nõn giống như có thể véo ra nước, thật đáng yêu, anh quay đi không nhìn cô nữa, nhịp tim lại như đập nhanh hơn.

Tổng Hiểu Hoa cười híp mắt quay đầu nhìn chủ tịch, mơ mơ màng màng nói: "Chủ tịch, hôm nay anh ở trên sân khấu cực kỳ là đẹp trai! Anh không nhìn được các nữ sinh bên dưới thấy anh liền hét chói tai!"

Chủ tịch vô cùng cao hứng, trả lời: "Thật sao?"

Tổng Hiệu Hoa gật đầu, nói: "Đúng vậy, cực kỳ đẹp trai..... Chỉ là....." Cô dừng một chút, tự nhiên cười khúc khích nói: "Đẹp trai nhất vẫn là anh Thẩm Cảnh."

Nụ cười trên mặt chủ tịch nháy mắt không thấy nữa.

"Anh Thẩm Cảnh từ nhỏ đã rất đẹp trai, anh ấy chính là mục tiêu của em! Em vẫn luôn muốn đuổi theo anh ấy, đáng tiếc lần nào anh ấy cũng là đi trước em một bước....." Tổng Hiệu Hoa thật sự đã say rồi, bằng không cũng sẽ không cùng chủ tịch nói mấy lời này.

Cô thao thao bất tuyệt kể cho chủ tịch nghe chuyện hồi còn bé của mình và Thẩm Cảnh.

Chủ tịch ở bên cạnh trầm mặc lắng nghe.

Tổng Hiệu Hoa hít một hơi nói, nghe lời nói hình như có chút tiếc hận, "Em cảm thấy cho dù làm thế nào có lẽ cả đời này đều sẽ không đuổi kịp anh ấy."

Chủ tịch nhìn mắt cô đang đỏ lên, lòng cũng mềm lại, trả lời: "Nếu cảm thấy không làm được, vậy thì thôi đi."

Tổng Hiệu Hoa lắc đầu, nói: "Không bao giờ!"

Vừa dứt lời, Tổng Hiệu Hoa đã nhìn thấy Thẩm Cảnh bước xuống từ trên xe taxi, ánh mắt liền sáng lên, buông cánh tay đang đặt trên bả vai chủ tịch xuống, bước lảo đảo bước về phía Thẩm Cảnh.

"Anh Thẩm Cảnh! Em ở bên này!" Bộ dáng kia nhìn thế nào cũng thấy giống gà mẹ lao tới chỗ gà con.

Chủ tịch khẽ nhú mày, định tới dìu cô.

Tổng Hiệu Hoa đã đi trước một bước nhào vào ngực Thẩm Cảnh, cô giống như gấu Koala nhất quyết ôm chặt lấy Thẩm Cảnh, sau đó dùng mặt cọ cọ vào ngực Thẩm Cảnh i ôi: "Anh Thẩm Cảnh....."

Thẩm Cảnh bất đắc dĩ nhìn Tổng Hiệu Hoa, vươn tay ôm lấy eo cô, nhìn sang chỗ chủ tịch nói: "Thật xin lỗi, làm phiền anh rồi."

Chủ tịch nhìn người con trai trước mặt, dáng người cao thẳng, diện mạo xuất sắc, quả thật rất giống với miêu tả của Tổng Hiệu Hoa, cũng không trách được.....

Bình thường nữ sinh đều là thích thể loại này.

Chỉ là..... Thực tế sao?

Chủ tịch nhú mày, trả lời: "Không có gì, chỉ là bây giờ cậu muốn dẫn cô ấy đi đâu?"

Thẩm Cảnh nhìn thấy người đối diện dùng ánh mắt cảnh giác nhìn mình, anh trả lời: "Yên tâm, tôi biết nên làm thế nào." Dứt lời, đỡ Tổng Hiệu Hoa đang ăn đậu hũ của mình, bất đắc dĩ nói: "Tôi và cô ấy cùng nhau lớn lên, cho nên anh yên tâm."

Chủ tịch nhìn Tổng Hiệu Hoa, bộ dáng kia căn bản không giống như là Thẩm Cảnh đang muốn làm gì cô, mà càng giống như cô mới là muốn làm gì người ta.

Cuối cùng anh cũng buông xuống: "Ừ, tốt."

Thẩm Cảnh vẫy xe, đỡ Tổng Hiệu ngồi phía sau xe, đi tới một khách sạn..... Đúng, khách sạn..... Đầu năm nay có tiền chính là tùy hứng.

Chủ tịch đứng tại chỗ, nhìn taxi đi xa, gõ gõ vào đầu mình, tự nhiên mắng: "Thanh tĩnh một chút, đúng là ngu ngốc." Lại phải tìm một khách sạn ngủ tạm rồi.

.....

Trên xe taxi tài xế nhìn qua kính chiếu hậu thấy đằng sau xe, một cậu thanh niên đang cố hết sức chống lại một cô gái đang cố gắng muốn giờ trò sàm sỡ với mình.....

Ông cảm khái nói, thật đúng là thời đời bạc bẽo nha.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

Thời điểm Tống Hiểu Hoa tỉnh dậy, nhìn chung quanh hoàn toàn xa lạ, cô kinh ngạc, cô nhớ hình như mình say rượu nhưng sao lại ở trong khách sạn đây, cẩn thận nghĩ lại chuyện tối hôm qua, chỉ nhớ mình uống nhiều quá, sau đó còn nhận được điện thoại của anh Thẩm Cảnh, những chuyện tiếp theo một chút cũng không nhớ rõ, tại sao lại ở trong này, mình đã làm những gì đều quên hết.

Cô kiểm tra lại ví tiền của mình, vẫn còn tiền, vẫn còn đủ để trả tiền khách sạn, cô đi ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy phục vụ, liền hỏi: "Ngày hôm qua có ai đưa tôi tới đây sao?"

Phục vụ gật đầu một cái, nói: "Là một nam sinh, đang ở phòng đối diện phòng cô."

Tống Hiểu Hoa sững sờ, lập tức nghĩ tới Thẩm Cảnh, cô quay lại phòng, rửa mặt mũi mặc lại quần áo chỉnh tề, mới sang gõ cửa, Thẩm Cảnh mở cửa, tóc của anh còn đang ướt, có lẽ là mới vừa tắm, nước theo mái tóc màu đen chạy xuống khuôn mặt, Thẩm Cảnh nhìn thấy ngoài cửa là Tống Hiểu Hoa cũng không nghĩ gì, nói: "Đã tỉnh."

Tống Hiểu Hoa nuốt một ngụm nước bọt, mở to hai mắt, nói: "Anh Thẩm Cảnh, sao anh lại đưa em đến được đây!"

Thẩm Cảnh hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua, quả thật có thể dung hai từ hành hạ.

Sau khi Tống Hiểu Hoa say rượu, thật sự giống như là bị nữ lưu manh nhập, tay chân không chịu ở im chạy loạn trên người anh, tới thời điểm làm thủ tục lấy phòng, nhân viên còn không có cho thuê phòng, đến khi thấy Thẩm Cảnh nói muốn thuê hai phòng đối diện nhau, nhân viên mới chịu cho thuê, giống như chỉ sợ xảy ra điều gì vậy.

Chỉ là Thẩm Cảnh có thể hiểu được, cho dù là ai nhìn thấy bộ dạng của hai người bọn họ lúc này cũng sẽ hiểu lắm, hơn nữa còn là hai người chưa thành niên.

Sau đó phục vụ vội vàng giúp anh dìu Tống Hiểu Hoa vào phòng, cô bám lấy Thẩm Cảnh không buông, còn nói muốn anh cùng cô đi ngủ.....

Thẩm Cảnh: "....."

Tống Hiểu Hoa lồi kéo bám chặt lấy anh khiến cho anh không nổi cựa tuyệt cô.

Cũng may nơi này chính là khách sạn bốn sao, phục vụ ở bên cạnh giúp anh một tay, Tống Hiểu Hoa quấy một chút liền ngủ, Thẩm Cảnh cũng được giải thoát, anh đi sang phòng của mình, nhìn đồng hồ lần qua lần lại không thể ngủ nổi.

Tắm xong, nằm lên trên giường, nhiệt huyết sôi trào, tốt xấu gì cũng là một thanh niên đã trưởng thành, hôm nay phải chịu đựng nhiều kích thích như vậy, có thể bình tĩnh được sao?

Tống Hiểu Hoa chắc không hề biết mình đã dùng ngực cọ xát anh bao nhiêu lần.

Nếu như lúc cô tỉnh nói cho cô biết, tám phần mặt của cô sẽ đỏ bừng.

Thẩm Cảnh bắt đầu đi lại phải vào phòng vệ sinh một chuyến, sau khi đi ra ở trên giường lăn qua lộn lại, nhìn đồng hồ đã hơn hai giờ sáng liền ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại..... Nhìn một chút, cảm thấy tinh thần không được tốt lắm, lại đi tắm, rồi nghe thấy tiếng gõ cửa.

Tống Hiểu Hoa đỏ mặt, bộ dáng ngượng ngùng, mặc dù mặt Thẩm Cảnh không chút thay đổi nhưng trong đầu vẫn nghĩ đến chuyện ngày hôm qua.....

Đau khổ a, đau khổ a.

Cuối cùng Thẩm Cảnh vẫn quyết định không nói cho Tống Hiểu Hoa những chuyện kia, xem như là bí mật của mình đi, anh nói: "Anh thuê xe đưa em tới."

Hai mắt Tống Hiểu Hoa mở lớn, thận trọng hỏi: "Em không làm chuyện gì kỳ quái chứ?"

Thẩm Cảnh chần chờ hai giây, trả lời: "Không có."

Tống Hiểu Hoa thở phào sssr lồng ngực của mình, sau này cô sẽ không uống rượu nữa, không muốn mất điểm trước mặt Thẩm Cảnh, bởi vì chính cô cũng không biết bản thân mình uống say sẽ là cái dạng gì.

Trở phòng xong, Thẩm Cảnh đưa Tống Hiểu Hoa về, trên đường nhìn thấy quần áo của Tống Hiểu Hoa đã bị nhăn, anh liền trực tiếp kéo Tống Hiểu Hoa đến một cửa hàng quần áo, tự nhiên chọn một cái váy màu xanh nhạt hoa văn rất đơn giản, mép váy thiết kế gần như trong suốt, chỉ là bên trong còn có một lớp lụa mỏng tôn lên, anh đưa cho Tống Hiểu Hoa nói: "Đi vào mặc thử một chút."

Tống Hiểu Hoa cũng thấy cái váy này rất đẹp, nhưng tình cảnh này hình như có chút giống trong phim ảnh, ông chủ mua đồ cho tình nhân hay giống trong tiểu thuyết tổng giám đốc dẫn bạn gái đi mua quần áo.

Cô thấy thay quần áo ở trong cửa hàng không được tự nhiên cho lắm, muốn cự tuyệt, lại nghe thấy Thẩm Cảnh nói: "Hôm qua em nôn dính vào quần

áo....."

Mặt Tống Hiểu Hoa đỏ lên, hai mắt mở to, cắt đứt lời Thẩm Cảnh nói: "A, đừng nói ahhh... Em biết rồi."

Cô chạy vọt vào trong thay quần áo, lúc đi ra, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Thẩm Cảnh, chỉ thấy Thẩm Cảnh gật nhẹ đầu, rồi trực tiếp mua luôn.

Nhân viên bán hàng cười đặc biệt vui vẻ, nói: "Dạ, tôi sẽ giúp ngài bọc lại, bộ váy này hiện tại đang giảm giá còn 700 tệ."

Thẩm Cảnh gật đầu, lấy tiền từ trong túi ra trả.

Tống Hiểu Hoa mở to hai mắt, ngăn lại nói: "Đắt như vậy!"

Nhân viên bán hàng ở bên cạnh nói: "Không đắt, bình thường quần áo ở đây đều là 1000 tệ."

Tống Hiểu Hoa nuốt một ngụm nước bọt, nhìn sang chỗ Thẩm Cảnh nói: "Thôi đi, em mặc lại đồ hôm qua cũng được."

Thẩm Cảnh yên lặng liếc mắt nhìn Tống Hiểu Hoa, tiếp tục rút tiền trả. Lúc ra khỏi trái tim của Tống Hiểu Hoa thật sự còn đang chảy máu, váy tuy có đẹp, nhưng mà cũng quá đắt đi, cô nhìn Thẩm Cảnh nói: "Anh Thẩm Cảnh, em biết bây giờ anh đã kiếm được tiền, nhưng mà tiền này cũng không thể tiêu tùy tiện như vậy, khi nào có em sẽ trả tiền lại cho anh, về sau anh cũng đừng như vậy."

Thẩm Cảnh nhìn vẻ mặt đau lòng của Tống Hiểu Hoa, cười lên, nói: "Không cần, coi như quà anh tặng em vì đã thể hiện tốt trong buổi diễn."

Tống Hiểu Hoa nhăn nhó nói: "Thế nhưng quá đắt rồi, lần trước anh cũng đã tặng em lắc tay rồi."

Thẩm Cảnh nhẹ giọng nói: "Em và anh không cần phải tính toán."

Tống Hiểu Hoa ngẩng đầu lên, vội vàng xua tay, nói: "Không phải, không phải."

Thẩm Cảnh vuốt vuốt tóc Tống Hiểu Hoa, nói: "Vậy em nên nhận, về sau đừng nói những lời này." Sau này đưa cho em chỉ có nhiều hơn a.

Nữ nhân của trầm, trầm làm sao có thể bạc đãi đây?

Tống Hiểu Hoa đỏ mặt, gật đầu một cái, nói: "Được rồi."

Tống Hiểu Hoa trở về ký túc xá, hai người trong phòng vẫn còn ngủ trên giường, nghe tiếng động, Trương Nhạc từ trên giường bò dậy, mở đèn, nói: "Hiểu Hoa, hôm qua cậu đã đi đâu? Gọi điện thoại cho cậu cậu cũng không nhận."

Cô dụi dụi mắt, giương mắt, nhìn thấy bộ váy Tống Hiểu đang mặc, ánh mắt sáng lên, nói: "Ôi bộ váy này thật là đẹp, cậu ra ngoài mua sao?"

Tống Hiểu Hoa lắc đầu, đỏ mặt nói: "Không phải tớ mua, là Thẩm Cảnh mua cho tớ."

Trương Nhạc cười, nói: "Chắc hẳn hôm qua anh ấy đã đi tìm cậu."

Tống Hiểu Hoa nghe vậy, hỏi: "Ngày hôm đã chuyện gì? Tớ không nhớ rõ lắm."

Trương Nhạc nói: "Cậu hôm qua cũng uống say ư, ngày hôm qua Giai Lệ say rượu náo loạn, tớ sợ làm hỏng không khí, nên kéo cậu ấy về phòng trước, buổi tối nhận được điện thoại của anh Thẩm Cảnh, hỏi về cậu, tớ liền nói cho anh ấy, nên anh ấy đi tìm cậu, buổi tối tớ lại không thấy cậu trở lại, liền gọi điện thoại cho cậu, nhưng không thấy cậu nghe máy."

Tống Hiểu Hoa gật đầu, nói: "Anh Thẩm Cảnh đã dẫn mình đi."

Trương Nhạc nghe vậy, cảm thấy có gì đó không đúng, nói: "Ài, Hiểu Hoa, hai người không có xảy ra cái gì chứ?"

Tống Hiểu Hoa đỏ mặt, vội vàng xua xua tay, trả lời: "Cậu đừng suy nghĩ nhiều, có thể phát ra sinh chuyện gì đây, hai chúng tớ ở hai phòng, hơn nữa anh Thẩm Cảnh cũng không phải người như vậy."

Trương Nhạc cười nói: "Tớ là lo cậu đó."

Tống Hiểu Hoa ngồi ở đó, nở nụ cười, nói: "Tớ có thể làm gì đây, nhiều nhất chính là uống say, tuyệt đối không thể nào làm ra chuyện gì."

Trương Nhạc gật đầu một cái, nói: "Cậu cũng không biết, ngày hôm qua Giai Lệ náo loạn, lúc trở về, tớ phải bịt miệng cậu ấy để đi vào, còn đặc biệt mua khẩu trang và mũ, chính là sợ quần sinh phát hiện, cậu cũng biết nếu bị phát hiện uống rượu sẽ bị thông báo phê bình, sau đó về tới ký túc xá cậu ấy vẫn vừa khóc vừa gào."

Cô chỉ vào ga giường của mình, khóc không ra nước mắt nói: "Nhìn xem, cậu nhìn xem, đây chính hôm qua cậu ấy nôn lên, hôm qua tớ đã phải lau dọn không biết bao nhiêu lần..... Hôm nay lại phải tổng vệ sinh lần nữa đây."

Tống Hiểu Hoa đồng tình nhìn Trương Nhạc nói: "Khổ cho cậu rồi."

Trương Nhạc lại nhìn bộ váy của Tống Hiểu Hoa, ôm mặt nói: "Thật là cùng là người nhưng không cùng số mệnh, Hiểu Hoa, cậu làm tớ ghen tỵ chết đi được."

Tống Hiểu Hoa an ủi Trương Nhạc, nói: "Không sao, cùng lắm thì tớ sẽ nhờ anh Thẩm Cảnh giới thiệu cho cậu một người."

Trương Nhạc mở tay che mắt, nói: "Thật sự?"

Tống Hiểu Hoa gật đầu: "Thật sự."

Cô sớm nghe Thẩm Cảnh nói qua nam sinh trường anh đến năm mớ cũng muốn có bạn gái, chỉ là số nữ sinh trong trường quá ít, Trương Nhạc đáng đáp không kém, vóc người cũng rất được, nói thế nào cũng có thể tìm được.

Trương Nhạc nói: "Vậy tớ cũng muốn 1m8 trở lên, đáng đáp cùng Thẩm Cảnh không sai biệt lắm."

Tống Hiểu Hoa: "..... Cái kia."

Trương Nhạc vội vàng ngăn Tống Hiểu Hoa, cười nói: "Tớ chỉ đùa một chút thôi, không kém quá là được, tớ nhìn thấy thuận mắt, không cần quá đứng đắn, tớ sẽ không chịu nổi."

Tống Hiểu Hoa vươn tay gõ nhẹ vào đầu Trương Nhạc một cái.

Ở trên giường Giai Lệ trở mình một cái rồi đột nhiên ngồi dậy, đầu tóc toát loạn cùng với Kim Mao Sư Vương không sai biệt lắm, lớn tiếng nói: "A, đầu thật là đau!"

Trương Nhạc cùng Tống Hiểu Hoa cười hì hì một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Đến thời điểm chuẩn bị hết năm thứ hai đại học, cô giáo chủ nhiệm gọi Tống Hiểu Hoa tới, ý tứ đại khái là hàng năm trong trường sẽ có đợt trao đổi cho học sinh ra nước ngoài học tập, hỏi cô có muốn đi hay không.

Tống Hiểu Hoa kinh ngạc, bình thường danh ngạch loại này sẽ ưu tiên cho khoa chính quy, nhưng lần này lại rơi vào đầu cô.

Cô cũng chưa trả lời ngay, nói còn muốn suy nghĩ thêm, cô chủ nhiệm cho hay đến tháng 11 của năm ba sẽ đi, để cô căn nhắc kỹ trước khi tới lúc đó.

Tống Hiểu Hoa gật đầu, sau đó trở về, bên trong tức xá hai người cùng đồng thanh nói: "Cậu bị ngốc hả? Nếu là chúng tớ sẽ lập tức đồng ý."

Tống Hiểu Hoa nói: "Ba mẹ tớ tới bây giờ vẫn luôn không nỡ để tớ đi xa, lúc tới đây học mẹ tớ đã khóc rất nhiều, nếu như ra nước ngoài không biết bà sẽ như thế nào?"

"Cậu cũng không phải là đi cả đời tới đa chi ba, bốn năm, đến lúc trở lại cậu và chúng tớ hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, được học ở bên đó thật tốt nha."

Điều làm Tống Hiểu Hoa chần chờ còn một nguyên nhân khác, chính là Thẩm Cảnh.

Nếu như cô đi, thì khoảng thời gian rất dài đó sẽ không thể nhìn thấy Thẩm Cảnh, bọn họ chùng nhau lớn lên từ nhỏ, cô thật không muốn rời đi.

Chuyện này cô cần suy nghĩ nhiều hơn mới có thể ra quyết định.

Chỉ là nghỉ hè xong, bước vào năm ba đại học, trong trường học bắt đầu lựa chọn học sinh tham gia cuộc thi tài năng toàn quốc, các học sinh tiêu biểu được cử làm đại diện, Tống Hiểu Hoa được giáo viên chủ nhiệm đề cử.

Vậy mà, trong lớp những người khác bao gồm cả Phương Lộ đều không mấy vui mừng, dù sao cuộc thi lần này phần thưởng có thể lên tới mười vạn tệ, không ít học sinh đều mơ ước được tham gia, nhưng danh ngạch có hạn.

Ballet chuyên nghiệp, chỉ có thể chọn lựa hai người tham gia, bất luận là học sinh mới hay học sinh cũ đều tranh nhau tham gia.

Tống Hiểu Hoa có thể được giáo viên chủ nhiệm đề cử, đối với những người khác mà nói, họ tự nhiên sẽ cảm thấy không công bằng.

Chú nhiệm lớp thấy vậy, cũng không có biện pháp, chỉ có thể để Tống Hiểu Hoa tự mình ghi danh, sau đó cùng mọi người cạnh tranh danh ngạch, lấy thực lực của mình ra nói chuyện.

Đầu vòng loại, giảng viên liếc mắt nhìn Tống Hiểu Hoa, cô lên múa còn chưa tới một phút liền chấm cho cô qua, trong lớp có quá nửa bị loại, Lư Giai Lệ và Trương Nhạc cũng được cho qua, Phương Lộ cũng được vào.

Ở trong lớp ngoại trừ Tống Hiểu Hoa ra thì Phương Lộ cũng coi như là có kỹ năng múa tốt nhất, cho dù nhân phẩm không thực sự tốt, nhưng giảng viên cũng không nhìn đến cái đó, tất nhiên sẽ qua.

Đại khái tầm khoảng năm mươi mấy người được chọn vào, sau đó sẽ tham gia đấu bán kết, từ đó chọn ra mười người, lại từ trong mười người chọn hai người đại diện cho nhà trường tham gia cuộc thi.

Nói thật ai cũng cảm giác mình sẽ bị loại, Lư Giai Lệ và Trương Nhạc đã thấy thỏa mãn, bình thường ở trong lớp năng lực của họ cũng không được tính là cao, có thể có thành tích như bây giờ, họ cũng không cầu thêm gì, ngược lại họ kỳ vọng rất nhiều vào Tống Hiểu Hoa, mặc kệ có thể hay không, Tống Hiểu Hoa nhất định phải mang được giải nhất về.

Bị giảng viên và các bạn mong đợi Tống Hiểu Hoa tăng thêm cường độ tập luyện cho mình.

Còn Phương Lộ kể từ ngày chia tay bạn trai, rất nhanh lại cùng một người đang ông đã có công việc ở bên ngoài mập mờ với nhau, Phương Lộ ở bên người đàn ông đó cũng học được vài thứ, ít nhất không còn giống như trước không thêm nhìn đến sắc mặt người ta.

Trường học chọn lựa, cuối cùng chọn Tống Hiểu Hoa và một đại học tỉ khóa trên, mà Phương Lộ lại kém hơn một chút đứng hàng thứ ba, cô rất không cam tâm, nói chuyện này với bạn trai mình.

Bạn trai cô lại hỏi tình huống gia đình của vị đại học tỷ kia, khiến cho Phương Lộ chợt nảy ra một chủ ý.

Gia đình Phương Lộ giàu có, mà vị học tỷ này tham gia thi đấu phần lớn là vì tiền thưởng, Phương Lộ lại là vì tranh nhau danh tiếng, tại sao không dùng tiền giải quyết?

Đại học tỷ nếu như rời khỏi cuộc so tài, Phương Lộ dĩ nhiên sẽ là người được chọn rồi.

Phương Lộ đảo mắt nghĩ, quả thật không sai, vì vậy liền đi tìm vị học tỷ kia đầu tiên là lấy ba vạn tệ làm giá trao đổi danh sách dự thi, vị học tỷ có chút do dự nhưng vẫn cự tuyệt, cuối cùng Phương Lộ trả tới năm vạn tệ, vị học tỷ kia liền đồng ý.

Sau một tuần lễ, vị học tỷ kia lấy lý do vết thương ở chân mình tái phát rời khỏi cuộc thi, Phương Lộ là người thay cô tham gia biểu diễn.

Biết tin tức này Tống Hiểu Hoa thật sự không hiểu tại sao đại học tỷ lại đột nhiên như vậy, bởi vì học tỷ và cô ở cùng một câu lạc bộ, kỹ thuật múa rất xuất sắc, ban đầu cũng là có lòng muốn dự thi, hơn nữa mấy lần gần đây cùng nhau múa cô căn bản không hề phát hiện học tỷ có cái gì khác thường, đi tìm học tỷ, học tỷ vẫn dùng lý do vết thương cũ nói qua loa.

Tống Hiểu Hoa trở về ký túc xá, Trương Nhạc và Lư Giai Lệ đều đang ủ rũ, Trương Nhạc nằm ở trên giường không vui nói: "Hiện tại vị học tỷ kia rút lui, Phương Lộ lại được vào thi, tớ nói làm thế nào có thể trùng hợp như vậy đây?"

Lư Giai Lệ cũng nói: "Đúng vậy, học tỷ kia vốn đang múa rất tốt, làm sao đột nhiên vết thương cũ lại tái phát? Hiểu Hoa, cậu đi tìm học tỷ, học tỷ nói sao?"

Tống Hiểu Hoa lắc đầu, nói: "Không nói gì."

Trương Nhạc lật người, nói: "Tại sao chuyện tốt như thế có thể rơi vào đầu cô ta được chứ?"

Tống Hiểu Hoa trả lời: "Hết cách rồi, cô ta so với đại học tỷ vẫn còn kém hơn một chút."

Lư Giai Lệ thở dài một cái, nói: "Thật là, Trương Nhạc, ai bảo cậu bình thường không cố gắng luyện tập, bằng không bây giờ cũng không tới lượt Phương Lộ đi nha."

Trương Nhạc mím môi, trả lời: "Đi đi đi, cậu không phải cũng vậy sao? Cậu nghiêm túc một chút, cũng không đến lượt Phương Lộ."

Hai người đưa mắt nhìn nhau, úp mặt lên gối, nói: "Biết vậy đã chẳng làm!"

"Hiểu Hoa! Mặc kệ như thế nào, cậu nhất định phải thắng Phương Lộ biết không? Tớ thật sự không muốn sau này nhìn thấy Phương Lộ cầm giải thưởng rồi đắc chí, thật không muốn nghĩ tới nha." Trương Nhạc từ trên giường đứng dậy, vươn tay khoác lên bả vai của Tống Hiểu Hoa, nói ra mấy lời nói đầy thắm thía.

Lư Giai Lệ cũng nói: "Đúng, Hiểu Hoa cậu tranh giành, hai chúng tớ chính là hậu thuẫn của cậu, cậu hiểu chưa?"

Tống Hiểu Hoa gật đầu, nói: "Được, tớ sẽ không để thua Phương Lộ."

Nói thì nói như thế, trong tâm Tống Hiểu Hoa thật ra cũng không có hy vọng quá nhiều, cả nước tham gia dự thi cô và mọi người cùng giảng viên đi noi

khác tranh tài, tới dự thi chắc chắn còn có đối thủ mạnh mẽ, muốn đoạt giải thưởng không hề dễ dàng.

Đến ngày tham gia dự thi, Tống Hiểu Hoa và Phương Lộ cùng các thầy cô trong đoàn lên xe đi thành phố C, tới địa điểm dự thi.

Lần này hình thức đấu loại vẫn như cũ, có tới mười mấy trường dự thi, có trường có một người, có trường có hai người tham gia dự thi, cho nên tổng cộng số người tới so tài khoảng hai mươi người, hai mươi chọn lấy năm, rồi năm chọn lấy ba, căn cứ trực tiếp vào kết quả dự thi chọn ra giải nhất, nhì, ba.

Nếu như ngay trong trận đầu mắc phải sai lầm sẽ lập tức bị loại, áp lực với mỗi người đều rất lớn.

Đọc theo đường đi Tống Hiểu Hoa và Phương Lộ cũng không nói nhiều, cô không muốn tiếp xúc nhiều với Phương Lộ, Phương Lộ đối với cô cũng là chán ghét, tóm lại là không hợp nhau.

Thời điểm thi đấu, thật ra chính là hai người cùng là đại biểu một trường tham gia thi đấu, nhưng vốn cũng không đoàn kết, căn bản đều là đối thủ của nhau.

Cô chủ nhiệm cũng chú ý tới điểm này, nói: "Hai người các em cho dù trước kia có xảy ra chuyện gì, tốt nhất nên hiểu hiện tại cả hai đều là đại diện của trường, không được hành động theo cảm tính."

Tống Hiểu Hoa gật đầu, mà Phương Lộ mặc dù trên miệng đồng ý, nhưng trong lòng lại không như vậy, lần này cô có cơ hội dự thi, nhất định phải giảm đạ Tống Hiểu Hoa và những người dự thi khác dưới lòng bàn chân.

Bạn trai Phương Lộ cũng đi cùng, Thẩm Cảnh còn phải ở trường đi học, không thể đi theo, nhưng cũng hẹn tới trận so tài cuối cùng sẽ tới dự.

Tống Hiểu Hoa còn nửa năm nữa sẽ tròn mười tám tuổi, lần này cô nghĩ nếu như được giải nhất, cũng coi như là kỷ niệm để kết thúc tuổi thành niên, thực hiện cam kết của mình và Thẩm Cảnh.

Một khi đã dự tính mục tiêu, mỗi ngày cô đều luyện tập ở trước gương, phần thi ballet phải tự biên đạo, đối với việc này Tống Hiểu Hoa cũng có một chút lòng tin.

Mà Phương Lộ mặc dù kỹ thuật múa không tệ, nhưng mà không hề có chút khả năng biên đạo, giảng viên đi cùng giúp một tay, nhưng là cô vẫn cảm đoạn múa ba-lê của mình hoàn toàn không có gì đặc sắc.

Mặt Phương Lộ như đưa đám, nếu như biên đạo không tốt, vũ đạo có tốt hơn nữa cũng có thể làm gì?

Bạn trai Phương Lộ tới, cho cô ta đối sách, ý tứ chính là nếu cô không thể biên đạo, vậy thì đi tìm người có thể biên đạo, nói thí dụ như Tống Hiểu Hoa.

Phương Lộ nói: "Làm sao cô ta có thể giúp em? Lần trước cô ta còn chống lại em."

Bạn trai cô nói: "Hai người học cùng trường, em hãy tìm cô giáo chủ nhiệm, chủ nhiệm nhất định có biện pháp, cho dù thế nào thêm một người vào vòng trong đối với trường chính là thêm một tia hi vọng."

Phương Lộ bưng hiều.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89

Ed: Jang Bò

Tống Hiểu Hoa không ngờ chủ nhiệm sẽ tìm mình, đại khái chính là muốn cô biên đạo cho Phương Lộ một bài múa, bài múa mà giảng viên biên đạo cả hai đều cảm thấy không hài lòng, lại thấy bài cô biên đạo rất tốt, cho nên hi vọng Tống Hiểu Hoa có thể biên đạo cho Phương Lộ một bài múa, dù sao cũng là cùng một trường.

Cho dù có thời gian cô cũng không muốn làm, đối với cô mà nói hiện tại chỉ muốn dành thời gian luyện tập, không muốn biên đạo bài múa cho Phương Lộ.

Chủ nhiệm nói: "Đều là cùng một trường, trước tôi cũng đã nói, Hiểu Hoa em không nên hành động theo cảm tính, lần này cũng không phải là cá nhân em và Phương Lộ so tài, hai người là đại biểu cho trường học."

Tống Hiểu Hoa bị chủ nhiệm thuyết phục, cuối cùng nói: "Em sẽ không biên đạo cho cô ấy, nhưng em có thể đưa vài video bình thường em vẫn tham khảo cho cô ta, đối với việc biên đạo của cô ta sẽ có ích."

Chủ nhiệm cũng không thể ép buộc, cuối cùng gật đầu trả lời: "Vây cũng được, nếu em đã nói như vậy, cô cũng không tiện nói thêm gì nữa."

Phương Lộ được Tống Hiểu Hoa cho vài video, cũng không vui mừng, tỏ vẻ khó chịu, trả lời: "Cám ơn nhiều."

Tống Hiểu Hoa tính khí tuy tốt, nhưng mà đối với người như Phương Lộ, cũng không cần thể hiện tính tình dễ chịu gì, lần trước giành phần thắng sau đó cô và Phương Lộ cãi nhau, nhìn người này mới đầu vốn cảm thấy cô ta mắc bệnh công chúa, sau lại phát hiện nhân phẩm cô ta mới là có vấn đề, nên cũng không cần bày ra bộ mặt niềm nở.

Cô quay đầu trực tiếp rời đi, Phương Lộ lườm cô một cái, sau khi xem xong video, lại cảm thấy có chút hứng thú, tự mình luyện tập trong sảnh một chút, cuối cùng cũng tìm được ý tưởng.

Cộng thêm được giảng viên trợ giúp, Phương Lộ và Tống Hiểu Hoa cùng nhau thuận lợi tiến vào Top 5, nói cách khác trừ phi vận số của bọn họ đặc biệt xui xẻo, bằng không nhất định sẽ có một người có thể giành được phần thưởng.

Chung cuộc sẽ không dễ dàng như vậy, lần này Tống Hiểu Hoa chắc chắn sẽ không giúp Phương Lộ rồi.

Mà Phương Lộ áp lực rất lớn, thậm chí về sau cô còn không ngủ được, cô rất để ý đến kết quả, lần này nếu như có thể mang giải thưởng về có lẽ cô có thể xin một vé trở thành du học sinh, cuộc so tài trong nước cũng rất có ảnh hưởng, chính mình có thể giành được giải thưởng vậy sau này có vốn thể tự hào rồi.

Nhưng hôm nay ngoài Tống Hiểu Hoa còn có rất nhiều đối thủ khó vượt qua như vậy, mình phải làm sao?

Sau buổi tập chiều Phương Lộ đi tìm bạn trai, hai người đến quán rượu chơi, cô nói với bạn trai: "Lần này làm sao em có thể qua đây? Ngoại trừ em ra bốn người còn lại đều rất lợi hại, lần này Tống Hiểu Hoa tuyệt đối sẽ không giúp em."

Bạn trai cô không chút hoang mang cười cười, cầm ly rượu lên nói: "Sợ cái gì, năm người vậy là có ba cơ hội, lấy năng lực của em còn không thể được sao?"

Phương Lộ bĩu môi, trả lời: "Em muốn chắc chắn 100% giành được giải, em mất năm vạn tệ cũng không phải là số tiền nhỏ, cho dù nhà em thật sự có tiền, nhưng tiền cũng không phải là nước chảy vào."

Bạn trai liếc mắt nhìn cô một cái, trả lời: "Được rồi, em muốn dùng thủ đoạn hèn hạ hay là trực tiếp."

Mắt Phương Lộ lóe sáng, nói: "Đều nói ra xem."

Bạn trai cô cười lên, nói: "Hèn hạ một chút, nếu như em có thể cùng mấy người kia kết thân, trước lúc so tài hạ thuốc bọn họ, trúng thuốc sẽ ảnh hưởng đến kết quả tranh tài, nếu như thể trạng của bọn họ không tốt, cả người vô lực vậy chuyện sai lầm gì cũng có thể xảy ra."

Phương Lộ chần chờ một chút, nói: "Nhưng ngộ nhỡ tra ra được thì phải làm thế nào? Đây chính là cuộc thi toàn quốc."

Bạn trai cô nói: "Để cho bọn họ nghĩ rằng chính mình ngã bệnh, em cũng biết người bị bệnh cảm mạo virus cảm sẽ khiến cho tứ chi vô lực, hơn nữa nếu em cũng ngã bệnh, họ chắc chắn sẽ không nghĩ là em, em không cần phải lo lắng."

Phương Lộ gật đầu, trả lời: "Để em suy nghĩ một chút, vậy thủ đoạn trực tiếp là cái gì?"

Bạn trai cô cười cười, nói: "Bình thường bọn em nhảy múa chắc là cũng đã từng bị thương, vết thương cũ tái phát, hẳn là không có người hoài nghi chứ? Hay đối với diễn viên múa ba-lê nu bần chân rất quan trọng, bị thương thì thế nào?"

Phương Lộ nhăn mặt gật đầu, nói: "Vết thương cũ của em chính là ở mắt cá chân, nhưng phải làm sao mới tái phát đây?"

Bạn trai cô nói: "Nếu như là không cẩn thận đạp trúng, vậy thì không ai có thể chỉ trích em không phải sao?"

Phương Lộ ngẩn người, cuối cùng nói: "Như vậy..... Không hay lắm đâu."

Bạn trai cô nhún vai, nói: "Làm thế nào là chuyện của em, trên sân khấu so tài anh không có biện pháp giúp em, anh chỉ có thể góp ý một chút cho em, tất cả đều dựa vào em rồi."

Phương Lộ cúi đầu, trên mặt mang theo một tia rồi rầm, bạn trai vỗ vỗ bả vai cô, chỉ vào một đám nam nữ cách đó không xa, nói: "Tới đây, anh giới thiệu cho em một chút."

Đám người nam nữ ăn mặc hoàn toàn là đồ đen, bình thường dù Phương Lộ có hồ đồ, căn bản cũng sẽ không giao thiệp với loại người này, cô chần chờ một chút, ngẩng đầu nhìn bạn trai, nhưng đã bị anh ta lôi kéo sang đó.

Người đàn ông cầm đầu liếc mắt nhìn Phương Lộ, cười nói: "Hắc, đây chính là bạn gái làm diễn viên múa mà cậu nói, không tệ, chúng ta còn tưởng rằng cật đùa chúng ta đó thôi."

Bạn trai cô, nói: "Làm sao có thể đùa đây? Phương Lộ, qua chào hỏi một chút."

Phuong Lộ có hơi sợ, trả lời: "Chào mọi người, em là Phuong Lộ."

"Lộ Lộ sao, tên thật là dễ nghe đấy." Đối phương trực tiếp nói, thái độ nói năng tùy tiện khiến Phuong Lộ có chút thấp không yên tâm nhìn về phía bạn trai mình.

Bạn trai ôm ôm bả vai của cô, nói: "Đây đều là bạn bè của anh, sau này em sẽ còn biết thêm."

Phuong Lộ gật đầu một cái.

.....

Tổng Hiểu Hoa cũng không rõ Phuong Lộ sẽ làm những gì, bây giờ tinh thần của cô đều tập chung đặt vào buổi biểu diễn cuối cùng, biên soạn một khúc mà sửa đi sửa lại mấy lần, mới đạt được hiệu quả như mình muốn.

Bình thường Phuong Lộ cũng sẽ luyện tập khá chăm chỉ, nghe nói cô ra tính sẽ biểu diễn lại bài múa trước đây, cho nên đã rất quen thuộc, nên bình thường cũng chỉ luyện tập 1-2 tiếng, còn lại đều không nhìn thấy bóng dáng, nghe nói thời gian này cô và hai người dự thi còn lại quan hệ rất tốt, Tổng Hiểu Hoa vốn luôn nghĩ ai có thể chịu được cái tính tình đó, không ngờ thật sự là có.

Về phần tại sao họ lại cùng Phuong Lộ quan hệ, cô cũng không biết.

Ngược lại chủ nhiệm gần đây rất là nhứt đầu, Phuong Lộ cứ chẳng để ý, cô đã đi tìm nhiều lần, nhưng lần nào cô học sinh này cũng giống như bị bệnh, cơ thể không có chút sức lực, không chịu được luyện tập ở cường độ cao.

"Rốt cuộc đến lúc nào thì bệnh của em mới có thể tốt lên, lên sân khấu nhờ xảy ra chuyện gì thì sao, bằng không bây giờ cô dẫn em tới bệnh viện kiểm tra một chút." Chủ nhiệm đề nghị.

Phuong Lộ liền vội vàng lắc đầu, nói: "Chủ nhiệm, em chỉ hơn một, mấy ngày nữa sẽ tốt thôi, cô tin tưởng em, lên sân khấu em tuyệt đối sẽ không mắc sai lầm."

Chủ nhiệm lắc đầu, nói với cô: "Không phải là cô nói em, cô đối với em và Tổng Hiểu Hoa thật sự rất kỳ vọng, em không thể đến thời khắc mấu chốt này lại phải bỏ cuộc a."

Phuong Lộ nói: "Chủ nhiệm cô hãy tin tưởng em, em tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc."

Chủ nhiệm lắc đầu một cái, không nói gì.

Phuong Lộ đã có quyết định của mình, cô dùng mọi thủ đoạn lôi kéo quan hệ tốt với hai người dự thi còn lại kia, sau đó khiến mọi người nghĩ chính mình bị cảm rồi lây cho mọi người, mọi người cũng không để trong lòng, trở về uống chút thuốc cho rằng trước đêm so tài sẽ khỏi, nhưng sự thật bệnh càng ngày càng nặng.

Ngày so tài, hai người kia đều cảm thấy toàn thân mình không có chút sức, liền tới phòng khám gần đó xem bệnh, bác sĩ cũng nói là nàng bị dính virus cảm mạo, hiện giờ hai người chỉ có thể oán trách mình lúc mới đổ bệnh quá chủ quan rồi.

Một người trong đó nhìn Phuong Lộ, nói: "Phuong Lộ, bệnh của cậu khỏi chưa? Bệnh của tớ càng ngày càng nghiêm trọng, hi vọng đến thời điểm so tài không bị ảnh hưởng."

Phuong Lộ ho khan hai tiếng, trả lời: "Tớ cũng vậy, không sao, các cậu nhảy tốt như vậy, một chút bệnh như thế cũng không tính là lớn."

Cô nói vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút thấp thỏm, lần này chủ yếu là dựa vào vận may, nếu hai người này không suy nghĩ nhiều còn tạm được, nếu quả thật đi bệnh viện kiểm tra, tra ra được cái gì, cô sẽ gặp rắc rối.

Ở chung với bạn trai một thời gian dài, lá gan của Phuong Lộ cũng càng ngày càng lớn.

Đối với diễn viên múa ballet mà nói chân vô cùng quan trọng, bây giờ cô vẫn còn chưa thể ra quyết định được, cô là người thứ ba ra sân, hãy cứ đợi hai người ra trước biểu diễn xem thế nào rồi quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Thẩm Cảnh nghĩ lại mình và Tổng Hiểu Hoa cảm thấy hai người ở bên nhau thật sự rất thú vị, cả hai đều ở đây không ngừng nhìn đối phương biểu diễn,

chỉ là khi còn bé phần lớn là mình, mà bây giờ toàn bộ đều là Tống Hiểu Hoa, bất tri bất giác Tống Hiểu Hoa đã lớn.

Anh ngồi trên xe nhớ tới dáng vẻ của Tống Hiểu Hoa.

Lần đầu tiên gặp mặt Tống Hiểu Hoa vẫn còn là một đứa trẻ, ngũ quan nhỏ xíu nhắn nhúm, duy chỉ có cặp mắt kia là cực kỳ có thần, lại cực kỳ linh động, trên đầu lưa thưa vài cọng tóc, gương mặt tròn trịa, cái gì cũng không hiểu, chỉ biết mở miệng khóc oa oa, cô sẽ bởi vì được người lớn cưng nựng trêu chọc mà cười rộ lên.

Cô thậm chí còn tè cả lên giường mình, cuối cùng lại đổ cho mình, tuy lúc ấy trong lòng vẫn thấy ảm ức, nhưng hôm nay nhớ lại chỉ cảm thấy là kỷ niệm vui.

Tống Hiểu Hoa từ một đứa trẻ chỉ có thể nhào vào trong ngực anh khóc thút thít, trở thành một tiểu cô nương với hai bím tóc tết trên đầu, mình vẫn luôn che chở cho cô, mười hai mười ba tuổi trông cô đã rất ra dáng thiếu nữ, hôm nay đã trở thành người có thể tự mình đứng vững.

Thời gian thấm thoát, đã trôi đi lâu như vậy.

Đã từng có những năm tháng vì ngôi vị hoàng đế bỏ ra không biết bao nhiêu máu và nước mắt, đi đến hiện đại này lại cảm nhận được sự ôn nhu và thoải mái mà trước kia chưa bao giờ có.

Những năm nay ở nơi này, anh bất tri bất giác cũng đã thích ứng cứ từng chút từng chút bị cuộc sống ở nơi này thay đổi.

Nếu như so sánh anh của hiện tại và của quá khứ, căn bản không thể so sánh, nhưng mà đối với anh mà nói anh ở hiện tại mới chính là hạnh phúc.

Anh hiện tại được chân chính sống cuộc sống của mình, không cần lo lắng khi nào sẽ bị giết, không cản trở về con ác mộng đó một lần nữa, không cần lần nữa vất hết óc đi đối phó người khác.

Thẩm Cảnh cũng không bao giờ hi vọng mình sẽ trở lại thế giới cũ, có thể được như bây giờ anh đã rất mãn nguyện rồi.

Mẹ của anh rất tốt, anh hiểu được thế nào là bạn bè, anh cũng hiểu được thích một người là tư vị gì, cuộc sống hoàn mỹ cỡ lẽ chính là thế này.

Thẩm Cảnh xuống xe, cúi đầu cười, hôm nay chỉ cần nhìn thấy Tống Hiểu Hoa từng bước trưởng thành, tất cả những điều anh đang có chẳng phải là mỹ mãn rồi sao?

Đúng giờ anh tới hội trường biểu diễn, ngồi vào ghế Tống Hiểu Hoa đã chuẩn bị cho mình.

Sau khi Tống Hiểu Hoa nhận được điện thoại của anh, bèn trực tiếp chạy từ phía sau sân khấu ra, Thẩm Cảnh nhìn thấy cô, hơi sững sờ.

Tống Hiểu Hoa mặc trang phục múa ballet trên mặt hình như còn trang điểm nhẹ, đặc biệt là vóc dáng, mấy ngày nay cường độ luyện tập cao Tống Hiểu Hoa đã gầy đi không ít, đã là gầy nhất xưa nay chưa từng có, 115 cân, tóc búi cao cài một chiếc trâm cài tóc bằng pha lê trắng tinh xảo ôm xuống ngay bên tai, thợ trang điểm còn cố ý trang điểm nhấn vào đôi mắt to linh động của cô, cô cúi đầu, liếc mắt nhìn Thẩm Cảnh, xấu hổ nói: "Có phải là nhìn không đẹp mắt phải không?"

Thẩm Cảnh tươi cười, vươn tay muốn sờ đầu Tống Hiểu Hoa, lại nhớ trên đầu cô còn vương bộ trâm, nên cuối cùng lại thu tay về, nói: "Rất đẹp mắt, em định nhảy điệu nào?"

Tống Hiểu Hoa ngẩng mặt, cười nói: "Nhảy điệu ‘Mỹ nhân say giấc’."

Thẩm Cảnh quan sát Tống Hiểu Hoa, trêu nói: "Sẽ đẹp vô cùng."

Tống Hiểu Hoa sững sờ, vội vàng cúi đầu, đỏ mặt, Thẩm Cảnh lúc nào thì trở nên trực tiếp vậy đây, trước kia anh ấy rất ít khi khen mình như vậy.

Thật vui mừng, thật vui mừng, trong lòng giống như muốn nổ tung.

"Anh Thẩm Cảnh, anh đừng cười em."

Thẩm Cảnh nghiêm túc trả lời: "Người nào cười em, anh đang rất nghiêm túc."

Tống Hiểu Hoa mặt càng đỏ hơn, ôm mặt nói: "Đừng như vậy, em rất ngượng."

Thẩm Cảnh ngăn người, nhìn động tác của Hiểu Hoa, cảm thấy cực kỳ đáng yêu, dường như việc khen cô đối với anh đã rất là việc quen thuộc, thậm chí không hề cảm thấy ngượng ngùng.

Thẩm Cảnh lòng cũng mềm lại, nói: "Sau khi thi xong, anh muốn tặng em một món quà."

Tống Hiểu Hoa qua kẻ hở nhìn Thẩm Cảnh, cuối cùng gật đầu một cái, nói: "Được, anh Thẩm Cảnh, anh hãy nhìn em giành

lấy giải thưởng, bây giờ em ra phía sau, em muốn làm thật

tốt.!"

Thắm Cảnh giờ ngón tay cái về phía cô, Tống Hiểu Hoa quay đầu lại, nhìn anh nở một nụ cười rạng rỡ.

Người đầu tiên ra sân khấu biểu diễn điệu “Tiên nữ hái đào” cô chính là một trong hai người có quan hệ rất tốt với Phương Lộ, cô đứng trên sân khấu, thời điểm âm nhạc vang lên Phương Lộ một mực đứng bên cạnh quan sát.

Trong lòng không ngừng nghĩ, phạm sai lầm, phạm sai lầm đi.

Đối phương thoát nhìn giống như không có việc gì, mấy động tác hạ xuống, cho dù có chút không vững, nhưng cuối cùng vẫn an toàn hạ người xuống, vẫn mỉm cười biểu diễn xong, sau khi lui xuống cánh gà cả người liền ngã bệt xuống đất.

Cô cố nén thân thể khó chịu ra biểu diễn, mặc dù không thể phát huy thật tốt, nhưng cũng không có phạm sai lầm gì, cô hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Phương Lộ nói: "Cậu lên biểu diễn cũng phải thật cố gắng nha."

Phương Lộ lòng không yên gật đầu một cái, cả người cũng có chút không ổn, nếu thuốc của mình hoàn toàn không có tác dụng, vậy không phải những việc mình làm trước đó đều là uổng phí sao?

Người thứ hai lên biểu diễn, là một học sinh trường khác, tính khí tương đối kiêu ngạo, với Phương Lộ có chút giống, cho nên đối với việc trước đây Phương Lộ tìm cách lấy lòng, vẫn luôn không để ở trong lòng, sau khi

lên sân khấu, cô cũng biểu diễn rất tốt phần của mình, ở giữa không có chút điểm sai lầm.

Lòng Phương Lộ lập tức rối loạn, cũng không biết mình nên lên sân khấu thế nào.

Trong lòng vẫn nghĩ, người khác biểu diễn tốt như vậy, mình phải làm thế nào?

Đợi đến khi cô lấy lại tinh thần, âm nhạc đã vang lên, cô vội vàng bước theo nhịp, trong lúc nháy cô còn không biết mình đang nhảy cái gì, chỉ nhìn thấy ban giám khảo ngồi dưới sắc mặt càng ngày càng kém.

Phương Lộ ngẩng đầu nhìn khám giả đông nghịt phía dưới, đầu óc trở nên càng mù mịt.

Làm thế nào đây? Khẳng định là không thể giành được giải rồi, làm thế nào mới tốt?

Trong khi đầu cô vẫn còn đang suy nghĩ, âm nhạc đã dừng lại, cô đứng lại, sau đó nhìn vào hàng ghế ở ngay gần sân khấu, vì thế mà cô cố ý giành cho bạn trai lại không một bóng người.

Trong lòng Phương Lộ hoàn toàn rối loạn.

Tổng Hiệu Hoa mặt mày nghiêm túc đang nói chuyện cùng với giáo viên chủ nhiệm, lúc Phương Lộ đi ngang qua nghe thấy giáo viên chủ nhiệm nói: "Cố gắng lên, lần này trường ta dựa hết vào em."

Đáy mắt Phương Lộ tối sầm lại, tại sao có thể tin tưởng

giao phó cho Tổng Hiệu Hoa, nhưng gì mình có gang
hiện tại lại là giúp đỡ Tổng Hiệu Hoa sao? Nếu như
Tổng Hiệu Hoa làm tốt, nhất định sẽ vô địch.

Cách lúc Tổng Hiệu Hoa lên sân khấu biểu diễn còn
mấy phút nữa, cô đứng ở nơi đó chờ ban giám khảo gọi tên.

Phượng Lộ nhìn xung quanh, kéo cô gái vừa mới biểu
diễn đầu tiên đang đi tới bên cạnh Tổng Hiệu Hoa, lớn
tiếng giận giữ nói: "Bệnh của tôi nhất định là do cậu lây
cho tôi, hiện giờ tôi nhảy thành ra như vậy đều tại cậu."

Cô gái kia không ngờ Phượng Lộ sẽ đột nhiên trở mặt,
nói: "Phượng Lộ, ba người chúng ta cùng bị cảm, sao đột
nhiên cậu lại có thể trách tớ đây? Cậu không thể làm tốt
cũng đừng có đổ lỗi cho tớ."

Phượng Lộ vươn tay tát cô gái kia một cái, nói: "Không
trách cậu thì trách ai đây?"

Cô gái kia ngẩn người, cô cũng không phải người dễ bắt
nạt, liền nhào vào Phượng Lộ, nói: "Phượng Lộ, cô bị
thần kinh sao?"

"Hai người các cậu bình tĩnh một chút!"

Mọi người xung quanh nhìn thấy, vội vàng tới can ngăn,
giáo viên chủ nhiệm và những người khác lôi kéo cô gái
kia, nói với Tổng Hiệu Hoa: "Em giúp cô một tay ngăn
Phượng Lộ lại."

Tổng Hiệu Hoa cũng không nghĩ nhiều, vậy mà sau đó
Phượng Lộ giống như nổi điên, khua loạn tay chân, ở
bên cạnh cũng có người chau tới giúp một tay. mắt

Phương Lộ đỏ ngầu, gào to: "Bỉ ôi, đều tại loại người bỉ ổi như cô."

Sau đó, một tiếng hét thâm từ trong miệng Tống Diệu Hoa truyền tới.

Phương Lộ gần như là mang toàn bộ sức lực của bản thân tập trung ở mũi gậy của mình, sau đó hướng về phía mu bàn chân của Tống Diệu Hoa giẫm xuống.

Tống Diệu Hoa khố sờ cúi người xuống, còng lưng, che chân.

Giáo viên chủ nhiệm tròn to hai mắt, lập tức đỡ cô dậy, khẩn trương dò hỏi: "Diệu Hoa, em thấy sao vậy rồi hả? Là ai đập bại em? Là ai hả? Các em không biết bây giờ em ấy phải lên biểu diễn sao?"

Không có ai trả lời, vừa rồi quá mức hỗn loạn không có ai nhìn thấy Phương Lộ giở trò.

Đốc mắt Tống Diệu Hoa đỏ lên, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, đau giống như là đã gãy xương, trên mu bàn chân trắng noãn thâm vào lớp vải có chút hồng hồng.

"Nhanh đi bệnh viện! Còn kêu lại cái gì!"

"Mau lên!"

Không biết là người nào nói..., bỗng từ bên ngoài truyền đến: "Hoan nghênh màn biểu diễn tiếp theo của thí sinh Tống Diệu Hoa điệu múa "Mỹ nhân say giấc"."

Mà lúc này Thẩm Cảnh vẫn đang ở bên ngoài đợi đến lượt Tổng Hiệu Hoa biểu diễn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Tiết mục mà Tổng Hiệu Hoa biểu diễn là “Mỹ nhân say giấc”, hôm nay cô nằm ở trên giường bệnh nhìn chân mình bị bó thành một cục, ngược lại thấy thật là càng giống với cái tên đó, cô nhắm mắt lại tâm tình lúc này thật không biết nên nói thế nào.

Theo như bác sĩ và giáo viên chủ nhiệm nói, gân chân của cô bị tổn thương, mặc dù không đến nỗi rất nghiêm trọng, nhưng đối với việc múa ballet sau này sẽ có ảnh hưởng nhất định.

Thời điểm nghe thấy những lời này, cô cho rằng mình vẫn còn đang nằm mơ, chỉ là một giấc mơ mà thôi, nhưng thực tế chính là như vậy, mở mắt ra trước mặt chính là bệnh viện.

Kết quả thi đấu như thế nào? Cô đã không còn quan tâm.

Đối với diễn viên múa ba-lê đôi chân chính là sinh mạng, mà bây giờ chân của cô bị thương nghĩa là gì, sau này thế nào, chính cô cũng không dám suy nghĩ.

Giáo viên chủ nhiệm cúi đầu nhìn gương mặt tái nhợt của Tổng Hiệu Hoa, an ủi: "Hiệu Hoa, lần thi đấu này không quan trọng, không quan trọng, chúng ta đều biết em đã rất cố gắng, em còn trẻ." Chủ nhiệm còn nói rất nhiều, nhưng cô một chút cũng không thể nghe vào tai, cô nghe không rõ, cũng không muốn nghe.

Tổng Hiệu Hoa vẫn luôn cảm thấy mình học tập không giỏi, dáng dấp cũng không xinh đẹp, vóc người cũng không phải là tiêu chuẩn, thứ duy nhất đời này cô am hiểu cũng luyện tập từ nhỏ đến lớn chính là ballet, điều cô khát vọng là dùng năng lực của chính mình bước ra trường, đứng trên sân khấu thể hiện bản thân mình, vậy mà bây giờ chẳng phải coi như chấm hết sao?

Ở trường từng có một chị khóa trên, rất nổi danh, trong lúc nhảy múa cũng bị thương ở chân, rất nghiêm trọng, sau này dù hồi phục cũng không thể nhảy múa được nữa, sau đó không còn ai nhớ tới cô ấy, cũng không ai biết bây giờ cô ấy đang làm gì.

Tổng Hiệu Hoa nhớ ngày cô ấy tốt nghiệp, trước khi đi đã đứng ở phòng tập khóc hết một buổi chiều, khóc đến nỗi hai mắt sưng đỏ, khóc đến phát điên, cuối cùng người nhà cô ấy phải tới đón về, trong lớp mọi người đều đồn đại ——

Nhất định phải bảo vệ tốt đôi chân của mình.

Lúc tập luyện, mọi người đều rất chú ý không để chân mình bị thương, Tổng Hiệu Hoa chưa từng nghĩ việc này lại rơi trúng vào mình.

Cô muốn khóc, nhưng trong ngực lại cảm thấy bức bối hoảng sợ, ánh mắt vô hồn nhìn phía trước.

Trừ khiêu vũ, cô còn có thể làm gì?

Tổng Hiệu Hoa nhắm mắt lại, cố không để cho mình suy nghĩ.

.

Tâm tình của Phương Lộ khi nhìn thấy Tổng Hiệu Hoa bị đưa vào viện, vô cùng hưng phấn, hai tay cô run rẩy, nói như vậy, thì mọi người và cả cô chắc chắn sẽ có giải thưởng.

Cô cố gắng áp chế nụ cười đang muốn nở trên môi, không ai nhìn thấy không phải sao? Phía sau cánh gà cũng không có Camera, tất cả đều thần không biết quỷ không hay.

Cô đứng ở đó, thậm chí có chút hào hứng, cuộc thi này nên nhanh kết thúc, rồi sau đó là lên sân khấu nhận giải.

Tổng Hiệu Hoa xảy ra chuyện, người tiếp theo lên đài là số báo danh số năm, cô gái kia cũng là một trong hai người có quan hệ rất tốt với Phương Lộ, mới vừa rồi nhìn thấy bộ dáng nổi điên của Phương Lộ, sớm đã bị dọa sợ đứng cách xa cô, sau đó cô bước lên sân khấu, âm nhạc vang lên.

Thời điểm nhảy múa, cô cảm thấy thân thể của mình hoàn toàn không còn chút hơi sức, cho dù cố gắng mở to hai mắt, hi vọng tinh thần của mình có thể tỉnh táo hơn một chút.

Nhưng hai chân đứng đó, toàn bộ thân thể đều đang run rẩy.

Cô cắn răng, tự nói với mình nhất định phải chịu đựng.

Trong bài múa có động tác xoay tròn ba vòng, sau đó sải bước lên phía trước xoay tròn rồi dừng lại đều là động tác có độ khó cao, cơ thể của cô đang không ngừng run rẩy, trước mắt cô hoàn toàn mờ mịt.

Về mặt của ban giám khảo đang ngồi phía dưới sân khấu cô cũng không thấy rõ.

Chỉ còn một động tác nữa, cô nhảy lên, định xoay tròn.

Nhưng ban giám khảo ngồi phía dưới hình như đã nhận ra có gì không đúng, một người trong đó cầm micro lên nói gì đó, cô không hề nghe thấy, vẫn nhảy lên định xoay tròn, nhưng lại không có rơi xuống đất.

Cả người bay lên

không, trước mắt cô là một mảng trắng như tuyết.

"Dừng lại!" lời của một trong số ban giám khảo phát ra cùng một thời điểm lúc cô nhảy lên, đáng tiếc cô cũng không còn không chế được mình nữa rồi.

"Trời ạ!"

"Mau gọi người lại đây, xảy ra án mạng rồi."

Thân thể mảnh khảnh rơi xuống sân khấu, giống như một con bướm đang bay, trên bộ váy trắng như tuyết từ từ nhuốm màu đỏ tươi, nhuộm đỏ cả mắt mọi người.

.

Lúc Thẩm Cảnh chạy tới bệnh viện, Tống Hiểu Hoa đang ngồi dựa vào gối, mặt vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, tóc của cô toàn loạn, đôi mắt sáng vốn rất đẹp mắt đã rơi không ít trên đường tới, lớp trang điểm trên mặt đã phai, một nửa bên mặt ánh sáng chiếu lên, một mảnh kia khuất tối, đôi mắt to tròn là một mảng u tối đã không còn linh động.

Trong lòng anh căng thẳng, anh vừa mới biết chuyện xảy ra, Tống Hiểu Hoa nghe tiếng động vội quay đầu, lúc nhìn thấy Thâm Cảnh, cô chỉ cười, không nói gì.

Khuôn mặt tái nhợt đầu tóc rối bời, khiến cho lòng Thâm Cảnh co rút đau đớn.

Tống Hiểu Hoa cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn, Thâm Cảnh lướt tới, anh luôn luôn trấn định, nếu như thương thế kia là người khác hoặc là mình, có lẽ anh sẽ cười không cho là to tát, nhưng người đó là Tống Hiểu Hoa.

Tống Hiểu Hoa chính là viên ngọc trong bàn tay anh.

Thâm Cảnh chỉ cảm thấy hiện tại dù anh nói bất kỳ câu gì đều chỉ khiến Tống Hiểu Hoa thêm khó chịu, anh yên lặng ngồi bên cạnh Tống Hiểu Hoa, vươn tay nắm lấy tay của Tống Hiểu Hoa đang đặt ở mép giường.

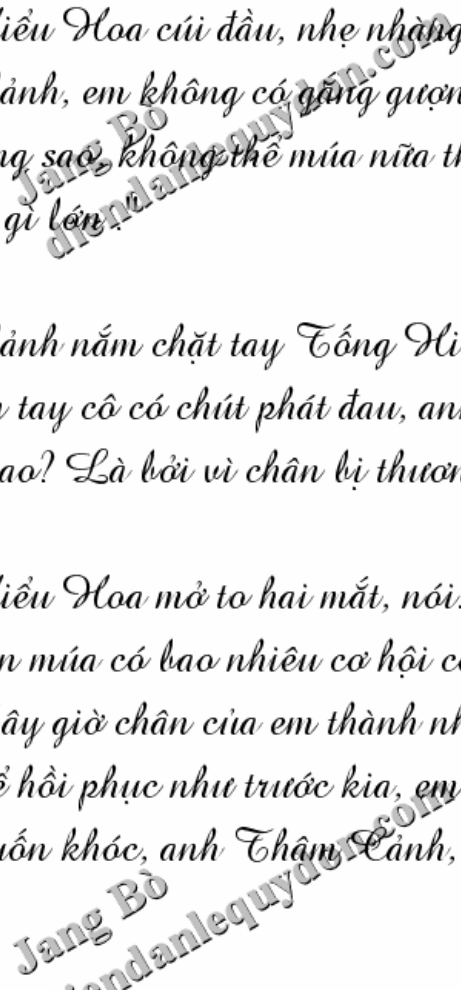
Tống Hiểu Hoa nhẹ nhàng cười lên, nói: "Em không sao, anh đừng lo lắng, không phải chỉ là một cuộc thi thôi sao? Về sau còn nhiều cơ hội mà." Cô tự nhiên nói rất nhiều, giống như là đang lặp lại lời giáo viên chủ nhiệm mới vừa an ủi mình, thậm chí ngay cả chính cô đến cuối cùng cũng không biết mình đang nói cái gì.

Cô rũ mắt xuống, tự giễu cười cười, tiếp tục nói: "Cùng lắm thì, sau này không múa nữa, có thể tìm công việc khác, em nghĩ."

Thâm Cảnh nắm chặt lấy tay của cô, nói: "Không cần cố cười."

Tống Diệu Hoa nâng mắt nhìn Thẩm Cảnh, vẫn nở nụ cười, nói: "Tại sao? Em muốn cười, anh Thẩm Cảnh, em thật sự không có việc gì."

Thẩm Cảnh nhỏ giọng trả lời: "Em đừng cố gắng gương trước mặt anh được không?"

Tống Diệu Hoa cúi đầu, nhẹ nhàng cười, trả lời: "Anh Thẩm Cảnh, em không cố gắng gương rõ, em thật sự cảm thấy không sao, không thể múa nữa thì không múa, cũng không có gì lớn."

Thẩm Cảnh nắm chặt tay Tống Diệu Hoa, thậm chí còn khiến tay cô có chút phát đau, anh nói: "Em là muốn bỏ cuộc sao? Là bởi vì chân bị thương, em còn trẻ."

Tống Diệu Hoa mở to hai mắt, nói: "Em còn trẻ ư? Diễn viên múa có bao nhiêu cơ hội có thể đứng ở trên sân khấu? Bây giờ chân của em thành như vậy, bác sĩ nói em không thể hồi phục như trước kia, em có thể làm gì? Em không muốn khóc, anh Thẩm Cảnh, em không muốn khóc."

Đáy mắt Thẩm Cảnh lấp lánh, vươn tay sờ lên gương mặt của Tống Diệu Hoa, nói: "Hiện tại em đã khóc."

Mắt Tống Diệu Hoa nhòe đi nước mắt tràn ra ngoài, cô đầy ứ, cô rất đầy chuyện này, những năm nay cố gắng, hiện tại đều là nước chảy mây trôi toàn bộ đã kết thúc rồi.

Cô luôn đuổi theo Thẩm Cảnh, nghĩ sớm muộn gì cũng có ngày vượt qua anh.

Mà bây giờ, không còn ngày đó nữa.

Tống Diệu Hoa vươn tay lưng kín mặt, nước mắt từ giữa kẽ tay chảy ra ngoài, cô nói: "Em nhớ tới người đàn chị, trước khi đi luôn dặn chúng em nhất định phải bảo vệ tốt chân của mình, chị nói chị rất thích nhảy múa, nhưng hiện tại đã không thể."

"Em cũng rất thích nhảy múa, mà bây giờ chân của em đã bị thương, em phải làm thế nào?"

"Anh Thẩm Cảnh, anh nói cho em biết em phải làm sao?" Tống Diệu Hoa đưa vào trong ngực Thẩm Cảnh, lớn tiếng khóc.

Cô vẫn chỉ là một đứa bé, vẫn luôn được mọi người bảo vệ chưa bao giờ từng chịu đòn kích lớn như vậy, cô luôn mơ ước có thể dựa vào đôi chân của chính mình để bước về phía trước, mà bây giờ tất cả đều hết rồi.

Không biết nhảy múa, cô vẫn còn là Tống Diệu Hoa sao?

Tống Diệu Hoa khóc rất lớn, tiếng khóc của cô thậm chí còn kinh động đến cả bác sĩ và tá phòng bên cạnh, giáo viên chỉ nhiệm đứng ở cửa tắc đầu, nhưng không biết nên nói gì.

Bản thân nỗ lực bao nhiêu năm, mà bây giờ tất cả trở thành vô nghĩa?

Những điều này đối với Tống Diệu Hoa mà nói, giống

như là bị hất một gáo nước lạnh, khiến cô vỡ thành từng mảnh vụn.

Cũng không biết cô khóc bao lâu thì thiếp đi vì mệt mỏi, chỉ thấy áo của Thẩm Cảnh đã ướt một mảng lớn, cô nằm ở trên giường, cả khuôn mặt đỏ lên.

Thẩm Cảnh ở bên cạnh cầm khăn lông lau mặt cho cô, sau đó đứng lên, bấm một số điện thoại, đầu dây bên kia không biết đang nói gì, sau đó anh nhìn sang chỗ Tống Hiểu Hoa, liền rời khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Tiền Hành đang ngồi chơi bên ngoài, người phụ nữ bên cạnh cầm một ly rượu cười nói: "Hôm nay không phải là ngày bạn gái anh thi đấu sao, tại sao anh còn ở đây?"

Tiền Hành nhướn mày, rất tự nhiên hôn lên má người phụ nữ vừa mới uống ly rượu kia một cái, anh ta nói: "Một cái giải đấu còn con, anh vẫn thấy đi chơi với mọi người và em thoải mái hơn."

Người phụ nữ tròn mắt, nói: "Tại sao anh vẫn còn chưa đưa được cô ta lên giường vậy?"

Tiền Hành trả lời: "Còn không phải do cô ta không chịu, giả bộ giữ gìn trinh tiết, anh đã giúp cô ta bao nhiêu lần, vậy mà một chút hiểu biết cũng không có, anh cũng không biết lúc nào anh có hứng sẽ đá cô ta đấy."

Người phụ nữ quàng tay lên cổ anh ta, hôn lên môi anh ta một cái, nói: "Vậy hôm nay chúng ta ở đây chơi đùa nhé."

Tiền Hành cười nói: "Được."

Anh ta chơi đến tối, mở điện thoại đi động lên mới phát hiện có năm sáu chục cuộc gọi nhỡ, đều là của Phương Lộ, Tiền Hành gọi lại, chỉ nghe thấy âm thanh run rẩy của Phương Lộ: "Sao. Sao. Làm sao đây. Tiền Hành. Xây ra, xây ra. Mạng người." Cô ta nói xong có lẽ đã bắt đầu khóc to.

Tiền Hành ngẩn người, hỏi: "Có chuyện gì?"

Phương Lộ nói: "Anh. Thuốc. Anh cho em. Một người uống. uống. uống. sau đó ngã xuống sân khấu."

Tay cô ta run rẩy.

Tiền Hành không chút hoang mang, hỏi: "Em đang ở đâu?"

Phương Lộ khóc nói: "Em đang ở khách sạn anh đã thuê."

Tiền Hành lúc còn trẻ đã làm không ít chuyện thất đức, chuyện Phương Lộ nói anh ta hoàn toàn không để ở trong lòng, có lẽ do uống rượu, nên nghe tiếng khóc của Phương Lộ ngược lại còn cảm thấy hưng phấn.

Tiền Hành bắt taxi tới, mở cửa ra đã nhìn thấy Phương Lộ nằm trên giường của mình khóc không thành tiếng, nhìn thấy anh ta giống như nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng, nhào tới, ôm cổ Tiền Hành nói: "Làm thế nào đây? Tiền Hành, họ mà điều tra mấy người đó khai ra em..em chắc chắn sẽ ngồi tù."

Tiền Hành nhìn Phuong Lộ trong ngực mình, anh ta cũng không để lời của cô trong lòng, vỗ vỗ bả vai cô, nói: "Không có việc gì, đừng để ở trong lòng."

Phuong Lộ khóc lớn, nói: "Tiền Hành, em thấy lần này mình chết chắc rồi, làm thế nào đây?"

Tiền Hành ôm Phuong Lộ, nhỏ giọng nói: "Không sao cả, trước em cứ ở chỗ này của anh, yên tâm, sẽ không có việc gì." Anh ta cúi đầu hôn lên gò má Phuong Lộ.

Phuong Lộ khóc đến mê muội, nói: "Đừng an ủi em, em không tin."

Tay Tiền Hành đã bắt đầu làm loạn, sờ xoạc trên người Phuong Lộ, Phuong Lộ đỏ mặt, nói với Tiền Hành: "Tiền Hành, em không tâm tình."

Tiền Hành hôn lên cổ Phuong Lộ, nói: "Phuong Lộ, em hãy nghỉ thông suốt, dù sao hiện giờ em cũng không có nơi để đi, ở chỗ này chơi một chút có gì không tốt."

Phuong Lộ sững sờ, vươn tay đẩy Tiền Hành ra, nói: "Tiền Hành, anh nói lung tung gì vậy, em"

Tiền Hành lại áp sát vào, nói: "Phuong Lộ, em đã bắt anh nhìn lâu như vậy, dù thế nào cũng nên cho anh nếm thử một chút chứ, thuốc anh vất vả tìm cho em hiện giờ em cũng nên trả thù lao đúng không?"

Phuong Lộ thấy có gì đó không đúng, bắt đầu giằng co, nói: "Tiền Hành, anh, đồ súc sinh!"

Tiền Hành cười nói: "Súc sinh thì súc sinh, bây giờ em đang mang tội giết người."

Phuong Lộ sững sờ, nước mắt lại chảy xuống, không ngừng đánh lên ngực Tiền Hành, nói: "Anh không được đụng vào em, nếu không phải tại anh, sao em có thể bỏ thuốc những người đó?"

Tiền Hành xé toạc áo trên người Phuong Lộ ra, nói: "Phuong Lộ, đây là đường do em tự chọn đừng trách người khác."

Tiếng khóc thảm thiết của Phuong Lộ vang sang cả

phòng bên cạnh.

Đáng tiếc mấy người ở phòng bên cạnh đã sớm biết quan hệ của hai người, nghĩ là bọn họ đang tìm tình thú, cũng không muốn xen vào việc của người khác, thậm chí còn gõ lên vách tường nói: "Anh trai, nhỏ giọng một chút."

Ác giả ác báo, Phuong Lộ đến lúc này đã hiểu làm chuyện xấu quá nhiều, cuối cùng sẽ có báo ứng, bây giờ cô ta không dám về nhà cũng không dám đi đâu, chỉ có thể ở phòng mà Tiền Hành thuê.

Giống như là bị nuôi nhốt, mỗi lần Tiền Hành trở về sẽ hành hạ cô ta một hồi.

Cô ta tựa vào giường nghĩ tới Tống Hiếu Hoa bây giờ thế nào, cô gái kia có phải đã chết rồi không, rốt cuộc mình đã làm gì? Vốn là một công chúa được nuông chiều,

hôm nay tay đã dính đầy máu tươi.

Phương Lộ chỉ hận mình tại sao lại quen biết Tiền Hành.

Thậm chí cô còn hi vọng cảnh sát tìm được mình sớm một chút, nhốt mình lại, so với việc hiện tại phải đợi ở chỗ này còn tốt hơn nhiều, nhưng Tiền Hành nói, hai người bọn đã đứng chung một thuyền, nếu như Phương Lộ bỏ đi, anh ta nhất định sẽ nói chuyện cô bỏ thuốc ra hãm hại mọi người ra, đến lúc đó ai cũng không thoát.

Anh ta nhốt Phương Lộ trong phòng, bình thường khi trở về, sẽ mang thức ăn cho cô.

Cuộc sống như thế kéo dài đã gần được một tuần, ở bên kia cảnh sát đã kiểm tra mẫu máu của cô gái, phát hiện bị bỏ thuốc, mà cùng lúc đó lại không thấy bóng dáng Phương Lộ đâu, bố mẹ cô ta cũng tìm cô ta khắp nơi.

Bình thường cô không có nhiều bạn bè, cho nên bây giờ cũng không ai biết hành tung của cô.

Mà cô gái có quan hệ thân thiết với Phương Lộ ở phía sau sân khấu trong lòng vẫn còn sợ hãi, thời điểm cảnh sát đến tìm, trong đầu vẫn còn hỗn loạn, hỏi tung tích của Phương Lộ, cô nghĩ mãi cũng không nghĩ ra.

Sau khi cô rời đi, Thẩm Cảnh tới tìm, Thẩm Cảnh hỏi lại toàn bộ quá trình xảy ra giữa Phương Lộ và cô, biết được Phương Lộ vẫn hay dẫn cô tới một quán rượu, nghe nói bạn trai cô ta cũng thường chơi ở đó.

Phương Lộ có bạn trai, nhưng cũng chưa bao giờ nhắc tới anh ta với mọi người.

Thẩm Cảnh không tin, lần lượt tìm hỏi nhưng cũng không hỏi được gì.

Tối nào Tiền Hành cũng đến quầy rượu chơi, từ người khác nghe được có người đang hỏi tìm mình, trong lòng anh ta bắt đầu có chút hoảng sợ, sau đó vội vã nói lời tạm biệt cùng mọi người, trở lại căn phòng đã thuê, nhìn Phương Lộ nằm chết lặng ở trên giường, dứt khoát thu dọn đồ đạc.

Phương Lộ ngẩng đầu lên, nhìn anh ta, nói: "Anh muốn đi đâu?"

Tiền Hành liếc mắt nhìn Phương Lộ, không nói gì.

Phương Lộ ngăn người, sau đó bò dậy, chạy tới chỗ Tiền Hành, nói: "Anh muốn bỏ lại mình em chạy trốn sao?"

Tiền Hành đẩy cô ta ra, nói: "Anh còn chưa muốn bị em liên lụy."

Phương Lộ ngã xuống đất, không thể tin được mở to hai mắt nhìn Tiền Hành, nói: "Anh đã chà đạp em thành ra như vậy, bây giờ còn muốn bỏ em lại, một mình bỏ chạy."

Tiền Hành thu dọn đồ đạc xong, chuẩn bị rời đi, Phương Lộ lao tới, lớn tiếng hô: "Không được đi, cho dù phải ngồi tù em cũng phải bắt anh ngồi cùng em, là anh đã hại em!"

Mắt Phương Lộ đỏ vằn, cô tiếp tục lớn tiếng hét to:
"Có người mang tội giết người, có người mang tội giết người!"

Nhưng đúng lúc hai người ở phòng cách vách lại không có ở đây, hơn nữa bình thường nếu gặp chuyện này căn bản cũng không quan tâm, cũng sẽ không để ý, nơi này lại tương đối vắng vẻ. Tiền Hành đập một cước đá văng Phương Lộ, Phương Lộ lại đưa tay kéo được hần ta, Tiền Hành nóng nảy, quát: "Nếu cô còn không chịu buông tay, đừng trách tôi không khách khí."

Phương Lộ trả lời: "Em không buông, muốn chết cùng chết, anh đừng nghĩ có thể chạy một mình."

Tiền Hành hung ác, dứt khoát rút dao găm ra, đâm về phía Phương Lộ, Phương Lộ trợn to hai mắt, buông lỏng tay, khổ sở kêu gào thảm thiết.

Tiền Hành cố lẽ đã mắt kiểm soát hướng thẳng vào ngực Phương Lộ đâm xuống, đâm một nhát, sau đó vội vội vàng vàng chạy đi.

Chỉ là lúc chạy xuống cầu thang, Tiền Hành nhìn thấy một bóng người, đứng ở nơi đó, ánh đèn u ám chiếu lên mặt của người đó, giống như là quỷ đột nhiên xuất hiện, hần bị sợ đến lùi lại một bước, không đứng vững trực tiếp ngã ngồi xuống.

Không biết từ khi nào Thẩm Cảnh đã tới đây, có lẽ là lúc Tiền Hành và Phương Lộ đang xô xát, có lẽ sớm hơn, anh bấu chặt sát sau đó liền tới đây.

"Cậu. Là ai vậy?" Tiền Hành giật mình.

Thảm Cảnh nâng môi, đáy mắt lạnh lẽo, anh bước tới, nói: "Sợ hãi điều gì sao? Mới vừa rồi đâm dao xuống không phải là không hề do dự sao?"

Tiền Hành sững sốt: "Cậu vừa rồi là ở đâu?"

Hắn ta nhìn người thanh niên trước mặt, rõ ràng anh ta ở đó, tại sao lại không ngăn cản mình, ngược lại còn đợi mình giải quyết Phương Lộ xong mới xuất hiện.

Thảm Cảnh nhún vai, ngoắc ngoắc đầu ngón tay với Tiền Hành, nói: "Đến lúc vén bức màn này lên rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

Thời điểm cảnh sát đến, chỉ nhìn thấy Thảm Cảnh ngồi ở đó, cúi đầu, quần áo trên người dính loang lổ vết máu, anh ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn cảnh sát, nói: "Đã tới."

Sau đó đứng lên, chỉ vào một người đang bị mình ngồi lên, nói: "Không cần thận ra tay hơi nặng."

Cảnh sát tới nhìn một chút, thấy mặt của Tiền Hành đã hoàn toàn biến dạng rồi, hai con mắt đều sưng vù, đang trong trạng thái bất tỉnh.

Trên cánh tay và bụng của Thảm Cảnh đều bị đâm một nhát dao.

Đi theo cảnh sát đến phòng điều tra, đồng chí cảnh sát nói, "Người thanh niên này cậu hành động theo cảm tính quá, nói đi liền đi, chúng tôi đuổi theo không kịp, cậu cần gì phải lấy mạng mình ra mạo hiểm"

Thảm Cảnh cũng không trả lời, chỉ dò hỏi: "Tôi có thể đi chưa?"

Cảnh sát nói: "Dĩ nhiên, mấy cô gái bị hại muốn nói lời cảm ơn với cậu. . . ." Lời còn chưa nói hết, đã bị Thảm Cảnh cắt đứt.

Thảm Cảnh đứng lên trả lời: "Không cần, tôi đi trước, làm phiền các anh."

Anh đi ra khỏi sở cảnh sát, hít thật sâu thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi tới bệnh viện thăm Tổng Hiệu Hoa.

Điện thoại di động của Tổng Hiệu Hoa reo lên, lúc cô nhận được điện thoại, cũng có chút mơ hồ, Phương Lộ và Tiền Hành bị bắt, trước không nói tới Tiền Hành, bây giờ nghe nói Phương Lộ bởi vì mất máu quá nhiều nên cũng vào bệnh viện, vẫn còn đang hôn mê.

Cô cúp điện thoại, cũng không phải rất vui mừng, Phương Lộ và Tiền Hành bị trừng phạt đúng tội, chỉ là bây giờ chân của mình đã không thể hồi phục được.

Tổng Hiệu Hoa nằm trên giường nhìn chân của mình, nghe thấy tiếng gõ vang lên ngoài cửa, cô quay đầu liền nhìn thấy Thảm Cảnh, Thảm Cảnh đi vào,

ngồi vào bên cạnh.

Anh hình như hơi mệt, Tống Hiểu Hoa vươn tay kéo anh, Thẩm Cảnh ngẩng đầu lên nâng môi nói với Hiểu Hoa: "Đã muộn như thế em còn chưa ngủ à?"

Tống Hiểu Hoa hỏi "Anh đã đi đâu?"

Thẩm Cảnh mỉm cười, nói: "Anh đi xử lý một ít chuyện."

Tống Hiểu Hoa gật đầu, Thẩm Cảnh nói: "Ngủ đi, anh sẽ ở bên cạnh nhìn em." Cô nhắm mắt lại, sau mấy phút, cảm thấy trên trán mình có cảm giác ấm áp.

Thẩm Cảnh nhẹ giọng nói: "Cố gắng lên."

Anh biết cô không ngủ, đây cũng là lần đầu tiên anh biểu đạt tình cảm của mình trực tiếp như vậy, về phần Tống Hiểu Hoa nên làm thế nào đó chính là chuyện của cô.

.....

Sau khi Tống Hiểu Hoa hồi phục, liền trở về trường học, mà nhưng mà thử thách của cô bây giờ mới chính thức mới bắt đầu, cô đi giày, từ từ đứng lên, sau đó từ mu bàn chân truyền đến cảm giác đau đớn.

Trương Nhạc và Lưu Giai Lệ đưa mắt nhìn nhau, nói: "Hiểu Hoa, cậu vừa mới hồi phục không bao lâu, đừng vội vàng luyện tập như vậy đối với chân không tốt."

Tống Hiểu Hoa lắc đầu, hai chân run rẩy, đứng lên.

Sau đó thử tập lại mấy động tác trước đây, xoay tròn. Sau đó ngã xuống.

Trương Nhạc vội vàng chạy đến đỡ Tống Hiểu Hoa, nói: "Thôi được rồi Hiểu Hoa, cậu đã tập lâu như vậy. Tớ hiểu cậu đang rất khó chịu, nhưng chuyện này không thể cưỡng cầu được."

Tống Hiểu Hoa lắc đầu một cái, nói: "Tớ hiểu rõ tớ có thể làm được."

Lưu Giai Lệ nói: "Cậu chính là đang cố thể hiện."

Tống Hiểu Hoa cười, nói: "Coi như là thể hiện đi, dù sao cũng hơn là nằm ở trên giường không thể làm gì."

Hai người nhìn nhau, lắc đầu một cái, không nói gì nữa.

Tống Hiểu Hoa vẫn như trước đây tới trường đi học, hàng ngày cô vẫn cùng với Trương Nhạc và Lưu Giai Lệ tới căng tin ăn cơm, đang ăn, Trương Nhạc đột nhiên chỉ vào TV, nói: "Hiểu Hoa, cậu nhìn xem đó không phải là Thẩm Cảnh sao?"

Trong tivi là chương trình phỏng vấn về hội họa gần đây có một ngôi sao mới nổi lên, người MC hỏi: "Nghe nói tác phẩm gần đây nhất của anh bán được năm mươi vạn tệ, rất nổi bật, xin hỏi rốt cuộc là cái gì điều gì đã khiến anh có ý tưởng."

Lời của MC Tống Hiểu Hoa không có nghe rõ, chỉ nhìn thấy mặt của Thẩm Cảnh, rất ăn ảnh, nhìn trên tivi cực kỳ đẹp trai, một đôi mắt màu đen mang theo sự kiên định, anh mỉm cười, nói: "Vẫn phải nói lời cảm ơn."

Trương Nhạc giật mình nói: "Thẩm Cảnh thật lợi hại nha? Năm mươi vạn!"

Lưu Giai Lệ

vỗ bàn một cái, nói: "Mẹ nó, năm mươi vạn đấy! Nhiều tiền như vậy!"

Tống Hiểu Hoa đột nhiên nhớ tới bộ dạng lúc còn bé của Thẩm Cảnh, anh so với cô thấp hơn, gương mặt của cô cũng mũn mĩm đáng yêu hơn anh, thế nhưng anh lại vĩnh viễn giỏi hơn cô, anh khiến cho cô đặt mục tiêu của mình là phải đi về phía trước bước kịp anh, nhưng anh

luyện Piano sẽ luyện đến tốt nhất, anh làm bất cứ chuyện gì đều muốn phải làm tốt nhất, so với mình anh ấy mới thật sự mệt mỏi ——

Thật tốt, những năm này nỗ lực của anh toàn bộ đều đã được đền đáp.

Anh vẫn luôn đi trước Tống Diệu Hoa, càng đi càng xa.

Tống Diệu Hoa cúi đầu, nhẹ nhàng cười, cứ tiếp tục như vậy làm sao cô có thể đuổi kịp anh?

Sau khi ăn cơm xong, cô tới tìm giáo viên chủ nhiệm, nói cho cô giáo ý nguyện của mình, cô chủ nhiệm chần chờ một chút, trả lời: "Diệu Hoa, năng lực của em bây giờ. Ra nước ngoài. Có chút. hơi miễn cưỡng đấy?"

Tống Diệu Hoa nói: "Vết thương của em đang hồi phục, bác sĩ cũng đã nói không nghiêm trọng lắm, cô từng nói cho em thời gian để cân nhắc, mà hiện tại thời gian vẫn chưa tính là muộn, em tin tưởng em sẽ không để cho cô thất vọng."

Cô chủ nhiệm gật đầu một cái, nói: "Vậy được, chúng ta cùng ngồi xuống thương lượng, cô sẽ giúp em đăng ký vào danh sách."

Tống Diệu Hoa gật đầu.

.

Say này khi chui nhiệm CL B biết chuyện xảy ra với Tống Diệu Hoa đã từng đi tìm cô mấy lần, nói thật anh cảm thấy rất đáng tiếc, anh biết Tống Diệu Hoa yêu thích ballet thế nào, khi anh đi ngang qua phòng tập luyện, thường nhìn thấy Tống Diệu Hoa ở bên trong cứ một lần lại một lần tập luyện một động tác giống nhau.

Anh nhìn ra được, chân của cô đang run rẩy, sắc mặt cũng rất kém.

Lúc mới tập được nửa tháng, mỗi lần cô tập xoay người đều ngã sấp xuống, mãi tới sau này mới ổn định được hơn một chút, mọi người nhìn thấy đều đau lòng.

Anh không thể cứ mặc kệ như vậy, nghe nói Tống Diệu Hoa đang xin xuất học bổng ở nước ngoài, anh liền quyết định sẽ ra tay giúp đỡ.

Sau đó tên của Tống Diệu Hoa đã lọt vào danh sách, thời gian rất gấp, gần như là trước khi lên đường hơn mười ngày mới kịp thông báo cho cha mẹ.

Phương Văn và Tống Đông Đô rất lo lắng, nhưng thấy Tống Diệu Hoa kiên định như vậy, cuối cùng cũng thỏa hiệp, vậy mà chẳng ai nghĩ tới người biết cuối cùng lại là Thẩm Cảnh.

Nếu không phải là Trương Nhạc gọi điện thoại cho Thẩm Cảnh mật báo, Thẩm Cảnh có thể còn phải muộn hơn nữa mới biết.

Tống Diệu Hoa cố ý không muốn cho anh biết.

Lúc Thẩm Cảnh đi tìm Tống Hiểu Hoa, Tống Hiểu Hoa còn đang luyện tập trong phòng, anh đi vào, yên lặng đứng ở một bên nhìn Tống Hiểu Hoa, nhìn cô một lần lại một lần làm lại một động tác của mình.

Bị thương ảnh hưởng rất lớn, dù bọn họ có an ủi thế nào, nhưng nhìn vào mặt cô, Thẩm Cảnh cũng có thể hiểu.

Cũng không biết đã tập bao lâu, Tống Hiểu Hoa dừng lại, nhìn Thẩm Cảnh đứng bên cạnh, cười cười, mấy ngày nay Tống Hiểu Hoa gầy đi không ít, từ một trăm ba mươi mấy cân, đã gầy xuống số cân tiêu chuẩn, cô nói: "Anh biết rồi?"

Thẩm Cảnh gật đầu, nói: "Em muốn ra nước ngoài?"

Tống Hiểu Hoa gật đầu, nói: "Đại khái ba năm hoặc là bốn năm."

Thẩm Cảnh hiểu tính cách của Tống Hiểu Hoa rất kiên định, nhiều lúc so với chính mình còn kiên định hơn, nhưng đã ở bên nhau lâu như vậy rồi, anh thật sự không muốn rời xa cô, anh nói: "Tại sao vậy?"

Tống Hiểu Hoa ngẩng đầu lên, tầm mắt đối diện với Thẩm Cảnh, cười nói: "Em muốn đuổi theo anh."

Thẩm Cảnh ngẩn người, nhỏ giọng cười khổ một cái, nói: "Không cần đuổi theo anh, anh luôn luôn đứng trước mặt em."

Tống Hiểu Hoa lắc đầu một cái, nói: "Anh Thẩm Cảnh, anh biết rõ em không phải ý này, em muốn trở nên tốt hơn, hoàn mỹ hơn, càng yêu thích hơn, anh đã đứng ở bên

tươi nơn, nơn mỹ nơn, căng tức tức nơn, sau đó ửng ửng ven cạnh anh."

Thẩm Cảnh nói: "Em như vậy đã rất vui rồi."

Tống Diệu Hoa cười nói: "Em luôn ở dưới sự bảo vệ của mọi người, vốn vẫn chưa trưởng thành, anh Thẩm Cảnh từ nhỏ anh đã luôn chăm sóc em, hiện tại em muốn tự mình làm, em muốn chứng minh bản thân."

Thẩm Cảnh nhìn mắt xuống, con mắt màu đen tràn đầy sương mù.

Tống Diệu Hoa vươn tay ôm lấy Thẩm Cảnh, nhẹ giọng nói: "Đừng buồn như vậy, dù là đi đâu, em chắc chắn vẫn sẽ trở về."

"Dù sao, anh vẫn mãi là người trong lòng em, cho nên anh có thể chờ em không? ." Cô thấp giọng nói.

Thẩm Cảnh vòng tay ôm lấy eo của Tống Diệu Hoa, im lặng hồi lâu, trả lời: "Nhất định phải trở về, anh sẽ ở đây đợi em."

Tống Diệu Hoa nhón chân, hôn lên môi Thẩm Cảnh, cười nói: "Nhất định."

Thẩm Cảnh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ khóc vì một cô gái, giống như giờ phút này Tống Diệu Hoa hôn lên môi anh, nước mắt của anh cứ tự nhiên chảy xuống.

Cô gái mà anh yêu thương đã bắt đầu trưởng thành.

Chương 94

Tổng Hiểu Hoa thật sự rời đi, không phải đi một lát sẽ về được, lúc cô rời đi, Thẩm Cảnh tự mình ra sân bay đưa cô lên máy bay, sau đó nhìn bóng lưng của cô đột nhiên giống như hiểu được cảm giác của Tổng Hiểu Hoa mỗi lần đưa anh lên xe lửa đi học trước kia.

Vật đổi sao dời, không nghĩ tới hôm nay sẽ biến hóa như vậy.

Thời tiết từ từ chuyển lạnh, lúc Thẩm Cảnh đi ra phi trường, gió thổi rất lớn, thổi tung cả bụi đường, nhưng lại không thể thổi đi sự buồn bã trong lòng anh.

Hai người vẫn liên lạc giống như trước đây, nhưng cũng không có nói tí mĩ về cuộc sống của mình, chỉ nói rất đơn giản, chỉ vài lời đối phương có thể hiểu, bọn họ giống như ở chung một chỗ nhưng lại không ở chung một chỗ, cả hai đều hiểu cho đối phương, nhưng mà không có ai nói đến chuyện tình cảm.

Khoảng cách hình như cũng không có gì là đáng sợ.

Sau khi tốt nghiệp, có không ít người lựa chọn học nghiên cứu sinh, học sinh trường Y phải luôn luôn không ngừng trau kinh nghiệm cho mình, nhưng Thẩm Cảnh lại lựa chọn vừa làm việc vừa học, bản thân anh trong lúc đi học đã thi không ít chứng chỉ, danh tiếng trong trường học cũng rất lớn, kỳ thực tập anh tự mở một phòng khám Nha khoa, thời điểm mọi người đang đi tìm việc làm, anh đã có phòng khám riêng của mình.

Ngày khai trương, ông chủ Dương cố ý gửi tới rất nhiều giỏ hoa, thậm chí ngay cả mấy người đã từng mua tranh của Thẩm Cảnh cũng gửi tới một chút tâm ý, nhìn thế kia không giống như là khai trương phòng khám bệnh mà giống như là mở cả bệnh viện Nha khoa.

Hiện tại Thẩm Cảnh không thiếu tiền, anh có nguồn thu khá ổn định, nhưng mà phải làm sao để tiền lại đẻ ra tiền đối với anh hiện tại mới là vấn đề?

Giống như việc ban đầu anh cố ý chọn chuyên ngành này, chính là do nhìn trúng tiềm lực phát triển của nó.

Ngay từ lúc trước nghỉ đông và nghỉ hè anh đều đến bệnh viện Nha khoa quen biết để học tập, đã học được không ít kinh nghiệm thực tế, hiện tại chính mình mở phòng khám cũng không cần lo lắng điều gì.

Học tập được kinh nghiệm, cộng thêm danh tiếng của chính bản thân còn có ông chủ Dương giới thiệu bạn bè của mình tới khám, nên công việc của phòng khám cũng rất được.

Ông chủ Dương rất nể mặt anh thỉnh thoảng sẽ đến phòng khám của Thẩm Cảnh khám răng, còn lừa gạt cháu gái mình đến đây, cháu gái ông vốn không vui, cảm thấy rằng lợi mình rất tốt, đi theo ông mình tới đây vừa nhìn thấy Thẩm Cảnh, không nói gì cả, cũng không muốn cho Thẩm Cảnh khám răng cho mình.

Chỉ là răng của cô không đều, sau đó Thẩm Cảnh niềng răng cho cô, dẫn cô một tháng qua tái khám một lần, thế nhưng mà cô gái này tuần nào cũng ghé qua một chuyến, cũng không phải qua khám răng, mà chính là dẫn theo bạn bè mà mình giới thiệu tới đây.

Sau đó ông chủ Dương lại trêu chọc Thẩm Cảnh, nói: "Cậu cũng không biết đó thôi, cháu gái của ta sau khi trở về ngày nào cũng ở trước mặt chúng ta khen cậu rất đẹp trai rất ưa nhìn, còn nói sau này muốn gả cho cậu."

Thẩm Cảnh mặc áo khoác trắng, trên mặt đeo khẩu trang màu trắng, cười nói: "Thật sao?"

Ông chủ Dương tiếp tục nói: "Phòng khám của cậu có lẽ bệnh nhân phần lớn là các cô gái đi, cậu xem gương mặt này của cậu thật đúng là rất biết gieo họa cho các cô gái."

Khoan hãy nói là thật hay không, gương mặt này của Thẩm Cảnh giống như là hàng hiệu, lại cộng thêm danh tiếng trong trường học, thậm chí đã từng có các tiền bối đưa con của mình tới đây khám, hơn nữa hôm nay Cao Nhất Suất cũng đã tới làm việc ở đây, các cô gái đúng là tới liên tục không ngừng.

Cao Nhất Suất ngày nào đó trong lúc làm việc cười nói: "Tớ nói này Thẩm Cảnh, cậu nhìn tớ xem có phải là đẹp trai đến xuất sắc rồi không?"

Thẩm Cảnh liếc mắt nhìn anh, sau đó trả lời: "Có lẽ là vậy."

Cao Nhất Suất vỗ một cái vào Thẩm Cảnh nói: "Cái gì mà có lẽ hả? Phải nói là kể từ khi tớ đến tới nơi này làm việc, khách cứ phải gọi là nói liên không dứt, mấy cô gái mười tám đôi mươi kia đều nhìn tớ cười khúc khích, ai u, theo lý tớ đã trở thành thương hiệu cho phòng khám của cậu rồi."

Thẩm Cảnh nhàn nhạt ồ một

*tiếng, liền cúi đầu cầm điện thoại di động, tiếp tục gọi điện
thoại cho người bạn thân để báo họ tới làm răng giả.*

không cho người bên ngoài vào mà chỉ cần dùng gậy.

Cao Nhất Suất cười hắc hắc một tiếng, nhỏ giọng nói:

"Thật ra thì, tớ chính là muốn nói, cậu xem phòng khám làm việc tốt như vậy, tớ muốn góp thêm cổ phần, cậu thấy có được không?"

Thẩm Cảnh rũ mắt xuống, nói: "Cậu đã nói đến như thế rồi, không có mặt cậu phòng khám lệnh chắc sẽ phải gỡ biển hiệu, cho nên tớ làm sao có thể không đồng ý đây?"

Cao Nhất Suất cười khúc khích, vỗ vỗ bả vai Thẩm Cảnh, nói: "Nhìn đi, đây mới đúng là huynh đệ nha, thật không hổ là cùng ăn cùng ngủ với nhau từ trung học đệ nhất tới giờ."

Thẩm Cảnh vươn tay gạt tay Cao Nhất Suất, trả lời: "Chú ý cách dùng từ, cậu không biết là hai thực tập sinh của phòng khám vẫn luôn nghĩ rằng hai chúng ta đang lén lút sao?"

Cao Nhất Suất nghiêng đầu nhìn thấy hai thực tập sinh bên cạnh đang đỏ mặt cười tít mắt nhìn chính mình và Thẩm Cảnh, trong đáy mắt chứa đầy sự hưng phấn.

Cao Nhất Suất lập tức trở về dáng vẻ nghiêm túc.

Đúng lúc này Thẩm Cảnh đang muốn mở rộng phòng khám, nếu Cao Nhất Suất muốn góp cổ phần, vừa vặn có thêm nhân lực, lúc đó cũng sẽ không đến mức quá bận rộn như bây giờ.

Mà anh cũng sẽ có nhiều thời gian dành cho hội họa hơn.

Còn nhớ lúc đầu ông chủ Dương có nói, sẽ làm cho tác phẩm của Thẩm Cảnh giá trị trở nên gấp bội, mà ông chủ Dương cũng đã nói chuyện với mình, ông muốn cho Thẩm Cảnh một cơ hội, lại giúp móc nối quan hệ, giúp anh lăng xê và marketing, những năm này, anh đi theo ông chủ Dương đã học được rất nhiều.

Đến hôm nay anh đã quen ông chủ Dương được năm năm, mà anh ở trong hội cũng đã tạo ra được danh tiếng của mình, một bức họa có thể bán được hơn trăm vạn tệ.

Việc này đối với một họa sĩ trẻ mà nói quả thật có thể nói là kỳ tích.

Mà Thẩm Cảnh chính là một kỳ tích.

Đĩ nhiên cũng có người nói anh đại khái là dựa vào gương mặt ở trong hội được vài người ưa chuộng, cũng có người nói gia đình anh có tiền cho nên một mực lăng xê, lại có người nói anh được như vậy nhất định là có người bao nuôi, bằng không sao có thể có được thành tích như vậy?

Tóm lại mỗi người nói một kiểu, đáng tiếc người trong cuộc lại hoàn toàn không quan tâm.

Bất kể là dựa vào gương mặt hay là dựa vào khả năng, anh đều đã thành công không phải sao? Hôm nay tiện tay ném ra một bức tranh chính là có một đồng tiền, chưa nói đến sau này tỉ giá sẽ còn tăng, chỉ cần mình không ngừng lăng xê, marketing còn sợ gì?

Phật Vĩ vương không nghĩ tới lúc trước mình chỉ là rảnh rỗi nghiên cứu chút thư họa hôm nay nó lại trở thành

công cụ kiểm tiền hữu ích.

Cái thế giới này luôn làm cho người ta không ngờ, và tràn đầy hấp dẫn, không phải sao?

Còn chuyện đáng nhắc tới nữa là chuyện Khương Hồng Cẩm và Thương Hợp Thuần vừa tổ chức lễ cưới, mấy hôm trước Thẩm Cảnh vừa tham gia hôn lễ hai người, mặc dù đã hơn bốn mươi nhưng Khương Hồng Cẩm mặc áo cưới đứng cùng với Thương Hợp Thuần nhìn không hề thấy tuổi già, ngược lại còn cảm giác giống như càng ngày càng trẻ.

Nói thật, Thẩm Cảnh đối với chuyện hai người họ về chung nhà, cũng không cảm thấy kinh ngạc, hoặc là nói ngay từ đầu anh đã nghĩ sẽ là kết quả như vậy.

Cường hồng cầm cùng thương hợp Thuần từ của mình trung học đệ nhất cấp bắt đầu gầy gầy và vọt cho tới bây giờ, hai người có thể kết hợp, không thể không nói nhất định là lẫn nhau thật sự có tình cảm.

Cường hồng cầm sợ bị thương, đồng thời cũng sợ tình cảm, để cho nàng trước mặt thương hợp Thuần thế công hết lần này tới lần khác lui bước, vậy mà thương hợp Thuần nhưng cũng đứng hành động của mình chứng minh một chuyện.

Hắn sẽ không giống là đã từng Thẩm Hạo dương một dạng.

Cường hồng cầm cuối cùng vẫn là lồm vào, thương hợp Thuần khiến cho mình muốn, nhìn hắn mẫu thân mình

ánh mắt, khiến Thẩm Cảnh yên tâm.

Nếu Khương Hồng Cẩm lựa chọn Thương Hợp Thuần, nhất định đã đã suy nghĩ kỹ càng, Thẩm Cảnh sẽ không ngăn cản.

Đối mặt với cha dượng trẻ tuổi, tha thứ cho Thẩm Cảnh không có cách nào kêu một người đàn ông có tuổi tác cũng không hơn mình là lao bầy cha, cũng may đối phương cũng không có cố chấp, không để ý đến loại chuyện xưng hô này, ngược lại còn giơ ly rượu lên, hướng về phía Thẩm Cảnh nhướn nhướn mày nói: "Tôi đã thành công rồi, mà cậu tôi chừng nào thì mới có thể rước Tống Diệu Hoa vào nhà đây?"

Thẩm Cảnh cầm ly rượu cách với anh ta, trả lời: "Tôi và Tống Diệu Hoa là đôi mắt, luôn có thể tương ngộ."

Thương Hợp Thuần nhún vai, nói: "Vậy tôi chỉ có thể chúc cho cậu và Diệu Hoa sớm gặp nhau."

Thẩm Cảnh gật đầu.

Ở lại thành phố A mấy hôm, anh liền trở về thành phố C, trước khi đi Thương Hợp Thuần nói muốn cho anh một món quà lớn, anh cũng không để ở trong lòng, vội vã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Mùa đông lạnh đến thấu xương, giờ đã là gần cuối năm, Thẩm Cảnh vẫn không có dự tính trở về thành phố A, gần đây chỉ bận chuyện học nâng cao còn bận việc phát triển phòng khám.

Đêm ngày ba mươi, một mình anh ngồi trên sô-pha trong căn hộ tại thành phố C xem chương trình cuối năm, trong tivi vang lên lời chúc mừng năm mới bằng tiếng anh, nhưng trong phòng khách lại không tránh khỏi có chút hiu quạnh.

Điện thoại di động của anh vang lên, anh nhấc điện thoại, trong tivi một là một tiết mục múa ba-lê, anh nghe thấy hơi thở từ phía đầu dây bên kia, sau đó là nghe thấy giọng của Tống Hiểu Hoa, cô nói: "Năm mới vui vẻ."

Trời bên này đã tối, mà ở bên kia chỗ Tống Hiểu Hoa có lẽ vẫn là ban ngày, Thẩm Cảnh giương mắt xem tivi trong tivi có hai người đang tấu diễn hài kịch, anh nghe thấy giọng trả lời: "Năm mới vui vẻ."

Hai người rơi vào im lặng, Thẩm Cảnh nghe thấy ở đầu dây bên kia có tiếng xe cộ đang chạy.

Trong tivi mọi người đột nhiên cười lớn, nhưng Thẩm Cảnh lại không hề cười, anh cảm thấy tiểu phẩm này rất nhàm chán.

Anh nghe thấy trong điện thoại truyền đến tiếng hà hơi, anh liền nói: "Trời rất lạnh, mặc nhiều quần áo một chút."

Tống Hiểu Hoa nhẹ nhàng ừ một tiếng, nói: "Anh cũng thế."

Trong tivi một đôi vợ chồng son đang ôm nhau, lớn tiếng nói qua chương trình trực tiếp lễ mừng năm mới muốn được ở cùng người thân, anh nhẹ giọng nói với đầu dây bên kia: "Em lúc nào thì trở về, anh rất nhớ em, mong em trở về."

Lời nói như vậy, sau này chắc chắn anh cũng sẽ không nghĩ đến là từ trong miệng của mình nói ra.

Nhà hàng xóm sát vách có hai vợ chồng son ở, trước cửa treo hai đèn lồng, trong nhà âm thanh của TV rất lớn, mở cùng kênh với TV nhà anh, anh nghe rất rõ.

Tống Hiểu Hoa chà nhẹ hai chân, thở gấp mắt hơi, nói: "Ừ, nhưng trước hết mở cửa cho em vào đã, bên ngoài thật sự là quá lạnh."

Thẩm Cảnh ngay lập tức phản ứng không kịp, anh ngẩn ngơ, cầm điện thoại, nghe đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở của Tống Hiểu Hoa.

Anh đột nhiên ngắt điện thoại, sau đó chạy thẳng ra cửa, hình như bước chân còn có chút lảo đảo, nhưng vẫn không dừng bước chân của mình, cho đến khi tới trước cửa, dừng một chút, sau đó kéo cửa ra.

Trước cửa là một màu đen trống rỗng, anh đứng tại chỗ sừng sốt mấy giây, sau đó lại nghiêng mặt nhìn chung quanh.

Là mình suy nghĩ nhiều sao? Cô ấy đang đùa ư?

Thẩm Cảnh cười khổ một cái, quay đầu từ từ đi vào, đột nhiên từ trên lầu truyền đến tiếng bước chân dồn dập, anh còn chưa kịp quay đầu lại, đã cảm thấy một đôi tay ôm lấy vòng eo của mình.

Giọng nói của Tống Hiểu Hoa từ phía sau lưng truyền tới: "Đợi thật lâu."

"Em đã trở về."

Anh quay đầu, đập vào mắt anh chính là khuôn mặt anh ngày đêm mong nhớ, là đôi mắt đen láy nhưng long lánh tỏa sáng như có hàng vạn vạn vì sao trong đó. Chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời anh, mình xuyên qua ngàn năm đi tới hiện đại, có thể gặp được một người như vậy, thực sự rất đáng.

Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi của Tống Hiểu Hoa, nói: "Trở lại là tốt rồi."

Như Thương Hợp Thuấn nói muốn tặng cho Thẩm Cảnh một món quà đặc biệt.

Người trước mặt không thể tin được chính là người lúc trước có dáng vẻ trẻ con mập mạp đáng yêu bé Mập Tống Hiểu Hoa, cho dù ngũ quan không thay đổi, nhưng lúc ôm cô vào ngực Thẩm Cảnh cũng nhận ra thân hình của cô bây giờ và năm đó rõ ràng không giống nhau, hai má của Tống Hiểu Hoa thon gọn đi rất nhiều, đôi mắt to xinh đẹp càng thêm linh động, cảm nhận nhìn kỹ sẽ nhận ra cô và Phương Văn cùng là gương mặt trái xoan, ngũ quan theo những năm này lớn lên, đã không còn non nớt, lộ ra tư vị ngọt ngào của thiếu nữ.

Tống Hiểu Hoa đã trưởng thành, thậm chí đã trở nên giống như một người phụ nữ.

Mấy năm nay cô đã gặp những gì đã trải qua chuyện gì, Thẩm Cảnh cũng không hỏi, chỉ hỏi thăm cô một chút qua chỗ một người đàn em khóa dưới, anh cũng hiểu đôi chút.

Tống Hiểu Hoa đã rất cố gắng.

Cô rèn luyện mình trở thành con người mà cô là tốt nhất, sau đó trở lại.

Cho dù cô

đã đi xa như vậy, cho dù bọn họ cách nhau nửa vòng trái đất, cho dù thời gian đã để mài dũa họ trưởng thành không còn giống như trước đây, nhưng mà hai người đôi mắt, cuối cùng cũng đã gặp nhau rồi.

Thẩm Cảnh từng nói, anh sẽ không lừa mà lừa mờ bắt đầu một đoạn tình cảm, trừ phi anh xác định tình cảm này đủ để cho anh kiên trì cả đời, anh mới có thể hết mình.

Đến bây giờ anh hiểu rất rõ tình cảm của mình dành cho Tống Diệu Hoa, thời gian đã chứng minh tất cả.

Anh thích Tống Diệu Hoa, hơn nữa còn vì cô mà thay đổi, bị cô mê hoặc, anh từng cười nhạo những kẻ làm vua bị mỹ nhân mê hoặc mà chôn vùi giang sơn, hôm nay xem ra cho dù là ai cũng không chạy khỏi một chữ tình.

Anh dùng những năm tháng này để chứng minh tình cảm mình dành cho Tống Diệu Hoa là độc nhất vô nhị, chứ không phải là nhất thời xúc động.

Mà Tống Diệu Hoa sau này rời đi hay ở lại cũng chính là nói lên trong lòng cô cuối cùng có lựa chọn và chấp nhận anh hay không.

Anh đợi Tống Diệu Hoa từng ấy năm, đến khi lớn lên vẫn phải trả một cái giá cao là sự chờ đợi, mà anh lại không muốn đợi thêm nữa, lần này Tống Diệu Hoa trở lại, anh sẽ không để cho cô lần nữa rời đi.

Cúi đầu hôn lên tóc cô lần nữa, lại được nhiệt tình đáp trả, vị ngọt của mồ hôi cùng tóc mái tóc đen dài quện vào lẫn nhau.

Tất cả mọi chuyện sau đó xảy ra như thuận lý thành chương, hai người ôm nhau ngủ, học lấy nhau cùng chung một chỗ.

Cuối đông hình như cũng không còn lạnh nữa rồi. Điện thoại của Thẩm Cảnh vang lên, anh mở mắt liền nhìn thấy Tống Diễm Hoa đang quay lưng nằm bên cạnh, anh nhẹ nhàng kéo chăn lên che phủ cả hai người lại.

Anh khàn giọng nhận điện thoại, đầu kia truyền đến giọng của Thương Hợp Thuần, anh nói: "Năm mới vui vẻ, cậu đã nhận được món quà năm mới tôi gửi đến hay chưa?"

Thẩm Cảnh nâng môi, trả lời: "Đã nhận được, đây thật là một món quà lớn."

Thương Hợp Thuần trả lời: "Vậy thì tốt, tôi chỉ có thể làm đến thế, được rồi, không quấy rầy cậu, tôi phải gọi mẹ cậu dậy ăn cơm."

Sau khi Thẩm Cảnh cúp điện thoại, liếc mắt nhìn đám bữa lễ trên mặt đất, quần áo toan loạn chồng chất lên nhau, ngày hôm qua thật sự là hỗn loạn, hôm nay hồi tưởng lại, chỉ thấy thật ngọt ngào.

Anh liếc mắt, không cẩn thận bắt gặp đôi mắt của Tống Diễm Hoa, không biết đã tỉnh từ lúc nào, đang nhìn anh.

Thẩm Cảnh bị ánh mắt của cô làm cho áy náy, hôm nay thật đúng là lần đầu tiên từ trước tới nay. Khụ. . . .
. . . Thật đúng là có chút không biết phải làm sao, cuối cùng tôi cũng nhận được món quà năm mới từ anh.

cung rơi rớt như ngày mưa rơi. Con đau không!

Trên gương mặt xinh đẹp của Tống Diệu Hoa khẽ nổi lên một tia đỏ ửng, ồm một tiếng.

Ngay lập tức đầu Thẩm Cảnh có chút sung huyết, dù sao đối với một người đàn ông đang độ khí huyết sung mãn một màn này thật vô cùng kích thích, sự mềm mại trong ngực đáng tiếc không thể làm loạn lần nữa.

Tống Diệu Hoa tiến vào trong ngực Thẩm Cảnh, Thẩm Cảnh lập tức vươn tay ngăn lại, tuy nói giờ phút này rất hạnh phúc.

Nhưng là... Cũng rất đau khổ.

Nắm lấy bả vai gầy yếu của Tống Diệu Hoa, Thẩm Cảnh nhún mày, dò hỏi: "Em bây giờ bao nhiêu cân?"

Tống Diệu Hoa trả lời: "88 cân."

* (88 cân là cân theo cách tính của người TQ, không giống với cân của mình đâu nha các bạn)

Phải biết Tống Diệu Hoa cao 1m65, cô vốn là hơn một trăm ba mươi cân giờ còn có 88 cân, Thẩm Cảnh âm thầm thấy đau lòng.

Anh thở dài một cái, nói: "Ăn nhiều một chút, béo lên mới đẹp, hiện tại em đã gầy thành ra như vậy rồi, chỉ còn da bọc xương." Trong lúc tức giận nói không ít lời.

Tống Diệu Hoa hì hì một tiếng bật cười, nói: "Người khác đều nói em gầy rất đẹp, anh xem em như thế này không đẹp sao, còn muốn em béo lên?"

Thẩm Cảnh nói: "Béo không tốt sao? Thật đáng yêu
nha, hơn nữa ôm cũng rất thoải mái, khỏe mạnh một chút
có gì không tốt."

Tống Diệu Hoa mỉm môi khẽ mỉm là cười, nói: "Chỉ là,
anh cảm thấy chúng ta bây giờ là quan hệ gì? Bạn bè
sao?"

Thẩm Cảnh nhíu mày, trả lời: "Chẳng lẽ còn chưa phải
là người yêu sao?"

Tống Diệu Hoa giương mắt, nhẹ giọng trả lời: "Nhưng
anh từ trước tới giờ chưa từng nói gì nha."

Thẩm Cảnh cắn răng, trả lời: "Lẽ nào biểu hiện của anh
còn chưa rõ ràng?"

Tống Diệu Hoa nói: "Nhưng so với việc nói ra không
giống nhau."

Thẩm Cảnh nghiêng đầu sang chỗ khác, trầm mặc hồi lâu,
rốt cuộc nhỏ giọng ghé vào tai Tống Diệu Hoa nói nhỏ
mấy câu.

Nằm thêm một chút, Tống Diệu Hoa liền rời giường,
Thẩm Cảnh không có chút ngại ngùng trực tiếp để cơ thể
trần truồng bước ra khỏi chăn, ngược lại Tống Diệu
Hoa giống như không thêm để ý chút nào, đi thẳng tới
phòng tắm.

Anh nhìn theo bóng lưng thon dài yếu đuối của Tống
Diệu Hoa, nuốt một ngụm nước bọt.

Tổng Hiểu Hoa trước kia có quyền rũ như thế này sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Hồi tưởng lại khuôn mặt Bé Mập của Tổng Hiểu Hoa ngày xưa, đáng về lúc cô sợ núp ở phía sau lưng anh, lúc cô được người khác khích lệ xấu hổ đỏ bừng gương mặt, trong ấn tượng của anh Tổng Hiểu Hoa tuyệt đối chưa từng nảy nở quyền rũ như thế, trực tiếp từ trong chân bước tới phòng tắm, cái này ngay cả anh cũng không làm được!

Mặc dù đã trở thành người hiện đại nhiều năm, nhưng trong xương cốt anh vẫn còn là Phật Võ vương cực kỳ bảo thủ, khó tiếp thụ rồi.

Cho đến khi giọng của Tổng Hiểu Hoa từ bên trong truyền tới, nói: "Giúp em lấy quần áo ở trong túi hành lý, anh cứ tùy tiện lấy bộ nào cũng được."

Thẩm Cảnh lấy lại tinh thần, từ trên giường đi xuống mở túi hành lý của Tổng Hiểu Hoa, hô hấp của anh trở nên căng thẳng, nhanh chóng cầm quần áo, sau đó đi tới cửa phòng tắm, gõ cửa, nói: "Đã lấy được."

Tổng Hiểu Hoa vươn tay, cánh tay trắng nõn mảnh khảnh giống như ngọc, trên tay từng giọt nước trong suốt nhỏ giọt xuống đất.

"Cảm ơn anh."

Thẩm Cảnh rũ mắt, nhìn xuống ngọn lửa đang cháy hừng hực trong ngực, ngồi bên giường nỗ lực hạ hỏa.

Nghĩ lại mới vừa rồi anh nhìn thấy cái gì, trong túi hành lý của Tổng Hiểu Hoa có một bộ nội y bằng ren màu đen nhìn vô cùng kích tình, Thẩm Cảnh yên lặng một chút, tự nói với mình nhất định là mình nhìn lầm rồi.

Tổng Hiểu Hoa sao có thể có sở thích như vậy?

Nhưng làm thế nào cũng không bình tĩnh được, cho đến lúc anh nhìn thấy Tổng Hiểu Hoa đi ra, hô hấp lại trở nên căng thẳng, bộ quần áo ôm sát lấy thân thể mảnh khảnh gây yếu, sợi dây buộc vòng quanh dáng người yếu đuối, thật sự là muốn giết người a, mái tóc đen ướt át chạm vào lưng anh, Tổng Hiểu Hoa nói: "Anh tắm đi."

Ngay lập tức Thẩm Cảnh dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai vọt vào trong phòng tắm.

Lúc Tổng Hiểu Hoa đi tới mở túi hành lý lấy đồ, nhìn thấy một bộ nội y bằng ren màu đen liền ngăn người, trên mặt lập tức trở nên đỏ ửng.

Rốt cuộc Adeline vẫn thừa dịp cô không đẩy ý nhét thứ này vào trong túi hành lý.

Còn nhớ trước khi cô rời đi Adeline hung hăng hôn lên má cô một cái khí thế nói: "Hiểu Hoa, chúc cậu lần này một mẻ tôm gọn! Thứ cần chuẩn bị tớ đã chuẩn bị cho cậu xong rồi."

Tổng Hiểu Hoa cũng không hỏi nhiều, hôm nay xem ra đồ mà trong miệng Adeline nói chuẩn bị cho cô chính là đồ mà bình thường cô ấy vẫn thích mặc đấy.

Rõ là.

Cô đỏ mặt, vội vàng nhét nó vào chỗ sâu nhất trong túi hành lý, sau đó chỉnh lại quần áo từ tế, rồi xuống phòng bếp mở tủ lạnh ra làm một chút đồ ăn sáng.

Sau khi Thẩm Cảnh tắm xong, đã ngửi thấy mùi thơm, từ trước tới giờ anh vẫn thuộc tuýp người không thích nấu nướng, bình thường đều là mua để ăn, thỉnh thoảng có đôi khi cũng có thể nhin, hôm nay vừa nhìn đã nhìn thấy bóng dáng của Tổng Hiểu Hoa ở trong phòng bếp đang nấu nướng.

Trong lòng Thẩm Cảnh tỏa ra một tư vị ngọt ngào hạnh phúc, cũng khó trách mọi người luôn nói tình yêu rất đẹp, hôm nay dù là bóng lưng của Tổng Hiểu Hoa cũng làm cho lòng anh ngứa ngáy.

Tổng Hiểu Hoa đặt đĩa thức ăn xuống, nhìn sang chỗ Thẩm Cảnh nói: "Em nấu ăn không phải rất ngon, nếu anh ăn không hợp chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn."

Nói thì nói như vậy, nhưng Thẩm Cảnh làm sao có thể từ chối, ngồi xuống ghế cầm đũa lên, đem thức ăn đưa vào trong miệng, mùi thơm từ đầu lưỡi thấm vào tận trong tâm can, anh một hơi ăn hết tất cả, sau đó thậm chí hỏi: "Còn nữa không?"

Không cần khách lễ, hành động thực tế chính là chứng minh tốt nhất.

Tổng Hiểu Hoa cười lên, gạt đầu một cái.

Thời gian chờ đợi mấy năm dường như đã không còn là vấn đề nữa, hai người cứ tự nhiên nói qua lại với nhau mọi đề tài, cảm giác vẫn giống như như trước kia lúc còn ở bên nhau.

Mấy năm nay Tổng Hiểu Hoa cũng không phải thuận buồm xuôi gió, lúc vừa bắt đầu nhập học bởi vì chân của cô bị thương nên không theo kịp các bạn, ngoại ngữ của cô cũng không tốt, vừa luyện tập phục hồi chân còn phải vừa học tập, mãi đến sau này cuối cùng cũng từ từ theo kịp, mà sau này dù chân của cô bị thương nhưng do cần cù luyện tập cũng đã nhận được hồi báo.

Trường học ở nước ngoài cho cô rất nhiều cơ hội biểu diễn, mặc dù múa theo đoàn, nhưng đối với cô đã là không tệ.

Đây chỉ là năm đầu, cùng học bên đó còn có chủ tịch CLB khiêu vũ lúc trước, hôm nay anh ấy ở nước ngoài cũng đã có danh tiếng của mình, vẫn thường hay giúp đỡ Tổng Hiểu

Hoa.

Năm thứ nhất cứ như vậy yên ổn trôi qua, Tổng Hiểu Hoa cũng bởi vì luyện tập không ngừng nghỉ với cường độ cao mà gầy đi một vòng.

Cơ hội chân chính tới đã lúc sắp kết thúc năm học thứ hai, giảng viên của Tổng Hiểu Hoa tiến cử cô tham gia một giải ballet, nói thật bởi vì lần tranh tài lúc trước mà cô bị ám ảnh tâm lý, nhưng hôm nay cô ra nước ngoài học tập chính là vì cố gắng tiếp tục bước đi, cô muốn đột phá, cho nên thời điểm thi đấu vừa bắt đầu cô cũng không có hy vọng sẽ có giải thưởng, chỉ là muốn đi tham gia thể hiện mình một chút mà thôi.

Lần tranh tài này, cô thật sự không ngờ lại giành được giải Ba, trưởng ban giám khảo nói đều biết những chuyện mà cô đã trải qua, hơn nữa lại cực tán thưởng thậm chí còn xuống dưới sân khấu khích lệ cô.

Nói đến chuyện cũ, bà ấy cũng đã từng giống như Tổng Hiểu Hoa bị thương ở chân vô cùng nghiêm trọng, bác sĩ cũng đã khuyên bà từ bỏ việc khiêu vũ.

Nhưng bà cũng không chịu khuất phục, lúc bắt đầu hồi phục cũng là lúc bà bắt đầu luyện tập bà tập lại từ đầu như một người mới học, cảm giác đau đớn khiến cho bà không chỉ một lần muốn từ bỏ, những lúc đó bà đều tự nói với mình cố gắng nhìn thêm một chút.

Cho đến sau này, bà tham gia một cuộc thi múa Ba-lê, giành được giải vô địch.

Bà muốn dùng sự cố gắng của mình để nói cho người khác, trên thế giới này không có chuyện gì là tuyệt đối, giống như là tro tàn một lần nữa bốc cháy, chỉ cần còn có một chút lửa, chính bạn là người quyết định mình có thể cháy lại hay không.

Một chuyện nếu như không làm, khả năng thành công là con số không, nhưng nếu bạn cố gắng làm có thể sẽ biến hóa thành bất kỳ kết quả nào, đây chính là cuộc sống ngoài dự tính.

Bà còn nguyện ý cung cấp cho Tổng Điều Hoa cơ hội biểu diễn, mặc dù chỉ múa chung vũ đoàn với bà, nhưng điều này hoàn toàn đã biến hóa về chất.

Đối với một diễn viên múa ba-lê nổi tiếng, họ chỉ cần biểu diễn thì nhất định đó sẽ là một buổi biểu diễn lớn, bà được coi là một diễn viên múa ba-lê bậc nhất, Tổng Điều Hoa có thể lọt mắt xanh của bà, không thể nghi ngờ chính là mở ra một cơ hội.

Trong trường học, Tổng Điều Hoa cũng dần dần có danh tiếng, cô được khen là Thiên Nga đen của Phương Đông, giống như là một con hắc mã mới mười mấy tuổi đã

nổi bật bước ra từ trong hàng nghìn học sinh.

Nửa năm sau, bà cảm thấy Tống Diệu Hoa có lẽ nên thử việc biểu diễn đơn độc.

Nhưng dù sao cô vẫn là một người mới, cũng chưa thật sự nổi danh, lúc này người giúp cô là chủ tịch CLB, anh và cô cùng nhau tham gia một giải đấu, sau đó anh liền nổi danh trở thành một Dance có tiếng tăm.

Anh liền đạo diễn một tiết mục, để Tống Diệu Hoa và anh cùng biểu diễn, hai người dung hợp hai loại hình nghệ thuật cùng một chỗ, những vất vả thiết thời năm đó anh cũng đã học được không ít, hôm nay lên sân khấu cũng không còn cứng nhắc nữa.

Anh nói, nếu như ở dưới sân khấu Tống Diệu Hoa chỉ là cô gái người Trung Quốc rất bình thường, thì chỉ cần cô đứng lên trên sân khấu mọi ánh mắt sẽ không tự chủ bị một người nhỏ bé như cô hấp dẫn.

Tống Diệu Hoa chính là đang tồn tại như vậy, trong lúc biểu diễn mỗi điệu giao tay, nhấc chân cũng đều là thái độ tập trung nghiêm túc, mắt đen, da vàng lại có thể xuất hiện trên sóng Truyền Hình nước ngoài quả thật không dễ dàng.

Đến vòng cuối cùng, tiết mục biểu diễn của Tống Diệu Hoa và anh trở thành tiết mục nổi tiếng nhất đêm hôm đó, mặc dù không giành được giải vô địch, nhưng hai người đã thành công tạo dựng nên tên tuổi.

Lập tức lợi dụng việc này để tuyên truyền, Tống Diệu

0 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

Hoa lần đầu tiên tự mình dọn dẹp biểu diễn, thế nhưng toàn bộ số vé bán ra đều bán hết, lần đầu tiên cô đứng ở trên sân khấu nước mắt quanh tròn, liên tục nhảy thật lâu, thậm chí chân và cánh tay đều đã đau nhức, lại cảm thấy không cách nào biểu đạt hết được sự biết ơn của mình đối với khán giả.

Đanh hiệu Thiên Nga đen của Đông Phương ở nước ngoài dần dần nổi dậy.

Sau đó, cô không chỉ đi biểu diễn ở một quốc gia, mà là nhiều quốc gia, mỗi lần Tổng Diệu Hoa khiêu vũ là một lần cho khán giả cảm thấy mãn nhãn.

Cô dùng thời gian không tới một năm, làm cho không ít người nhớ tên của cô.

Tổng Diệu Hoa vốn là muốn đợi đến khi mình có thể đứng trên đỉnh cao của sân khấu mới trở về, thì lúc đó Thương Hợp Thuần tìm tới cô, anh nói cô không phải chỉ có một mình, cho dù muốn phấn đấu, sau lưng vẫn còn có Thẩm Cảnh đang đợi cô.

Nên hôm nay ở chỗ này mới có thể nhìn thấy bóng dáng của Tổng Diệu Hoa.

Đĩ nhiên, cô còn chưa tốt nghiệp, lần này Tổng Diệu Hoa chỉ trở về một chuyến, cô còn muốn dùng màn biểu diễn hoàn mỹ nhất để kết thúc những năm tháng du học ở nước ngoài.

Chương 97

Tổng Hiểu Hoa chỉ có thể ở lại tầm mười ngày, bên kia còn có rất nhiều việc, cũng may là chỉ còn một năm nữa là tốt nghiệp cô có thể về nước phát triển, hai người cũng đã nếm đủ cảm giác xa cách chờ đợi.

Mỗi tuần Thẩm Cảnh cũng phải tới phòng khám một lần, hôm nay là ngày ấy Tổng Hiểu Hoa cũng đi theo.

Tổng Hiểu Hoa không biết sau khi cô rời đi, cuộc sống của Thẩm Cảnh như thế nào, nhưng nhìn thấy tình huống hiện tại, cô cũng hiểu một chút, Thẩm Cảnh đi về phía trước, nhìn phòng khám đầy áp cả người, mấy thực tập sinh đang bận rộn.

Cao Nhất Suất mặc áo blue trắng đang bận bịu, lúc nhìn thấy Thẩm Cảnh, cũng không phát hiện ra Tổng Hiểu Hoa đang đứng bên cạnh, nói: "Ai nha, tổ tông của tôi, cậu cuối cùng cũng tới, mau tới đây giúp một chuyện, có một ca bệnh khó, nhờ rằng khôn, cậu qua xem đi."

Thẩm Cảnh gật đầu, sau đó cầm áo blue trắng treo bên cạnh mặc vào, đeo khẩu trang và xỏ găng tay y tế, bệnh nhân là một người đàn ông trung niên, sau khi kiểm tra, Thẩm Cảnh nhẹ giọng nói: "Hàm răng đã bị sâu toàn bộ, nhiễm trùng dẫn đến sưng lợi, tại sao chú không tới sớm hơn?"

Người đàn ông trung niên bực bội trả lời: "Trước đó tôi không để ý, không phải vẫn nói rằng khôn thì không nên nhổ đi sao? Đợi đến lúc ăn cơm bị ảnh hưởng, mới chú ý tới hàm răng đã bị nhiễm trùng thành ra như vậy."

Thẩm Cảnh nhìn hàm răng lộ ra cao răng ngả màu, rũ mắt xuống, nói: "Còn nữa chú đánh răng không đúng phương pháp, hiện tại phần lớn hàm răng của chú đều bị cao răng đóng mảng."

Người đàn ông trung niên sợ hết hồn.

Từ bên cạnh Thẩm Cảnh lấy ra thuốc mê, rút thuốc vào ống tiêm, nói: "Trước sẽ nhổ răng mọc sai, về phần đánh răng chú sửa lại một chút, chú đặt bàn chải nghiêng một góc bốn năm độ, di chuyển bàn chải qua lại theo chiều kim đồng hồ, đánh mặt răng sau đó phải làm sạch cả bề mặt trong của răng bằng các chuyển động lên xuống nhẹ nhàng."

Người đàn ông trung niên gật đầu, ánh mắt mãnh liệt nhìn vào Thẩm Cảnh, nhìn người thiếu niên anh tuấn trẻ tuổi, trong tay cầm ống tiêm, khử trùng, rồi đâm vào lợi mình, lúc bắt đầu thấy nhói đau, nhưng khi thuốc tê từ từ bơm vào, đợi đến lúc rút kim tiêm ra, người đàn ông cảm thấy miệng mình khô khốc.

Thẩm Cảnh cầm công cụ nhổ răng kẹp lấy hàm răng của người đàn ông trung niên, xoay xoay một chút.

Có thể nghe thấy âm thanh vang lên trong miệng, nhưng lại không có một chút cảm giác đau đớn nào, người đàn ông trung niên cảm thấy trong miệng đầy mùi máu tanh, lúc này đã kéo ra được một nửa chiếc răng, nhổ xong chỗ răng cũ là một lỗ răng máu thịt lẫn lộn, đặt cái răng đã nhổ vào khay.

Thẩm Cảnh rửa sạch vết thương, nhẹ giọng nói: "Chú nhổ nước ra."

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu lên nhổ ra một ngụm đầy màu loảng, sau đó Thẩm Cảnh đặt một viên thuốc tiêu viêm giảm đau vào lỗ răng đã nhổ..

Anh nói: "Chiều chú quay lại, vừa làm xong nói chuyện sẽ có chút ảnh hưởng, nhưng không có vấn gì, lát nữa chú lại uống một viên thuốc tiêu viêm, không được cắn vào chỗ vết thương."

Người đàn ông trung niên gật đầu một cái, nói: "Được, được, tôi nhớ kỹ rồi." Ông ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ mới phát hiện mất có hơn mười phút mà thôi.

Tổng Hiểu Hoa đứng ở đó nhìn thấy hết toàn bộ quá trình Thẩm Cảnh làm việc, nói thật anh khoác áo blue trắng đeo khẩu trang lại cả găng tay y tế, chỉ lộ ra một đôi mắt, kiểu vừa che đậy vừa hở lộ thế này làm cho người ta có một loại cảm giác muốn đề anh xuống lộ ra nhìn một chút.

Khó trách những năm Thẩm Cảnh ở trường học mọi người đều nói áo blue trắng anh mặc lên chính là "Dùng để dụ người".

Bên cạnh vài nữ sinh khoảng mười mấy tuổi len len quan sát Thẩm Cảnh, sau đó cúi đầu nói gì đó, đại khái nội dung là khen anh đẹp trai a.

Cao Nhất Suất ngẩng đầu lên, nói: "Tôi nói cậu cũng quá rảnh rồi đi, thỉnh thoảng mới đến một chuyến, nếu không phải là tớ luôn ở đây chống đỡ, phòng khám này của cậu liên có thể đóng cửa rồi."

Thẩm Cảnh vươn tay tháo khẩu trang xuống, giắt vào một bên lỗ tai trả lời: "Nói giống như phòng khám này không có một nửa là của cậu."

Cao Nhất Suất bận rộn xong, đi tới, nói: "Tớ đây chính là chiêu bài của phòng khám, nếu tớ đi những thực tập sinh này làm sao có thể

làm?"

Thẩm Cảnh vỗ vỗ bờ vai của anh, nói: "May mắn, của

chúng ta đã bàn tới lo việc đối ngoại, cậu lo đối nội, cậu đừng có quên."

□ Đối nội chính là quản lý chung cho phòng khám, quản lý nhân viên, bác sĩ, thực tập sinh, mà đối ngoại chính là phát triển mở rộng danh tiếng cho phòng khám, vì mục đích sau này mở bệnh viện Nha khoa mà chuẩn bị.

Cao Nhất Suất đẩy Thẩm Cảnh ra, ánh mắt nhắm thẳng đến Tống Diệu Hoa đang đứng bên đó, ánh mắt đột nhiên sáng lên, cô bé đối diện vóc người thon thả, làn tay, khuôn mặt nhỏ nhắn, đặc biệt là một đôi mắt lớn rất có hồn, khiến cho anh cảm thấy hình như mùa xuân lại tới, anh liền đi tới hỏi: "Tiểu thư, đến khám răng sao?"

Đúng rồi, anh gần đây đứng lúc độc thân, không thể không nói phòng khám răng cũng có một chỗ tốt, đó là có thể quen biết rất nhiều thiếu nữ trẻ tuổi, Cao Nhất Suất chính là thích điểm này nha.

Nói thật hiện tại muốn để cho anh nghỉ ngơi, anh cũng sẽ không đồng ý đâu.

Tống Diệu Hoa nhìn người thanh niên có vóc dáng cao hơn Thẩm Cảnh một chút, mặc dù diện mạo không đẹp trai như Thẩm Cảnh, nhưng cũng có thể coi là trai đẹp, chỉ là điệu cười hơi lỗ mãng.

Dại khái đây có lẽ chính là người trước kia Thẩm Cảnh đã từng nhắc tới Cao Nhất Suất.

Không đợi Tống Diệu Hoa mở miệng, Thẩm Cảnh đứng bên cạnh đã khoác tay lên vai Cao Nhất Suất, nói: "Cô ấy không phải đến khám, cậu đừng có ý nghĩ gì với cô

ấy, cô ấy đã có người trong lòng."

Cao Nhất Suất ngẩn người, quay đầu liếc mắt nhìn Thẩm Cảnh, nói: "Cô ấy là bạn gái của cậu?"

Thẩm Cảnh gật đầu.

Cao Nhất Suất bắt lấy cánh tay của Thẩm Cảnh, ghé vào lỗ tai nhỏ giọng nói: "Trời ạ, cậu điên rồi sao? Diệu Hoa làm thế nào? Tổng Diệu Hoa đang ở nước ngoài cậu định làm thế nào đây! Cậu không phải là thích người ta đã lâu rồi sao? Rốt cuộc là đầu cậu bị cái gì đung trúng vậy? Uống cho tớ vẫn còn cảm thấy cậu là người rất thâm tình, tớ nhớ vào! Cậu."

Anh còn chưa nói hết, Thẩm Cảnh đã nghe không vào, vươn tay bịt miệng Cao Nhất Suất, nhúu mày, nói: "Được rồi, không phải như cậu nghĩ."

Tổng Diệu Hoa đã sớm nghe Cao Nhất Suất nói, nhẹ giọng cười lên, vươn tay hướng về phía Cao Nhất Suất nói: "Xin chào, em tên là Tổng Diệu Hoa, lần đầu tiên gặp mặt, em đã nghe anh Thẩm Cảnh nói qua rất nhiều về chuyện của anh."

Cao Nhất Suất tròn tròn mắt.

Cái này không thể trách anh, ấn tượng của anh đối với Tổng Diệu Hoa vẫn luôn là xem trộm ảnh ở trong điện thoại của Thẩm Cảnh, một nữ sinh có chút mập, gương mặt tròn trịa, vóc người cũng có chút tròn, nhưng tướng mạo nhìn lại cực kỳ xinh đẹp, hấp dẫn nhất chính là đôi mắt.

.

Ah.

Cao Nhất Suất cẩn thận liếc mắt nhìn Tống Diệu Hoa, hình như là giống nhau như đúc a.

Mẹ nó! vẻ mặt của Cao Nhất Suất bây giờ chính là hai chữ này, Tống Diệu Hoa ra nước ngoài một chuyến liền biến thành nữ thần sao? Từ một cô gái mập mập giờ lại trở thành một đại mỹ nhân!

Anh nuốt một ngụm nước bọt, bắt tay Tống Diệu Hoa nói: "Hai người sao không nói sớm, hại tôi còn cho là Thảm Cảnh cho em đội nón xanh, em bây giờ thay đổi rất nhiều."

Tống Diệu Hoa nhẹ nhàng cười.

Cao Nhất Suất ước ao ghen tị quay đầu nhìn chằm chằm Thảm Cảnh, nói: "Dựa vào cái gì mà cậu lại có được mỹ nhân ân ân ái ái, mà tớ bây giờ vẫn là kẻ cô đơn, cậu, cậu nói cho tớ biết?"

Thảm Cảnh trầm mặc mấy giây, cuối cùng trả lời: "Đại khái chính là do mì lực từ nhân cách thôi."

Cao Nhất Suất cắn răng nghiêng lợi nói: "Đừng ép tớ động thủ."

Thảm Cảnh nhún vai, nói: "Tốt lắm, tớ đi đây, còn có chuyện gì cần đến tớ nữa không."

Chỉ là, sau khi nghe xong lời của Thảm Cảnh một thực tập sinh ở bên cạnh thân trong đi tới gần Cao Nhất Suất.

nói: "Cao Nhất Suất, người với người có chênh lệch, anh phải hiểu được."

Cao Nhất Suất: "... Nhanh đi làm việc."

Tống Hiểu Hoa cười lên, nói với Thẩm Cảnh: "Anh nói như vậy không sợ anh ấy sau này sẽ mang theo phòng khám của anh chạy ư."

Thẩm Cảnh lắc đầu một cái, nói: "Chơi với nhau nhiều năm như vậy, anh hiểu rất rõ cách làm người của cậu ấy."

Sau đó, Thẩm Cảnh dẫn Tống Hiểu đi gặp một vài người bạn cũ.

Buổi tối Tống Hiểu Hoa trêu ghẹo nói: "Anh làm thế này là tính toán để cho em hoàn toàn hòa nhập vào cuộc sống của sao?"

Thẩm Cảnh lắc đầu một cái, nhẹ giọng trả lời: "Không, anh chỉ là muốn nói cho bọn họ biết, anh là hoa đã có chủ mà thôi."

Tống Hiểu Hoa sững sờ, bật cười một tiếng.

Nghiêm túc đưa giỡn Thẩm Cảnh có chút hơi ngượng ngùng, đến thời gian Tống Hiểu Hoa phải sang bên kia, trước khi đi cô đưa cho Thẩm Cảnh một tấm vé sau đó rời đi.

Cầm tấm vé Thẩm Cảnh cúi đầu xem xét, nâng môi, xem ra hôm nay không còn là Hiểu Hoa đuổi theo mình, mà là mình phải đuổi theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Thẩm Cảnh bắt đầu bắt tay vào việc mở Bệnh viện Nha khoa, tiền bạc trên căn bản đã gom đủ rồi, thậm chí còn thừa lại một ít, gửi vào ngân hàng để chuẩn bị cho các tình huống bất ngờ, mặc dù cổ phần của Cao Nhất Suất không tính là nhiều, nhưng bình thường khi làm việc anh lại cực kỳ nghiêm túc, cộng thêm tính anh lại sôi nổi năng động, nên chuyện quản lý bệnh viện này anh là thích hợp nhất.

Nhìn tòa nhà sừng sững đứng ở giữa trung tâm, Cao Nhất Suất nghiêng đầu nhìn Thẩm Cảnh, nói: "Nhu thế nào? Bệnh viện của chúng ta đây."

Thẩm Cảnh nâng môi, không nói gì.

Cao Nhất Suất tiếp tục nói: "Lập tức khai trương, chơi lớn như vậy, cậu không sợ sẽ xảy ra bất trắc gì sao?"

Thẩm Cảnh quay đầu nhìn anh trả lời: "Cậu sẽ làm nó xảy ra vấn đề sao?"

Cao Nhất Suất lập tức trả lời: "Dĩ nhiên là không rồi."

Thẩm Cảnh nhún vai, nói: "Vậy thì đúng rồi, tớ tin tưởng cậu."

Cao Nhất Suất lắc đầu một cái, thờ dài bắt đầu nói: "Cũng không biết, rốt cuộc cổ đông lớn nhất của bệnh viện này là cậu hay là tớ đây?"

Thẩm Cảnh trả lời: "Là của chúng ta không phải sao?"

Cao Nhất Suất vươn tay nắm một cái vào bả vai Thẩm Cảnh, khoe mắt cong cong, trả lời: "Chỉ cần có những lời này của cậu, cậu hãy yên tâm đi đi, khi cậu trở về, khẳng định bệnh viện đây ắp người."

Thẩm Cảnh cười lên: "Tớ chờ mong."

Sau khi từ biệt Cao Nhất Suất, Thẩm Cảnh thu dọn một túi hành lý, nhìn lại cũng đã tới lúc lên đường.

Ngày tiếp theo, Thẩm Cảnh lên máy bay bay tới chỗ Tống Hiểu Hoa, chỉ không ngờ tới bây giờ vẫn có thể gặp phải người quen, khi máy bay hạ cánh, anh nhìn thấy Kaafila đang bị mọi người vây quanh.

Vật đổi sao dời, trước kia Kaafila vốn đã là nữ thần hiện tại lại càng thêm mỹ lệ không gì sánh được, ngoại hình hoàn hảo như búp bê, đôi mắt màu xanh dương thâm thúy, tóc màu vàng, đôi môi căng mọng đỏ thắm, cô mặc một bộ váy xinh đẹp, hôm nay bóng dáng của cô còn xuất hiện cả trên lĩnh vực điện ảnh.

Là một nghệ sĩ dương cầm hàng đầu, Kaafila đúng là tài mạo song toàn.

Thẩm Cảnh cũng không đi tới chào hỏi, vốn định giống như một người qua đường yên lặng rời đi, ngược lại đột nhiên nghe thấy Kaafila nói bằng tiếng Trung lơ lớ: "A, anh Thẩm Cảnh!"

Tiếng trung của cô thật sự là không đúng tiêu chuẩn, lại phát âm từ Thẩm Cảnh thành thần kinh, cũng may đây là nước ngoài không có nhiều người nghe hiểu được điểm kỳ lạ trong cách phát âm của cô.

Thẩm Cảnh đứng tại chỗ nhìn cô hơi gật đầu.

Kaafila đi tới, người ái mộ bên cạnh tự động tránh ra, trong ánh mắt mang theo sự tò mò nhìn Thẩm Cảnh, cô nâng lên đôi môi đỏ mọng, thật là có chút gợi cảm, lại dùng tiếng Anh, nói: "Thật là đã lâu không gặp."

Thẩm Cảnh trả lời: "Ừ, đã lâu không gặp."

Kaafila ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Cảnh, cười nói: "Anh thật là càng ngày càng cao, nhìn xem rất có tư vị đàn ông."

Thẩm Cảnh có chút xấu hổ, bên trong những người ái mộ Kaafila có mấy thanh niên da trắng, lập tức nhìn anh bằng ánh mắt bất thiện, anh nói: "Em cũng càng ngày càng xinh đẹp."

Kaafila đưa mắt nói: "Thế nào? Sao anh lại tới nơi này, không phải là tới để tham dự giải dương cầm chứ?"

Thẩm Cảnh trả lời: "Chỉ là tới xem biểu diễn mà thôi."

Kaafila giống như là đã hiểu ra điều gì, trầm mặc mấy giây, nói: "Đến xem nàng Thiên Nga đen của Phương Đông biểu diễn sao?"

Thẩm Cảnh còn chưa hiểu, thật ra thì anh không có quan tâm nhiều tới nghệ thuật múa Ba-lê, cho nên cũng không rõ Tổng Hiểu Hoa có biệt hiệu, liền trả lời: "Cái gì?"

Kaafila bất đắc dĩ cười cười, trả lời: "Cái gì? Anh

*đừng nói mình không biết Tổng Hiểu Hoa là nàng
Thiên Nga đen của Phương Đông."*

Thẩm Cảnh giờ mới hiểu ra.

*Kaafila vươn tay đỡ trán của mình, nói: "Trời ạ, ngay cả
em là người ngoại ngữ cũng biết, anh và cô ấy quen nhau
lâu như vậy cũng không biết sao?"*

*Thẩm Cảnh lắc đầu một cái, trả lời: "Anh và cô ấy
trước đây đã có một thời gian xa nhau."*

*Kaafila gật đầu một cái, nói: "Vậy cũng không trách
được, ban đầu lúc nhìn thấy cô ấy trên ti vi em liền nhận
ra, không ngờ trong nháy mắt vọt con mập mập đã biến
thành một con Thiên Nga, thời gian đúng là kỳ tích."*

"Ừ." Thẩm Cảnh nhẹ giọng trả lời.

*Kaafila cười lên, nói: "Tốt lắm, ôn chuyện đến đây là
kết thúc, nếu như còn có cơ hội gặp mặt, em sẽ mời anh ăn
cơm, lần này em còn có chút việc."*

*Thẩm Cảnh cười khế, trả lời: "Được, có cơ hội hẹn gặp
lại."*

*Kaafila xoay người đi vài bước, đột nhiên quay đầu lại
nói: "Em đã từng động lòng với anh." Sau đó rời đi, cô*

không giống như là tò tính, mà giống như là đang trăn
thuật một chuyện.

Cô sống thẳng thắn vô tư, lại nảy sinh tình cảm với đôi
thủ cạnh tranh của mình, nhưng mà lúc nhìn thấy anh và
một cô gái khác thân mật, cô cũng hiểu, hôm nay tất cả đều
đã trở thành quá khứ, cho nên mới nói chuyện lúc còn trẻ
cho Thẩm Cảnh.

Thẩm Cảnh quay đầu, tiếp tục đi sang bên kia, dù biết thì
như thế nào, cũng sẽ không có gì thay đổi.

Trên thế giới này, mỗi người đều có vô số lần động lòng,
nhưng đối với Thẩm Cảnh mà nói, tình yêu không phải
là việc nhất thời xúc động, mà là vô số tình cảm tích lũy
mà thành.

Anh với Tống Diệu Hoa chính là như thế.

.....

Đi tới nơi biểu diễn, đây là nơi đứng đầu trong các sân
diễn được coi là Thánh Địa, bất kể là ca sĩ, nghệ sĩ
dương cầm, hay là diễn viên múa cũng đều tha thiết ước
mơ được biểu diễn ở nơi này, anh cầm vé đi vào, trong hội
trường chỗ ngồi sớm kín người, mọi người đều đang rất
mong chờ đến giờ diễn, mà thời điểm anh tìm thấy chỗ ngồi,
không ngờ lại nhìn thấy Tống Đông với Phương Lộ
còn có Khương Hồng Cẩm và Thương Hợp Thuần.

Anh nói: "Mọi người tới thật là sớm."

Khương Hồng Cẩm cười híp mắt nói: "Con dâu tương
lai chuẩn bị biểu diễn, mà có thể không tới sao?"

ai chuẩn bị viên gạch một cơ mà không lời sủa.

Tổng Đông và Phương Lộ len lén cười.

Thẩm Cảnh đã lâu rồi không có đồ mặt, bây giờ mặt lại có chút nóng lên, anh vốn là muốn chờ Tổng Diệu Hoa trở về nước sau đó sẽ dẫn cô về nhà nói rõ, không nghĩ tới hôm nay mọi người sợ là đã sớm biết hết.

Anh nói: "Mọi người biết từ lúc nào?"

Tổng Đông và Phương Lộ nhìn nhau, Phương Lộ nở nụ cười, trả lời: "Trước khi Diệu Hoa ra nước ngoài, con bé sớm đã nói cho chúng ta biết."

Thẩm Cảnh nói: "Thật xin lỗi, là lúc đầu con đã không bảo vệ Diệu Hoa thật tốt."

Phương Lộ lắc đầu một cái, nói: "Việc kia sao có thể trách con được đây? Hơn nữa Diệu Hoa có thể cố gắng được như ngày hôm nay, đều là vì con."

Tổng Đông nói: "Từ lúc con nhảy vượt cấp trung học, Diệu Hoa liền coi con làm mục tiêu phấn đấu, nó học múa ba-lê cũng là bởi vì muốn đuổi kịp con, nó không ngừng không ngừng luyện tập, món ăn tinh thần, đúng, con chính là món ăn tinh thần của Diệu Hoa nhà chúng ta."

Phương Lộ tiếp lời nói: "Lúc nghe nó nói, chúng ta không hề cảm thấy ngạc nhiên, nói thật, thậm chí còn cảm thấy đó là đương nhiên, Diệu Hoa đứa bé này từ trước tới giờ hề mở miệng đều là nói tới con, đối với Diệu Hoa con ưu tú như vậy, nó thích con đối với chúng ta mà nói

chính là chuyện tốt nhất, con ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, trong cuộc sống bình thường có thể hỗ trợ nhau."

"Cho nên mới nói như vậy là thích hợp nhất, cô và bố nó đều cảm thấy hai người các con có thể ở cùng nhau, là tốt nhất."

Khương Hồng Cẩm nói: "Đừng nói như vậy, tôi cũng coi như là nhìn Diêu Hoa lớn lên, nói thật trước kia tôi cũng tính toán muốn tác hợp hai đứa với nhau, Thâm Cảnh nhà chúng ta ít nói tính tình lại trầm ổn, Diêu Hoa từ nhỏ đã là một đứa bé khiến người khác vui vẻ, hôm nay có thể có thành tựu như vậy, tôi cảm thấy Thâm Cảnh thật không xứng với nó!"

Phượng Lộ trả lời: "Sao có thể đây!"

Thương Hợp Thuần cười cười, trả lời: "Được rồi, chúng ta đều ủng hộ các con."

Thâm Cảnh nâng môi, nhẹ giọng trả lời: "Cám ơn."

"Người một nhà cảm ơn cái gì chứ." Tống Đông cười trả lời.

Phượng Lộ che miệng, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Ánh đèn từ từ hạ xuống, tất cả mọi người đều tập trung nhìn lên sân khấu, phía bên cạnh là dàn nhạc công, một nhóm nghệ sĩ Violin, còn có nghệ sĩ dương cầm, đàn vi-ô-lông-xen, đội hình cực kỳ hoành tráng, quả thật là đứng đầu sân khấu.

Không khí hoàn toàn bất động, mọi người không tự chịu
đều tĩnh lặng, tất cả mắt nhìn lên phía trên.

Âm nhạc vang lên, Thảm Cảnh khẽ ngân người, điệu
nhạc này chẳng phải là điệu nhạc trước đây Tổng Diễn
Hoa chuẩn bị để dự thi cuộc thi Ba-lê toàn quốc “Mỹ
nhân say giấc” sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Thượng Vạn Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.